ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத்

வால்மீகி ராமாயண

மொழி பெயர்ப்பு

(முதற் பகுதி)

காஞ்சீபுரம் மகாவித்வான.

பிரதிவாதி பயங்கரம். அண்ணங்கராசாரியார் சுவாமிகளால்,

எழுதப்பெற்று

த. குப்புசாமி முதலியாரவர்களால்

தமது குமரன் அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பெற்று

காஞ்சீபுரம் தமிழ்நூற்பதிப்பகத்தில

வெளியிடப்பெற்றது.

1941

கிளேஸ் பதிப்பு 2-வால்யம் விலை ரூ. 4.

நான்முகம்.

அன்புடையீர்!

நமது பெரும் பாக்கியம் பரிபக்குவ நிலைமையை அடையப்பெற்றதோர் பரமானந்தத்தை அளவுகடந்த மனக்களிப்புடன் வெளியிடுதற்கு இன்று அவகாசம் கிடைத்தது மிகப் பேரின்பம்.

நம்மால் கவனிக்கப்பட வேண்டியவை இரண்டு விஷயங்கள்; பாவம் போக்குதல் ஒன்று; பொழுது போக்குதல் மற்றொன்று; பாவம் போவது கடவுளின் கருணையினாலாகக் கூடியதென்றும், அது நம் போன்றவர்களால் தெரிந்து கொள்ள முடியாததென்றும் கூறுவர். பொழுது போக்குவதாகிய இரண்டாவது காரியத்திற்கு என்ன வழியென்று சிந்தித்தல் விவேகிகளின் பணியாகும். சூது சதுரங்கமாடுதல் முதலிய பலவகைக் காரியங்களினாலும் பொழுது போக்கப்படுமாயினும், ஆன்மா கடைத்தேறும் வழியில் பொழுதைப் போக்குவதே சத்காலக்ஷேபமென்று சத்துக்களால் கருதப்படும். பகவானது கதைகளைப் பாராயணஞ் செய்து பொழுது போக்குவதே அஃது என்றதாயிற்று.

பகவானது சரிதைகளை வருணிக்கும் இதிகாச புராணங்கள் பல நூற்றுக் கணக்காக அமைந்திருப்பினும் "ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம்" என்று உலகமெங்கு மோங்கிய புகழ் பெற்ற ஸ்ரீராம சரிதையொன்றே அறம் பொருளின்பம் வீடெனும் நால்வகைப் புருஷார்த்தங்களையும் எளிதில் அளிக்கவல்லதென்பது உலகமறிந்த தொன்றாம்.

மிகக்கடினமான வடமொழி நடையில் அமைந்திருக்கின்ற அந்த ஸ்ரீராமாயணத்தின் ஆழ் பொருளையும் உட்கருத்தையும் உணர்வது மிக அரிதாதலால் தமிழ் மக்களுக்குத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு இன்றியமையாததாம். ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணத்திற்கு மொழி பெயர்ப்பென்று இது காறும் பலரால் பல மொழிபெயர்ப்புகள் வெளியிடப்பட்டிருப்பினும், இப்போது வெளிவருகின்ற இம்மொழி பெயர்ப்

பின் நேர்பாட்டை அவர்கள் தாம் அனுபவித்து உய்த்துணர வேண்டுமேயல்லாது, நாம் எடுத்துரைக்கத் தக்கதன்றென நினைக்கிறோம்.

இது ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணத்திற்கு நேரான மொழி பெயர்ப்பாயினும், கதையின் போக்கை ஒழுங்காக அறிந்து கொள்வதற்கு இடையூறாக நிற்கும் அதிகமான வருணனைகளும் உவமைகளும் இம்மொழி பெயர்ப்பில் விலக்கப்பட்டுள்ளன. ருசிகரமாக வாசிப்பவர்களின் இன்பத்தை நோக்கியே இங்ஙனம் அமைக்கப்பட்டதாதலின் இவ்வமைப்பு பிற குறைகூற நேராதெனக் கருதுகின்றோம்.

நமது உயிர்நண்பரும், இத்தகைய நற்காரியங்களை நிகழ்த்துதலிலேயே இளமை தொடங்கி ஊக்கமுடையவரும், குமரன் அச்சுக்கூடத் தலைவருமான திருவாளர் த. குப்புசாமி முதலியாரவர்கள் நம்மோடு நட்புக்கொண்ட காலம் முதலாகவே 'இங்ஙனே ஒரு மொழிபெயர்ப்பு வெளியாக வேண்டும்' எனத் தமது மிக்க குதூகலத்தை அடிக்கடி காட்டி வந்தார். பல காரியங்களில் ஈடுபட்டிருக்கின்ற நம்மால் இது இப்போதே நிறைவேறலாயிற்று. இதனை வெகு நேர்த்தியாகவும் பிழையறவும் பதிப்பித்த நம் முதலியாரவர்கட்கு இவ்வுலகம் முழுவதும் நன்றிபாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றதென்றால் மிகையாகாது.

இங்ஙனமே மேன்மேலும் பலபல நற்காரியங்களை நிகழ்த்துதற்கு ஏற்ற ஆற்றலும் ஆவலும் இறைவனருளால் இப்பெரியார்க்குப் பொருந்துமாக.

இரவிலும் விரைவிலும் எழுதநேர்ந்ததனாலும் மானிடவியற்கைக்குரிய தீக்குணங்களினாலும் இம்மொழிபெயர்ப்பில் நேர்ந்துள்ள பிறழ்வுகளைப் பெரியார் தெரிவித்தருளுவாராயின் மறுபதிப்பில் அவை திருத்தப்பெறும்.

இங்ஙனம்,

பாகவத பாததூளி

காஞ்சீ. பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியார்.

வெளியீட்டுரை

உண்ண உண்ணத் தெவிட்டாத உணவுப் பொருள்களும் உலகத்தில் உண்டு. அவ்வண்ணமாகவே படிக்கப் படிக்கத் தெவிட்டாத பனுவல்களும் பாரினிலே பல உள. அவைகளிலே இராமாயணம் தலை சிறந்ததொரு நூல் என்பதை எல்லோரும் அறிவர்.

இராமாயணம் நமது நாட்டுக்குச் சொந்தமானதொரு பெருநூல். வடக்கே இமயமலையிலிருந்து தெற்கே கன்னியா குமரி வரையிலும், அவ்வாறே மேற்கிலும் கிழக்கிலும் நாட்டின் எல்லை செல்லும் வரையிலும், இராமாயணக் கதை பேசவும் கேட்கவும் பெறாத இடம் இல்லை என்பது புனைந்துரையாகாது. அந்த அந்த இடத்திலே வழங்கும் மொழியிலே பலபல அறிஞர்களால் இராம சீதைகளின் வரலாறு வரையப்பெற்றிருக்கின்றது. கதையின் பெரும்போக்கு எல்லா நூல்களிலும் ஒரே தன்மையதாக இருந்தாலும், கதையின் பல பகுதிகள் வேறு வேறு வகையாக வேறு வேறு மொழிகளிலே எழுதப்பெற்றிருக்கின்றன. எழுதியவருடைய இடம், காலம், மக்கள் தொகுதியின் பழக்க வழக்கங்கள், மனப்பான்மை. இவைகளுக்கு ஏற்றபடி கதையில் வரும் பல செயல்கள் சில பல மாறுதல்களை அடைந்திருக்கின்றன.

அயல்நாட்டுப் பல மொழிகளிலே இராமாயணம் எழுதப் பெற்றிருப்பதில், நம் நாட்டு நூல்களிலில்லாத மாறுதல் எதுவும் புதிதாக அவ்வயல் மொழி நூல்களிலே புகுத்தப் பெறாது இருப்பது போற்றத்தக்கதேயாம். நமது நூற்

களில் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு அதற்கு நேர் மொழி பெயர்ப்பாகவோ, அதன் சுருக்கமாகவோ அயல்மொழியிலே எழுதப்பெற்றிருப்பதனால்தான், அயல்மொழி நூல்களில் கதையில் புதுவிதமான மாறுதல் ஏதும் செய்யப்பெறவில்லை என்று தோன்றுகிறது. ஆனால் நம் நாட்டிலே கதையை மனதிலே வைத்துக்கொண்டு, கவியினுடைய கருத்தையெல் லாம் அக்கதையின் வழியாகத் தெரிவித்துவிடவேண்டும் என்று கவிகள் முயன்றதனால்தான், கதையின் நூல்க ளிலே பலவேறுபாடுகள் வந்து நேரலாயின.

கவிப்பெருமானார் கம்பர் இராமாயணத்தை நமது தமிழ்மொழியிலே எழுதியிருக்கிறார். அதை நாம் படிக் கிறோம். இராமர், சீதை, இளையபெருமாள் முதலியவர் களைப்பற்றி கம்பர் என்ன சொல்லுகிறாரோ, அதைத்தான் படிக்கிறோம் அப்படியே வேறு நமது நாட்டு எந்த மொழி யிலே உள்ள இராமாயணத்தைப் படித்தாலும் அதை எழுதியவருடைய கருத்து, கதையில் வரும் ஒவ்வொரு வரைப்பற்றியும், ஒவ்வொரு செயலைப் பற்றியும், எப்படி யிருந்தது என்பதைத்தான் அறிகிறோம். இராமாயணக் கதையையே ஒரு தத்துவ விளக்க நூலாகப் பொருத்திக் காட்டும் புலவர்களும் உண்டல்லவா? மூலக் கதையை அடிப் படையாக வைத்துக்கொண்டு ஒவ்வொருவரும் (அவரவர் களுடைய) இராமாயணத்தை எழுதலாயினர்.

எத்தனை பேர், எத்தனை மொழியில், எத்தனை வகையாக இராமாயண கதை எழுதினாலும், எல்லோரும், அக்கதையை முதல் முதலிலே உலகினுக்கு அளித்த வால்மீகி முனி வருக்கே கடமைப்பட்டவர்கள் ஆவார்கள். அப்பெரும் புலவர் வடமொழியிலே இனிய விருத்தப்பாக்களாக பல ஆயி ரம் எழுதிவைத்துப் போனதைக் கொண்டே பின்வந்த ஒவ

வொருபுலவரும் தங்கள் காலநிலையும், மொழிவளனும், செலுத் தியவகையிலேயெல்லாம் சிற்சில மாறுதல்கள் அமைத்துக் கதையைக் கவித்திறம் பெறப் பாடலாயினர்; பிற்பாடு எளிய உரைநடையிலேயே எழுதலாயினர்.

பிறபலர் வரைந்து வைத்துப் போயுள்ள பல இராமா யணங்களைப் படித்து அவற்றிலுள்ள நலன்களைப் போற்று வதற்கு இராமாயணக் கதையை முதல் முதலிலே எழுதிய வால்மீகி முனிவர் எப்படி அதனை வரைந்திருக்கின்றார் என்று பார்ப்பது பெரிதும் வேண்டற்பாலதாகும். அம்முனிவரது வளஞ்சிறந்த கவிப்பெருமையை அவர் எழுதிய நூலில் அல்லாமல், அவர் கதையைப் பின்பற்றி எழுதியவர்கள் நூலிலா காணமுடியும்? எனவே, வால்மீகி இராமாயணத்தை, இராமாயணம் படித்தவர், படிக்க விருப்பமுள்ளவர், ஒவ் வொருவரும் பார்க்கவேண்டுவது இன்றியமையாத செய லாகும்.

அப்படியாயின், 'வடமொழியைக் கற்கவேண்டுமே, அது எல்லோருக்கும் நினைத்தவுடனே ஆவதொரு செய லாகாதே' என்று ஏக்கமுறுவார்க்கு 'வேண்டாம் அக்கவலை, இதோ தருகிறேன் வால்மீகியையே தமிழில்' என்று கூறு வதுபோல, நமது காஞ்சீபுரம் மகாவித்வான் பிரதிவாதி பயங் கரம் அண்ணங்கராசாரியர் சுவாமிகள், அம்மொழியறியாதார் எளிதில் தெரிந்துகொள்ளுதற்காக வடமொழி இராமா யணத்தைத் தெள்ளத் தெளிந்த தமிழிலே, வர்ணனைகளை மட்டும், நூலைப் பெருக்குமெனவும், சுவைத்துப் படித்தலைத் தடுக்குமெனவும் அஞ்சி விடுத்து, நேர் மொழிபெயர்ப்பாகத் தந்தருளியிருக்கின்றார்கள். அம் மொழிபெயர்ப்பு நூலே இப்போது இவ்வெளியீட்டுரையோடு உலகினுக்கு அளிக்கப் பெறுகின்றது.

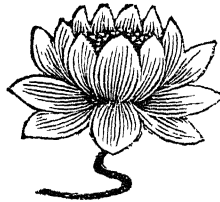
பொருளடக்கம்

பாலகாண்டம்.

அயோத்தியா காண்டம்

ஆரணிய காண்டம்.

கிஷ்கிந்தா காண்டம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ராமபிரான் திருவடிகளே சரணம்.

வால்மீகி ராமாயணம்.

காஞ்சீபுரம் உபய வேதாந்த மஹாவித்வான்

ஸ்ரீமத். பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள்

மொழிபெயர்த்தது.

முதல் ஸர்க்கம் - ஸங்க்ஷேப ராமாயணம்.

நாரதமுனிவர் வால்மீகிமுனிவருக்கு ஸ்ரீ ராமாயண கதையைச் சுருக்கமாக உபதேசிக்கின்றார் —

ஸ்ரீ நாரத முனிவரை நோக்கி வால்மீகி முனிவர் வணக்கத்துடன் "இக்காலத்தில் இவ்வுலகத்தில் எல்லா நற்குணங்களும் பொருந்தியிருப்பவன் யாவன்" என்று வினவ, யாவுமறிந்த அந்த நாரத முனிவர் மிக மகிழ்ந்து விடை கூறினார்:—

"இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற் பிறந்து ஸ்ரீ ராமன் என்று திருநாமம் பெற்றவன் ஒருவனுளன்; அவன் உலகம் நிறைந்த புகழாளன்; அளவற்ற சக்தி வாய்ந்தவன்; அவனது திருக்குணங்களை என்றால் எடுத்துரைக்க முடியா; அவனே கோசல ராஜன் திருமகளான கௌஸல்யா தேவியின் வயிற்றிற் பிறந்த தசரத புத்திரன், கடல்போல மஹா கம்பீரன்; வீரத

தன்மையில் விஷ்ணு போன்றவன்; சந்திரனைப்போல் கண் இனியன்; கோபத்தில் காலாக்கினியையொத்தவன்; பொறு மையில் பூமியை நிகர்த்தவன்; ஸத்யத்தில் தருமதேவதையே வடிவெடுத்தது போன்றவன்.

இப்படிப்பட்ட நற்குணங்களையுடைய மூத்த குமார னாகிய ஸ்ரீராமனை அவனது தந்தையாகிய தசரத சக்ரவர்த்தி ஒரு சமயத்தில் இளவரசனாக்க விரும்பினான். அப்போது அந்த சமயத்தின் முயற்சிகளைக் கண்டு தசரத சக்ரவர்த் தியின் மனைவியருள் ஒருத்தியான கைகேயி யென்பவள் முன் சம்பராசுர யுத்தத்தில் தன் கணவனான தசரதனிடம் இரண்டு வரங்களைப் பெற்றிருந்தவளாகையால், இப்போது அவற்றுள் ஒன்றுக்குப் பதிலாக ராமன் காட்டுக்குப் போக வேண்டியதென்றும், மற்றொன்றுக்குப் பதிலாகத் தன் புத் திரனான பரதனை ராஜ்யாபிஷேகம் செய்விக்கவேண்டியதென் றும் அவ்வரசனிடம் கேட்டுக்கொண்டாள். அந்த தசரத சக்ரவர்த்தியும் முன்பு கைகேயிக்குத் தான் இரண்டு வர மளிக்க உடன்பட்டிருந்ததை ஞாபகத்திற்கொண்டு ஸத்ய தர்மமென்னும் தாமமாகிய கயிற்றுற் கட்டுண்டு, பெற் றெடுத்த தனக்கு மிகவும் அன்புற்றிய ராமனைக் காட்டுக் கனுப்பினான்.

தந்தையிட்ட கட்டளையின்படி காட்டுக்குச் சென்ற ராம பிரானைத் தம்பியான லக்ஷ்மணனும் பேரன்புடன் பின் சென் றான். இராமனது பத்தினியான ஸீதாதேவியும் உடன் சென்றாள். அந்த நகரத்தில் வசிக்கும் குடிஜனங்கள் ராம னிடத்தில் மிகவும் [illegible]கொண்டவர்களாகையால், அவனை விட்டுப் பிரிந்திருக்கமாட்டாமல் வெகுதூரம் பின் சென்றார் கள். ஸ்ரீராமன் பின் தொடர்ந்த ஜனங்களைத்* திருப்பி

விட்டு, சிருங்கிபேர மென்னும் பட்டணத்துக்கு அருகான கங்கையின் கரையில் வேடர் தலைவனான குஹனென்பவனைக் கண்டு அவனுடன் ஸ்நேகித்து, தன்னுடன் வந்த ஸாரதியான ஸுமந்திரனைப் பட்டணத்திற்குத் திருப்பியனுப்பினன்.

பின்பு மூவரும் அந்த குஹனுடைய உதவியினால் கங்கையைக் கடந்து, யமுனை முதலிய மற்ற நதிகளையும் கடந்து கால்நடையாகவே காடு காடாகச் சென்று அங்கு பரத்வாஜ மஹரிஷியைக் கண்டு ஸேவித்து அவருடைய நியமனப்படி சித்திரகூட மலையைச் சேர்ந்து, அங்கு ஒரு பர்ணசாலையை அமைத்துக்கொண்டு மனத்துக் கினிய மலைச்சாரல்களில் வசித்திருந்தார்கள். இங்ஙனம் ராமன் சித்ரகூடத்தை அடையவும், தசரத சக்ரவர்த்தி புத்திர சோகத்தால் வருந்தி முற்றும் பரகதி யடைந்தனன். பின்பு வசிஷ்டர் முதலிய அந்தணர்கள் பரதனை ராஜ்யாபிஷேகம் செய்துகொள்ளும்படி வேண்ட, அவன் அரசாட்சி புரியவல்லவனாயிருந்தும், அதற்கு இணங்கவில்லை. கைக்கெட்டின ராஜ்யத்தையும் ஒரு பொருளாக மதியாத அப்பரதன், ஸ்ரீ ராமனுடைய திருவடிகளைப் பணிந்து, அவனது அருள் பெறவேண்டிப் புறப்பட்டு, சித்திரகூட மலைச்சாரல் சேர்ந்து ஸ்ரீ ராமனைக் கண்டு தொழுது "ஸ்வாமி! தேவரீர் மூத்த குமாரராகையால் ராஜ்யாபிஷேகம் செய்து முடிசூடி அரசுபுரியவேண்டுவது நியாயம். அத்தவரிருக்க இளையோனான அரசுபுரிய அதிகாரமற்றவனாதலால் [illegible] இரங்கி என்னுடைய விண்ணப்பத்தை ஏற்று அருளவேண்டும்" என்று வணக்கத்துடன் வேண்டிக்கொண்டனன். ஆயினும் ஸ்ரீராமன் தகப்பனாரின் மொழியையே ப்ரமாணமாகக்கொண்டதனால் நகரம் திரும்ப விரும்பவில்லை. தனக்குப் பிரதிநிதியாக ராஜ்ய பரிபாலனம்

செய்யத் தன் பாதுகைகளையீந்து பட்டணத்துக்குத் திரும்ப பரதனைத் திருப்பி யனுப்பினான். பரதன் தன்னுடைய அண்ணனாம நினைவிலேயே பெருமான் ஸ்ரீ ராமனது பாதுகைகளை நாடாளும் போது, ராமன் மீண்டு எழுந்தருளுவதை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு, அயோத்தியில் வசிக்க நினைக்காமல் அதற்கு அருகிலுள்ள நந்திக்கிராமத்தில் ராஜ்யஞ் செய்து கொண்டிருந்தனன்.

பின்பு ராமன் 'நாம் இங்கு இருந்தோமானால் நகரத்திலுள்ள குடிமக்கள் அடிக்கடி வரக்கூடும்' என்றெண்ணியும், தண்டகாரண்யத்திலுள்ள முனிவர்களின் கருத்திற்கு இணங்கியும் சித்திரகூடத்தை விட்டுத் தண்டகாரண்யம் சேர்ந்து அங்குத் தனக்கு விரோதஞ் செய்த விராதனென்னும் அரக்கனைக் கொன்று பின் சரபங்க முனிவரைக் கண்டு வணங்கி அவரிடம் அனுமதி பெற்று, ஸுதீக்ஷ்ணரையும், அகஸ்தியரையும் அவர் தம்பியாகிய ஸுதர்சன முனிவரையும் சென்று பணிந்தனன். அகஸ்தியரும் தமக்கு இந்திரன் கொடுத்த வில்லையும் கத்தியையும் அழிவில்லாத அம்புகள் நிறைந்த அம்பறாத்தூணிகளையும் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்று ராமனுக்குச் சொல்ல அவனும் அங்ஙனமே அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டனன்.

பின்பு ராமன் சரபங்காச்ரமத்தில் வாஸஞ் செய்து கொண்டிருக்க, முனிவர்களனைவரும் தமக்கு விரோதிகளான அசுரர்களையும் அரக்கர்களையும் அழிக்கவேண்டுமென்று வந்து வேண்டிக்கொண்டனர். ராமனும் அவ்வண்ணமே செய்வதாக உறுதி கூறினன். அங்கு அப்பொழுது, நினைத்தபடி வடிவங்கொள்ள வல்லவளான சூர்ப்பணகையென்னும் ராக்ஷஸி வந்து துன்பம் விளைவிக்க, அவளைக் காதையும்

மூக்கையும் அறுத்து மான பங்கப் படுத்தினன். பின்பு சூர்ப்பணகையின் தூண்டுதலால் போருக்கு வந்த கரன், தூஷணன், திரிசிரஸ் முதலிய அரக்கர்களனைவரையும் இராமன் போரில் எதிர்த்துக் கொன்றனன். ஜனஸ்தானமென்னு மிடத்திலிருந்த பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களும் ராமனால் மாண்டு போயினர்.

பின்பு இராவணன் தன்னுடைய உறவினராகிய கரதூஷணாதியோர் மாண்டு போயினரென்று கேட்டு மிகுந்த கோபாவேசங்கொண்டு சீதையைக் கவர்ந்து செல்லத் துணிந்து, அதற்கு மாரீசனென்னும் அரக்கனைத் துணை வேண்டினன். அம்மாரீசனும் 'ராவணா! ராமன் மிக்க பராக்ரமமுடையவன், அவனோடு பகைகொள்வது உனக்கு நன்மையன்று' என்று அவனது சொல்லையும் செயலையும் மறுத்தனன். இராவணன் அந்த நல் வசனத்தைப் பேணாமல் அம்மாரீசனைக் கட்டாயப்படுத்தி இணக்கி, அவனுடன் கூடவே ஸ்ரீ ராமனுடைய ஆசிரமத்திற்குச் சென்றான். பிறகு ஓர் மான வடிவங்கொண்ட மாயாவியாகிய மாரீசனைக் கொண்டு ராமலக்ஷ்மணர்களிருவரையும் வெகுதூரம் போகச் செய்து, இராமனோடு இணைபிரியாதிருந்த சீதையைக் கவர்ந்து, இடையில் தடுக்க வந்த ஜடாயுவைக் குற்றுயிராக்கிச் சென்றான். இராமனும் மாரீசனைக் கொன்று ஆச்ரமத்திற்கு வந்து அங்கு சீதையைக் காணாமல் தேடிக்கொண்டுபோகையில் ராவணனால் அடியுண்டு துவண்டு விழுந்து கிடக்கும் ஜடாயுவைக் கண்டு சீதையை ராவணன் கவர்ந்து சென்றதாகச் சொல்லக் கேட்டு மிகவும் வருந்தினன்.

பின்பு ராமன் ஜடாயுவுக்கு பரமமேதஸம்ஸ்காரமென்னும் ஈமக்கடனைச் செய்து முடித்து அவ்வனத்தில் சீதையைத்

தேடிக்கொண்டு போகையில், மிகவிகாரமான உருவத்துடன் பயங்கரனாயிருந்த கபந்தனென்னும் அரக்கனைக் கொன்று அவன் வேண்டிக்கொண்டபடி அக்னி ஸம்ஸ்காரம் செய்ய, அவனும் ஸ்வர்க்கம் சென்றான். செல்லும்பொழுது இராமனைப் பார்த்து 'குருசுச்ருஷை முதலிய தருமங்களைச் செய்யுந் தன்மையான சபரியெனப்படுபவளுடைய ஆச்ரமத்திற்குச் செல்வாய்' என்றான். இராமனும் அவன் சொன்ன சொற் கேட்டு மகிழ்ந்து அந்தச் சபரியினிடஞ் சென்றான். அச் சபரியும் இராமனை மிக்க ஆதரத்துடன் நன்றாய்ப் பூஜித்தாள். பின்பு ராமன் பம்பையென்னுந் தாமரைத் தடாகத்தின் கரையிற் சென்று ஸீதாதேவியை நினைத்து மிகவும் பரிதபித்திருக்கையில், ஹனுமான் அவ்விடம் வந்து காண, அவனுடன் கலந்து நேசித்து அவனது சொற்படி ஸுக்ரீவனையடைந்தான்.

இராமன் பிறர் உதவியின்றித் தனியே எதுவும் செய்ய வல்லவனாயிருந்தும் உலக நடைக்கேற்ப உதவியை விரும்பி ஸுக்ரீவனுக்குத் தமக்கு நடந்ததை யெல்லாவற்றையுந் தெரியச் சொன்னான். ஸுக்ரீவனும் ராமனுடைய செய்தியெல்லாம் கேட்டு, தன்னொடொத்த துயரமுள்ள பெருமிடுக்கனொருவன் தனக்குச் சகாயமாக நேரிட்டதைப்பற்றி மிக மகிழ்ந்து அக்னி ஸாக்ஷியாக அவனோடு நட்புக் கொண்டான். பின்பு ஸுக்ரீவன் தனது துயரங்களை நினைத்துக் கண்ணுங் கண்ணீருமாகித் தேம்பி நின்றழுதுகொண்டு இராமனை யடைந்து விறைவ, வாலியால் தனக்கு நடந்த விரோதத்தை விரிவாகச் சொன்னான். ராமனும் அது கேட்டவுடன் வாலியைத் தான் கொல்லுவதாக வாக்களித்தனன். ஸுக்ரீவனும் வாலியினுடைய வலிமையை இராமனுக்கு உரைத்தனன். அன்றியும் ஸுக்ரீவன் ராமனைக் கண்டதுமுதல் 'இராமன் வீரத்தன்மையில

வாலியோடொத்திருப்பானோ?' என்று ஐயமுற்றிருந்தான். இன்னும் வாலியின் வலிமையை இராமனுக்கு நன்றாகத் தெரிவிக்கும் பொருட்டும், ராமனது பராக்கிரமத்தை அறியும் பொருட்டும், துந்துபியென்னும் ஓர் அசுரனுடைய பெரியமலை போன்ற எலும்புக்குவியலைக் காட்டி 'இது வாலி கொன்ற தானவனது' என்றான். இராமன் புன்முறுவல் செய்து கொண்டே அதைத் தன் கால் கட்டை விரலால் பத்து யோஜனை தூரத்திற்கப்பால் போய் விழும்படி உயரத் தூக்கி யெறிந்தான். அதனாலும் சுக்கிரீவனுக்கு முழு நம்பிக்கை ஏற்படவில்லையென்றறிந்த ராமன் பின்னும் ஓர் அம்பைத் தொடுத்து மராமரங்களேழையும், அருகிலிருந்த மலையின் தாழ்வரையையும் பாதாள லோகத்தையும் பிளந்தனன்.

சுக்கிரீவனும் இராமபிரானுடைய செயற்கரிய அதிசயச் செயல்களைக் கண்டு, 'இவன் வாலியைக் கொல்ல வல்லவனே' யென்று தேறித் தைரியமுற்று ராமனுடன் கூடிக் கிஷ்கிந்தா பட்டணஞ் சென்று சீறிய சிங்கம்போல கர்ஜித்தான். வானரர்க்கரசனாகிய வாலியும் முன்போலன்றி கம்பீரமான அப்பெரு முழக்கத்தைக் கேட்டு அவனுடன் போர் செய்வதாகப் புறப்பட்டு, அப்போது 'வேண்டா'மென்று தடுத்த மனைவிக்குத் தக்க மறுமொழி சொல்லி, பின் சுக்கிரீவனோடு கலந்து போர் புரிந்தான். அப்பொழுது ராமனும் சுக்கிரீவனோடு பொருதுகொண்டிருந்த வாலியை ஓர் அம்பினால் முடித்துக் கிஷ்கிந்தா புரியில் சுக்கிரீவனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்தான்.

இவ்வாறு ராஜ்யம் பெற்ற சுக்கிரீவனும் சீதையைத் தேடும்பொருட்டு ஆங்காங்குள்ள வானரர்களனைவரையும் வரவழைத்து நான்கு திசைகளிலும், சென்று தேடும்படி கட்டளை

யிட்டு அனுப்பினன். பின்பு சீதையைத் தேடப்போன வானரரில் மனவுறுதியும் உடல் வலிமையும் பெற்றவனாகிய அனுமான், ஸம்பாதி யென்னும் கழுகின் மொழியால் சீதை இலங்கையில் இருப்பதாகக் கேட்டு நூறு யோஜனை விரிவுள்ள உவர்க்கடலைக் கடந்து இராவணனால் ஆளப்பட்ட இலங்கைக்குச் சென்று, அங்கு அசோக வனத்திலே ஸ்ரீ ராமனை இடைவிடாது நெஞ்சிற் கொண்டிருக்கும் சீதாதேவியைக் கண்டு, இராமன் அடையாளமாகக் கொடுத்திருந்த கணையாழியைக் கொடுத்து, ராமன் ஸுக்ரீவனோடு கலந்து நேசித்தது முதலாகவுள்ள செய்திகளையெல்லாம் தெரியச் சொல்லி, நாயகனாகிய ஸ்ரீராமன் விரைவில் இங்கு எழுந்தருளுவானென்று ஸமாதானமும் கூறிவிட்டு, அப்பொழிலை வெளிப்புறத்து வாசற்படியின் தோரணத்தை இடித்தான்.

அதை அறிந்து இராவணனால் ஏவப்பட்டு வந்த சேனைப் பதிகளைவரையும், மந்திரி குமாரர் எழுவரையும் முடித்து ராவணனது புதல்வனாகிய அக்ஷனையும் பொடி படுத்தி, இந்திரஜித்தினுடைய பிரமாஸ்திரத்தினால் சிறிது பொழுது கட்டுண்டிருந்து, தான் அஸ்திரத்தினின்று விடுபட்டதறிந்தும், தன்னைக் கயிற்றால் கட்டிக் கொண்டு போகும் ராக்ஷஸர்களைச் சிதறும்படி செய்யவல்ல மஹாவீரனா யிருந்தும், அதையெல்லாம் பொறுத்துக்கொண்டு ஸீதை யிருக்குமிடந்தவிர இலங்கை முழுமையும் தீ மூட்டிவிட்டு, ஸ்ரீராமனை அடைந்து வலம் செய்து வணங்கி 'கண்டேன் ஸீதையை' என்று யாவும் உள்ளபடி விண்ணப்பஞ் செய்தான்.

பிறகு ராமன், ஸுக்ரீவன் முதலான வானரப் படையுடன் கடற்கரை சேர்ந்து அது வழிவிடாமையால் கோ

அமாயினால் அதனை அடக்காமல் கடக்கினான். பின்பு கடலரச னும் தன் வடிவங்கொண்டு வந்து தன் மேல் அணைகட்டி அவ் வழியாய்ப் போகலாமென்ன, ராமனும் நளனைக்கொண்டு அணை கட்டுவித்து அவ்வழியாக இலங்கை சேர்ந்து யுத்தத் தில் இராவணனைக் கொன்று சீதாதேவியை யடைந்தான்.

பின்பு ராமன் 'நம் வீரத்தன்மைக்கு ஏற்ப வைரியை வென்றோமாயினும், பிற வீட்டில் பலநாளாயிருந்தவளை நாம் எங்ஙனம் ஏற்றுக்கொள்வது' என்று சிந்தித்து, தேவர் களும் வானரர்களும் நிறைந்த சபையில் சீதையைப் பார்த் துக் கடுமையாகச் சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல, கற்புத்தானே வடிவெடுத்த சீதாதேவியும் அவ்வார்த்தையைப் பொறாமல் அக்னியிற் பிரவேசித்தாள். உடனே அக்னியும் அவளைக் கையிலேந்திக்கொண்டு ராமனைப் பார்த்து 'இவள் பரிசுத்த வள், இவளை நீர் அங்கீகரிக்கவேண்டும்' என்ன, இராமனும் அங்ஙனமே அங்கீகரித்து அகமகிழ்ந்து விளங்கினான்.

அப்போது தேவதைகள் அனைவரும் ராமனைப் பூஜித் தார்கள். தேவர்களும், முனிவர்களும், மற்றுமுள்ள ஜனங்களும் ஸந்தோஷங்களுடன் நிறைந்த முகங்களுடன் மிகக் களித்தனர். பிறகு ராமன் விபீஷணனை இலங்கையில் அரசர்களுக்கு அரசனாக்கித் தான் நினைத்த காரியம் நிறைவேறினதால் மனக்களிப்புற்றிருந்தான். பின்பு தேவர்களின் வரபலத் தினால் போர்க்களத்தில் மாண்டு கிடந்த வானரர்களை யெழுப்பிக் கொண்டு அன்பர்கள் புடைசூழப் புஷ்பகவிமானமேறி அயோத்திக்குப் புறப்பட்டுப் போகும்போது, பரத்வாஜாச்ர மத்தையடைந்து, தான் வருவதைப் பரதனிடம் சொல்லு மாறு முன்னதாக அனுமானை யனுப்பினான்.

பின்பு ராமன், சுக்ரீவன் முதலானவர்களோடு மீளவும் புஷ்பக விமானமேறி முன்னடந்த கதைகளைச் சொல்லிக் கொண்டு நந்திக் கிராமத்தையடைந்து, அங்கு நின்று அயோத்யைக்கு வந்து தம்பிகளுடன் சேர்ந்து ஜடையை விடுத்து நன்றாக அலங்காரங்களைச் செய்துகொண்டு திவ்ய ஸிம்மாசனத்தில் பிராட்டியோடு அமர்ந்து பட்டாபிஷேகம் செய்துகொண்டு அரசாண்டு வந்தனன்.

இங்ஙனம் ஸ்ரீராமபிரான் ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்யும் போது ஸகல ஜனங்களும் தம் தம் இஷ்டங்களைப் பெற்றுப் பெருமகிழ்ந்தனர். இராமனும் அநேக அச்வமேதயாகங்கள் செய்து அந்தணர்கட்குப் பலவகையான தானங்களையுஞ் செய்து வைகுந்தமேறப் போகிறான். இராமன் இவ்வுலகில் ராஜவம்சங்களை நூறுமடங்கு அதிகமாக நிலைநிறுத்தப் போகிறான். இங்ஙனம் உலகில் தர்மத்தாபனம் பண்ணிப் பதினோராயிரம் வருஷம் பிரஜைகளின் முகம் கோணாமல் அரசு புரிந்து பிரமலோகத்தேறப் போகிறான். இந்த ஸ்ரீராம சரித்திரமானது வேதங்களோடொத்தது, இதனை ஆதரிப்பவர்களைப் புனிதராக்கி மேன்மேலும் ஸகல நன்மைகளையும் பயக்கும். எல்லோரும் இக்கதையைப் பாடியுங் கேட்டும் இன்புறுவர். (என்று இவ்விதமாக ஸம்க்ஷேப ராமாயணத்தை வால்மீகி முனிவர்க்கு நாரதபகவான் உபதேசித்தனன்.)

முதலாவது ஸர்க்கம் ஸம்க்ஷேபராமாயணம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது ஸர்க்கம்

வால்மீகிமுனிவர் நான்முகனருளைபெறுதல்.

பிறகு நாரதமுனிவர் வால்மீகி முனிவரால் நன்கு பூஜிக்கப்பட்டு 'போய் வருகிறேன்' என்று விடைபெற்றுக் கொண்டு ஆகாயத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டுத் தேவலோகஞ் செல்ல, வால்மீகி முனிவரும் உச்சிப் பகலில் நிகழ்த்தத் வேண்டிய அனுஷ்டானத்திற்காகக் கங்கைக்கு அருகான தமஸா நதிக்குச் சென்றார். சென்று பக்கத்தில் நின்ற பரத்வாஜனென்னும் சீடனை நோக்கி 'அப்பா! கமண்டலுவைக் கீழே வைத்து என் மரவுரியைக் கொடு; நீராடப்போகிறேன்' என்று சொல்ல, சீடன் மரவுரியைக் கொடுத்தனன். வால்மீகியும் அதை வாங்கிக்கொண்டு, தாம் ஐம்புலன்களையும் வென்றவராயிருந்தும் அந்த ஆற்றின் கரையிலுள்ள காணவினிய கானகத்தை நான்கு பக்கத்திலும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, அந்தத் துறையினருகில் ஆணும் பெண்ணுமாகி இரண்டு க்ரௌஞ்சப் பறவைகள் (அன்றில்கள்) ஒன்றோடொன்று கலந்து இன்புற்றுக் உல்லாசத்தோடு அழகாக ஒலித்துக்கொண்டிருக்கக் கண்டார்.

அங்கே ஒரு வேடன் வந்தான். அவன் விலங்குகளையும் பறவைகளையும் கொன்று பிழைக்கும் தன்மையனாகையால் அந்தப் பறவைகளிரண்டும் கூடிக் களித்துக்கொண்டிருக்கக் கண்டும் இரக்கமின்றி அம்மாமுனிவன் கண்முன்னே ஆண் பறவையை அம்பெய்து வீழ்த்தினான். அது நிலத்தில் விழுந்து உதிரம் பொங்கப் புரண்டு துன்பப்படுவதை நோக்கி அதன் பேடை பிரிவாற்றமாட்டாமல் ஏங்கிக் கூவியழுதது. இந்தச் செயலைக் கண்ணுற்ற வால்மீகி மாமுனிவரது மனம் மிகவும் கரைந்தது. அப்போது,

மாநிஷாத! ப்ரதிஷ்டாம் த்வமகமச் சாச்வதீஸ் ஸமா:;
யத் க்ரௌஞ்சமிதுநாதேகமவதீ: காமமோஹிதம்.

என்னும் ச்லோகம் அம் மாமுனிவரது திருவாக்கில் நின்று பரவசமாகவே வெளிவந்தது.

(இந்த ச்லோகம் சிலேடையில் அமைந்தது. இங்ஙனம் பதம் பிரிக்கவும் பொருள் கொள்ளவும் இரண்டு வகைப்படும். மா, நிஷாத, ப்ரதிஷ்டாம், த்வ, அம, கம, சாச்வதீ ஸமா என்ற முறைப் பதம் பிரித்து வேறொரு பரமாய்ப் பொருள் கொள்ள வேண்டும் (பின்னடிகட்கு ஒரே விதமான பதவிபாகமே யுள்ளன)

[திருவில்லாத வேடனே! க்ரௌஞ்சப்பறவைப் பிணையில் காமமோஹங்கொண்ட ஒரு ஆண் பறவையைக் கொன்றதனால் நீ வெகுகாலம் நன்மையுடன் வாழமாட்டாய் என்பது ஒரு பொருள். மற்றபடியும், "மாநிஷாத, பரதிஷ்டாம், த்வம், அகம: சாச்வதீ: ஸமா:" என்று பதம் பிரித்தால், "திருமாலே! நீர் மண்டோதரியும் இராவணனுமாகிய ராக்ஷஸமிதுனத்தில் காமமோஹங் கொண்டவனை இராவணனென்னும் அரக்கனைக் கொன்றதனால் நெடுநாள் வாழ்வையடைந்தீர்" என்று ஸ்ரீ ராமபிரானைப் பரமான பொருளும் செவ்வனே கிடைக்கின்றது]

இவ்வாறு ச்லோகமொன்றைச் சொல்லிய அம் மாமுனிவர் "சிஷனே! நான் பக்ஷியைக் கண்டு சோகித்துச் சொன்ன சொல் நாலடியுள்ளதும் ஒவ்வோரடிக்கும் எழுத்துக்கள் சரியாகி, வீணையில் இசையுடன் பாடக் கூடியதுமான ஓர் விருத்தமேயாக வேண்டும், வேறில்லை" என்று சொல்ல, சிஷரும் "ஆம் இது சரியே" என்று ஆநந்தத்துடன் ராமாயணத்தின் பொருள் கொண்ட அவ்விருத்தத்தைத் தன் மனதில் வாங்கிக்கொண்டனர். பின்பு அவ்வால்மீகி முனிவர்

அந்தத் தமஸாநதியில் பகற்காலக்ரியைகளை முடித்துக்கொண்டு அவ்விருத்தத்தின் பொருளை நினைத்துக்கொண்டே தமது ஆச்ரமம் போகத் திரும்பினார். சிஷ்யரும் அவரைப் பின்சென்றனர். மாமுனிவர் சிஷ்யருடன் ஆச்ரமஞ் சென்று தேவ பூஜாதிகளை முடித்துக்கொண்டு ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்து ச்லோகத்தை நெஞ்சில் நினைத்துக்கொண்டே வேறு புண்ய கதைகளையும் பாராயணஞ் செய்தார்.

அப்பொழுது, நான்முகக்கடவுள், தன்னிடம் வந்து நாரதரால் புகழ்ந்து சொல்லப்பட்ட வால்மீகியைப் பார்க்கத் தாமே வந்தனர். வால்மீகியும் அவரைப் பார்த்து விரைந்தெழுந்து வணங்கிக் கால்களை யலம்பி அர்க்கியம் கொடுத்து ஆஸனத்தில் உட்காரவைத்து, க்ஷேமம் விசாரித்துப் பூஜித்து அவரது கட்டளையினால் தாமும் அருகில் ஓராஸனத்தில் உட்கார்ந்தார். அப்பொழுது வால்மீகி முனிவர் தமஸாநதியின் கரையில் வேடன் பக்ஷியைக் கொன்ற விருத்தாந்தத்திலே மனஞ் சென்று மிகவுஞ் சிந்தைகொண்டு செய்த செயலையுங் கொடூரமான சேவலைப் பிரிந்த பேடையையும் நினைத்துச் சோகித்துக்கொண்டே முன்பாடிய ச்லோகத்தின் பொருளில் பெருமையை நினைத்து மீளவும் அதனைப் பிரமனுக்குப் பாடினார். பின்பு நான்முகக்கடவுளும் நமது ஆணையின்மேல் தனது நாக்கில் ஸரஸ்வதியிருந்து இவ்வாறு வெளிப்படுத்தப்பட்டதை யறியானிவனென்று சிரித்துக்கொண்டே "மாமுனிவனே! நீ செய்தது ச்லோகமே; இந்த ச்லோகரூபமான ஸரஸ்வதி உன்மூலமாக ஸ்ரீராமாயணத்தைப் பூலோகத்தில் வெளியிடவேண்டுமென்று நான் ஸங்கல்பித்தது பற்றியே உன்னிடமிருந்து வெளியாயிற்று. ஸ்ரீராமனது சரித்திரம் எல்லாவற்றையும் இத்தன்மை பொருந்திய ச்லோகங்களால் நூ

பிரபந்தமாகச் செய்யவேண்டும். ஸ்ரீராமனுடைய சரித்திரத்தை நாரதரிடம் கேட்டபடி சுருக்கமாகச் சொல். ராமனுடையவும் லக்ஷ்மணனுடையவும் ராக்ஷஸர்களுடையவும் ஸீதாதேவியுடையவும் பரதன் முதலானோருடையவும் ரஹஸ்யமாகவும் பிரகாசமாகவும் நடந்த விருத்தாந்தங்களெல்லாம் உனக்குத் தெரியவரும். நீ நாரதரிடம் கேட்காத விருத்தாந்தங்களும் உனக்குத் தெரியப் போகின்றன. நீ செய்யப்போகிற இக்காவியத்தில் உன்னுடைய வாக்கு ஒன்றேனும் பொய்யாக மாட்டாது. ஓர் பதமாயினும் கெடாது. ஆகையால் பாபங்களையெல்லாம் போக்கிப் பாவனமாகவும் கேட்க மிக இனியதுமாகிய ஸ்ரீராமசரித்திரத்தை இவ்வகை சுலோகங்களடங்கிய ஓர் பிரபந்தமாகச் செய்யவேண்டும். பூமியில் மலைகளும் நதிகளும் எவ்வளவு காலம் நிலையாயிருக்குமோ, அவ்வளவு காலம் ராமாயண கதை உலகங்களிலெல்லாம் பரவிப் பெருமைபெறும். நீ செய்த ராமாயண கதை எவ்வளவு காலம் உலகங்களில் பெருமை பெறுமோ, அவ்வளவுகாலம் நீ இந்த சரீரம் விட்டபின் மேலோகங்களிலெல்லாம் மேலான என்னுடைய லோகத்தில் வந்து வசிக்கப் போகின்றாய்" என்றிவ்வாறு மொழிந்து அந்தர்த்தானமாகத் தன் மறைய, வால்மீகியும் சிஷ்யர்களும் ஆச்சரிய மடைந்தனர்.

பின்பு வால்மீகி சிஷ்யர்கள் அனைவரும் இந்த சுலோகத்தைப் பலமுறை பாடினர். பின்னும் மிகவும் ஆச்சரியமுற்றுக்களித்து அப்படியே இலக்கணம் அமைந்ததென்று ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக் கொண்டனர். அப்பொழுது அவ்வால்மீகி மாமுனிவர் நெஞ்சில் பரம புருஷனை தியானஞ் செய்து இவ்விதமான சுலோகங்களால் ராமாயணமென்கிற இக்காவியம் முழுமையும் செய்யவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டு,

இனிதான சுலோகங்கள் நூறு நூறாக அடங்கியதும், அழகான ராம சரித்திரத்தைச் சொல்லுவதும், எங்கும் கீர்த்தி பெற்ற ராமனுக்கும் மேன் மேலும் பெருங்கீர்த்தியை விளைவிப்பதுமாகிய ராமாயணமென்னும் காவியத்தை அப்பொழுதே செய்து முடித்து, ரகுவம்சத்திற் பிறந்த ஸ்ரீராமனுடைய விருத்தாந்தங்களைத் தெரிவிப்பதும் பத்துத் தலையனாகிய ராவணனுடைய வதத்தைச் சொல்லுவதும் ஸகல ஜனங்களும் ஆதரிக்கத் தக்கதுமாகிய இம் மகா காவியத்தைச் சீடர்காள்! கேளுங்கள் கேளுங்களென்று சொல்லத் தொடங்கினார்.

இரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

மூன்றாவது ஸர்க்கம்

[ஸ்ரீ ராமாயண விஷய ஸங்க்ரஹம்.]

வால்மீகி முனிவர் ஆசமனஞ்செய்து கிழக்கு நுனியாகப் பரப்பின தர்ப்பையின்மீது எழுந்தருளியிருந்து தன் குருவாகிய நாரதருக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து நான்முகன் கொடுத்த வரமாகிற தர்மத்தினால் ஸ்ரீ ராமன் முதலானோருடைய விருத்தாந்தங்களை யெல்லாம் ஆராய்ந்தனர். லக்ஷ்மணன், சீதை, தசரத சக்ரவர்த்தி, அவனது பத்தினிகளாகிய கௌஸல்யை, ஸுமித்திரை, கைகேயி, நாட்டார் முதலானவர்களது விருத்தாந்தங்களையெல்லாம் உள்ளபடி நன்றாகக் கண்டறிந்தனர். மேலும் ராகவன் முதலானோர் மொழிந்ததும், நடந்ததும், மற்றும் செய்த செய்கைகளெல்லாவற்றையும் நான்முகன் அருளிய தர்மத்தின் மகிமையால் உள்ளபடி நன்கறிந்தனர். கையிற் காண்பது போலனைத்தும் கையிலங்கு நெல்லிக்கனி போல நன்றாகக் கண்

டறிந்து ஸ்ரீ ராம பிரானுடைய சரித்திரத்தை இயற்றத் தொடங்கி, 'சப்தங்களினழகால் எல்லோருடைய செவிக்கும் இனிமையைக் கொடுப்பதும், பொருளின் இனிமையால் அறிவாருடைய மனத்தையும் கவரவல்லதுமான ஸ்ரீ ராம சரித்திரத்தை நாரத மஹரிஷி தமக்குச் சொன்னபடி ப்ரஸித் சுருக்கமாகச் செய்து முடித்தனர்.

பிறகு தசரத சக்ரவர்த்தி பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் மகப்பேறில்லாமல் தவஞ் செய்ய, அந்தத் தவத்துக்குப் பயனாக விஷ்ணு தானாகவே வந்தவதரித்த ஸ்ரீ ராமனுடைய அவதாரமும், தாடகை முதலானோரைக் கொன்ற அவன் வீரத் தன்மையும், அவன் யாவர்க்கும் அநுகூலமாயிருக்கும் இருப்பும், அவனுடைய பெருமையும், அழகும், அவன் ஸத்யந் தவறாதிருப்பதும், ராமனும் லக்ஷ்மணனும் விசுவாமித்திர மாமுனியுடன் கலந்து போகையில் நடந்த அற்புதமான பலவிதக்கதைகளும், ஸீதை ஊர்மிளை முதலியவர்களுடைய விவாஹமும், சிவனுடைய வில்லை முறித்ததும், ராமனுக்கும் பரசுராமனுக்கும் நடந்த விவாதமும்;

ராம குண வர்ணனையும் அவனுடைய பட்டாபிஷேகத் தொடக்கமும், கைகேயியின் மனப் பொல்லாங்கும், அந்தப் பட்டாபிஷேகம் தடைபட்டதும், ராமனைக் காட்டுக்குப் போக்கினதும், தசரத சக்ரவர்த்தி சோகித்துப் புலம்பிப் பரலோகஞ் சென்றதும், ஜனங்கள் வருந்திப் பின்தொடர்ந்ததும், ராமன் அவர்களை வஞ்சித்துவிட்டுப் போனதும், வேடனாகிய குஹனோடு கலந்து மொழிந்ததும், ஸுமந்த்ரனென்னும் சாரதியைத் திருப்பி யனுப்பியபின் கங்கையைத் தாண்டினதும், பரத்வாஜ மகரிஷியைக் கண்டதும், பரத்வாஜ ரிஷியின் அநுமதியால் சித்திரகூட பர்வ

த்தையும் பார்த்ததும், அங்கும் பர்ணசாலை கட்டிக்கொண்டிருந்ததும், பரதன் வந்து ராமனை ராஜ்யாபிஷேகம் கொண்டருள வேணுமென்று வேண்டினதும், தசரத சக்ரவர்த்திக்கு ராமன் தர்ப்பணஞ் செய்ததும், ராம பாதுகைகளுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்வித்ததும், பரதன் நந்திக்கிராமத்தில் குடியிருந்ததும், ராமன் தண்டகாரண்யஞ் சென்றதும்,

விராதனைக் கொன்றதும், சரபங்க மஹரிஷியைக் கண்டதும், ஸுதீக்ஷ்ணரோடு சந்தித்ததும், சீதை அநசூயையோடு கலந்திருந்ததும், அநசூயை சீதைக்குச் சந்தனங் கொடுத்ததும், அகஸ்தியரைக் கண்டதும், ஜடாயுவோடு சேர்ந்ததும், பஞ்சவடிக்குப் போனதும், சூர்ப்பணகையைப் பார்த்ததும், சூர்ப்பணகையோடு வார்த்தையாடினதும், அவளை அங்கப் பழுதாக்கினதும், கரன் தூஷணன் திரிசிரன் என்னும் அரக்கர்களைக் கொன்றதும், ராவணன் கோபங்கொண்டு சீதையைக் கொண்டு போவதாகக் கிளம்பி வந்ததும், மாரீசனை முடித்ததும், சீதையை யெடுத்துக்கொண்டு போனதும், ராமன் சீதையைக் காணாமற் புலம்பினதும், ராவணன் ஜடாயுவைக் கொன்றதும், ராமன் கபந்தனைக் கண்டதும், சபரியைக் கண்ணுற்றதும், பம்பையைப் பார்த்ததும்,

ஹனுமானோடு சேர்ந்ததும், ருச்யமூக பர்வதம் போனதும், அங்கு சுக்ரீவனோடு கலந்ததும், அவனுக்கு நம்பிக்கையைப் பிறப்பித்ததும், ராமனுக்கும் சுக்ரீவனுக்கும் நடந்த நட்பும், சுக்ரீவன் வாலிக்கும் தனக்கும் உண்டான வைரத்தை ராமனிடத்திற் சொன்னதும், அவர்களது யுத்தமும், ராமன் வாலியை வதஞ்செய்ததும், சுக்ரீவனுக்குக் கிஷ்கிந்தா ராஜ்யம் கொடுத்ததும், தாரை புலம்பினதும், சரத்காலம் பிறந்த

டனே சீதையைத் தேடவேண்டுமென்று ராமனும் சுக்ரீவ
னும் ஸங்கேதம் பண்ணிக்கொண்டதும், மழைக் காலத்தில்
இரவு பகலெல்லாம் ராமன் ருச்யமூகத்தில் சீதையின் பிரிவி
னால் வருந்தியிருந்ததும், ஸ்ரீ ராமன் சுக்ரீவன்மீது சீற்றம்
கொண்டதும், வானரப் படையைச் சேர்த்ததும், அப்படை-
களைத் திசைகளிற் புறப்படச் செய்ததும், வானரர்களுக்கு
அந்தந்தப் பூமி நிலையைத் தெரிவித்ததும், ராமன் ஹநுமா
னிடம் மோதிரங் கொடுத்தனுப்பியதும், ஜாம்பவான் ஸ்வயம்
ப்ரபையின் குகையைக் கண்டதும், வானரர்கள் சீதையைக்
காணாததுபற்றி ப்ராயோபவேசஞ் செய்யத் தொடங்கினதும்,
ஸம்பாதியைக் கண்டதும்,

ஹநுமான் மஹேந்திர மலையிலேறிக் கடலைக் கடந்த
தும், ஸமுத்ரராஜன் கட்டளையினால் மேலெழுந்த மைநாக
மலையைக் கண்டதும், ஸிம்ஹிகையைக் கொன்றதும், இரவில்
இலங்கையில் நுழைந்ததும், ராவணனைக் கண்டதும், புஷ்பக
விமானத்தைப் பார்த்ததும், மத்யசாலைக்குள் போனதும்,
அந்தப்புரத்தைப் பார்த்ததும், அசோகவனத்திற் சென்ற
தும், அங்கு ஸீதையைக்கண்டு கணையாழியைக் கொடுத்த
தும், ஹநுமானிடம் ஸீதை சூடாமணியைக் கொடுத்ததும்,
அசோகவனத்திலுள்ள பலமரங்களை ஹநுமான் முறித்ததும்,
அதைக்கண்டு ராக்ஷஸிகள் அஞ்சியோடினதும், ஹநுமானை
ராவணனனுப்பின வீரர்களைக் கொன்றதும், இந்திரஜித்தால்
ஹநுமான் கட்டப்பட்டதும், ஹநுமான் லங்கையைக்
கொளுத்தி ராக்ஷஸிகளை அழச் செய்ததும், திரும்பி ஸமுத்
திரத்தைத் தாண்டினதும், மதுவனத்தை யழித்ததும், ராம
னுக்குத் தேறுதல் சொன்னதும், ஸீதைகொடுத்த சூடா
மணியை ராமனிடங்கொடுத்ததும்,

ஸமுத்ரராஜனோடு ஸந்தித்ததும், நளனைக் கொண்டு கடலில் அணைகட்டியதும், கடல் கடந்ததும், இரவில் இலங்கையைத் தகைந்து சூழ்ந்ததும், விபீஷணனுழுவான அடிபடைப் பட்டு இந்திரஜித்து முதலானோரைக் கொல்ல உபாயஞ்சொன்னதும், கும்பகர்ணனைக் கொன்றதும், மேகநாதனை முடித்ததும், ராவணனை வதஞ் செய்ததும், சீதையைப் பெற்றதும், விபீஷணனுக்கு லங்கையில் ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்ததும், புஷ்பக விமானத்திலேறி அயோத்தியைச் சேர்ந்ததும், பரதனோடு கலந்ததும், ராமாபிஷேக மஹோத்ஸவமும், அப்பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவத்திற்காக வந்தவர்களையெல்லாம் விடைகொடுத்தனுப்பினதுமான ஸகல சரித்ரங்களையும் இந்நூலில் அடங்கச் செய்தனர். ராமனது வரப்போகிற சரித்திரத்தையும் உத்தர காண்டத்திற் சொல்லி முடித்தனர்.

மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நான்காவது ஸர்க்கம்

குசலவர்கள் ராமாயணத்தைக் கானஞ் செய்தல்.

அதில் இருபத்து நாலாயிரம் சுலோகங்களும் ஐந்நூறு ஸர்க்கங்களும் ஆறு காண்டங்களும் ஏழாவதாக உத்தர காண்டமும் மொழிந்து "இதைப் பாடவல்லவன் எவனோ' என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில் பாடுவதிற் பயிற்சிபெற்று முனிவேஷம் பூண்ட குசலவர்கள் அம் மாமுனியின் திருவடிகளைப் பணிந்து "நாங்கள் இதைக் கற்கவல்லோம்" என்றனர். இனிமையான சாரீரம் பொருந்திய அவர்களை அவ்வால்மீகி மாமுனிவர்கண்டு களித்து அவர்களை யங்கீகரித்து அதை அவ்விருவர்க்கு முபதேசித்தனர். அச்சிறுவர்களும் அவரிடம் உபதேசம் பெற்று வீணையிற் சங்கீதத்துடன் ராமாயணத்தைப் பாடத்தொடங்கினர்.

அவ்விருவரும் ஸங்கீதத்தின் நுட்பமெல்லாம் அறிந்தவர்கள்; வீணைமுதலிய வாத்யங்களில் தேர்ந்தவர்கள்; மெதுவாகவும் நடுத்தரமாகவும் உரக்கவும் உச்சரிக்கவேண்டிய வகைகளை நன்றாயுணர்ந்தவர்கள். மானிட வேஷம் பூண்ட கந்தர்வர் போலிருப்பவர்கள்; பாடுகின்றதை அபிநயிக்கும்படி நாடக லக்ஷணமும் அறிந்தவர்கள்; இனிய குரலுடன் பேசவல்லவர்கள்; அழகிய வடிவங்கொண்டவர்கள். இராஜபுத்திரர்களாயிருந்தும் முனிவேஷம் பூண்ட அவ்விருவரும் அக்காவ்யம் முழுமையும் தடுமாறாமல் வாயால் சொல்லும்படி முனிவரிடம் கேட்டபடியே மனத்தில் நிறுத்திக்கொண்டு சபைகளிற்சென்று பாடிக்கொண்டிருந்தனர். கேட்ட யாவரும் கண்ணுங் கண்ணீருமாகி மிக்க ஆச்சரியங்கொண்டு புகழ்ந்தனர். "இந்த மஹாகாவ்யம் வெகுநாளைக்கு முன் நடந்தவற்றையும் இப்பொழுது எதிரில் நடப்பது போற் காட்டுகின்றது" என்று கொண்டாடிப் பலவகைப் பரிசுகளை அவர்கட்குத் தந்து ஆசீர்வாதமுஞ் செய்தனர்.

இப்படி விளங்கிவரும் அக் குசலவர்களை, ராமன் ஒரு காலம் பரதன் காட்டக்கண்டு அவர்களைத் தன் மாளிகைக்கு வரவழைத்துப் பூஜை செய்து ஓர் திவ்ய ஸிம்ஹாஸனத்தில் மந்திரிகளும் தம்பிமார்களுந் தன்னைச் சூழ வீற்றிருந்து 'தேவதைகளைப்போல் விளங்குகின்ற இவர்கள் பாடும் அற்புதமான இவ்விதிஹாஸத்தைக் கேளுங்கள்" என்று சொல்லி அவ்விருவரையும் பாடுமாறு கட்டளையிட்டனன்.

அவர்களும் இனிய ராகத்துடனும் நீண்ட ஆலாபனங்களுடனும் பாடினர். செவிக்கினிய அப்பாட்டானது அச்சபையில் எல்லோருடைய உடலையும் மயிர்க்கூச் செறியச் செய்து மனத்தையும் ஈடுபடுத்தியது. அப்பொழுது ஸ்ரீராமன்

அச் சபையிலுள்ளவர்களை நோக்கி "இவர்கள் முனிவேஷம் பூண்டிருந்தும் ராஜலக்ஷணங்களெல்லாம் அமையப் பெற்றிருக்கின்றனர்; இச்சரித்திரமும் ஸீதையைப்பற்றி யிருப்பதால் மிகவும் பெருமை பொருந்தியது; எனக்கும் இது நன்மையை விளைவிப்பதாகும், இதைக் கேளுங்கள்" என்றனன்.

பின்பு அக் குசலவர்களிருவரும் ராமாயணத்தைத் தொடர்ந்து பாடினர். அப்பொழுது ராமனும் சிங்காசனத்தினின்று மெல்ல மெல்ல ஸபையின் நடுவே வந்து சேர்ந்தனன். [இனிமேல் ஸ்ரீ ராமாயண கதை ஆரம்பம்.]

நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது ஸர்க்கம்

அயோத்தியில் தசரதன் வாழ்ச்சி கூறல்.

ஸரயூநதியின் கரையில் மிகவும் விசாலமான கோஸல மென்று ஒரு தேசமுண்டு. அதில் அயோத்தி யென்று எங்கும் புகழ்கொண்ட நகரமொன்றுண்டு. அது முன்பு மநுவரசனின் மனத்தினால் படைக்கப்பட்டது. பன்னிரண்டு யோஜனைதூரம் நீண்டு மூன்று யோஜனைதூரம் பரந்து மிகவு மொளிபொருந்தி விளங்கிநிற்கும் அவ்வயோத்தியா நகரைத் தசரத சக்ரவர்த்தி அரசாண்டு வந்தனன். அம்மன்னனிருந்த வல்லமையுடன் உலகத்தை யாண்டுவந்த வைவஸ்வத மநுவைப் போலவே தானும் உலகத்தைப் பரிபாலித்து வந்தனன்.

ஐந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஆறாவது ஸர்க்கம்

தசரதனது பெருமை கூறல்.

இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற்பிறந்த அரசர்களில் இவன் மிகுந்த வலிமைவாய்ந்து அதிரத னென்று பேர்பூண்டவன்; நூல்களிற் சொல்லியபடி பலயாகங்களைச் செய்தவன்; தர்மத்திலூக்க முள்ளவன்; யாவரையுந் தன்வசமாக்கவல்ல இனியமொழி யுடையவன்; தான் ராஜரிஷியாயினும் மஹரிஷி போன்றவன், மூவுலகங்களிலும் புகழ் பெற்றவன்; மிகுந்த சதுரங்க பல முடையவன்; பகைவரை யெல்லாம் புறங்காட்டச் செய்தவன். அவன் ஆண்டு வருங்காலத்தில், அந்நகரத்தி லுள்ளவர் யாவரும் இன்பமாகக் குடியிருந்து நேர்ந்து மிகவும் களிப்புற்றுத் தர்மத்தில் மனஞ்சென்று பலபெரியோரிடத்திலும் பலவகை நெறிகளுங்கேட்டு மனத்தெளிவடைந்து தத்தம் பொருள்களைக் கொண்டு மனவமைதி பெற்று லோபமின்றித் தானங்களைச் செய்து உண்மையை யுரைத்து விளங்கி வந்தனர்.

ஆறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஏழாவது ஸர்க்கம்

தசரதனது மந்திரி முதலானோரைக் கூறுதல்.

அம்மன்னவனுக்கு திருஷ்டி யென்றும், ஜயந்த னென்றும், ஜய னென்றும், ஸித்தார்த்த னென்றும், அர்த்தஸாதக னென்றும், அசோக னென்றும், மந்திர பால னென்றும், ஸுமந்த்ர னென்றும் எட்டு மந்திரிகளுண்டு. அவ்வெண்மர்களும் அம்மன்னவனுக்குத் தூயமனத்தனராகி அரசகாரியங்களை விருப்பத்துடன் நிறைவேற்றிக் கொண்டிருந்தனர்.

அன்றியும், அவ்வரசனுக்கு வஸிஷ்டரென்றும் வாமதேவ ரென்றும் இரண்டு முனிவர்கள் புரோஹிதரில் தலைவராயிருந் தனர். அப்படியே ஜாபாலிமுதலிய மற்றுஞ்சிலர் மந்திரி களாகவும் புரோஹிதர்களாகவு மிருந்து வந்தனர். கௌஸல்யை, ஸுமித்ரை, கைகேயி என மூன்று பட்ட மஹிஷிகள் அம்மன்னவனுக்கு இருந்தனர்.

ஏழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

எட்டாவது ஸர்க்கம்

தசரதன் புத்ரகாமேஷ்டி செய்ய முயன்றது:—

அம்மன்னவன் தனக்குப் புத்திரனுண்டாக வேண்டி வெகுநாளாகத் தவஞ் செய்து கொண்டிருப்பினும் புதல்வ னுண்டாகாமையால் தனக்குள் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கை யில் "பிள்ளை பிறக்கும் பொருட்டு அச்வமேதயாகஞ் செய்ய வேணும்" என்று ஒரெண்ணமுண்டாயிற்று. அதை நன்கு நிச்சயித்துக்கொண்டு மந்திரிகளில் தலைவனாகிய ஸுமந்திரனைப் பார்த்து "மந்திரி! நீபோய் எனது குருக்களை புரோஹிதர்களை யாவரையும் விரைவில் அழைத்துக் கொண்டு வருவாய்" என்ற னன்.

அதைக் கேட்ட ஸுமந்திரன் விரைவாகச் சென்று ஸுயஜ்ஞர், வாமதேவர், ஜாபாலி, காச்யபர், குலகுருவாகிய வஸிஷ்டர், மற்றுமுள்ள உயர்ந்த அந்தணர்கள் ஆகிய அனை வரையும் கூட்டி அரசன் மாளிகைக்கு அழைத்துக் கொண்டு வந்தனன். மன்னவன் அவர்கள் அனைவரையும் பூஜித்து அவர்களை நோக்கி, "பெரியீர்! மக்களைப் பெறவேண்டி மனங் கலங்கிப் புலம்புகின்ற எனக்கு அச்வமேதயாகஞ் செய்ய

விருப்பமுண்டாயிருக்கிறது. இதை நீங்கள் இனிதாக நிறைவேற்றிய நள வேண்டும்'' என்றனன்.

அதுகேட்ட முனிவர்கள தசரதனை நோக்கி மிகுந்த களிப்புடன 'யாகத்திற்கு வேண்டிய பொருள்களைச் சேர்ப்பாயாக. பூமியைச்சுற்றும்பொருட்டு யாகக்குதிரையை விடுவாயாக. மக்களைப பெறவேண்டியதற்காக உனக்கு இந்த நருமபுத்தி யுண்டாயபடியால எவ்விதத்திலும் நீ வேண்டிய புதல்வர்களைப பெறுவாய்' என்று மொழிந்தனர்.

அரசனும அவவந்தணர்மொழியைக் கேட்டு மகிழ்ச்சி கொண்டு மந்திரிகளைப் பார்த்து "எனது குருக்கள் சொன்ன சொற்படி எல்லாப பொருள்களையும சேர்ப்பீர்களாக. மிகக வல்லமையுள்ள நீங்கள இந்த யாகம் நெறிமுறை தவறாது முடியும்படி முயல்வீர்களாக'' என்றனன். மந்திரிகளெல் லோரும 'அப்படியே செய்கின்றோம' என்றனர். பிறகு அவ வரசன தனது மாளிகையைச் சேர்ந்து கெளசலை முதலிய தன மனைவிகளைப பார்த்து 'நான மக்களைப் பெறவேண்டி யாகஞ் செய்யப்போகிறேன். நீங்கள் தீக்ஷை கொள்ள வேண்டும்'என்றுரைத்தனன். அவர்கள் அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு ஆனந்த கடலில ஆழ்ந்தவராயினர்.

எட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது ஸர்க்கம்

நெடுநாளைக்குமுன் ஸநத்குமாரரிடம் கேட்டிருந்த ரிச்யச்ருங்க [கலைக்கோட்டு] முனிவரின் கதையைச் சுமந்திரர் தசரதர்க்குரைத்தல்.

அச்வமேதயாகம் செய்யவிரும்பிய அவ்வரசனைப் பார்த்துச் சுமந்திரர் தனிமையிற் சொல்லுகிறார். அரசர்க்

அரசரே! நீர் இவ்வேள்வி செய்வதைப்பற்றி நான் ஒரு இதிஹாஸம் முன்னமே கேட்டிருக்கின்றேன். ஸநத்குமாரர் உமக்கு மக்கள் உண்டாகும் விதத்தைக் குறித்து முனிவர்களின் முன்னிலையில் முன்னமே சொல்லியிருந்தனர்.

அது வருமாறு; காசியபருக்கு விபண்டகரென்று பேர்பெற்ற ஓர் புத்திரர் உண்டு. அவருக்கு ருச்யசிருங்கரென்ற புதல்வர் உண்டாகப் போகிறார். அவர் காட்டிலேயே வளர்ந்து பிதாவுக்குப் பணிவிடை செய்துகொண்டு முனியாகி அக்கானகத்திலேயே திரிந்து கொண்டிருப்பார். ரோமபாதனென்பவன் அங்க தேசத்துக்கு அரசனாகிப் புகழ்பெற்று விளங்கிவரப் போகின்றனன். அம்மன்னவன் நீதிநெறி தவறுதலால் அவனது நாட்டில் வெகு காலம் மிகக் கொடிய பஞ்சம் நேரிடும். அப்பொழுது அவன் மிக்க வருத்தங்கொண்டு அந்தணர்களை வரவழைத்து "மழையின்மையாகிய இப்பஞ்சத்திற்கு மூலமான எனது பாபம் தொலையும்படி தக்க நியமங்களை எப்படி அனுஷ்டிக்க வேண்டுமோ, அதை எனக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும்" என்று வினவப் போகின்றனன். அவ்வந்தணர்களும் அம்மன்னனைப் பார்த்து 'ருசியசிருங்க மாமுனியை எவ்விதத்திலாவது இங்கு வரச்செய்து பூஜிப்பாயாகில் இக்கொடிய வறுமை விலகும்' என்று மொழியப் போகின்றனர். ரோமபாதனும் அவர்களது மொழியைக் கேட்டு, பிரமசரியந்தவறாதிருக்கும் அம்முனியை இங்கு வரவழைக்கும் வழி யாதோவென்று சிந்தித்து மந்திரிகளுடன் கலந்து புரோகிதர்களையும் மந்திரிகளையும் ஸத்கரித்து அங்கிருந்து ருசியசிருங்கரை யழைத்துக் கொண்டு வரும்படி நியமிக்கப் போகின்றனன். அவர்களும் மன்னவனது வார்த்தையைக் கேட்டு வருத்தமுற்றுத் தலை

வணங்கிக்கொண்டு 'ராஜனே! விபண்டகரிஷிக்கு நாங்கள் மிகவும் அஞ்சுகின்றோம். அவரிடம் எங்களால் போக முடியாது. ஆயினும் ருச்யசிருங்கமுனிவரை வரவழைக்கும் உபாயங்களை விசாரித்துச் சொல்லுகிறோம்' என்று அரசனுக்கு நல்வார்த்தை சொல்லப் போகிறார்கள்;

பின்பு அவர்கள் அம்முனிவரை அழைத்துக்கொண்டு வரத்தக்க உபாயங்களை ஆலோசித்து, அழகிய வேசிகளை இனிமையான தின்பண்டங்களுடன் அம்முனிவருடைய ஆச்ரமத்திற்கு அனுப்பி அம்மங்கையர் மூலமாக அம்முனிவரை வரவழைப்பதென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு 'மன்னனே! நாங்கள் இவ்வுபாயத்தால் அவ்வந்தணரை வரவழைப்போம். இதனால் அவரது பிரமசரியத்திற்கு யாதொரு தோஷமும் உண்டாகாது. விபண்டகரைப் பற்றியும் யாதொரு பயமும் நேரிடாது. நமது நாட்டில் பஞ்சப்பிணியும் நீங்கும்' என்று அவ்வரசனுக்குச் சொல்லப் போகின்றனர்.

ஒன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பத்தாவது ஸர்க்கம்

கலைக்கோட்டு முனிவர் அங்கதேசத்திற்கு வரவழைக்கப்பட்ட உபாயத்தையும், அவரது வருகையினால் மழை பெய்து பஞ்சம் நீங்கியதையும் கூறுதல்.

[தசரத ஸுமந்திர ஸம்பாஷணை]

“இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் தசரதனென்னும் ஓர் மன்னவன் தருமத்திற் சிறந்திருக்கப் போகின்றனன். அவ்வரசன் அங்க தேசத்தரசனிடம் சென்று தான் புத்ர காமேஷ்டி செய்ய விரும்பியிருப்பதை யறிவித்து அதை நன்கு நிறைவேற்றுதற்காக ருச்யச்ருங்க மாமுனிவரைத்

தனது நகரத்திற்கு அனுப்புமாறு விரும்பிப் போகின்றனன். அவ்வரசனும் அவரைத் தசரதனுடன் அனுப்பப் போகின்றனன். அத்தசரத மன்னவனும் அவ்வந்தணரை யழைத்து வந்து அவரால் தான் விரும்பின புத்திரகாமேஷ்டியை நிறைவேற்றி நான்கு புதல்வர்களைப் பெறப் போகின்றனன்" என வசந்தகுமார முனிவர் மொழிந்திருக்கின்றார்.

அவ்வண்ணமாகவே ரோமபாதராஜ நகரத்தில் இருந்த சில வேசிகள் இனிய பக்ஷணங்களுடன் புறப்பட்டுக் கலைக்கோட்டு முனிவரது வனத்திற் சென்று அவரருகில் அணுகுவதற்கு அஞ்சி எங்ஙனம் அவரைக் கிட்டலாமென்று ஆலோசித்திருந்தனர். அவரோ எப்போதும் தந்தைக்குப் பணிவிடை செய்துகொண்டு ஆசிரமத்தைவிட்டு ஒருபொழுதும் வெளிப்புறப்படாதவராய், அத்தந்தையொருவர் தவிர வேறொரு ஆணையும் பெண்ணையும் காணாதுந் தாமொருவராய் வாழ்ந்திருந்தனர்; அன்னவர் ஒருநாள் தெய்வவசமாய் அந்த வேசிகளிருக்கும் இடத்தே வந்து அவர்களோடு இனிமையாகப் பேசித் தன்னைப் பற்றியும் நன்கு தெரிவித்து, அவர்களைத் தன் ஆச்ரமத்திற்கு மிகு குதூஹலத்தோடு அழைத்துச் சென்று பலபல உபசாரங்களைச் செய்தனர். வேசிகளும் அவரை ஆரத்தழுவி, தாங்கள் கொணர்ந்திருந்த பக்ஷணங்களையும் அவர்க்குத் தந்திட; அவரும் அவற்றை வாங்கி அருந்தி அதிசயித்து மகிழ்ந்திருந்தார்.

பத்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பதினோராவது ஸர்க்கம்

கலைக்கோட்டு முனிவராலேயே தனது புத்ரகாமேஷ்டி நிறைவேறுமென்று ஸநத்குமாரர் முன்னமே சொல்லியிருந்ததாகச் சுமந்திரரிடம் கேட்டறிந்த தசரதன் அம்முனிவரை அயோத்திக்கு அழைத்து வந்தது.

இங்ஙனம் கலைக்கோட்டு முனிவருடைய நிலைமையைத் தெரிவித்த சுமந்திரன், தசரத மன்னவனை நோக்கி 'மன்னவனே! முன்னம் ஸநத்குமாரர் சொல்லியிருந்த இதிஹாஸத்தில் முடிவான பாகத்தை இனித் தெரிவிக்கின்றேன் கேளாய்' என்று மீண்டும் சொல்லத் தொடங்கினன்.

பிறகு இம்மடந்தையர் அக் கலைக்கோட்டு முனிவரைத் தங்களிடம் மிகவும் ஈடுபடுத்தி அவருடன் கூடவே ஊருக்குத் திரும்பினர். அம்முனிவர் அங்கதேசத்தில் அடி வைத்தவுடனே மிக்கமழை பெய்து பஞ்சம் நீங்கியது. ரோமபாத ராஜனும் அவர்க்குப் பல உபசாரங்களைச் செய்து, தன் மகளான சாந்தையை விதிப்படி விவாஹம் செய்து கொடுத்தனன்; அவர் இப்போது அந்நகரில் மனைவியுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்.

ஆகையால் நீரே நேரில் சென்று அம்முனிவரை அழைத்துக் கொண்டுவர வேண்டும்' என்று ஸுமந்திரன் மொழிந்தனன்.

அதைக் கேட்ட தசரதனும் 'நங்குலத்திற்கு வஸிஷ்டர் புரோஹிதர்; அவரை நீக்கி ருச்யச்ருங்கரைப் புரோஹிதராக விரும்புவது நேர்மையன்று. நாமாகச் செய்யாமல் ஸநத்குமாரர் சொன்ன விருத்தாந்தத்தைப்பற்றி அவரை வரித்

தானும் வஸிஷ்டருக்குத் தெரிவித்து அவரிடம் அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு செய்வதே நலம்' என்றெண்ணி வஸிஷ்டரிடத்தில் ஸுமந்திரனைக்கொண்டு அக்கதையைச் சொல்லுவித்து அநுமதி பெற்றுக் கொண்டனன்.

பின்பு ருச்யசருங்கரை அழைத்துக்கொண்டு வருவதற்காகத் தனது அந்தப்புரஸ்திரீகளுடனும், மந்திரி முதலிய பரிவாரங்களுடனுங்கூட அந்த ருச்யசருங்கரிருக்கிற ரோமபாத ராஜனுடைய நகரத்திற்குப் புறப்பட்டுச் சென்றனன்.

பின்பு ரோமபாதனும் தனக்கு நண்பனான தசரதனை வரவேற்று, ரிசயசருங்கரிடத்திலும் சிறப்பாகத் தெரிவித்து அவரைக்கொண்டும் ஸத்காரஞ் செய்வித்து மிகுந்த உபசாரங்களுடனே தனது நகரிலேயே வைத்துக் கொண்டிருந்தனன்.

இப்படித் தசரதன் அங்கு ஏழெட்டு தினங்களிருந்து பின் அவ்வரசனைப்பார்த்து, 'மன்னவ! உன் பெண்ணுடைய சாந்தை பர்த்தாவுடன் எனது பட்டினத்திற்கு வரவேண்டுகிறேன். அவர்களால் நடக்கவேண்டிய காரியமொன்று பெரிதாக நேரிட்டிருக்கின்றது' என்று சொல்ல, அவனும் அப்படியே அங்கீகரித்தனன். பிறகு அரசர்களின் விருப்பத்திற்கிணங்க ருசயசருங்கர் தம் மனைவியுடன் அயோத்திக்குப் புறப்பட்டனர்.

தசரதனும் ரோமபாதனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டு, 'அயோத்தி நகரமெங்கும் கொடிகளும் தோரணங்களும் கட்டி அலங்கரிக்க வேண்டும்' என்று நகரமக்களுக்குக் கட்டளையிட்டுத் தூதர்களை அனுப்பினன். பின்பு மன்னவன் அவ்வந்தணரை அழைத்துக்கொண்டு சங்க துந்துபி வாத்திய கோஷங்களுடன், நன்கு அலங்காரஞ் செய்யப்பெற்று

விளங்கும் அயோத்திமா நகரத்தினுள் புகுந்தனன். அது கண்டு அந்நகரத்திலுள்ளவர் யாவரும் மகிழ்ச்சி யடைந்தனர். அரசனும் அவ்வந்தணரை அந்தப்புரத்திற்கு அழைத்துச் சென்று விதிப்படி பூஜைகளைச் செய்து மகிழ்ந்தனன்.

பதினோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம்

அசுவமேத யாகம் தொடங்குதல்.

இவ்விதம் ருஷ்யசிருங்கரை அழைத்துக்கொண்டு வந்த பின்பு வெகுநாள் சென்ற பிறகு வஸந்தருதுவர, அவ்வரசன் தான் முன்செய்ய உத்தேசித்த யாகத்தை நடத்த வேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டனன். பின்பு அந்த ருஷ்யசிருங்கரை அம்மன்னவன் ஸாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டனிட்டுத் தனது வம்சம் விருத்தியாகும்படி ஸந்தானமுண்டாகும் பொருட்டு யாகஞ் செய்விக்க வேண்டினன். அவரும் அரசனிடம் ஸத்காரம் பெற்று அப்படியே யென்று ராஜனை நோக்கி 'யாகத்திற்கு வேண்டிய ஸம்பாரங்களைச் சித்தப்படுத்தவும் யாகக்குதிரையை விடும்படியாகவும் நியமித்தனர். ராஜனுடைய சுமந்திரனைப் பார்த்து சுயஜ்ஞர், வாமதேவர், ஜாபாலி, காச்யபர், வசிஷ்டர், மற்றுமுள்ள பிராமணர்கள் ஆகிய ருத்விக்குகள் யாவரையும் அழைத்துக்கொண்டு வரக்கட்டளையிட்டனன். பிறகு சுமந்திரனும் விரைந்தோடிச் சென்று அவ்வந்தணர்களனைவரையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்தனன்.

தசரதன் அவர்களைப் பூஜித்து அவர்களைப் பார்த்து 'யான் புத்திரனில்லாமையால் அசுவமேதயாகஞ் செய்ய

விரும்புகின்றேன். இந்த ருச்யசிருங்க மாமுனிவரது மகிமையால் எனது இஷ்டங்களெல்லாம் நிறைவேறவேணும்' என றுரைத்தனன். பின்பு வஸிஷ்டர் முதலிய அந்தணர் யாவரும் அங்ஙனமே யாகுக வென்று ஆசிகூறினர்.

பின்பு தசரத மன்னவன் மந்திரிகளை நோக்கி யாகத்திற்கு வேண்டிய எல்லாப் பொருள்களையும் விரைவில் சேகரிக்கும்படிக்கும் காக்கவல்லவர்களைக் காவல் வைத்துப் புரோஹிதர்களையும் பின்தொடரச் செய்து குதிரையை விடும்படிக்கும், ஸரயூநதியின் வடகரையில் யாகசாலையை ஏற்படுத்தும்படிக்கும் க்ரமம் தவறாமல் விதிப்படியே சாந்திகர்மங்கள் பலவும் நடத்தும்படிக்கும் ப்ரஹ்ம ராக்ஷஸர்கள் இதைக்கெடுக்க வழி தேடவொண்ணாதபடி மிகவும் பாதுகாப்புடன் நடத்தும்படிக்கும் திட்டம் செய்தனன்.

பின்பு மந்திரிகள் யாவரும் அப்படியே யென்று அக்கட்டளைப்படி யாகத்திற்கு வேண்டிய சடங்குகளை யெல்லாம் முறைப்படி நிறைவேற்றினர்.

பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பதின்மூன்றாவது ஸர்க்கம்

யஜ்ஞஸம்பாரங்களைச் சித்தப்படுத்தல்.

இப்படி முதல் வஸந்த ருதுவில் சாந்தி ஹோமங்களைச் செய்து ருத்விக்குகளை வரித்தபின்பு வல்லராகிய நானூறு ராஜகுமாரர்களுடனும், அத்வர்யு முதலிய ருத்விக்குகளுடனும் யாகத்தின் குதிரை பூமியை வலஞ்செய்து திரும்பிவர, ஓராண்டு நிறைந்தது. மீளவும் வஸந்தருது வந்தது.

வந்தவாறே தசரதராஜன் அசுவமேதத்தை நடத்தும் பொருட்டு அத்வர்யுவாக வரிக்கப்பட்ட வசிஷ்ட முனிவரிடஞ்சென்று தெண்டனிட்டு "நான் ஆரம்பித்த அசுவமேத யாகத்தை விதிப்படி நிறைவேற்ற வேண்டும். அதன் அங்கங்களில் யாதொரு குறையும் வாராதபடியும் செய்ய வேண்டும்" என்றுரைத்தனன்.

அந்த வசிஷ்ட முனிவரும் அரசனைப் பார்த்து, 'நீ விரும்பியவெல்லாவற்றையும் தவறு நேராமற் செய்கின்றேன்' என்று சொல்லி, பின்பு அந்தயாகத்திற்காக வரிக்கப்பட்ட மற்றைய அந்தணர்களையும் சிற்பிகளையும், தச்சர்களையும், பல கலைகளில் தேர்ந்த யாகவிதியறிந்த பெரியோர்களையும், சித்திரக்காரர், நாடகமாட வல்லோர், கணக்கர் முதலிய மற்றும் வேண்டியவர்களையும் அழைத்து,

"ஓ முனிவர்களே! நீங்கள் யாவரும் அரசன் கட்டளைப்படி யாகத்திற்காக விருப்பத்துடன் முயலவேண்டும். மற்றுமுள்ள காரியஸ்தர்களே! வரும் அரசர்களுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் தக்கவாறு வெகு அழகான வீடுகளைக் கட்டி அவற்றில் வேண்டிய பொருள்களை அமைத்து வைக்கவேண்டும். அப்படியே நகரத்து ஜனங்களுக்கும் விசாலமான வீடுகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்து அங்குப் பலவகைப் பண்டங்களையும் நிறைத்துவைக்கவேண்டும். அவ்வாறே நாட்டுப்புறத்து ஜனங்களுக்கும் மரியாதை செய்து, நாட்டாரென்று அவர்களை ஏளனம் செய்யாமல் முறைப்படி மிகவும் உயர்ந்த உணவுகளைக் கொடுக்கவேண்டும். யாவரையும் ஸமமாக மதிக்கவேண்டும். அனைத்தும் அழகாக நிறைவேறும்படி செய்யவேண்டும்" என்றனர்.

பின்பு எல்லோரும் ஒன்றுகூடி வஸிஷ்டரிடம் வந்து 'மாமுனியே! நீர் சொன்னவை அனைத்தும் குறைவின்றி உமது சொற்படி செய்துமுடித்தனம். மற்றும் மேற்செய்ய வேண்டியவற்றை ஒரு குறையுமின்றி நடத்துவோம்' என்றனர்.

பின்பு வஸிஷ்டர் சுமந்திரனை அழைத்து "உலகத்திலுள்ள அரசர்கள் யாவரையும் வரவழைக்கவேண்டும், எல்லாத்தேசங்களிலுமுள்ள பிராமணர்கள், க்ஷத்திரியர்கள், வைசியர்கள், சூத்திரர்கள் ஆகிய நான்குபிரிவு மனிதர்களையும் வரச்செய்ய வேண்டும். மிதிலாநகரத்திற்கு அரசனாகிய ஜனக மஹாராஜனை நீயே நேரில் போய் நன்கு ஸத்காரஞ் செய்து அழைத்துக்கொண்டு வரவேண்டும். காசி ராஜனையும் நேரில் போய் அழைத்துவர வேண்டும். அன்றியும் நீயேபோய் நமதரசனுக்கு மாமனாகிய கேகயராஜனையும் அவன் புத்திரர்களுடன் கூட அழைத்துக்கொண்டு வருவாயாக. அங்கதேசத்தரசனாகிய ரோமபாதனையும் அழைத்துக்கொண்டு வருவாயாக. அன்றியும் வங்கம் கலிங்கம் முதலிய கீழ்நாட்டரசர்களையும், ஸிந்து ஸௌவீரம் முதலிய மேனாட்டரசர்களையும், சோழம் பாண்டியம் முதலிய தென்னாட்டரசர்களையும், குருபாஞ்சாலம் முதலிய வடநாட்டரசர்களையும் தக்கதூதர்களைக்கொண்டு அழைப்பிக்கவேண்டும்" என்றனர்.

இப்படி வஸிஷ்டமாமுனிவர் சொல்லக்கேட்ட சுமந்திரனும் விரைவில் அரசர்களை அழைத்துக்கொண்டு வரும்படி அந்தரங்கராகிய புருஷர்களை யனுப்பிப் பின் அம் முனிவர் விசேஷித்துச் சொன்ன மன்னவர்களைத் தானே நேரில்போய் அழைத்துவருவதற்குப் புறப்பட்டனன். முன் கட்டளையிடப் பட்ட வேலைக்காரர் யாவரும் யாகத்திற்காகத் தாங்கள்

செய்தவை யனைத்தையும் வஸிஷ்டருக்குச் சொல்லினர். பின் சில நாட்களுக்குள்ளேயே அரசர்கள் தசரதனுக்கு உபஹாரமாக ரத்னம் முத்து பவழம் ஆடையாபரணம் முதலிய உயர்ந்த வஸ்துக்களைக் கொண்டுவந்து சேர்ந்தனர்.

பிறகு வஸிஷ்டரும் அவைகளையெல்லாம் கண்டு களித்து தசரதனைப் பார்த்து "ஓ உத்தம புருஷனே! உனது கட்டளைப்படி அரசர்கள் யாவரும் வந்து சேர்ந்தனர். நானும் அச் சிறந்த மன்னவரனைவருக்கும் தக்கபடி மரியாதை செய்தேன். யாகத்திற்கு வேண்டிய எல்லாப் பொருள்களும் மிகுந்த ஊக்கத்துடன் அதற்கென நியமிக்கப்பட்டவர்களால் சித்தஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. யாகசாலையும் ஸமஸ்த ஸம்பாரங்களுடன் நிறைந்திருக்கின்றன. மனத்தினால் நிருமிக்கப்பட்டதோ என்னும்படி வெகு விசித்ரமாக அமைக்கப்பட்ட யாகசாலையைப் பார்க்கவேண்டும். நீயும் யாகஞ் செய்யப் புறப்படலாம்" என்றனர்.

இப்படி வஸிஷ்டரும் கலைக்கோட்டு முனிவரும் சொல்ல, அம் மன்னவனும் சுபதினத்தில் சுப நக்ஷத்திரத்தில் யாகசாலைக்குப் புறப்பட்டுப் போயினன். பின்பு வஸிஷ்டர் முதலிய பிராமணோத்தமர்கள் யாவரும் யாகசாலையிற் சேர்ந்து கலைக்கோட்டு முனிவரை முதன்மைப்படுத்தி முறையே யாக காரியங்களைச் செய்யத் தொடங்கினர்.

பதின்மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பதினான்காவது ஸர்க்கம்.

தசரத மன்னவன் அசுவமேத யாகஞ் செய்தல்.

இங்ஙனம் யாகஞ் செய்யவேண்டிக் குதிரையை விட்டு ஓராண்டு நிரம்பி அக்குதிரையும் திரும்பிவர, ஸரயூ நதியின்

வடக்கரையில் மன்னவனது யாகம் நடந்தது. அப்பொழுது பிராமணோத்தமர்கள் யாவரும் கலைக்கோட்டு முனிவரை முன்னிட்டுக்கொண்டு வேள்விச்சடங்குகளைச் செய்தனர். அந்த யாகத்தில் 'பிழை'யென்று சொல்லத் தக்கது ஒன்றும் நேரிடவில்லை. மந்திரத்திலாவது தந்திரத்திலாவது யாதொரு குறையும் விளையவில்லை. அந்த மஹா யாகம் நடந்த நாட்களில் திருப்தி பெறாதவர் ஒருவருமில்லை.

அசுவமேதஞ் செய்யவேண்டிய நாட்கள் அநேகமாயினும் கல்பஸூத்ரங்களிலும் அதற்கு மூலமான வேத பிராமண பாகங்களிலும் முக்கியமாக மூன்று தினங்கள் கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றன. அதில் முதல் நாள் சதுஷ்டோமமென்றும், இரண்டாவது நாள் உக்தயமென்றும், மூன்றாவது நாள் அதிராத்ரமென்றும் யாகங்களை நடத்துவதால் அந்தந்த யாகத்தைப்போல் அந்தந்த தினங்களில் செய்யவேண்டிய செயல்களை நடந்துவருவதுண்டு. அப்படியே அம்மூன்று தினங்களிலும் அம்மூன்று யாகங்களை நடத்தினர்.

இதரசாஸ்திரங்களில் இவ்வசுவமேதத்திற்கு மற்றுஞ்சில யாகங்களைச் செய்யவேண்டுமெனச் சொல்லுவதால், அவைகளையுங் குறையறச் செய்வித்து நடத்தினர். அவை ஜ்யோதிஷ்டோமமென்றும் ஆயுர்யாகமென்றும் அதிராத்ரமிரண்டும் அபிஜித்தென்றும் விச்வஜித்தென்றும் அப்தோர்யாமமெனகிற மஹாயஜ்ஞமென்றும் ஆக ஏழு யாகங்கள். இப்படி அம்மூன்று தினங்களொழிய மற்றைத் தினங்களில் இந்த யாகங்களை அரசன் செய்வித்தனன்.

அப்பொழுது அம்மன்னவன் யாகத்தைக் காணவந்த அந்தணர்களுக்குப் பொன்னைக் கோடி கோடியாகக் கொடுத்தனன். பின்னும் பேதையாகிய ஓர் அந்தணன் உயர்ந்த கைவளை

வேண்டுமென்று யாசிக்க, அரசன் தனைக்கைவிலையை யீந்தனன். இப்படி மிகுதியாகப் பொன்னும் பொருளும் அளிக்க யாவரும் களித்தனர். அவைகளைப் பெற்ற அந்தணரனைவரும் அவ்வரசனுக்கு விதிப்படி ஆசிர்வாதஞ் செய்தனர். இங்ஙனம் யாகங்களனைத்திலும் சிறந்ததான அசுவமேதமென்னும் அம்மஹாயாகத்தைக் குறைவறச் செய்து முடித்து அம்மன்னவன் மிக்க மனக்களிப்புற்றனன்.

பதினான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

பதினைந்தாவது ஸர்க்கம்.

தேவதைகள் விஷ்ணுவிடம் ராவணனுடைய துஷ்டத்தனத்தைச் சொல்லுதல்.

பிறகு கலைக்கோட்டுமா முனிவர் "அதர்வண வேதத்திற் சொல்லப்பட்ட மந்திரங்களைக்கொண்டு செய்ய வேண்டிய ஓர் யாகத்தை விதிப்படி செய்யப்போகிறேன்" என்று தசரதனிடம் சொல்லி அப்படியே அந்த வேள்வியைச் செய்து முடித்தனர். பிறகு தேவதைகளும் கந்தருவர்களும் ஸித்தர்களும் நான்முகக் கடவுளும் மற்றும் மஹரிஷிகளும் அந்த யாகத்தில் தங்கள் தங்கள் ஹவிர்ப்பாகம் வாங்கிக் கொள்வதற்காக ஒன்றுகூடிவந்தனர்.

அங்ஙனம் வந்துசேர்ந்த தேவதைகள் யாவரும் அந்த யாகசபையில் முறைப்படி யிருந்து பிரமதேவனை நோக்கி 'ஓ பகவானே! உமது அருள்பெற்று மிக்க பராக்கிரமங் கொண்ட ராவணனென்னும் ராக்ஷஸன் எங்களனைவரையும் துன்புறுத்திக்கொண்டிருக்கின்றனன். நாங்கள் அவனை அடக்க வல்லமையற்றிருக்கின்றோம். முன்பு நீர் அவனி

டம் மிகுந்த ப்ரீதி கொண்டு எங்களால் எவ்விதத்திலும் அவனுக்குச் சாவுஉண்டாகாதபடி வரம் கொடுத்தீர். நீர் கொடுத்த வரத்தைப் பாராட்டிக்கொண்டு நாங்களும் அவன் செய்யும் செயல்களையெல்லாம் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கின்றோம். அவ்வறிவுகெட்டவன் மூவுலகங்களையும் நடுங்கச்செய்கின்றனன். திக்பாலகர்களையும் பகைக்கின்றான். தேவர்களுக்கெல்லாம் அரசாகிய இந்திரனையே பட்டத்தினின்றும் தொலைக்க விரும்புகின்றனன். அவன் நீர் கொடுத்த வரத்தினால் மதிமயங்கிக் கொழுத்து ரிஷிகளையும் யக்ஷர்களையும் கந்தர்வர்களையும் அந்தணர்களையும் மதியாமல் வருத்துகின்றனன். அவன் க்ரீடாபர்வதம்முதலிய இடங்களில் திரிந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது சுடும்படி சூரியன் வெயிற் காயமாட்டான்; அவன் பூந்தோட்டங்களில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் 'வேகமாக வீசினால் மேலே புஷ்பங்கள் விழுமோ' வென்று பயந்து காற்றும் வேகமாக வீசுவதில்லை. எப்பொழுதும் வீசுகின்ற அலைகளையுடைய கடலும் அவனைக் கண்டால் கொஞ்சமும் அசையாமலிருக்கின்றது. கர்ப்பங் கலங்கும்படி மிகவும் பயங்கரமாகத் தோன்றுகின்ற அந்த ராக்ஷஸனிடத்தில் எங்களுக்கும் பயம் அதிகமாக உண்டாயிருக்கின்றது. ஆகையால் அவனைக் கொல்லவேண்டிய உபாயத்தை நீர் ஆலோசித்துச் செய்யவேண்டும்' என்று வேண்டினார்கள்.

இப்படித் தேவர்களனைவராலும் வேண்டிக்கொள்ளப்பட்ட நான்முகனும் சிறிது ஆலோசித்து உடனே ஸந்தோஷமாக "துராத்மாவாகிய அந்த ராவணனைக் கொல்ல உபாயம் யாதெனில், அவன் கந்தர்வர்களாலும் யக்ஷர்களாலும் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் தனக்கு இறப்பு நேரிடக்

கூடாதென்று வரங் கேட்டனன். நானும் அப்படியேயாகட்டு
மென்று சொல்லிவிட்டேன். அவ்வரக்கன் அங்ஙனம்
வரங் கேட்கும்போது மானிடர்களைப்பற்றிக் கேட்டால்,
தன் பெருமைக்குக் குறையாகுமென எண்ணி அவர்களால்
தனக்கு அழிவு நேரிடக்கூடாதென்று கேட்கவில்லை. ஆகை
யால் மானிடர்களைக் கொண்டே அவனைக் கொல்லவேண்டும்.
இவனுக்கு வேறு வகையில் அழிவு இல்லை” என்று மொழிந்
தனன்.

அம்மொழியைக் கேட்டுத் தேவர்களும் முனிவர்களும்
மிகுந்த சந்தோஷங் கொண்டனர். இங்ஙனமிருக்கும்
பொழுது ஸர்வேச்வரனாகிய ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு தாம் இவ்வு
லகை ரக்ஷிக்கும்படியான காலம் வாய்த்ததென்று சந்தோஷத்
தினால் சங்குசக்கரம் முதலிய ஆயுதங்களை ஏந்திக்
கொண்டு பீதாம்பரம் விளங்க அங்கே எழுந்தருளி நான்
முகக்கடவுளின் அருகே வந்து நின்றனர். இப்படி எழுந்
தருளின ஸர்வேச்வரன் நான்முகனுடன் கலந்து அரக்க
ரக்ஷணத்திற்குரிய செயல்களை ஊக்கத்துடன் நினைவிட்டுக்
கொண்டிருக்க, தேவர்கள் அனைவரும் எழுந்து பணிந்து
பலவகையாகப் புகழ்ந்து 'ஓ மஹாவிஷ்ணுவே! நீர் உலகங்
களுக்கு நன்மை செய்யும்பொருட்டுத் தாமாகவே முயலுந்
தன்மையர். அப்படிப்பட்ட உம்மை நாங்கள் உலகைப்
பாதுகாப்பான பொருட்டுத் தூண்டவேண்டியதுமுண்டோ?
அதோ யாகஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் தசரத மஹாராஜனது
மனைவிகள் மூவரிடத்திலும் நீர் உம்மை நான்கு வகையாகப்
பிரித்துக்கொண்டு நான்கு பிள்ளைகளாகப் பிறந்து ராவணனை
யுத்தத்தில் முடிக்கவேண்டும். இதற்காக யக்ஷகந்தர்வ
ஸித்தர்களும் முனிவர்களும் மற்றுமுள்ள தேவர்களுமாகிய

டம் மிகுந்த ப்ரீதி கொண்டு எங்களால் எவ்விதத்திலும் அவனுக்குச் சாவு உண்டாகாதபடி வரம் கொடுத்தீர். நீர் கொடுத்த வரத்தைப் பாராட்டிக்கொண்டு நாங்களுடை அவன் செய்யும் செயல்களையெல்லாம் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கின்றோம். அவ்வரக்கன் மூவுலகங்களையும் நடுங்கச்செய்கின்றனன். திக்குப்பாலகர்களையும் பகைக்கின்றான். தேவர்களுக்கெல்லாம் அரசாகிய இந்திரனையே பட்டத்தினின்றும் தொலைக்க விரும்புகின்றனன். அவன் நீர் கொடுத்த வரத்தினால் மதிமயங்கிக் கொழுத்து ரிஷிகளையும் யக்ஷர்களையும் கந்தர்வர்களையும் அந்தணர்களையும் மதியாமல் வருத்துகின்றனன். அவன் க்ரீடாபர்வதம்முதலிய இடங்களில் திரிந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது சுடும்படி சூரியன் வெயிற் காயமாட்டான்; அவன் பூந்தோட்டங்களில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் 'வேகமாக வீசினால் மேலே புஷ்பங்கள் விழுமோ' வென்று பயந்து காற்றும் வேகமாக வீசுவதில்லை. எப்பொழுதும் வீசுகின்ற அலைகளையுடைய கடலும் அவனைக் கண்டால் கொஞ்சமும் அசையாமலிருக்கின்றது. கர்ப்பங் கலங்கும்படி மிகவும் பயங்கரமாகத் தோன்றுகின்ற அந்த ராக்ஷஸனிடத்தில் எங்களுக்கும் பயம் அதிகமாக உண்டாயிருக்கின்றது. ஆகையால் அவனைக் கொல்லவேண்டிய உபாயத்தை நீர் ஆலோசித்துச் செய்யவேண்டும்' என்று வேண்டினார்கள்.

இப்படித் 'தேவர்களனைவராலும் வேண்டிக்கொள்ளப்பட்ட நான்முகனும் சிறிது ஆலோசித்து உடனே ஸந்தோஷமாக "துராத்மாவாகிய அந்த ராவணனைக் கொல்ல உபாயம் யாதெனில், அவன் கந்தர்வர்களாலும் யக்ஷர்களாலும் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் தனக்கு இறப்பு நேரிடக்

சிங்கத்தின் மயிர்போல நிருதிகொன்று நெருங்கி விளங்குகிற மயிர்கள் அமையப்பெற்று, சுபலக்ஷணங்களனைத்தும் பொருந்தியிருந்தது.

அது உயர்ந்த ஆபரணங்களால அலங்காரம் செய்யப்பெற்றுப் பர்வத சிகரம்போல உயர்ந்து, கொழுத்த புலிபோன்ற உடல்வலியுடையதாகி ஸூர்யனையொத்த உருவங்கொண்டு கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்னிஜ்வாலையையொத்து மிகவும் அற்புதமாக விளங்கிற்று.

இஃதன்றியும் வெள்ளியினுலே செய்தமுடியிட்டப் பெற்றுப் பொன்னுலமைக்கப்பெற்ற பாத்திரத்தில் திவ்ய பாயஸத்தை நிரப்பி இரண்டு கைகளாலும் அணைத்துக்கொண்டு மேற்கிளம்பித் தசரதனைப் பார்த்து 'அரசனே! நான் பிரமனிடமிருந்து வந்தவனென்று தெரிந்துகொள்' என்றது.

அப்பொழுது அம்மன்னவன் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு 'பகவானே! உனக்கு நல்வரவு உண்டாகவேண்டும்; நான் உனக்குச் செய்யவேண்டியதை அருளிச்செய்தருள்க' என்றனன். பிறகு அந்த ப்ராஜாபத்ய புருஷன் மீளவும் அரசனைப் பார்த்து, 'ராஜனே! நீ அச்வமேதஞ் செய்தும் புத்ரகாமேஷ்டி செய்தும் தேவர்களை ஆராதித்தனையாகையால் உனக்கு இப்பொழுது இந்தப் பாயஸம் கிடைத்தது. மஹாராஜனே! இப்பாயஸம் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவால் நிருமிக்கப்பட்டது. விரைவில் ஸந்தானத்தையுண்டுபண்ணவல்லது. இதைக் கைப்பற்றிப் பத்தினிகளுக்குக் கொடுத்து உண்ணச் சொல்; பிறகு புத்திரர்களைப் பெறுவாய்' என்று சொல்லிற்று.

அரசனும் மனக்களிப்புற்று, தேவ பாயஸம் நிறைந்த அந்தப் பொன்பாத்திரத்தைத் தலையால் வாங்கிக்கொண்டு அப்பூதத்தை வணங்கி மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் அதை

வலம்வந்து பூஜித்தனன். உடனே அப்பூதமும் தான் வந்த காரியத்தை நிறைவேற்றி அந்த அக்கினியில் மறைந்து விட்டது.

அரசனும் அரண்மனைக்குட் சென்று கௌஸல்யையை நோக்கி 'இப்பாயஸத்தைப் பெற்றுக்கொள்' என்றுரைத்து அப்பாயஸத்தில் பாதியைக் கௌஸலையைக்குத் தந்த னன். மிகுந்த பாதியிலும் பாதியை சுமித்திரைக்குத் தந்த னன். சுமித்திரைக்குத் தந்து மிகுந்ததிற் பாதியைக் கைகே யிக்குத் தந்தனன். நின்ற பாகத்தை மறுபடியும் சுமித்திரைக்குக் கொடுத்தனன். இங்ஙனம் அரசன் பாயஸத்தை வெவ்வே ருகப் பங்கிட்டுக் கொடுக்க, மனைவிகள் மூவரும் அதை வாங்கிக்கொண்டு மிகுந்த மனக் களிப்புடன் உண்டு, சில காலஞ் சென்ற பின்பு கருவுற்றனர். பிறகு அம்மன்னவன் தனது பத்தினிகள் கர்ப்பம் நிறைந்து விளங்குவதைக்கண்டு மனக்கவலைதீர்ந்து மனமகிழ்ந்தவனுகி வீற்றிருந்தனன்.

பதினருவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பதினேழாவது ஸர்க்கம்.

பிரமனது கட்டளையினுல் தேவர்கள் வானரர்களைப் பிறப்பித்தல்.

ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு அம் மஹாராஜனுக்குப் பிள்ளையாக அவதரிக்க உத்தேசித்திருக்கையில் பிரமதேவன் தேவர் களனைவரையும் நோக்கி "தேவர்களே! ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு தான் மொழிந்த மொழிதவறுமல் மானிடஞக அவதாரஞ் செய்து ராவணனை அழிக்கப் போகின்றனன். ஆகையால் அத் திருமாலுக்குப் படைகளாகி உதவியாயிருக்கத்தக்க மிகுந்த பலமுடையவர்களும், ராக்ஷஸர்களோடு போர்புரியவல்ல

காமரூபங்கொள்ளத் தகுந்தவர்களுமாயிருப்பவர்களை நீங்கள் படைக்கவேண்டும். அப்ஸரஸ ஸ்த்ரீகளிடத்திலும், கந்தர்வ யக்ஷ பன்னக ருக்ஷ வித்யாதர கின்னரஸ்த்ரீகளிடத்திலும், வானரஸ்த்ரீகளிடத்திலும், வானர உருவங்கொண்டு உங்களையொத்த பராக்ரமமுடைய புதல்வர்களை நீங்கள் படைக்கவேண்டும். முன்னமே நான் கரடிகளுக்குத் தலைவனாகிய ஜாம்பவானென்பவனைப் படைத்திருக்கின்றனன். நான் கொட்டாவி விடும்போது உடனே என் வாயிலிருந்து அவன் விரைவிற் பிறந்தனன்" என்றுரைக்க அது கேட்ட தேவர்களும் அவனது கட்டளையை ஏற்று வானர உருவங்கொண்ட புதல்வர்களைப் பிறப்பித்தனர். ரிஷிகளும், சித்தர்களும், வித்யாதரர்களும், உரகர்களும் சாரணர்களும், மஹா வீரர்களான வானர குமாரர்களைப் பெற்றனர்.

இந்திரன் வாலியையும், சூரியன் ஸுக்ரீவனையும், ப்ருஹஸ்பதி தாரனையும், குபேரன் கந்தமாதனனையும், அக்னி நீலனையும், அச்விநிதேவதைகளிருவரும் மைந்த த்விவிதர்களையும், வருணன் ஸுஷேணனையும், பர்ஜந்யன் சரபனையும், வாயு ஹநுமானையும் பெற்றனர். இவ் வானரர்களேயன்றி மேலும் அளவிடவொண்ணாத விக்ரமமுடைய வானரர்கள் அநேகமாயிரவர் படைக்கப்பட்டனர்.

இங்ஙனம் காமரூபிகளும் மஹா வீரர்களுமாகிய வானர சேனாதிபதிகள் நூறு லக்ஷம்பேர் பிறந்தனர்.

மிகுந்த பாக்யமுடையவனான வாலி தனது புஜபலத்தினால் கரடிகளும் முசுக்களும் குரங்குகளுமாகிய அவ்வீரர்கள் அனைவரையும் பரிபாலித்துவந்தனன். மேலும் அவர்கள் பலவிதமான உருவங்களும் வேறுவேறான அடையாளங்

களு முள்ளவர்களாகி இப்பூமியிலுள்ள மலைகளிலும் காடுகளிலும் கடல் தீவுகளிலும் பரந்து நிறைந்திருந்து இராமனுக்குத் துணைபுரிவதற்காக ஸமயம் எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

பதினேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பதினெட்டாவது ஸர்க்கம்

ஸ்ரீராமாதிகளின் பிறப்பும் அவர்களது கல்விப் பயிற்சியும் விசுவாமித்திரர் வருவதும்.

தசரத மகாராஜனுடைய அசுவமேத யாகம் புத்திரகாமேஷ்டியுடன்கூட நடந்து நிறைவேறியபின் தேவர்களும் மறைமுகமாகத் தமது ஹவிர்ப்பாகங்களைப் பெற்றுத் திரும்பினர். யாகத்திற்கு வந்த மன்னவர்கள் யாவரும் தக்கபடி உபசரிக்கப்பெற்று மகிழ்ந்து தந்தம் நாட்டை யடைந்தனர். பிறகு தசரதனும் அந்தணர்களை உடன்கொண்டு அயோத்தியுள் பிரவேசித்தனன். பின்பு கலைக்கோட்டு முனிவரும் பரிவாரங்களுடன் தமது இல்லம் சென்றனர்.

ஓராண்டு சென்றபின், கௌஸல்யா தேவி பாயஸம் புசித்தது முதலாகப் பன்னிரண்டாவது மாதமாகிய சித்திரை மாதத்தில், நவமி திதியினன்று, புனர்வஸு நக்ஷத்திரத்தில், ஸூரியன், அங்காரகன், சனி, ப்ருஹஸ்பதி, சுக்கிரன் ஆகிய இவ்வைவரும் தந்தமுடைய உச்சஸ்தானங்களாகிய மேஷ மகர துலா கர்க்கடக மீனங்களில் இருக்கையில், அதில் ப்ருஹஸ்பதி சந்திரனோடு கலந்திருக்க, கர்க்கடக லக்னத்தில், எல்லா சுபலக்ஷணங்களும் பொருந்திய ஒரு புதல்வனைப் பெற்றனள், கைகேயி பின்பு புஷ்ய நக்ஷத்திரத்தில் மீன லக்னத்தில் ஒரு புதல்வனைப் பெற்றனள். பின்பு ஸுமித்ரா

தேவி ஆச்லேஷா நக்ஷத்திரத்தில் கர்க்கடக லக்கினத்தில் இரண்டு புத்திரர்களை யீன்றனள்.

அச்சமயத்தில் கந்தர்வர்கள் ஆகாயத்தில் மிக மதுரமாகப் பாடினர். அப்ஸரஸ்த்ரீகளும் கூட்டங்கூடி ஆட்டமாடினர். தேவர்களும் துந்துபி வாத்யங்களைத் தனைதனை வொன்று முழக்கினர். பின்னும் ஆகாயத்தினின்று புஷ்பமழை பெய்வித்தனர். அயோத்தியிலும் ஜனங்கள் யாவரும் விரைந்து மஹோத்ஸவங் கொண்டாடினர். அரசனும் பலர்க்குப் பலவகையான பரிசுகளை வழங்கினன்.

பின்பு பதின்மூன்றாவது நாளில் மன்னவன் புதல்வர்களுக்கு நாமகரணஞ் செய்யத் தொடங்கி, வஸிஷ்ட முனிவரைக் கொண்டு மூத்த குமாரனுக்கு ராமனென்றும், கைகேயியின் புதல்வனுக்குப் பரதனென்றும், ஸுமித்ரா தேவியின் புதல்வர்களில் ஒருவனுக்கு லக்ஷ்மணனென்றும், மற்றொருவனுக்கு சத்ருக்னனென்றும் நாமங்களையிட்டனன். நாடு நகரங்களிலுள்ள அந்தணர் அனைவர்க்கும் உணவளித்துப் பொன்னையும் ரத்னங்களையும் அநேகமாகக் கொடுத்தனன். பின்பு புதல்வர்களுக்கு ஜாதகருமம் முதலிய சடங்குகளைத் தாம் அடைவே செய்வித்தனன்.

அக்குமாரர்கள் அனைவரும் நாளடைவில் வேதங்களைக் கற்று, தனுர்வேதத்திலும் வல்லமைபெற்று, புத்தன்மை பொருந்தி, உலகங்கட்கு நன்மையைச் செய்வதில் விருப்பங்கொண்டு, நற்குணங்களைத் தாம் நிறைந்து விளங்கினர்.

அவர்களில் ராமன் பிதாவினது சுச்ருஷையில் மிக்க விருப்பங்கொண்டு விளங்கினன். லக்ஷ்மணன் ராமனுக்குப் பணிவிடை செய்வதான சேவகத்தை மேன்மேலும் பெரு

கச் செய்துகொண்டிருந்தனன். ஸ்ரீராமனுக்கு லக்ஷ்மணன் உடனில்லாது நித்திரையும் சேராது. தாய் உபாநந்த ஆஹாரங்கொண்டுவந்து கொடுக்கினும் அதை ஸ்ரீராகவன் லக்ஷ்மணனை நீக்கித் தனியே புசியான். எப்போதாகினும் ராமன் குதிரையின்மீதேறி வேட்டையாடப் போவானாகில், அப்பொழுதே லக்ஷ்மணனும் தானும் அவன் பின்னே பாதுகாத்துச் செல்வான். லக்ஷ்மணனுக்குப் பின் பிறந்த சத்ருக்னனும் பரதனைப் பின்சென்றிருந்தனன். ஆனதுபற்றி, பரதனுக்கு சத்ருக்னன் உயிரைக்காட்டினும் மிக உயர்வுடையவனாயிருந்தான்.

இங்ஙனம் புதல்வர் நால்வராலும் தசரத சக்ரவர்த்தி மிக்க ஆனந்தமடைந்தவராகி அவர்களுக்கு மணம் செய்விப்பதற்குத் தக்க வயது வரக் கண்டு களித்து அவர்களுடைய மணத்தைப்பற்றிப் புரோகிதருடனும் பந்துக்களுடனும் கூடி ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கையில், விசுவாமித்ரமா முனிவர் அவ்வரசனைக் காணக் கருதி அவ்விடம் வந்தனர்.

அம்மாமுனிவரைக் கண்டு மகிழ்ந்த மன்னவன் அவருக்குத் தமது புரோஹிதராகிய வசிஷ்டமா முனியால் அர்க்கியம் கொடுப்பித்து அமரச்செய்தனன். அவ்விசுவாமித்ர மாமுனியும் களிப்படைந்து அரசனையும், வசிஷ்டர் வாம தேவர் முதலிய ரிஷிகளையும் க்ஷேமம் விசாரித்தனர்.

பின்பு மன்னவன், முனிவரைப் பூஜித்து ‘‘மாமுனிவரே! புதல்வர்களின் விவாஹத்தைக் குறித்து நான் ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கையில், நீர் தற்செயலாய் வந்தீர். இதனால் நான் அடையும் ஆனந்தம் அளவற்றது. ஐயனே! நான் உமக்குச் செய்யவேண்டுவதென்? எனது தானத்திற்கு நீரே தகுந்த பாத்திரமாயிருக்கின்றீர். எனது ஜன்மம்

இப்பொழுதுதான் பயன்பெற்றது. நீர் முதலில் ராஜரிஷியாய் விளங்கிப் பின்பு தவஞ்செய்து பிரமரிஷியானீர். நீர் எனக்கு மிகவும் பூஜிக்கத்தக்கவர். நீர் வந்தெனக்குக் காட்சி அளித்தமையால் நானிருக்குமிவ்விடம் புனிதமாயிற்று. நீர் எந்தப் பயனைக் குறித்து இங்கே வந்தீரோ, அதைத் மொழிந்தீராயின் அதை உமது அனுக்கிரகத்தினால் நிறைவேற்ற விரும்புகின்றேன். உமது கட்டளையை நான் செய்வேனோ மாட்டேனோ என்று நீர் ஐயப்படவேண்டாம்" என்றனன்.

பதினெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்.

விசுவாமித்திரர் இராமனையனுப்ப வேண்ட, தசரதன் மூர்ச்சித்தல்.

இங்ஙனம் செவிக்கினிய வாக்கியங்களைக் கேட்டு, விசுவாமித்திர முனிவரும் மிக்க ஆனந்தமடைந்து, மன்னவனை நோக்கி 'ஓ தரணிபாலனே! உயர்ந்த சூரிய குலத்திற் பிறந்து வசிஷ்டரைப் போன்றவர்களையும் உபதேசம் பெற்று, அவருடைய குலாசாரப்படியான பெருமைபெற்ற உன்னைப் போன்றவனுக்கே தகுமத்தனையன்றி மற்றொருவனுக்கும் தகாது. நான் உனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று நெஞ்சில் நினைத்திருக்கிற காரியமொன்றுண்டு. அதை நீ செய்ய இசைய வேண்டும். நீ சொன்ன சொல் தவறாதிருக்கவேண்டும். நான் ஒரு பயனை உத்தேசித்து அதன்பொருட்டு யாகஞ்செய்யத் தொடங்கி தீக்ஷையிலிருக்கின்றனன். அதற்குக் காமரூபிகளாகிய ராக்ஷஸர்களிருவர் மிக்க இடையூறு செய்கின்றனர். எனது விரதம் வெகுவாய் நடந்தேறி முடியவேண்டிய

தருணத்தில் இருக்கின்றது. அதைக் கெடுப்பதன்பொருட்டு ஸுபாஹு மாரீசன் என்கிற ராக்ஷஸர்களிருவரும் மாம்ஸங்களையும் ரத்த வெள்ளத்தையும் கொண்டுவந்து அந்த யாகவேதிக்கு நாற்புறத்திலும் பொழிகின்றனர். அதனால் மிகவருத்தங்கொண்டு அங்கிருந்து வந்துவிட்டேன். அரசனே! அவர்களை என் சபிக்கக்கூடாதென்றால், யாகஞ்செய்யும் அத்தருணத்தில் கோபங் கொள்ளலாகாதென்பது உனக்குத் தெரியாததல்ல. ஆகவே, இப்போது நீ செய்யவேண்டுவதாவது உனது மூத்த குமாரனாகிய ராமனை என்னுடன் அவசியமனுப்ப வேண்டும். அவன் சிறுபிள்ளையாகையால் அவர்களை யெப்படி வெல்லமுடியுமென்று எண்ணவேண்டாம். இவன் தனது சிறந்த பராக்கிரமத்தினால் யாகத்திற்கு இடையூறுசெய்யும் அரக்கர்களனைவரையும் வேரோடு நாசஞ் செய்யவல்லவன். மேலும் நான் அவனுக்குப் பலவகை நன்மைகளையும் செய்வேன். அம்மாரீச ஸுபாஹுக்கள் ராமனுக்கு முன்னே நின்று போர் செய்யச் சிறிதும் வல்லவரல்லர். ராமனையொழிய மற்றொருவன் எவனாயினும் அவர்களை வெல்லமுடியாது. மன்னவர் மணியே! ராமனிடத்தில் பிள்ளையென்னும் பற்றுப் பாராட்டி எனது விருப்பத்தைத் தடைசெய்ய வொண்ணாது. நான் சொல்லும் இச்சொல்லை நம்பவேண்டும். அவன் தக்க வல்லமையுடையவன் என நான் உனக்கு உறுதியாகச் சொல்லுகிறேன். அவ்வரக்கர்கள் இருவரும் ஒழிந்தார்களென்றே நினைத்துக்கொள். ஏனெனில், ராமன் மஹாத்மாவென்றும், உண்மையான பராக்ரமமுடையவனென்றும் யான் அறிவேன். யானேயன்றி, மஹானுபாவராகிய வஸிஷ்டரும் அறிவர். தவத்தில் நிலைநின்ற மற்றுமுள்ள இம்முனிவர்களும் அறிவார்கள். அரசர்க்கரசரே!

ஆயிரஞ் சொல்லியென்? இப்பூமியில் மேன்மேலும் தருமத்தின் விருத்தியுஞ் சிறந்த கீர்த்தியும் நிலைநிற்கவேண்டுமென்று விரும்பினாயாகில், ராமனை எனக்குக் கொடுக்கவேண்டும். அவனது உதவி எனக்குப் பத்துநாள் வரையிலுமே வேண்டும். அதனால் உனக்கு மிகுந்த க்ஷேமமும் புகழும் உண்டாகும், மனத்தில் கொஞ்சமும் யோசனையும் சோகமும் வேண்டாம்" என்று மொழிந்தனர். அதைக் கேட்ட அரசன் கலங்கி மிக்க மனவருத்தமுற்று விமானாசனத்தினின்று நடுங்கி வீழ்ந்து மூர்ச்சித்தனன்.

பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபதாவது ஸர்க்கம்

தசரதன் இராமனையனுப்ப இசையாததுகண்டு விசுவாமித்திரர் சீற்றங்கொள்ளுதல்.

சிலநாழிகை கழிந்தபின் தெளிந்த அரசன், "முனிவரே! தாமரையிதழ்போல விளங்கும் அழகான கண்களையுடைய ராமனுக்குப் பதினாறு பிராயமும் நிரம்பவில்லை. (இப்பொழுது பன்னிரண்டாவது பிராயம் நடக்கின்றது.) இங்ஙனம் இளைஞனாகிய இவனுக்குப் போர் செய்யும் வல்லமையுண்டோ? எனது மடியை விடாதிருக்குமிவன் என்னை விட்டிருக்க வல்லனல்லன். இவ்வயதில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கவேண்டியவனன்றி யுத்தஞ் செய்யத் திறமுடையவனல்லன். மனிதரோடேயே போராடமாட்டாத இவன் கொடிய அரக்கர்களோடு போராடவல்லவனோ? ஆகிலும், யான் சொன்ன சொல்லுக்கு வேறாகச் செய்யேன். இதோ எனது கட்டளைக்கு அடங்கிய படைகள் கோடிக்கணக்கிலிருக்கின்றன. இவைகளைக் கூட்டிக்கொண்டுவந்து நான் அவ்வரக்கர்களோடு போர்

செய்கின்றேன். அவ்வரக்கர்களிருவரேயன்றி மேலும் மேலும் கோடிக்கணக்காக அரக்கர் வரினும் அவர்களோடும் போர் புரிந்து அக்கூட்டத்தையே கருவோடு அழித்துவிடக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றனன். ஆகையால் ராமனை யழைத்துக்கொண்டுபோகவேண்டாம். நானே வில்லுங் கையுமாய் நின்று இப்படைகளோடு முன்னிருந்து எனது உடலில் உயிருள்ளவளவும் அவ்வரக்கர்களோடு போராடுவேன்; ராக்ஷஸர்களோ வஞ்சனைகொண்டு யுத்தஞ் செய்ய வல்லமை பெற்றவர்கள். அன்னவர்களோடு போர் புரிய இப்பாலகன் சிறிதும் பொருத்தமற்றவன் என்பதை யான் சொல்லவேண்டுமோ? அன்றியும், மாமுனிவரே! எனது உள்ள நிலையைக் கேட்டருளவேண்டும். ஐயனே! ராமனை விட்டு ஒரு முகூர்த்த காலமும் பிழைத்திருக்கமாட்டேன். தேவரீர் ராமனையழைத்துக்கொண்டுபோவது எனது உயிரை உடலினின்றும் பிரிப்பது போலாகும். ரகு குலத்தில் விளக்குப் போல விளங்கும் எனது ஆருயிரான ராமனையே அழைத்துக் கொண்டு போகவேண்டுமென்று தேவரீருக்குத் திருவுள்ளமாயின் நால்வகைச் சேனையுடன் கூடிய என்னையும் அவனுடன் அழைத்துச் செல்லவேண்டுமென வேண்டுகிறேன்.

மாமுனிவரே! யான் பிறந்து அறுபதினாயிரம் ஆண்டுகள் சென்றபின்பு எவ்வளவோ விரதங்களையனுஷ்டித்து மிகவும் சிரமப்பட்டு இந்த ராமனை அருமையாகப் பெற்றேன். அதை நினைத்தாயினும், தேவரீர் இவனை அழைத்துக்கொண்டு போக எண்ணியதை விலக்கியருள வேண்டும். மேலும் எனது புதல்வர்கள் நால்வரிலும் எனக்கு ராமனிடத்திலேயே நிறைந்த அன்பு. அவனை அழைத்துக் கொண்டு போவது எவ்வகையினும் பொருத்தமானதல்ல.

அன்றியும் உமது யாகத்தைக் கெடுக்கின்ற அவ்வரக்கர்களது வல்லமை முதலானவற்றையும் எனக்குச் சொல்லவேண்டும்" என்றனன்.

இதைக்கேட்ட விசுவாமித்திரர் 'அரசனே! புலஸ்திய முனிவரின் குலத்தில் பிறந்த ராவணனென்பவன் பிரமனிடம் வரம் பெற்று மிகுந்த பலமும் சிறந்த வீரியமும் அமைந்து அநேக ராக்ஷஸர்களுடன் மூவுலகங்களையும் அலைவின்றி வருத்துகின்றனன். அவன் குபேரனுக்குப் பின்பிறந்தவன்; விச்ரவஸ்ஸென்னும் முனிவருடைய புதல்வன், ராக்ஷஸர்க்கெல்லாம் அதிபதி; நீயும் அவனைக் கேட்டிருக்கலாம். அப்பெருமிடுக்கன் தானே நேராக வந்து யாகத்திற்கு இடையூறு செய்யநேராத காலங்களில் மாரீச ஸுபாஹுக்களென்னும் ராக்ஷஸர்களிருவரையும் தூண்டிவிடுகின்றனன். அவர்கள் வந்து யாகத்தைக் கெடுக்கின்றனர்' என்று மொழிந்தனர்.

தசரதர் 'மாமுனிவரே! அப்படிக் கொடுந்தன்மையனாகிய ராவணனோடு யுத்தத்தில் முன்னின்று போர்புரிய நானும் வல்லனல்லன். உமது ஆணைப்படி அக்காரியஞ் செய்யப் பாக்கியமற்றிருக்கிற என்மீது கிருபை செய்தருளவேண்டும். தேவதானவர்கள் கந்தருவர்கள் யக்ஷர்கள் பந்நகர்கள் என்னுமிவர்களே ராவணனோடு முன்னின்று போர்புரிய வல்லமையற்றிருக்கிறார்கள் என்றால், மானிடர்கள் எவ்வளவு: அவனது ஸைந்யங்களோடும் என்னால் சண்டை செய்ய முடியாது. எனது புதல்வன் உமது கொள்கையின்படி தேவர்களை நிகர்த்தவனாயிருந்தாலும் நான் அவனை உம்முடன் அனுப்ப எனது கருத்து இசையவில்லை. உமது யாகத்தைக் கெடுக்கவரும் மாரீச ஸுபாஹுக்களோ மிகவும் பயங்கரர்

யிருப்பவர்கள். அவர்களோடு யுத்தஞ் செய்து யாகத்தைக் காக்க எனது குழந்தையாகிய ராமனை எவ்வாறு தேவரீருடன் அனுப்ப மனங்கொள்ளுவேன். மாரீச ஸுபாஹுக்கள் இருவரும் மிக்க வல்லமைபெற்று யுத்தத்தில் நன்றாகப் பயின்றவர்கள். நானும் எனது நண்பர்களும் படைகளும் ஒன்றாய்க் கூட்டங்கூடி எதிர்த்தாலும் அவ்விருவரில் ஒருவனோடாயினும் முன்னின்று போர்புரிய இயலாது; க்ஷமித்தருள வேண்டும்' என உரைத்தனன்.

இங்ஙனம் அரசன் சொன்ன சொற்களைக்கேட்டு விசுவாமித்திர மாமுனிவர் அளவற்ற கோபங்கொண்டனர்.

இருபதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

இருபத்தோராவது ஸர்க்கம்

வஸிஷ்டருடைய வார்த்தையினால் தசரதன் இராமனை விசுவாமித்திரருடன் அனுப்ப இசைதல்.

பிறகு முனிவர் தசரதனை நோக்கி 'அரசனே! யான் விரும்பியது செய்வதாக முன்பு நீ உறுதிமொழி கொடுத்து, அதை நிறைவேற்றாது விட்டுவிட நினைக்கின்றனை. சிறந்த வம்சத்திற்பிறந்து சொன்னசொல் தவறுவது பொருத்தமன்று. மன்னவனே! இப்படிச் சொன்னசொல் தவறுவது உனக்கு அழகென்று தோன்றுமாயின் சொல்லிவிடு. நான் வந்தவழியே திரும்பிப்போகின்றேன். நற்குலத்திற் பிறந்தவனான நீ வந்தவர்கட்கெல்லாம் இப்படியே பிரதிஜ்ஞை செய்து பொய்யைப் பேசிக்கொண்டு நன்றாக வாழ்ந்திரு' என்று படபடத்துக் கூறினர்.

மாமுனிவர் இங்ஙனம் அளவற்ற கோபாவேசங் கொண்டபோது, பூமியெல்லாம் கிடுகிடுவென்று நடுங்கிற்று. 'இம்மாமுனிவர் என்ன செய்வாரோ!' என்று தேவர்களும் அஞ்சினர். உலகமெல்லாம் இப்படி அஞ்சி நடுங்குவதைக் கண்ட வசிட்டமாமுனிவர் அரசனை நோக்கி இங்ஙனம் உரைத்தனர்.

'மஹாராஜனே! நீ சொன்னசொல் தவறுதல் இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற் பிறந்தவனாயிருந்தும் தருமத்தைத் தவறுவது யுக்தமன்று. சொன்னசொல் தவறாதிருப்பது உன் குலத்திற்கே உரிய தருமம். அதை நீ அனுஷ்டிப்பாயாக. நீ அதர்மத்தை ஏற்றுக்கொள்ளலாகாது. ஒப்புக்கொண்டபடி செய்யாதவன், தான் முன்செய்த பலவகை யாகங்களையும் தருமங்களையும் பயனற்றவைகளாகச் செய்து கொள்வான். ஆகையால் ராமனை அனுப்பிவிடு. ராமன் வில்வித்தையைக் கற்றிருந்தாலென்ன? கல்லாதிருந்தாலென்ன? இவ்விச்வாமித்திரர் அவனைப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கையில் அரக்கர்கள் அவனை வெல்லவல்லவராக மாட்டார்கள்;

இம்முனிவர் தருமமே வடிவங்கொண்டாற் போலிருப்பவர். மூவுலகத்திலும் வீரியம் படைத்தவர்களில் இவர் மிகச் சிறந்தவர்; இவர் தவங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடம். இம் மூவுலகங்களிலுமுள்ள பலவகைப்பட்ட வில்வித்தைகளையெல்லாம் இவர் அறிந்தவர். இவரறிந்த அஸ்திரங்களை இதுவரையிலும் எவரும் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. இனி மேலும் அவைகளை எவரும் அறியப்போகிறதில்லை. அவ்வஸ்திரங்கள் எல்லாம் பரமதார்மிகராகிய க்ருசாசுவருடைய புத்திரர்கள். முன்பு இக்கௌசிகர் அரசாளுங் காலத்தில் இவருக்கு க்ருசாசுவர் அவ்வஸ்திரங்களையெல்லாந் தந்தனர். தக்ஷப்ரஜாபதிக்கு ஜயையென்றும், ஸுப்ரபை என்றும்

பெண்கள் இருவருண்டு. அவ்விருவரும் பருசாச்வரை மணந்து அஸ்திரங்களையும் சஸ்திரங்களையும் பிள்ளைகளாகப் பெற்றனர். அவர்களில் முதற்பெண்ணாகிய ஜயையென்பவள் அஸுரப்படைகளை வதைக்கும் பொருட்டு ஐம்பது புதல்வர்களைப் பெற்றனள். பின்பு ஸுப்ரபையும் ஸம்ஹாரங்களென்று பெயர்பெற்ற ஐம்பது புதல்வர்களைத் தானும் படைத்தனள். அவ்வஸ்திரங்களையெல்லாம் பரிபூர்ணமாகக் குறையின்றி இவ்விசுவாமித்திரர் அறிவார்.

அன்றியும், இம்மாமுனிவர் இதுவரையில் கேட்டறியாத மற்றும் புதியவைகளான அஸ்திரங்களையும் அளவின்றியுண்டுபண்ண வல்லமையுள்ளவர். ஆதலால் மன்னவனே! ராமனை அனுப்ப நீ சிறிதும் ஐயுறவேண்டியதில்லை. அவ்வரக்கர்கள் அனைவரையும் இவ்விசுவாமித்திரர் ஒருவரே முடிக்கவல்லவர். ஆயினும் உனது புதல்வனுக்கு நன்மை பயக்கும்பொருட்டு உன்னிடம் வந்து இப்படிக் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றனர்' என்று கூறினர்.

இங்ஙனம் வஸிஷ்டமாமுனிவர் சொன்ன சொற்களைக் கேட்டுத் தசரத மன்னவன் மனக்கலக்கந் தீர்ந்து தெளிந்து இராமனை முனிவருடன் அனுப்ப மனங்கொண்டனன்.

இருபத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்

ஸ்ரீ ராமலக்ஷ்மணர்களை அழைத்துக்கொண்டு செல்லுகின்ற முனிவர் அவர்கட்கு உபதேசங்கள் செய்தருளல்.

பிறகு மன்னவன், ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் வரவழைத்து மங்களாசாஸன பூர்வகமாக விசுவாமித்திரருக்குத் தந்தனன்.

பின்பு விசுவாமித்திரருடன் ராமன் புறப்படும்போது தேவர்கள் துந்துபிவாத்திய முழக்கத்துடன் புஷ்ப வருஷங்களைப் பொழிந்தனர். விசுவாமித்திரர் முன்னே நடந்தார். அவர்பின்னே ராமன் வில்லும் கையுமாகத் தொடர்ந்தனன். லக்ஷ்மணனும் வில்லைக் கையிற் கொண்டு ராமன்பின் சென்றனன். பின்பு அம்மூவரும் ஒன்றரை யோஜனை தூரம் நடந்து ஸரயூ நதியின் தென்கரைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தனர்.

அப்பொழுது விசுவாமித்திரர், 'ராமா' என்று இனிய சொல்லுடன் அழைத்து, 'குழந்தாய்! ஜலத்தை யெடுத்து ஆசமனம்செய்; பலமந்திரங்கள் நிறைந்த பலையென்றும் அதிபலையென்றும் இரண்டு மந்திரங்களை உனக்கு உபதேசிக்கிறேன்; அவ்விரண்டு மந்திரங்களையும் நீ ஜபித்துக்கொண்டிருப்பாயாயின் பாஹுபலத்தில் உனக்கு ஒருவனும் இப்பூமியில் ஒப்பானவன் அகப்படான் எக்குணத்திலும் உனக்கு நிகரானவன் மூவுலகத்திலும் இரான். இவை பிரமதேவனால் படைக்கப்பட்டவை; இப்படிப்பட்ட மந்திரங்களை அடைய நீயே தகுந்தவனாக இருக்கின்றனை. இவைகளை உபதேசம் பெற்றாயாயின் இவை உனக்கு வெகு பலங்களைக் கொடுக்கும்; நீயும் இவ்வுலகத்தில் பலருக்கும் உபதேசித்துப் பரவச்செய்வாய்' என்று மொழிந்தனர்.

பின்பு ராமனும் ஆசமனஞ்செய்து பரிசுத்தனாகி, மஹரிஷியினிடமிருந்து அவ்வித்தைகளிரண்டையும் பெற்றுக் கொண்டு, பின்பு குருவுக்குச் செய்யவேண்டிய உபசாரங்களனைத்தும் விசுவாமித்திர மாமுனிக்கு நன்கு நடத்தினன். அப்பால் மூவரும் அவ்விரவை ஸரயூ நதிக் கரையில் மிக்க ஆனந்தத்துடன் கழித்தனர்.

இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம்

விசுவாமித்திரர் ஸ்ரீ ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு அங்கதேசத்தின் வரலாறு கூறுதல்.

பொழுது விடியும்போது அம்முனிவரால் எழுப்பப்பட்ட ராஜகுமாரர்களிருவரும் எழுந்திருந்து தினக் கடமை யாவும் செய்து முடித்து, அங்கிருந்து அம்முனிவர் புறப்படுவதை எதிர் நோக்கிக்கொண்டிருந்தனர். பின் மூவருமாய்ப் புறப்பட்டு ஸரயூ நதி வந்துசேருமிடத்தில் அழகான கங்கா நதியைக் கண்டனர். அங்கு ரிஷிகளின் ஆச்ரமங்கள் அமைந்திருக்கும் ஓரிடத்தைக் கண்டு விசுவாமித்திரரைப் பார்த்து "ஐயனே! அழகான இப் பர்ணசாலை யாருடையது? இதில் குடியிருப்பவர் யாவர்?" என்று தாசரதிகள் கேட்க, முனிவர் சொல்லத் தொடங்கினார்;

"குழந்தைகளே! காமனென்னும் மன்மதன் முன்பு கண்ணுக்குப் புலப்படும்படி உருவத்துடன் இருந்தனன். பார்வதியை சிவன் மணம்புரியும்படி செய்யவேண்டுமென்று தேவர்கள் அம் மன்மதனைக் கேட்டுக்கொண்டனர். அக் காமன், இவ் வாச்ரமத்தில் மிக்க நியமத்துடன் மன ஊக்கங் கொண்டு தவஞ்செய்யும் சிவபெருமானுக்குக் காதலை விளைவிக்கும்பொருட்டுப் புஷ்ப பாணங்களை ஏவினான். மலர்க் கணை பட்ட அம் மஹானுபாவர் நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்து நோக்கி 'ஹூம்' என்ன, நீறாகியொழிந்த மன்மதன் அங்கமற்றவனானது பற்றி அனங்கனென்று பெயர்பெற்றனன். அம்மன்மதன் எவ்விடத்தில் அங்கத்தை இழக்கப்பெற்றானோ, அந்ததேசம் இன்னும் அங்கதேசமென்று வழங்கிவருகின்றது. இங்கிருக்கும் இம்முனிவர்கள் அக்காலந் தொடங்கி வம்ச

பரம்பரையாக அச் சிவபெருமானுடைய சிஷ்யர்களாய் இருக்கின்றனர். இன்றிரவு இந்த அங்கதேசத்தில இப புண்ணிய நதிகளினிடையில வசித்திருந்து நாளைய தினம நாம கங்கையைத் தாண்டிப் போகலாம" என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தனர்.

அப்போது அங்குள்ள ரிஷிகள் யாவரும மிக மகிழ்ந்து விசுவாமித்திரருக்கும் ராம லக்ஷ்மணர்களுக்கும அதிதி பூஜையை நடத்தினர். பின் யாவரும பலபல புண்ணிய கதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டே அன்றிராப் பொழுதைப் போக்கினர்.

இருபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்துநான்காவது ஸர்க்கம்

மலதகருச தேசங்களைப் பற்றியும் தாடகையைப் பற்றியும் விசுவாமித்திரர் தாசரதிகளுக்குக் கூறுதல்.

பொழுது விடிந்ததும் ராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் நித்ய கருமங்களைச் செய்து முடித்து, மூவரும் கங்காநதியின கரைக்கு வந்து சேர்ந்தனர். அங்கு ஆச்ரமத்திலுள்ள முனிவர்கள் அனைவரும ஒரு ஓடத்தை அருகில் கொண்டு வந்து நிறுத்த, அம்மூவரும் அதிலேறி ஸரயூ நதியின் பெருமையைப்பேசிக்கொண்டே கங்காநதியின தென்கரையை யடைந்து, இறங்கி வேகமாக நடந்தனர். ஜன ஸஞ்சார மில்லாமல் பயங்கரமாயிருக்கின்ற ஓர் கானகத்தைக் கண்டு, 'சிங்கங்களும் புலிகளும் பன்றிகளும் யானைகளும் நிறைந்திருக்கின்ற இக்கானகத்தின் பெயர் யாது?' என்று தாசரதிகள் கேட்டனர்.

அதற்கு விசுவாமித்திரர்— 'முன்பு இது தேவர்களால் நிருமிக்கப்பட்டுத் தேவலோகத்தோடொத்த மலதமென்றும கருசமென்றும் பெயர் கொண்ட இரண்டு தேசங்களாயிருந்தது. முன்னே இந்திரன் விருத்திராசுரனை வதைக்க, உடனே அவ் விந்திரனை பிரமஹத்தி சூழ்ந்ததால் அவனைப் பாவமும் பசியும் வெகுவாய்ச் சூழ்ந்துகொண்டன. அப்பொழுது தேவர்களும் முனிவர்களும் அவ் விந்திரனுக்கு கங்கை முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களால் அபிஷேகஞ் செய்வித்து அவ்விந்திரனது சரீரத்தினின்றும் விலகிய மலமென்றும் கருசமென்றும் சொல்லப்பட்ட பாவத்தையும் பசியையும் இந் தேசத்தில் ஒழியும்படி செய்தனர். இந்திரனும் தனது மல கருசங்களை விட்டுத் தான் தூயனானதுபற்றி ஆனந்தித்து அத் தேசங்களை செழித்து விளங்குமாறு செய்தனன். அப்படியே இவை செழித்து விளங்கிச் சில காலஞ் சென்றன. தாடகையென்று பெயர்கொண்ட ஓர் யக்ஷ கன்னிகை உண்டாயினாள். அவள் பிறந்தது முதல் ஆயிரம் யானை பலமுடையவளாகி நினைத்தபடி வடிவங் கொள்ள வல்லவளுமாயிருந்தனள். அவளைச் சுந்தனென்பவன் மணம் புரிந்தனன். அவளுக்கு மாரீச னென்னும் ராக்ஷசனொருவன் பிறந்தனன். அவன் மஹா பயங்கரன். அத் தாடகை இம் மலத கருச தேசங்களை எப்பொழுதும் பாழடையச் செய்கின்றனள். அவள்தான் ஒன்றரை யோசனை தூரத்தில் வழியை யடைத்துக்கொண்டு வாசஞ் செய்கின்றனள். அத் தாடகை வசிக்கும் வனவழியாகவே நாம் போகவேண்டும். நீ அக் கொடிய தாடகையை எனது சொற்படி முடிக்கவேண்டும். அப்படி முடித்தாயாயின் முன்போலவே இத் தேசங்கள் செழித்திருக்கும். இத் தேசம் புண்ணிய க்ஷேத்திரமாயிருக்கும் அத

தாடகையினால் பீடிக்கப் பட்டிருப்பதால் ஒருவரும் இங்கு நாட முடியாமலிருக்கின்றது’ என்று மொழிந்தனர்.

இருபத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்

விசுவாமித்திரர் தாசரதிகளுக்குத் தாடகையின் வரலாற்றை விரிவாகக் கூறுதலும், அவளை வதம் செய்ய வேண்டியது யுக்தமென்று நிரூபித்தலும்.

பின்பு ராமன் விசுவாமித்திரரைப் பார்த்து ‘மாமுனிவரே! யக்ஷர்கள் பலத்தில் மிகவும் குறைந்தவர்களென்று கேட்டிருக்கின்றனம். அப்படிப்பட்டவர்களில் ஒரு பெண்பிள்ளை ஆயிரம் யானை பலமுடையவளாயிருப்பது எப்படி?’ என்று கேட்க—

விசுவாமித்திரர், “அந்தத் தாடகை இயற்கையாகவே பலமற்றிருக்கும் பெண்பிள்ளையாகப் பிறந்தவளாயினும் வர பலத்தினால் மிகச் சிறந்த பலமுடையவளாயிருக்கின்றனள். எவ்வாறெனில், முன்னொருகால் ஸுகேது வென்னும் யக்ஷனொருவன் புதல்வனைப் பெறவேண்டிப் பெருந்தவஞ் செய்தனன். அப்பொழுது பிரமன் அந்த யக்ஷாதிபதிக்கு ஆயிரம் யானை வலியுள்ள தாடகை யென்பவள் உண்டாகும்படி வரங் கொடுத்தனன். ஆனால் அந்த ஸுகேதுவுக்கு ஒரு புதல்வன் உண்டாகும்படி பிரமன் அருள் புரியாதொழிந்தனன். அத் தாடகையே இவள். பிறகு அந்தத் தாடகையை அவள் தந்தை ஸுந்தனென்பவனுக்கு விவாஹஞ் செய்வித்தனன். ஸுந்தனுக்கும் தாடகைக்கும் மாரீசனென்னும் புதல்வன் பிறந்தனன். அம்மாரீசன் சாபத்தினால் ராக்ஷசனாய்விட்டான்.

அந்தச் சாபத்தின் காரணமாய் யாதிகளில், சுந்தன் அகஸ்தியரால் முடிந்து போகையில் அந்த தாடகை தனது பிள்ளையைக் கூட்டிக்கொண்டு அம்மாமுனிவரை வென்று முடிக்க நினைத்து கர்ஜித்துக்கொண்டு அம்மாமுனிவரைப் பக்ஷிக்கும்பொருட்டு எதிர்த்தோடினள். அப்போது மாமுனிவர் மிகச் சினங்கொண்டு, மாரீசனை 'நீ ராக்ஷசனாகக் கடவாய்' என்று சபித்தனர். தாடகையையும் 'நீ இவ்வுருவம் மாறி, பார்க்க வழங்காதபடி கோரமான முகத்துடன் கூடி, மனிதரைப் பிடுங்கித் தின்னும் தன்மையளாய் இருப்பாயாக' என்று சபித்துவிட்டனர். சாபம் அப்படியே பலிக்க உலகமனைத்தும் வருந்தும்படி தாடகையும் கோரமான வடிவங்கொண்டு கொடிய செய்கை மேற்கொண்டு திரிகின்றனள்; இவளை வதஞ் செய்யவேண்டுமேயென்று நீ அருவருப்புக் கொள்ளத் தகாது. பிரஜைகளின் நன்மைக்குரிய காரியமொன்று கொடியதாயினும் நல்லதாயினும் அபவாதத்தை விளைப்பதாயினும் உலகத்தைக் காக்கவேண்டி அதைக் கட்டாயம் செய்யவேண்டும்;

மாதாக்களாயினும் கொடியவர்களாயின் அவர்களைக் கொல்லுவது முறைமையே. முன் பூமியையெல்லாம் பாழடையச் செய்யவேண்டுமென்றெண்ணங் கொண்ட விரோசன புத்திரியாகிய மந்தரையென்பவளை இந்திரன் முடித்தானென்பதை யாவருங் கேட்டிருக்கிறோமல்லவோ? இன்னும் சுக்கிரனுக்குத் தாயாகிப் பிருகு மஹரிஷியின் பத்தினியாகிய ஒரு பெண்பிள்ளை முன்பு உலகத்தில் இந்திரனேயில்லாமல் தொலைக்கவேணுமென்று நினைவு கொண்டு யாதொரு தடையுமின்றிக் கடுமையான விரதஞ் செய்யத் தொடங்க, அவளை விஷ்ணு வதைத்தாரென்பதும் உலகில்

யாவரும் அறிந்ததன்றோ. மற்றும் பல மஹாத்மாக்களும் அதர்மத்தில் மனதை செலுத்திய மாதர்களைக் கொன்றனர்” என்று மொழிந்தனர்.

இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தாறாவது ஸர்க்கம்

இராமன் முனிவர் சொற்படி தாடகையை முடித்தது.

அதுகேட்டு ராகவன் பெரியோர்கள் கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு நடப்பதாக வாக்களித்து உடனே வில்லில் நாணேற்றி ஒலிப்பித்தனன். அந்நாணொலியைக் கேட்டுத் தாடகையின் வனத்தில் வசிப்பவர் யாவரும் அஞ்சி நடுங்கினர்.

அதைக் கேட்டுத் தாடகையும் அளவற்ற கோபங் கொண்டு ஒன்றுஞ் செய்யத் தோன்றாமல் தடித்துத் தடுமாறி அந்தத்வநியைத் தானே ஊகத்துடன் ஆலோசித்துப் பின்னும் கோபம் மேலிட்டு கோரமையடைந்து தெளிந்து அவ்வொலி எத்திசையினின்று உண்டாகின்றதென்று நிதானித்து அறிந்து அத்திசையை நோக்கி வேகத்துடன் ஓடி வந்தனள்.

அவள் ஓடி வருவதைக் கண்டு, ராமன் தம்பியை நோக்கி ‘லக்ஷ்மணா! இத்தாடகையின் வடிவத்தைப்பார். இவள் யாரா லும் வெல்லமுடியாதவள். மேலும் இவள் மாயா பலமுள்ள வள், இவளை இப்பொழுது காதையும் மூக்கின் நுனியையும் அறுத்துத் துரத்திவிடுகின்றனன். இதனால் குருவின் கட் டளையையும் முடித்ததாகும். இவள் ஸ்திரீயானதால் இவளைக் கொல்ல என்மனம் துணியவில்லை. ஆகையால் கைகளையும் கால்களையும் முறித்து விட்டுவிடலாமென்று எனக்குத் தோன்றுகின்றது’ என்றனன்.

இப்படி ராமன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில், அத் தாடகை கைகளிரண்டையும் உயரவெடுத்துக் கர்ஜித்துக் கொண்டே லக்ஷ்மணனை விட்டு ராமனையே எதிர்த்தோடி வந்தனள். அதைக் கண்ட விசுவாமித்திரரும் தாம் ராமனுக்குள்ள அமானுஷ சக்தியை அறிந்தவராயினும் அவ்வரக்கியினது கொடுந்தன்மையைக் கண்டு மனக் கலக்கமுற்று, அவளை 'ஹூம்' என்று அதட்டிவிட்டு 'ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு க்ஷேமமும் ஜயமும் உண்டாகவேணும்' என்று மங்களாசாஸனம் பண்ணினர்.

இப்படியிருக்க, அத்தாடகையும் புழுதியை வாரி எங்கும் இறைத்துப் பேரிருளை விளைவித்து ஒரு முஹூர்த்த காலம் அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களிருவரையும் ஒன்றுந் தெரியாமல் மனம் மயங்கச் செய்து, பின்பு மாயையைக் கொண்டு கண்ணுக்குப் புலப்படாதபடி நின்று கற்களை அளவில்லாதபடி பொழிந்தனள். ராமனும் மிக்கச்சினங்கொண்டு பாணங்களை ஓயாமற் பொழிந்து அத்தாடகை கொண்டெறியுங் கற்களையெல்லாம் தடுத்துப் பொடிபொடியாக அடித்து, அவளது கைகளை அறுத்துத் தள்ளினன்.

பின்பும் அவள் கர்ஜித்துக் கொண்டிருக்கையில் லக்ஷ்மணன் அவளது காதுகளையும் மூக்கு நுனியையும் அறுத்தான். அத்தாடகை நினைத்தபடி வடிவங்கொள்ள வல்லவளாகையால் பலவிதமான வடிவங்களைக் கொண்டு மாயையினால் மறைந்து மிக்க பயங்கரமாகக் கல்மழையைப் பொழிந்து திரிந்து கொண்டிருந்தனள்.

விசுவாமித்திரமாமுனிவர் அப்பொழுது இத்தாடகையை இராமன் முடிக்க நேரிட்டதேயென்று களித்து, 'ராமா! இவ்வரக்கியின்மீது இதுவரையில் நீ தயை செய்தது போதும்;

இவளை இப்பொழுதே முடித்துவிடுதல் நலம்; ராக்ஷஸர்கள் அந்திப்பொழுதில் யாவராலும் எதிர்க்கவொண்ணாத வல்லமை பெறுவார்கள். அப்பொழுது அவர்களை முடிப்பது எப்பேர்ப்பட்ட வல்லமைபெறுபவர்களுக்கும் முடியாது. ஆகையால் அந்திப்பொழுதிற்கு முன்னமே இவளை முடித்து விடுவாயாக' என்று கட்டளையிட்டனர்.

ராமனும், கண்ணுக்குத் தோற்றாமல் கற்களைப் பெய்கின்ற அந்தத் தாடகையின் முழக்கத்தினால் அவளிருக்குந் திக்கை யறிந்து அம்புகளைப் பொழிந்து எங்கும் போகவொட்டாமல் அவ்விடத்திலேயே தடுத்துவிட்டனன்.

தாடகையும் தன் மாயாபலங்கொண்டு கண்ணுக்குப் புலப்படாதபடி நின்றும் அது பயனற்று, ராமபாணங்களால் தடுக்கப்பட்டுச் செய்வதறியாமல் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டுக் கடுமையாகக் கர்ஜித்துக்கொண்டு ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் நோக்கி எதிர்த்தோடி வந்தனள்.

இங்ஙனம் கடுமையாக இரைத்துக்கொண்டு ஓடிவருகின்ற தாடகையினது மார்பில் ஓர் அம்பைத் தொடுத்து நாட்ட, அவ்வளவிலே அவள் கீழே விழுந்து மாண்டனள். அப்பொழுது மூவுலகும் களித்த களிப்பு அளவிடமுடியாததாம்.

இதை யறிந்து மிக மகிழ்ச்சி கொண்ட தேவேந்திரன் அமரர்களோடு அங்கு வந்து தோன்றி மாமுனிவரை நோக்கி, "ராகவனிடத்தில் உமக்குள்ள நேசத்தை நீர் இப்போது வெளியிடவேண்டும். நீர் தவ மகிமையால் பெற்ற அஸ்திர வித்தையை ராமனுக்குக் கற்பிக்கவேண்டும். தேவர்களுக்காக ஒரு பெரிய காரியத்தை ராமன் செய்யவேண்டியிருப்பதால் அவசியம் கற்பிக்கவேண்டும்" என்று சொல்லி, விசுவாமித்திரரைப் பூஜித்துப் போயினன்.

தாடகையை வதஞ்செய்து அவ் வனத்தை விளங்கச் செய்த ராமலக்ஷ்மணர்கள் அன்றிரவு அவ் வனத்தில் மாமுனிவரோடு தங்கியிருந்தார்கள்.

இருபத்தாறுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தேழாவது ஸர்க்கம்

விசுவாமித்திரர் இராமனுக்குப் பலவகை அஸ்திரங்களை யுபதேசித்தல்.

பொழுது விடிந்த உடனே முனிவரும் ராமனை யழைத்து "ராம! பெரும் புகழ் பெற்ற உனக்கு நான் என் அன்பிற்கு போக்குவீடாக நான் கற்ற திவ்யாஸ்திரங்களனைத்தை யும் உனக்குக் கொடுக்கின்றேன்; தண்ட சக்ரம், தர்ம சக்ரம், கால சக்ரம், விஷ்ணு சக்ரம், ஐந்த்ராஸ்த்ரம், வஜ்ராஸ்த்ரம், சிவ சூலம், ப்ரஹ்மசிரஸ், ஐஷீகாஸ்த்ரம், ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம், ஆகிய இவைகளைக் கொடுக்கின்றேன். இவ்வளவேயன்றி, மோதகி யென்றும் சிகரி யென்றும் இரண்டு கதைகள் மிகுந்த ஒளிபொருந்தியவைகள் என்னிடத்தில் இருக்கின்றன. அவ்விரண்டையும் கொடுக்கின்றேன். இராமா! இன்னும் தர்மபாசம், காலபாசம், வருணபாசம் முதலியன வும் தருகின்றேன். பெற்றுக்கொள்வாய். தர்ப்பணம், சோஷணம், ஸந்தாபனம், விலாபனம் என்னும் அஸ்திரங்களை யும், மதனாஸ்திரத்தையும், மோகனாஸ்திரங்களையும் கொடுக்கின்றேன். பெற்றுக்கொள்" என்றுரைத்து (அம் மாமுனிவர்) பரிசுத்தராகிக் கிழக்கு முகமாக நின்று அன் போடு மிகவும் சிறந்த அவ் வஸ்திர மந்திரங்களனைத்தையும் ராமனுக்கு உபதேசிக்குமாறு அவைகளை நினைத்து ஜபஞ் செய்ய;

அவரது கட்டளைப்படி சிறந்த மஹாஸ்திரதேவதைகள் யாவும் அப்பொழுது காந்திமயமான சரீரங்களோடு பளபள வென்று விசுவாமித்திரரருகே வந்து நின்று ராமனை நோக்கி நமக்குத் தக்கதோர் இருப்பிடம் கிடைத்ததே யென்று மகிழ்ந்து 'ரகுகுல திலகனே! மிகவும் மகிமை பொருந்திய நாங்கள் உனக்குக் கிங்கரர்களாயினம்' என்று உரைத்தன. ராமனும் 'அப்படியே' யென்று அங்கீகரித்து அவைகளைக் கையினால் தடவிக்கொடுத்து 'யான் மனத்தில் நினைக்கும் போது நீங்கள் வந்து உதவவேண்டும்' என்று அவைகளுக்குக் கட்டளையிட்டனன்.

இருபத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்

அஸ்திரங்களின் உபஸம்ஹாரகரமங்களையும் இராமபிரான் உபதேசம் பெறுதல்.

இங்ஙனம் ராமன் விசுவாமித்திரரால் அஸ்திர மந்திரங்களை உபதேசிக்கப்பெற்றுக் களித்து அவற்றைச் செலுத்தும் முறையை உபதேசித்தது போலவே உபஸம்ஹாரமந்திரங்களையும் உபதேசிக்குமாறு மாமுனியை வேண்ட, மாமுனியும் அங்ஙனமே உபதேசிக்க, ஸ்ரீராமன் அம்மந்திரங்களையெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டு அவ்வுபஸம்ஹார மந்திர தேவதைகளை நோக்கி, 'காரியம் நேரிடுகிற சமயத்தில் யான் மனத்தில் நினைத்த மாத்திரத்தில் நீங்கள் வந்து எனக்கு உதவி செய்ய வேண்டும். இப்பொழுது நீங்கள் இஷ்டப்படி போய்வரலாம்.' என்று விடை யளித்தான்.

இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்

விசுவாமித்திரர் ஸித்தாச்ரமத்தின் வரலாறுகள் கூறுதலும் யாகதீக்ஷை கொள்ளுதலும்.

அதனபின் மூவரும் வழி நடந்து சென்றுகொண்டிருக்கையில் ஸ்ரீராமன் ஓர் அழகிய சோலையைக்கண்டு வியந்து அதன் வரலாற்றைக் குறித்து மாமுனியை வினவ, அவரும் "ராம! ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு உலகத்தில் தவஞ் செய்யும் பொருட்டும் யோகத்தை யனுஷ்டிக்கும் பொருட்டும் இவ் வனத்தில் நெடுங்காலம் வாஸஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். வாமன மூர்த்தி தவம் புரிந்திருந்த ஆச்ரமமும் இதுவே. இங்குக் காச்யபமாமுனியும் தவம் புரிந்து சித்திபெற்றனர்; ஆனது பற்றி இது 'ஸித்தாசரமம்' என்று யதார்த்தமாகிய பேருடன் விளங்குகின்றது.

வாமனனாய் அவதரித்து மாவலியை யாசித்து, த்ரிவிக்ரம ரூபங்கொண்டு, தனது மெல்லடிகளாலே உலகங்களையளந்து யாவர்க்கும் நன்மையைச் செய்த ஸ்ரீமந் நாராயணன் இவ் வாசரமத்தில் முன்பு வஸித்திருந்தனன் என்பதே இவ்விடத்திற்கு முக்கியமான சிறப்பு; நானும் அவ் வாமன ரூபியான பகவானிடத்தில் பரம பக்தியைச் செய்து 'வாமனன் மண்ணிது' வென்று இம் மண்ணை மோந்துகொண்டு அவனுடைய தான இவ் வாச்ரமத்தில் குடியிருக்கின்றனன். யாகத்தைக் கெடுக்கும் ராக்ஷஸர்கள் இவ் வாசரமத்திற்கே வருவார்கள். ராம! கொடிய அவ் வரக்கர்களை இவ்விடத்தில்தான் கொல்ல வேண்டும்" என்று சொல்லிக்கொண்டே போகையில், அந்த ஸித்தாசரமத்தில் வாஸஞ் செய்யும் முனிவர்கள் அனைவரும் விசுவாமித்திர மாமுனிவர் வந்தது கண்டு உவந்து அவருக்கும் ராம லக்ஷ்மணருக்கும் ஸத்காரஞ் செய்தனர்.

அவரது கட்டளைப்படி சிறந்த மஹாஸ்திரதேவதைகள் யாவும் அப்பொழுது காந்திமயமான சரீரங்களோடு பளபள வென்று விசுவாமித்திரர் அருகே வந்து நின்று ராமனை நோக்கி நமக்குத் தக்கதோர் இருப்பிடம் கிடைத்ததே யென்று மகிழ்ந்து 'ரகுகுல திலகனே! மிகவும் மகிமை பொருந்திய நாங்கள் உனக்குக் கிங்கரர்களாயினம்' என்று உரைத்தன. ராமனும் 'அப்படியே' யென்று அங்கீகரித்து அவைகளைக் கையினால் தடவிக்கொடுத்து 'யான் மனத்தில் நினைக்கும் போது நீங்கள் வந்து உதவவேண்டும்' என்று அவைகளுக்குக் கட்டளையிட்டனன்.

இருபத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்

அஸ்திரங்களின் உபஸம்ஹாரக்ரமங்களையும் இராமபிரான் உபதேசம் பெறுதல்.

இங்ஙனம் ராமன் விசுவாமித்திரரால் அஸ்திர மந்திரங்களை உபதேசிக்கப்பெற்றுக் களித்து அவற்றைச் செலுத்தும் முறையை உபதேசித்தது போலவே உபஸம்ஹாரக்ரமங்களையும் உபதேசிக்குமாறு மாமுனியை வேண்ட, மாமுனியும் அங்ஙனமே உபதேசிக்க, ஸ்ரீராமன் அம்மந்திரங்களையெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டு அவ்வுபஸம்ஹார மந்திர தேவதைகளை நோக்கி, 'காரியம் நேரிடுகிற சமயத்தில் யான் மனத்தில் நினைத்த மாத்திரத்தில் நீங்கள் வந்து எனக்கு உதவி செய்ய வேண்டும். இப்பொழுது நீங்கள் இஷ்டப்படி போய்வரலாம்.' என்று விடை யளித்தான்.

இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்

விசுவாமித்திரா ஸித்தாச்ரமத்தின் வரலாறுகள் கூறுதலும் யாகதீக்ஷை கொள்ளுதலும்.

அதன்பின் மூவரும் வழி நடந்து சென்றுகொண்டிருக்கையில் ஸ்ரீராமன் ஓர் அழகிய சோலையைக்கண்டு வியந்து அதன் வரலாற்றைக் குறித்து மாமுனிவரை வினவ, அவரும் "ராம! ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு உலகத்தில் தவஞ் செய்யும் பொருட்டும் யோகத்தை யனுஷ்டிக்கும் பொருட்டும் இவ் வனத்தில் நெடுங்காலம் வாஸஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். வாமனமூர்த்தி தவம் புரிந்திருந்த ஆசிரமமும் இதுவே. இங்குக் காசியபமாமுனியும் தவம் புரிந்து சித்திபெற்றனர்; அதுபற்றி இது 'ஸித்தாசிரமம்' என்று யதார்த்தமாகிய பேருடன் விளங்குகின்றது.

வாமனனாய் அவதரித்து மாவலியை யாசித்து, த்ரிவிக்ரமரூபங்கொண்டு, தனது மெல்லடிகளாலே உலகங்களையளந்து யாவர்க்கும் நன்மையைச் செய்த ஸ்ரீமந் நாராயணன் இவ் வாச்ரமத்தில் முன்பு வஸித்திருந்தனன் என்பதே இவ்விடத்திற்கு முக்கியமான சிறப்பு; நானும் அவ் வாமன ரூபியான பகவானிடத்தில் பரம பக்தியைச் செய்து 'வாமனன் மண்ணிது' வென்று இம் மண்ணை மோந்துகொண்டு அவனுடைய தான இவ் வாசிரமத்தில் குடியிருக்கின்றனன். யாகத்தைக் கெடுக்கும் ராக்ஷஸர்கள் இவ் வாசிரமத்திற்கே வருவார்கள். ராம! கொடிய அவ் வரக்கர்களை இவ்விடத்தில்தான் கொல்ல வேண்டும்" என்று சொல்லிக்கொண்டே போகையில், அந்த ஸித்தாசிரமத்தில் வாஸஞ் செய்யும் முனிவர்கள் அனைவரும் விசுவாமித்திர மாமுனிவர் வந்தது கண்டு உவந்து அவருக்கும் ராம லக்ஷ்மணருக்கும் ஸத்காரஞ் செய்தனர்.

பின்பு தாசரதிகள் முனிவரை நோக்கி "இன்றைய தினமே யாகதீக்ஷை பெற்றுக்கொள்வீராக" என்று வேண்ட, அவரும் ஐம்புலன்களையும் அடக்கிக்கொண்டு அப்பொழுதே யாகஞ்செய்ய தீக்ஷிதராகக்கொண்டனர்.

இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பதாவது ஸர்க்கம்

ஸ்ரீ ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஸுபாஹு மாரீசாதிகளைத் தொலைத்து வேள்வியை நிறைவேற்றினது.

அந்த ராஜகுமாரர்களும் போர்புரிய வேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் விளங்குவதைக்கண்ட அங்குள்ள முனிவர்கள் 'இன்று முதல் ஆறிரவுகள் நீங்களிருவரும் ஜாக்ருகர்களாயிருக்கவேண்டும். இம்மாமுனிவர் தீக்ஷிதராகக் கொண்டு அதற்குரிய மௌனவ்ரதத்துடனிருப்பதுபற்றி உங்களிடம் யாதொன்றும் மொழியாதிருப்பார். ஆகையால் அவர்க்குப் பதிலாக நாங்கள் உரைக்கின்றோம்' என்றனர்.

அவ்விருவரும் அம்மொழியைக் கேட்டு மிக்க ஊக்கங் கொண்டு நித்திரையின்றி ஆறு அஹோராத்ரங்கள் அந்தத் தபோவனத்திற்கு ரக்ஷையாகக் கையில் பெரிய வில்லேந்திப் பகைவரை யடக்குவதற்குரிய மனத்திடத்துடன் அவ்விச்வாமித்திர மாமுனிவரைக் காத்துக்கொண்டு வசித்திருந்தனர்.

இப்படி ஐந்து தினங்கள் கடந்து ஆறாவது தினம் வரும்போது யஜ்ஞவேதியானது யாகப்பொருள்களுடனே திடீரென்று எரிந்தது. அப்பொழுது ஆகாயத்தில் பயங்கரமாகப் பெரிய ஒலியொன்று உண்டாயிற்று. மாரீச ஸுபாஹுக்களென்னும் அரக்கர்களிருவரும் மாயையைப் பலவிதமாகச்

செய்துகொண்டு ஆகாயமெங்கும் பார்த்து எதிர் நோக்கி யுவந்தனர். யாகவேதிகையும் இரத்த வெள்ளத்தினால் நிறைந்து எரிந்துகொண்டிருந்தது.

ராமன் அந்த ஸுபாஹு மாரீசர்கள் தலைமேலெதிர்த்தோடி வருவதைக்கண்டு லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து 'லக்ஷ்மணா! இதோ பார்; இம்மானவாஸ்திரமானது கொடுந்தொழிலாளரான அரக்கர்களைப் பறக்கடிக்கப்போகின்றது' என்றுரைத்துக் கோபமேலிட்டு, நெருப்புப்பொறி பறக்கும் மானவாஸ்திரத்தைத் தொடுத்து மாரீசனது மார்பிலெய்தனன். உடனே அம்மாரீசன் கடல் நீர் வெள்ளத்தில் நூறுயோஜனை தூரத்திற் கப்பால் தள்ளுண்டு விழுந்தனன். பிறகு ஆக்நேயாஸ்திரத்தை யெடுத்துத்தொடுத்து ஸுபாஹுவின் மார்பில் நட்டினன். அதனால் அவன் அடியுண்டு கீழேவிழுந்தனன். மற்றுமுள்ள அரக்கர்களையும் முடித்து, அந்த ராகவன் அங்குள்ள முனிவர் அனைவரையும் மிகமகிழ்வித்தனன். அந்த ரிஷிகள் யாவரும் தாசரதிகளை மிகப்புகழ்ந்து பூஜித்தனர்.

பின்பு யாகம் நிறைவேற நடத்தி நான்கு திசைகளும் யாதொரு உபத்ரவமுமின்றி ஸுகமாயிருப்பது கண்டு, விசுவாமித்திர மாமுனிவர் ராமனை நோக்கி 'ராமா! உனது புஜபலத்தினால் யான் எனது காரியம் நிறைவேறிப் பயன்பெற்றவனாயினேன். நீயும் பிதாவினது வசனத்தைக் காப்பாற்றினாய். எனது யாகத்தை முடிவடையச் செய்து இவ்வாச்ரமத்தினது ஸித்தாச்ரமமென்னும் பெயரை மெய்ப்பித்துப் பெருங் கீர்த்தியும் பெற்றனை' என்று புகழ்ந்துரைத்தனர்.

முப்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

முப்பத்தோராவது ஸர்க்கம்

மிதிலாநகருக்குப் புறப்பட ப்ரஸ்தாவித்தல்.

ராம லக்ஷ்மணர்கள் அன்றிரவு சென்றபின் விசுவாமித்திரரை வணங்கி 'மாமுனிவரே! தேவரீர் கட்டளையிட்டபடியெல்லாம் செய்யப் பாங்கான ஏவலாளர்களாகிய எங்களுக்கு இன்னமும் உமதிஷ்டப்படி கட்டளையிடவேண்டும்' என்றனர்.

அப்போது அங்குள்ள மஹரிஷிகளியாவரும் விசுவாமித்ர மாமுனியின் அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு ராமனை நோக்கி, "ராமா! மிதிலா நகரத்திற்கரசனாகிய ஜனக மஹாராஜன் ஓர் யாகம் நடத்தப் போகின்றனன். அதற்கு நாங்கள் அனைவரும் போகப்போகின்றனம். நீயும் எங்களுடன் கூட வந்து அங்கு மிகவும் ஆச்சரியமான ஓர் உயர்ந்த வில்லையும் ஸீதையென்னும் பெண்மணியையும் காணவேண்டும். அவ்வில்லானது, முன்பொரு காலத்தில் இந்த ஜனக ராஜனது வம்சத்திற் பிறந்த தேவராதனென்னும் ஓரரசன் யாகஞ்செய்ய அப்போது தேவர்களால் கொடுக்கப்பட்டது. தேவர்களோ கந்தருவர்களோ அசுரர்களோ அரக்கர்களோ எவரும் அவ்வில்லை வளைத்து நாணேற்றவல்லரல்லர். இனி மனிதர்களைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? மஹா பலசாலிகளாகிய பலரும் அவ்வில்லினுடைய ஸாரத்தையறியக்கோரி, அங்கே வந்து கடைசியில் அதை நாணேற்றவும் சக்தியின்றி வந்தவழியே திரும்பிப்போயினர். ராமா! நீ வந்தாயாயின் அவ்விடத்தில் ஜனக மஹாராஜனையும், அவ்வில்லையும் அந்த யாகத்தையும் பார்க்கலாம். ஸீதையென்னும் பெண்மணியையும் பெறக்கூடும்' என்று மொழிந்தனர்.

முப்பத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்

சோணநதத்தின்கரையில் விசுவாமித்திரர் குசநாபனது பெண்களின் கதையைக் கூறுதல். [அப்பெண்கள் நூற்றுவரும் வாயுதேவனால் கூனிகளாக்கப் பட்டமை.]

பின்பு விசுவாமித்திர முனிவர் அங்குள்ள வனதேவதைகளை நோக்கி, இந்த ஸித்தாச்ரமத்தினின்றும் புறப்பட்டு இமயமலையிலுள்ள தமது ஆச்ரமத்திற்குப் போவதாகச் சொல்லி விடைபெற்றுக்கொண்டு அந்த ஸித்தாச்ரமத்தை வலம்வந்து வடதிசை நோக்கிப் பிரயாணஞ்செய்யத் தொடங்கினார். அங்குள்ள முனிவர்களனைவரும் பலபல வண்டிகளில் அவரைப் பின்தொடர்ந்து சென்றனர்.

இங்ஙனம் விசுவாமித்திரர் முதலிய மஹரிஷிகளனைவரும் ராம லக்ஷ்மணர்களும் புறப்பட்டு வெகு தூரம் நடந்து சென்று சோணநதத்தின் கரையில் உட்கார்ந்தனர். அப்பொழுது ராமன் 'மஹாநுபாவரே! இந்தச் சோணநதத்தின் கரையில் செழித்த வனங்களால் அழகாய் விளங்குகிற இத் தேசம் யாருடையது?' என்ன, விசுவாமித்திரர் கூறுகின்றார்:-

"குழந்தாய்! பிரமனது மானஸபுத்ரனான குசனென்பவன் வைதர்ப்பி யென்னும் தனது பத்தினியிடத்தில் குசாம்பன், குசநாபன், ஆதூர்த்தரஜஸ, வஸு என்னும் நான்கு புதல்வர்களைப் பெற்றனன். அவர்களில் குசாம்பன் கௌசாம்பி யெனனும் பட்டணத்தையும், குசநாபன் மஹோதய மென்னும் பட்டணத்தையும், ஆதூர்த்தரஜஸனென்பவன் தர்மாரணியமெனனும் பட்டணத்தையும் வஸுவென்பவன் கிரிவ்ரஜமென்னும் பட்டணத்தையும் படைத்தனர்;

ராமா! இச்சோணநதத்தின் கரையிலுள்ள பூமியானது வஸுவென்னும் அவ்வரசனுடையது. இப்பூமியைச் சுற்றி நாற்புறமும் ஐந்து பெரு மலைகள் இதோ விளங்குகின்றன. ஆனதுபற்றி இந்நகரம் கிரிவ்ரஜ மென்று வழங்கி வருகின்றது. இச்சோணநதம் மகததேசத்தின் வழியாகப் பெருகி வருவதுபற்றி மாகதீநதி யென்றும் வழங்கப்படும்.

ரகுநந்தனா! குசநாபனென்பவன் க்ருதாசி யென்னும் அப்ஸரஸ்திரீயினிடத்தில் நூறு பெண்களைப் பெற்றனன். அப்பெண்கள் நன்கு யௌவனம்வாய்ப்பெற்று மேலான ஆடையாபரணங்களால் அலங்கரித்துக்கொண்டு நந்தவனத்திற்கு வந்து அங்குப் பலவிதமாக விளையாடிக்கொண்டிருக்க, அம்மாதரசிகளை வாயுதேவன் கண்டு மோஹங்கொண்டு "எனக்கு உங்கள் அனைவரிடத்திலும் அளவற்ற மோஹம் உண்டாயிருக்கின்றதாகையால் நீங்கள் எனக்கு மனைவிகளாக வேண்டும்; மனிதர்களுக்குத் தேவதைகளோடு தொடர்பு எப்படி நேருமென்று ஐயுறவேண்டுவதில்லை. நீங்கள் மனுஷ்யத் தன்மையைவிட்டு ஆயுள் நிரம்பப்பெறுவீர்கள். என்னை மணம் புரிவீர்களாயின் அழிவில்லாத யௌவனம் பெற்றுத் தேவமாதரைப் போல விளங்கி வாழ்வீர்கள்" என்று மொழிந்தனன்.

ராமா! பிறகு அப்பெண்மணிகள் வாயுதேவனை நோக்கி "தேவோத்தமா! உனக்குள்ள பெருமையை நாங்கள் அறிவோம்; எங்களை நீ ஏன் அவமதிக்கின்றனை? நாங்கள் அனைவரும் குசநாபனுடைய பெண்கள். உனக்கு இந்த மதிகேடு ஏன் உண்டாயிற்றோ? இதை எங்கள் தகப்பனாகிய குசநாபர் அறிவாராயின், உனக்குப் பெருங்கேடு வரக்கூடுமே; உலகத்தில் பெண்களைத் தகப்பன் கொடுப்ப

தன்றோ தருமம். அப்படியே எம் தகப்பனாராகிய குசநாபர் எங்களை எவனுக்கு விவாஹஞ் செய்து கொடுப்பாரோ, அவனையே கணவனாகப்பெற்று நாங்கள் உரியவர்களாயிருக்கின்றோம். எங்களுக்கு இப்போது தகப்பனே மேலான தெய்வம். அவரது அனுமதியின்றி எங்களை நீ விரும்புவது பிசகு” என்றனர்.

வாயுதேவனும் அதைக்கேட்டு வெகுண்டு அவர்களுடைய சரீரமெங்கும் புகுந்து உடலை முறித்துக் கூனிகளாகச் செய்துவிட்டனன். கூனிகளான அக்கன்னிகைகளும் தங்கள் தகப்பனிடம் சென்று சரீர விகாரத்தைப் பற்றி மிகவும் வெட்கி கண்ணுங் கண்ணீருமாகி நின்றனர்.

அப்பொழுது குசநாபனும் அப்பெண்கள் அவ்விதமாகச் சரீர விகாரமுற்று வந்திருப்பதைக்கண்டு மிகவும் மனங் கொதித்து, செய்தியை அவர்கள் வாயினால் தெரிந்து அவர்களின் குணத்திற்கு மிகவும் உவந்து வியந்து அவர்களுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு அப்பெண்மணிகளின் விவாஹத்தைக் குறித்து மந்திரிகளோடுகூடி ஆலோசனை செய்யத் தொடங்கினன்.

முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம்

குசநாபபுத்திரிகளுக்கு விவாஹம் நடந்த வரலாற்றை விசுவாமித்திரர் இராமனுக்குக் கூறுதல்.

ராமா! அக்காலத்தில் சூளியெனனுமோர்பிரமசாரி தவஞ் செய்துகொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது ஊர்மிளையெனனும் அப்ஸரஸ்திரீயின் பெண்ணாகிய ஸோமதை யென்னும்

முப்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்

விசுவாமித்திரர் இராமனுக்குக் கங்கையின் வரலாறு கூறுதல்.

எழுந்தபின் புறப்பட்டு வழியில் பலவிதமான வனங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே சென்று கங்கையைக் கண்டனர். அந்த கங்கையின் கரையில் விசுவாமித்திர மாமுனியை ஆராதனை செய்து சுற்றிலுஞ் சூழ்ந்து யாவரும் உட்கார்ந்தனர். அப்பொழுது ராமன் கங்கா நதி மூன்று பிரிவாகப் பிரிந்த வரலாற்றை வினவ விசுவாமித்திரர் சொல்லத் தொடங்கினர்,—

“ராமா! ஹிமாலயமென்னும் பர்வத ராஜனுக்கு மனோரமையென்பவள் மனைவி; அவளிடத்தில் இமவானுக்குக் கங்கையென்றும் உமையென்றும் இரண்டு பெண்கள் உண்டாயினர். தேவர்கள் அனைவரும் ஒரு காரியத்தின் பொருட்டு இமவானிடம் சென்று கங்கையைக் கொடுக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டனர். இமவானும் இரப்போர் கேட்டதை மறுக்கவொண்ணாதென்று தனது மகளாகிய கங்கையைத் தேவர்களுக்கு ஈந்தனன். அவள் உலகங்களனைத்தையும் பரிசுத்தமாக்குந் தன்மையள். தான் நினைத்தபடி எவ்வழியிலும் பிரவாகமாய்ச் செல்ல வல்லவள். அவளைத் தேவர்கள் மற்றைய உலகங்களுக்கெல்லாம் நன்மையைச் செய்யும்பொருட்டு இமவானிடமிருந்து அழைத்துக்கொண்டு, தமது இஷ்டம் நிறைவேறியதால் மனக்களிப்புடன் சென்றனர். அக் கங்கை முதலில் தேவர்களின் விருப்பப்படி ஆகாயமார்க்கத்தில் சென்றனள். பின்பு தேவலோகத்திற் சென்று தேவநதியென்னும் பெயர் பெற்றனள்.

அந்த இமவானுடைய மற்றொரு பெண்ணாகிய உமையவள் சிவனைக் குறித்துத் தவம் செய்து அப்பெருமானை மணம்புரிந்தனள்.

முப்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்தாறாவது ஸர்க்கம்

பார்வதீ பரமேச்வரர்களின் புணர்ச்சியும், பார்வதி தேவர்களையும் பூமியையும் குறித்துச் சாபமிட்டதும்.

[ஸ்ரீராம விச்வாமித்திர ஸம்பாஷணை]

சிவபிரான் தபோநிஷ்டனாயிருந்தும் மனமயங்கி உமையவளோடு கலவிசெய்யத் தொடங்கித் தேவமானத்தினால் நூறாண்டுகள் கடந்து செல்ல, ஒருநாள் நான்முகன் முதலிய வானவர் அனைவரும் அச்சிவபிரானிடம் வந்து வணங்கி 'மஹாதேவனே! நீர் உலகங்களுக்கு நன்மையே செய்யும் தன்மையுடையவராகையால் வணங்கி வேண்டிக்கொள்ளுகிற எங்கள் மீது நீர் அருள்புரியவேண்டும். உமது வீர்யத்தினால் பிறக்கும் புதல்வனை உலகங்கள் தரிக்கமாட்டா. ஆகையால் நீர் இச்செயலை விட்டுவிடவேண்டும். மூவுலகங்கட்கும் நன்மையுண்டாகும்பொருட்டு உமது வீரியத்தை உமது தேஜோமயமான சரீரத்திலேயே அடக்கிக்கொள்ளவேண்டும், வெளி விடவேண்டாம். தயைபுரிந்து இவ்வுலகங்களனைத்தையும் காப்பீராக' என்று இரந்தனர்.

சிவபெருமானும் அப்படியேயென்று இசைந்து, "தேவர்களே! நான் என்னுடைய வீரியத்தை உடலுக்குள்ளேயே அடக்கிக் கொள்ளுவேன், ஆனால் அதில் சிறிது பாகம்

இடம் பெயர்ந்து வெளிநோக்கிவிட்டது. அதை மாத்திரம் விட்டுவிடவேண்டியதாயிருக்கிறது. அது மிகவும் தேஜோமயமானதாகையால் ஒருவராலும் தாங்க முடியாததாயிற்றே; அதைத் தாங்கவல்லவன் யாவன்? அதை எனக்குச் சொல்லவேண்டும்" என்ன, தேவர்கள் 'அதை இப்பூமி தரிக்க வல்லது' என்று விடைகூற, பின்பு உருத்திரனும் அந்த வீரியத்தைப் பூமியில் விட்டனன்.

அது மலைகளுங்காடுகளுமாகிய பூமியெங்கும் நிரம்பிவிட்டது. அப்போது தேவர்கள் அத்தேஜஸானது பூமியெங்கும் பரந்து வருவதைக் கண்டு அஞ்சி அக்னிதேவனை நோக்கி 'நீ வாயுவுடன் கூடி இந்தச் சிவ வீரியத்திற்குள் புகவேண்டும்' என்றுரைக்க, அக்னியும் அந்த வீரியத்தில் நுழைந்து வியாபித்திருக்கையில் அது வெள்ளிமலையாயிற்று. பின்பு காலவசத்தினால் அது நாணற்காடாக விளங்கிற்று. அதில் தான் ஆறுமுகன் பிறக்கப்போகின்றனன். பின்பு பார்வதி அவ்வானவர்களனைவரையும் நோக்கி, "புதல்வனைப்பெற விரும்பி முயன்ற எனது விருப்பத்தைத் தடுத்தீர்களாகையால் உங்களுக்கும் உங்கள் மனைவியர்களிடத்தில் ஸந்தானம் உண்டாகாமற் போகக் கடவது. இன்றுமுதல் உங்கள் மனைவியர் மலடிகளாகக்கடவர்" என்று சாபம் கொடுத்தனள்.

இங்ஙனம் தேவர்களுக்குச் சாபம் கொடுத்ததுமல்லாமல் பூமியையும் நோக்கி 'நீ எனக்குப் பிள்ளையுண்டாவதை விரும்பாததனாலும் கோபத்தை விளைத்ததனாலும் அநேக ரூபமுடையவளாயும் பலர்க்கு மனைவியாயும் ஆகக்கடவை; பிள்ளையுண்டாவதனால் விளையும் மகிழ்ச்சியை நீயும் அடையாதிருக்கக் கடவை' என்று சபித்தனள்.

பிறகு சிவபெருமான் பார்வதியோடு மேற்றிசையை நோக்கிச் சென்று இமயமலையின் வடபக்கத்திலுள்ள ஓர் சிகரத்தில் அப்பார்வதியுடன் கூடித் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்தனன்.

முப்பத்தாருவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம்
குமாரக்கடவுள் தோன்றியது.
[ஸ்ரீராம விசுவாமித்திர சம்பாஷணை]

சிவபிரான் இங்ஙனம் தவஞ் செய்யச் சென்றபோது தேவர்களனைவரும் பிரமனிடம் வந்து தங்களுக்கு மிகவல்லவனான ஒரு சேனாதிபதியை அடைந்து தருமாறு வேண்ட, பிரமன் 'பார்வதிதேவி, தேவர்களுக்குத் தங்கள் மனைவிகளிடத்தில் மக்கள் உண்டாகாதென்று சாபங் கொடுத்தமையால், நீங்கள் உங்களுடைய மனைவிகளிடத்தில் மக்களைப் பெறமுடியாது. அத்தேவியினது சாபம் நீக்கமுடியாதது. ஆனால் இவ்வாகாச கங்கையினிடத்தில் அக்னி தேவன் ஒரு புதல்வனை உண்டாக்குவான். அவன் தேவர்களனைவருக்கும் சேனாதிபதியாகி நிற்பான்' என்றனன்.

அதுகேட்டுத் தேவர்களனைவரும் கைலாச பர்வதத்திற்குச் சென்று, அங்குச் சிவனது வீரியத்தினுடன் புகுந்து வேறொரு சரீரங் கொண்டிருக்கிற அவ்வக்னிதேவனைப் பார்த்து 'ஓ அக்னியே! தேவர்களின் காரியத்தை நீ நிறைவேற்றவேண்டும். நீ மஹா தேஜஸ்வியாகையால் பர்வத புத்திரியான கங்காதேவியினிடத்தில் உன்னிடமிருக்கும் உருத்திர வீரியத்தை விட்டு மகா வீரனான ஒரு தேவ சேனாதிபதியை எமக்கு உண்டாக்கித் தருவாய்' என்றனர்.

அவனும், "அப்படியேயாகட்டும்" என்று சொல்லிக் கங்காதேவியிடம் வந்து 'தேவி! நீ சிவனது வீரியத்தைப் பெற்றுக் கருவடையவேண்டும். இது தேவர்களுக்கு மிகவும் விருப்பமாக இருக்கின்றது' என்று கூற, அதைக்கேட்ட அக்கங்கையும் ஓர் அழகான பெண் வேடங் கொண்டு எதிரே வந்து நின்றாள். அக்னி தேவனும் அவளுடைய பேரழகைக் கண்டு மிகவும் அவா மிகுந்தவனாய்த் தன் அவயவங்களனைத்திலும் இருந்த சிவ வீரியத்தை அத்தேவியினது அங்கங்களிலெங்கும் பரவும்படி சொரிந்தனன்.

அவ்வீரியமானது கங்காதேவியினது அவயவங்களிலெங்கும் நிறைந்து நின்று எரிக்கவே, அவள் அதைப் பொறுக்க மாட்டாமல் மிகவும் மனம் தத்தளித்து அவ்வக்னிதேவனை நோக்கி 'நீ என்னிடத்தில் சொரிந்த சிவபிரானுடைய வீரியமானது எனது அவயவங்களெங்கும் பரந்து என்னை எரிக்கின்றது. நான் அதைத் தரிக்கவல்லவளல்லேன்' என்றனள்; அவ்வக்னிதேவன் கங்காதேவியைப் பார்த்து 'இதோ இந்த இமய மலையின் அருகிலிருக்கின்ற இச்சிறிய மலையில் இந்தக் கர்ப்பத்தை விட்டுவிடு' என்றனன்.

அதைக்கேட்ட கங்காதேவியும் அந்தக் கர்ப்பத்தைத் தனது ஸர்வாவயவங்களினின்றும் வாங்கி அப்படியே அம்மலையில் விட்டுவிட்டனள். இங்ஙனம் உருக்கிக்கொட்டின உயர்ந்த பொற்குழம்புபோன்ற அச்சுக்கில சோணிதங்களே தங்கமாகவும் வெள்ளியாகவுந் தோன்றி விளங்குகின்றன. அதிலுள்ள க்ஷார பாகமானது தாம்பிரமும் இரும்பும் ஆயிற்று. அதன் அழுக்குப் பாகமானது தகரமும் ஈயமும் ஆயிற்று.

இவ்வாறு கங்கையினிடமிருந்து வெளியான சிவபிரானது வீரியம் பூமியில் வீழ்ந்து பலவித உலோகங்களாகத் தோன்றி வளர்ந்தது. கங்காதேவி அந்தக் கர்ப்பத்தை அங்ஙனம் விட்டவுடனே அவ்வெள்ளிமலையில் முளைத்திருந்த நாணற் காடனைத்தும் அவ்வீரியத்தினுடைய சோதி வெள்ளத்தில் மூழ்ந்து ஸ்வர்ணமயமாய் விட்டது. கங்கை வீரியத்தைத் விட்டபின்பு குமரன் பிறந்தனன். உடனே இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் யாவரும் கிருத்திகா தேவிகளைப் பார்த்து 'நீங்கள் பாலைக் கொடுத்து இக்குழந்தையை வளர்ப்பீர்களாக' என்று கட்டளையிட்டனர். அத்தேவிகளும் தேவர்களுக்கெதிரில் 'இக்குழந்தை நம்மனைவர்க்கும் புத்திரனாகட்டும்' என்று கொண்டு அச்சிறுவனுக்குப் பால் கொடுக்கத் தொடங்கினர்.

அக்குழந்தை ஒரு பகல் மாத்திரம் முலைப்பால் குடித்துப் பின்பு க்ரமமாக வளர்ந்துவந்து சிவனது வீரியத்தில் பிறந்தவனாதுப்பற்றி மிக்க பராக்ரமத்தினால் அசுரப் படைகளைக் கூட்டங் கூட்டமாக வென்றுவிட்டனன். பிறகு தேவர்களெல்லோரும் ஒன்றுகூடி அவ்வாறுமுகக் குமரனைத் தமது படைகளுக்கெல்லாம் அதிபதியாயிருக்கும்படி அபிஷேகஞ் செய்தனர்.

முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்

தேவகங்கை மானிடவுலகத்தில் வந்து சேர்ந்த வரலாற்றை இராமனுக்குத் தெரிவிக்க விரும்பிய முனிவர் ஸகர சக்ரவர்த்தியின் வரலாற்றைக் கூறப்புகுந்து அவ்வரசன் அசுவமேதயாகஞ் செய்தமை கூறுதல்.

[ஸ்ரீராம விசுவாமித்திர சம்பாஷணை]

இராகவனே! முன்பு அயோத்யா நகரில் ஸகர னென்னும் ஓர் அரசன் இருந்தனன். அம்மன்னவனுக்குக்

கேசினியென்றும் ஸுமதியென்றும் இரண்டு மனைவிகள் இருந்தனர். அவ்வரசன் அம்மடந்தையரிருவரோடும் மகப்பேறு பெறுதற்காக இமாலயத்தின் அருகிலிருக்கிற ப்ருகுப்ரஸ்ரவண மெனகிற ஓர் சிறிய மலையையடைந்து அங்குத் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்தனன். இங்ஙனம் நூறு வருஷங்கள் சென்றன. அங்கிருந்த ப்ருகு மஹரிஷி அத்தவத்தினால் மனங் கனிந்து அம்மன்னவனது எதிரில் தோன்றி 'உனக்கு வேண்டிய வரையில் அளவின்றி மக்கள் உண்டாவார்கள்; அவர்களால் உனது புகழ் உலகமெங்கும் பரவப் போகின்றது. உன் மனைவிகளில் ஒருத்தி வம்சவிருத்தியைச் செய்யவல்ல ஓர் புதல்வனைப் பெறுவள்' என்று வரமளித்தனர். பின்பு அவ்வரசனும் மனைவிகளோடுகூட அம்மாமுனியை வலம்வந்து வணங்கித் தனது நகரத்தையடைந்தான்.

பின்பு சில நாள் செல்ல, முதற் பத்தினியாகிய கேசினியென்பவள் ஸகரனிடத்தினின்று அஸமஞ்சனென்னும் ஓர் பிள்ளையைப் பெற்றனள். இரண்டாம் பத்தினியாகிய ஸுமதியானவள் சுரைக்காயைப் போல் ஓர் காய்ப்பிண்டத்தைப் பெற்றனள். பின்பு அப்பிண்டம் வெடித்து உடைய, அதினின்று அறுபதினாயிரம் பிள்ளைகள் வெளிபாயினர். அரசனாணைப்படி செவிலித் தாய்கள் அப்பிள்ளைகளை நெய்க்குடத்திலிட்டு வளர்த்து வந்தனர். அவ்வாறே பல ஆண்டுகள் சென்றபின்பு அவ்வறுபதினாயிரம் பிள்ளைகளும் யௌவனம் பெற்று அழகு பொருந்தி நன்கு விளங்கினர்.

மூத்த மனைவியின் குமாரனாகிய அஸமஞ்சனென்பவன் தினந்தோறும் ஊரிலுள்ள பிள்ளைகளையெல்லாங் கூட்டிச் சென்று ஸரயூ நதியின் வெள்ளத்தில் வீழ்த்தி

அப்பிள்ளைகளை நீரில் மூழ்கிப் பரிதபிப்பது கண்டு ஆனந்தித்துக் கொண்டிருந்தனன். அக்கொடிய புதல்வனை அவ்வரசன் தன் பட்டணத்திலிருக்கவொட்டாமல் துரத்திவிட்டனன். அவ்வஸமஞ்சனது குமாரனான அம்சுமானென்பவன் உலகமனைத்தும் விரும்பும்படி நற்செயல் செய்துவந்தனன். இது இவ்வாறாக, அந்த ஸகர மஹாராஜன் யாகஞ்செய்ய விருப்பங்கொண்டு அதை ஆரம்பித்தனன்.

முப்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்

ஸகரமன்னவன் யாகஞ் செய்தலும், யாகக்குதிரை பூமிவலம் வருகையில் காணாமற் போதலும், அதைத் தேடப் புறப்பட்ட அறுபதினாயிரம் ஸகர புத்திரர்கள் பூமியைக் கோத்துதலும், அது பற்றித் தேவர்கள் பிரமனிடம் முறையிடுதலும்.

[ஸ்ரீராம விச்வாமித்திர ஸம்பாஷணை]

தசரத குமாரா! ஸகர சக்ரவர்த்தியின் வரலாற்றை விரிவாகச் சொல்லுகிறேன் கேள்; இமய மலைக்கும் விந்திய மலைக்குமிடையான புண்ய பூமியில் அந்த சக்ரவர்த்தி யாகம் நடத்தினார். அந்த யாகத்தில் பூப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்யத் தொடங்கிய குதிரையைக் காத்துக்கொண்டு அம்சுமானென்பவன் கையும் வில்லுமாய்ப் பின் செல்ல, இந்திரன் ராக்ஷஸர்களுக்கு உரிய மாயையைக் கைக்கொண்டு வேறொரு சரீரம் பூண்டு அந்த யாகக் குதிரையைப் பிறரறியாவண்ணம் கொண்டுபோய் விட்டனன். அப்பொழுது புரோஹிதர்கள் அனைவரும் யஜமானனாகிய ஸகரமஹாராஜனைப் பார்த்து

'உனது யாகத்தைக் கெடுக்கும்பொருட்டு யாகக் குதிரையை எவனோ அபஹரித்துக்கொண்டுபோய்விட்டான் என்று தெரிகிறது. அவனைக் கொன்று குதிரையைத் திருப்பிக் கொண்டுவரச் செய்தாலன்றி யாகம் நிறைவேறாது; இனி அக்காரியத்தையே நோக்கவேண்டும்' என்றனர். அவ்வரசனும் அதுகேட்டு அந்த சபையில் தனது புதல்வர்கள் அறுபதினாயிரம் பேரையும் பார்த்துப் 'புத்திரர்களே! கடல் சூழ்ந்த இப்பூமியெல்லாம் திரிந்து நமது யாகக் குதிரையைத் தேடிப் பாருங்கள். பூமியோ மிகவும் பரந்து கிடக்கின்றது. ஆகையால் நீங்கள் ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு யோசனை தூரம் வீதம் இப்பூமியைத் தேடுங்கள்; குதிரை எங்கும் அகப்படாவிட்டால் பின் திரும்பாமலே சென்று அக்குதிரை அகப்படும் வரையில் பூமியைக் கொத்திப் பாருங்கள். நான் யாக தீக்ஷையில் முப்பன்றிருக்கிறேனாகையால் நீங்கள் குதிரையைப் பார்க்கும் வரையில் இவ்விடத்திலேயே இருக்கக் கடவேன்' என்றனன்.

உடனே அப்புதல்வர்கள் அனைவரும் தகப்பனது கட்டளைப்படி பூமியெங்கும் தேடிக் கிடைக்காமையினால் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு யோசனை தூரம் அகல நீளமுள்ள பூமியைப் பங்கிட்டுக்கொண்டு, வஜ்ராயுதத்தை யொத்திருக்கின்ற தமது நகங்களால் பூமியெங்கும் கொத்தியெறியவே, பாதாள வாஸிகளான ஸர்ப்பங்களும் அசுரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் மற்றுமுள்ள ஜந்துக்களும் துன்புறுத்தப்பட்டுக் கூச்சலிட அந்நிலை பொறுக்கமுடியாத ஒரு பேரோசை உண்டாயிற்று. இங்ஙனமே அவ்வீரர்கள் அறுபதினாயிரம் யோசனை தூரமுள்ள பூமியையும் பாதாளம் வெளித்தோன்றும்படி தோண்டி விட்டனர்.

இவ்வாறு தோண்டவே தேவர்கள் முதலிய அனைவரும் மனந் தத்தளித்துப் பிரமனிடஞ் சென்று வணங்கி நின்று "மஹானுபாவரே! ஸகர சக்ரவர்த்தியின் புதல்வர்கள் பூமியனைத்துந் தோண்டிப் பாழாக்குகின்றனர். பாதாள வாஸிகள் துன்பத்திற்குள்ளாக்கப் படுவதோடு 'இவனே எமது யாகத்தைக் கெடுத்தவன்; இவனே எமது குதிரையைக் கொண்டுபோனவன்' என்று சொல்லி அந்தோ! பாதாளத்திலிருந்துவெளிப்படும் எல்லோரையுங் கொன்று விடுகின்றனர்" என்று மொழிந்தனர்.

முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பதாவது ஸர்க்கம்

ஸகர புத்திரர்கள் அறுபதினாயிரவரும் கபிலமுனியிடத்து அபசாரப்பட்டு நீறாகி யொழிதல்.

[ஸ்ரீராம விசுவாமித்திர ஸம்பாஷணை]

அதுகேட்டு, பிரமதேவன் தேவர்களைநோக்கி, 'இந்தரணி முழுவதும் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவுக்கு அதீனமாயிருக்கின்றது. அம்மஹாநுபாவன் கபிலாவதாரஞ்செய்து இப்பூமிசக்கரத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கின்றனன். ஆகையால் ஸகர மஹாராஜனுடைய குமாரர்கள் பூமியைக் கொத்திக்கொண்டு உள்ளே புகுவார்களாயின் அக்கபில மஹாதேவனுடைய கோபாக்கினியால் கொளுத்தப்பட்டு நீறாகப் போகின்றனர். இவர்கள் வெகு காலம் பிழைத்திராமல் சீக்கிரத்திலே மாளப்போகின்றனரென்பது முன்னமே நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது' என்று மொழிந்தனன்.

தேவர்கள் மனந்தேறிச்சென்றனர். அந்த ஸகர புத்திரர்கள் பூமியைப் பிளந்து முழுதுஞ் சுற்றித்திரிந்து தேடியுங்

குதிரையைக் காணாமல் மீண்டு தகப்பனிடஞ்சென்று 'நாங்கள் பூமியெல்லாம் சுற்றித்திரிந்தும் பிளந்து தேடியும் அக்குதிரையாயினும் அதைத் திருடிக்கொண்டு போனவனாயினும் எங்களுக்குப் புலப்படவில்லை. இன்னமும் என்ன செய்யவேண்டும்? அதற்குத் தக்க உபாயத்தை ஆலோசித்துச் சொல்லவேண்டும்' என்றனர். அதற்கு ஸகரசக்ரவர்த்தி மிகவுங் கோபித்துக்கொண்டு 'மீளவும் போய்ப் பூமியைப் பிளந்து வெட்டுங்கள், குதிரையைக்கொண்டு போனவனைக் கண்டுபிடித்துக் காரியமுடித்துக்கொண்டே நீங்கள் திரும்பி வரவேண்டும்' என்று கட்டளையிட்டனன்.

உடனே அவர்கள் பாதாளத்தை நோக்கி வெகுதூரஞ் சென்று மீளவும் பூமியைத் தோண்டிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது அங்குப் பூமியைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிற விரூபாக்ஷமென்னும் திக்கஜத்தைக்கண்டு பிரதக்ஷிணஞ்செய்து மேன்மைப்படுத்திப் பாதாள லோகத்தைப் பிளந்து கொண்டே சென்றனர்.

அங்ஙனம் கிழக்குத் திசையைப் பிளந்த பின்பு தெற்குத் திசையைப் பிளக்கச் சென்றனர். அத்திசையிலும் மஹாபத்மமென்னும் யானையைக் கண்டு வலஞ்செய்துவிட்டு மேற்குத் திசையைப் பிளந்தனர். அங்கும் ஸௌமநஸமென்னும் யானையைக்கண்டு வலம்வந்து க்ஷேமம் விசாரித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு பூமியைத் தோண்டிக்கொண்டே வடதிசைக்குச்சென்று அங்கும் பத்ரமென்னும் யானையை வலம் வந்து மேலும் பூமியைப் பிளந்துகொண்டே வடகிழக்குத் திக்கைநோக்கிப் பயங்கரமான வேகத்துடன் பூமியைப் பிளந்தெறிந்துகொண்டே போகையில் அங்கு அறுதியாகக் கபிலாவதாரஞ் செய்து விளங்கிநிற்கிற வாஸுதேவனையும்,

அத்தேவனருகில் புற்களை மேய்ந்துகொண்டிருக்கிற தங்கள் குதிரையையும் கண்டு அவ்வாசுதேவனையே குதிரை திருடினவனாக நினைத்துக் கோபத்தினால் கண்கள் சிவந்து மண்வெட்டிகளையும் கலப்பைகளையும் கற்களையும் மரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு அவரை அடிக்க எதிர்த்தோடிவந்து 'எங்கள் யாகக்குதிரையை நீயன்றோ களவாடிக்கொண்டு போனவன்; அடா! அறிவுகெட்டவனே! இந்த ஸகர குமாரர்களாகிய நாங்கள் இங்கு வந்திருப்பதாகத் தெரிந்துகொள்வாயாக' என்றார்கள்.

அச்சொல்லைக்கேட்ட கபிலர் மிகவும் சீறிச்சிவந்து ஒரு ஹுங்காரம் செய்ய அந்த ஸகர புத்திரர்களனைவரும் அக்கபிலரது கோபாக்னியினால் சாம்பற்குவியலாகி யொழிந்தனர்.

நாற்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தோராவது ஸர்க்கம்

ஸகரபுத்திரர்கள் நீறாகி யொழிந்ததை யறிந்த அம்சுமான் கருடனது சொற்படி கங்கையைக் கொணரவேணு மென்பதை ஸகரமன்னவனுக்குக் கூறுதலும், அம்மன்னவன் சுவர்க்கமடைதலும்.

[ஸ்ரீராம விசுவாமித்திர சம்பாஷணை]

இராமா!, ஸகரமன்னவன் தனது புதல்வர்கள் வேள்விக் குதிரையைத் தேடச்சென்று நெடுங்காலமானதை நினைத்துத் தன் பேரனான அம்சுமானை நோக்கி, "குழந்தாய்! நீ மிகவும் வல்லவனாயிருப்பதால் உடனே புறப்பட்டுச் சென்று, உன் தந்தைகள் போன வழியையும், குதிரையைத் திருடினவன் போனவழியையும் கண்டறியக்கடவை; நிலத்துக்குள்ளிருக்கும் பெரிய கொடிய ஜந்துக்களைக் கொல்வதற்குரிய வாளும்

வில்லுங்கொண்டு புறப்படுவாயாக" என்று கட்டளையிட்டனன்.

பிறகு அம்சுமானும் அப்படியே செய்ய முயன்று ஆயுதபாணியாய் வேகமாகப் புறப்பட்டனன். தன் சிறிய தந்தைகளால் பூமிக்குள் தோண்டப்பட்ட வழியாகச்சென்று ஆங்காங்குள்ள திக்கஜங்களை வணங்கி விசாரித்துக்கொண்டே போனவளவில் ஸகரகுமாரர்கள் நீறாய்க் குவிந்திருக்குமிடத்தையடைந்து அவர்களைவரும் செத்துச் சாம்பலாய்க் கிடப்பதைக் கண்டு அழுது புலம்பி அங்கு அருகில் மேய்ந்து கொண்டிருக்கிற யாகக்குதிரையையும் கண்டு ஒருவாறு உள்ளந்தேறினன்.

பின் சிறிய தந்தைகளாகிய அவர்களுக்குத் தர்ப்பணஞ் செய்ய விரும்பித் தண்ணீர் தேடித் தேடி நீருள்ள இடம் ஒன்றும் காணப்பெறாது அங்குத் தற்செயலாகத் தன் சிறிய தந்தைகளுக்கு மாமனாகிய கருடனைக் கண்டனன்.

கருடனும் அம்சுமானைப்பார்த்துப் 'புருஷசிம்மமே! உன் சிறிய தந்தைகளுக்கு நேரிட்ட இவ்வதமானது உலகங்களுக்கெல்லாம் நன்மையை விளைவிக்கத்தக்கதாக இருக்கின்றது. ஆகையால் நீ இதைப்பற்றித் தளர்ச்சியடையவேண்டியதில்லை. மஹாநுபாவரான கபிலமாமுனிவரால் இம்மஹாபாவிஷ்டர்கள் கொளுத்தப்பட்டனர். அக்கபிலர் பிராமணராகையால் அவரால் கொளுத்தப்பட்ட இவர்களுக்கு உலகவழக்கத்தின்படி தண்ணீர்கொண்டு தர்ப்பணஞ் செய்வது விஹிதமன்று; ஆகவே அங்ஙனஞ் செய்ய நீ முயலவேண்டாம். இமவானுடைய மூத்த புதல்வியாகிய கங்கையென்னும் நதியிலிருந்து நீர் கொண்டுவந்து இவர்கட்குத் தர்ப்பணஞ் செய்வாயாக. தர்ப்பணஞ்செய்வது மாத்திரமன்றி, அந்த நீரைக்கொண்டு

இந்தச் சாம்பலை நனைக்கவுமவேண்டும். ஸகரகுமாரர்கள் அறுபதினாயிரம்பேரும ஸ்வர்க்கலோகம் அடைய இதுவே உபாயம; அம்சுமானே! நீ மிகுந்த பாக்யமுடையவனாகையால குதிரையைப் பெற்றனை. அதைக்கொண்டு ஸகரனிடஞ செல்வாயாக. நீ மஹா வீரனாயிருப்பதுபற்றி நீயே உன பாட்டன் யாகத்தை நிறைவேற்ற வல்லவன்' என்று மொழிந்து சென்றனன்.

பிறகு அம்சுமான் குதிரையைக் கைக்கொண்டு தனது நாட்டையடைந்து யாகத்தில் தீக்ஷைபெற்றிருக்கிற ஸகர மஹாராஜனைக் கிட்டிக் கருடன் சொல்லியபடி தன சிறிய தந்தைமாரின் செயலையும அவர்களுக்கு நேர்ந்த முடிவையும தெரியச் சொல்லினன். ஸகர சக்ரவர்த்தியும அம்சுமான் மொழிந்த அப் பயங்கரமான வார்த்தையைக் கேட்டு நடுநடுங்கிப் பின்பு கிரமமாகச் சாஸ்திரங்களிற் சொல்லியபடி யாகத்தை நிறைவேற்றித் தனபட்டணத்தைச் சேர்ந்தனன். அவ்வரசனுக்குக் கங்காநதியைக்கொண்டுவர யாதொரு உபாயமும தோன்றாமல் போய்விட்டது. இப்படி ஸகரமஹாராஜன் வெகுகாலம் வரையில ஆலோசித்தும் அவ்விஷயத்தில யாதொரு உபாயமும தோன்றாமல முப்பதினாயிரம் வருஷங்கள் ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்து சுவர்க்கஞ் சென்றனன்.

நாற்பத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்

அம்சுமானுடைய பேரனாகிய பகீரதன் கடுந்தவம்புரிந்ததன் பயனாகக் கங்கையைப் பூலோகத்தில் பெற நான்முகனது அனுக்கிரகம் பெறுதல். [ராம விசுவாமித்திர சம்பாஷணை]

பின்பு மந்திரிஜனங்கள் அம்சுமானை அரசனாக்க விரும்பினர். அவ்வம்சுமானுக்குத் திலீபனென்ற குமாரன் பிறந்

தனன். அவ்வமசமான திலீபனிடத்தில் ராஜ்யத்தை ஒப்புவித்துவிட்டுக் கங்காநதியைக் கொண்டுவந்து, சாம்பலாய்க் கிடக்கும் தன் சிறிய தகப்பனார்களை நற்கதியடையச் செய்ய உத்தேசங்கொண்டு இமயமலை புசகிரியிலுள்ள ஒரு தபோவனத்திற்குச் சென்று முப்பத்திரண்டாயிரமாண்டுகள் தவம்புரிந்திருந்துங் கங்கையைப் பெறாமலே ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தனன்.

பின்பு திலீபமன்னவனும் தனது மூதாதையர் அபமிருத்யுவாக மாண்டுபோனதைக் கேட்டுத் தன் தகப்பனாகிய அம்சுமான் கடுந்தவஞ் செய்தும் பயன்பெறாது இறந்தது மன வருத்தங்கொண்டு 'கங்கையைக் கொண்டுவருவதெப்படி?' என்று ஓயாமல் மனக்கவலையுற்றிருந்தனன். நாளடைவில் அவனுக்குப் பகீரதனென்னும் குமாரன் பிறந்தனன். திலீபனும் ஸகரபுத்திரர்களை உய்விக்கும் உபாயம் ஒன்றுந் தோன்றாமல் வருத்தத்தினால் நோய்வாய்ப்பட்டுத் தன் புத்திரனாகிய பகீரதனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்வித்துத் தேவலோகஞ் சென்றனன்.

அப்பகீரதமன்னவன் தனக்கு மகப்பேறில்லாதிருந்தது பற்றித் தன் ராஜ்யத்தை மந்திரிகளிடம் ஒப்புவித்துக் கங்கையைப் பூமிக்குக் கொண்டுவருவதில் மிக்க விருப்பங்கொண்டு இமாலயச்சாரலில் கோகர்ணமென்னும் ஓர் சிறிய பர்வதத்திற்குச் சென்று பிரமனை நோக்கிக் கைகளிரண்டையும் உயரத்தூக்கிக்கொண்டு ஐம்புலன்களையும் வென்று பஞ்சாக்னி மத்தியத்தில் நின்று கொடுந்தவம் புரிந்தனன்.

இவ்வாறு பல ஆயிரமாண்டுகள் செல்ல, பிரமதேவன் அக்கடுந்தவத்திற்கு உவந்து அங்கு வந்து நின்று வரம் வேண்டுமோ சொல், பகீரத மன்னவன் கைகூப்பி

வணங்கி நின்று அத் தேவனைப் பார்த்து "மஹாநுபாவரே! ஸகர குமாரர்களனைவரும் என்னால் கங்கா நதியின் ஜலப் பிரவாகத்தில் தர்ப்பணம் பெறவும், அவர்களது சாம்பற் குவியலானது கங்கா ஜலத்தினால் நனையவும், இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற் பிறந்த எனக்குச் சந்தானம் உண்டாகும்படியும் அனுக்கிரகம் செய்தருளவேண்டும்.' என்றனன்.

அது கேட்டு நான்முகக் கடவுள் 'பகீரதனே! நீ விரும்பினவை அப்படியே நடந்தேறும். இதோ இமயமலையின் அருகில் தோன்றுகிற இக் கங்கையைத் தரிக்கவல்லவன் உருத்திரன் ஒருவனே யாகையால் அம் மஹாதேவனை வேண்டிக்கொள்வாயாக. கங்கை ஆகாயத்தினின்றும் கீழே வருமாயின் அவ் வேகத்தை இப் பூமியால் பொறுக்க முடியாது. அக் கங்கையைத் தரிக்கவல்லவன் சிவனொருவனே' யென்று சொல்லி, கங்கையை நோக்கி 'இம் மன்னவன் விரும்பியபடி அனுக்கிரஹஞ்செய்வாயாக' என்று மொழிந்து தேவலோகஞ் சென்றனன்.

நாற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம்

பகீரதப் பிரயத்தனம் ஸபலமாகி தேவகங்கை நிலவுலகம் வழியாகப் பாதாளம் சென்று சேர்ந்து ஸகர புத்திரர்களை உய்வித்தது.

[ராம விசுவாமித்திர சம்பாஷணை]

பிறகு பகீரத வேந்தன் பூமியில் தன்காற் பெருவிரலை ஊன்றிக்கொண்டு அசையாமல் நின்று ஒரு வருஷ காலம் சிவனை நோக்கித் தவம் புரிந்தனன். பின்பு பசுபதி உமையுடன் கூடி அவனுக்குக் காட்சியளித்து 'அன்ப! கங்கா

நதியை என் தேகத்திலே தரித்து உன் மனோரதத்தை நிறைவேற்றுகிறேன்' என்றான்.

பிறகு கங்காநதி பகீரதன் கோரியபடி தன் உருவத்தைப் பருக்கச்செய்துகொண்டு பயங்கரமான வேகத்துடன் ஆகாயத்தினின்றும் அரன் சிரம் நோக்கிவர அந்நங்கா தேவியின் செருக்கைக் கண்டு நித்த சிவபெருமான் மிகுந்த கோபங்கொண்டு அக்கங்கையை வெளியில் புறப்படவொட்டாமல் தன்னிடத்திலேயே மறைந்திருக்கும்படி அடக்க வேண்டுமென்று மனதில் எண்ணி அவ்வாறே செய்தனன்.

அப் புண்ணிய நதி சிவபெருமானுடைய ஜடாமண்டலத்தில் நிரம்பிய சிரத்தில் மறைந்து கஷ்டப்பட்டு வெளிவர முயற்சி செய்தும் அச்சிரத்தினின்றும் பூமியைச் சேர்தற்குச் சிறிதும் சக்தியில்லாமற் கிடந்தனள்.

இப்படி கங்காதேவியானவள் வெகு வருஷங்கள் அதிலேயே உழன்றுகொண்டிருக்க பகீரதன் கங்கையைக் காணாமல் மீளவும் பெருந்தவம் புரிந்தான். அதற்குச் சிவன் அவன்முன் தோன்றி அவன் உள்ளம் களிக்கும்படி, பிரமதேவனால் நிருமிக்கப்பட்ட பிந்துஸரஸென்னும் பெயர்பெற்ற ஒரு ஸரஸ்ஸில் அக்கங்கையை விழ விட்டனர். அதனால் ஏழு ப்ரவாஹங்கள் உண்டாயின. ஹ்லாதினி, பாவனி, நளினி யென்னும் மூன்று கங்காப்ரவாஹங்கள் கிழக்கு முகமாய்ப் பெருகிச் சென்றன. ஸுசக்ஷுஸ், ஸீதை, ஸிந்து என்னும் மூன்று நதிகள் மேற்கு முகமாய்ப் பெருகிச் சென்றன. ஏழாவதாகிய கங்கா நதிப்ரவாஹம் பகீரத மன்னவனைப் பின் சென்றது.

அப்போது அப்பகீரத மன்னவன் திவ்யமான ரதத்தின் மீதில் ஏறி முன்னே செல்ல கங்கை அவனைப் பின்

தொடர்ந்து போயினர். அங்கங்கையின் ஜலப்ரவாஹமானது பூமி முழுவதும் பரவிற்று. அப்பொழுது ஜலப்ரவாஹத்துடன் விழுந்துகொண்டிருக்கின்ற மத்ஸ்யங்களாலும், ஆமைகளாலும், முதலைகளாலும், மற்றுமுள்ள ஜல ஜந்துக்களாலும் பூமியானது நிறையப்பெற்றது.

பூமியில் கங்கை விழுவது மிகவும் அற்புதமாயிருந்தமையால் அதைப் பார்க்க விருப்பங்கொண்ட தேவர்களனைவரும் கூட்டங்கூடி வந்து அவ்விடம் சேர்ந்தனர். அக்கங்கா நதியானது, பகீரதன் எவ்வெவ்விடத்திற்குச் செல்லுகின்றானோ, அவ்வவ்விடமெல்லாம் தானுஞ் செல்ல, அவ்வழியில் ஜஹ்னு வென்னும் மஹரிஷி யாகஞ் செய்துகொண்டிருக்கிற யாகபூமி நேரிட, அதைத் தன் ப்ரவாஹத்தினால் மூழ்கச் செய்தனர். யாகஞ் செய்கின்ற அம்மஹரிஷியும் அதன் செருக்கையறிந்து, யாவரும் வியக்கத்தக்கவாறு அக்கங்கையின் பெரு வெள்ளத்தையெல்லாம் குடித்து விட்டனர்.

பின்பு தேவர்களும், ரிஷிகளும், கந்தர்வர்களும் மிகவும் வியப்படைந்து அந்த ஜஹ்னுமஹரிஷியினிடம் வந்து பூஜித்துக் கங்கையை அம்மஹாத்மாவுக்குப் பெண்ணாக ஏற்படுத்த, அம்மஹரிஷி உகந்து மீளவும் வெளியிட்டனர். ஆனதுபற்றியே கங்கையானது ஜஹ்னுமஹரிஷியின் பெண்ணாகி 'ஜாஹ்னவீ' என்று சொல்லப்பட்டு வருகின்றது.

பிறகு கங்கை பகீரதனுடைய ரதம் போகும் வழியாகப் போய் அவனுடைய காரியஸித்திக்காகக் கடலில் விழுந்து பாதாளத்திற்குச் சென்று சாம்பலை நனைக்க, ஸகர குமாரர்களும் பாவமெல்லாந் தொலைந்து ஸ்வர்க்கத்தை யடைந்தனர்.

நாற்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

நாற்பத்து நான்காவது ஸர்க்கம்.

பகீரதமன்னவன் பிரமனது கட்டளைப்படி கங்கையில் தர்ப்பணம் செய்துவிட்டு நகரம் மீண்டது.

[ராம விசுவாமித்திர ஸம்பாஷணை]

அப்பொழுது பிரமதேவன் வந்து பகீரத மன்னவனை நோக்கி 'ஆண் சிங்கமே! ஸகர மஹாராஜனது குமாரர்கள் அறுபதினாயிரம் பேர்களும் உன்னால் ஸ்வர்க்க மடைந்தனர். கடல் நீர் எவ்வளவு காலம் இவ்வுலகத்தில் இருக்குமோ, அவ்வளவு காலம் வரையில் ஸகர குமாரர்களனைவரும் தேவர்களைப்போல வானுலகில் வாழ்ந்திருப்பார்கள்; இக்கங்கையும் உனக்கு மூத்த பெண்ணென்று [பாகீரதி யென்று] எங்கும் கியாதி பெற்று விளங்கப் போகின்றது. அப்பா பகீரதனே! உனக்குப் பூர்விகனாகிய ஸகரனும் அம்சுமானும் உன் தந்தையாகிய திலீபனும் கங்கா நதியைக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று விரும்பியிருந்தனரேயல்லாது கொண்டு வந்தார்களல்லர்; நீயொருவனே பெருமுயற்சியினால் அரியபெரிய இக்காரியத்தைச் செய்து முடித்து நீடூழிகாலம் உலகம் கொண்டாடும்படி சிறந்த கீர்த்தியைப் பெற்றனை; இனி நீ இதில் தர்ப்பணஞ் செய்துமுடித்து உன் பட்டணம் போவாயாக' என்று சொல்லித் தான் பிரமலோகம் போய்ச் சேர்ந்தனன்—என்று கங்கையின் வரலாற்றை விசுவாமித்திர மாமுனிவர் இங்ஙனம் தாசரதிகளுக்கு விரிவாக எடுத்துரைத்தனர்.

நாற்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்

இராமனுக்கு விசாலாநகரத்தைப் பற்றிய வரலாறு கூறுகின்ற விசுவாமித்திரர், முன்பு தேவாசுரர்கள் பாற்கடல் கடைந்த கதையைக் கூறுதல்.

பிறகு விசுவாமித்திரர் முதலிய முனிவர்கள் யாவரும் ஓடத்தினால் கங்கையைத் தாண்டிச்சென்று மிகவும் அழகாக விளங்கும் விசாலையென்னும் நகரத்தைச் சேர்ந்தனர். இராமனது கோரிக்கைக்கிணங்கி அம்முனிவர் விசாலா நகரத்தைப் பற்றிய வரலாற்றையெல்லாம் சொல்லத் தொடங்கினர்.

“ராமா! முன்பு கிருதயுகத்தில் திதியின் புத்திரர்கள் மஹா பலிஷ்டர்களாக மாத்திரமிருந்தனர்; அதிதியின் புத்திரர்கள் மஹாபலிஷ்டர்களும் மிக்க தார்மிகர்களுமாயிருந்தனர். அந்த இருவகுப்பினரும், ‘நாம் என்ன செய்தால் சாவும் கிழத்தனமும் நோயுமின்றி இருப்போம்’ என்று ஆலோசித்து ‘நாம் பாற்கடலைக்கடைந்து அம்ருதத்தைப் பெறவேண்டும்’ என்று நிச்சயித்தனர். பிறகு வாஸுகி நாகத்தைக் கயிறாகவும், மந்தரபர்வதத்தை மத்தாகவும் ஏற்படுத்திக்கொண்டு அவ்விருவகுப்பினரும் பாற்கடலைக் கடையத் தொடங்கினர்.

அப்படி ஆயிரமாண்டுகள் சென்ற பின்பு வாஸுகியின் சிரங்களெல்லாம் பயங்கரமாக விஷத்தை வெளியில் கக்க, மத்தாகிய மந்தர பர்வதத்தினுடைய கற்களெல்லாம் வெடித்துப்போயின. இவ்வாறிருக்கையில் நெருப்புப் போல் எரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஹாலாஹலமென்னும் மஹாவிஷம் மேலே கிளம்பிற்று. அதனால் தேவாஸுர மனுஷ்யர்கள்

அனைவருமடங்கிய உலகங்களெல்லாம் கொளுத்தப்பட்டன. பின்பு தேவர்கள் பசுபதியைச் சரணமடைந்து 'காப்பாற்ற வேண்டும், காப்பாற்ற வேண்டும்' என்று துதி செய்தார்கள்.

அப்பொழுது அங்கு ஸர்வேசுவரனாகிய ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு எழுந்தருளிப் புன்சிரிப்புடன் சிவனைக் கண்டு 'தேவாதி பதியே! நீ தேவர்களுக்கெல்லாம் முதலில் பிறந்தவன். ஆனதுபற்றிப் பாற்கடலைக் கடைகையில், அதில் முதலில் உண்டானது உன்னுடையதன்றோ. ஆகையால் இவ் விஷத்தை அக்ரபூஜையாக நினைத்து அங்கீகரிப்பாயாக' என்று மொழிந்து மறைந்தனன். பின்பு சிவபிரானும் தேவர்களுக்கு உண்டான பயத்தைக் கண்டும் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு நியமனத்தைக் கேட்டும் அந்த ஆலாகல விஷத்தை அம்ருதம் போல உட்கொண்டனன்.

பின்பு தேவதைகளும் அசுரர்களும் கடலை மீளவும் கடைகையில் மத்தாகிய மந்தர பர்வதம் பாதாளத்தில் மூழ்கி விட்டது. அப்போது அனைவரும் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவைத் துதித்துப் பிரார்த்திக்க, அவரும் உடலை கூர்ம உருவங்கொண்டு தலைமுதுகினால் அப்பர்வதத்தைத் தாங்கிக் கொண்டிருந்து மலைமுடியில் அப்பர்வதத்தின் நுனியைக் கையால் அமுக்கிக்கொண்டு தேவதைகளின் நடுவில் நின்று தானுங்கடைந்தனர். இங்ஙனம் பல ஆண்டுகள் சென்று பின்பு தண்டத்தையும் கமண்டலுவையும் தரித்துக்கொண்டு தந்வந்தரியென்னும் தேவலோகத்து வைத்தியன் முதலில் வெளித்தோன்றினன். பின்பு அழகான அப்ஸரஸ ஸ்திரீகள் அறுபதினாயிரக் கோடிக்கணக்கிற் பிறந்தனர். அவர்களுடைய உண்டான வேலைக்காரிகளும் எண்ணிறந்தவர்கள்.

பின்பு ஸமுத்ராத் தேவதையாகிய வருணனது புத்திரியான வாருணியென்னுந் தேவதை கடலினின்றும் வெளிவந்து தன்னைக் கைப்பற்றுவார் யாரென்று தேடிக் கொண்டிருக்கையில் அவளைத் தேவர்கள் கைக்கொண்டனர்.

பின்பு உச்சைச்ரவஸ்ஸென்னும் உயர்ந்த குதிரையும் கௌஸ்துப மென்னும் சிறந்த ரத்னமும் அப்படியே மேலான அமிருதமும் ஸமுத்திரத்தினின்று வெளியாயின. அவ்வமிருதத்தைப்பற்றித் தேவாசுரர்களிருவரும் பெருத்த போர் செய்து குலங்குலமாக மாண்டனர். அப்போது தேவதைகளே அசுரர்களை அதிகமாகக் கொன்றனர். பிறகு அசுரர்கள் அனைவரும் தமக்கு வலிமை அதிகமாகும்பொருட்டு ராக்ஷஸர்களோடு ஒருமித்துக்கொண்டதால் பெரும் கோரயுத்தம் நடந்தது. அதனால் தேவாசுரர்களனைவரும் அழிந்து போவதைக் கண்டு விஷ்ணுதேவர் அற்புதமான மோஹினிரூபந்தரித்து அவர்களை வஞ்சித்து அவர்களிடமிருந்து அமிருதத்தைப் பறித்துக்கொண்டு, அப்போது தன்னை யெதிர்த்து வந்தவர்களனைவரையும் அம்மஹாவிஷ்ணு வென்றனன். அப்போது மிக்ககொடூரமாக நடந்த அத்தேவாசுர யுத்தத்தில் அம்மஹாவிஷ்ணுவின் ஆவேசத்தால் பலம் அதிகரிக்கப்பெற்ற தேவர்கள் அசுரர்களை அடித்துக் கொன்றுவிட்டனர். அதனால் இந்திரன் திரிலோக ராஜ்யம் பெற்று அமிருதம் கைபுகுந்து களித்திருந்தனன்.

நாற்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தாறாவது ஸர்க்கம்

திதியென்பவள் இந்திரனைக் கொல்லவல்ல மகனைப் பெறுதற்குத் தவம்புரிதலும், இந்திரன் அவளை விநயத்தினால் வஞ்சித்தலும்.

[ராம விச்வாமித்திர சம்பாஷணை]

திதி, தன் மக்களான அசுரர்களனைவரும் தேவர்களால் அடியுண்டு மாண்டுபோகவே மிக்க துயரமடைந்து காச்யபரென்னும் தன் பர்த்தாவை நோக்கி 'நாதா! மிகவும் பலிஷ்டர்களான தேவர்களால் நம் பிள்ளைகள் யாவரும் அடியுண்டு மாண்டுவிட்டார்களே; ஆதலால் இந்திரனைக் கொல்ல வல்லவனும் மூவுலகங்களையும் ஆளத் தக்கவனுமாகிய ஒரு புதல்வனைப் பெற யான் விரும்பித் தவஞ் செய்யப் போகின்றேன், எனக்கு நீர் கருணை செய்து அநுமதியளிக்க வேண்டும்' என்று வேண்டிக்கொண்டனள்.

காச்யபரும் 'நீ வேண்டினபடி ஆகட்டும். நீ ஆயிரமாண்டு நிரம்பும் வரையில் சுசியாயிருப்பாயாயின் மூவுலகங்களையும் ஆளவல்லவனும் இந்திரனைக் கொல்ல வல்லவனுமாகிய குமாரனைப் பெறுவாய்' என்றுரைத்து அம்மடந்தையைத் தன் கையினால் தடவிக் கொடுத்துத் தேறுதல் சொல்லி வயிற்றைத் தடவி விட்டனர். அதனால் திதி மிக மகிழ்ந்து விசாலாபுரத்திற்குப் பூர்வஸ்தானமாகிய குசப்லவனமென்னும் இவ்விடம் வந்து கடுந்தவம் புரிந்தனள்.

அப்போது தேவேந்திரன் மிக்க விநயத்துடன் அம்மாதரசிக்குப் பணிவிடைகள் யாவுஞ் செய்து வந்தனன். ஆயிரமாண்டுகள் நிரம்பப் பத்து வருஷங்கள் குறைந்திருக்கையில் திதி இந்திரன் செய்த சுச்ருஷைக்கு மிகவும் உவந்து அவனைப் பார்த்து 'வானவர்க்கதிபதி! உன் தந்தையைக்

கேட்டு, ஆயிரமாண்டு நிறைந்தபின் பிள்ளையைப் பெறும்படியான ஒரு வரம் பெற்றனன். அதற்காக யான தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கின்றனன். இன்னும் பத்து வருஷங்கள் குறைவாயிருக்கின்றன. அப் பத்து வருஷங்கள் நிறைந்த பின்பு உனது உடன்பிறந்தவனைக் காண்பாய்; அவன் உன்னை வெல்லுவதற்கு மன எழுச்சி கொண்டிருப்பான். ஆயினும் உனக்காக அவனை யான் சமாதானப் படுத்தி உன்னிடத்தில் நேசத்துடன் இருக்கச் செய்கின்றேன். நீ அவனுடன் கூடி மூவுலகங்களையும் வென்று மனக்கவலை தீர்ந்து சுகமாக வாழ்ந்திருப்பாய்' என்று சுச்ரூஷையாலுண்டான சந்தோஷத்தில் மதிமயங்கி மொழிந்தனள்.

பின் அந்த திதி ஒருநாள் நடுப்பகலில் நித்திரையால் தேகம் பரவசமாகத் *தலைமாட்டில் காலை வைத்துப் படுத்தனள். இந்திரன் இப்படி அவளம்மை சுசிதப்பி நித்திரை செய்திருப்பது கண்டு, இவள் வீணாகருப்பட்டாளென்று தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டு அவளது கர்ப்பத்தைக்கெடுக்க அவகாசம் நேரிட்டதுபற்றி ஸந்தோஷங் கொண்டு அவளது சரீரத்தினுட்புகுந்து அக்கருவை ஏழுதுண்டுகளாகப்

* ஆஸநத்திலிருந்துகொண்டே உறங்கும்போது தலைசாய்ந்து காலில் படுவதால் அசுசிதவம்வந்ததென்று சிலர், வழக்கமாகத் தலைவைக்குமிடத்தில் காலையும் கால்வைக்குமிடத்தில் தலையையும் வைத்துப்படுத்தாளாகையால் அசுசிதவமென்று சிலர், கிழக்கு தெற்குகளில் தலைவைக்க வேணுமென்கிற நூற்கொள்கைக்கு விரோதமாய்ப் படுத்தாளாகையால் அசுசிதவமென்று சிலர், மற்றுஞ்சிலர் கிருஷ்ணஜினத்தின் தலைப்பக்கம் காலையும் கால்பக்கம் தலையையும் வைத்துப் படுத்தாளாகையால் அசுசிதவம் வந்ததென்று கூறுவர். என்று மற்றோன்களெழுதியுள்ளார்கள்.

பிளந்து விட்டனன. இங்ஙனம் இந்திரன் தனது வஜ்ரா யுதத்தினால் கருவைப பிளந்து கொண்டிருக்கையில அசசிசு இனிய குரலுடன் அழததொடஙகிற்று. பினபு திதியும அவ்வழுகுரலைககேட்டு எழுந்திருந்தனள்.

'குழந்தையைக கொல்லலாகாது, கொல்லலாகாது' எனறு சொலலிககொண்டே எழுந்த திதியைக் கண்ட இந்திரன், கருவைத் துண்டிததலாகிற அககாரியத்தை நசசெய்து முடிததுவிட்டு வயிற்றினினறு வெளிவந்துவிட்டனன். வெளிவந்து திதியை நோக்கிக கைகூபபி நினறு 'அம்ம! நீர் தூய்மையின்றிக கால்மாட்டில் தலையை வைதது நித்திரை செய்தீர்; அங்ஙனம நீர் அசுசியாயிருந்த சமயமறிந்து அந்தக கருவை நான ஏழாகத் துண்டிததுவிட்டேன; எனனைக் கொலவதற்காகவே உணடாகினற அநதக கருவை நான சேதிததுபற்றி நீர் என்மீது மிகவும பொறுமைகொள்ள வேணும்' என வேணடிககொணடனன்.

நாற்பத்தாறுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம்.

திதியானவள தனது கர்ப்பத் துண்டங்களுக்கு ஒரு நன்மை யுண்டாம்படி இந்திரனிடத்து வரம் பெற்றதையும் விசாலா நகரத்தையாண்ட அரசாகளின் வரலாற்றை யும் விசுவாமித்திரா கூறுதல்.

தனது கர்பபம ஏழு துண்டுகளாகச செய்யப்பட்டது பற்றி மிக வருந்தின திதியானவள் இந்திரனை நோக்கி "அபப! உனமீது யாதொரு குற்றமுமில்லை; நான தூய்மை குன்றிய தனால் இஙஙனம் சமபவித்ததாதலால் என்னுடைய குற்றமே

காண்; நடந்துபோனதைப் பற்றி இனி என்ன விசாரம்? ஏழு துண்டுகளாகச் செய்யப்பட்ட இவற்றுக்கு ஒரு நன்மையை வேண்டிக்கொள்கிறேன்; அதாவது —"இவ்வேழும் ஏழு குழந்தைகளாய் வளர்ந்து ஸப்த மருத்துக்களின் உலகத்தைப் பாதுகாக்கவேண்டும். ஒன்று பிரம லோகத்திலும், மற்றொன்று இந்திர லோகத்திலும், வேறொன்று விஷ்ணு லோகத்திலும் சஞ்சரிக்கவேண்டும்; மற்ற நான்கும் உனது கட்டளையிலடங்கித் திசைகளில் திரியக் கடவன; இவை 'மாருதர்கள்' எனப் பெயர் பெறுக" என்றனள்.

இந்திரனும் அது கேட்டு 'அவ்வண்ணமே யாகுக' என்றனன்.

ராம! அந்தத் திதியும் இந்திரனும் குசப்லவன மென்கிற ஆசிரமத்தில் இவ்வாறு முடித்துக்கொண்டு தேவலோகம் போய்ச் சேர்ந்தனர். திதிக்கு இந்திரன் பணிவிடை செய்துவந்த இடம் இதுவே காண்.

இக்ஷ்வாகு மன்னனுக்கு அலம்புஸை யென்பவளிடத்தில் தோன்றிய விசாலா என்பவரால் விசாலை யென்கிற இந் நகர் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அந்த விசால மன்னவனுக்குப் பிறகு ஹேமசந்திரர், ஸுசந்திரர், தூம்ராச்வர், ஸ்ருஞ்ஜயர், ஸஹதேவர், குசாச்வர், ஸோமதத்தர், காகுத்ஸ்தா என்கிற புத்திர பரம்பரை நிகழ்ந்து வந்தது. அந்தக் காகுத்ஸதருடைய மகனாகிய ஸுமதி யெனபவரே இப்போது இந் நகரை அரசுபுரிந்துவருகின்றார்.

ராம! இன்றிரவு நாம இங்குத் தங்கியிருந்து நாளை காலை மிதிலை சேர்ந்து ஜனக மன்னவனைக் காணபோம் —என்று விசுவாமித்திரர் கூறினார்.

பின்பு அந்த சுமதி மன்னவன் இவர்களது வருகையை யறிந்து உபசாரங்கள் செய்ய வந்தனன். அன்றே தான் மகா பாக்கியசாலியானதாக விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டனன்.

நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்.

அகலியையின் முன் செய்திகளை விசுவாமித்திரர் இராமனுக்குக் கூறுதல்.

விசாலா நகராதிபதியான சுமதி மன்னவன் பலவகையான உபசாரங்களையும் நிகழ்த்திவிட்டு, மிக அழகிய இவ்வரச குமாரர்கள் இக் கடுங்கானத்தில் எதற்காக அழைத்து வரப்பட்டனர்?—என்று விசுவாமித்திரரைக் கேட்க, அவரும் வேள்விகாத்த விசேடங்களை யெல்லாம் எடுத்துக் கூறினார். அதனால் அந்த தாசரதிகளின் பெருமையை நன்கு அறியப்பெற்ற அம் மன்னவன் அக் குமாரர்களுக்குத் தக்கவாறு பூஜைகளைச் செய்தனன். அன்றிரவு அங்குத் தங்கியிருந்து அனைவரும் மறுநாட் காலை மிதிலாபுரிக்குப் புறப்பட்டனர்.

வழியிடையே மிக அழகிய ஓர் பழைய ஆச்ரமத்தைக் கண்ட இராமபிரான் முனிவரை நோக்கி 'இவ்விடம் வாஸமற்றதுபோல காண்கிறதே; இது யாருடையது?' என்று கேட்டனன். அதற்கு விசுவாமித்திரர் கூறத் தொடங்கினர்—

ராம! இவ்விடம் முன்பு கௌதம முனிவருடைய ஆச்ரமமாக இருந்தது. அவர் தமது மனைவியாகிய அகலியை

யோடு இங்குப் பலவாண்டுகள் தவமியற்றிப் போந்தார்; அப்போது ஒருநாள இந்திரன் முனி வேடம பூண்டுவந்து கௌதம முனிவர் வெளியே சென்றிருந்த காலததில் அக லிகையயிடததில தனது தீய நினைவைத தெரிவித்துககொண் டனன். அவளும அவனைத தேவேந்திரனென அறிந்து கொணடு ஒருவாறு மகிழ்ந்து, அவனது விருப்பததிற்கு இணங்கி யிருந்து, கௌதமர் வருங்காலம அணுகிவிட் டதைத நோக்கி இநதிரனை விரைந்து செல்லுமாறு கூறிப் புறப்படச செய்தனள்.

அவ் விந்திரனும தனது காதல் நிறைவேறப் பெற்ற தற்கு உள்ளம பூரித்து, உடனே கௌதமரைப் பற்றிச் சஙகிதது விரைந்து வெளிப் புறபபட முயன்றனன். அப் போது அமமுனிவர் நீராடி ஸமிதது முதலியவற்றைப் பறிததுக்கொண்டு ஆச்ரமததினுட் புகுவதைக கணடு முகம் வாடி நின்றனன். கௌதமர், அப்போது தமது வேடததைப் பூணடிருக்கின்ற இந்திரனைக் கணடு, அவனது தீய செய லையும தெரிநதுகொணடு மிகவும சினநது, 'இந்திர! நீ விருஷண மற்றவனாக ஆய்விடுக' என்று சாபமிட்டனர்.

அபபோதே இந்திரனுடைய விருஷணங்களிரண்டும் அற்று நிலததில் வீழ்ந்தன. இந்திரனை அங்ஙனம் சபித்த அம் மாமுனிவர், அகலிகையையும் மேல்வருமாறு சபிததனர்,

'நீ பல ஆயிரமாண்டளவும் உணவின்றிக் காற்றை மட் டும் அருநதிககொணடு சாம்பலில வீழ்ந்து தவிததுக் கிடப் பாயாக; ஒருவர் கணணிலும் புலப்படாமல் இவ் வாச்ரமத் திலேயே இருபபாயாக; தசரதாத்மஜனாகிய ஸ்ரீ ராமன் இவ்விடம நோககி எழுந்தருளும்போதுதான் நீ தூய்மை

பெறுவாய்; அப்போது நிஜ உருவம் பெற்று அப் பெருமானை ஆராதித்து என்னருகில் வந்து சேருவாய்' என்றனர்.

ராம! கௌதம முனிவர் இங்ஙனம் சாபமிட்டு இமய மலையுச்சியில் தவம் புரியச் சென்றனர்.

நாற்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்.

கௌதம முனிவரால் விருஷணமற்றவனும்படி சபிக்கப்பட்ட இந்திரன் மேஷ விருஷணம் பெறுதலும், அகலியை சாபம் தீர்ந்து இராமனைப் பூஜித்தலும்.

ராம!பிறகு இந்திரன விருஷணமற்றவனாய மிக வருந்தி ரிஷி கணங்களையும தேவ கணங்களையும் திரட்டி அவர்களை நோக்கி இங்ஙனம் கூறினன் — 'நான் தேவர்கட்குக் காரியஞ் செயயப்போய் இப் பாடு பட்டனன; கௌதமருடைய தவத்திற்கு இடையூறு விளைப்பது தேவர்களுக்கு அவசியமாதலால், 'அம் முனிவர் கோபமடைந்து சாபங் கொடுத்துத் தவங் குலையப் பெறட்டும' என்று நான் கருதி ஒரு தீய செயல் செய்யும் வியாஜத்தினல் அவர்க்குக் கோபத்தைத யுண்டாக்கிச் சாபமிடச செயது அவரது தவநிலையைக் குலைத்தேன், இங்ஙனம தேவகாரியஞ் செய்த எனக்கு நீங்கள் யாவருஞ் சேர்ந்து உதவி செயது என்னை விருஷண முடையவனாகச் செய்தல வேண்டும' என வேண்டினன்.

அவ்வேண்டுகோளுக்கிணங்கிய அவர்கள் பித்ரு தேவதைகளிடஞ் சென்று இந்திரனுக்கு நேர்ந்த குறையைத் தெரிவித்து, 'பித்ருக்களே! யாகத்தில் உங்களுக்குக் கொடுக்

கப்படுகின்ற மேடத்தினுடைய விருஷணங்களைக் கொய்து இந்திரனுக்கு அளித்திடவேண்டும்; அதனால் இந்திரன் விருஷணம் பெற்றவனாகிக் குறை தீர்ந்திடுவான்; விருஷண மற்றதாகச் செய்யப்பட்ட மேடத்தின் மாமிசம் உங்களுக்கு மிகுந்த களிப்பை விளைக்கும்; ஆதலால் விரைவில் இங்ஙனஞ் செய்தல் வேண்டும்' என்று கூற, அவர்களும் உடனே அங்ஙனமே செய்திட்டனர்.

ராம! அது முதலாகவே பித்ரு தேவதைகள் விருஷண மற்ற மேடத்தின் மாமிசத்தை வேள்விகளில் உண்கின்றனர் என்று சொலிக்கொண்டே விசுவாமித்திரர் ஸ்ரீராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் அழைத்துக்கொண்டு கௌதம முனிவரது ஆச்ரமத்திற்குச் சென்றனர்.

செல்லுகையில் ராமபிரானது திருவடித்துகள் படப் பெற்று வடிவம் பெற்றெழுந்த அகலிகையை அனைவரும் கண்டனர். கௌதமமுனிவர் முன்பு சாபவிடை கூறியிருந்த வண்ணமே, ஒருவர் கண்ணுக்கும் புலப்படாதிருந்த நிலைமை நீங்கிக் கண்ணிற் காணலானாள். மஹாமுனிவருடைய மனைவியென்கிற கௌரவ புத்தியால் தாசரதிகளினால் வணங் கப்பெற்ற அவ்வகலிகை முன்பு கௌதமர் சொல்லியிருந் ததை ஸ்மரித்து இராமபிரானுக்கு உரிய பூஜைகளைச் செய்த னள். அப்போதே இஃதுணர்ந்த கௌதம முனிவரும் ஆங்கு வந்து சேர்ந்து, தூய்மைபெற்ற அகலிகையோடு கூடி விளங்கி, இராமனுக்குப் பூஜைகளைச் செய்து பழையபடி தவத்திலே ஊன்றினர். பிறகு விசுவாமித்திரர் முதலியோர் மிதிலைக்குப் புறப்படலாயினர்.

நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பதாவது ஸர்க்கம்

விசுவாமித்திரர் தாசரதிகளுடன் மிதிலையில் ஜனக மன்னவனது வேள்விச்சாலையில் புகுதலும், ஜனகன் உபசரித்தலும்.

கௌதமமுனிவரது ஆச்ரமத்தில் நின்று வடகிழக்குத் திசையிற் சென்று மிதிலை சேர்ந்து ஜனகமன்னவனது வேள்விச்சாலையருகிற் சேர்ந்தனர் ஸ்ரீராமாதிகள். அங்கு யஜ்ஞஸம்பாரங்கள் வெகு ஆச்சரியமாகவும் அழகாகவும் மிகுதியாகவும் சேகரிக்கப்பட்டிருப்பது கண்டு வியந்துகொண்டே இனியதோர் விடுதியில் சென்று அமர்ந்தனர்.

ஜனகமன்னவனும் விசுவாமித்திர முனிவர் எழுந்தருளியிருப்பதறிந்து தனது புரோஹிதரும கௌதம புத்திரருமான சதானந்த முனிவரை முன்னிட்டுக் கொண்டு உபசாரங்கள் செய்ய வந்தனன். முனிவரும் உபசாரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு ஜனக சக்ரவர்த்தியை நோக்கி யோகக்ஷேமங்களை விசாரித்துவிட்டு ஆஸனத்தில் வீற்றிருந்தனர். பிறகு அனைவரும் உட்கார்ந்தனராக, ஜனக மன்னவன் முனிவரை நோக்கி மிகுந்த வினயத்துடன் கூப்பிய கையனாய் "காணவினிய இக்குமாரர்களைப் பற்றின வரலாறுகளைக் கேட்க விரும்புகின்றேன்" என்றுரைக்க, மாமுனிவர், இவர்கள் தசரத மன்னவனது புதல்வர்கள் என்பதையும், தமது யாகத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ள அழைத்து வரப்பட்டது முதலாக அகலிகையின் சாபம் தொலைத்ததீறாகவுள்ள நடந்தவைகளையும் சொல்லி முடித்தனர்.

ஐம்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தோராவது ஸர்க்கம்.

கௌதம புத்திரரான சதானந்தர் தமது தாய் தூய்மை பெற்றமை கேட்டுக் களித்தலும், விசுவாமித்திரருடைய பழைய கதைகளைச் சொல்லத் தொடங்கி முதலில் வஸிஷ்டாச்ரமம் சென்றதைச் சொல்லுதலும்.

கௌதமமுனிவருடைய மூத்த குமாரரான சதானந்தர் தமது அன்னை சாபம் நீங்கப்பெற்ற செய்தியைக் கேட்டு மிகக்களித்து, தாசரதிகளைக் கண்ணாரக் கண்டு உள்ளம் பூரித்து, தாயின் சாபம் விமோசனமான வரலாற்றையும், தாய் தந்தையரிருவரும் கூடப் பெற்றதையும் விசுவாமித்திரரிடம் விரிவாகக் கேட்டறிந்து மகிழ்ந்து, பிறகு அம்முனிவருடைய தவவலிமை முதலிய பெருமைகளைத் தாசரதிகளுக்கு விரிவாக எடுத்துரைக்க விரும்பி அவ்விசுவாமித்திரருடைய சரித்திரங்களைச் சொல்லத் தொடங்கினர்.

ராம! பிரமனது புதல்வன் குசன்; அவனது புத்திரன் குசநாபன். அவனுடைய மகனான காதி யெனபவர்க்குப் புத்திரராய் க்ஷத்ரியராயிருந்த இம்முனிவர் ஊக்கத்துடன் கலைகளைக் கற்றுத் தரும நுட்பங்களையும் செவ்வனே யறிந்து பழுதொன்றுமின்றி அரசாண்டு வந்தனர். அப்போது ஒருகால நிலவுலகத்தை வலஞ்செய்யப் புறப்பட்ட இவர் ஸகல ஸைன்னியங்களுடனும் பரிவாரங்களுடனும் பலபல நாடுநகரங்களைக் கடந்துகொண்டே வஸிஷ்டமாமுனிவரது ஆச்ரமத்திற்கு வந்து சேர்ந்து அவ்விடத்தின பலவகைப்பட்ட அற்புதமான வளங்களை யெல்லாம கண்டு களித்தனர்.

ஐம்பத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்

வஸிஷ்டர் விசுவாமித்திரருக்கு விருந்தளிக்க முயன்றதை சதானந்தர் கூறுதல்.

அங்கு வஸிஷ்ட முனிவரையுங் கண்டு வணங்கி, அவரால் யோகக்ஷேமங்களை விசாரிக்கப்பட்டு ஆஸனத்தில் அமர்ந்து அரிய பெரிய உபசாரங்களும் செய்யப் பெற்றுக் களி கூர்ந்த விசுவாமித்திரர், வஸிஷ்ட முனிவருடைய குசலப்பிரசனங்களுக்கெல்லாம் விடை கூறி நிற்கையில், வஸிஷ்டர் இங்ஙனம் மொழிந்தனர்:—

"விசுவாமித்திரரே! இப்போது இங்கு வந்திருக்கின்ற உமக்கும் உம்மைச் சேர்ந்த சேனாபரிவாரங்களுக்கும் விருந்தளிக்க விரும்பியிருக்கின்றேன்; நீர் மிகச் சிறந்த அரசரானதால் உம்மை இங்ஙனம் பூஜிக்க நான் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன், கருணையுடன் எனது பூஜைகளை நீர் ஏற்றுக் கொள்ள வேணும்" என்றார்.

அதற்கு விசுவாமித்திரர், "மாமுனிவரே! இப்போது தேவரீர் இவ்வாசரமத்திலுள்ள கனிகாய கிழங்கு முதலியவற்றால் செய்த மஹோபசாரமே போதுமானது; அதிகப்படியான பரிசரமங்கள் வேண்டா; கிருபையோடு கடாக்ஷித்தருளி எமக்கு விடை தந்தருள வேணும்" என்றார். வஸிஷ்டர், பரிபூர்ணமான விருந்துகளைப் பெற்றுக்கொண்டே போகவேணுமென்று வற்புறுத்தியதனால் விசுவாமித்திரர் அதற்கு இணங்கியிருந்தனர்.

பிறகு விசித்திரமான விருந்தினை அளிக்கக் கருதிய வஸிஷ்ட முனிவர் மிக மகிழ்ந்து சபளையெனகிற தமது காமதேனுவை அருகே வரவழைத்து, தமது விசாலமான

விருப்பங்களைத் தெரிவித்து, அறுசுவையடிசில்களையும் மற்றுமுள்ள ஸகலவித பக்ஷ்யவர்க்கங்களையும் குறையறப் பெய்யுமாறு அப்பசுவுக்குக் கட்டளை யிட்டனர்.

ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம்

வஸிஷ்டரிடத்திலுள்ள காமதேனுவின் சிறப்பைக் கண்ட விசுவாமித்திரா அப்பசுவைத் தமக்குத் தந்திடுமாறு நிர்ப்பந்தித்ததை சதாநந்தா கூறுதல்.

இங்ஙனம் வஸிஷ்ட முனிவருடைய கட்டளையைப் பெற்ற காமதேனுவானது கரும்பு, தேன், பொரி முதலிய பலவகைப்பட்ட உணவுகளையும் மற்றும் பலவகைப்பட்ட பொருள்களையும் விசேஷமாகப் பெய்தது. அதனால் விசுவா மித்திரருடைய பரிவாரங்களெல்லாம் வெகு ஆச்சர்யமாக ஸந்தர்ப்பணை செய்து வைக்கப்பட்டுப் பரம சந்தோஷ மடைந்தன. அப்போது மஹாராஜராயிருந்த இவ் விசுவா மித்திரர் அரண்மனைப் பெண்களோடும் அந்தணர்களோடும் புரோஹிதர்களோடும் மற்றும் பலரோடும் அவ்வரிய பெரிய விருந்தினை உண்டு உடலம் பூரித்தனர்.

இங்ஙனம் பரமானந்த பரவசரான இம்முனிவர் அப்போது வஸிஷ்டரை நோக்கி இங்ஙனம் கூறினர்;—"முனிவரே! இக்காமதேனுவானது அரசர்களிடத்தே யிருக்கத் தகுந்ததாதலால் எம்மிடத்தில் நூறாயிரம் பசுக்களின் விலையை நீர் பெற்றுக்கொண்டு இதனை எமக்குத் தந்திட வேண்டும்; இனி இப்பசு என்னுடைய பொருளேயாகும்" என்றனர்.

அதுகேட்ட வஸிஷ்டர், "வேந்தர் தலைவனே! நூறாயிரம் பசுக்களின் விலையேயல்ல; நூறுகோடி பசுக்களின் விலை

கொடுத்தாலும் ராசி ராசியாய வெள்ளியைக் கொடுத்தாலும இக்காமதேனுவைக் கொடுக்க இயலாது; இஃது என்னிடத்தினின்று பிரியத்தகாது. ஹவ்யம, கவ்யம, பிராணஹூதி, அக்னி ஹோத்திரம, பலி, ஹோமம முதலியன எல்லாமும எனக்கு இதனாலேயே ஆக வேண்டியிருக்கின்றன; பல சொல்வி என? எனக்கு எல்லாப் பொருளும இந்தக் காம தேனுவே யாகும; இன்னமும பல காரணங்களினாலும இதனை நான் கொடுக்கக்கில்லை" என்று கூறினார்.

அதுகேட்ட விசுவாமித்திரர் மிகச்சிறந்த ஸ்வர்ணங்களையும ரத்தினங்களையும் மற்றும பலவகைய பொருள்களையும தாம் தந்திடுவதாகக் கூறி அக்காமதேனுவைத் தவறாது கொடுக்கவேண்டு மென்று மிகமிக வற்புறுத்தினர். எவ்வளவு நிர்ப்பந்தமாகக் கேட்டும வஸிஷ்ட முனிவர் சிறிதும் இணங்க வில்லை; "இப்பசுவே எனக்கு ஸர்வஸ்வமாகையால் ஒரு காலும இதனைக் கொடுக்கவே முடியாது" என்று திண்ணமாகக் கூறி முடித்தனர் வஸிஷ்டர்.

ஐம்பத்துமூன்ருவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்து நான்காவது ஸர்க்கம்

வஸிஷ்டரது பசுவை விசுவாமித்திரா வலியக் கவர்ந்ததையும், அப்பசு பல படை வீரர்களைப் படைத்ததையும் சதானந்தர் கூறுதல்.

ராம! காமதேனுவைக் கொடுக்கவே முடியாதென்று வஸிஷ்டமுனிவர் உறுத்திக் கூறியிருந்தும் விசுவாமித்திரர் அதனை வலியக் கவர்ந்து செல்லத் தொடங்கினர். அங்ஙனம பலாத்காரமாக இழுக்கப்படுகின்ற அக்காமதேனுவானது,

"அந்தோ! நான் வஸிஷ்டமாமுனிவருக்கு என்ன குற்றம் புரிந்தேனோ, யாது காரணம் பற்றி என்னை முனிவர் கைவிடுகின்றாரோ!" என்று மிகவும் வருந்தழுப்பது. அன்றியும், விசுவாமித்திரருடைய படையாளர்களைப் பலவிதமாகத் துன்பப்படுத்தித் திமிறிக்கொண்டு கனவேகமாயத் திரும்பி வஸிஷ்டருடைய பாத மூலத்திற் சென்று சேர்ந்து, அழுது கூக்குரலிட்டுக்கொண்டு "ஸ்வாமீ! மாமுனிவரே! என்ன குற்றத்திற்காக என்னை நீர் கைவிடுகின்றீர்? எதற்காக இவர்கள் என்னை இழுத்துக்கொண்டு போக முயல்கின்றனர்?" என்று கேட்டது.

அதற்கு வஸிஷ்டர், "அம்மா! சபளையே!, உன்னை நான் கைவிடுகின்றிலேன்; எனக்கு நீ செய்த தீமையாதொன்றுமில்லை; இவ்விசுவாமித்திர வேந்தர் தமக்கு மிக்க வலிமையுள்ளதாகக் கருதி உன்னை வலியக் கவர்ந்து செல்கின்றார்; அவரை அடக்கவல்ல வலிமை எனக்கில்லை; அன்றியும் அவர் அரசராகவும் படைத்திரள் மிக்கவராகவும் இன்று எம்மிடத்தில் விருந்து பெற்றவராயுமிருத்தலால் நான் ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை" என்று விடை கூறினர்.

அதைக்கேட்ட காமதேனு வஸிஷ்டரை நோக்கி "முனிவரே! நீர் இங்ஙனம் கூறலாமோ? க்ஷத்திரியர்களின் வலிமையிற் காட்டிலும் அந்தணர்களின் வலிமையே மிக வீறு பெற்றதென்று பெரியார் கூறுவர்; ஆகவே, அந்தணர்களில் தலைவராய உமது வலிமை அளவிடற்பாலதன்று; க்ஷத்திரியராகிய இவ்விசுவாமித்திரர் பலிஷ்டரேயாயினும் உமது தேஜஸ்ஸின் முன் அவர் நிற்க வல்லவரோ? மாமுனிவரே! உமது மந்திர பலத்தினால் வளர்ந்து வருகின்ற எனக்குக்

கட்டளையிடுவீராயின் இவ்வரசனுடைய செருக்கை முடித்திடுகின்றேன்" என மொழிந்தது.

வஸிஷ்டரும அதற்கிணங்கி விசுவாமித்திரருடைய படைகளை யழிக்கவல்ல சேனைகளை விரைவில் படைக்குமாறு காமதேனுவுக்குக் கட்டளையிட்டனர். அப்போதே அப்பசுவின் முக்கவிட்ட வொலியிலிருந்து படைக்கப்பட்ட பலபல மிலேச்சர்கள் விசுவாமித்திரரது படைத்திரளைப் பங்கமாக்கினர். அதனால் மிக்க சீற்றங்கொண்ட விசுவாமித்திரர் தேரின் மீதேறி நின்று பலவகையான ஆயுதங்களையிட்டு அந்த மிலேச்சர்களை முடித்தனர்.

அதுகண்ட காமதேனு மீண்டும் பல பெருமிடுக்கரான மிலேச்சர்களைப் படைக்க, அவர்கள் வாட்படை கொண்டு விசுவாமித்திரருடைய படைகளைப் போக்கினர். பிறகு விசுவாமித்திரர் தமது மிக்க வலிமையை வெளியிட்டுப் பல அஸ்திரங்களை யெறிந்து அந்த மிலேச்ச வகுப்பினர் பல்லோரையும் பங்கப்படுத்தினர்.

ஐம்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்

வஸிஷ்டருடைய பசு படைத்த வீரர்களால் விசுவாமித்திரர் பங்கப்பட்டதையும், வஸிஷ்டரால் விசுவாமித்திரரது நூறு மக்கள் நீறுக்கப்பட்டதையும், பின்பு விசுவாமித்திரர் தவமியற்றி மஹாதேவனருள் பெற்று வந்து வஸிஷ்டாச்ரமத்தைக் கெடுத்ததையும் சதானந்தர் கூறுதல்.

அங்ஙனமாகக் கண்ட வஸிஷ்டர் மீண்டும் காமதேனுவுக்குக் கட்டளையிட, உடனே அது ஒரு கோஷம் செய்ய,

அவ்வொலியினின்று கையுத கத்தியுமான காம்போஜர்கள் உண்டாயினர்; அதன் மடியிலிருந்து 'பப்லவர்' என்ற வகுப்பினருட், யோனியிலிருந்து யவனர்களும், குதத்திலிருந்து சகர்களும், மயிர்க்கால்களிலிருந்து மிலேச்சர்களும் கிராதர்களுடன் கூட ஹாரீதர்களும் உண்டாயினர்.

ராம! அவ்வவர்களால் விசுவாமித்திரரது ரத கஜ துரக பதாதிகள் யாவும் சின்ன பின்னம் செய்யப்பட்டொழிந்தன. பிறகு விசுவாமித்திரரின் புதல்வர்களான நூற்றுவரும் மிக்க சினங் கொண்டு பலவகையான ஆயுதங்களைக் கையிற் கொண்டு வஸிஷ்ட முனிவரோடு போர் புரியப் புகுந்தனர். அம்முனிவர், 'ஹூம்' என்கிற ஒரு ஒலியைக் கொண்டே அவர்களைப் பொசுக்கிவிட்டனர். அந்நிலைமை கண்ட விசுவாமித்திரர் மிக்க நாணமடைந்து இன்னது செய்வதென்று தோன்றாது திகைத்து நின்று, உயிரோடிருந்த ஒரு புதல்வனை யழைத்து "க்ஷத்திரிய தருமப்படி நீ பூமியைப் பாதுகாத்து வா" என்று அவனுக்குக் கட்டளையிட்டுத் தாம் கடுந்தவம்புரியக் கானகஞ் சென்றனர். அங்கு இமயமலைச் சாரலில் சிவபிரானது திருவருளைப் பெறுதற்காகத் தவம் புரியத் தொடங்கினர்.

பிறகு சின்னாள் கடந்தபின் மனமிரங்கிய சிவபெருமான் இவரெதிரே வந்து காட்சி தந்து நின்று, வேண்டிய வரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுமாறு புகல, விசுவாமித்திரர் அப்பெருமானை வணங்கி "மஹாதேவனே! அங்கங்களோடும் உபாங்கங்களோடும் உபநிஷத்துக்களோடும் ரஹஸ்யங்களோடுங் கூடிய தனுர்வேதம் நானிட்ட வழக்காக இருக்கவேண்டும்; தேவ தானவ யக்ஷ ராக்ஷஸாதியர்களிடத்திலெல்லாம்

இருக்கக்கூடிய அஸ்திரங்களைத்தனையும் எனக்கு வசப்பட்டிருக்கவேண்டும்; உனது பேரருளால் எனது விருப்பம் நிறைவேறவேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்டனர். சிவபெருமானும் "அங்ஙனமே ஆகுக" என்று சொல்லிவிட்டு மறைந்துபோயினர். அப்போது இவர் எல்லா அஸ்திரங்களும் பெற்றவராகி வலிமை மிக்குச் செருக்குக்கொண்டனர். வஸிஷ்ட முனிவரைத் தொலைத்திட்டதாகவே எண்ணிவிட்டனர்.

பிறகு இவர் வஸிஷ்டருடைய ஆச்ரமத்திற்குச் சென்று அந்த அஸ்திரங்களைப் பிரயோகிக்கையில் அந்த தபோவனம் முற்றும் தஹிக்கப்பட்டதாயிற்று. வஸிஷ்டருடைய சீடர்களும், மிருகங்களும் பறவைகளும் அஞ்சியோடின. அதனால் அவ்வாச்ரமம் சூன்யமாயிற்று. வஸிஷ்டர் அனைவர்க்கும் அபயமளித்துக்கொண்டேயிருந்தும் ஒருவரும் கேளாது ஓடிப்போயினர்.

பிறகு வஸிஷ்டர் தமது தபோவனம் இப்படி அழிந்தது பற்றி மிகுந்த சீற்றங்கொண்டு விசுவாமித்திரரைப் பலவாறு நிந்தித்து, யமதண்டம் போன்றதான தமது பிரமதண்டத்தைக் கையிலே தூக்கிக்கொண்டு நின்றனர்.

ஐம்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தாறாவது ஸர்க்கம்

விசுவாமித்திரர் தாம் பெற்றுவந்த அஸ்திரங்களெல்லாம் வஸிஷ்டருடைய பிரமதேஜஸ்ஸினால் பாழ்படக் கண்டு தாமும் பிரமதேஜஸ்ஸைப்பெறவிரும்பியதை சதானந்தர் கூறுதல்.

விசுவாமித்திரரும் தமது ஆக்நேயாஸ்திரத்தைக் கையிலேந்திக்கொண்டு 'வஸிஷ்டா! இனி உன்னை விடுவ

நிலலை' என்ன; வஸிஷ்டர் இவரை நோக்கி, 'அடா! க்ஷத்திரியர்களில கடைகெட்டவனே! இதோ நிறகிறேன், உனக்குணடான வலிமையைக் காட்டு, பார்ப்போம்; நீ ஏதோ வலிமை ஸம்பாதித்து வந்ததாகக கொண்டிருக்கும செருக்கை இதோ தொலைத்திடுகினறேன் காண்; எனது பிராமண தேஜஸ்ஸின முன்னே உனது க்ஷத்திரிய பலம் நிற்குமோ? இதோ எனது பிரமதண்டத்தின் வலிமையைப் பார்' என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், விசுவாமித்திரருடைய ஆக்னேயாஸ்திரமானது வஸிஷடர்மீது விழுத தொடங்கிற்று. ஆயினும் அதனுடைய வலிமை வஸிஷடரது பிரமதணடத்தினுல் அடககப்பட்டொழிந்தது.

பிறகு விசுவாமித்திரர், வாருணம், ரௌதரம், ஐந்திரம், பாசுபதம முதலிய பலபல அஸ்திரங்களை வஸிஷடர் மீது பிரயோகிததும சிறிதும பயனபடாதொழிந்தது. அவர் தமது பிரமதண்டமொன்றினுலேயே இவருடைய ஸகலமான அஸதிரஙகளையும வெனறொழிததனர். அதன் பிறகு இவர் தமது பிரமாஸதிரத்தைப பிரயோகித்தனர். அப்போது தேவர் கந்தருவர் முதலாயினேர் மிகக குழப்பமடைந்தனர்; மூவுலகும நடுக்கமுற்றது. ஆயினும், வஸிஷட முனிவர் அதனையும தமது பிரமதண்டத்தினுலேயே தடை செய்து தவிர்த்தனர். அததருணத்தில வஸிஷ்டருடைய உருவம மிகவும் பயங்கரமாயிருந்தது. அவரது மயிர்க்கால்களினின்று நெருப்புப் பொறிகளும் கிளர்ந்தன. அபபோது முனிவர்கள் அவ் வஸிஷடரை மிகவும புகழ்ந்து, உலக நன்மையின் பொருட்டு உமது தேஜஸஸை அடக்கிக்கொள்ளவேண்டியது அவசியமெனறு வணஙகி வேண்டிக்கொணடனர். அவ்வேண்டுகோளுககு இரங்கி

யிணங்கிய வஸிஷ்டர் அங்ஙனமே கோபசாந்தி பெற்று விளங்கினர்.

அப்போது விசுவாமித்திரர் தாம் தோல்வியடைந்து தற்கு பெருமூச்சு விட்டுத் தம்மைத் தாமே நொந்து கொண்டு "சீ! க்ஷத்ரிய பலம் ஒரு பலமா! பிராமண தேஜஸ் ஸின் பலமே பலம்!!; எல்லா அஸ்திரங்களும் ஒரு பிரம தண்டத்தினால் தொலைக்கப்பட்டொழிந்தனவே!; ஆதலால் இனி நான் பிராமணத் தன்மை பெறுதற்குரிய தவத்தை அனுட்டிப்பதே நன்று" என்று முடிவு செய்து கொண்டனர்.

ஐம்பத்தாறுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தேழாவது ஸர்க்கம்

விசுவாமித்திரர் பிரம தேஜஸ்ஸைப் பெறுதற்குத் தென் திசையில் தவமியற்றுதலையும், அப்போது சரீரத்துடனே சுவர்க்கம் செல்ல விரும்பிய திரிசங்கு மன்னவன் வஸிஷ்டரால் மறுக்கப்பட்டு அவரது புத்திரர் களிடத்தில் சென்று வேண்டினதையும் சதானந்தர் கூறுதல்.

ராம! பிறகு இவ்விசுவாமித்திரர் வஸிஷ்ட முனிவர்மீது கொடிய பகை பாராட்டிக் கடுந்தவம்புரிந்து சித்தி பெறுதற் காகத் தமது மனைவியுடன் கூடித் தென்திசைக்குச் சென்று, அங்கு ஹவிஷ்யந்தர், மதுஷ்யந்தர், தருடநேத்ரர், மஹாரதர் என்ற புதல்வர்களைப் பெற்றனர். தவநிலையில் ஆயிரமாண்டு நிரம்பியபின்பு, நான்முகக்கடவுள் வந்து காட்சிதந்து 'இத் தவத்தின் பயனாக நீ ராஜரிஷியாயினை' என்றுரைத்து மீண்டு சென்றனர்.

பிரமரிஷியென்கிற பட்டம் பெறவேணுமென்று தவம் புரிந்த தமக்கு 'ராஜரிஷி' என்கிற அந்தப்பட்டம் சிறிதும் மகிழ்ச்சியைத் தராததினால் வெட்கங்கொண்டவிவர் மீண்டும் கொடுந்தவம் புரியத் தொடங்கினார்.

அக்காலத்தில், இக்ஷ்வாகு குலத்தவனான 'திரிசங்கு' என்கிற மன்னவனொருவன் மிகச் சிறந்த தர்மிஷ்டனாயிருந்து 'இப்போதுள்ள மானிட உடலுடனே சுவர்க்கம் சென்று இன்பம் நுகரவேணும்' என்ற விருப்பமுடையனாய் அதற்காக ஒரு யாகம் நடத்த வேண்டி அவ்விருப்பத்தை வஸிஷ்ட முனிவரிடம் சென்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டனன். அங்ஙனம் நடத்த இயலாதென்று வஸிஷ்ட முனிவர் சொல்லிவிட, அவரது புத்திரர்கள் இருக்குமிடம் தேடிச் சென்று, தென் திசையில் கடுந்தவம் புரிந்து கொண்டிருந்த அவர்கள் நூற்றுவரையும் கண்டு வணங்கி, வந்த காரியத்தை விண்ணப்பஞ் செய்து, "உங்கள் தந்தையான வசிட்டரால் விலக்கப்பட்ட அடியேன்மீது மிகவும் கருணை புரிந்து நீங்கள் யாவரும் ஒன்றுகூடி எப்படியாவது யாகத்தை நிறைவேற்றி இவ்வுடலுடன் யான் சுவர்க்கம் சென்றேறுமபடி செய்வித்து மிகக புகழ்பெறுவீர்களாக" என்று மிகவும் கேட்டுக்கொண்டனன்.

ஐம்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்.

வஸிஷ்ட புத்திரர்களாலும் மறுக்கப்பட்ட திரிசங்கு மன்னவன் தான் விரும்பிய யாகம் செய்வித்தற் பொருட்டு விசுவாமித்திரரிடம் சரணாகதி செய்ததைச் சதானந்தர் கூறுதல்.

ராம! இங்ஙனம் திரிசங்கு மன்னவனால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட வஸிஷ்ட புத்திரர்கள் அம்மன்னவனை நோக்கி "அடா

அறிவு கெட்டவனே! உண்மையை யுரைத்த குல குருவான வசிஷ்ட முனிவரை விட்டு வேறு புகல் தேடி எங்ஙனம் வந்தாய்? அவரால் முடியாதென்று கைவிடப்பட்ட காரியத்தை நாங்கள் எவ்வாறு செய்ய முடியும்? வீணான ஆசையை விட்டிட்டு வந்தவழியே திரும்பிப்போய்ச் சேருவாயாக" என்று சீற்றத்துடன் கூறினார்.

பிறகு அம்மன்னவன் நான் வேறு குருவையடைந்து என் மனோரதத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ளுகிறேன்; நீங்கள் சுகமாகவே வாழுங்கள் என்று சொல்லிப் புறப்படுகையில், வேறு குருவையடைவதாகச் சொன்ன சொல்லுக்காக மிகவும் சீறி 'நீ சண்டாளனாகக் கடவை' என்று அம்மன்னவனை வசிஷ்டபுத்திரர்கள் சபித்துவிட்டார்கள்.

பிறகு இரவு சென்றவுடனே திரிசங்கு மன்னவன் சண்டாளத் தன்மையையடைந்து, உடம்பிலே சண்டாளனுடைய லக்ஷணங்களெல்லாம் அப்படியப்படியே விளங்க நின்றான். அன்னவனைக்கண்ட அவனது மந்திரிகள் முதலாயினோர் யாவரும் வெறுப்படைந்து கைவிட்டு அகன்றனர். பிறகு தனியாகவே அம்மன்னவன் விசுவாமித்திரரிடம் வந்து சரணமடைந்தனன். மிகப் பரிதாப நிலையில் நின்ற அவனை நோக்கி விசுவாமித்திரர் மிகவும் கருணை கொண்டனர். அவனுக்கு அபயப்பிரதானஞ் செய்து வரலாறுகளையெல்லாம் விசாரித்தனர்.

அதற்கு அம்மன்னவன், "ஸ்வாமின்! நான் பல யாகங்கள் செய்தும் சரீரத்துடனே சுவர்க்கம் செல்லுகையாகிற பலனை மாத்திரம் பெற்றிலேன்; நான் ஆபத்காலத்திலும் ஒருபொய்சொல்லி யறியாதவன், பலபல தருமங்கள் செய்

திருக்கின்றேன்; பிரஜைகளை நெறி தவறாது பாதுகாத்திருக்கின்றேன்; மஹாத்மாக்களான குரவர்களை நன்கு ஆராதித்திருக்கின்றேன்; இப்படிப்பட்ட நான் எவ்வளவு வேண்டிக்கொண்டபோதிலும் கோரியவொரு யாகத்தைச் செய்விக்கவே முடியாதென்று எனது குருக்கள் கைவிட்டனர். உம்மைத் தவிர வேறுயாரையும் சரணமடையகில்லேன், உமது கிருபையினாலேயே எனது துயர் நீங்கி மனோரதமும் நிறைவேற வேணும்" என்று உரைத்தனன்.

ஐம்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்.

திரிசங்கு மன்னவன் விரும்பியபடி யாகத்தைச் செய்விக்க முயன்ற விசுவாமித்திரர் இதை நிந்தித்த மஹோதயர் முதலானவர்களுக்குச் சாபமிட்டதைச் சதானந்தர் இராமனுக்குக் கூறுதல்.

ராமா! இங்ஙனம் திரிசங்கு மன்னவனால் யாசிக்கப்பட்ட விசுவாமித்திரர் மிக்க அன்புடனே அஞ்சேலென்று கைதவித்துக்கொண்டே மறுமொழி கூறினர்; "வேந்தே! நீ மிகவும் தர்மிஷ்டன் என்பதை நான் அறிவேன்; உனக்கு நான் சரணமாகின்றேன்: இனி நீ சிறிதும் அஞ்சவேண்டா; அப்படியே யாகத்தை நடத்தி வைக்கின்றேன்; அதற்காக மஹரிஷிகளெல்லோரையும் நான் வரவழைக்கின்றேன்; யாகம் நடைபெறலாம்! குரு சாபத்தினாற் கிடைத்த இந்த சண்டாள வுருவத்தோடு கூடவே நீ சுவர்க்கம் சென்று சேரும்படி நான் செய்விக்கிறேன்" என்றார்.

உடனே தமது புத்திரர்களை யழைத்து யாகத்திற்கு வேண்டிய ஸம்பாரங்களைக் குறைவறச் செய்யும்படி கட்டளையுமிட்டனர். சிஷ்யர்களை யழைத்து, ரிஷிகள் முதலானவர்களை இந்த யாகத்திற்காக அழைத்துக்கொண்டு வரும்படி ஆஜ்ஞை செய்தனர். அழைக்கும்போது யாராவது அலக்ஷியமாக ஏது சொன்னாலும் அதை அப்படியே தம்மிடம் தெரிவிக்க வேண்டுமென்றும் கட்டளையிட்டார் விச்வாமித்திரர்.

அப்படியே அனைவரையும் அழைத்து வருமாறு ஆங்காங்குச் சென்ற சிஷ்யர்கள் பல தேசங்களிற் போய்த் தெரிவித்துவிட்டுத் திரும்பி வந்தார்கள். 'விசுவாமித்திரரே! உமது கட்டளையின்படி எல்லாரும் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்; வஸிஷ்டருடைய குமாரர்கள் நூற்றுவரும் மஹோதயர் என்கிற ஒருவரும் சீற்றத்தோடு சில வார்த்தைகள் சொன்னார்கள்; அதாவது, யாகம் செய்து வைக்கும் அதிகாரம் பிராமணனுக்கே உள்ளதாயிருக்க, க்ஷத்திரியன் இதைச் செய்து வைக்கிறானே? அதுவும் சண்டாளனுக்குச் செய்து வைக்கிறானே? இது எப்படி நடக்கின்றதோ பார்ப்போம். அந்த யாகத்தில் கொடுக்கப்படும் ஹவிஸ்ஸைத் தேவர்களும் ரிஷிகளும் எங்ஙனம் கொள்ளுகின்றார்களோ பார்ப்போம் என்றனர்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்து நின்றனர்.

அதுகேட்ட விசுவாமித்திரர் மிகவும் கோபமடைந்து "இங்ஙனம் தூஷணை செய்த துராத்மாக்கள் நீறாகியொழிய வேண்டும்; அவர்கள் இப்போதே காலபாசத்தாற் கட்டுண்டு யமன் மனையிற் புகுந்து வெகுகாலம் பிணத்தைப் பிடுங்கித் தின்பவர்களாயிருக்கவேண்டும்! 'முஷ்டிகர்கள்' என்கிற இழிகுலத்தோர்களாகி நாயின மாமிசம் தின்பவர்களாய் இவ்வுல

கங்களில் திரியவேண்டும்; மஹோதயனென்பவனும் என்னைத் தூஷித்ததற்காக வேடனாகப் பிறக்கவேண்டும்" என்றிவ்வாறு சாபமொழிகளைப் பெய்தனர்.

ஐம்பத்தோன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபதாவது ஸர்க்கம்.

விசுவாமித்திரர் திரிசங்கு மன்னவனுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்த வரலாற்றைச் சதானந்தர் இராமனுக்குக் கூறுதல்.

இராமா! வஸிஷ்ட புத்திரர்களையும் மஹோதயனென்பவனையும் இங்ஙனம் சபித்த விசுவாமித்திரர், அப்போது அழைத்தபடியே அவ்விடம் வந்துசேர்ந்த மஹரிஷிகளின் மத்தியில் இங்ஙனம் மொழியலானார்;—"இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் தோன்றினவனும் தருமத்தில் மிகச்சிறந்தவனுமான திரிசங்கு மன்னவன் சரீரத்துடனே சுவர்க்கம் செல்ல விரும்பி அதற்குரிய யாகத்தைச் செய்விக்க வேணுமென்று என்னைச் சரணமடைந்து இதோ வந்திருக்கின்றான்; ஆதலால் இவனது மனோரதம் ஈடேறுமாறு நீங்கள் யாவரும் என்னோடு சேர்ந்து இந்த யாகத்தை நன்கு நடைபெறுத்த வேணும்" என்று.

அதுகேட்ட முனிவர் யாவரும் கூட்டங்கூடி ஒருவர்க்கொருவர் தம்முள் பேசிக்கொண்டார்கள்—'இக்கௌசிகரோ மிகவும் கோபிஷ்டர்; இவருடைய சொற்களுக்கு நாம் இணங்கி யிருக்கவே வேண்டும். இவருடைய கோபத்திற்கு நாம் இரையாகத் தகாது; நாமும் இவரிடத்தில் சாபம் பெறலாகாது; இப்போது யாகத்தை நாம் நடத்திவைக்க வேண்டியதே நலம்; ஆகவே அவரவர்கள் உரிய ஸ்தானங்களில் இருக்கவேண்டும்' என்று.

அனைவரும் இணங்கியிருந்ததைக்கண்டு உகந்த விசுவாமித்திரர், அந்த யாகத்தில தாம அதவர்யுவாக இருந்தனர். நெறிமுறை தவறாது அவரவர்களை ஸகல காரியங்களையும ஒழுங்குபட நடத்தினர். பின்பு அந்த யாகத்தில் ஹவிஸுஸின் பகுதிகளைக கொடுப்பதற்காகத் தேவர்களை அழைககை, அவாகள ஒருவரும் வாராதிருந்தொழிந்தனர். அதுகணடு மிகக சீற்றங்கொணட விசுவாமித்திரர், ஹோமஞ்செயகிற அகப்பையை உயரவெடுத்துக்கொண்டு திரிசங்கு மன்னவனை நோக்கி "மன்னவனே! யாகம் கிடக்கட்டும்; நான சேர்ததுவைத்திருக்கும் தவததின மகிமையைப பாராய்; எனது தவ வலிமையைக்கொணடே இதோ உனனை இவ்வுடலோடே சுவர்க்கம் சேர்பபிக்கின்றேன்காண்; அரசர்பெருமானே! நீ சரீரத்துடனே சுவர்க்கம் செல்லுக" என்று கூறினர்.

அபபோது எல்லாரும் பார்ததுக் கொண்டிருக்கையில் அம்மன்னவன் அப்படியே சுவர்க்கத்திற்குச் சென்றனன். அப்போது தேவாகளோடு கூடிய இந்திரன், அங்ஙனம மேலெ நோக்கி வருகின்ற அமமன்னவனைக கணடு வெகுண்டு 'அடா மூடனே! நீ குருசாபம பெற்றுக் கெட்டுவிட்டாய்; ஆதலால் நீ சுவர்க்கத்திற்கு வரத் தகுதியுடையை யல்லை; திருமபி உன்னிடத்திற்கே போய்ச சேருவாயாக; தலைகீழாக நிலத்தில் விழுவாயாக' என்று கடுமையாகக் கூறினன்.

அவவண்ணமாகவே கீழ்முகமாக விழத் தொடங்கிய திரிசங்கு மனனவன் விசுவாமிததிரரை நோககி "ஸ்வாமின்! எனனைக காப்பாற்ற வேணடும" என்று கதறினன். அங்ஙனம கதறுகின்ற கூக்குரலைக்கேட்டு விசுவாமிததிரர் மிக்க கோபஙகொண்டு மனனவன் மீது அருள்புரிநத சிந்தையுடனே 'அவ்விடத்திலேயே நிற்கக் கடவாய' என்று கூறினர். உடனே

'உலகுக்கு இவரும் ஒரு ஸருஷ்டிகர்த்தா' என்று சொல்லும படி தாமும் ஒரு பிரமனைப் போன்று நூதன ஸ்ருஷ்டிகளைச் செய்யத் தொடங்கி வேறு ஸப்தரிஷிகளையும் வேறு நக்ஷத்திர மண்டலங்களையும் ஸருஷ்டித்து விட்டார். அன்றியும் "வேறு இந்திரனையாவது ஏற்படுத்தி விடுகிறேன், அல்லது, சுவர்க்கம் இந்திரனற்றதாகவாவது [திரிசங்குமன்னவனையே இந்திரனாகவுடையதாகவாவது] இருக்கட்டும்" என்று எண்ணிக்கொண்டு கோபத்துடன் தேவதைகளையும் ஸ்ருஷடிக்கத் தொடங்கினர்.

பிறகு தேவர்களும் அசுரர்களும் முனிவர்களும் மிகவும் அஞ்சி நடுங்கி விசுவாமித்திரரிடம் வந்து வணங்கி "மஹாநுபாவரே! இந்தத் திரிசங்கு மன்னவன் குருசாபம் பெற்றுக் கெட்டனனாதலால் சரீரத்தோடு சுவர்க்கத்திற்கு வரத் தகுதியுடையவனல்லனே!; இதைத் தேவரீர் ஆலோசிக்க வேண்டாவா?" என்று வினயமாகவுரைத்தனர். அதுகேட்டு விசுவாமித்திரர் "தேவர்காள! நீங்கள் சொல்லுவது யுக்தமே; ஆயினும் நான் திரிசங்குமன்னவனுக்கு வாக்குத்தத்தம் செய்திருப்பதனால் அதற்குத் தவறாக நான் நடந்து கொள்ள இயலாது; நான் ஒருபோதும் பொய்யனாக ஆகமாட்டேன்; இம்மன்னவனுக்கு இவ்வுடலோடு கூடவே சாசுவதமான சுவர்க்கம் உண்டாகவேண்டும்; இப்போது நான் ஸ்ருஷடித்த நக்ஷத்திரங்கள் யாவும் நிலைபெற்றிருக்க வேண்டியவையே; நீங்கள் யாவரும் இதை ஒப்புக்கொள்ளவே வேண்டும்" என்றனர்.

அதற்கு அத்தேவர்கள் யாவரும் இணங்கவேண்டியதாகவே நிச்சயித்து "விசுவாமித்திரரே! நல்லது. அங்ஙனமே யாகுக; நீர் செய்த இச் செய்கைகள் யாவும் நிலைபெற்றிருக்கக் கடவன; நீர் படைத்த நக்ஷத்திரகணங்கள்

யாவும் சோதி மண்டலத்திற்கு வெளியில் விளங்கட்டும், அங்கு இந்தத் திரிசங்கு மன்னவனும் தலைகீழாகவே இருந்து கொண்டு அமரர்களோடொப்ப அமர்ந்திருக்கட்டும்; இவன் தனது கோரிக்கை நிறைவேறப்பெற்றவனாகவே யிருக்கட்டும்; நக்ஷத்திரங்களும் இவனைத் தொடர்ந்து செல்லட்டும்" என்று அநுமதியளித்து, இவரை மிகவும் துதிசெய்து நின்றனர். யாகமும் முடிந்ததாகி அவரவர்கள் தத்தம் இருப்பிடம் போயச் சேர்ந்தனர்.

அறுபதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்தோராவது ஸர்க்கம்.

விசுவாமித்திரர் புஷ்கரக்ஷேத்திரத்தில் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கையில் அம்பரீஷ மன்னவன் சுநச்சேபனை நரபலியாகப் பெற்றுவந்த கதையைச் சதானந்தர் இராமனுக்குக் கூறுதல்.

ராமா! விசுவாமித்திரர் பிரமதேஜஸ்ஸைப் பெறுவதற்காகத் தவம் செய்துகொண்டிருக்கையில், இத்தகைய இடையூறு நேரிட்டதனால், இனி ஒருவகையான இடையூறும் நேராதபடி வேறொரு திசையிலே சென்று ஏகாந்தமாகத் தவம் புரியவேண்டுமென்று முனிவர்களிடம் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்று புஷ்கர தீர்த்தத்தின் கரையில் கோரமாகத் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். அப்போதும் ஓர் இடையூறு நேர்ந்த கதையை இனிச் சொல்லுகிறேன் கேளாய்;

[என்று சதானந்தர் மற்றொரு கதை சொல்லத் தொடங்கினர்—]

அயோத்திக் கரசனை அம்பரீஷனென்னும் மன்னவன் ஒரு யாகஞ் செய்கையில், இந்திரன் அந்த யாகப் பசுவைக் களவு முறையில் கவர்ந்து சென்றனன். பசு காணாமற்போய்விடவே, புரோஹிதர் மன்னவனை நோக்கி, 'உனது சோர்வினால் யாகப பசு காணாமற் போய்விட்டது; விரைவில் அதனைக் கண்டுபிடித்துக் கொண்டுவரவேணும்; அல்லது அதற்குப் பிரதியாக நரபலி கொடுப்பதற்கு ஒரு புருடனையாவது கொண்டுவரவேணும்; வேறு வகை யொன்றுமில்லை' என்று கூறினார்.

அதுகேட்ட மன்னவன், பல்லாயிரம் பசுக்களைக் கொடுத்து யாக பசுவைப் பெறுவதாக எண்ணி நாடுகளிலும் காடுகளிலும் நகரங்களிலும் ஓரிடமும் தப்பாமல் தேடிக் கொண்டு போகையில், ப்ருகுதுங்க மென்னும் மலையில் குடும்பத்தோடு வாழ்ந்துகொண்டிருந்த ரிசீக முனிவரைக் கண்டனன். கண்டு அவரைத் தெண்டனிட்டு "மஹாநுபாவரே! என்னுடைய யாகப்பசு காணாமற் போயிற்று; பலவிடங்களில் திரிந்து தேடியும் கிடைக்கவில்லை; எனது யாகம் குறைபாடின்றி நிறைவேறவேண்டியிருத்தலால பசுவுக்குப் பிரதியாக நரபலி கொடுத்தற் பொருட்டு உமது புதல்வர்களில் ஒருவனைக் கருணையோடு தந்திடவேணும்; என்னிடம் நூறாயிரம் பசுக்கள் பெற்றுக்கொண்டு ஒரு புத்திரனை விற்பனை செய்து என்னைக் க்ருதார்த்தனாக்கியருளவேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்டனன்.

அதற்கு அவர், "அம்பரீஷ மன்னவனே! நீ எவ்வளவு கொடுத்தாலும் நான் எனது மூத்த குமாரனைக்

கொடுக்கவேமாட்டேன்" என்று உறுதிக்கூறிவிட்டார். அம்மொழியைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அவரது மனைவி அம்பரீஷனை நோக்கி, "மன்னவனே! எனக்கு இளைய குமாரன்மீது மிகவும் அன்பாதலால் அவனை நான் விற்கமுடியாது என்று தெரிந்துகொள்" என்று கூறினள். இம்மொழிகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த இடைக்குமாரனாகிய சுநச்சேபனென்பவன உடனே தானாகவே எழுந்துவந்து "மன்னவனே! எனது தந்தையோ மூத்த மகனை விரும்பினார்; தாயோ இளையமகனை விரும்பினாள்; என்னை ஒருவரும் விரும்பாமையினால் நானேதான் விற்கப்பட்டேனாகிறேன்; ஆதலால் என்னை யழைத்துக்கொண்டு போகலாம்" என்று அம்பரீஷனிடம் கூறினன்.

மன்னவனும் நூறாயிரம் பசுக்களை விலையாகத் தந்து அப் புதல்வனைப் பெற்றுக்கொண்டு பெரு மகிழ்ச்சியுடன் புறப்பட்டுத் தேரின்மீது அக் குமாரனை ஏற்றிக்கொண்டு சென்றனன்.

அறுபத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்.

சுநச்சேபன் புஷ்கர க்ஷேத்திரத்தில் விசுவாமித்திரரைச் சரணமடைந்து உய்ந்ததைச் சதானந்தர் இராமனுக்குக் கூறுதல்.

ராகவ! இங்ஙனம் சுநச்சேபனை விலைக்கு வாங்கிச் சென்ற அம்பரீஷர் நடுப்பகலில் புஷ்கர க்ஷேத்திரத்தில் இளைப்பாறத் தங்கினர். அப்போது சுநச்சேபன் புஷ்கர க்ஷேத்திரத்தில் ரிஷிகளோடு கூடத் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் தனது மாதுலனான விசுவாமித்திரரைக் கண்டனன்.

அவன் தனது மனவருத்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டே அவரது மடியில் வந்து விழுந்து, "ஸ்வாமி! எனக்குத் தாயுமில்லை, தந்தையுமில்லை; உம்மையே புகலாகப் பற்றுகின்றேன்; நீரே அருள் புரிந்து அடியேனைக் காத்தருளவேண்டும்; அம்பரீஷ மன்னவனுடைய யாகமும் குறையற நிறைவேறி நானும் உயிர்வாழ்ந்திருக்கும் வண்ணம் கருணைபுரிய வேண்டும்" என்றனன்.

அதுகேட்ட விசுவாமித்திரர் அப்போதே தமது புதல்வர்களாகிய மதுஷ்யந்தன் முதலானவர்களை யழைத்து, 'தந்தையின் கட்டளைப்படி நடக்கவேண்டியது உங்களுக்குக் கடமையன்றோ; உங்களுடைய நற்குணம் வெளியாவதற்கு இப்போது நல்ல சமயம் நேர்ந்திருக்கின்றது; இந்த சுநச்சேபனுக்கு நான் அபயப்பிரதானம்பண்ணியிருக்கின்றேனாதலால் என்னுடைய வாக்கு மெய்ம்மை பெறுமாறு உங்களில் ஒருவன் அம்பரீஷ மன்னவனுடைய யாகத்திற்குப் பசுவாக இருந்து இவனை உயிர்வாழ்விக்கவேணும்' என்றனர்.

ராமா! அதுகேட்டு அப்புதல்வர்கள் பரிகாசமான பதிலுரையைக்கூறி அக்கட்டளைக்கு இணங்கா தொழிந்தனர். அதனால் மிக்க சீற்றங்கொண்ட விசுவாமித்திரர் முன்பு வஸிஷ்டபுத்திரர்களுக்குப் போலவே இவர்களுக்கும் சாபம் கொடுத்துவிட்டு, மிகவும் வாடின முகத்தோடு நிற்கின்ற சுநச்சேபனுக்கு அஞ்சேலென்று கைகவித்து அவனுக்கு இரண்டு மந்திரங்களைச் செவியில் உபதேசித்து "பிள்ளாய்! அம்பரீஷ மன்னவனுடைய யாகத்தில் நீ பசுவாக இருக்க நேரும்போது அங்கு இவ்விரண்டு மந்திரங்களையும் பாடுவாயாகில் உயிர்வாழப்பெறுவாய்" என்று சொல்லி நியமனம் தந்தனர்.

அவ்வுபதேசத்தைப் பெருமகிழ்ச்சியோடு பெற்றுக் கொண்டு அம்பரீஷனிடம் வந்து சேர்ந்த சுநசேபன் அம் மன்னவனோடுகூட விரைவாக யாகசாலைக்கு வந்து சேர்ந்த னன். யாகபசுவுக்குச் செய்யவேண்டிய கோலங்களை யெல் லாம் இவனுக்குச்செய்து யூபஸ்தம்பத்தில் இவன் கட்டப்பட் டனன். அப்போது விசுவாமித்திரருடைய உபதேசமொழி யின்படியே அவ்விரண்டு மந்திரங்களையும்பாடி இந்திரன் உபேந்திரன் என்ற இரண்டு தேவதைகளையும் தோத்திரம் செய்து தெய்வானுக்கிரஹத்தினால் தீர்க்காயுள் பெற்றனன். மன்னவனது யாகமும் குறைபின்றியில் நிறைவேறி சுநசேபனும் ஆயுள் பெற்றுக்களிக்கும்படியாக இங்ஙனம் அருள் புரிந்த விசுவாமித்திரர் அந்தப் புஷ்கர க்ஷேத்திரத்தில் ஆயிரமாண்டு தவநிலையில் ஊன்றியிருந்தனர்.

அறுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்துமூன்றவது ஸர்க்கம்.

விசுவாமித்திரர் தவப்பயனுகப் பிரமனருளால் ரிஷிபட்டம் பெற்றும் திருப்திபெருமல் மீண்டும் தவம் செய்ய, அப் போது மேனகைவந்து தவத்தைக்கெடுக்க, பிறகு வடதிசை சென்று கடுந்தவம் புரிந்து மஹரிஷி பட்டம்பெற்றும் மீளாமல் பெருந்தவ மியற்றி யதைச் சதானந்தர் கூறுதல்.

ஆயிரமாண்டு நிறைந்து தவம் முடிவுபெற்றபின் விசுவா மித்திரருக்குப் பேறு அளிக்க வானவர்கள் அனைவரும் அங்கு வந்தனர். வானவர் தலைவராய நான்முகக் கடவுள் விசுவாமித்திரரை நோக்கி 'நீர் செய்த தவத்தின் பயனாக ரிஷி

யானீர்' என்று சொல்லிவிட்டு அமரர்களோடு தன்னுலகம் மீண்டு சென்றனர்.

அவ்வளவிலும் திருப்தியடையாத விசுவாமித்திரர் மீண்டும் கோர மாதவம் புரியத் தொடங்கினர். வெகுகாலஞ் சென்ற பின் ஒருநாள் மேனகை யென்னும் தேவமாது புஷ்கர க்ஷேத்திரத்திற்கு வந்து நீராடுகையில் அவளை விசுவாமித்திரர் கண்ணுற்றுக் காமபரவசராகி இனிய மொழிகளாலே அம்மடந்தையைத் தனது ஆச்ரமத்திற்கு வந்து சேரும்படி செய்துகொண்டனர். பத்து வருஷகாலம் அவளோடு கூடியிருந்து காலங்கழித்த விசுவாமித்திரர் ஒருநாள் கழிவிரக்கங் கொண்டு 'அந்தோ! என்ன காரியம் செய்தோம்!' என்று தம்மைத்தாமே வெறுத்து, 'தவநிலைக்கு இடையூறு செய்ய நினைத்த தேவர்களின் மாயையினால் நேர்ந்த பிழைஇது' என்று துணிந்து கடுங்கோபங்கொண்டிருக்கையில் அஞ்சி நடுங்கிக் கைகூப்பி நின்ற அவ்வமர மங்கையைச் சபியாமல் இனியசொற்களையே சொல்லி யனுப்பிவிட்டு இமயமலைக்குச் சென்று சேர்ந்தார்.

அங்குக் கௌசிகீ நதியின் கரையிலே மிகக் பயங்கரமாகத் தவம்புரியத் தொடங்கினர். ஓராயிரமாண்டு அங்ஙனம் செல்லுகையில் இனி என்னாகுமோவென்று தேவர்கள் அஞ்சி முனிவர்களுடன் பிரமனைச்சென்று சார்ந்து "ஸ்வாமின்! விசுவாமித்திரருக்கு மஹரிஷி யென்கிறபட்டம் அளிப்பதே நலம்" என்று கூறியழைத்தார்கள்.

அப்படியே அளிக்க இணங்கிய நான்முகப் பெருமான் விசுவாமித்திரரிடம் வந்து சேர்ந்து 'அப்பா உனது கடுந் தவத்தினால் மகிழ்ச்சிபெற்று யான் உனக்கு மஹரிஷி யென்கிற பட்டப்பெயர் தந்திட்டேன்' என்ன; அதுகேட்ட அவர்

களிப்புமின்றி வருத்தமுமின்றிக் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு 'பெருமானே! உமது திருவாக்கினால் என்னை மஹர்ஷியென்றபோதே நான் ஜிதேந்திரியனாகின்றேனென்று கொள்ளலாமன்றோ' என்றார்; அதற்குப் பிரமன் 'இப்போது நீர் இந்திரியங்களை வென்றவராக ஆகின்றிரல்லீர்; இன்னமும் அதற்குரிய முயற்சி செய்யவேண்டும்' என்று சொல்லிவிட்டுத் தன் இருப்பிடம் சென்றனன்.

பிரமனோடு தேவர்கள் யாவரும் புறப்பட்டுப் போன பின் விசுவாமித்திரர் முன் செய்த தவங்களைத்தினும் மிக்க கொடியதோர் தவத்தை இயற்றத் தொடங்கிக் கைகளை உயரவெடுத்து அந்தரத்தில் நின்று, வெய்யிற்காலத்தில் தீயிடையே நின்றும் குளிர் காலத்தில் நீர்நிலைகளில் நின்றும் இரவு பகல் வாசியற இங்ஙனம் ஆயிரமாண்டளவும் கோர மாதவம் செய்தனர். அதுகண்டு தேவாதி தேவனான இந்திரன் நடுக்கமுற்று அரம்பையெனனும் வேசியை நோக்கி இங்ஙனம் கூறலாயினன;

அறுபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்திநான்காவது ஸர்க்கம்

விசுவாமித்திரருடைய தவநிலையைக் கெடுக்க இந்திரன் அரம்பையை அனுப்பினதையும், அவர் அவட்குச் சாபங்கொடுத்துப் பின்ப வருந்தி மீண்டும் கடுந் தவம் புரியக் கருதினதையும் சதானந்தர் இராமனுக்குக் கூறுதல்.

ராமா! இந்திரன் ரம்பையை நோக்கி 'நங்காய்! காம விகாரமடையும்படி விசுவாமித்திரரைக் கலங்கச் செய்ய வேண்டுவது உனது கடமை, தேவர்கட்காக இக்காரியம் நீ தான் செய்யத் தகும்' என்றான். அதுகேட்ட அவள்

'தலைவனே! விசுவாமித்திர முனிவர் மிகவும் கொடியவர்; சீறிச சிவந்து சபித்திடுவாராதலால் நான் மிகவும் அஞ்சு கின்றேன்; இககட்டளையை மாத்திரம எனக்கு நீர் இடா திருக்க வேண்டுமென்று பணிந்து கேட்டுககொளளுகிறேன' என்றனள்.

அதற்கு இந்திரன், "மாதர்க் குயர்ந்தவளே! நீ அஞ்ச வேண்டா, என் சொற்படி செய்! நானும வஸந்தருது வில் குயிலுருவம் தரித்துக காமனையும் துணை கொண்டு உன் னருகில் ஒரு மரத்தில் வந்து சேர்வேன; உன அழகினாலே விவாமிததிரரை ஈடுபடுததித தவநிலையைக குலைத்துவிடு" என்று துணிவுகூறிப புறப்படச் செய்தனன். அவளும் புறப் பட்டு மேலான அலங்காரங்கள் செய்துகொணடு பலவகைச் சிஙகாரங்களால விசுவாமிததிரரை மயக்க வாரம்பிததாள். அதனைநோக்கிய விவர் 'இது இந்திரனுடைய மாயை போலும்' எனறெண்ணி, பதினாயிரமாணடு கல்லாய்க் கிடக்குமபடி அவ் வரம்பையைச் சபிதது, 'பிறகு வஸிஷட முனிவர் தவ வலிமை யால் உன்னை இச சாபததினின்றும விடுவிப்பார்' என்று சாப விடையும் கூறினார். இங்ஙனம் கடுஞ்சினங்கொண்டு சாபங்கொடுததவர், உடனே 'அந்தோ! கோபத்திற்கு ஆளா யினோமே! எனறு கழிவிரக்கம் கொணடார்!

இவரது சாபத்தின்படி ரம்பை கலலாகி யொழிந்தனள். குயிலாக வந்த இந்திரனும் துணையாக வந்த மன்மதனும் அஞ்சியோடிப்போயினா. பிறகு விசுவாமித்திரர் 'இனி யார் எது செய்யினும் நாம சிறிதும் சீறுநகொளளாமலே யிருக்க வேண்டும். கோபத்தினால தவநிலை குனறுதலால் நமது இஷ்டஸிததி தாமதிததே போகின்றது; இனி இப்படி ஆகவொண்ணாது' என ஒருவாறு மனத்தைதத திடபபடுததிக்

கொண்டு, "பிரமரிஷியெனகிற பட்டம் பெறுமளவும் நான் ஐம்புலன்களையும வென்று சரீரததை வாட்டிவிடக்கடவேன்; நாறுண்டு ஆனாலும் மூசசுகூட விடாமலிருககககடவேன" என்று சங்கற்பஞ செய்துகொணடார்.

அறுபத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்.

விசுவாமித்திரா வடதிசையைவிட்டுக் கீழ்த்திசையிற்சென்று கடுந்தவம் புரிந்து தம் இஷ்டம் நிறைவேறப் பெற்ற படியை இராமனுக்குச் சதானந்தா கூறுதல்.

ராமா! இஙஙனம் மிககசுடினமான வுறுதியுடன் வட திசையைவிட்டுக் கீழ்த்திசை சென்ற விசுவாமிததிரா ஆயிர மாணடளவும் மிககக்கொடிய தவம புரிந்தனர். அப்போது அந்தத் தவநிலேககுப் பலபல இடையூறுகள் உணடாகியும் மனம திடமாயிருநததனல் சீற்றங்கொள்ளப் பெறவில்லே. எவவகையினும கோபங்கொள்ளலாகாதெனகிற உறுதி யுடனே நீணட தவம் இயற்றினா. அங்ஙனம் ஆயிரமாணடு தவமியற்றிமுடிதத விசுவாமிததிரர் அன்னபாரணே செய்யப் புகுஙகால இநதிரன் அந்தண வேடததுடன் வந்து அணுகி அவ்வன்னததைத் தனக்குத தநதிடுமாறு இரநதனன். அப படியே அவ்வனனம முழுவதையும் அவனுக்குத தந்திட்டு அபபோதும கோபங்கொள்ளாமல வாளாஇருந்திட்டார். மீணடும ஆயிரமாணடு மூச்சுவிடாமல் தவஞ்செய்துகொண் டிருந்த அவ்விசுவாமிததிரரது சிரத்தில்நின்று புகைகிளரத் தொடங்கிறறு. அதனுல மூவுலகமும நடுக்கமும தாபமும் உற்றது. பிறகு கந்தருவர் தேவர் அசுரர் அரக்கர் முத

லாயினோர் அனைவரும் ஒளிகுறைந்து மதிமயங்கி மிகக துயரத்துடனே நான்முகக் கடவுளிடம் வந்து, "ஸ்வாமின்! விசுவாமித்திரரது தவக்கனல பொறுக்கமுடியாததா யிருக்கினறது; எவ்வகையான இடையூறு செய்யப்பார்ததும் அதத தவம் சிறிதும் முட்டுபபடாது மேன்மேலும கோரமாகவே வளர்நது செல்கினறது; அப்பெரியவர் கோரும் பலன எதுவோ, அதனை உடனே அவர்கரு அளிததிடுதல நன்று; இல்லையேல அவரது தவததினால் மூவுலகும விரைவில நாசமடைநதிடுமபோல் காண்கிறது; பிரமதேவனே! திசைகள் யாவும இருள்மூடி ஒளிமழுங்கிவிட்டன; கடலகள் யாவும் கலங்கிவிட்டன; மலைகள வெடிக்கின்றன; நானிலம் நடுஙகுகின்றது; மற்றுமுள்ள விபரீத நிலைமைகள வாய் கொணடு பேச வொண்ணாதவை, இவ்விஷயததில பரிஹார மொன்றும அறிகினறிலோம; மேன்மேலும விபரீதஙகள முற்றுவதற்கு முனனமே அம்முனிவர்க்கு நீ அனுக்கிரஹம் செய்து முடிக்கவேணடும" என்று ஒருமிடறுக முறையிட்டனர்.

பினபு அக்கூட்டங்களுடன் விசுவாமிததிரரிடம் வந்து சேர்நத நான்முகக் கடவுள் அவரை நோக்கி, "பிரமரிஷியே! உமது கடுந்தவத்தினால் மிகவும் களிபபுற்றேம்; நீர் பிராமணத்தன்மையை அடைந்தவராய்விட்டீர்; உமக்கு நீண்ட ஆயுளையும நல்கினேன; இனி நீர் தவத்தை விட்டிடல் வேணடும" என்றுரைக்க; அதுகேட்டுப் பெருமகிழ்ச்சி கொண்ட விசுவாமித்திரர் தெணடனிட்டு "பிராமணததன்மையும் நீணடவாழுளும் எனககுததந்தது உண்மையாயின, ஓங்காரமும் வஷட்காரமும் வேதங்களும எனனை வரிக்க வேண்டும்; [அதாவது, வேதங்களை ஓதுவித்தல், வைதிகக்

கிரியைகளைச் செய்வித்தல் முதலிய அதிகாரங்கள் யாவும் எனக்கு வரவேண்டும்.] வானவர்காள்! வஸிஷ்ட முனிவரும் இங்கேவந்து தமதுவாக்கினால் என்னைப் பிரமரிஷி யென்று கூறவேண்டும்; இங்ஙனே எனது கோரிக்கைகள் நிறைவேறப் பெறுமாயின் நீங்கள் புறப்பட்டுப் போகலாம்" என்றனர்.

பிறகு வஸிஷ்டமாமுனிவர் வானவர்களால் வேண்டிக் கொள்ளப்பட்டு விசுவாமித்திரரிடம் வந்து நேசம் செய்து கொண்டு "உம்மைத் தேவர்கள் யாவரும் ஒப்புக்கொண்டபடி நானும் பிரமரிஷியென்றே ஒப்புக்கொண்டேன்" என்று இசைந்து இயம்பினர். பிறகு அவரவர்கள் தத்தம் இருப்பிடங்கள் சென்று சேர்ந்தனர். இராமபிரானே! இம்முனிவரால் இங்ஙனம் அரும்பெருந் தவத்தின் பயனை அந்தணமை அடையப்பட்டது; இவருடைய பெருமை சொல்லி முடிக்கப்பாலதன்று—

என்று இவ்வண்ணமாக விசுவாமித்திரரது சரிதைகளைச் சதானந்த முனிவர் இராமனுக்குக் கூறி முடித்தனர்.

இவ்வளவும் கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஜனக சக்ரவர்த்தி இவ்வளவு பெருமைவாய்ந்த மாமுனிவர் தசரத புத்திரர்களோடுங்கூடத் தன்னில்லத்திற்கு எழுந்தருளி அனுக்கிரகஞ்செய்ததுபற்றித் தனனுடைய ஆனந்தமிகுதியை அடிக்கடி விஞ்ஞாபனஞ் செய்துகொண்டு, அப்போது சூரியன் அஸ்தமிக்குங் காலம் ஆனதனால் மீண்டும் மறுநாள் காலையில் சந்திப்பதாகக் கூறி விசுவாமித்திரரிடம் விடைபெற்றுத் தன இருப்பிடம் சாரந்தவளவில், அம்முனிவரும் தாசரதிகளுடன் தம்விடுதியிற் சென்று சேர்ந்தனர்.

அறுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்தாறுவது ஸர்க்கம்

ஜனகமன்னவன் தன்னிடமுள்ள வில்லின் வரலாற்றைக் கூறித் தனது பிரதிஜ்ஞையையும் தெரிவித்தல்.

மறுநாட் காலையில் ஜனகமன்னவன் காலைக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு தாசரதிகளோடுகூட விசுவாமித்திரரை ஸபைக்கு வரவழைத்து உரிய பூசைகளைச்செய்து 'அடியேனுக்கு ஏதேனும் கட்டளையிடவேண்டும்' என்று கேட்டுக் கொள்ளுகையில், விசுவாமித்திரர் "மன்னவர் மணியே! உன்னிடமிருக்கின்ற மிக்க பெரும்புகழ்பெற்ற வில்லை இந்தத் தாசரதிகள் காணவிரும்புகின்றனர்; அதனை இவர்கட்குக் காட்டவேணும்" என்றனர். அதுகேட்ட ஜனகமன்னவன் அந்த வில் தன்னிடத்தில் வந்து சேர்ந்த வரலாற்றை எடுத்துரைக்கத் தொடங்கினன்;—

எங்கள் குலத்தில் நிமியென்பவர்க்கு ஆறுவது புருடர் தேவராதர் என்பவர் சிவபிரானிடமிருந்த இவ் வில்லை ஏற்றுக்கொண்டார்; அது எப்படியென்னில்— முற்காலத்தில் சிவபிரான் தக்ஷயாகத்தில் தேவர்களை நலியும்போது இவ் வில்லை அவலீலையாக நாணேற்றிக்கொண்டு சினந்து தேவர்களை நோக்கி, 'இவ் வேள்வியில் எனக்குரிய பகுதியை நீங்கள் கொடாததனால் உங்கள் தலைகளை இவ்வில்லினால் அறுத்துத் தள்ளிவிடுகிறேன்' என்று கூற, அப்போது தேவர்கள் அஞ்சி நடுங்கி வணங்கி வேண்டிக்கொள்ள, சிவபெருமான் திருவுள்ளமிரங்கி உவந்து அந்தவில்லைத் தேவர்கட்கு அளித்திட, அப்போது எமது குலத்தில் பெரியவராய் விளங்கின தேவராதரிடத்தில அவ் வில் கொடுத்துவைக்கப் பட்டது; அதுவே இந்த வில். அன்றியும், நான் யாகஞ் செய்வதற்காக நிலத்தை உழும்போது உழுபடைச் சாலி

லிருந்து தோன்றிய பெண்மணி சீதை யென்னும பெய ருடனே விளங்கிவருகின்றாள். என்னுடைய பெண்ணாக வளர்க்கபபட்டுவரும இவள், மேற்கூறிய விலலை நாணேற்றி வளைக்கும் வல்லமை யுடையவர்க்கே விவாஹம் செய்து கொடுக்கத தக்கவளாக ஸங்கலபிக்கப்பட்டிருக்கிருள். இதனை யறிந்த பலபல அரசர்களும் இங்கு வந்து இவவில்லின வலி மையைப் பரீக்ஷித்துப் பார்ததுக் கையொழிந்துபோய்விட் டார்கள. இவவில்லைத தூக்கிபபாாக்கவும் முடியாமற் போய விட்டனர். அதனால் சீதையை ஒருவர்க்கும விவாஹம்செய்து கொடுக்க அவகாசமேற்படாமல் போயிற்று. அதனால மிக்க சினங்கொண்ட வேந்தர்கள் என்னோடு போர்புரிவதற் காக இந் நகரைச் சூழந்துகொணடார்கள. இந்த வில்லை வளைக்கவேண்டுமென்று நான் சுல்கம் வைத்திருந்ததை அவ் வரசர்கள தங்களுக்குப பெருத்த அவமானமாக எண்ணி அத னால் யுத்தஞ் செய்ய முன்வந்தார்கள்.

முனிவரே! அங்ஙனம் ஓராண்டு போர் நடந்ததனால் எனது படைகள் பெரும்பாலும் நாசமடைந்தன. பிறகு நான் தவம் புரிநது தேவகணங்களை மகிழவிதது அத தேவர்களின அருளினால் சதுரங்க சேனைகளைப் பெற்றேன். பிறகு அமமன்னவர்களையெல்லாம் பங்கமடைந்து தொலையும் படி செய்திட்டேன். அததகைய மேன்மை வாய்ந்த இப பெரு விலலைத தாசரதிகளுககுங் காட்டுகின்றேன். இராம பிரான இவ்வில்லை நாணேற்றி வளைப்பானகில் சீதையை அக குமாரனுக்கு மணம் புரிவிப்பேன— என்று ஜனக மன் னவன் சொலலி முடிததனன்.

அறுபத்தாறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்தேழாவது ஸர்க்கம்.

இராமன் வில்லை முறித்தலும் அயோத்தியிலிருந்து தசரத மன்னவனை வரவழைக்க முயலுதலும்.

இங்ஙனம் ஜனக மன்னவன் கூறியதைக் கேட்ட விசுவாமித்திரர் அந்த வில்லை இராமனுக்குக் காட்டுக வென்றார். ஜனகனும் தனது வேலைக்காரர்களை யழைத்து, அவ் வில்லை அங்குக்கொணர்ந்து சேர்க்குமாறு கட்டளையிட்டனன். அவர்கள் அவ்வில் இருக்கும் பெட்டியை எட்டுச் சக்கர வண்டியிலேற்றி ஐயாயிரம்வீரர்கள் மிகுந்த சிரமத்துடன் இழுத்துக்கொண்டு வருமாறு செய்தனர். அங்ஙனம் அதுவந்து சேர்ந்த பின்பு விசுவாமித்திர முனிவனை நோக்கி ஜனகமன்னவன் கைகூப்பிக்கொண்டு—

"முனிவரே! இப்பெருவில்லானது மிகவும் சிறப்புப் பெற்றது; தேவர் அசுரர் அரக்கர் யக்ஷர் கந்தருவர் முதலான அனைவரும் ஒன்றுகூடினாலும் இவ்வில்லை நாணேற்றகில்லார்; அப்படியிருக்க, மனிதர்களில் இதற்கு வல்லமையுள்ளார் யாவர்? இத்தகைய பெருவில் இதோ கொணடுவரப்பட்டுளது; இதனை இவ்வரச குமாரர்கள் பார்க்கட்டும்" என்று கூற,

விசுவாமித்திரர் இராமனை யழைத்து, குழந்தாய்! இவ் வில்லைப்பார்' என்றார். அதுகேட்டு இராமன ஒரு பெட்டியி லிருந்த அந்த வில்லை உற்று நோக்கி 'ஸ்வாமின! இச்சிறந்த வில்லை எனது கையினால தொட்டுப் பார்க்கிறேன; பிறகு தூக்கிப்பார்க்கவும முயற்சி செய்கிறேன்' என்று கூறி, பல்லாயிரவர் பார்த்துக்கொணடிருக்கையில அவலீலையாகவே அவ்வில்லை நடுவில் பிடிதகெடுத்து நிறுத்தி, உடனே நாணேற்றி யிழுக்கையில் அவ்வில் இடையில் இற்றுமுறிந்

தது. அப்போதுண்டான பேரொலி வருணிக்க முடியாத தாயிருந்தது. அவ்வொலி செவியில் விழப்பெற்ற பலரும் மூர்ச்சித்து நிலத்தில் விழுந்து அரிதில் தெளிந்தனர்.

அப்போது ஜனகமன்னவர் கைகூப்பிக்கொண்டு விசுவாமித்திரரை நோக்கி "ஸ்வாமின! இராமனுடைய வலிமையை நான் கண்டுகொண்டேன; மிகஆச்சரியமாக வுள்ளது; இஃது இங்ஙனே நடைபெறுமென்று நான் கனவிலும் கருதவில்லை. இனி எனது மகளான ஸீதை இராமனைக் கணவனுகப்பெற்று எமது குலத்திற்குப் பெரும் புகழ விளைப்பாள்; இவளுடைய விவாஹத்திற்காக நான் கொண்டிருந்த சபதமும நிறைவேறிற்று. இனி விவாஹம் நடைபெற வேண்டியதே. அயோத்தியில் வாழும் தசரத மன்னவர்க்கு இச்செய்தியை அறிவித்து விரைவில் அவரை இங்கு வரவழைக்கவேண்டும" எனறுரைக்க, முனிவரும் அங்ஙனமே யாகுகவென்று இசைந்து நிற்க, மன்னவன் மந்திரிகளிடம் விவாஹமுகூர்த்தப்பத்திரிகை கொடுத்துத் தசரதரை அழைத்து வருமாறு ஏவினன்.

அறுபத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்.

ஜனகமன்னவனது தூதர்களால் செய்தியறிந்த தசரதர் வஸிஷ்டா முதலானுரோடு ஆலோசித்து மிதிலைக்குப் புறப்பட நிச்சயித்தமை கூறல்.

ஜனகமன்னவனது கட்டளையின்படியே அயோத்தி நகர்க்குப்புறப்பட்டவர்கள் நான்காவது நாள் அங்குச்சென்று சேர்ந்தாாகள். தசரத மன்னவனையும் முறையில் காணப் பெற்றார்கள. பிறகு கைகூப்பிக்கொண்டு "மன்னவர்

மணியே! மிதிலை நகர்க்கு அரசரான ஜனக சக்கரவர்த்தி உமது யோகக்ஷேமங்களை வினவுகின்றார்; அன்றியும் தமது புதல்வியாகிய ஸீதைக்கு விவாஹசுல்கமாக வைக்கப்பட்டிருந்த வில் நெடுநாளாக ஒருவராலும் எடுக்கவும் முடியாதபடி யிருந்து, இப்போது உமது திருக்குமாரரான இராமபிரானால் எடுத்து வளைக்கப்பட்டு முறிபட்டதனால் ஏற்கனவேயுள்ள பிரதிஜ்ஞையின்படி ஸீதையை இராமனுக்குக் கொடுத்துத் திருக்கலியாணம் நடத்த நிச்சயித்திருப்பதை நீங்கள் இசைந்து ஸபரிவாரராய் மிதிலாபுரிக்கு விஜயஞ் செய்து சுபகாரியத்தைச் சடக்கென நிறைவேற்றவேணுமென்றும் வேண்டிக்கொள்ளுகிறார்" என்று விண்ணபஞ் செய்தார்கள்.

அதுகேட்டலும் மிக்க மகிழ்வெய்திய தசரத மன்னவன் வஸிஷ்டர் வாமதேவர் முதலிய முனிவர்களையும் மந்திரிகளையும் அழைப்பித்து அந்த ஆனந்தச் செய்தியை அறிவித்து, எல்லாருமாக நாளைக்குப் புறப்பட்டு மிதிலைக்குச் செல்லவேணுமென்று அறுதியிட்டனன்.

அறுபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்.

தசரதர் மிதிலாபுரி வந்துசேர்ந்து ஜனகரோடு ஸம்பாஷித்தமை கூறல்.

மறுநாட் காலையில் தசரத மன்னவன் கலியாணப்புறப்பாட்டிற்கு உரியகட்டளைகளை வெகு அழகாகச் செய்தனன். சேனைகளும் பல்லக்குகளும் தேர்களும் காலாட்களும் புரோஹிதர்களும் முன்னே புறப்பட்டுப் போகவேண்டுமென்று

துரிதப்படுத்தி அங்ஙனமே அனைவரையும் பலபல அலங்கா ரங்களுடனே புறப்படச் செய்து தானும் புறப்பட்டு நாலு நாள் கடந்து ஐந்தாநாளில் யாவரும் மிதிலாபுரி சென்று சேர்ந்தனர்.

இவர்களது வருகையை யறிந்து மகிழ்ந்த ஜனக மன்ன வன் முறைப்படி எதிர்கொண்டனன். மிக்க பெரும்புகழ் படைத்த தசரதசக்ரவர்த்தியும் வஸிஷ்டர் முதலிய மாமுனிவர்களும் தன் இருப்பிடம் நோக்கி வந்தமைபற்றித் தனக்குண்டான அளவுகடந்த ஆனந்தத்தை அடிக்கடி விண் ணப்பஞ் செய்து கொண்டனன். தனக்கும் தனது குலத் திற்கும பெருமேன்மையுண்டான மஹாபாக்கியத்தை வாயா ரச் சொல்லிக்கொண்டனன. "இப்போது நடைபெற்று வருகின்ற எனது வேள்வியின் முடிவில் விவாஹசுப முகூர்த் தத்தை நிறைவேற்றிவைக்கவேணும்" என்றும் பிரார்த்தித் துக்கொண்டனன்.

அதற்குத் தசரதர் 'கன்னிகையைக் கொடுக்கக் கட மைபபட்டிருக்கின்ற நீர் எந்த சுபமுகூர்த்தத்தில் கொடுக் கின்றீரோ அந்த சுப முகூர்த்தத்தில் நாங்கள் பெற்றுக் கொள்ளக் கடமைபபட்டிருக்கிறோம்; இனி எங்களால் என்ன தடை? எதையும் உமது கட்டளையின்படியே நடத்தக் காத் திருக்கின்றோம்' என்றனர். இப்படி ஒருவர்க்கொருவர் அழகாக வார்த்தையாடிக் கொண்டு அவ்விரவைப் பெரு மகிழச்சியோடு கழித்தனர்.

அறுபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எழுபதாவது ஸர்க்கம்.

வஸிஷ்ட முனிவர் இக்ஷ்வாகு ஸந்தான பரம்பரையைப் பகர்தல்.

மறுநாட் காலையில் ஜனகமன்னவன் காலைக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு புரோஹிதரான சதானந்தரை விளித்து 'ஸ்வாமின்! எனனுடைய இளைய தம்பி குசதவஜனென்பவன் இக்ஷுமதி யெனகிற நதியின் கரையில் ஸாங்காச்யை யென னும் நகரில் வாழ்கின்றனல்லவா? அவனை நான் காண விரும்புகின்றேன; அவனும் இங்கு வந்து ஸீதா விவாஹக் காட்சியைக் கண்டு களிக்கவேணும்' என்று பேசிக்கொண் டிருக்கையில் அங்கு வேலைக்காரர் சிலர் வந்துசேர, அவர் களுக்குக கட்டளையிட்டனுப்ப, அவர்கள் குதிரைகளின மீது ஏறிக்கொண்டு புறப்பட்டுப் போயினர்.

ஸாங்காச்யா நகரத்தில் அவர்கள குசத்வஜரைக் கண்டு செய்தி சொல்ல, அவரும் கேட்டுக்களிதது உடனே புறப் பட்டு மிதிலைமா நகர் வந்து சேர்ந்து, தமையனரான ஜனகரை யும் சதானந்தரையும் கண்டு வணங்கி ஆஸனத்தில் அமர்ந் தனர்.

பிறகு தசரதமன்னவரும் புரோஹிதர் முதலானோரோடு கூட அவ்விடம் வரவழைக்கப்பட்டு வந்து சேர்ந்து, தமது வம்ச பரம்பரையைத் தம குலகுருவான வஸிஷ்டர் எடுத் துரைப்பர் என்று கூறினவளவிலே வஸிஷ்டமா முனிவர் விசுவாமித்திரருடைய அனுமதியையும் பெற்றுக்கொண்டு வம்சாவளியை எடுத்துரைக்கத தொடங்கினர்.

பிரமனிடததில் நின்று மரீசிதோனறினா.

மரீசியின் புதல்வர்-காசியபர்.

காசியபரிடமிருந்து—விவஸ்வான் தோனறினன்.

விவஸ்வானது புத்திரர்—மனுப்ரஜாபதி.
மனுப்ரஜாபதியின் குமாரர்—இக்ஷ்வாகு.

இந்த இக்ஷ்வாகுவே அயோத்தியை முந்துற அரசாண்டவர்.

இக்ஷ்வாகுவின் புத்திரர்—குக்ஷி.
குக்ஷியின் புதல்வர்—விகுக்ஷி.
விகுக்ஷியின் புத்திரர்—பாணர்.
பாணருடைய புத்திரர்—அநரண்யர்.
அநரண்யருடைய புத்திரர்—ப்ருது.
ப்ருதுவின புத்திரர்—திரிசங்கு.
திரிசங்குவின் மகன்—துந்துமாரன்.
துந்துமாரனுடைய மகன்—மாந்தாதா.
மாந்தாதாவின் மகன—ஸுஸந்தி.
ஸுஸந்தியின மக்கள்—துருவஸந்தி, ப்ரஸேனஜித.
துருவஸந்தியின் புத்திரர்—பரதர்.
பரதருடைய புதல்வர்—அஸிதர்.

அந்த அஸிதர்க்குப் பலர் பகைவராக ஏற்பட்டனர்; அவர் அவர்களோடு எதிர்த்துப் போர்செய்து ராஜ்யமிழந்து மந்திரிகளோடுகூடி இமயமலைச் சாரலில் ப்ருகுபரஸரவணமென்ற குன்றில் வாழ்ந்து வருகையில் அவருடைய மனைவியர் இருவரும கருக்கொண்டனர். அவர்களுள் காளிந்தியென்பவள் தன் சக்களத்தியினுல் விஷம் இடப்பெற்றனள். அவள், அங்கே வந்துசேர்ந்த ச்யவனரென்னும் முனிவரை வணங்கித் தனக்கு நல்ல புத்திரன் பிறக்கும்படி அனுக்கிரகம்வேண்டிப் பணிவிடைகள் செய்துவந்தாள. "விஷத்தோடு கூடியே உனக்கொரு நல்ல புதல்வன் பிறப்பன்" என்று அவரால் அநுக்கிரஹிக்கப்பெற்ற அவள் அவ்வண்ணமாகவே. விஷத்தோடுகூடிய ஒரு குமாரனைப் பெற்றுள். [விஷத்திற்கு

வடமொழியில் கரம் என்று பெயர்; கரத்தோடுகூடிப பிறந்த தனால்] ஸகரன் என்று அப்பிள்ளைக்குப பெயர் வழங்கியது.

ஸகரனது புதல்வன்—அஸமஞ்சன்.
அஸமஞ்சனுடைய புத்திரன்—திலீபன்.
திலீபனுடையபுததிரர்—பகிரதர்
பகீரதருடைய புததிரர்—ககுதஸ்தர்.
ககுதஸ்தருடைய புதிரர்—ரகு.
ரகுவின புத்திரன—ப்ரவருததன்.
பரவருததனுடைய மகன்—சஙகணன்.
சங்கணனுடைய புத்திரர்—ஸுதர்சனர்.
ஸுதர்சனருடைய புததிரர்—அக்நிவருணர்.
அக்நிவருணருடைய புததிரா—சீக்ரகர்.
சீகரகருடைய பிள்ளை—மரு.
மருவின மகன்—ப்ரசுச்ருகன.
ப்ரசுச்ருகனுடைய மகன—அம்பரிஷன.
அம்பரீஷனது புத்திரன்—நஹுஷன.
நஹுஷனது புதல்வன்—யயாதி.
யயாதியின் புத்திரர்—நாபாகர்.
நாபாகருடைய புத்திரர்—(இந்த) தசரதர்.

இவருடைய புத்திரர்களே இந்த ராம லக்ஷ்மணர்கள்.

ஜனகமன்னவரே! இங்ஙனம் பரமபவித்திரமான பெரிய வம்சததிற் பிறந்த இக்குமாரர்களுக்காக உமது புதல்விகளை வரிக்கின்றேன்; கன்னிகாதானம் செய்ய வேண்டும—என்று கூறி முடிததனர் வஸிஷ்டமுனிவர்.

எழுபதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்தோராவது ஸர்க்கம்.

ஜனகர் தமது வமிசபாரம்பரையைக் கூறுதலும் கன்னிகாதானவுறுதி கூறுதலும்.

இங்ஙனம் முனிவர் தசரத சக்கரவர்த்தியின் வமிசபாரம்பரைகளை யெடுத்துரைத்து முடித்தபின் ஜனக சக்கரவர்த்தியும் தமது வமிசாவளியை யெடுத்துரைக்கத் தொடங்கினர்;

நிமிசக்கரவர்த்தி எமக்கு மூல புருஷர்.
நிமியின் புத்திரர்—மிதி.
மிதியென்பவராலேயே மிதிலாநகரம் ஏற்படுத்தப்பட்டது.
மிதியின் புதல்வர்—ஜனகர்.
ஜனகருடைய புதல்வர்—உதாவஸு.
உதாவஸுவின் புத்திரர்—நந்திவர்த்தனர்.
நந்திவர்த்தனருடைய புத்திரர்—ஸுகேது.
ஸுகேதுவின் புத்திரர்—தேவராதர்.
தேவராதருடைய புத்திரர்—ப்ருஹத்ரதர்.
ப்ருஹத்ரதருடைய புத்திரர்—மஹாவீரர்.
மஹாவீரருடைய புத்திரர்—ஸுத்ருதி.
ஸுத்ருதியின் புத்திரர்—த்ருஷ்டகேது.
த்ருஷ்டகேதுவின் புத்திரர்—ஹர்யசவர்.
ஹர்யசவருடைய மகன்—மரு.
மருவின் புதல்வர்—ப்ரதிந்தகர்.
ப்ரதிந்தகருடைய புத்திரர்—தேவமீடர்.
தேவமீடருடைய புத்திரர்—விபுதர்.
விபுதருடைய புத்திரர்—மஹீத்ரகர்.
மஹீத்ரகருடைய புத்திரர்—கீர்த்திராதர்.
கீர்த்திராதருடைய புத்திரர்—மஹாரோமர்.
மஹாரோமருடைய புத்திரர்—ஸ்வர்ணரோமர்.

ஸ்வர்ணரோமருடைய புத்திரர்—ஹ்ரஸ்வரோமர்.

ஹ்ரஸ்வரோமருக்கு இரண்டு புத்திரர்கள்; ஜனகனென்கிற நான—மூத்தவன்; குசத்வஜனென்பவன் எனது இளைய தம்பி.

எனது தந்தையாகிய ஹ்ரஸ்வரோமர் எனக்கு முடி சூட்டி, தம்பியான குசத்வஜனையும் என்னிடமே ஒப்பு வித்துத் தவம்புரியக் காடு சென்று சுவர்க்கமுஞ் சென்றனர். நானும் தம்பியும் ஒத்துவாழ்ந்து வருகையில் 'ஸுதந்வா' என்னும் ஓரரசன மிதிலாநகரத்தை ஆக்கிரமிக்க விரும்பி ஸாங்காசயா நகரத்தில் நின்றும் வந்தனன். வந்து, 'சிவ தனுசையும சீதையையும எனக்கே கொடுக்க வேணடும; இல்லையாகில போர்புரிய நேரும்' என்று சொல்லித் தூதுவர் களை என்னிடம் அனுப்பினன்.

பிறகு அப்படியே கொடிய யுத்தமும் உண்டாயிற்று. யுத்தத்தில அம்மன்னவனை வதை செய்து தம்பியை அந்த ஸாங்காச்யா நகரத்தில முடி சூட்டி அரசாள வைத்தேன்.

ஸீதையை இராமனுக்கும், எனது புதல்வியாகிய ஊர் மிளையை லக்ஷ்மணனுக்கும விவாஹம் செய்து கொடுக்கக் கடவேன். இன்று மகாநக்ஷத்திரம; அடுத்துவரும் உத்தர பலகுனி நன்னாளில சுப முகூர்த்தம் நடைபெற வேணடும். அதற்கு முன் மற்றைய சடங்குகளெல்லாம் குறையற நடத்தப்பட வேண்டும—என்று ஜனகமகாராஜன் சொல்லி முடித்தனன்.

எழுபத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்.

விசுவாமித்திரர் பரதசத்துருக்கனர்களுக்காகவும் கன்னிகைகளை வரித்தலும், விவாஹச் சடங்குகளை நடத்தத் தொடங்குதலும்.

ஜனகசக்கரவர்த்தியை வஸிஷ்டரும் விசுவாமித்திரரும் புகழ்ந்துகூறி 'உனது தம்பியாகிய குசத்வஜனுக்கு இரண்டு பெண்கள் இருக்கின்றார்களே, அவர்களையும் தசரதாத்மஜர்களான பரதசத்துருக்கனர்கட்கு விவாஹம் செய்து கொடுக்குமாறு கோருகிறோம்' என்ன, அது கேட்ட ஜனக மன்னவன் மிகமகிழ்ந்து அங்ஙனமேயாகுக வென்றிசைந்து ராஜகுமாரர் நால்வர்க்கும் ஒரு நாளிலேயே விவாஹமுகூர்த்தம் நடைபெறும்படி திட்டஞ் செய்தனன். அடுத்த நன்னாளாகிய உத்தரபல்குனீ நக்ஷத்திரம் விவாஹத்திற்கு மிகச்சிறந்திருப்பதால அன்றைக்கே சுபத்தை நடைபெறுத்தவேணுமென்றும் நிச்சயஞ் செய்தனன். இத்தகைய சிறந்த ஸம்பந்தம் தங்களுக்கு நேர்ந்ததைப் பற்றி ஜனகதசரதர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் மிக்க குதூஹலம் பாராட்டிப் பரமானந்தம் பொலிய வார்த்தையாடிக் கொண்டனர். மேல் செய்யவேண்டிய சடங்குகளை முறைவழுவாது நிறைவேற்றுதற் பொருட்டுத் தசரதர் வஸிஷ்ட விசுவாமித்திரர்களுடன் தமது விடுதிக்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

விவாஹமஹோத்ஸவத்திற்காக நடைபெறவேண்டிய சடங்குகள்யாவும் அடைவுபட நடைபெற்று வருகின்றன. அந்தணர்கட்கு விசேஷமாகக் கோதானங்கள் செய்யப்பட்டன. மற்றும் பலவகைப் பொருள்களும் அந்தணர்கட்கு வழங்கப்பட்டன.

எழுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம்.

ஸ்ரீராம லக்ஷ்மண பரத சத்துருக்கனர்களுக்கு விவாஹ மகோத்ஸவம் நடந்தமை கூறல்.

இந்நிலைமையில் கேகய நாட்டிலிருந்து, தசரதாத்மஜனான பரதனுடைய அம்மானாகிய [கேகயராஜ புத்திரரான] யுதாஜித் தென்பவர் மிதிலாபுரியில் வந்து சேர்ந்து க்ஷேமசமாசாரங்கள் கூறினர். "பரதனைக் காணவிரும்பிய என் தந்தை அவனையழைத்துவரும்படி என்னை யனுப்பினார்; நான் அயோத்திமா நகரில் வந்து விசாரிக்கையில், விவாஹத்தின் பொருட்டு யாவரும் இவ்விடம் வந்திருக்கிற செய்தியை யறிந்து நானும் இவ்விடம் வந்து சேர்ந்தேன்" என்றும் கூறினர்.

தசரதர் அவர்க்கு முறைப்படி உபசாரங்கள் செய்தனர். மறுநாட் காலையில் யாவரும் கலியாண மண்டபத்திற்கு வந்து கூடினர். சிறந்த சுப முகூர்த்தத்தில் இராமபிரான் தம்பிமார்களுடன்கூட, வஸிஷ்டர் முதலிய முனிவர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தபின் வஸிஷ்டர் ஜனகமன்னவனை நோக்கி, 'மன்னர் பெருமானே! கன்னிகாதானம் செய்யவேண்டிய கடமை உன்னுடையதாதலால் அதனை இனி நிறைவேற்றவேண்டும்' என்று கூற, அதற்கு ஜனகன் 'முனிவரரே! இதில் என்ன ஆலோசனையிருக்கிறது? கன்னிகைகளும் மங்கள காரியங்களெல்லாம் செய்து முடித்து விவாஹ வேதியின்கண் சித்தர்களாக இருக்கின்றார்கள்; நானும் இதோ ஸஜ்ஜனாகவே யிருக்கின்றேன்; இனி விவாஹச் சடங்கு தாமதமின்றியே நடைபெறலாம்; முற்றும் தேவரீர் முனிவர்களோடு கூடி முறை தவறாது நடைபெறுத்த வேண்டும்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்தனன்.

அதற்கு இசைந்த வஸிஷ்ட பகவான் வைதிக காரியங்களான ஹோமம் முதலியவற்றைக் குறையறச் செய்யத் தொடங்கினர். பிறகு ஜனக மன்னவன் ஸகல பூஷணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு மிக விளங்கும் ஸீதாபிராட்டியை அக்னிக்கு முன்பாக அழைத்துவந்து இராமனெதிரில் நிறுத்திக்கொண்டு,

"இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹதாமசரீ தவ
ப்ரதீச்சசைநாம் பத்ரம் தே பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா."

[இதன் பொருள்:- இந்த ஸீதை எனது மகள்; நீர் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய ஆசாரதர்க்ஷணமாகிற தருமத்தை அனுஷ்டிப்பதில் இவள் உமக்குத் துணைவியாக இருக்கத் தகுந்தவள்; ஒரு குறையுமின்றி நீர் வாழ்க. உமது கையினால் இவளது கையைப் பிடித்துக்கொள்ளும்.] என்று சொல்லித் தாரை வார்த்துத் தத்தஞ் செய்தனன். அப்பொழுது தேவர்களும் முனிவர்களும் வாழ்த்துக் கூறிப் பூமழை பொழிய, மங்கள வாத்ய கோஷமும் உண்டாயிற்று.

அந்த முகூர்த்தத்தனிலேயே ஜனக மன்னவன் தனது புதல்வியான ஊர்மிளையை லக்ஷ்மணனுக்குக் கன்னிகாதானம் செய்தனன். குசத்வஜனின் பெண்களுள் மாண்டவியென்பவள் பரதனுக்கும், ச்ருதகீர்த்தியென்பவள் சத்ருக்னனுக்கும் கன்னிகாதானம் செய்யப்பட்டனர். இங்ஙனம் தாசரதிகள் நால்வர்க்கும் திருமணம் குறையற நிறைவேறியது. அப்போழ்து பலவகையான சுபகுறிகள் தோன்றின. இங்ஙனம் நிகழ்ந்தபின்பு அவரவர்கள் தம் தம் விடுதிகட்குச் சென்று சேர்ந்தனர்.

எழுபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்துநான்காவது ஸர்க்கம்

விவாஹம் முடிந்தபின் தசரதா அயோத்தியை நோக்கிப் புறப்பட்டு வருகையில் பரசுராமா எதிர்த்து வருதல்.

அன்றிரவு கழிந்த பின்னர் விசுவாமித்திர முனிவர் தசரதரிடத்தும் ஜனகரிடத்தும் விடை பெற்றுக்கொண்டு தம் இருப்பிடமான இமயமலைக்குப் போகலுற்றார். பிறகு தசரதரும் ஸகுடும்பராய ஜனகரிடம் விடை பெற்றுத் தமது அயோத்திமா நகரக்குப் புறப்படலாயினர். வழி விடுவதற்காக ஜனகரும் சிறிது தூரமளவும் பின் தொடர்ந்து வந்து விசேஷமாகச் சீதனமும் கொடுத்து விடை பெற்றுக்கொண்டு மிதிலைமா நகரக்குத் திரும்பினா.

குடும்பங்களுடனும் முனிவர்களுடனும் படை வீரர் களுடனும் தசரத மன்னவன் அயோத்தி நகர் நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருக்கையில் அசுப நிமித்தங்கள் சிலவும் சுபநிமித்தங்கள் சிலவும் தோன்றின. அவற்றைக் கண்டு தசரதர் கலங்கித் தடுமாறி நின்று 'இவற்றிற்குப் பலன் யாது?' என்று வஸிஷ்ட முனிவரைக் கேட்க, அம்முனிவர் "மன்னவர் மணியே! ஆகாயத்திற் சில பறவைகளின் பயங்கர மான கூவுதலாகிற அசுபநிமித்தம் நேர்கின்றபடியால் அதற்குப் பலனாக ஒரு கெடுதல் ஏற்படும்போல தோன்று கிறது. நிலத்தில சில விலங்குகள் நம்மை வலஞ் செய்து செல்லுதலாகிற சுப நிமித்தம் நோகின்றபடியால் அதற்குப் பலனாக அந்தக் கெடுதல் உடனே தொலைந்திடும்போல் தோன்றுகிறது; மனம் துயருறவேண்டா" என்று இனிதாக மறுமொழி கூறினா.

இந்தப் பிரஸ்தாவம் நடந்துகொண்டிருக்கும்போதே, அங்கு நிலம் முழுவதும் நடுங்கவும் மரங்கள் முறிந்துவிழவும்

ஒரு பெருங்காற்று உண்டாயிற்று. இரவியும் இருள் மூடப் பெற்றனன். திசைகளும் மறையலுற்றன. தசரத மன்னவனது சேனைகள் முழுவதும் புழுதி படிந்து மழுங்கிப் போயின. வஸிஷ்டரும் சில முனிவர்களும் தசரதரும் அவரது திருக்குமாரர்களும் தவிர மற்றை யோர் யாவரும் மூர்ச்சையடைந்து கிடந்தனர்.

நிலைமை இத்தகைத்தாக, மிக்க பயங்கரமான உருவமுடைய ஜமதக்கினி புத்திரரான பரசுராமர் தோளின்மீது கோடாலிப் படையைச் சுமந்துகொண்டு வில்லையும் அம்புகளையும் கையிலேந்திக்கொண்டு தோற்றமாயினர். அன்னவரைக் கண்ட முனிவர்களிற் சிலர், "ஒரு க்ஷத்திரியனால் தம்முடைய தந்தை வதைக்கப்பட்டபோது அதற்காக க்ஷத்ரிய குலம் முழுவதிலுமே கறுக்கொண்டவரான இவர் இப்போது க்ஷத்ரிய வதம் செய்யாமலிருப்பரோ!" என்று பேசிக் கொண்டனர். மற்றுஞ் சிலர், "முன்னமே க்ஷத்திரியர்களை வதை செய்து கோபந்தணியப்பெற்றவிவர் மீண்டும் க்ஷத்திரிய வதம் செய்யக் கருதுவரோ!" என்று பேசிக் கொண்டனர். பிறகு முனிவர்கள் யாவரும் பரசுராமரை நோக்கி, "ராமரே! வாரும் வாரும்" என்று இனிமையாக விளித்துப் பூஜை செய்ய, அப்பூஜையைப் பெற்றுக்கொண்ட பரசுராமர் தசரதராமனை நோக்கி மேல வருமாறு கூறலுற்றார்.

எழுபத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்

பரசுராமர் சைவ வைஷ்ணவ தனுசுகளின் வரலாறு களைக் கூறுதலும் தமது கையிலுள்ள வைஷ்ணவ தனுசை நாணேற்றுமாறு ராமனை வேண்டுதலும்.

"தசரதாத்மஜனான ராமனே! உனது வீரத்தன்மை மிகுந்த பெற்றியென்று கேள்விப்படுகிறேன்; நீ சிவதனுசை முறித்தது முதலிய கதைகள் முழுவதையும் கேட்டிருக் கின்றேன். நீ உண்மையில் மஹா வீரனாயிருப்பாயாயின், இப்போது நான் கொண்டு வருகின்ற இந்த வில்லை வளைத்து அம்பு தொடு, பார்ப்போம். இதை நீ செய்தாயாயின் பிறகு உன்னை நான் வீரனாகவேகருதிக் கைச்சண்டைக்கும் இடந் தருவேன்." என்று பரசுராமர் ஸ்ரீ ராமனை நோக்கிக் கூற, தசரத மன்னவன் அச்சொல்லைக் கேட்டதும் முகம் வாடி மனமிளகி ஒன்றுந் தோன்றாதவராய்க் கைகளைக் கூப்பிக் கொண்டு "ஸ்வாமின்! நீர் பிராமணராயிருக்கின்றீர்; க்ஷத்ரிய குலத்தில் நீர் வைத்துள்ள கோபத்தை விட்டிட்டு, சிறு குழந்தைகளான என் புதல்வர்கட்கு அபயமளித்தருளல் வேண்டும்: பரம வைதிகமான பருகு வம்சத்தில் அவதரித்த நீர் 'இனி நான் ஆயுதத்தைக் கையிலெடுப்பதில்லை'யென்று இந்திரனிடத்துப் பிரதிஜ்ஞை செய்து ஆயுதத்தை விட் டொழித்து அறத்திற் பற்றுள்ளவராகிப் பூமி முழுவதையும் காசியபர்க்குத் தானஞ் செய்துவிட்டு வனத்திற் போந்து மகேந்திர மலையின்கண் வாழ்ந்து வந்தீர்; அப்படிப்பட்ட நீர் இப்போது எமது போராத காலத்தினால் இங்கு வந்து சேர்ந்தீர்; அந்தோ! ராமனை வதைக்க நினைக்கின்றீர்; ராம னொருவனுக்கு ஒரு கேடு விளைந்தால் நாங்கள் அனைவரும்

இறந்தொழிந்தோமாவோம்" என்று பரசுராமரை நோக்கிக் கனமான வருத்தந் தோன்றக் கதறினன்.

பரசுராமர் அக்கட்டுரையைக் கருத்திற் கொள்ளாமலே ஸ்ரீராம பிரானையே நோக்கி, "தேவலோகத்தில் விசுவ கருமாவினால் பெருமுயற்சி கொண்டு நிருமிக்கப்பட்ட இரண்டு விற்களே மிக்க சிறப்புப் பெற்றவை; அவற்றுள் ஒரு வில்லானது முன்பு முப்புரங்களையழிக்க வேண்டிப் போர் புரியக் கருதிய சிவபிரானுக்குத் தேவர்களால் தரப் பட்டது. அந்த வில்லே மிதிலை நகரில் உன்னால் முறிக்கப் பட்டது. மிக்க பெருமைபெற்ற மற்றொரு வில் இதுகாண்; இது விஷ்ணுவினுடையது. முன்பு சிவபெருமான் திரிபுர சங்காரஞ் செய்தபின் எல்லாத் தேவர்களும் சிவனுடையவும் விஷ்ணுவினுடையவும் பலாபலத்தைக் கண்டறியக் கருதி 'யாருடைய வலிமை மீறு பெற்றது?' என்று பிரமனைக் கேட்க, அப்பிரமன் சிவனுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் விரோ தத்தை மூட்டிவிட, அவ்விருவரும் கோரமான யுத்தம் செய் தனர், அப்போது விஷ்ணுவின் 'ஹூம்' என்கிற ஒலியினால் சிவபிரானது வில் சிதைந்ததாயிற்று. உடனே மஹாதேவர் அடங்கி நின்றனர். இனிப் போர் நிகழ வேண்டாமென்று தேவர் முனிவர் முதலாயினோரும் கேட்டுக்கொண்டனர். விஷ்ணுவின் விக்கிரமத்தினால் சிவனது வில் முறிந்ததுகண்ட முனிவர்களும் தேவர்களும் அப்போது விஷ்ணுவை அதிக வைபவம் பொருந்தியவராக நிச்சயித்தனர். அத்தருணத் தில் மிக்க சீற்றமடைந்த சிவபெருமான் தனது கையில் இற்றுப்போன அந்த வில்லை விதேஹ தேசத்து மன்னவர் களுள் ஒருவரான தேவராதரிடத்திற் கொடுத்தனன். விஷ்ணு தன் கையிலிருந்த வில்லை எனது பாட்டனாராகிய

ருசிகரிடத்திற் கொடுக்க, அவர் தமது புத்திரரான ஜமதக்நிக்குக் கொடுத்தார்; அதுவே இப்போது என் கையிலுள்ளது காண். எனது தந்தை ஆயுதத்தை விட்டிட்டுத் தவமியற்றிக் கொண்டிருக்கையில் தாமஸ புத்தி வாய்ந்த கார்த்தவீரியார்ஜுனன் அவர்க்கு மரணத்தை விளைவித்தனன். அச்செய்தியை நான் கேட்டுக் கோபங் கொண்டு, உலகத்திற் பிறக்கிற க்ஷத்திரியர்களையெல்லாம் உடனுக்குடனே வதஞ் செய்து நிலமுழுவதையுங் கைப்பற்றி, அதனையெல்லாம் ஒரு வேள்வியின் முடிவில் காசியபர்க்குத் தக்ஷிணையாகத் தந்து விட்டு மகேந்திரமலை சென்று தவமியற்றிக்கொண்டிருந்தேன். நீ சிவதனுசை முறித்த செய்தியைக் கேட்டு விரைந்து வந்தேனிங்கு. ஏற்கனவே இற்றுப்போயிருந்த அந்த வில்லைப் போலன்றித் திண்ணிதாயிராநின்ற "இந்த விஷ்ணு தனுசைக் கை நீட்டி வாங்கிக்கொள்: இது என்னாலாகாதென்று சொல்லிவிடாமல் க்ஷத்ரிய தருமத்தை முற்கொண்டு இதை நீ வாங்கிக்கொள்ளவே வேணும். இதில் நீ அம்பு தொடுக்கவும் வேணும். இதற்கு வல்லையாகில், அடுத்தபடியாக நீயும் நாமும் கைச் சண்டை கொள்வோம்" என்று கூறினர்.

எழுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்தாறவது ஸர்க்கம்

ஸ்ரீராமன் பரசுராமருடைய செருக்கையடக்கின செய்தி கூறல்.

இங்ஙனம் பரசுராமர் சொன்ன சொற்களைக் கேட்ட ஸ்ரீராமன், அவரைப்போல தாமும் ஆரவாரம் செய்யாமல், தந்தை அருகிலிருப்பதுபற்றி அடக்கங்கொண்டு உத்த

குரலின்றி "ஸ்வாமின்! உமது தந்தையை ஒரு க்ஷத்திரியன் கொன்றதற்காக க்ஷத்திரியப் பூண்டையெல்லாம இருபத்தொருபடிகால் நீர் கருவழித்த கடுஞ்செயலை நானுமறிவேன்; அது நன்றே. நீர் என்னை வீரியமற்றவனாகவும க்ஷத்ரிய தருமப்படி போர்புரிய வல்லமைபற்றவனாகவும நினைத்து அவமதிப்பாகப் பேசின பேச்சு நியாயமற்றது; எனது தேஜஸ்ஸையும வலிமையையும் இதோ காட்டுகின்றேன், பாரும" என்று சொல்லி அப்பரசுராமரது கையிலிருந்த வில்லையும் அம்பையும் அவலீலையாகக் கைப்பற்றி உடனே நாணேற்றி அம்பு தொடுத்துச் சிறிது கோபக் குறியுடன்,

"பரசுராமரே! நீர அந்தணராயிருத்தல் பற்றியும விசுவாமித்திரர்க்கு உறவினராயிருத்தல் பற்றியும் எனக்குப் பூஜிக்கவுரியவராகின்றீர்; ஆதலால் உமது உயிரைக் கவருமாறு உம்மீது அம்பு எய்யகில்லேன்; உமது பாதங்களிலுள்ள சக்தியையாவது, தவவலிமையினால் நீர சேமித்து வைத்திருக்கின்ற உலகங்களையாவது நாசஞ்செய்திடப் போகின்றேன்; இரண்டில் எது உமக்கு விருப்பமானது? சொல்லும், இப்போது நான் தொடுத்த அம்பானது ஏதேனுமொன்றைச் செய்தன்றி நில்லாது" என்று கூறினன.

அப்போது நிகழகிற்கும் மிக அற்புதமான செய்கையைக் காணும்பொருட்டு முனிவர் தேவர் கந்தருவர் இயக்கர் அரக்கர் முதலிய பலரும அங்குக் குழாங் கூடி நின்றனர். ஸ்ரீராமபிரான் விஷ்ணுதனுசை வாங்கிக் கையிலேந்திநிற்க, உலகமெல்லாம் திகைக்க, பரசுராமர் வீரியமிழந்தவராகித் திகைத்து ஸ்ரீராமனை நோக்கி "மஹாநுபாவனே! உன்னை ஸாக்ஷாத் நாராயணமூர்த்தியாக நான் அறிகிறேன்; முன்பொருகால் பூமி முழுவதையும் நான் காசியபர்க்குத்

தானம் செய்து விட்டபடியால அவர்கு அதீனமான பூமியில் நான இருக்கத் தகுதியற்றவனுயிருக்கின்றேன; பகலில் எங்குத திரிந்தாலும் இரவில நான பூமியில் வசிப்பதில்லை; மகேந்திரமலையிற் போயிருப்பேன். ஆதலால என் காலி லுள்ள சக்தியை அடிக்காமல தவவலிமையை அடித்திடுதல் நலம். மூவுலகுக்கும நாதனை உன்பால் நான் தோலவி யடைந்ததனல் எனக்குச் சிறிதும் அவமானமில்லை; ராம! இவ்வம்பை எனது புண்ணிய கருமங்களின்மீது எய்ய வேண்டுகிறேன. எய்தால அதை நான் பார்த்துவிட்டு மகேந்திரமலைக்குச சென்று சேர்ந்திடுவேன்" என்று வினயம் படக் கூறினர்.

இராமபிரான் அவ்வண்ணமாகவே அம்பை எய்தவள வில், பரசுராமா தாம் தமது வலிமையினுற் சேமித்ததுவைத் திருந்த புண்ணிய லோகங்கள பாறவடிக்கப்பட்டனவாக வுணர்நது இராமனை வலம வந்து விடைபெற்று மகேந்திர மலைககு விரைநது சென்றூர்.

பிறகு திசைகளெலலாம் இருள் நீங்கி ஒளிமிக்கன. தேவர்முனிவா முதலாயிஞோ இராமனை மிகவும் புகழ்ந்து சென்றனர்.

ஏழுபத்தாருவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஏழுபத்தேழாவது ஸர்க்கம்.

தசரதன் முதலானர் யாவரும் அயோத்தி நகர்வந்து சோந்து இனிது வாழ்ந்தமை கூறல்.

பரசுராமர் சென்றபின ஸ்ரீராமபிரான் ப்ரஸன்னராகி அந்த விஷ்ணு தனுசை வருணனுடைய கையில் கொடுத

திட்டார். வஸிஷ்டர் முதலிய முனிவர்களையும் வணங்கினார். தந்தைக்கும் தேறுதல்கூறி இனி அயோத்தி நகர்க்குப் புறப்படுமாறு சேனைகட்குக் கட்டளையிட வேணுமென்றார்.

பிறகு தசரதன் பரசுராமன் பங்கமடைந்து போய் விட்ட செய்தியை யுணர்ந்து மகிழ்ந்து இரண்டுகைகளாலும் இராமனைக் கட்டியணைத்து உச்சிமோந்து மயிர்க்கூச்செறிந்து தானும தனது புதல்வர்களும் அன்றுதான் பிறந்தாாகளாக நினைத்தெழுந்து அயோத்திகசூ விரைந்து செல்லுமாறு சேனைகட்குக கட்டளையிட்டுத் தானும் புறப்பட்டனன்.

ஆனந்தத்துடன் எதிர்பார்த்திருக்கின்ற ஜனங்கள் நிறைந்தும, பலவகை அலங்காரங்களை செய்யப்பெற்றும், வாத்திய கோஷங்கள் மல்கபபெற்றும் விளங்குகின்ற அயோத்திமா நகரில் சென்று சேர்ந்து தசரத மனனவன தனது அரண்மனையினுட் புகுந்தான்.

அப்போது உற்றாருறவினர்கட்கு உண்டாயிருந்த களிபபு வருணிக்க முடியாதது. கௌசலை முதலிய ராஜ பததினிகள் மூவருமை மணமக்களுக்கு மிக்க உபசாரங்கள் செய்வதில் நோக்குடையராகி அந்த மணாட்டுப் பெண்கள் நால்வரையும் தஙகள் அந்தபபுரததிறகு அழைததுக் கொண்டு போனார்கள்.

அந்த மணாட்டுப் பெண்களுமை சிறந்த அலங்காரங் களைச் செய்துகொண்டு தேவாலயங்களிற் சென்று பூஜை களைச் செய்தனர். வணங்கவேண்டிய பெரியாாகளை யெல் லாம் வணங்கி விட்டு அவர்கள் தம் தம் கணவருடன் கூடிக் களித்திருந்தனர்.

ஸ்ரீராமன் முதலிய திருக்குமாரர்களும் நண்பர்கட்கு இனியவர்களாய்த் தந்தைக்கு உரிய பணிவிடைகளைச் செய்து கொண்டு களித்திருந்தனர்.

இங்ஙனம் சிலநாட்கள் சென்றபின் தசரத மன்னவன் பரதனை விளித்து, 'குழந்தாய்! உன்னைக் கேகயநாட்டிற்கு அழைத்துச் செல்வதற்காக உன் அம்மானாகிய யுதாஜித்து முன்னமே இங்கு வந்திருக்கிறாரல்லவா? மிதிலை மாநகரிலேயே வந்து சேர்ந்து உன்னையனுப்பும்படி கேட்டுக் கொண்டாரல்லவா? அவருடன் நீ செல்வது நன்று' என்று கூற, பரதன் தாயமாரிடத்தும் இராமபிரானிடத்தும் நியமனம் பெற்றுக்கொண்டு சத்துருக்கனனோடுகூடிக் கேகயநாட்டிற்குப் புறப்பட்டனன்.

இங்ஙனம் பரதசத்துருக்கனர்களை யழைத்துக்கொண்டு சென்ற யுதாஜித் தென்பவர் நாளடைவில் கேகயநாட்டிற் சென்று சேர்ந்து தமது தந்தையை மகிழ்வித்தனர்.

அப்போததியில் இராமனும் லக்ஷ்மணனும் தாய் தந்தையர்க்கும் வஸிஷ்டர் முதலான குரவர்களுக்கும் ஏற்ற பணிவிடைகளை உரியகாலங்களில் குறையறச் செய்துகொண்டு வாழ்ந்து வந்தனர். விசேஷித்து இராமன் தந்தையினது கட்டளையையே சிரமேற்கொண்டு நகரத்தார்க்குச் செய்ய வேண்டிய ஹிதங்களையும் ப்ரியங்களையும் ஒழுங்குபடச் செய்து வந்தனன்.

இத்தகைய இராமபிரானது திருக்குணங்கள் தசரத சக்கரவர்த்தியின் மனத்தை மிகவும் கவர்ந்தன. நகரிலுள்ள அனைவருமே அந்த ஸ்ரீராம குணங்களில் மிகமிக ஈடுபட்டிருந்தனர். இராமபிரானுடைய புகழும் பராக்கிரமமும் எங்கும் மிக்க விளக்கமுற்றன.

இராமனுக்கும் ஸீதைக்கும் இருந்த அன்பு அளவிட முடியாதது. இருவரும் ஒத்தமனத்தராய் ஸகலவித போகங்களையும் அழகாக அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தனர். ஸீதை தன்னுடைய தேஹ குணங்களாலும் ஆத்ம குணங்களாலும் இராமனுடைய மிக்க அன்புக்கு இலக்காயிருந்தனள். அங்ஙனமே இராம பிரானும் பிராட்டியினது அளவு கடந்த அன்புக்கு இலக்காயிருந்தனன். அந்த திவ்விய தம்பதிகளின் திருவுள்ளமே ஒன்றுக்கொன்று பேசிக் கொண்டிருந்தது என்னும்படியாக அத்துணை ஒத்த மனத்தராயிருந்தனர்.

ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவும் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியும் கூடியிருக்கின்றார்களென்னும்படியாகவே ஸ்ரீராம ஸீதைகள் கூடிக்களித்திருந்தனர்.

எழுபத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண மொழிபெயர்ப்பில்

பாலகாண்டம்

முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ:

அயோத்யா காண்டம்

முதல் ஸர்க்கம்

இராமனுக்கு இளவரசு முடிசூட்டக் கருதிய தசரதர் ஆலோசனைக்காக மஹாஸபை கூட்டுதல்.

சத்துருக்கனனென்னும் தம்பியை உடனழைத்துக் கொண்டு மாமனது நகரத்தை நோக்கிச் சென்ற பரதன் அங்கே கேகய நாட்டில் மனத்திற்கு மிகவும் இனிதாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனன். அங்கு எல்லா வகையான உபசாரங்களும் குறையற்றிருந்தபோதிலும் அவ்விருவருடைய மனமும் வயது சென்ற தந்தையினிடத்திலும் குணக்கடலான இராமபிரானிடத்திலுமே பதிந்திருந்தது. 'அந்தோ! தந்தையுடன் கூடவிருந்து பணிவிடைகள் செய்யப்பெறாமல் தூரதேசத்தில் இருக்கின்றோமே!' என்று விசாரமுற்றிருந்தனர். 'இப்போது இராமபிரானை இளவரசாக்கி யிருக்கக்கூடும்' என்றும் எண்ணியிருந்தனர்.

தசரத சக்கரவர்த்தியும் தேசாந்தரஞ் சென்ற இரு புதல்வர்களை அடிக்கடி நினைத்துக்கொண்டு அவர்களின் பிரிவினால் மிகவும் துயருற்றிருந்தனன். இராமனும் லக்ஷ்மணனும் கூடவேயிருந்த போதிலும் நான்கு புத்திரர்களிடத்திலும் ஒரு நிகரான அன்பைக் கொண்டிருந்த தசரத

னுக்குப் பரத சத்துருக்னர்களின் பிரிவு ஆற்ற வொண்ணுத தாகவேயிருந்தது.

அந்நான்கு புதல்வர்களுள்ளும் ஸ்ரீராமபிரான் தேசும் திறனும் குணமுமெல்லாம மிக அற்புதமாக அமையப் பெற்றிருந்ததனால தந்தையின் அன்புக்குச் சிறந்த கொள் கலமாகவே விளங்கினன. இராவணனைவதைக்க வேணு மென்று விரும்பிய தேவர்களின வேண்டுகோளுக்கு இரங்கிய ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவேயன்றோ இராமனுக வந்து தோன்றி யுள்ளான. ஆனதுபற்றியே அவன் யாவரினும் மேம்பட்டு விளங்கினன். அவ்விராமபிரானுக்கு அமைந்திருந்த தேஹ குணங்களும் ஆத்ம குணங்களும அளவிட்டுச சொல்ல முடியாதவை.

அங்ஙனம் ஸகல நற்குணங்களும தனக்கு அமையப் பெற்ற இராமபிரானைப் பூமிபபிராட்டியும நாதனுகக் கொள்ள விருப்பமுற்றனள. தசரத மஹாராஜனும ஸ்ரீராமனுடைய திருக்குணங்களையும, அவனுக்கு ஜனங்களிடத்திலும ஜனங் களுக்கு அவனிடத்திலும அமைந்துள்ள அளவு கடந்த அன்பையும் நோக்கி அப்புதல்வனை இளவரசாக முடிசூட்டப் பாரித்தனன். அரசாட்சிச செல்வத்தை இராமபிரானிடத் தில் ஒப்புவித்துத் தான இளைப்பாற வேண்டுமென்று விருப் பங்கொண்ட அத்தயரதன மந்திரிகளோடுங் கலந்து ஆலோ சித்துத தனது கருத்தைத திடப்படுத்திக் கொண்டனன்.

விரைவாகவே அதனைச் செய்து முடிக்கக் கருதி, அந்தக் கோஸல நாட்டிலடங்கிய பல நகரங்களிலும் மற்றும பல விடங்களிலுமுள்ள சிற்றரசர்களையும மஹாஜனங்களையும விரைவில வரவழைத்தனன். கேகயராஜனும ஜனக மஹா ராஜனும் வெகு தூரமான விடங்களில உள்ளவர்களானது

பற்றி, அவர்களை வரவழைக்கத் தக்க அவகாசம் இல்லாதத ஞல் அவர்களை மாத்திரம் வரவழைத்திலன். 'அவர்களும் இச்செய்தியைப் பிறகு கேள்விப்பட்டு மனம் களிப்பர்கள்' என்று எண்ணின நயரதன மற்றவர்கள் பலரையும் வர வழைத்தனன. வந்து சேர்ந்த அரசர்கள் யாவரும் தசரத ராஜனுடைய ஆஸ்தான மண்டபத்தில் வந்து புகுந்து யோக க்ஷேம விசாரணையோடு மரியாதை மொழிகளைப் பெற்று அரசனெதிரில உட்கார்ந்தனர்.

முதல் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது ஸர்க்கம்.

தசரதர் தமது மனோரதத்தை வெளியிடக் கேட்ட அனைவரும் மிகவுகந்து இராமனுக்கே விரைவில் முடிசூட்ட வேணு மென்று வற்புறுத்திக் கூறுதலும், அதற்குக் காரண மாக இராமனுடைய திருக்குணங்களின் அதிசயத்தைக் கூறுதலும்.

பின்பு தசரதமன்னவன் சபையில வீற்றிருக்கின்ற அரசர்களனைவரையும் நோக்கி இங்ஙனம் உரைக்கத் தொடங் கினன்;—"சபையீர்களே! மிகப் பெரியதான இந்த ராஜ் யத்தை எனது முன்னோர்களான மன்னவர்கள் மிகுந்த மனவூக்கத்துடன் பாதுகாத்து வந்தனரென்பது நீங்க ளறிந்ததேயாகும்; அவர்களது வம்ச பரம்பரையிற் பிறந்த நானும், அவர்கள் நடந்த நெறியையே அடியொற்றி எனது ஆற்றலுக்கு ஏற்றவாறு இதுவரையில குடிமக்களைக் குறிக் கொண்டே பாதுகாத்து வந்தனன்: காத்தல தொழிலைச் செலுத்துதற்காக வெண்கொற்றக் குடையின நிழலிலேயே

பல்லாயிரமாண்டுகள் வளர்ந்துவந்த எனது சரீரம் மிகவும் மூப்படைந்து விட்டது: அதனால் இனி அரசாங்கக காரிய நிர்வாஹததில் எனது மூதத குமாரனை ஸ்ரீ ராமசந்திரனை நியமிதது உங்களது அனுமதியைப்பெற்று நான் இளைப்பாற விரும்புகின்றனன்: மஹாதேஜஸ்வியான ஸ்ரீ ராமனே உங்களுக்குத் தகுந்த நாதனுயிருக்க வல்லவன என்று எண்ணுகின்றேன; வெகுகாலமாக நான தாங்கியிருந்த இந்தப பூமி பாரததை அவன தலையில இறக்கிவிட்டு வருததந்தீர்ந்து இனிதுவாழ விரும்புகின்றேன: இது யுக்தமான செயலெனறு உங்களுககுத தோற்றியிருப்பின இதைச் செய்து முடிக்க நீங்கள் எனககு அனுமதி கொடுப்பீர்களாக: உங்கள் அனுமதியின்றி நான சுதந்திரனுய்ச் செய்வது நியாயமன்றே: இதைபபற்றி நீங்கள் நன்கு ஆலோசிதது உண்மையில எனக்கு ஹிதமானது எதுவோ அதைதத தெரிவிககவேண்டுகினறேன்" என்றனன்.

இவ்வாறுகதத தசரதமனனவன சொன்னதை அரசர் முதலானோர் அனைவருங் கேட்டு அளவற்ற ஆனநதமடைந்தனர். அநத ஸபையிலிருநத ஜனககூட்ட மனைததும அந்த வாாததைக்கு மிகவும உகநது ஆனந்தமுள்ளடங்காமல மிகப பெரிய கோஷததைச் செயதது. அந்தப பெரு முழக்கம எதிரொலியைக கிளபபிக்கொண்டே அவ்வாஸதான மண்டபததின விமானததைக குலுங்கச் செயவது போலாயிற்று. எல்லோரும ஒரே மனமாகவிருநது தசரதமனனவனை நோககி "மகாராஜரே! நீர ஆயிரமாண்டுகள ஜீவிதது மிக முதிர்நதவராயினீர ஆதலால காலதாமததமினறியே ஸ்ரீ ராமனுக்கு முடி சூட்டுவீராக: ரகு குலதிலகனுன ஸ்ரீ ராமன பட்டத்து யானையின்மீது ஏறிக்கொணடு வெண்கொற்றக் குடையின்

நீழலில் வீதியார எழுந்தருளும் வைபவத்தை எப்பொழுது காணப்போகிறோமென்று நெடுநாளாகவே நாங்கள் பாரிப்புக் கொண்டிருக்கின்றனம்" என்றனர்.

சபையிலுள்ளோர் யாவரும அங்ஙனம் ஒருமிடறாகச் சொன்னதைக் கேட்ட தசரதமன்னவன் தன் விருபபததை அனைவரும் ஆமோதிததது பற்றி உள்ளம் பூரித்தனன். இராமபிரானிடததில் ஸகல ஜனங்களுக்கும் இஙஙனம் அன்பு நிறைந்திருக்கும காரணததைத் தான் அறிந்திருநதும் அவர்கள் வாயிலாகவே அதை இனிதாகத் தெரிநதுகொள்ள விருமபி அவர்களை நோக்கி, "ஓ மன்னவர்களே! குடிமக்களே! என் மனததில் தோன்றிய விருபபத்தை நானே சுதநதிரனாய்ச் செய்து முடித்துககொள்ள வலலவனாயிருந்தும உங்கள கருத்தையும அனுசரிதது நடந்துகொள்ளவேண்டுமென்றெண்ணி உங்களையும் வரவழைத்துக் கேட்டனன. கேட்டவுடனேயே நீங்கள 'கிழவா! ஒழிந்துபோ, கிழவா! ஒழிந்துபோ; இராமனுக்கே முடிசூட்டவேணும்' என்று பேரிரைச்சல செய்து கூறுவதை நோக்குங்கால், என்னால் நீங்கள் யாவரும மிகவும் துன்பமுற்றிருந்தீர்கள போலவும, அந்தத துன்பததை எப்போது தவிர்த்துக் கொள்ளபபோகிறோமென்று சமயம் பாாத்திருந்தீர்கள் போலவும் நினைக்கவேண்டியதாகினறதே; நான் சிறிதும் தருமம தவறாமல் அரசாட்சி புரிந்திருக்கவும் நீங்கள் எனமீது இவவளவு வெறுப்புக்கொண்டதற்கு யாது காரணம? கூறுமின்" என்றான்.

அதற்கு அனைவரும, "மனனர்பிரானே! உன்மீது நாங்கள் யாதொரு குற்றமும் நினைத்திலோம; நீ பெற்ற புதல்வன் எல்லையில்லாத நற்குணங்கள அமையப பெற்றவனாதலின அவனது திருக்குணங்களில் ஈடுபட்ட நாங்கள் அவனை

அரசனாகப் பெற மிக விரும்புகிறோம்" என்று கூறி இராமனது நலம், பொறுமை, ஔதாரியம், தைரியம், எளிமை, சீலம் முதலிய ஸகல குணங்களையும் மிகவிரிவாக எடுத்துரைத்தனர்.

இங்ஙனம் திருக்குணங்கள் நிரம்பப் பெற்றுள்ள இராமபிரானை இனிச் சிறிதும் தாமதமின்றி முடி சூட்டுவதே தகுதியானது என்றுஞ் சொல்லி முடித்தனர்.

இரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது ஸர்க்கம்

தசரதன், மகுடாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய ஸம்பாரங்களை ஸித்தப்படுத்துமாறு கட்டளையிடுதலும் இராமனை வரவழைத்து நியமித்தலும்.

சபையோர்கள் இராமபிரானைப் புகழ்ந்து கூறிய இனிய மொழிகளையும் அவர்கள் செய்த நமஸ்காரங்களையும் ஏற்றுக் கொண்ட தசரத மன்னவன் அவர்களை நோக்கி "நீங்கள் இராமனை அரசனாகப் பெறுவதில் மிகுந்த குதூகலங் கொண்டிருப்பதை நான் அறிந்து மிக மகிழ்கின்றேன்; அடுத்து வரும் புஷ்ய நக்ஷத்திரமாகிற நன்னாளில் இராமனுக்கு முடி சூட்டவேணும்" என்று சொல்லிவிட்டு, வஸிஷ்ட முனிவரையும் வாமதேவ முனிவரையும் நோக்கி முடிசூட்டுதற்குவேண்டிய பொருள்களை விரைவில் சேகரிக்குமாறு கூறினன்.

அதனைக் கேட்டகலுற்ற குடிமக்கள் யாவரும் மிக்க குதூகலம் கொண்டனர். பிறகு வஸிஷ்டர் வாமதேவருடன் கலந்து ஆலோசித்து, முடிசூட்டுதற்கு முக்கியமாக வேண்டிய ஸம்பாரங்களையெல்லாம் இன்னின்னவையென்று ஸுமந்திரரிடம் குறிப்பிட்டுக் கூறி 'இவையெல்லாவற்றையும்

ஸூர்யோதய காலத்திற்குள் தசரத மன்னவனது அக்னி ஹோத்ரக்ருஹத்தில் கொண்டுவந்து சேர்க்கவேண்டும்' என்றும், 'ஆங்காங்கு மிகமிக விசித்திரமான அலங்காரங்கள் குறைவின்றிச் செய்விக்கவேண்டும்' என்றும், 'அந்தணர் முதலானோரையும் அளவின்றி அழைப்பிக்கவேண்டும்' என்றும், 'வந்தவர்களெல்லாரும் பரமதிருப்தியுடனே புசித்துக் களிக்குமாறு போஜன வஸ்துகளை மிகக அதிசயம் பொலியச் செய்விக்கவேண்டும்' என்றும், மற்றும் பலவகையான கட்டளைகளையுமிட்டனர். அவ்வண்ணமாகவே ஸகல ஸங்நாஹங்களும் குறைவின்றி விரைவாக நடந்தேறின.

பிறகு மன்னவனால் கட்டளையிடப்பெற்று ஸுமந்திரர் இராமபிரானைத் தேரின்மீது அழைத்துக்கொண்டு வந்தனர். வரும்பொழுது அவ்விராமபிரானது வடிவழகை எவ்வளவு உற்று நோக்கியும் மன்னவன் சிறிதும் திருப்திபெறவே யில்லை.

ஸுமந்திரர் இராமனைத் தேரினின்றும் கைகொடுத்துக் கீழிறக்கின பிறகு இராமன் தந்தை பாதங்களில் தொழுது கைகூப்பி நின்றனன். மன்னவன் அவ்விராமனை அருகிலழைத்துக் கட்டியணைத்து ஓர் சிறந்த ஆஸனத்தில் உட்காரச் செய்து அவனைப் பலவாறு புகழ்ந்து 'ராமா! நாளைப் புஷ்ய நக்ஷத்திரத்தன்று இளவரசு முடிசூடப் பெறுவை; உனக்கு நான் மிகுதியாக உரைக்கவேண்டியது ஒன்று மில்லை; இயற்கையாகவே நீ ஸகல நற்குணங்களும் நிரம்பப்பெற்றிருக்கின்றனை; ஆயினும் அன்பினால் உனக்குச் சில இதங்கள் சொல்லுகேன் கேளாய்; நீ மேன்மேலும் வினயத்தையே கைப்பற்றி யிருக்கவேண்டும்; காமக்குரோதங்கட்கு ஒருபோதும் ஆளாகாதிருக்கவேண்டும்; மதியிற்

சிறந்த மந்திரிகளுடன் கலந்தே காரியங்களை நடத்தவேண்டும்; குடிமக்கள் எப்போதும் மனக்களிப்புடனிருக்கும்படியே நடந்துகொள்ளவேண்டும்' என்றனன்.

இங்ஙனம் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கையில் இராமனது நண்பர்கள் பலர் இந்த மங்கலச் செய்தியை யறிந்து மகிழ்ந்து விரைந்தோடிச் சென்று கௌஸலையைக்குத் தெரிவித்தனர். அவள் அதுகேட்டு அதனைக் கூறினவர்கட்கு முத்தும் மணியும் பொன்னும் பசுவும் பரிசாக வழங்கினள்.

இராமன் தந்தையிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தன் னிருப்பிடம் வந்து சேர்ந்தனன். நகரவாஸிகள் யாவரும் நடைபெற விருக்கும் மங்கலகாரியத்தை நோக்கி உள்ளம் பூரித்து, இஃது இடையூறின்றி நிறைவேற வேணுமென்று தத்தம் இஷ்ட தெய்வங்களுக்கு வழிபாடு செய்தனர்.

மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நான்காவது ஸர்க்கம்.

தசரதன் மறுபடியும் இராமனை வரவழைத்து, தான் தீய கனக்கள் கண்டமை கூறி மகுடாபிஷேகத்திற்கு விரைவுறுத்துதல்.

தசரதமன்னவன் மறுபடியும் மந்திரிகளுடன் கலந்து ஆலோசித்து இனிச் சிறிதும் தாமதமின்றி இராமனுக்கு முடிசூட்டவேணுமென்று நிச்சயித்தனன். மறுபடியும் இராமனைத் தன்னிடம் அழைத்துவரும்படி ஸுமந்திரர்க்கும் கட்டளையிட்டனன். அவரும் இராமனிடம் சென்று தந்தை கட்டளையைத் தெரிவிக்க, 'மறுபடியும் இவ்வளவு சீக்கிரமாக என்னையழைப்பதற்கு யாது காரணம்?' என்று இராமன் கேட்க; 'அது எனக்குத் தெரியுமோ? தந்தையிட்ட கட்டளை

இது' என்று சுமந்திரர் சொல்ல, உடனே இராமன் அரசனது மாளிகைக்குச் சென்றனன்.

அப்போது மன்னவன் இராமனை ஆஸனத்தில் அமர்த்தி, 'ராமா! நான் பெருங்கிழவனாய் விட்டேன்; விரும்பின போகங்களையெல்லாம் இனிது அனுபவித்தேன்; பலபல வேள்விகளையும் பாங்காகச் செய்து முடித்தேன்; ஸகல விதத்திலும் நான் க்ருதக்ருதயனாய் இருக்கின்றேன்; உனக்கு மகுடாபிஷேகம் செய்விப்பதொன்றே இனி நான் செய்யத் தக்கதாகவுள்ளது. உனக்கு நான் யாது சொல்வேனோ அதை நீ தவறாது செய்து முடிக்கவே வேண்டும். நீயே அரசனாக வரவேண்டுமென்கிற விருப்பமோ குடிமக்களுக்குக் குறையற வுள்ளது. ஆகவே நீ முடிசூட வேண்டியது மிக அவசியம். ஏற்கனவே உன்னையழைத்து இவ்விஷயத்தைத் தெரிவித்திருக்கின்ற யான் இப்போது மறுபடியும் அழைத்துச்சொல்லுவானேன்? எனில்; இப்போது எனது கனவில் பயங்கரமான பல அமங்கலக்குறிகள் புலப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. எனது ஜாதகரீதியிலும் சில கெடுதல்கள் இருப்பதாகச் சோதிடர் சொல்லுகின்றனர். இவற்றின் பலனாக எனக்கு மரணமோ அல்லது பெருத்த ஆபத்தோ நேருமென்று தெரிகின்றது. ஆகையால் உனக்கு முடிசூட்டவேணுமென்கிற கருத்து மிக விரைவில் நிறைவேறவேண்டும். மனிதர்களின் புத்தி நிலையற்றதாய் நிமிஷந்தோறும் மாறுகின்றதன்றோ? தாமதம் செய்வதனால் என்ன இடையூறு நேருமோவென்று அஞ்ச வேண்டியிருக்கிறது. இன்று புநர்வஸு நக்ஷத்திரம்; நாளை புஷ்யநக்ஷத்திரம். நாளை தவறாது நீ முடிசூடியாக வேண்டும். அதற்காக இன்று நீ மனைவியுடன் உபவாஸமிருக்க வேண்டும். நிலத்தில் தர்ப்பங்களைப் பரப்பி அதன்மீது

படுத்துக்கொள்ளவேண்டும். நல்ல காரியங்களுக்கு இடையூறு மிடைதருமாதலால் பலவகையிலும் இன்று நீ நண்பர்களின பாதுகாவலிலேயே யிருக்கவேண்டும். அன்றியும், தேசாந்தரம் சென்றிருக்கின்ற பரதன் இங்கு மீண்டுவருவதற்கு முன்னமே * இம்முயற்சி முடிவுபெற வேண்டுமென்பதும் எனது கருத்து. பரதன் ஒப்புயர்வற்ற குணங்கள் படைத்தவனும உன்னிடத்தில் அந்தரங்கமான அன்பு பூண்டவனுமாயிருப்பவன் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆயினும் ஸாமான்யமாக மனிதர்களின் மனம் நிலையற்றிருக்குமென்றே எனது நினைவு. ஒரு காரியம் நடப்பதற்கு முன்பு அதைத் தடைசெய்யவேண்டிய அவசியமிருந்தாலும், அது நடந்து முடிந்துவிட்டதாயின் அதனை உகந்திருப்பதே ** ஸத்துக்களின செயலாகும்; ஆகவே உனக்கு மகுடாபிஷேகம முடிந்துவிடுமாயின் பிறகு பரதன் வந்தாலும அதற்கு உகந்தேயிருப்பன். ஆதலால் விரைவில் முடிசூடுதல் நிறைவேறுமாறு பார்ப்பாயாக' என மொழிந்து விடைதந்தனுப்பினான்.

---

* தசரத மன்னவன் கைகேயியை மணம்புணரும்போது 'இவள் வயிற்றில் பிறக்கும் பிள்ளைக்கு இராச்சியங் கொடுக்கிறேன்' என்று கேகய ராஜனிடத்தில் உறுதி கூறியுள்ளானென்பது மேலே நூற்றேழாவது ஸர்க்கத்தில் உள்ளது. அதனால், பரதன் வந்தால் ராஜ்யத்தை அவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டியிருக்குமோவென்று சங்கைகொண்டு மன்னவன் இங்ஙனம் மொழிகின்றானென்று பெரியோர் கூறுவர்.

** இவ்விடத்தில் வால்மீகி ராமாயண மூலச்லோகம் வருமாறு—**ஸதாம் ஹி தர்ம நித்யாநாம் க்ருதசோபி ச ராகவ!** என்பது. இதற்குப் பலர் பலவகையாகப் பொருள் கூறுவர்.

பிறகு தன்னிருப்பிடம் வந்து சேர்ந்த இராமன் இச் செய்தியைத் தனது தாய்க்குத் தெரிவிக்கற் பொருட்டுக் கௌஸல்யை யிருக்குமிடம் சார்ந்தனன். ஏற்கனவே அவள் இச்செய்தியை அறிந்தவளாதலால் இம்மங்கலம் இடையூறின்றி நிறைவேறுதற் பொருட்டு இஷ்ட தேவதையை வழிபாடு செய்து கொண்டிருக்கக் கண்டனன். சுமித்திரையும் செய்தியறிந்து பெருமகிழ்ச்சியுடன அவ்விடம் வந்திருந்தனள். லக்ஷ்மணனும் அங்கு வந்து சேர்ந்தனன். வேலைக்காரிகளால் அழைத்துவரப்பட்டு ஸீதையும் அங்குவந்து சேர்ந்தனள். அப்போது நியமத்தில் ஊன்றியிருந்த கௌஸல்யையை இராமபிரான் வணங்கித் தந்தையின் கட்டளையைத் தான் பெற்றமையை விஞ்ஞாபித்து, முடிபுனைதற்கு முன்னங்கமாக ஸீதைக்கும் தனக்கும் நடைபெற வேண்டிய மங்கலகாரியங்களை முறைப்படி நடப்பிக்குமாறு தாயை வேண்டிக் கொண்டனன்.

கௌஸல்யையும் அதுகேட்டுப் பரமானந்தம் பொங்கி இராமனைப் பலவாறு வாழ்த்தினள். பிறகு இராமன் தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனையும் இனிய மொழிகளாலே மிகவுகப்பித்துத் தாய்மார்களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு ஸீதையையழைத்துக் கொண்டு தன்மாளிகையிற் சென்று சார்ந்து விரதங்களில் ஊக்கங் கொண்டிருந்தனன்.

நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது ஸர்க்கம்

தசரதனது கட்டளையின்படி வஸிஷ்டமுனிவர் இராமனிடம் வந்து உபவாஸமிருக்குமாறு நியமித்து மீளுதல்.

மறுநாட் காலையில் தசரதமன்னவனால் மிகுந்த ஊக்கமும் விரைவும் கொள்விக்கப் பெற்ற வஸிஷ்ட முனிவர்

இராமனிடம் நேரில் வந்து 'தந்தையிட்ட கட்டளையின்படி ஸீதையுடன் விரதத்தைக் குறைவின்றி அனுட்டிப்பாயாக' என்று சொல்லி மீண்டனர். நடக்கப்போகின்ற இமமஹோத்ஸவத்தை யனுபவிக்கும் பொருட்டுப் பலபல விடங்களினின்றும் வந்து குழுமிக் கொண்டிருக்கின்ற மஹாஜனங்களின கோலாஹலங்களை முனிவர் ராஜமார்க்கங்களிற் கண்டு பெருங் களிப்புக் கொண்டனர். அயோத்தி நகர் முழுவதும் ஸந்தோஷமே வடிவெடுத்த ஜனங்கள் நிரம்பப் பெற்றதும் பலவகை விசித்திர அலங்காரங்கள் செய்யப் பெற்றதுமாய் மிக அற்புதமாக விளங்கிற்று.

முனிவரும் மன்னவன்பாற் சென்று சேர்ந்து, தாம் இராமனிடம் போய்க் கட்டளையிட்டு வந்த செய்தியைத் தெரிவிக்க, மன்னர் பெருமான் அந்தப்புரத்திற் புகுந்தனன.

ஐந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஆறாவது ஸர்க்கம்

இராமன் விரதங்களை யனுட்டித்தலும் எங்கும் அலங்காரங்கள் செய்து குதூகலம் கொண்டிருத்தலும்.

வஸிஷ்ட முனிவர் தன்னிடம் வந்து நியமித்து மீண்டபின் இராமன் நியமங்களில் தவறாது நின்று ஸீதையுடனே கூடி ஸ்ரீமந்நாராயணனை வழிபாடு செய்தனன். அக்னியில் ஹோமங்களைச் செய்தனன். உபவாஸத்துடனும் மௌனவிரதத்துடனும் தேவாலயத்தில் தர்ப்ப சயனத்தின் மீது ஸீதையுந்தானுமாய்ப் படுத்திருந்து அன்றிரவைக் கழித்தனன். உதயகாலத்தில் எழுந்து காலைக் கடன்களை முடித்து அந்தணர்களை வரவழைத்துப் புண்யாஹ வாசனம் செய்விக்கையில், வேதவொலியும் விழாவொலியும் எங்கும் பரம்பி

நகரமடங்கலும் நன்மகிழ்ச்சி நனிமல்கப்பெற்றது. நகரவீதிகளும் ஒவ்வொருவருடைய வீடுகளும் விசித்திரமான அலங்காரங்கள் கொண்டன. எங்கும் மகுடாபிஷேகப் பேச்சாகவே யிருந்தது. வீட்டுவாசல்களிலே திரள் திரளாக விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் சிறுவர்களும் ஒருவர்க்கொருவர் ராமாபிஷேகத்தைப்பற்றிய வார்த்தைகளையே பேசிக்கொண்டிருந்தனர். ஒவ்வொருவரும் கொண்டிருந்த குதூகலமும் அதனால் செய்த காரியங்களும் வருணிக்க முடியாதவை. இராமபிரானது திருக்குணங்களையே வாய்வெருவிக் கொண்டும் தசரத மன்னவனை வாழ்த்திக் கொண்டும் யாவரும் மிக்க மனக்களிப்போடிருந்தனர்.

ஆறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஏழாவது ஸர்க்கம்

ராம மகுடாபிஷேக முயற்சியை யுணர்ந்த மந்தரை கைகேயியிடம் சென்று செய்தி கூறுதலும், அது கேட்ட கைகேயி மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் மந்தரைக்குப் பரிசளித்தலும்.

அயோத்திமா நகரிற் பிறவாமல் எங்கேயோ பிறந்து வந்து சேர்ந்தவளும் கைகேயியின் பந்துக்களுக்குத் தாதியாயிருந்தவளுமான மந்தரை யென்பவள் உப்பரிகையின் மீது தற்செயலாக ஏறி அந்நகர் முழுவதையும் கண்ணுற்றாள். எங்கு பார்த்தாலும் அலங்கார மயமாகவும் வேதவொலி மயமாகவும் விழாவொலிமயமாகவும் இருக்கின்ற அதிசயத்தை அபூருவமாகக் கண்டாள். அளவுகடந்த ஆச்சரியமடைந்தாள். அப்பொழுது இராமனது செவிலித்தாயாகிய ஒரு பெண்மணியும் அவ்வுபரிகையின்மீது தன்னருகில் மிக்க அலங்காரங்கள் பொருந்தியிருப்பதைக் கண்ட அந்த மந்தரை

யானவர் அவளை நோக்கி "ஊரடங்கலும் இவ்வளவு விபவங்கள் விஞ்சியிருப்பதற்கு யாது காரணம்? அதிகமாகக் கொடை புரிந்தறியாத கௌஸல்யையும் இன்று விசேஷமாகத் தானதருமங்கள் செய்கின்றனளே, இதற்கு யாது காரணம்? தாரதமன்னவன் ஏதேனும் மகிழ்ச்சி விஞ்சிய காரியம் நடத்த உத்தேசித்திருக்கின்றனனோ? இதை எனக்குரைக்க வேண்டும்" என்றார்.

அதற்கு அவள் உண்மையான செய்தியை இவளிடம் சொல்லலாகாதென்பதை யறியாது இராமனுக்கு மகுடாபிஷேகம் நடைபெறப் போகின்றதென்பதைப் பேருவகையுடன் பகர்ந்தாள். அது கேட்ட மந்தரை உடனே மனம் ததும்பி மிக்க பரபரப்புடன் கீழிறங்கிக் கைகேயியின் அந்தப் புரத்திற் சென்று அவளை நோக்கி "அடி மதி கெட்டவளே! உன் தலைமேல் இடிவிழுந்திருக்க இப்படியுமுறங்குவாயோ? உனக்குப் பலபல துன்பங்கள் நேரிடப் போகின்றன வென்பது தெரியவில்லையா? மன்னவன் உன்மீது காதல் கொண்டிருப்பவன்போல் நடிக்கின்றனேயல்லது உண்மையான காதலை உன்மீது வைத்திலன் காண்; அநியாயமாய் ஏமாந்து போகின்றாயே!" என்று கூக்குரலிட்டனள்.

செய்தி இன்னதென்றறியாத கைகேயி மந்தரையை நோக்கி 'யாது காரணம்பற்றி இங்ஙனம் நீ வருத்தமுற்றுப் போகின்றனை? உனக்கோ எனக்கோ ஏதேனும் அனர்த்தம் நேர்ந்திருக்குமாயின அதைச் சொல்' என்ன, அந்தக் கூனிக் கிழவி மிக்க கோபத்தையும் வருத்தத்தையும் காட்டிக் கொண்டு "இராமனுக்கு முடிசூட்டப் பெரு முயற்சி நடந்து கொண்டிருக்கின்றதே! உன் மகனை பரதனுக்கு அரசுரிமையின்றி அஃது இராமனுக்கே ஆவதனால் விளையப்போகும்

பெருங்கேட்டை நீ அறிந்திலையே!, இனி உன்னையும் உன் மகனையும் மதிப்பாரார்? கௌசல்யைக்கேயன்றே எல்லா வகையான மதிப்பும் மேன்மையும் இனி நிரம்பி நிற்கும்; மன்னவன் உனமீது மிக்க அன்புள்ளவன்போலிருந்து அந்தோ! உன்னை வஞ்சித்துவிட்டதை ஐயோ! அறிவுகேடீ! அறியாமலிருக்கின்றாயே!; உன் மகனான பரதனைப் பகைவனாக நினைத்துத் தேசாந்தரத்திற்குத் துரத்திவிட்டுக் கௌசல்யைமகனுக்கு நாளைத்தயத்தில் முடிசூட்ட முடிவு செய்திருக்கின்றானே! உனக்கு நேர்ந்த இப்பெருந்துயரத்தை நீ அறியாவிடினும் நானறிந்து வருந்துவதற்கு அளவில்லையே! ஐயோ! கெட்டுப்போயினை! கைகேயி! பெருந்துயரத்திற்கு உள்ளாயினை; இதைப் பொறுத்திருக்க என்னால் முடியவில்லையே! விரைவில் நன்மை தேடிக்கொள்ளமாட்டாயோ? உனது மதியின் மேன்மையையும் வடிவழகின் சிறப்பையும் உபயோகப்படுத்தியே நீ உன்னையும் உன் புதல்வனையும் என்னையும் பாதுகாக்கவேணும்" என்றனள்.

கூனி இத்தனை கூறியும் சிறிதும் மனவருத்தமுறாத கைகேயி இராமனுக்கு மகுடாபிஷேகம் நடைபெறப் போகின்றதென்று நல்வார்த்தையைத் தெரிவித்த பேருதவிக்காக மிகமகிழ்ந்து உள்ளம் பூரித்து அவளுக்குப் பரிசாக உயர்ந்ததோர் ஆபரணத்தையெடுத்துக் கொடுத்து, "தாயே! மந்தரையே! என செவியில அமுதம் பாய்ச்சினாற் போன்ற நன்மொழியை வந்து நல்கினையே, உனக்கு நான் இன்னமும் என்ன பரிசளிப்பேன்!, இராமனுக்கு முடிசூட்டுதல் என்கிற இம்மங்கலமொழியை இப்போது கேட்கப் பெற்ற யான் அடையும் ஆனந்தத்திற்கு அளவில்லையே! இராமன் என்றும் பரதன் என்றும் யான் ஒரு வாசி வைத்

இருக்கவில்லையே! நான் மனமுகக்கும்படியான செய்திகளுள் ஸ்ரீராமாபிஷேகமென்கிற இதனிற் காட்டிலும் மேம்பட்டது வேறொன்றும் இருக்கமுடியாததுகாண்; இத்தகைய மகிழ்ச்சிச் செய்தியை என்னிடம் தெரிவித்த நீ எது வேண்டினாயாயி னும் கொடுக்கக்கடவேன்'' என்று கூறினள்.

ஏழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எட்டாவது ஸர்க்கம்.

கைகேயி கொடுத்த பரிசைத் திரஸ்கரித்து மந்தரை ராமாபி ஷேகத்தினால் விளையுங் கேட்டை விரிவாகக் கைகேயிக்கு எடுத்துரைத்தல்.

கைகேயி இங்ஙனம் ஆனந்தம் பொங்க நின்று கூறி யதைக் கேட்ட கூனி வருத்தமும் சீற்றமும் வளரப் பெற்று, அவள் கொடுத்த ஆபரணத்தையும் வீசி யெறிந்து "அந்தோ! அறிவு கெட்ட முழு மூடமே! மிக வருந்த வேண்டிய இச்சமயத்தில் மகிழ்ச்சி கொண்டிருக்கின்ற உன்றன் மூடத் தனத்தை என்ன சொல்லுவேன்!, இராமனுக்கு முடிசூட்டு வதிற் காட்டிலும் மேலான ஆபத்து உனக்கு வேறு என்ன இருக்கின்றது? இத்தகைய பெரியஆபத்து சமீபித்திருந்தும் அதைத் தொலைக்க வழி தேடாது இப்படி விபரீதமாக ஸந்தோஷங்கொண்டிருக்கின்ற உன்னைப் பற்றி எவ்வளவு தான் நான வருந்துவேன!; உனது சக்களத்தியின் மகன் என்றைக்கும உனக்குப் பகைவனே; அவனுக்கு நன்மை நேருவது உனக்கு மிருத்யுவேயாகும்; அப்படிப்பட்ட மிருத்யு வரக்கண்டும் மகிழ்வுற்றிருக்கின்ற நீ விவேகமுடைய வளாவையோ? உன்மகனான பரதனுக்கு இனி விளையப்போ கும கஷ்டங்களை நினைத்து நினைத்து நான் வருந்துகின்றேன்;

அன்றியும் உனது சக்களத்தியாகிய கௌஸல்யை தன் வயிற்றிற்பிறந்த ராமனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம் ஆய்விட்டால உள்ளடங்காத சந்தோஷம் பெறுவள்; தனக்குமேற்பட்ட பாக்யவதி ஒருத்தியுமில்லை யென்று மிக்க செருக்குக்கொள்வள்; சக்களத்திகளைக் கீழ்ப்படுத்தித் தானே மேன்மையுற்று விளங்குவள்; நீயும் அவளுக்கு இழிதொழில் செய்தே காலங்கழிக்க வேண்டியதாகும். உன மகனுக்குக் கெடுதல விளையப்போகிறதென்னும் விஷயம் அப்படியிருக்கட்டும்; உனக்கேயன்றோ பெருங்கேடு விளையப்போகிறது; நீயும உனது வேலைக்காரியாகிய நானும் மற்றும்பலரும் கௌஸல்யையிடம் கைகட்டிக் காத்திருந்து அடிமைசெய்து பிழைக்கும் பிழைப்பு ஒரு பிழைப்பாகுமோ? உன்மகனும் ராமனுக்கு ஏவலாளனாயிருந்து வாழவேண்டியவனாவான்." என்றும மற்றும் பலவும கூறினள.

கூனி இவ்வளவு கூறியும் கைகேயி சிறிதும் மனவேறுபாடுறாமல இராமனது திருக்குணங்களையே பாராட்டிக் கூறத் தொடங்கினள். "மந்தரையே! இராமனே ஸகலகுணங்களும் நிரம்பப்பெற்றவனாதலாலும மூத்தகுமாரனாதலாலும் அவனே அரசாள்வதற்கு உரிமையுடையவன; இளையோனாகிய பரதனுக்கு அவ்வுரிமை உரியதன்று; இராமனால் பரதனுக்கு ஏதேனும கெடுதலவிளையுமெனறு நீ சங்கித்தலும தகுதியற்றது. இராமனது திருக்குணங்களைச் சிறிதுமறியாது கூறுகின்றாய் போலும். இராமன் தம்பிகளையும வேலைக்காரர்களையும தந்தையைப்போல் மிக்க அன்புடன பாதுகாத்து வருவான்: அவ்விராமன் செல்வமனைத்தும் மல்கி நீடூழிவாழவேணும. அவனுக்கு நடைபெறவிருக்கும் மகுடாபிஷேகத்திற்கு மனமகிழவேண்டியிருக்க நீ இங்ஙனம் பரித

பிபபது மிகவும் பிசகு; இராமன் நூறுண்டு அரசாண்டபின் வமிச பரயபமைரபபடி பரதனும் அரசாள்வான; இபபொழுது இராமனுக்கு முடிசூட்டுவதே மிகவும்நியாயமானது. இராமன் என்னையும கௌஸல்யைக்கு மேலாகவே பாராட்டு மியல் பினனுதலால் எனக்கும் ஒரு கெடுதல் விளையாது; இராமன் ஆள்வதோடு பரதன் ஆள்வதோடு ஒருவாசியில்லை" என்றனள்.

கைகேயி இங்ஙனம் கூறியவற்றைக்கேட்ட கூனி மிகத் துயரமடைந்து பெருமூச்செறிநது மீண்டும் கைகேயியை நோக்கி "அடி முழுமூடமே! நன்மை தீமைகளை நீயாகவே தெரிந்துகொள்ள வேண்டியிருக்க, நான் விளங்க எடுத் துரைத்தும் அந்தோ! இதையும் அறியாதிருக்கின்றனையே; உனமகன் நாட்டைவிட்டுக் காட்டுக்குப போகவேண்டும்படி யான கெட்டகாலமன்றோ குறுகுகின்றது; நீயும மதிப பிழந்து சக்களத்திக்கு ஊழியம் செய்யவேண்டும்படியன்றோ நேரிடபபோகிறது; ஒன்றுமறிகின்றிலேயே! 'இராமனுக்குப பின்பு பரதனுக்கு அரசுரிமை கிடைக்கவே போகினறது' என்று கூறுகின்ற உன்னுடைய அறிவீனதனை நான் என்ன வென்று சொல்லுவேன? இராமன் வயிற்றிற் பிறக்கும் புதல் வனேயன்றோ இராமனுக்குபபிறகு அரசுபெறுவான்; பரத னும் அவன்மகனும அரசாள்வதற்கு எக்காலத்திலும் ஏது வில்லாமற் போகுமென்பதை யறிந்திலேயே! ராஜவமிசத தில் பரதனுடைய பெயரே இல்லையாய்விடப்போகின்றதே! 'இராமன் மூத்தவனுயிருக்க இளையோனாகிய பரதனுக்கு அர சாட்சிச்செல்வம் வருவதற்கு வழியிலலையே!' என்று நீ நினைக்கக்கூடும்; பரதனுக்கு ராஜ்யம் கைசேராதபடி உனக்கு உபாய முணர்த்தவே நான் இங்குவந்திருக்கினறேன். இது

நிற்க, பெரிய ஆபத்துவந்துவிட்டதென்பதையு மறியாமல் எனக்கு நீ பரிசு அளிக்கவந்தாயே, இதை நினைக்க எனக்கு ஆறவில்லை. இதுவும் நிற்க: பரதனை இளமையிலேயே தேசாந்தரத்திற்கு அனுப்பிவிட்டாய்; இவ்விடத்திலேயே அவன் இருந்திருப்பானாயின் இராமனுக்கும் தசரதனுக்கும் அவன் மீது எவ்வளவோ அன்பு உண்டாகியே யிருக்கும். அங்ஙனம் அன்பு விளையக்கூடிய சேர்த்தியை நீயே கெடுத்துவிட்டாய்; அப்பரதனுக்கு உயிர்போன்றவனை சத்ருக்னனாவது இங்கு இருந்திருப்பானாயின் அவனிடத்திலாவது அன்பு காரணமாகப் பரதனிடத்திலும் அன்பு ஒருவாறு பெருகக்கூடும்; சத்ருக்கனனும் பரதனோடுகூட அனுப்பப்பட்டு விட்டான். இராமனும் இலக்குமணனும் தம்முளதாம அளவுகடந்த அன்பு பூண்டிருக்கின்றனர். அவர்களுக்குள் ஒருபோதும் மாச்சரியம ஏற்படாது. இராமன பரதனுக்கு அவசியம் கெடுதி செய்தே தீருவன்; இதில் சிறிதும ஐயமில்லை. இராமன முடிசூடப்பெற்றபிறகு பரதன் கேகய நாட்டில் நின்றும் இங்குவந்து இராமனால் கொலையுண்டு முடிவதிற்காட்டிலும் அவன் இங்கு வராமலே எங்கேனும் காட்டிற்சென்று வாழ லாம். அங்ஙனன்றி அவன சீரும் சிறப்புமாக வாழ வேண்டில் அவனே முடிசூடப் பெறும்படி நீ முயலவே வேண்டும். இராமன் பூமிக்கு அரசனாயினை அப்பொழுதே பரதன் பாழாய்ப்போவது நிச்சயம். ஆகவே உன்மகன் மகுடம்சூடும் படிக்கும் இராமன் காட்டிலே துரத்தப்படுவதற்கும் தகுந்த உபாயத்தை இப்பொழுதே ஆலோசித்துக் கொள்வாயாக." என்றாள்.

எட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது ஸர்க்கம்.

மந்தரை தன் சொல்லுக்கு உடன்பட்ட கைகேயிக்கு, ஏற்கனவே தசரதன் வாக்களித்திருக்கின்ற இரண்டு வரங்களை இப்போது வேண்டிக்கொள்ளும்படி தெரிவித்தலும், கைகேயி அதற்கு உடன் பட்டுக் கோபக்ருஹத்தில் கிடத்தலும்.

கூனி கூறியதை யெல்லாம கேட்ட கைகேயி 'சக்களத்திக்கு அடிமைப்படவேண்டும்படியா எனக்கு நேரிடப போகிறது!, நானு அடிமைபபடுவேன்!' என்று பெரு மூச்செறிந்து கூறிக்கொண்டு கோபமும் தாபமும் மிகப்பெற்று 'மந்தரையே! உடனே இராமன நாடுதுறந்து காட்டுக்குச செல்லவும் பரதன் முடிசூடப்பெறவும் என்ன வுபாயமென் பதைச சிந்தித்துச் சொல்லக்கடவை' என்றாள்.

மந்தரை அதுகேட்டுப் பரம ஸந்தோஷத்தை வெளியிட்டு "அம்மா கைகேயீ! அந்த உபாயம் உனக்கே தெரிந்திருந்தும என்வாயாற் கேட்க விரும்புகின்றனை போலும; சொல்லுகிறேன கேளாய்; முன்பு தேவாசுரயுத்தத்தில் தேவேந்திரனுக்குத் துணைபுரியச்சென்ற உனது பர்த்தா உன்னையுமழைத்துக்கொண்டு தென்திசையாகசசென்று தணடகாரணியம சேர்ந்து அங்குத திமித்வஜனென்பவன் வாழ்ந்த வைஜயந்தமென்னும பட்டணத்திற்குச் சென்றனன்; சம்பர னென்னும மறுபெயர்கொண்ட மஹாசூரனுகிய அந்தத திமித்வஜன் நூறுவகையான மாயைகளில மிக வல்லவனுதலால் தேவர்களிடம் தோலவியடையாமலே இந்திரனேடு போர்புரிந்தனன். அவனுக்குத் துணையாகப பல அரக்கர் களும்வந்து இரவில் தேவர்களுக்குப்பல துன்பங்களை விளைத்தனர். அப்போது இந்திரனுக்குச் சார்பாக மிகக்கொடிய

புத்தம் நடத்தின உனது பர்த்தா மூர்ச்சையடைந்து நிலை கலங்கி நிற்கையில், கைகேயீ! நீ மிகநல்ல உபசாரங்களினால மூர்ச்சை தெளியச்செய்த மஹோபகாரத்திற்காக மன்னவன் உன்னை இரண்டு வரங்கள பெறும்படி கூறினன்; அவற்றை வேண்டும்போது பெற்றுக்கொள்வதாக நீ கூறி நின்றனை; இச்செய்தியை முன்பு நீ சொல்லியே நானறிவேன்: இதை நீ மறந்துபோனாலும நான் உன்னிடத்து வைத்துள்ள அன்பு மிகுதியினால மறவாது மனத்திற் கொண்டிருக்கின்றேன். அந்த இரண்டு வரங்களை இப்போது நீ வாங்கத்தகும். ஒரு வரத்திற்குப்பயனாகப் பரதனுக்கு முடி சூட்டவேணுமென்றும், மற்றொரு வரத்திற்குப்பயனாக இராமனைப் பதினன்கு வருஷம வனவாஸம் செய்யச செலுத்தவேண்டு மென்றும் விரும்புவாயாக. 'பரதனுக்கு முடிசூட்டவேணுமென்பதை மாத்திரம் விரும்பினால போதாதோ' என்று நீ நினைக்கவுங் கூடும்; பரதன் முடிசூடினாலும் இராமன் நகரத்திலேயே வாழ்ந்து வந்தானாயின குடிமக்களுடைய மனமெல்லாம் இராமனிடத்திலேயே பதிந்திருக்கும. பரதனுக்கு ஒரு மதிப்பும் ஏற்படாது. இராமன் பதினன்கு வருஷம வனவாஸம் செய்யச் செல்வானாயின் பிரஜைகளுக்கு இராமனிடத்துள்ள அன்பு அடியோடு மாறிப்போய்விடும். ஆகவே இராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பவேண்டுவதும முக்கியமானதே. உடனே நீ கோபகிருஹத்திற் சென்று விகாரமான கோலம்பூண்டு கோபக்குறிகளுடன் வெறுந்தரையில படுத்திரு. மன்னவன் வந்தாலும் முகங்கொடாமல் அழுதுகொண்டிரு. மன்னவன் இயற்கையாகவே உன்மீது மிக்க அன்புகொண்டவனாதலால் எவ்விதத்திலும் அவன் உன் கோபத்தையும தாபத்தையும் தவிர்க்க முயன்றே தீருவன். உயிரைக்கொடுத்தும் உன்னை

உவப்பிக்கவல்லவன். பலவகையான ஆடையாபரணங்களைக் கொடுத்து அரசன உன்னைச் சமாதானப்படுத்த நினைத்தாலும் அவற்றில் நீ மயங்கி மோசமடைய வேண்டா; நான் கூறிய படியே அவ்விரண்டு வரங்களையே கேட்டுப்பெறுவாயாக. பதினான்கு வருடங்கள் கழித்து இராமன் திரும்பி நாட்டுக்கு வந்தாலும் குடிமக்களின் மனம அவனிடத்துப் பதியாது. பரதனுக்கே ராஜ்யலக்ஷ்மி ஸ்திரமாய்விடும்; இவ்வுபாயத்தைக் காலதாமதமின்றி நிறைவேற்றுவாயாக" என்றனள்.

கூனி சொன்ன இம்மொழிகளைக் கைகேயி இதமாகவே கொண்டனள். இயற்கையாகவே கம்பீரமான மனம் படைத்திருந்த அவள் தெய்வ வசமாகக் கூனியின் கலஹ வார்த்தைகளுக்கு உடன்பட்டுவிட்டாள். மந்தரையைப பலவாறு புகழவும தொடஙகிவிட்டாள். இராமனுக்கு முடிசூட்டுவது தனக்குப் பெரிய ஆபத்தாகவே முடியுமென்றும், அம்முயற்சியைப் பங்கம் செய்தே விடவேண்டுமென்றும் திணணமாக உறுதி கொண்டாள். கூனியின் வடிவழகையும் புத்தியின கூர்மையையும் மிகமிகப பாராட்டிப் புகழ்ந்தனள். 'பரதன் முடிசூடப்பெற்று இராமன் காட்டுக்குச்செல்வானுயின், மந்தரே! உனது கூனின்மேல் கனகமாலை யொன்று கட்டுவேன், மற்றும் பல ஆடையாபரணங்களையும் பரிசளிப்பேன்' என்றனள்.

அதுகேட்டு உவந்த கூனி, 'அம்மா! நல்லது; தண்ணீர் வெள்ளம் சென்றபின்பு அணைகட்டுவதில பயனில்லையென்பது உனக்குத்தெரியுமே; ராமாபிஷேகம் நிறைவேறியபின்பு நீ வரஙகேட்டுப்பயனில்லை; இனிக் கணப்பொழுதும் தாமதம் செய்திடாமல் உடனே கோபகிருஹத்திற்சென்று படுத்து அரசன் வருகையை எதிர்பார்த்திருப்பாயாக' என்று உற்சாகப்படுத்தினள். அவளும் உடனே எழுந்து கூனியுடனும்

சென்று, மிக விலையுயர்ந்த முத்துமாலைகள் முதலிய ஆபரணங்களையெல்லாம் கழற்றி யெறிந்துவிட்டுக் கோபகிருஹத்தில வெறுந்தரையிலேயே படுத்துக் கொண்டாள். 'மந்தரே! மன்னவன் நான் கேட்டபடி வரம கொடானாயின் நான் இவ்விடத்திலேயே உயிரைமாயத்துக்கொள்வது உறுதியே' என்றாள். அதைக் கூனி மிகவும் ஆமோதித்தாள். கைகேயியும் தன் உறுதியையே திருபபித திருப்பிச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள. கூனியின் சொல்லுக்கு உடன்பட்டு அவள் கொணடிருந்த மலினக்கோலம வாய்கொண்டு சொல்லவொணாததாயிருநதது.

ஒன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பத்தாவது ஸர்க்கம்.

தசரதன் கைகேயியைக் காணுதலும், அவளுக்கு நல் வார்த்தைகள் கூறுதலும்.

கைகேயி ஓரே உறுதியாகக கோபதாபங்களை மிகவும் வெளிககாட்டிககொணடும் மந்தரையை மேன்மேலும் புகழ்ந்துகொணடும் கட்டாநதரையில படுததிருநதனள். பூமாலைகளுமபல ஆபரணஙகளும் தரையில் விழுந்து சிதறிக் கிடந்தன. தசரதன் ராமாபிஷேகத்திற்காகச செய்யவேணடிய காரியங்களையெல்லாம் செயயுமாறு அவரவர்களுககுக் கட்டளையிட்டுவிட்டு இந்தச் சுப சந்தோஷச்செய்தியைததன் உயிர்மனைவியான கைகேயிக்குத் தானே நேரில் அறிவிததற் பொருட்டு அவளது அறைக்கு வநதனன். அங்கு ஆச்சரியமான ஸந்நிவேசங்கள் எல்லாம வெகு அழகாக அமைந்திருந்தும் கைகேயியை மாத்திரம் காணபபெறாமல் திடுக்கிட்டு அங்கிருந்த வேலைக்காரியை வினவினன். "மன்னர்பெரு

டானே! தேவியார் மிக்க கோபங்கொண்டு விரைந்தெழுந்து சென்று வேறோரு அறையில் இருக்கின்றார்" என்று அவன் விடைகூறினான்.

அதுகேட்டு மிக்ககலங்கிய மன்னவன் உடனே கோபக்கிருஹத்திற் சென்று ஆங்கு அலங்கோலமாய்க் கட்டாந்தரையில் வீழ்ந்து கிடக்கின்ற கைகேயியின் மிக்கபரிதாப நிலைமையைக்கண்டு ஒன்றும் தோன்றாதவனாய், அவளது தீய நினைவைச் சிறிதும் அறியாதவனாய் அவளைக் கைகளால் இனிமையுறத் தடவிக்கொடுத்து, "என் கண்மணியே! என்னைக்கண்ட பின்பும் நீ இங்ஙனே கோபங்கொண்டிருக்கத் தகுமோ? என் மீது நீ இங்ஙனம் கோபங்கொண்டிருத்தற்கு யாது காரணமோ தெரியவில்லையே!; என் காதற்களஞ்சியமே! நீ புழுதியிற் படுத்திருப்பதுகண்டு பொறுத்திருக்க என்னாலாகுமோ? மிக்க மகிழ்ச்சியோடிருக்கவேண்டிய இச்சமயத்தில் நீ இங்ஙனம் அமங்கலமாகக் கிடந்திருப்பது தகுதியோ? உனக்கு நேர்ந்திருக்கும் அநிஷ்டம் எதுவானாலும் கூசாது எனக்குக் கூறுவாயாயின் அதனை உடனே தவிர்த்திடுவேன், உனக்கு நிறைவேற வேண்டிய இஷ்டம் எதுவாயிருந்தாலும் கூறினவுடனே அதனை நிறைவேற்றவுங்கடவேன், இதில் சிறிதும் ஐயுறவேண்டா:" என்று பலவாறு பகர்ந்தனன்.

மன்னவன் இங்ஙனம் கூறுகையில் அந்தக்கைகேயி தேறுதலடைந்து அநிஷ்டவார்த்தைகளைச்சொல்லி நிர்ப்பந்திக்கத் தொடங்கினள்.

பத்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பதிநோராவது ஸர்க்கம்.

பரதனுக்கு முடிசூட்டி இராமனைக் காட்டுக்கனுப்ப வேணுமென்று கைகேயி தசரதனிடம் கூறுதல்.

கைகேயி தசரதனை நோக்கி "நாதா! எனக்கு யாதொரு வியாதியுமில்லை, யாதொரு சத்துரு பீடையுமில்லை; என் னுள்ளத்திலுள்ள விருப்பத்தைத் தவறாது நிறைவேற்றுவே னென்று நீ சபதஞ்செய்து தருவாயாயின் அதனை வெளி யிட்டுக்கூறுவேன்" என்றாள்.

அதுகேட்ட மன்னவன் "என் உயிர்க்காதலியே! உன் மீது நான் கொண்டிருக்கின்ற அன்பை நீ அறியாயோ? எனது அன்பிற்கு இடமானவர் உன்னைக்காட்டிலும் வேறொருத்தியுண்டோ? பெண்களுள் உன்னிடத்திலும், ஆண்களுள் இராமனிடத்திலுமே யன்றோ எனது அன்பு பதிந்திருப்பது; என் உயிரே வடிவெடுத்தாற்போன்ற அவ்விராமன்மீது ஆணை யிட்டுச்சொல்லுகின்றேன், கேள்: உன் விருப்பத்தை நீ தாராளமாகத் தெரிவிக்கவேணும்; தவறாது நிறைவேற்று வேன்; எந்த ராமனைப்பிரிந்து நான் ஒரு நொடிப்பொழுதும் உயிர் வாழ்ந்திருக்கமாட்டேனோ, அந்த ராமன்மேல் ஆணை யாகச்சொல்லுகிறேன்; உனது விருப்பம் எதுவாயினும் அத னைத் தலைக்கட்டியே தீருவேன்" என்றனன்.

இதுகேட்ட கைகேயி மந்தரையின் சூழ்ச்சியால் தன் மனத்திற்கொண்டிருந்த விருப்பம் நிறைவேறிவிடும் என்று துணிந்து மிகுந்த மகிழ்ச்சிகொண்டவளாகி "நாதா! இப் போது நீ இராமன்மீது ஆணையிட்டுக் கூறிய வாக்கு பழுது பட வொண்ணாது; உனது உறுதிமொழியை ஸகல தேவதை களும் ஸாக்ஷியாக அறிந்திருக்கவேணும்; நீ ஸத்திய ஸந்தன

என்று பெற்றிருக்கும் புகழுக்குச் சிறிதும் குனறுதல் வாரா திருக்கவேணும்" எனறு கூறிவிட்டு முன்பு தேவாஸுர யுத்தத்தில நடந்த செய்தியையும் நினைபபூட்டி "அபபோது சம்பராஸுரனுடைய மாயையில நின்றும் உன்னை நான தப்ப வைத்து உயிர்காத்ததற்காக நீ கொடுக்கவந்த இரண்டு வரங்களை நான் பெற்றுக்கொள்ளாமல் உனனிடத்திலேயே இருப்பாக வைத்திருககிறேனல்லவா? அந்த இரண்டு வரங்களையே இப்போது நான வேண்டுகின்றேனே யன்றி வேறில்லை; இந்த வரங்களைக கொடுகக நீ தவறுவாயாயின் உன் கண்முன்னிலையிலேயே உயிரை மாய்ததுக்கொள்வேன்" என்றனள்.

அதுகேட்ட மன்னவன மிகவும் அஞ்சி நடுங்கி வருத்தமுறறனன். இவள பழைய கதைகளைபெலலாம் நினைப்பூட்டிக் கடுமையாகப் பேசுகின்றாளே, என்ன வரங் கேட்பளோ! என்னுகுமோ! எனறு மிகவும் வியாகுலப்பட்டனன். ஸததியம் தவறலாகாது என்று உறுதியுங் கொண்டுருந்தனன்.

அபபோது கைகேயி, "நாதா! இப்போது இராமனுக்கு முடிசூட்டுவதெனறு செயதிருக்கிற ஸனனாஹஙகளைக் கொணடே என் புதல்வனை பரதனுக்கு முடி சூட்டவேண்டும; இது ஒரு வரம்: இராமன் பதினனகு வருஷகாலம் நகரைத துறந்து தணடகாரணியத்தில் முனிவேடததுடன் வஸிக்கவேணடும்; இது மற்றொரு வரம். ஆக இவ்விரண்டு வரஙகளையும நீ கடுக நிறைவேற்றியாகவேண்டும். சிறிதும் காலதாமதம் செயயத்தகாது. இவையிரண்டொழிய வேறொன்றும் நான் விரும்புகின்றிலேன. ஏற்கனவே நீ வாக்களித்திருந்த வரங்களை இப்போது நான கோரியிருக்கின்றேனேயன்றி இப்போது புதிதாக நான் யாதொன்றும்

வேண்டிற்றிலேன்; இப்பொழுதே இராமன காடு செலல நான் காணவேண்டும். எவ்விதத்திலும் நீ ஸததியம தவரு திருக்கப பார்ப்பதே நன்று'' என்றனள்.

பதினோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம்

கைகேயியின் கோடிய இரண்டு வரங்களைக் கேட்ட தசரதன் வருந்தி யேங்கிப் புலம்புதல்.

தசரத மன்னவன் கைகேயியின் கொடிய பேச்சுக்களைக் கேட்டதும மூர்ச்சிததனன். வெகு நேரங கழிதது மூர்சசை நீஙகித தெளிவுபெறறு வருததததின மிகுதியினுல் ஆ! ஆ!! என்று அலறி மறுபடியும் மூர்சசித்தனன. வெகுநாழிகை கழிநதபின் தெளிநது 'அடீ! கொடியவளே! இந்த வமிசத்தைக கெடுக்க வந்த பாவியே! இராமனுவது நானுவது உனககுச் செயத தீஙகு ஏதேனுமுண்டோ? இராமன் பெற்றதாய்க் குப் போலவே உனககும் பணிவிடை செயதுகொண்டிருக் கின்றுனல்லவா? அனனவன் மீது நீ கடிய மனம கொண் டனையே! இந்த துாப்புத்தி உனக்கு எஙஙனம உண்டாயிற்று? உன் தன்மையறியாது உன்னை இவவீட்டினுள் கொண்டு வந்து சேர்த்துக்கொண்ட எனது புத்தியையன்றே நிந்திக்க வேணடும்; பறவைகள் விலங்குகள் முதறகொணடு ஸகல பிராணி ஸமூகஙகளுேம புகழும்படி நற்குண நற்செய்கைகள் வாயநத இராமனை எஙஙனம நான் வனம் போகவிடுவேன்! என்னுயிரை விட்டாலும் விடுவனேயன்றி என் அருமைய புதல்வனையா நான் விடுவேன்? இராமனை விடடு ஒரு நொடிப் பொழுதாயினும் என்னுடலில் உயிர் தங்கியிருக்குமோ? அடி

பாபிஷ்டையே! நீ கொண்ட கொள்கை என்னுயிரையே மாய்ககவல்லதாகவன்றோ இருக்கிறது. இக கொடிய கருத்தைக் கூசாது நீ என்னிடம் கூறினவளவே போதும; இவ்வளவோடு இககருததை விட்டுத் தொலைபபாயாக. உனக்கு நான் கணவனாக இருந்தாலும் உன்பாதங்களில் என் தலையை மடுத்து வணஙகி வேண்டிககொள்ளவும் கூச்சமற்றிருக்கின்றேன. கலக்கம தீாநது என்மேல் அருள்புரிவாயாக. அந்தோ! என்ன பேச்சுப் பேசினாய்! பரதன் மீது எனக்கு அனபு உளதா இலலையா என்று பரீடசை பார்ப்பதற்காக இங்ஙனம கூறுகின்றாயோ என்றும நினைக்கிறேன. பரதனுககு முடி சூட்டவேணுமென்று இவ்வளவே விரும்பியிருந்தாலும குற்றமில்லை; பதினான்கு வருடம் இராமனைக் காடடுக்குச் செலுததவேண்டுமென்றும் விருமபுகின்றாயே! இந்தக கடு நெஞ்சு உனக்கு எங்ஙனம் வந்தது? பணடு பலகாலும் இராமனை நீ புகழ்ந்துரைததுக் கொண்டிருந்ததெலலாம் கபடமேயோ! உனக்கு மனமார்ந்த பணிவிடைகள் எத்தனையோ செய்து போந்த இராமனைக காட்டுக்குத துரத்த வேணுமென்று நீ கூறுவது யாருடைய துர்ப்போதனையினாலோ? பிசாசுகள் உன்னை ஆவேசித்தன போலும். ஆனது பற்றியே நீ தெளிவின்றி இஙஙனம் விபரீதமாகப் பேசுகின்றனை: 'இராமனோடு பரதனோடு எனக்கு வாசியில்லை' யென்று நீ பல்காலும் சொலலிக் கொணடிருந்தவளன்றோ? இபபோது அன்பும் தருமமும் அனைததும் தடுமாறி நீ பேசுகினற இப் பேச்சு உன்மனததிற்காவது ருசிததிருக்கினறதா? கண்டவர் கண்களைக் கவருமழகு வாயந்த இராமனைக் காட்டுக்குப் போகவிடவேணடு மென்கிற கொடிய பேச்சு உன்வாயில் நினறும் எஙஙனம் வெளிவந்ததோ? இராமனை நோக்கி 'நீ

காட்டுக்குச் செல்வாய்' என்று எப்படி நான் சொல்லுவேனா? ஸகலகுண ஸம்பன்னனான அந்த ராமன் தவிர எனக்கு வேறு கதியுமுளதோ? அவனையா நான் கைவிட்டிருப்பது! கைகேயி! உனக்கு அஞ்சலி செயகின்றேன்; பாதங்களிற் பணிகின்றேன; இராமனமீது மாத்திரம் தீய நெஞ்சு கொள்ளாதே; என்னையும் காத்து இராமனையும் நீ காக்க வேண்டும்—என்று பலவாறு புலம்பியும் கதறியும் கெஞ்சியும் கூறினன்.

அது கேட்ட கைகேயி தன பிடிவாதத்தில் சிறிதும் குன்றுதவளாய் "அரசே! எனக்கு வரங்களைக் கொடுத்து விட்டு இப்போது வீணைகப் பரிதபித்து வாக்குத் தவறி நிற்பாயாயின் பொய்யனென்று பழிபெறுவாய், இவவுலகில தரும நெறி குலையாதார் முன்னே நீ தலைகாட்டி நிற்க முடியாது; அஸத்திய ஸந்தன் என்று உனனைப் பல பெரியார் பழிக்கும்படி நீ நடந்து கொள்ளத்தகாது. மன்னவர்மணியான நீயே இபபடி வாக்குத் தவறுவாயாயின், உலகத்தில அதாமத்திற்கு நீயே வழிகாட்டியாவாய். சைப்யன், அலர்க்கன் முதலான மேலோர்கள தங்கள் தங்கள வாக்கை எப்படிக் காப்பாற்றி யிருக்கின்றார்களென்பதை அறியாயோ? ஸத்யமென்னும் தருமத்தை விட்டு இராமனை ராஜ்ஜியத்தில் முடிசூட்டிக் கௌஸல்யையோடு கூடி ரமிக்கவிருமபியிருக்கிற நீ சொன்ன சொல்லை எங்ஙனம் நிறைவேற்றுவாய்!; எபபடியாயினும நான கேட்ட இரண்டு வரஙகளையும் நீ கொடுத்துத் தீரவேணடியது தவறாது. இல்லையேல், உன் கண்முன்னே விஷத்தையுண்டு உயிரை மாய்த்துக்கொள்வது தவிரேன். இராமன அரசாள, அதனால் கௌஸலயை செருக்குக்கொண்டிருக்குமிருப்பை நான் என் கண்ணால காண்பேனோ? இராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பாமல் நீ வேறு எது செய்யினும

இசையேன் என்பதைப் பரதன் மேலும் என்மேலும் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகின்றேன்" என்று சொன்னாள்.

இவ்வளவும் கேட்ட தசரதன் பின்னும் எவ்வளவோ வேண்டிக்கொண்டும் கைகேயி சிறிதும் மனமிரங்காதது கண்டு துக்கசாகரத்தில் ஆழ்ந்தனன். அவள் ஒரே பிடிவாதமாயிருப்பதையும், தான் ஏற்கனவே வரம் கொடுத்திருப்பவனாதலால் சத்தியத்திற்குக் கட்டுப்பட்டிருப்பதையும் சிந்தித்து இன்னது செய்வதென்று தோன்றாமல் ராமா! என்று அலறிக்கொண்டு தரையில் விழுந்தனன்.

மறுபடியும் எழுந்து கைகேயியை நோக்கி "அடி பாவி! என்ன கோரினாய்! என்ன கூறினாய்!!; இப்படியும் கேட்க உனக்கு வாய் வந்ததே!; எந்தப் பரதனுக்கு நீ ராஜ்யம் வேண்டுகின்றனையோ அந்தப்பரதன் தர்மிஷ்டனாகையாலே ராஜ்யத்தை ஒருகாலும் அங்கீகரிக்கமாட்டானே; இராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்புவதையும் அவன் இசையமாட்டானே; பரதனுக்கும் விருப்பமில்லாதவற்றையன்றோ நீ விரும்புகின்றாய்; ராமாபிஷேகத்திற்காகப் பல திசைகளினின்றும் அழைக்கப்பட்டு வந்திருக்கின்ற அரசர்களும் முனிவர்களும் அந்தணர்களும் என்னைப் பழிப்பார்களே, அவர்களுக்கு நான் என்ன விடை கூறுவேன்? இராமனுக்கு முடிசூட்டுவதாக நான் நாடு நகரமும் நன்கறியக் கூறியிருக்கின்ற வார்த்தை பொய்யாகிவிடுமாயின் இதுவே எனக்குப் பெருத்த அவமானமல்லவா? இது நிற்க, கௌஸல்யைக்குத்தான் நான் என்ன கூறுவேன்? அவள் என்னிடத்தில் நடந்து கொள்ளும் விதங்களைப்பற்றி நான் என்ன சொல்லுவேன்; எவ்வளவோ அன்பு பாராட்டியிருந்த அவளுக்கு நான் தகுந்தபடி உபசாரங்கள் செய்யாதிருந்ததுமுண்டு; உன்னு

டைய முகம் கோணிவிடுமோ என்கிற அச்சத்தினாலேயே அவளுடைய அன்புக்குத் தகுந்த அன்பை நான் காட்டா திருந்தேன். அப்படியிருந்தவென்னிடத்தில் பாவீ! நீ இப்போது உன்னுடைய துஷ்டத்தனத்தைக் காட்டினாயே யன்றி வேறில்லையே! சுமித்திரையும் என்னை அற்பனாக நினைக்கும்படியாயிற்றே; இனி, சீதைதான் உயிர்வாழ்ந்திருக்கப் போகிறாளா? நானும் செத்துப்போக, நீயும் உன் மகனுமே ராஜ்யத்தை ஆண்டுகொண்டிருங்கள். இதுவரையில் உன்னை நான் நல்லவளென்று நம்பிக் கெட்டேனன்றோ! ஐயோ! என்ன துக்கம் வந்தது! என்ன கஷ்டம் நேர்ந்தது! இராமனைக் காட்டுக்குப் போகவிடவேணுமென்று நீ சொன்ன கடுஞ் சொல்லைக் கேட்டு நான் இன்னமும் உயிர்மாயாதிருக்கின்றேனே! இத்தகைய என் கொடுமையையன்றோ நிந்திக்க வேணும். பாபிஷ்டையான கைகேயி! உன்னால் நான் இந்த அரும்பெருந் துயரை யடைவதற்காகவே உன்னை நான் போஷித்துவந்தேன்போலும். உன்னை மிருத்யுவென்று இதுவரை தெரிந்துகொள்ளாமற் போனேனே! மகா பாபியான நான் இராமனுக்குத் தந்தையானேனே! 'துராத்மாவான தசரதன் ஒரு பெண் பிள்ளையின் பேச்சைக் கேட்டு, கட்டின காப்போடே இராமனைக் காட்டுக்குப் போகவிட்டானே! என்று அனைவரும் என்னைப் பழிக்கும்படியான துர்க்கதியன்றோ நேரிட்டது. இராமன் நல்ல சுகத்தை யனுபவிக்கவேண்டிய தருணத்தில் இப்படி மிகக் கொடிய கஷ்டத்தை அனுபவிக்க நேர்ந்ததை நினைக்குந் தோறும் என்னெஞ்சு வேகின்றதே. அவனை நான் காட்டுக்குப் போவென்றால், அப்படியேயென்று உடனே புறப்பட்டுப் போவானேயன்றி, 'இது நம் தந்தைக்கு உண்மையில் ஸம்மத

மன்று' என்று தெரிந்துகொண்டு காட்டுக்குப் போகாமலிருக்க மாட்டானே, அந்தோ! என் செய்வது! அவன் காடேறச் சென்றதும உலகர் அனைவரும் என்னைத் திரஸ்காரம செயவர் களே! அது என்னால் தாஙக முடியுமோ? ஆனால் அபபோதே மிருதயுவும் என்னைத் தன்னிடம் வரவழைததுககொளவா னாதலால் உலகததாருடைய வசை மொழிகள் என் செவியிற் படாதிருககவுஙகூடும். பல சொலவி என? எலலாரையும் அபாரமான வருத்தக்கடலில விழததளளி நீ யொருத்தியே சுகமாயிரு. இக்ஷ்வாகு வமிசம இவ்வளவோடு தொலைந்து போகட்டும். இராமன் காட்டுககுச செலவது பரதனுககுச் சம்மதமாக இருக்குமாயின அவன எனக்கு ஈமககடன் ஒன்றும செய்யத்தகாது. அடி பாவீ! இராமனும காட்டுக குச் சென்று நானும் மாணடபினபு நீ விதவையாகி உன் மகனோடு கூடி ராஜ்பபோகஙகளை அனுபவிததிரு. நீணட அபகீர்த்தியையே எனககு நீ விளைவிககபபோகிறாய். எனது அருமைக் குழந்தையாகிய ராமன வேணடியபொழுதெலலாம தேர்களை யானைகள் குதிரைகளை முதலியவற்றில ஏறித் திரிந்துகொண்டிருநது இபபொழுது கொடிய காட்டிலே எங்ஙனம் காலை வைதது நடப்பான்? சிறநத அமுதுகளைப் புசிததுக்கொணடிருக்கும் இராமன கானகத்தில கசபபான காய கிழஙகுகளை எங்ஙனம் உணபான்? அஞ்சிதப்பைமபூம பள்ளியில இனிமையாகப் படுத்துக் கண வளருமம என் அருமைப் புதலவன் காட்டில் கலலைனமேல கண்டுயிலவது எங்ஙனே? பெண்டுகளின இயறகையே பொதுவாகக கொடியது. ஆயினும நலம் மிகக பெண்டிருமபலருண்டு; கைகேயீ! உன்னைபபோன்ற கொடிய பாவி எவ்வுலகத்திலும இருககமாட்டாள. உலகிலுளள சராசரம் முற்றவும்

இத்தகைய கொடுமையான கொடுமையைச் செய்யத் துணிந்தனை: பாவி! என் நினைத்தாய்! என் சொன்னாய்! என் இராமனை நினைக்கும்போதும் காணும்போதும் நான் மூப்பு நீங்கி இளம்பிராயம் பெற்றவன்போலவேயாகின்றேனே! இப்படிப்பட்ட ராமனையா காட்டுக்குப்போகவிடச் சொல்லுகிறாய் பாவி! என்று புலம்பிக்கொண்டே, அக்கொடியவள் நீட்டிக்கிடந்த பாதங்களிலே அநாதனைப்போல தலைகவிழ்ந்து விழுந்து மூர்ச்சித்துத் தரையிலே புரண்டு துவண்டனன்.

பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பதின்மூன்றாவது ஸர்க்கம்

தசரதன் கைகேயியை நல்வார்த்தை சொல்லி வேண்டிக்கொள்ளுதல்.

தசரத மன்னவன் இங்ஙனே பலவாறு புலம்பி விழுந்து மூர்ச்சித்தமைகண்டும் சிறிதும் மனம் இளகாத கைகேயி தன் பிடிவாதத்தையே ஈடேற்ற முயன்று, தான் விரும்பிய வரங்களைக் கொடாமல் போகலாகாதென்றும் கொடுத்தே தீர வேண்டுமென்றும் சிக்கன வற்புறுத்தினள்.

அதுகண்ட மன்னவன் "ஐயோ! இப்படியும் ஒரு கொடியதனமையுண்டோ? நானும் மரணமடைந்து ராமனும் காட்டுக்குச் சென்றபின்பு பாவி! நீ உன் கருத்தெல்லாம் ஈடேறப்பெற்றுச் சுகமாக வாழ்வாயாக. நான் செத்தாயினும் சுகப்படுவேனோ? அதுவும் இல்லையே; இங்கு இராமனது நன்மையில் கண்வைக்காமல் உபேக்ஷித்து நான் சுவர்க்கம் சென்றேனுபின் அங்கு அமரர்கள் 'அடா அதமனே! ஒருபெண் பெண்டாட்டியின் பேச்சைக்கேட்டு இராமனைத் துறந்து இப்படி வருவாயா!' என்று திரஸ்கார மொழிகள் பலவும் கூறு

வர்களே! அந்தோ! அமமொழிகளை எப்படி நான் பொறுக்க வல்லேன்? அங்கும் எனக்குச் சுகமில்லையாகுமே! 'கைகேயி யிடம் ஏற்கனவே ஒப்புக்கொண்டிருந்தபடி வரங்களைக் கொடாது தவறுவேனாயின் பொய்யனாய் விடுவேனல்லவா. அங்ஙனம் பொய்யனாகாமைக்காகவே இராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பவேண்டியதாயிற்று' என்று அவரவர்களுக்குச் சமாதானம் சொல்லுவோமென்று பார்த்தாலும், 'இராமனுக்கு முடிசூட்டுவதாகமுன்னம் வாக்குறுதி கூறிவிட்டு அதை நிறைவேற்றாத உனக்கு ஸத்தியம் ஒருகேடோ?' என்று ஏசிப பழிப்பார்களே! அருந்தவமபுரிந்து நெடுநாள பொறுத்துப பெற்ற புதல்வனை எங்ஙனம் கைவிடுவேன்? கொடுங்கூற்ற மன்ன கைகேயீ! நற்குணங்களை வடிவெடுத்த நம்மிராமனைக காட்டுக்குப் போகவிடவேணுமென்கிற கொடிய எண்ணத்தை ஏன் கொள்ளுகின்றாய்? இதனால் எனக்கு அபகீர்த்தியும அவமானமுந் தவிர வேறிலலையே! உனக்கும் இவை தவிர வேறிலலையே" என்றனன.

இந்நிலைமையில ஸூரியாஸ்தமனம் ஆய்விட்டது. இரவும் நெருங்கிவிட்டது. அன்றிரவு சந்திரமண்டலம் பரிபூர்ணமாக உதிக்கபபெற்றும சிறிதும் ஆனந்தத்திற்கு இடமின்றியே இராமுழுவதும் தசரதனுடைய புலமபலே பெருகிச்சென்றது. புலம்பிக்கொணடே அரசன் கைகளைக கூப்பிக்கொண்டு கைகேயியை நோக்கி எவ்வளவோ நல்ல வார்த்தைகள் சொல்லினன். 'தயைபண்ணவேணும், அநுக்ரஹம் புரியவேணும்' என்றும் பலவாறு விநய வார்த்தைகளைச் சொல்லியும் கெஞ்சிக்கேட்டுககொண்டனன்.

'அம்மா கைகேயீ! உன் வரத்தின்படி உனக்கே ராஜ்யம் கொடுக்கின்றேன்; அதை நீ பெற்றுக்கொண்டு உடனே உன்

கையால் அதை இராமனுக்குக் கொடுத்துவிடுவது மிக நன்று. அதனுல் நீயும் மிகுந்த கீர்த்தியைப் பெறுவாய். இது அனைவர்க்கும் ஆனந்தகரமாயுமிருக்கும்' என்றும் சொன்ன னன் மன்னவன. ஒரு வகைக்கும அவள் இசையவில்லையாக, வருததம் மேலிட்டு மூர்சசித்து நிலததில் வீழ்ந்தனன்.

அப்பொழுது அருணோதய காலமானவாறே வழக்கப்படி வந்திகள வந்து தோததிரங்கள் சொலலிப பள்ளியெழுச்சி பாடவிருக்கையில், அது ஒன்றும் வேண்டாவென்று மன்ன வன் மறுததிட்டனன.

பதின்மூன்ருவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

பதிஞன்காவது ஸர்க்கம்.

தசரதன் இராமனைக் காட்டுக்குப் போகவிட நிச்சயித்தலும், ஸுமந்திரர் தசரதரிடம் வருதலும், இராமனை வரவழைக்க நியமித்தலும்.

பெருந்துயரத்திஞல் பீடிக்கப்பட்டுத் தரையில் விழுந்து நினைவின்றிப புரண்டுகொண்டிருக்கின்ற தசரதனை நோககிக கைகேயி பலவாறு பொடிந்துரைத்தாள். ஸத்தியததிற்குக கட்டுப்படுவதே நியாயமென்றும், பண்டு பலபல மன்னவர் களும் ஸத்தியம் தவருதிருந்ததனுலேயே புகழுபடைத்தார்க ளென்றும, ஸததியத்தைப் பரிபாலனம் செய்வதிற்காட்டில் வேறு தருமமே கிடையாதென்றும் விரிவாகக்கூறித் தன் கோரிக்கைகள் இரண்டையும் நிறைவேற்றியே யாகவேணு மென்றும இல்லையேல் இதோ உயிரைவிட்டிடுகிறேனென்றும் ஆரவாரம் செய்தனள. மன்னவன் ஸத்யபாசத்தை விடு வித்துக்கொள்ள முடியாமையைச் சிந்தித்துத் திகைத்திருந் தனன்.

"அடீ பாபிஷ்டையான கைகேயி! முன்பு நான் அக்னியின் முன்பு மந்திர பூர்வமாகப் பிடித்த உன்கையை இதோ விட்டு விடுகிறேன். இனி நீ எனக்கு மனைவியல்லை; நானும் உனக்குக் கணவனல்லேன். உன்புதல்வனையும் உன்னோடு கூடவே விட்டிடுகின்றேன். இரவு கழிந்து பொழுது விடிந்தபடியால், ராமாபிஷேகத்தில் குதூஹலம் கொண்டிருக்கிற வஸிஷ்டர் முதலான முனிவர்களும் மற்றவரும் அபிஷேகத்திற்கென்று ஸித்தப்படுத்தின ஸம்பாரங்களுடன் வந்து ராமனுக்கு முடி சூட்ட வேணுமென்னப் போகிறார்கள். அந்த மங்கலகாரியம் தடைபட்டு என் உயிர் அப்போதே தொலையப் போகின்றதாதலால் அந்த ஸம்பாரங்களைக்கொண்டு ராமனது கையினாலேயே எனக்கு ஈமக்கடன் இறுக்க வேண்டியதாகும். உன் வயிற்றிற் பிறந்த பரதன் எனக்கு ஜலதர்ப்பணம்கூட விடலாகாது" என்று கூறினன்.

பொழுதும் விடிந்தது; கைகேயி மன்னவனை நோக்கி "எதுக்கு வீணவம்பு வார்த்தைகளை விரித்துரைக்கின்றாய்: இனித்தாமதமின்றி இராமனை இவ்விடத்திற்கு வரவழைக்க வேண்டும்; என் புதல்வனுக்கு ராஜ்யம் அளிக்கவேண்டும்; இராமனைக் காட்டுக்குப்போகவிடவேண்டும்; இங்ஙனம் செய்து நீ பிரதிஜ்ஞையைப் பரிபாலனம் செய்யாயேல் நீ கடைத்தேற நோது" என்று மிகக்கொடிதாகக் கூறி முடித்தாள்.

ராமாபிஷேக முகூர்த்தமாகக் குறிக்கப்பட்டிருந்த புஷ்ய நக்ஷத்திர யோக சுப முகூர்த்தம் அணுகிறது. அப்போது வஸிஷ்டமாமுனிவர் நீராடி அபிஷேக ஸாமக்ரிகளுடனும் பரிவாரங்களுடனும் வருவாராயினர். ஜனங்களின் ஸந்தோஷமும் கோலாஹலமும் வகைபிட்டு வருணிக்க முடியாததாயிருந்தது.

அந்தப்புரத்து வாசல் திண்ணையில் வந்துசேர்ந்த வஸிஷ்டமுனிவர், அபிஷேக மஹோத்ஸவத்திற்காகச் செய்து கொண்ட அழகிய அலங்காரங்களுடன் மிக்க மகிழ்ச்சியோடு அங்கு வந்துகொண்டிருந்த ஸுமந்திரரைக்கண்டு "நான் இவ்விடம் வந்திருப்பதை அரசனுக்கு அறிவிப்பாயாக; ஸகல ஸந்நாஹங்களும் குறைவற்றிருக்கிறபடியையும் சுப முகூர்த்தமும் நெருங்கி யிருக்கின்றமையையும் தெரிவித்து விரைவுறுத்துவாயாக" என்றனர்.

உடனே சுமந்திரர் அரசனிருப்பிடம் சென்று, அவனது துயர நிலைமையை அறியாதவராகையாலே வழக்கப்படி துதிமொழிகளைக் கூறித் துதித்துப் பள்ளியுணர்த்தி வஸிஷ்டமுனிவருடைய வார்த்தைகளையும் விண்ணப்பம் செய்தனர்.

புண்ணில் புளிப்பெய்தாற் போன்ற அம்மொழிகளைக் கேட்ட தசரதன் தன்னுடைய அளவுகடந்த துயரத்தை வெளியிட்டு "இந்நிலைமையில் என்னை ஏன் இம்மொழிகளாலே இன்னமும் வருத்துகின்றனை?" என்ன; சுமந்திரர் அச் சொல்லைக்கேட்டும், வருந்திவாடிய மன்னவன் முகத்தை நோக்கியும் அஞ்சி நடுங்கிக் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு அவ் விடம் விட்டுச் சிறிது விலகிநின்றனர்.

பிறகு மன்னவன் ஒன்றும் பேசமுடியாமல் உள்ளுரு முருகிக் குரல் தழுத்தொழிந்து கிடக்க, கைகேயி ஸுமந்திரரைப்பார்த்து "அப்பா சுமந்திரா! மன்னவன் ராமாபிஷேக மகிழ்ச்சியினால் உத்ஸாஹம் அதிகரிக்கப்பெற்று இரவெல்லாம் கண்விழித்திருந்து பரிச்ரமப்பட்டதனால் இப்போது உறங்குமுகமாயிருக்கின்றான்; நீ விரைந்து சென்று இராமனை இங்கு அழைத்துவா" என்றாள்.

முன்னம் அரசனது வார்த்தையைக் கேட்டு ஏதோ பெருத்த தீங்கு விளைந்துவிட்டதென்று நிச்சயித்துத் துடித்துக்கொண்டிருந்த சுமந்திரர் கைகேயியின் இவ்வார்த்தையைக் கேட்டு மங்கலமேயென்று மகிழ்ந்துகொண்டு, 'அரசனது அனுமதிகொண்டே கைகேயி இங்ஙனம் கூறினள்' என்று மனக்களிப்புடன் புறப்பட்டுப்போயினர். பட்டாபிஷேகத்திற்காகவே இராமனை இப்போது வரவழைக்கப்படுகின்றனென்றும் எண்ணினர்.

பதினான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பதினைந்தாவது ஸர்க்கம்.

சுமந்திரர் மீண்டும் தசரதனிடம் வருதலும், தசரதன் இராமனை அழைத்துவரச் சொல்லுதலும், சுமந்திரர் இராமனிடம் செல்லுதலும்.

ராமாபிஷேகம் நடைபெறப்போகின்றதென்கிற குதூஹலத்துடன் வெளியூர்களிலிருந்து வந்திருந்தவர்களும் அயோத்தியிலுள்ளாரும் அனைவரும் வஸிஷ்டமாமுனிவரை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸபாமண்டபத்தில் வந்து சேர்ந்தார்கள். பொழுதும் விடிந்தது புஷ்ய நக்ஷத்திரமும் வந்து சுபலக்கினமும் கூடிற்று. பட்டாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய பொருள்கள்யாவும் குறைவின்றிச் சேகரிக்கப்பட்டிருந்தன. பல திசைகளினின்றும் புண்ணிய தீர்த்தங்களும் கொண்டுவரப்பட்டிருந்தன. 'தசரதமன்னவனைக் காண்போமே, இராமபிரானைக் காண்போமே' என்று அவரவர்கள் சொல்லிக்கொண்டு வெகுஸந்தோஷத்துடனும் உத்ஸாஹத்துடனும் எதிர்பார்த்திருந்தார்கள்.

அப்போது அவ்விடம் வந்த சுமந்திரர் 'இராமனை யழைத்துக்கொண்டு வருவதற்குத்தான் நான் போகிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டு, மீண்டு 'பொழுது புலர்ந்த பின்பும் சக்கரவர்த்தி ஏன் ஸபாமண்டபத்திற்கு வந்து சேரவில்லை யென்று கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு வருகிறேன்' என்று சொல்லித் தசரதமன்னனவனிடம் திரும்பிவந்து முறைப்படி புகழ்ந்து "மன்னவா மணியே! நீ கட்டளையிட்டபடி காரியங்களெல்லாம் செய்து முடிக்கப்பட்டன; அனைவரும் உன்னை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றனர்; எழுந்து வர வேணும்" என்றுசொல்ல; மன்னவன் எழுந்து "கைகேயி தான் இராமனை யழைத்துவரும்படி கட்டளையிட்டாளே; ஆதலால் நானும் இசைந்திருந்தேனாகலால் அது என் கட்டளை யல்லவோ? இராமனை விரைவில் அழைத்துவருக" என்று சொல்ல, சுமந்திரர் மிக்க மனக்களிப்போடு இராமபிரானது அந்தப்புரத்திற்குவந்து சேர்ந்தனர்.

அங்கே பலரும் மங்கலமாக இராமனது புகழ்களைப் பாடிக்கொண்டு மிக உல்லாஸமாக இருப்பதையும், பலர் பலவகையான காணிக்கைகளை இராமனுடைய பாதங்களிலே ஸமர்ப்பித்துக்கொண்டிருப்பதையும் கண்டு (சுமந்திரர்) உவந்தனர்.

பதினைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பதினாறாவது ஸர்க்கம்.

தந்தையின் கட்டளையைச் சுமந்திரரால் கேட்ட இராமன் தந்தையிடம் செல்லப் புறப்படுதல்.

இராமபிரான் சுமந்திரர் வந்திருப்பதையறிந்து மரியாதையாக அவரைத் தன்னிடத்திற்கு வரவழைத்துக்கொண

டனன். இராமன மஞ்சததின்மீது வீறறிருக்க, ஸீதை பக்கததிலநின்று சாமரததை வீசிககொணடிருகக, இநநிலைமையில உடபுகுந்தவரான சுமநதிரர் வணஙகிக கைகூபபிநின்று க்ஷேமவிசாரணைகள செய்துவிட்டு "தசரத மஹாராஜரும் கைகேயியும உம்மைப பார்கக விருமபி யிருககின்றாரகளாதலால உடனே விரைந்து அவர்களிடம செலலவேணும" என்றனர்.

அதுகேட்ட இராமன் ஸீதையை நோககி "மைதிலீ! என்னிடததில மிகக அன்புகொணட கைகேயியானவள் இநத மகுடாபிஷேகததைதத தாமதமினறி நடைபெறுத்த வேணுமென்று கருதியே விரைவுறுததுகின்றாளென்று நினைககிறேன்; அவர்களுடைய கடடளைபபடி இதோ நான் போய்வருகின்றேன; நீ கவலையற்று ஆனநதமாக இருப்பாயாக" என்று சொலலிவிட்டுப புறப்படடனன. ஸீதையும் வாசறபடிக்கடடு வரையில மங்களாசாசனம் செய்து கொணடே பின்தொடாந்து மீணடனள்.

தனது மாளிகையில நின்றும வெளிபபுறபபட்டு வருகின்ற இராமபிரானை, வாசலில வணககததுடன கைகளைக்கூப்பிககொணடு நிறகினற லக்ஷமணனையும், மறறும் பரம குதூஹலததோடு எதிர்பாரத்து நிறகினற பலபல அன்பாகளையும் குளிர நோககிககொண்டே தேரின்மீதேறிச் சென்றனன். அப்போது லக்ஷமணன ஒருகையில குடையையும் மற்றொரு கையில சாமரததையும தரிததுக்கொண்டு அந்தத்தேரின பின்புறததில நின்றுகொணடு இராமனுககு வெயயில் முதலியவை படாதபடி பாதுகாதது வந்தனன. மற்றுமுள்ள அன்பர்களும் பெருந்திரளாக இராமனைப் பினதொடர்நது சென்றனர். "இந்த ஸ்ரீராமன் இனறு நமக்கு அரசனாக வாய்க்கப்போகின்

னன்" என்று மனக்களிப்போடு ஆரவாரம்செய்த ஸகல ஜனங்களுடையவும் கோலாஹல வொலிகளைக் காதாரக் கேட்டுக்கொண்டே இராமன் தந்தையிடம் சென்றனன்.

பதினாறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பதினேழாவது ஸர்க்கம்

இராமன் தசரதனது மாளிகையினுட் புகுதலைக் கூறுதல்.

தேரின் மீதேறித் தந்தையிடம் செல்லுகின்ற இராமபிரானை வீதிகளில் நின்றும் மாடமாளிகைகளில் நின்றும் கண்டும் புகழ்ந்தும் வருணித்தும் போந்த ஜனங்களுக்குச் சிறிதும் திருப்தி யுண்டாகவே யில்லை.

இராமன் நாற்சந்தி வீதிகளிலும் தேவாலயங்களிலும் பௌத்தாலய விருக்ஷங்களிலும் ஸபை முதலியவற்றிலும் பிரதக்ஷிணமாகச்சென்று அவற்றைக்கடந்து தந்தை தங்கியிருக்கு மிடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனன்.

தேரில் நின்றுமிறங்கிக் கட்டுக்களைக் கடந்து தசரதனிருக்குமிடம் நோக்கிச் சென்ற இராமன் ஆனந்தமாகத் திரும்பிவருவதை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டு ஸகல ஜனங்களும் வாசற்கட்டில் நின்று கொண்டிருந்தனர்.

பதினேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பதினெட்டாவது ஸர்க்கம்

தன்னைத் தந்தை அன்பாக விசாரியாமலிருப்பது கண்டு இராமன் வருந்திநிற்க, கைகேயி காட்டுக்குப் போவென்று விடை கொடுத்தல்.

உள்ளே வந்துசேர்ந்த இராமன் தந்தையையும் தாயான கைகேயியையும் தொழுதனன். அப்போது தசரதன் 'ராமா!'

என்று ஒரு விளி விளித்து உடனே கண்ணீர்ததும்பிப் பெருக்கப்பெற்று இராமனைப் பார்க்கவாவது பேசவாவது வல்லமையற்றவனாயினன். அப்போது தசரதனிருந்த இருப்பு இராமனது மனத்தில் அபூர்வமான வருத்தத்தையும் அச்சத்தையும் நடுக்கத்தையும் உண்டாக்கியது.

இராமனது மனத்தில் ஒன்றுமே தோன்றவில்லை. "இதுவரையில் ஒருநாளும் தந்தை இங்ஙனம் இருந்ததில்லையே!; திடீரென்று இதுவென்னே" என்று மிக்க கலங்கிய ராமன் கைகேயியை வணங்கி, "தாயே! என்ன காரணத்தினால் தந்தை இத்தகைய பரிதாப நிலைமையில் இருக்கின்றார்? நான் ஏதேனும் பிழை செய்ததுண்டோ? பரதனுக்காவது சத்துருக்கனனுக்காவது ஆரோக்யக்குறைவான செய்தி ஏதேனும் கிடைத்திருக்கின்றதோ? அல்லது இவ்விடத்தில் யாருக்காவது க்ஷேமக்குறைவு நேர்ந்ததோ? அல்லது, மனத்துக்கினிய மனைவியாகிய நீ ஏதேனும் கடுமையாகப் பேசினதுண்டோ? நமது தந்தைக்கு இதுவரையில் ஒருநாளும் உண்டாகாத இத்தகைய விகாரம் இப்போது எதனால் உண்டாயிற்றோ? இதை எனக்கு உள்ளபடி உரைக்கவேணும்" என்றனன்.

அதுகேட்ட கைகேயி வெட்கமும் கூச்சமும் சிறிதுமில்லாமல் "இராமா! நீ கேட்டபடி ஒருவர்க்கும் ஒருவிதமான விபத்துமில்லை; மன்னவர்க்கு இப்போது ஒருவகையான மனக்கருத்து உண்டு; நீ என்ன நினைப்பாயோவென்று கலங்கி அதை வெளியிட்டுக் கூறமாட்டாதிருக்கின்றனர் போலும். இவர் எந்தக் காரியத்தைச் செய்வதாக எனக்குப் பிரதிக்ஞை செய்திருக்கின்றாரோ, அதை ராமா! நீ அவசியம் செய்து முடித்தல் வேண்டும். ஸத்தியத்தையே விரதமாகக் கொண்ட இம்மன்னவர் ஒருசமயத்திலே எனக்கு வரங்களைக்

கொடுத்துவிட்டு இப்பொழுது அடாவழக்காடுகின்றார்; ஸத்தியம் தவற நினைக்கின்றார்; அங்ஙனம் தவறாதபடிக்கு நீ நடந்துகொள்ளவேணும். அப்படியே நடந்து கொள்வதாக நீ வாக்கு அளித்தால் செய்தியை நானே சொல்லிவிடுகிறேன்" என்றாள்.

அதுகேட்ட இராமன் "தாயே! என்மீது இவ்வளவு ஸந்தேகமுண்டானது என்னே! தீயில் குதிக்கக் கட்டளையிட்டாலும் விஷத்தைப் பருக நியமித்தாலும் கடலில் விழச் சொன்னாலும் மற்றும் எந்தவிதமாகக் கட்டளையிட்டாலும் உடனே செய்ய என்னதடை? ஒருகாலும் வாக்குத்தவறேன்; தாயே! அரசர் விரும்பியது யாதோ, அதைச்சொல்லவேணும், தவறாது செய்து தலைக்கட்டுவேன்" என்றான்.

உடனே கைகேயி தசரதரிடம் முன்புதான் வரம் பெற்றிருந்த வரலாற்றினை யெடுத்துரைத்து "ராமா! முன்புநான் பெற்றிருந்த அந்த இரண்டு வரங்களைத் தப்பலாக இப்போது பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடைபெறவேணுமென்றும் நீ தண்டகாரணியம் போகவேணுமென்றும் மன்னவரை வேண்டிக்கொண்டேன்; இன்னும் நான் சொல்லவேண்டியது என்ன இருக்கிறது? இந்தக் கட்டளையை அவர் தம் வாயினால் வெளியிடமாட்டாது தயங்கிக் கிடக்கிறார்; அவர்க்காக நான் வெளியிட்டுவிட்டேன்; இதைத் தந்தையிட்ட கட்டளையாகக்கொண்டு நீ ஸத்தியத்தில் நிலை பெற்றிருக்கவேணும். உன்னுடைய பட்டாபிஷேகத்திற்காக ஸித்தஞ்செய்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஸம்பாரங்களைக்கொண்டே பரதனுக்கு முடிசூட்டியாகவேண்டும்; நீ முடிதவிர்ந்து சடை புனைந்து மரவுரியுடுத்து மான்தோலணிந்து பதினான்கு வருஷம் கானகத்தில் வஸிக்கவேண்டும்" என்றனள்.

இங்ஙனம் கைகேயி படபடத்துச் சொல்லும் கொடிய மொழிகளைக்கேட்டும் இராமனுடைய முகம் சிறிதும் வாடவுமில்லை, வருந்தவுமில்லை. மனத்தினுள்ளும் சிறிது விகாரமும் தோன்றவில்லை. தசரதனோ சோகஸாகரத்தில் மூழ்கி கரை காணாது தவிக்கின்றனன்.

பதினெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்.

கைகேயியின் சொற்படி காட்டுக்குச்செல்ல இசைந்த இராமன் லக்ஷ்மணனோடு கௌசல்யையிடம் வருதல்.

இராமன் கைகேயியை நோக்கி 'தாயே! உன் விருப்பத்தின்படியே பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகமாகுக; நானும் இதோ முனிவேடத்துடன் காடுறையப் போகின்றேன்; நமது தந்தை என்பால் முன்போல அன்புபாராட்டாதிருக்கின்றாரே! இது ஏன்? என் இயல்பை அவர் நன்கு அறிவரே. எதற்காக இவர் வருத்தமுற்றிருக்கின்றார்? தாயே! நீயும் மனவருத்தம் கொள்ளவேண்டா; இதோ நான் உன் கண்முன்னே மரவுரியுடுத்துச் சடைபுனைந்து கானகம் நோக்கிச் செல்லுகின்றேன். நீ மகிழ்ந்திருப்பாயாக. இக்கட்டளையைத் தந்தைதானே எனக்கு நேரில் தெரிவிப்பாராயின் நான் எவ்வளவோ மகிழ்வேன்; நான் வருந்துவேனென்று நினைத்துப் போலும் அவர் தமது வாக்கினால் இக்கட்டளையைத் தெரிவியாது மூர்ச்சித்துக்கிடக்கின்றார். இக்கட்டளையினால் எனக்குச் சிறிதும் வருத்தமில்லை யென்பதையும் மேலும் பரம சந்தோஷமே யென்பதையும் தாயே! நீயே மன்னவர்க்கு உரைத்து அவரைத் தேற்றவேண்டும். தூதர்கள் கேகயநாட்டுக்குக் கனவேகமாகச் சென்று நம் பரதனை

அழைத்துக்கொண்டு வரட்டும். நான் உனது கட்டளையையே தந்தையிட்ட கட்டளையாகக்கொண்டு பதினான்கு வருடம் கானகத்திலுறைவதாகப் புறப்படுகின்றேன்' என்றனன்.

இதுகேட்ட கைகேயி மிகமகிழ்ச்சிகொண்டு 'ராமா! நீ காட்டுக்குப் புறப்பட்டுப்போவதைப்பார்; பரதனை இங்கு வரவழைக்கும் விஷயத்தில் உனக்குக் கவலை வேண்டா; எப்படியும் தூதர்கள் விரைந்து சென்று அழைத்தே வருவார்கள்' என்றனள். இராமனிடத்தில் பேரன்பு பூண்டிருக்கின்ற பரதன் அயோத்திக்கு வந்துவிடுவானாயின் இராமன் காட்டுக்குச் செல்வதை அவன் சிறிதும் இசையகில்லான் என்னும், தன்னுடைய மனோரதம் அடியோடு நிறைவேறாதென்னும் உறுதியாக அறிந்துகொண்ட கைகேயி இராமனை மிகவும் துரிதப்படுத்தினாள். 'இராமா! உன் தந்தை வாய்திறந்து உனக்குக் கட்டளையிட்டால் அதை நீ நிறைவேற்றுவாயோ மாட்டாயோ என்கிற சந்தேகத்தினாலும், ஒருகால் நீ நிறைவேற்றாமற்போனால் தனக்குப் பெருத்த அவமானமாகுமே! என்கிற வருத்தத்தினாலும் தாம் பேசாது மயங்கிக் கிடக்கிறார்; வேறொன்றுமில்லை: ஆதலால் அவரே நேரில் நமக்குக் கட்டளையிடவேணுமென்று நீ தாமதித்திராமல் விரைந்து கானகம் செல்வாயாயின் அதுவே அவர்க்குத் தேறுதலளித்ததாகும். நீ புறப்பட்டுப் போகுமளவும் உன் தந்தை எழுந்திருக்கமாட்டார், நீராடமாட்டார், உண்ணமாட்டார்' என்றுமுரைத்தாள்.

இக்கொடிய மொழிகள் தசரதனுடைய செவியிலும் புகுந்ததனால் அவன் 'சீ! என்ன கஷ்டகாலம்!' என்று பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு எழுந்து அந்த மஞ்சத்தின் மேலேயே

தபியென்று விழுந்து மூர்ச்சித்தான். அதுகண்டு இராமன் தந்தையைப் பிடித்துக்கொண்டு உபசாரம் செய்யப் புகுகையில், கைகேயி சவுக்காலடிப்பதுபோல் மீண்டும் கொடிய கட்டுரைகளைக் கூறி விரைவுறுத்தலானாள். அப்போது இராமன் அவளை நோக்கி, 'தாயே! இந்த ராஜ்ய போகத்தில் எனக்குச் சிறிதும் விருப்பமில்லை யென்பதை நீ நன்கு தெரிந்துகொள். தந்தையினிடம் நீ வரம்வேண்டாமல் முதலில் என்னையே நேரிலழைத்து இங்ஙனம் கட்டளையிட்டிருக்கலாமே. வீணாகத் தந்தைக்கு இவ்வளவு ஆயாஸம் கொடுத்தனையே! அது நிற்க; நான் இப்போதே காடு செல்வதில் அற்பமும் ஆக்ஷேபணையில்லை; தாயாகிய கௌஸல்யையிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு உடனே புறப்பட்டுப் போகின்றேன். அவ்வளவு அவகாசமே எனக்கு நீ அருள்புரிய வேண்டும்' என்றனன்.

இதைச் செவியுற்ற தசரதன் வருத்தம் தாங்கமாட்டாமல் பெரிட்டுச் செய்து கதறினான். இராமன் தசரதனையும் கைகேயியையும் வணங்கி வலஞ்செய்துவிட்டு "அப்பொழுதலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றதம்மா" என்னும்படியான முகமலர்த்தியுடனே வெளிப்புறப்பட்டான். வெளியில் பலபல நண்பர்களைக் கண்டனன். உடனிருந்து இச்செய்திகளை யெல்லாம் முழுதுணர்ந்த லக்ஷ்மணன் அபாரமான சோகத்தோடு கண்ணீர்பெருகப் பின்தொடர, கால்நடையாகவே கௌஸல்யையின் மாளிகைக்குச் சென்று சேர்ந்தனன். அப்போது இராமபிரானுடைய திருமுகமண்டலத்தின் திவ்யமான ஒளி வாசாமகோசரமாயிருந்தது. காட்டுக்குச் செல்வதைப்பற்றித் தனக்கு எள்ளளவும் துக்கமில்லையாயினும், தன்னைச் சார்ந்தவர்களனைவரும் அது

பற்றி மகத்தான துக்கங்கொண்டாடுவார்களே! என்பதனு லாகிய துக்கம் மாத்திரம் இராமனது உள்ளத்தில் ஒருபுற மிருந்தது.

பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபதாவது ஸர்க்கம்.

இராமன் காட்டுக்குச் செல்வதைக் கேட்கலுற்ற கௌஸல்யை மூர்ச்சித்துப் புலம்புதல்.

கைகேயியின் வரத்தின் பயனாக ராமன் காட்டிற்குச் செல்ல நேர்ந்ததென்கிற இக்கொடிய செய்தி மெல்ல மெல்லப் பரவிக்கொண்டிருந்தது. அந்தப்புரத்திலுள்ள மாதர்கள் எல்லோரும் வருத்தம் பொறுக்கமாட்டாமல் ஐயோவென்று கூக்குரலிட்ட பேரொலி பரவியது. இதுவரை இராமனுல் அவரவர்கள் அடைந்துவந்த அபாரமான உதவிகளை நினைத்து அந்தோ! இனி நமக்குப் புகல் இல்லையே! என்று கூவிக்கூவி அழுதனர்.

ஒவ்வொருவரும் இராமபிரானது திருக்குணங்களை எடுத்துரைத்து 'இப்படிப்பட்ட குணவானுக்கா வனவாசம் விதிக்கப்பட்டது!' என்று நெஞ்சுடைந்து புலம்பினர். அவ்வழுகுரலைக் கேட்டுக்கொண்டே இராமன் லக்ஷ்மணனைக் கூட்டிக்கொண்டு தனது தாயினிடம் சென்றனன். அந்தக் கௌஸல்யை அப்போது இராமனுடைய நன்மைமிகுதிக்காக விஷ்ணு பூஜைகளை நியமத்துடன் செய்துகொண்டிருந்தனள். அந்தணர்களைக் கொண்டு ஹோமமும் செய்வித்துக்கொண்டிருந்தனள். இராமபிரான் வருவதைக்கண்ட அவள் ஆனந்தம் பூரிக்க ஆசையோடு எதிர்கொண்டனள். நமஸ்கரித்துநின்ற இராமனைக் கைகளாலாரத் தழுவி உச்சிமோந்து

பலபல ஆசிர்வாதங்கள் செய்து, 'குழந்தாய்! போஜனம் செய்யவருவாயாக' என்று அழைத்து ஆஸனமிட்டனள்.

அத்தருணத்தில் இராமன் தனக்கு நேர்ந்த வனவாஸக் கட்டளையைத் தாயினிடம் எங்ஙனம் கூறுவது! என்று ஆலோசித்துத் தடுமாறி, கூறித்தானாகவேண்டு மென்று துணிந்து அதனைக் கூறத்தொடங்கினன். "தாயே! எனக்கு இந்த ரத்தினமயமான ஆஸனம் எதுக்கு? தர்ப்பைப்புல் ஆசனத்தில் உட்காரவேண்டிய கட்டளையன்றோ எனக்குக் கிடைத்திருக்கின்றது. நான் தண்டகாரணியத்தில் முனிவேடத்துடன் பதினன்கு வருடம் ஸஞ்சாரம் செய்யுமாறு தந்தையினால் கட்டளையிடப்பெற்றிருக்கிறேன்" என்றனன்.

அதுகேட்ட கௌஸலை வேரற்ற மரம்போலே தரையில் வீழ்ந்து வருந்தினள். இராமன் அவளைக்கைகொடுத்தெடுத்துத் தேற்றியபின் அவள் இராமனை நோக்கிக் கூறத்தொடங்கினள்; "குழந்தாய்! என்குடல் குழறவே நீ எனக்கு மகனாகப் பிறந்தனை போலும்; நான்மலடியாகவே இருந்திருப்பேனாகில் இத்தகைய துக்கத்திற்கு ஆளாகியிருக்கமாட்டேனே! இனி, என் சக்களத்திகள் என்னை ஏசும்படியான துயரம் நேரிட்டது; இதனில் மிக்கதுயரமும் உலகிலுண்டோ? உன்னையிழந்து நான் உயிர் தரித்திருக்கப்போகிறதுண்டோ? கைகேயியின் வேலைக்காரிகளில் நானுமொருத்தியாக, அல்லது அவர்களினும் கடைகெட்டவளாக நான் சிறுமைப்படவேண்டிய கொடியகாலம் வந்திட்டது. ஏற்கனவே என்மீது கறுக்கொண்டிருந்த கைகேயிக்கே நல்ல காலம் பிறந்தது. இனி அவள்முகத்தில் விழிக்க எனக்கு இயலுமோ? இராமா! இந்த வருத்தத்தை நான் வெகுநாள் வரையில் பொறுத்திருக்ககில்லேன். அரும்பாடுகள்பட்டு

உன்னை நான் வளர்த்தது இங்ஙனம் காட்டுக்குப்போக விடுவதற்கா ஆயிற்று! இக்கொடுஞ்சொல் செவிப்பட்டவுடனே என்னுடல் இரு பிளவாய்ப் போயிருக்க வேண்டுமே! எதற்கு இன்னமும் தரித்திருக்கிறேனோ தெரியவில்லையே! என்னை வைத்துக்கொள்வதற்கு யமலோகத்தில் இடமில்லை போலும்! இராமா! உன்னை விட்டுப் பிரிந்து நான் இங்கிருக்கமாட்டேன்; என்னையும் உடனழைத்துச் செல்வாய்" என்று மற்றும் பலவுங் கூறிக் கூக்குரலிட்டழுதனள்

இருபதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தோராவது ஸர்க்கம்

லக்ஷ்மணன் கௌசல்யைக்குத் தேறுதல் கூறுதலும், இராமன் ஸத்யம் தவறலாகாதென்று நலமுரைத்தலும்.

இங்ஙனம் கௌஸல்யை புலம்புகையில் இலக்குமணன் அவளைத் தேற்றவேண்டி, "அம்மா! பெரியதாயே! இராமபிரான் காட்டுக்கெழுந்தருள நேர்ந்தவிஷயம் உமக்குமாத்திரமேயோ சோகந்தருவது? அரசனோ முதிர்ந்த கிழவனாயிருக்கின்றனன்; அவனது புத்தி தலை கீழாயிருக்கின்றது. கைகேயிபக்கல் காமவெறிகொண்டு அவன் கட்டளையிட்ட விதனில் வியப்புமுண்டோ! நாட்டைவிட்டுக் காட்டில் துரத்த வேண்டுமெபடி இராமபிரான் என்ன பாதகம் புரிந்தாரோ தெரியவில்லை. தருமநெறியில் நின்று தவறியதந்தையை இப்போது கொலை செய்திடவும் என்மனம் துணிவுறுகின்றது. குற்றமென்பது லவலேசமும் அற்றவரான நம் இராமர்மீது குற்றஞ்சொல்பவன் ஒருவனுமில்லையே! இத்தகைய மஹா குணசாலியான புத்ர ரதனத்தை இழந்துவிட எவன் துணிவன்! இந்த வனவாசக்கட்டளை தருமம் பொருந்தியதாக எப்

படி ஆகும்! மிகவும் அநீதியான கட்டளை யென்பதில் ஐயமே யில்லை; இந்தக் கட்டளை பாராட்டத்தக்கதே யன்று" என்று சொன்னான்.

பிறகு இராமனை நோக்கி, "அண்ணா! உம்மைக் காட்டுக்கு அனுப்பும் விஷயம் பிரசித்தமாவதற்கு முன்னமே நீர் ராஜ்ய பாரங்களை பலவாய ஸ்வாதீனப்படுத்திக் கொள்வீராக; நான் வில்லை ஏந்திக்கொண்டு அருகேநின்று பாதுகாத்திருக்கையில் பௌருஷம் காட்டவல்லவன் யாவன்? இவ்வயோத்தி நகரில் உம்மை எதிரிட வல்லவன் ஒருவனுமிலன்; எவர் எதிரிடுவாராயினும் என் கூரம்புகட்கு இரையாக்கியே விடுவேன். பரதனுடைய பக்ஷத்தைப் பற்றியவர்கள் எவர் இருப்பினும் முடித்தேவிடுவேன்: நாம் ஸாதுவாயிருக்கத்தக்க ஸமயம் இதுவன்று; வெகு தீக்ஷ்ணமாக நாம் காரியத்தைச் செய்யவேண்டும். நம் தந்தை கைகேயிக்கு உடன்பட்டு இன்னும் விரோதஞ்செய்ய முற்படுவானாயின் அவனையும் தொலைத்திடுவதே கருமம்; அதற்கு நீர் இசைவீராயின், தந்தையைக் கட்டிப்போட்டாவது வைப்போம். இப்படிச் செய்வது அநீதியான செயலல்லவோ! என்று நீர் நினைக்கலாகாது; 'ஆசாரியனாயினும் தந்தையாயினும் செருக்குற்றுக் காமனுக்கு வசப்பட்டு எல்லை கடந்து தப்புவழியில் ஒழுகுவானாகில் அவனைத் தண்டித்தல் தகுதியே' என்று தரும சாஸ்திரங்களும் முறையிடுகின்றன. அண்ணா! உமக்கு ப்ராப்தமான இந்த ராஜ்யத்தை மறுக்க யாதுகாரண முள்ளது? இதைப் பரதனுக்குக் கொடுக்க என்ன நீதியுள்ளது?" என்று கோபபரவசனாய்ப் பலபல கூறினான்.

மீண்டும் கௌஸல்யையை நோக்கி, "தாயே! இராம பிரான் தீயில் குதிப்பாராயினும் நான் அவர்க்கு முன்னமே

அத்தீயில் குதிப்பவன். அவர் கானகஞ் செல்வாராயின் நானுங் கூடவே செல்வேனென்பதைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? அன்றியும் என்னுடைய மிகுந்த பராக்கிரமத்தினுலும் உம்முடைய துக்கத்தைப் போக்கிவிடுவேன்! எனது பராக்கிரமத்தை அன்னையும் பார்க்கட்டும், இராமனும் பார்க்கட்டும்" என்றனன்.

அது கேட்ட கௌஸல்யை அழுதுகொண்டே இராமனை நோக்கி, 'குழந்தாய்! உன் தம்பி சொன்ன தூய மொழிகளைக் கேட்டனையன்றோ? அவை உனக்கு ஸம்மதமாயின் இனிச் செய்யவேண்டியவற்றை விரைந்து செய்வாயாக; சோகத்திலாழ்ந்து பரிதபித்துக் கிடக்கின்ற என்னை நீ கைவிட்டுக் கானகம் போகலாகாது, தருமமறிந்த நீ இங்குத் தானே இருந்து எனக்குப் பணிவிடை செய்துகொண்டு வாழ்வாயாக, அன்னையைப் பேணுதலினும் மேலான தருமமில்லையென்பதை நான் உனக்கு விரிய வுரைக்கவும் வேண்டுமோ’ தந்தையின் சொல்போலவே தாயின் சொல்லும் பேணத்தக்க தாதலால் என் சொல்லையும் நீ அங்கீகரிக்க வேண்டுவது அவசியமேயாகும். நீ காட்டுக்குப் போக நான் இசையமாட்டேன். நான் உன்னைக் காட்டுக்கனுப்பி இங்கிருந்து போகங்களையனுபவிப்பதிற் காட்டிலும், நானும் உன்னோடு கூடவே வந்து புல்லைத் தின்றுகொண்டாயினும் இருப்பதே நன்று. துயரில் தடுமாறுகின்ற என்னை உபேக்ஷித்து விட்டு நீ காட்டுக்குச் செல்வாயாயின், நான் இங்கு *ப்ராயோபவேசஞ் செய்து அன்னபானங்களின்றி யிருந்து உயிரை விட்டு விடுவது உறுதியே." என்றுரைத்தனள்.

---

* ப்ராயோபவேசமாவது — மரணமடைந்திடுவதாகச் செய்து கொள்ளும் ஸங்கல்பம்.

அதுகேட்ட இராமன், "தாயே! உன் சொற்படி நடக்க வேண்டுவதும் அவசியமே; ஆயினும், இப்போது தந்தையின் வார்த்தை முந்தினதாகையால் அதைத் தவறுவது தரும மன்று; எனவே நீ கோபங்கொள்ளலாகா தென்று தலை தாழ்த்திக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். தந்தையிட்ட கட்டளையின்படி காட்டுக்குச் செல்லவிருக்கின்ற எனக்குத் தாயே! அனுமதி தந்தருளவேண்டும். பெரியார் பலரும் பிதுருவாக்கிய பரிபாலனஞ் செய்தே புகழ்பெற்றிருக்குங் கதைகள் உனக்குத் தெரியாதவையன்றே; கண்டுவென்னும் மஹரிஷியும் பரசுராமன் முதலானோரும் தந்தை சொற்பேணிச் செய்திருக்கும் செயல்கள் அவர்களுக்குப் பெரும் புகழை யன்றோ விளைவித்திருக்கின்றன! நான் மாத்திரம் இப்போது நூதனமாகவா அனுஷ்டிக்கின்றேன்? இல்லை; பெரியார் சென்ற வழியையே பின்பற்றுகின்றேன், இதற்காக நீ சிறிதும் கோபமும் வருத்தமும் கொள்ளாதிருக்கவேணும்" என்று கௌஸலையை வேண்டிக்கொண்டனன்.

பிறகு ராமன், தம்பி லக்ஷ்மணனையும் நோக்கி "அடா! நீ சொன்ன வார்த்தைகள் தருமத்திற்கு ஒத்தவையல்ல; நீ பராக்கிரமத்திற் சிறந்தவனென்பதை நானும் அறிவேன்; உலகத்தில் சகல புருஷார்த்தங்களினும் தருமமே சிறந்த தென்பதை நான் சொல்லவேணுமோ? தந்தை சொற்பேணு தலும் தருமத்தின் ஒரு பகுதியாயிருக்க, அதற்கு முரணாக நீ வீராவேசங்கொண்டு கடிந்து பேசின பேச்சுக்கள் தகுதியற்றனவேயாகும். எனக்குத் தந்தை கட்டளையிட்டபோது 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்று தலைதாழ்த்திக் கைகூப்பிச் சொல்லிவந்த யான் அதற்கு மாறாகச் செய்ய இயலுமோ? 'கைகேயியின் கட்டளையே யன்றித் தசரதன் கட்டளை

யனன்றே' என்பாய்; இது யுக்தமன்று; தந்தையிட்ட கட்டளையேகாண் அது. ஆதலால் அதை மீறி நான் நடப்பது நலமன்று. நீயும் தருமத்தையே கைப்பற்றுவாயாக; இனி இப்படிப்பட்ட கொடுந்தன்மையைக் கொள்ள நினையாதே; எனது உறுதியையே பின்பற்றி நடப்பாயாக" என்றுரைத்தனன்.

மீண்டும், தாயாகிய கௌசலையை நோக்கி "அம்மா! நான் காட்டுக்குச் செல்ல அனுமதிப்பாயாக: என் உயிரின் மேல்ஆணை; என் விருப்பத்தை நீ மறுப்பாயாயின் என்உயிரை உபேக்ஷித்தவளாவாய்; ஆகவே இப்போது என் கருத்துக்கு எந்தவிதத்திலும் இடையூறு செய்யாதே; தந்தை சொற்படி கானகஞ் சென்று உரியகாலத்தில் மீண்டு வருவேன். என் பிரிவினாலுண்டாகும் சோகத்தை, தாயே! மனத்திலேயே அடக்கி வைத்துக்கொண்டிருப்பாயாக: தந்தையின் கட்டளையை நிறைவேற்றவேண்டிய கடமை என்னைமாத்திரம் சேர்ந்ததன்று, நீயும் நானும் ஸீதையும் லக்ஷ்மணனும் சுமித்திரையுமாகிய நாமெல்லாரும் சேர்ந்தே அதனை நிறைவேற்றக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம்; ஆகவே, தாயே! எனக்கு விடைகொடுப்பாயாக" என்றுரைத்தனன் இராமன்.

அது கேட்டுக் கௌசலையானவள், 'ராமா! தந்தை சொல்லைப் பேணுதல்போலவே அன்னைசொல்லைப் பேணுதலும் அவசியமென்பதை நீ அறியவேணும்; ஆகையால் காடு செல்ல உனக்கு நான் அநுமதி யளிக்கமாட்டேன்; துயரக் கடலில் ஆழ்ந்துகிடக்கின்ற என்னைக் கைவிட்டு நீ புறப்பட்டுப்போவது தகுதியன்று; உன்னைத் துறந்து இவ்வுலகில் நான் பிழைத்திருப்பது எதற்காக? இனி எந்த உலகமும்

எனக்கு ஏதுக்கு?'' என்றிப்படிப் பலபல சொல்லிப் புலம்பி ஒரே பிடிவாதமாய்த் தடைசெய்தனள்.

இங்ஙனே கௌசலையும் இலக்குமணனும் ஒன்றுசேர்ந்து பலவாறு கடுஞ்சொற்கள் கூறித் தடைசெய்த போதிலும், இராமன் அறநெறியை அணுவளவும் கடந்து செல்லமாட்டா தவனாதலால் தான்கொண்ட கொள்கையிலேயே நிலைநின்றிருந்தனன். இலக்குமணனுக்குப் பலவாறு தருமோபதேசங்களும் செய்தனன். தாயினிடத்தும் தன்னுடைய தருமவூக்கத்தை வலிதாகத் தெரிவித்து, தன்னை ஆசிகூறிக் காட்டுக்கு விடைகொடுத் தனுப்புமாறு வேண்டிக்கொண்டனன். தாயைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து காடேறப் புறப்படவும் உறுதிகொண்டனன்.

இருபத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்.

லக்ஷ்மணன் கைகேயிதிறத்தில் கொண்ட கோபத்தை இராமன் நன்மொழிகளால் தணித்தல்.

இராமபிரான் தான் காடுசெல்ல உறுதிகொண்டதறிந்து முகவொளி மழுங்கி மிக வருந்தி நின்ற இலக்குமணனை நோக்கி 'தம்பியே! நீ தந்தைமுதலியவர்களிடத்தில் கொண்ட கோபத்தையும் எனக்கு நேர்ந்திருக்கும் கஷ்டங்களையும் அறவே மறந்துவிடவேண்டும்; எனக்காகக் கொண்டாடப் பட்ட பட்டாபிஷேக வைபவங்கள் நின்றுபோனதைப் பற்றிச் சிறிதும் வருந்தலாகாது; எனது மகுடாபிஷேக விஷயத்தில் நீ கொண்டிருந்த உத்ஸாகத்தை இனி நான் காட்டுக்குப்போகும் விஷயத்தில் உபயோகப் படுத்துவாயாக.

'இராமனுக்கு ஒருகால் பட்டாபிஷேகம் ஆகிவிடுமோ' என்று சந்தேகங் கொண்டிருக்கும் கைகேயிக்கு அந்த சந்தேகத்தைத் தவிர்த்துவிடு; 'பட்டாபிஷேகம் நின்று விட்டதே' என்று பரிதபித்துக்கொண்டிருக்கிற என் அன்னையான கௌசலையைக்கு 'நம் மகன் தந்தையின் கட்டளையின் படி பதினைந்து வருடங்களை காட்டில் தங்குவானுகையால் மீண்டும் வந்து சேருவான்' என்கிற நம்பிக்கை உண்டாகும் படியும் நீ செய்தல்வேண்டும்.

நம தாயதந்தையர்களுக்கு ஓரெள்ளளவு அபகாரமாயினும் தெரிந்தாவது தெரியாமலாவது நான் செய்ததாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. நம் தந்தையோ சத்தியசீலர். வெகு பராக்கிரமசாலி. ஆதலால் இப்பூவுலகில அவருக்கு எதிலும் பயமில்லை. ஆயினும், 'செய்த பிரதிக்கினையைத் தவறினுல் பரலோகத்தில் கஷ்டம் நேரிடுமே' யெனகிற ஒரு பயததினுல் மாத்திரம் அவர் வருந்துகிறுர். அவருக்கு அத்தகைய பயமுமில்லாமலிருககும்படி நாம் செய்யவேண்டும். இபபொழுது நடந்துகொண்டிருக்கிற எனது பட்டாபிஷேக முயற்சி தணியாவிடில் தாம் கைகேயிக்குக் கொடுத்த வார்த்தை சத்தியமாகவில்லையென்கிற மனததாபம் அவர்க்குண்டாகும். அவருக்கு மனததாபம் உண்டானுல் அது என்னையும் வருந்தச் செய்யும். ஆகையால் லக்ஷ்மணு! நான் இப்பொழுதே வனம்போகிறேன். நான் அப்படிச் செய்தால் தாயாகிய கைகேயி தான் நினைத்தகாரியம் ஈடேறப்பெற்று ஸந்தோஷமாய்த தன் புத்திரனுக்குப் பட்டாபிஷேகததை நடத்திக்கொள்வாள். நான் நார்த்துணிகளையும் கிருஷ்ணுஜினத்தையும தரிததுக் காட்டுக்குப் போனபின் கைகேயிக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷமுண்டாகும்; ஆகையால் நான் காட்டுக்குப் போக மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டேன்.

எனது அபிஷேகத்தை நிறுத்துவதில் ஊக்கங்கொண்டிருக்கும் மந்தரை முதலிய ஜனங்களுக்கும் ஸந்தோஷம் உண்டாகட்டும். லக்ஷ்மணா! இன்னும் கேள். நான் இராஜ்ஜியத்தை இழந்ததற்கும், காடுசெல்வதற்கும் கைகேயி காரணமன்று. தெய்வமே காரணமென்றறிவாயாக. ஏனெனில், என்னிடத்தில் அளவுகடந்த பிரீதியோடு வாத்ஸல்யம் கொண்டிருந்த அவளுக்கு என்னைப் பிடிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணம் உண்டாவதற்குக் காரணமில்லை. மேலும் இதுவரையில் எப்பொழுதும் நான் தாய்மார்களிடத்தில் 'பெற்ற தாய் இவள், சக்களத்தித் தாய் இவள்' என்று பேதபுத்தியைப் பாராட்டினதில்லை. இது உனக்கும் தெரியுமல்லவா? அந்தக் கைகேயியும் தன் புத்திரனான பரதனிடத்திலும் என்னிடத்திலும் பேதம் பாராட்டாதிருப்பதை நீயுமறிவாயல்லவா? இப்படியிருக்க, தெய்வத்தின் தூண்டுதல் இல்லாதிருக்குமாயின் அப்படிப்பட்ட கைகேயிக்கு என்னிடத்தில் இப்படிப்பட்ட துர்ப்புத்தி எப்படி உண்டாகக்கூடும்? ஆகையால் தெய்வமே இவையெல்லாவற்றிற்கும் காரணம்.

தெய்வத்தின் மகிமை இப்படிப்பட்டதென்று சிந்திக்கவும் முடியாதது. 'நாம் ஒன்று நினைக்கத் தெய்வமொன்று நினைக்கும்' என்னும் பழமொழியும் நீயறியாததல்ல. இப்பொழுது பார். எனக்குக் கையில்வந்த இராஜ்ஜியம் தப்பிப் போயிற்று. அந்தக் கைகேயிக்கு நெடுநாளாக நிரம்பியிருந்த பிரீதியும் நிலைகுலைந்து போய்விட்டது. தெய்வத்தின் செயல் அவசியம் பலித்தே தீரும்.

லக்ஷ்மணா! 'தெய்வமென்று ஒன்று உளதோ? அதெப்படி? இருக்குமாயின் புருஷப் பிரயத்தனத்தினால் அதை

மாற்றிவிடலாகாதோ?' என்று கேட்பாயாயின் கூறுகிறேன் கேள். நாம் செய்யும் காரியங்களின் பலன்களைக்கொண்டு 'தெய்வம் என்று ஒன்றுளது' என்று அறியவேண்டியதாய் இருக்கிறது. நாம் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு அன்புடன் செய்யும் காரியங்களில் சிலவற்றிற்குப் பலன் உண்டாவதில்லை. நாம் ஊக்கமில்லாமல் செய்யும் சில காரியங்களில் சிலவற்றிற்கு நாம் எதிர்பாராவண்ணம் திடீரென்று நல்லபலன் உண்டாகக் காண்கிறோம். இப்படிப்பட்ட பலன்களுக்குத் தெய்வத்தைத் தவிர மற்றெதையும் காரணமாகச் சொல்ல நேராது.

எனவே தெய்வம் என்று ஒன்றுளது என்பது அனுமானத்தினால் ஸித்திக்கின்றது. காரியம் பலிப்பதுபற்றியே தெய்வமுளதென்று அறியலாமன்றி மற்றைப்படி தெய்வத்தை யறிவதற்கு வேறு சாதனமில்லை. பலனைக்கொண்டு அனுமானித்தே தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதாயிருப்பது பற்றி மிகவும் பலிஷ்டமாயிருக்கின்ற தெய்வத்தைப் புருஷப் பிரயத்தனத்தைக்கொண்டு தடுப்பது அரிது. சுகமும் துக்கமும், பயமும் கோபமும் லாபமும் நஷ்டமும், ஜனனமும் மரணமும் ஆகிய சம்பவங்களெல்லாம் தெய்வத்தின் செயல்களே. கொடிய தவம் செய்யும் விசுவாமித்ர முனிவன் முதலானவர்களும் தெய்வத்தினால் பிடிக்கப்பட்டவர்களாகிக் காமக்குரோதங்களுக்கு உட்பட்டுத் தங்கள் மகரிஷித்வத்தையும் இழக்கின்றனர். இவ்வுலகில் ஆரம்பித்த காரியம் தடைப்பட்டு அதற்கு முன்பு மனத்திலும்கூட நினையாத மற்றொரு காரியம் திடீரென்று சம்பவிப்பது இயற்கை; இது தெய்வ காரியமேயாகும். ஆகையால் என் பட்டாபிஷேகம் தடைப்பட்டபோதிலும் எனக்கு மனத்தாபம் உண்டாகாதிருக்கிறது.

லக்ஷ்மணா! அபிஷேகத்தின்பொருட்டு ஸித்தப்படுத்தி வைத்திருக்கிற மங்கலகும்பங்களிலுள்ள இந்த ஜலங்களை நான் வனவாசத்திற்குரிய விரதத்தைச் சங்கற்பித்துக்கொள்ளும்பொழுது செய்யவேண்டிய ஸ்னானத்திற்கு உபயோகப்படுமாக. இதைப்பற்றி நீ வருத்தமடையாதிருப்பாயாக. ராஜ்ஜியத்தை நன்றாகப் பரிபாலிப்பதால் மிகுந்த தருமம் உண்டாகிறது. வனவாசத்தினால தவம ஸித்திக்கிறது. ஆகவே இரண்டும சமானங்களாகும். ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில இராஜ்ஜிய நிர்வாகத்தில சிந்தையும் கஷ்டமும் அதிகமாகின்றன. வனவாசத்தில் அவவித கஷ்டங்கள் ஒன்றுமில்லை. மேலும் பிதிர்வாக்கிய பரிபாலனமென்னும் தருமமொன்று சித்திக்கின்றது. ஆகவே எனக்கு வனவாசத்திலேயே மிகுந்த ஊக்கம் உண்டாகின்றது. இவையனைத்தும் தெய்வ சங்கற்பத்தால நேர்ந்தவையென்று நீ தெளிந்திருப்பாயாக” என்றனன்.

இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம்

லக்ஷ்மணன் கூறும் சில வாதங்களை இராமன் மறுத்தல்.

இங்ஙனம இராமன கூறக்கேட்ட லக்ஷ்மணன ‘ராமன் தருமத்தில மிகுந்த நிலையுடையவன’ என்று மனக்களிப்பும் ‘இராஜ்ஜியத்தைக் கைவிடுகின்றனே’ என்கிற மன வருத்தமும் மேலெழப்பெற்று இவ்விரண்டினிடையில் ஆழ்ந்தவனாகி மன வருத்தத்தினால கோபாவேசம் மிகப்பெற்று ராமனைக் கடைக்கண்ணால் குறுக்கே பார்த்துக்கொண்டே ‘ராமா! நீ எல்லாம் தெரிந்தவன்; அப்படிப்பட்ட நீ பிதிர்வாக்கிய பரி

பாலனமென்னும் தருமத்திற்குக் கெடுதி விளையலாகாதென்றும், தெய்வமுளதென்றும், அதைத் தடுக்க மனிதனலாகாதென்றும் கூறுவது வியப்பினும் வியப்பே. நீ தெய்வததையும் நிராகரிககவல்ல மஹாசூரன். இப்படிபபட்ட நீ துர்ப்பலமாகிய தெய்வததைப பிரபலமாகக கூறுவது உனது மதிமயககததினலன்றி வேறல்ல. வலிமையற்றவர்களன்றோ தெயவததைக் கைபபற்றுவார்கள்? தானக ஒன்றைச செய்யவாவது மானிட முயற்சியை நிராகரிதது ஒரு காரியததை நடததவாவது தெய்வம சகதியற்றது. அப்படிப்பட்ட தெயவததை நீ என்னவென்று புகழ்கின்றனை! இந்த கைகேயி தசரதர்களிருவரும் பாபிகளென்று நீ அறியாமல் விருப்பதெனனே? இப்பாபிகளின் கட்டளையைச் செய்யாதிருபபதினல தருமததவறு உனககுச சிறிதும் நேராது. 'அவாகளைப பாபிஷடர்களென்று எவவிதம கூறுவாய்?' என்னில், கேட்பாயாக.

உலகத்தில தருமத்தை வியாஜமாகக் காட்டி அதனல் தனது கெட்ட காரியஙகளைச சாதிததுககொள்பவர்களும் தருமததை யனுஷடிபபதாக வேஷம பூணடு அதனல் தமது கொடிய நடவடிக்கைகளை மறைததுககொளபவர்களும பலர் உண்டு.

அப்படியே கைகேயியும தசரதனும உனக்குப் பட்டாபிஷேகம செய்பவர்போல் மேலுககு தருமத்தை அபிநயிததுககொணடிருந்தார்களேயன்றி, உண்மையில உனக்குக் கெடுதியையே சிந்தை செய்திருநதவாகளாகையால உன் அபிஷேக வைபவத்தை நிறுததி இந்தத துராலோசனையைத தெரிவிததார்கள்; இது ஏற்கனவே அவர்கள் செயது கொணட முன யோசனையாகும. வரஙகொடுப்பதாக

வெகு காலத்திற்கு முன்னமே வார்த்தை நடந்ததாகையால் அரசர் இதை இதற்கு முன்பே எப்பொழுதோ கொடுத்திருக்கலாம், இப்பொழுது கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. மூத்தோனாகிய உன்னைவிட்டு இளையோனாகிய மற்றொருவனுக்கு முடி சூட்டுவது இவ்வுலகில் எங்கும் கண்டதுமில்லை, கேட்டதுமில்லை. இதை நான் பொறுக்கவே மாட்டேன். இவ்விஷயத்தில் நீ என்னை மன்னிக்கவேண்டும். ரகுகுல திலகனே! 'பிதிர்வாக்கிய பரிபாலனம் அவசியமான தர்மமாயிற்றே' என்று இதையே திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லுகின்றனை, தந்தை காமுகனாய் ஓர் ஸ்திரீயின் வலையிலகப்பட்டு மிகவும் அதர்மமாக ஓர் உத்தரவைச் செய்தானாயின் அதைத் திரஸ்கரிக்காமல் எப்படிச் செய்ய முன் வருகின்றனை? காமபரவசர்களாகி உனக்கு எப்பொழுதும் கெடுதியையே செய்ய விரும்பித் தாயதந்தையர்களென்று பேர் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் உன் பகைவர்கள் நெஞ்சிலும் நினைக்கக்கூடாததொன்றை விரும்பிக் கட்டளையிட்டால் அதை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று மனதிலும் கூட நீ எப்படி நினைக்கக்கூடும்? இவையனைத்தும் தெய்வசங்கல்பமென்று கூறுவதும் பிசகு; மகா பராக்கிரமசாலியான நீ அதை உபேக்ஷிக்க வேண்டும். தெய்வம் பிரமாணமென்பது எள்ளளவும் யுக்தமாகத் தோன்றவில்லை. 'எது செய்தால் எப்படியாகுமோ' என்று அஞ்சினவனும் வீரியமற்றவனாயிருப்பவனும் தெய்வத்தையனுசரிப்பானேயன்றி உன்னைப்போன்ற தீரர்கள் அந்தத் தெய்வத்தைக் கைப்பற்றார்கள். தம் காரியங்களைத் தாமே சாதித்துக்கொள்வார்கள். எவன் தன் பிரயத்தனத்தினால் தெய்வத்தையடக்கித் தடுப்பதற்குச் சமர்த்தனோ அவன் தெய்வத்தை நம்பினால் தன் பிரயோஜனத்தைப் பாழாக்கிக் கொண்டு மனவருத்தமடைவான். ஜனங்கள் இப்பொழுதே

மனுஷ்யசாமர்த்தியத்தையும் தெய்வ சாமர்த்தியத்தையும் காணப்போகிறார்கள். இதை இப்பொழுதே நான் காட்டி-விடுகிறேன். எந்தத் தெய்வம் உன் பட்டாபிஷேகத்தைக் கெடுத்ததாக நீ நினைக்கின்றனையோ அந்தத் தெய்வம் என் பராக்கிரமத்தினால் தோல்வியுறுவதை அனைவரும் காணப் போகிறார்கள்.

ராமா! திக்குப் பாலகர்களும், மூன்று லோகத்தவர்களும் ஒன்றுகூடித் தடை செய்வார்களாயினும் இப்பொழுது நான் உனக்கு நடத்த முயன்றிருக்கிற பட்டாபிஷேகத்தை நிறுத்த முடியாது. உனக்குத் தீங்கிழைக்கவே துராலோசனை செய்த பாபிகள் அனைவரும் உனக்குச் சொன்ன பதினான்கு வருஷங்களும் கானகம் புகப்போகின்றனர். இங்ஙனம் தெய்வத்தைப் புருஷன் தடுத்துவிடலாமாகையால் உன் பட்டாபிஷேகம் இப்பொழுதே நடப்பதை யறிவாயாக. 'தந்தை தெய்வ பல முடையவனாயின் என் செய்வாய்?' எனில், என் பராக்கிரமத்திற்கு முன் தெய்வம் நிற்க முடி-யாது. ஆகையால் எனக்கு விரோதமாகக் கிளம்புவார்கள் எவராயினும் அவர்களுக்குக் கெடுதியே நேரும். இப்பொழுது மன்னவன் மனநிலைமையற்றிருக்கிறானாகையால் நாம் சாகசஞ் செய்து ராஜ்ஜியத்தை ஸ்வாதீனப் படுத்திக் கொண்டோமாயின் ராஜ்ஜியத்தில் பலவாறு கலக்கம் நேரிடுமென்று தளர வேண்டாம். நீயும் வீரனாய் இருக்கிறாய்; நானும் உனக்குத் துணைவனாயிருந்து, சமுத்திரம் பொங்கி வராதிருக்கும்படி எப்படிக் கரை காத்துக்கொண்டிருக்கிறதோ அப்படியே உனது ராஜ்ஜியத்தைக் கலக்கமொன்றும் உண்டாகா வண்ணம் பாதுகாக்கிறேன். வஸிஷ்டாதிகள் உனக்கு இப்பொழுதே மகுடாபிஷேகம் செய்யபட்டும். ராமா! இப

பொழுதே உனக்கு விரோதிகளாய் வருபவர் அனைவரும் மாளப் போகின்றனர். பூமி முழுவதையும் உன்னதீனமாகச் செய்யும்படி எனக்குக் கட்டளையிடுவாயாக. உனக்கு நான் கிங்கரனல்லனோ! உன் இஷ்டப்படி செய்ய சித்தமாயிருக்கிறேன்." என்றனன்.

இவ்விதம் லக்ஷ்மணன் சொன்ன சொற்களால் ராமன் மன வருத்தமடைந்து தன் கண்களினின்றும் பெருகி வரும் கண்ணீரைத் துடைத்தவண்ணம் தம்பியைப் பலவாறு இனிய உரைகளால் சமாதானப்படுத்தி "அடா! லக்ஷ்மணா! மெதுவான சுபாவமுடையவனான உனக்கு எங்கிருந்து இப்படிப்பட்ட கோபம் வந்தது? நான் தந்தையின் வசனத்திலேயே நிலை நிற்பவனன்றி அதை எள்ளளவாயினும் தாண்டிப் போகமாட்டேன் என்று தெரிந்து கொள்வாயாக. தம்பி! இந்த பிதிர்வாக்ய பரிபாலனமே சிறந்த தருமமென்றுணர்வாயாக" என்று கூறினன்.

இருபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்துநான்காவது ஸர்க்கம்

இராமனுடைய துணிவைக் கண்ட கௌசல்யை வனவாசத்திற்கு வருந்தி விடை கொடுத்தல்.

பிதிர்வசன பரிபாலனஞ் செய்வதில் மிக்க மனவூக்கங் கொண்ட ராமனை அன்னையாகிய கௌசல்யை கண்டு, அழுவது அமங்கலமென்று கண்ணீரை யடக்கிக்கொண்டு "அப்பா! குழந்தாய்! நீ இதுவரையில் துக்கமென்பது சிறிதும் அறியாதவன். ஆயினும் தருமத்தைத் தவறாதிருப்பவன். உனது வேலையாட்களும் பிரதி தினம் அறுசுவையுள்ள உயர்ந்த அன்னத்தைப் புசிக்கின்றனர். பிரபுவாகிய நீ காடு சென்று காய் கனிகளைத் தின்று எப்படிப் பிழைக்கப்

போகிறாய்? பரமதர்மிஷ்டனான சக்கரவர்த்தி மனத்திற்கு மிகவும் இனியனான உன்னை எப்படிக் காட்டிற்கனுப்ப மனம் ஒப்பினான்? இவ்விஷயத்தைக் கேட்டுமேலனும் இதை ஒரு பொழுதும் நம்பமாட்டான். ஸமஸ்த கல்யாணகுணங்களும் நிறைந்த கருணைக்கடலான உனக்கே இத்தகைய தீங்கு நேருமாயின் மற்றவர்களுடைய விதியைப்பற்றி என் சொல்வது? புதல்வனே! உன்னை விட்டுப் பிரிந்து இங்கே ஒரு நொடிப்பொழுதும் பிரிந்திருக்கமாட்டாத நான் உன்னைப் பின் தொடர்ந்து வர விரும்புகிறேன்.'' என்றனள்.

இங்ஙனம் கூறின அன்னையை நோக்கி ராமன் "தாயே! தந்தையோ ஏற்கனவே கைகேயியால் வஞ்சிக்கப் பட்டிருக்கிறார். நானோ காட்டிற்குப் போகிறேன். நீயும் என்னுடன் வந்துவிட்டால் அவர் நிச்சயமாய் ஜீவித்திருக்க மாட்டார். ஸ்திரீகள் எப்பொழுதும் தங்கள் கணவன்மார் களைவிட்டு நீங்கலாகாது. அவர்கள் எப்பொழுதும் பர்த்தாக்கள் மனம் வருந்தாவண்ணம் கூடவேயிருந்து அவர்களுக்குப் பணிவிடைகள் செய்யவேண்டும். இதுவே ஸ்திரீகளுக்கு நிலையான தருமமாகும். நான் இந்தப் பதினான்கு வருஷங்களும் காட்டில் சுகமாய்ச் சஞ்சரித்து விளையாடிப் பிறகு மீண்டும் உன் மனமுகக்குமவண்ணம் நடந்துகொள் வேன்.'' என்றனன்.

கௌசல்யை, இவ்விதம் கூறின இராமனை நோக்கி "என் தருமைப் புதல்வ! நீ சென்ற பின் நான் என் சக்களத்திக ளிடையிலிருப்பது யுக்தமன்று. என்னையும் அழைத்துச் செல்'' என்று வற்புறுத்தினள். அன்னவளை ராமபிரான் தேற்ற விரும்பி "அன்னாய! பெண்ணாயப் பிறந்தவர்களுக்கு ஆயுட்காலம் முழுவதும் கணவனே தெய்வம். அவனே

பிரபு. ஆகையால் நீ எவ்விதத்திலும் எமது தந்தையை விட்டு நீங்கலாகாது. மேலும் ராஜாவாகப்போகிற பரதனும் சிறந்த தார்மிகன். அவனால் நீ நன்கு கௌரவிக்கப் படுவாய். அவன் தன் தாயின் வார்த்தையைக் கேட்டு உனக்கு ஒருபோதும் தீங்கு நினையான். ஆகையால் நான் வனம் சென்றபின் நீ தந்தையைத் தேற்றி அவர் என் பிரிவாற்றாமையால் வருந்தாதிருக்கும்படி செய்யவேண்டும். இன்னும் கேள். இவ்வுலகில் எப்பொழுதும் சிறந்த விரதங்களையே யநுசரித்து மிகவும் மேன்மை பெற்றவளென்று புகழப்படுகிற பெண்பிள்ளையும் தன் கணவனை யாராதியா திருப்பாளாயின் அவள் பாபத்தின் பலனையேயடைவாள். பெரியோர்களைப் பணியாமலும், தேவ பூஜைகளை நடத்தாமலுமிருக்கிற மடந்தையும் தன் கணவனுக்குப் பணிவிடை செய்துகொண்டிருப்பாளாயின் உத்தமமான ஸ்வர்க்க லோகத்தையடைவாள். தாயே! நான் க்ஷேமமாகத் திரும்பி வரும்பொருட்டுச் சிறந்த விரதங்களை யநுஷ்டிக்கக் கடவை." என்றனன்.

கௌசல்யை ராமபிரானது தரும மொழிகளால் மனத்திருப்தியடைந்து "செல்லக்குழந்தாய்! நீ சுகமே வனம் சென்று வருவாயாக. எப்பொழுதும் உனக்கு மங்களமே யுண்டாகுக. மகா பாக்யசாலியான நீ சுகமாக வனத்தினின்றும் வந்து சேருவாயாக. பதினான்கு வருடங்களைத் தீர்ந்து திரும்பிவரும் உன்னைக் காணும்படியான அதிர்ஷ்டம் இப்பொழுதே எனக்கு நேருமா" என்றுகூறி மங்களகரமான சொற்களால் அவனை ஆசீர்வதிக்கத் தொடங்கினள்.

இருபத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

—

இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்.

இராமனுக்குக் கோஸல்யை மங்களாசாசனம் செய்தலும் இராமன் தனது மாளிகைக்குப் புறப்படுதலும்.

"ரகுகுலதிலகனே! நீ பதினான்கு வருடங்களும் கழிந்த பின்னே திரும்பி வந்து ராஜ்யாபிஷேகத்தைச் செய்துகொள்வாயாக. ராமா! பரிபூரணமான சிரத்தையுடன் யாதொரு தருமத்தைத் தவறாமல் நீ அநுஷ்டிக்கிறாயோ, அந்தத் தருமமே உன்னை எப்பொழுதும் காப்பாற்றக் கடவதாக. நீ வழிபடும் தேவதைகளும் காட்டிலுள்ள தவமுனிவர்களும் உன்னைக் காப்பாற்றுவார்களாக. உனக்கு விசுவாமித்ர முனிவரால் உபதேசிக்கப்பட்ட அஸ்த்ர சஸ்த்ரங்கள் உன்னை எப்பொழுதும் எல்லாவிடங்களிலும் காத்துக்கொண்டிருக்குமாக. நீ வெகுகாலம் ஜீவித்திருப்பாயாக. வனத்தில் கொடிய தேவதைகளாலும் விலங்குகளாலும் ஏற்படக்கூடிய தோஷங்களைத் தேவர்களும் மகரிஷிகளும் போக்கி உன்னைக் காப்பார்களாக. உனக்கு எப்பொழுதும் ஸமஸ்த தேவதைகளும் மங்கலத்தையே உண்டாக்குக. சுகத்தையே செய்வார்களாக. கொடுந்தொழில் புரியும் அரக்கர்களாலும் பிசாசங்களாலும் உனக்குத் தீங்கு நேரிடாமலிருக்குமாக. குழந்தாய்! நீ போகும் வழிகளிலெல்லாம் வேண்டிய காய் கிழங்குகள் ஏராளமாய்க் கிடைக்கப்பெறுவாயாக. எல்லாவிடங்களிலும் நீ வெற்றிபெற்றுத் திரும்பிவருவாயாக. உனது சத்துருக்களுங்கூட உனக்கு மங்கலத்தையே விளைப்பார்களாக" என்றிங்ஙனே கௌசல்யை ராமனுக்கு மங்களாசாசனம் செய்து புஷ்ப மாலைகளாலும் ஸ்தோத்திரங்களாலும் ஸமஸ்த தேவதைகளையும் பூஜித்தாள். ராமனுக்கு மங்களமுண்டாகும்பொருட்டு அக்னியை வளர்த்தி அந்தணர்களைக்கொண்டு

ஹோமம் செய்வித்து அவர்களுக்கு தக்ஷிணைகளைக் கொடுத்தாள். ராமனை ஆசீர்வதித்து அவனது சிரசில் அக்ஷதைகளையிட்டு, மேனியில் சந்தனத்தைப்பூசி, ஸமஸ்தகாரியங்களையும் நினைத்தபடி நிறைவேற்றவல்லதும், தனது ஸ்பர்சம் பட்டமாத்திரத்தில் கஷ்ட நிவர்த்தியைத் தரவல்லதுமான 'விசல்யகரணி' என்னும் மூலிகையை ரக்ஷையாக அவனது கையில்கட்டி மந்திரித்தனள்.

"குழந்தாய், நீ அரோகதிடகாத்திரனாய் ஸமஸ்த காரியங்களும் கைகூடப்பெற்று மீளவும் அயோத்திக்குத் திரும்பி வந்து ராஜ்யாபிஷேகம் செய்துகொண்டு சுகமாயிருக்கப் பார்ப்பேனாக. நீ சுகமே வனம்சென்று வருவாய்" என்று மங்களாசீர்வாதங்களைச் செய்து முடித்தாள்.

பிறகு ராமனும் கௌசல்யையின் பாதங்களில் நமஸ்காரம் செய்து மிகுந்த குதூகலத்துடன் ஸீதாதேவியின் கிருகத்திற்குச் சென்றனன்.

இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தாறவது ஸர்க்கம்.

இராமன் தான் காட்டுக்குச் செல்லவேண்டியதாயிற்றென்று சீதையிடம் கூறி, அவளை நகரத்திலேயே வசிக்குமாறு திட்டம் செய்தல்.

ராமாபிஷேகத்திற்காக நியமத்துடன் விரதங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டிருந்த ஸீதாதேவி ராமனுடைய அபிஷேகம் தடைப்பட்டுப்போன விஷயம் ஒன்றும் அறியாளாதலால் குதூகலமாக அவனுடைய வருகையை எதிர்பார்த்திருந்தாள். இராமனது முகம் வாடி வருந்தியிருப்பதைக்

கண்டதும் மிகுந்த மனவருத்தங்கொண்டு "நாதா! இந்த மங்கல சமயத்தில் நீ ஏன் இப்படி மனவருத்தமுற்றிருக்கின்றனை? உனக்குக் குடை சாமரம் முதலியன ஏன் ஒன்றுமில்லை? சிறந்த வைதிகோத்தமர்களும், ஸ்துதி பாடகர்களும் சந்தோஷத்துடன் மங்கல வசனங்களால் உன்னை ஏன் புகழ்ந்துபாடவில்லை? உத்ஸவத்தின் பொருட்டு ஏற்படுத்தப் பட்ட புஷ்யரதமென்னும் தேர் உன் முன்புறத்தில் ஏன் வந்து நிற்கவில்லை? பட்டத்து யானை ஏன உன் முன்னே வரவில்லை? எந்நாளுமில்லாத ஒளி மழுக்கம் உனது முகத்தில் ஏன் உண்டாகியிருக்கிறது." என்றிவ்வாறு வினவினள்.

ராமன் சீதையை நோக்கி "பிரியே! தந்தையார் என்னைக் காட்டிற்குப் போகக் கட்டளை யிட்டனர். தருமங்களையெல்லாம் அறிந்து அதன்படி ஒழுகுபவளான நீ நான் செய்ய முயலும் தருமத்தைத் தடைசெய்யலாகாது;. தந்தையார் கைகேயிக்கு முன்பு எப்பொழுதோ கொடுத்திருந்த இரண்டு வரங்களின் பயனாக யான் இன்று கானகஞ் செல்லவும் பரதன் பட்டாபிஷேகம் செய்து கொள்ளவும் நேர்ந்தது. ஆகையால் நான் பிதிர்வாக்கிய பரிபாலனத்தை உத்தேசித்து வனஞ்செல்கிறேன். 'பரதன் நம பர்த்தாவுக்கு நேரவேண்டிய ராஜ்ஜியத்தைக் கைப்பற்றினனே!' என்னும் பொறாமை கொண்டு நீ அவனிடம் பகை பாராட்டலாகாது. அவனுக்கு அநுகூலமாகவே நடந்து கொள்வாயாக. நீ மனம் திடமாய் இருக்கப் பெற்றவளாகையால் என் பிரிவைப் பற்றி வருத்தப்படாமல் இருக்கவேண்டும். நான் வனம் போனபின் நீ பிரதி தினமும் விடியற்காலத்தில் எழுந்திருந்து விதியின்படி தேவபூஜைகளைச்செய்து, விரதங்களை நடத்திக்கொண்டு, என் தந்தை தாய்மார்களை நமஸ்காரஞ்

செய்யவேண்டும். எனக்குப் பிராணன்களைக்காட்டிலும் மிகவும் அன்பர்களான பரதசத்ருக்னர்களை உன் உடன் பிறந்தவர்களைப் போலவும் உனக்குப் பிறந்த பிள்ளைகள் போலவும் பாவிக்கவேண்டும். பரதன் ராஜாஞையால் அவனுக்கு அனுகூலமாக இருந்து அவனை யநுசரித்து நடப்பாயாக. நான் சென்று வருகிறேன்' என்றனன்.

இருபத்தாறுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தேழாவது ஸர்க்கம்

சீதை தன்னையும் காட்டுக்கு அழைத்துச் செல்லுமாறு இராமனை நிர்ப்பந்தித்தலும், அதற்கு ராமன் சமாதானம் கூறுதலும்.

இங்ஙனம் இராமன் கூறக்கேட்ட சீதை மிகுந்த கோபத்துடன் "ராமா! நீயோ வெகுபராக்கிரமசாலி, ராஜபுத்திரன்; என்னைப் போன்ற பெண்பிள்ளையுங்கூடப் பரிகாசஞ்செய்யும்படியான இப்படிப்பட்ட வார்த்தையைச் சொல்லுகின்றனையே. நான் என்றைக்கும் இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளை உன்னிடமிருந்து கேட்டதில்லை; தந்தையும் தாயும் உடன் பிறந்தவனும் பிள்ளையும் மருமகளும் ஆகிய இவர்களெல்லாரும் தம் தமது புண்யபாப பலன்களையே யநுபவிக்கிறார்கள். கணவனது பாதி சரீரமாகிய மனைவி ஒருத்தி மாத்திரமே கணவனுக்கு நேருகிற சுபாசுபபலன்களைத் தானும் அநுபவித்துக் கொண்டிருப்பவள். ஸ்திரீகளுக்கு எப்பொழுதும் கணவன் ஒருவன் மாத்திரமே இகத்திலும் பரத்திலும் கதியாவான். ஆகையால் உன்னைக் காடுசெல்லும்படி கட்டளையிட்ட மாத்திரத்திலேயே என்னையும் காட்டிலிருக்கும்படி

சொல்லியதாகவே ஆயிற்று. எனவே நானும உன்னைப்பின் தொடர்ந்து வருவேன். நீ ஒபபற்ற வீரனகையால என்னைப் போன்ற ஒரு பெணபிள்ளையைக காட்டில எபபடிக காபபாற் றுவது எனறு சிந்திக்கலாகாது. பர்ததாவை விட்டுப பிரிநது உயிர்தரித்திருககுமபடியான பாபம எனனிடத்தில் இல்லை. அரணமனையில கிடைக்கும் சுகபோகங்களெல்லாவற்றை யும் விட, கணவனையநுசரித்துப் பணிவிடை செய்துகொண்டு அவன பாதநிழலில ஒதுங்கி யிருப்பதே சிறந்ததாகும். மூவுலகமாளும பிரபுததுவம எனக்குக் கிடைததாலும நான் அதைக் கணிசியாமல் உன்னையே பின்பற்றிக காட்டில் சுக மாய்க் காலஙகழிபபேன். வனவாசததில உனக்கு யாதொரு ஆயாஸமும நேரிடாவணணம உன்னுடனிருந்து உனக்கு மனமகிழ்ச்சியை உண்டுபண்ணுவேன். உனனுடன் சிறந்த விரதங்களை அனுட்டிததுக் காய கிழஙகுகளை அனபுடன் புசிததுச் சுகமாகவே காலங்கழிப்பேன். இஙஙனம் வனத் தில் உன்னோடு கூடி நூறு ஆயிரம் வருஷஙகள வசித்தாலும், எனக்குக கஷ்டமென்பதே சிறிதும் தெரியாது. உன் பாதங்களைப் பற்றினவாக்குப் பயமயாது' யான் உன்னைத் தவிர மற்று எவரிடத்திலும் மனம் பறறப் பெறாதவள். நீ எனனைவிட்டுப் போவாயாயின நான் மரணமடைவது திண்ணம். ஆகையால் என்னையும் உன்னுடன் காட்டிற் கழைத்துச் செல்;' என்று கூறினள்.

இப்படிக் கூறின சீதையின் வசனங்கள் மிகுந்த நியாய முடையவைகளாய் இருந்த போதிலும் ராமன் அவளிடம் அளவற்றபிரீதியுடையவனகையால் அவளைக் காட்டிற்கழைத துப் போய் கல்லிலும் முள்ளிலும் வெய்யிலிலும் குளிரி லும் மெலிவிக்க விருப்பங் கொள்ளவில்லை. எனவே வனவா

சததால் நேரிடககூடிய துனபங்களைக் குறிதது அவளுககுக் கூறத தொடஙகினன.

இருபத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தேட்டாவது ஸர்க்கம்.

மீண்டும் இராமன் சீதைக்குக் காட்டின் கொடுமைகளைக் கூறி உடன் வரக் கூடாதென்றல்.

"சீதே! நீ பெரிய வமசத்தில் பிறந்தவள. எப்பொழுதும் தருமத்தில் சிந்தையுளளவள் எனவார்ததைதயைக கேட்பது உனக்குத் தருமமாகையால நான சொல்லுகிறபடி நீ செய்யவேண்டுமேயன்றி உன் இஷ்டப்படி செய்ய நினைபபது யுக்தமன்று. அரண்யத்தில பலவிதமான கஷ்டஙகளுணடு. அவற்றைச் சொல்லுகிறேன கேள. துஷட மிருகங்களும், விஷப பாம்புகளும், கொடிய அரக்கர்களும காட்டில மலிந்திருப்பது இயல்பு. இவாகளால் அடிக்கடி கஷடம நேரிடும. வழிகளிலோ கொடிய முட்களும கறகளும நிறைந்திருககும. உன்னால் அவ்வித வழிகளில நடகக முடியாது. சிலவிடங்களில் அடியோடு ஜலமே கிடைககாது. இரவும பகலும நியமத்துடனிருந்து ஸ்வல்பமாகக் கிடைககும் காய் கிழஙகுகளைத தின்று வசிப்பது கஷ்டம. மேலும் சக்திக்குத தகுந்தபடி உபவாஸங்கள் இருக்கவேண்டும. மரவுரியுடுததுச் சடை புனையவேணடும். தினந்தோறும் மூனறுதரம் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். காட்டில் காற்று அதிகமாக வீசிககொணடிருக்கும். பசியோ அதிகோரமாக எடுக்கும். அங்குக் கோபத்தையும் லோபத்தையும் விட்டிருக்கவேண்டும். தவத்திலேயே புத்தியை நிலைநிறுத்தவேண்டும். ஆகையால் உனது மெல்லிய மேனி மேற்கூறின கஷ்டங்களால் வருந்த நேரிடும்.

ஈனவே உன்னைப் போன்றவர்களுக்கு வனவாசம் தகுந்த தன்று." என்றிங்ஙனே பலவிதமாக ராமன சீதைக்குத் தேறுதல கூறினன.

இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தோன்பதாவது ஸர்க்கம்.

சீதை தான் காட்டுக்குக் கூடவந்தே தீருவேனேன் றலும் இராமன் அவளுக்கு நல்வார்த்தைகள் கூறுதலும்.

ராமபிரான் தன்னைக காட்டிற்கழைத்துச்செல்ல விருப்ப மில்லாதிருந்ததைக்கண்ட சீதை மிகவும மனவருத்தமுற்று அவனைப பார்தது "தருமசீலனே! நீ வனவாசஞ் செய்யும் விஷயததில் நேரிடக்கூடிய கஷ்டங்களனைததும் உன்னுடன் கூடியிருக்கிற எனக்குக் கஷ்டஙகளலல. சுகமேயாகும். காட்டிலுள்ள கொடிய விலங்குகள உன்னைப் பார்ததமாத் திரததிலேயே அஞசி ஓடிபபோகுமெனபதில ஐயமிலலை. ஏனெனில், நீ ஒ ப ப ற் ற வீரன்; நான் உனது பககத்தி லிருபபேனுயின, தேவேநதிரனுலும் எனனைத் திரஸகரித்துக் கொண்டுபோக முடியாது. கணவனைப் பிரிநது மனைவி பிழைததிருத்தல அரிது. தவிர முன்பு நான் என தந்தை 'யின் அகத்தில இருக்குமபோது எனககு வனவாசஞ் செய் யும்படியான காலம வருமெனறு சோதிடர்கள் கூறியுள்ளார் கள். இன்னும ஸாமுத்ரிக லக்ஷணம் தெரிந்த சில அந்த ணர்களும் எனக்கு வனவாசம் நேருமென்று சொல்லி யிருக் கிறாகள். அவர்களின் வார்ததைகளை ஸத்தியமாககுவதற் காக நான் உன்னுடன் காட்டிற்கு வருகிறேன். வனவாசத் தில் பலவிதமான கஷ்டங்கள் நேரிடககூடுமென்பது எனக்

கும் தெரியும். ஆனால் அவை சிறிதும் பொருள்படுத்தக்கூடி யன அல்ல.

மேலும் நான் கன்னிகையாய் இருக்கும்பொழுது ஒரு தாபஸ ஸ்திரீயானவள் என்னைப்பார்த்து வனவாசம் நேரிடுமென்று சொல்லியிருக்கிறாள். நானும் இங்கு வந்த பின்பு உன்னுடன் கூட கங்கைக் கரையிலுள்ள தபோவனம் முதலியவற்றில் சிறிது காலம் வாசம் செய்ய வேண்டு மென்று ஆசைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தேனல்லவா! நாதா! நீயும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று வாக்குறுதி கொடுத்திருக்க வில்லையா? ஆகையால் எனக்கு வனவாசம் போவது மஹோத் ஸவமாக விருக்கிறது. இங்கேயே இருந்து குல தேவதையை ஆராதித்துக்கொண்டு காலங்கழிக்குமாறு கூறுவது முறை யன்று.

பர்த்தாவைக் காட்டிலும் எனக்கு வேறு தெய்வமில்லை. ‘இவ்வுலகில் பதிவிரதா சிரோமணியான ஒரு மடந்தைக்குப் பரலோகத்திலும் அந்தப் புருஷனே பர்த்தாவாக நேரிடுவான்' என்று முறையிடுகிற வேத வாக்கியங்களை நீயும் ஓதியிருக் கிறாயல்லவா? ஆகையால் மனக்களிப்பு நேரிடினும், மன வருத்தம் நேரிடினும் நான் உன்னோடு கூடவே காட்டிற்கு வருவது திண்ணம். நீ என்னைத் திரஸ்கரித்தால் நான் உயிர் விடுவது சத்தியம்'' என்று கூறி, தன்னை எவ்விதத்தி லும் காட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லுமாறு ராமனை வேண்டி வற்புறுத்தினாள்.

இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பதாவது ஸர்க்கம்

சீதை பிரணயரோஷம் தலையெடுத்துக் கூறின கடுஞ் சொற்களைக் கேட்ட ராமன் அவளையும் உடனழைத்துப் போக இசைதல்.

எவ்வளவு கூறினும் ராமன் சீதையைத் தன்னுடன் அழைத்துச்செல்ல விருப்பமில்லாமலே யிருந்தனன். அது கண்டு சீதை மனம் பொறுமல், "ராமா! உன்னிடத்தில் அழகு மாத்திரமே இருக்கிறது. அதைக்கண்டு அனைவரும் மயங்கிவிடுகிறார்கள்; உனக்கு ஆண்மை என்பது சிறிதுமில்லை. என் ஒருத்தியைக் காக்க முடியாமல் நிறுத்தி நீ காட்டுக்குப் போகிறாயென்று எனது தந்தையார் கேள்விப்படின் "ஹா! புருஷ வேஷத்துடன் வந்தவொரு பெண்பிள்ளைக்கா என் புதல்வியைக் கொடுத்தேன்!" என்று தம்மை நொந்துகொள்வர். இம்மடவுலகர் 'ராமனிடம் ஸூர்யனைப் போன்ற தேஜஸ்ஸு ஜ்வலிக்கின்றது' என்று கூறுகின்றனர். இது முழுப்பொய்யான வார்த்தை. காட்டில் என்னைக் காக்க முடியாத பயம் உனக்கு உண்டாயிற்றே! எவரையும் மனதில் நினையாமல் கணவனையே தியானஞ்செய்து போந்த சாவித்திரி தேவியைப்போன்ற மஹா பதிவிரதையான என்னை நீ எக்காரணங்கொண்டு திரஸ்கரிக்கின்றனை? மனைவியைப் பிறர்க்கு ஒப்படைத்துப் பிழைக்கும் தன்மையனான கூத்தாடியைப் போல நீயாகவே என்னைப் பிறர்க்குக் கொடுக்க விரும்புகின்றனை. எவர்க்குப் பணிவிடை செய்ய என்னை இங்கு நிறுத்திவைக்கின்றாயோ, அந்தத் தாய்மார்களுக்கு நீயே அநுகூலனாய் இருந்து எப்பொழுதும் சொன்ன காரியத்தைச் செய்துகொண்டிருப்பாயாக. நானோ உன்னைப் பின் தொடர்வேனேயன்றி இங்கிருக்கமாட்டேன். நான் உன்னைப் பின்

பற்றி வந்தால் எனக்கு எவ்வித கஷ்டமும் நேரிடாது. சோலையில் விளையாடுவது போலவும், பூம் படுக்கையில் படுப்பது போலவும் சுகமாகவேயிருக்கும். வழியிலுள்ள முட்களும் புதர்களும் எனக்குப் பஞ்சுபோலவேயிருக்கும். கானகத்தில் உன் கையினால் தரப்படும் காயோ, கிழங்கோ, இலையோ தழையோ மற்றெதுவோ அவை எனக்கு அமிர்தம்போல இருக்கும். பல சொல்லியென்? ராமா! உன்னோடு கூடியிருப்பதே எனக்கு ஸ்வர்க்கம். உன்னைப் பிரிந்திருப்பதே எனக்கு நரகம்." என்றிங்ஙனம் சோகத்தினால் பரிதபிக்கப்பெற்று, கேட்போர் மனம் இளகும்படி கூறிப் பெருங்குரலிட்டு அழுதனள். கண்ணீரைத் தாரை தாரையாகப் பெருக்கினள். முகம் ஒளி மழுங்கி வாடிப் போயிற்று.

இங்ஙனம் மூர்ச்சையடையும் தன்மையிலிருக்கும் சீதையை ராமன் தன் கைகளால் வாரியணைத்துக்கொண்டு "தேவி! நான் உன்னைக் காட்டில் காப்பாற்ற வல்லவனாயினும் உன் மனத்திலுள்ள கருத்தைத் தெரிந்து கொள்வதற்கே நான் உன்னையழைத்துச் செல்ல மறுத்தேன். ஸ்ரீமந்நாராயணனைப்போல எனக்கு எக்காலத்திலும் எங்கும் பயம் என்பதே கிடையாது. உனக்கு மன வருத்தமுண்டாகுமாயின் எனக்கு ஸ்வர்க்கம் கிடைத்தாலும் நான் அதை விரும்பமாட்டேன். உன் இஷ்டப்படி நீ என்னைப் பின்தொடர்ந்து வருவாயாக. உன்னுடைய நீதியான வார்த்தைகளால் நான் மிகவும் சந்தோஷமடைந்திருக்கின்றேன். ஏழைகளுக்கும் அந்தணர்களுக்கும் ஏராளமான தான தருமங்களைச் செய்து என்னைப் பின் தொடர்வாயாக." என்று தேற்றினன். சீதாதேவியும் மிகுந்த குதூகலம்

கொண்டு கணவன் சொன்ன வண்ணம் தானங்களைச் செய்யத் தொடங்கினாள்.

முப்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்தோராவது ஸர்க்கம்

லக்ஷ்மணன் தன்னையும் காட்டுக்கு அழைத்துச்செல்ல வேண்டுதலும், இராமன் மறுத்தலும், பிறகு நிர்ப்பந்தத்தின்மேல் இசைதலும்.

இப்படி ராமனுக்கும் ஸீதைக்கும் நடந்த ஸம்வாதங்களனைத்தையும் லக்ஷ்மணன் கூடவிருந்து கேட்டவனாதலால், "ஆ! தன் மனத்துக்கு இனியவளான ஸீதையையே அழைத்துப்போக மனமில்லாத ராமன் என்னை எப்படி அழைத்துப் போகச் சம்மதிப்பான்?" என்று மனங்கசிந்து, தமையனது பாதங்களைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு புருஷகாரமாகப் பிராட்டியை முன்னிட்டு ராமனை நோக்கி "நீர் காட்டிற்குச் சென்றால் உமக்குப் பலவிதமான கஷ்டங்கள் நேரிடும்; அப்போது நான் உம்முடன் கூடவிருந்து வில்லைத் தரித்து உமக்கு ஸகலவிதமான பணிவிடைகளையும் செய்ய விரும்புகிறேன். மோக்ஷமும் கைவல்யமும் எனக்குக் கிடைக்கினும், நான் உம்மை விட்டுப் பிரியேன். ஸீதையைப் போல நானும் உம்மைப் பின் தொடர அநுமதியளிக்க வேணும்." என்று பிரார்த்தித்தனன்.

இவற்றைச் செவியுற்ற ராமன் "லக்ஷ்மணா! எனக்குப் பிராணனைப்போன்ற நீ, நான் சொன்னபடியே நடந்து எனக்கு ஸ்வாதீனமாய் இருக்கத் தக்கவன். நான் சொல்வதைக் கேள். நீ என்னுடன் வந்துவிட்டாயாகில், ராஜ்ஜி

யம் முழுவதையும் கைக்கொண்ட கைகேயி தன் சக்களத்தி களான நம் தாய்மார்களுக்கு அடியோடு நன்மை செய்ய மாட்டாள். பரதன் கைகேயியின் வார்த்தையைக் கேட்பவ னுகையால் அவனும் நம் தாய்மார்களுக்கு அல்லல் விளைவிக்க நேரிடும். ஆகையால் நீ இங்குத்தானே யிருந்து அரச னுடைய அனுக்ரஹத்தை அடைந்து நம் தாய்மார்களைப் போஷித்துக்கொண்டிரு. இதனால் உனக்கு ஒப்பில்லாத புண்ணியமும் உண்டாகும்" என்றனன்.

இங்ஙனம் மொழிந்த ராமனை நோக்கி லக்ஷ்மணன் "அண்ணு! நீர் கூறியபடி ஒன்றும் நேராது. இது நிச்சயம். ஏனெனில், பரதன் மிகவும் நல்ல குணமுடையவன்; நீர் ஊகிக்கிறபடி அவன் தவறு செய்யமாட்டான். ஆகையால் நான் உம்முடனிருந்து உமது குற்றேவல்களைச் செய்து கொண்டு வாழும்படி அருள் புரியவேணும். உமக்குச் சகல விதமான பணிவிடைகளையும் செய்துகொண்டிருக்க வேணு மென்பதே என் விருப்பம்." என்றனன்.

பிறகு இராமனும் அவனுக்கு அவ்விதமே உத்தர வளிக்க அவன் கூறியவண்ணம் வஸிஷ்டருடைய மாளிகை யில் அதுவரை அம்முனிவனுல் பூஜிக்கப்பட்டு வந்த வருண தனுஸ்ஸையும் மற்றும் பல ஆயுதங்களையும் கொண்டு வந்து தரித்துக்கொண்டு எல்லோரிடத்திலும் விடைகொண்டு ராமனைப் பின் தொடர ஸித்தனுயிருந்தான். ராமனும் ஏராளமான திரவியங்களையும் இரத்தினங்களையும் பிராமணர் களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் தானம் செய்ய விரும்பினுன்.

முப்பத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்

காட்டுக்குப் புறப்படுதற்கு அங்கமாக விசேஷதானங்கள் செய்தமை கூறல்.

ராமனது கட்டளைப்படி லக்ஷ்மணன் பிராம்மணோத்தமரான ஸுயஜ்ஞர் என்பவரை யழைத்து வந்தனன். ராமன் அவர்க்கு அளவற்ற ஐசுவரியங்களைக் கொடுத்ததுமன்றியில், சீதையும் அவருடைய மனைவிக்குப் பல ஆடையாபரணங்களையும் நல்ல படுக்கைகளையும் தானம் செய்தாள். பிறகு வஸிஷ்ட புத்திரர்களுக்கும் அகஸ்திய புத்திரர்களுக்கும் ஏராளமான பசுக்களையும் தனங்களையும் தானம் செய்தான். இதைத் தவிர, ஏழைகளுக்கும் பிரமசாரிகளுக்கும் கணக்கில்லாத ஐசுவரியங்களை ஈந்தனன். தன்னுடைய சகல வேலைக்காரர்களுக்கும் தேறுதல் கூறி அவர்களுக்கும் அநேகம் பொருள்களைக் கொடுத்துத் தான் வருமளவும் தன்னுடைய மாளிகையையும் லக்ஷ்மணனுடைய மாளிகையையும் ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக்கொள்ளும்படி கட்டளையிட்டனன்.

இச்சமயத்தில் மகாதபோநிதியும் பரம தரித்திரரும் பெரிய குடும்பியுமான 'திரிஜடர்' என்னும் முனிவர் தம் மனைவியினால் தூண்டப் பெற்றுத் தம் வறுமை நீங்குதற்காக ராமனையடைந்தனர். ராமன் அவரைக்கண்டு புன்னகை செய்து பெரிய பசுமந்தையைச் சுட்டிக்காட்டி "முனிவரே! இப்பசுமந்தையில் நீர் ஒரு தடியை வீசிப்போடுவீராக. அது எவ்வளவு தூரம்போகுமோ அவ்வளவு தூரத்தில் அடங்கிய பசுக்களை நீர் பெறுவீர்." என்றனன். பரம சந்தோஷமடைந்த அப்பிராமணரும் மிகுந்த வேகத்துடன் தம் கைத்தடியைக் கிருகிருவென்று சுழற்றி யெறிந்தனர். அந்தத்தடி ஸரயூ நதியின் அக்கரையைத் தாண்டிப் பல்லாயிரம் பசுக்

களுள்ள பசுமந்தையைக்கடந்து சென்று விழுந்தது. ராமனும் தான வாக்களித்தபடி அவ்வளவு தூரத்திலடங்கிய பல்லாயிரக் கணக்கான பசுக்களையும் அவர்க்கீந்தனன். இன்னும் அளவற்ற ஐசுவர்யாதிகளையும் அவருக்குக் கொடுத்தனன்.

பிறகு சகலபிராமணர்களும் முனிவர்களும் பரமதிருப்தியடைந்து இராமனுக்குக் கீர்த்தியும் பலமும் சந்தோஷமும் வளர்ந்துவருமபடி ஆசீர்வாதங்களைச் செய்தனர்

முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம்

இராமன் சீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் வனம் செல்ல அநுமதி கேட்பதற்காகத் தந்தையிடம் வந்து சேரல்.

பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்கள் சீதையோடுகூட தசரதருடைய மாளிகையை நோக்கி நடந்தனர். ஆடையாபரணங்கள் ஒன்றுமின்றி ஆயுதமும் கையுமாகச் சென்று கொண்டிருந்த அவர்களை நகரத்து ஜனங்கள் மனக்களிப்பின்றிப் பெருந்துயரத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ராமன் குடையும் செருப்புமில்லாமல் கால் நடையாய்ச் செல்வதை ஜனங்கள் கண்டு சகிக்கமுடியாமல் தசரதனை வாய்வந்தபடி வைதனர். இன்னும் அவர்கள் தங்கள் தங்கள் வீடுவாசல்களையும் ஐசுவர்யாதிகளையும் விட்டு ராமனைப் பின்தொடர உறுதி கொண்டனர்.

மேலும் அவர்கள் "இந்த அயோத்யாபட்டணம் பாழாய்ப் போகட்டும், தர்மாத்மாவான ராமன் வனம் செல்லுகையில் நமக்கு மாத்திரம் இங்கென்னவேலை? சகல தேவதைகளும் இந்நகரத்தைவிட்டு ராமனைப் பின்

தொடரப் போகிறபடியால் இப்பட்டணம் காடாகுக. ராமன் செல்லும் காட்டிலுள்ள துஷ்டமிருகங்களும் பிசாசங்களும் இங்கு வருமாக; அந்தக்காடே இனி நமக்குப் பட்டணமாகுக. நாம் ராமனுடன் சென்று வனவாசம் செய்து கொண்டிருப்போமாக" என்று இவ்விதம் ஒருவர்க் கொருவர் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

ராமன் அவர்கள் கூறும் வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கொண்டே, பரமசம்பிரமமாகத் தன் தந்தையின் மாளிகையை நோக்கிச் சென்றனன். ராமன் அந்த ராஜ கிருகத்தில் வருத்த முற்றிருக்கும் சாரதியான சுமந்திரனைக் கண்டனன். அவனை நோக்கி "என்வரவை அரசனுக்குச்சொல்" என்று கூறினன்.

முப்பத்துமூன்ருவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்து நான்காவது ஸர்க்கம்

இராமன் தசரதனிடத்தில் தான் காடு செல்லப் புறப்படுவதை விஞ்ஞாபனம் செய்தல்.

இராமன் தன்னைக் காணவந்திருக்கும் விஷயத்தைச் சுமந்திரனால் கேட்கப்பெற்ற தசரதன் தன் சகல மனைவிமார்களுடன் ராமனைக்காண விருப்பங்கொண்டு சுமந்திரனை விளித்துத் தன் அந்தப்புரத்திலுள்ள எல்லா மனைவிமார்களையும் அழைத்துவரும்படி கட்டளையிட, அவ்வண்ணமே அனைவரும் வந்து சேர்ந்தார்கள். பிறகு ராமனும் லக்ஷ்மணனும் சீதை பின்தொடர அரசனையணுகினர். அப்பொழுது தபீலென்று அரசன் தன் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து பரவசனாகி ராமனை எதிர்கொண்டுபோயினன். அச்

சமயம் அவன் மிகவும் துக்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்டிருந்த மையால் ராமனைச்சென்று கிட்டமுடியாமல் நடுவிலேயே மூர்ச்சித்து நிலத்தில் விழுந்தனன். ராம லக்ஷ்மணர்கள் அவனை யெடுக்க சமீபத்தில் ஓடிவந்தார்கள். ராஜமாளிகையி லுள்ள எல்லா ஸ்திரீகளும் உடல் குலுங்க "ஹா! ஹா!! ராமா!!!" என்று அலறியழுதார்கள். பிறகு மன்னவனை மூர்ச்சை தெளிவித்து உட்காரவைத்தார்கள். ராமன் தனக் கும் லக்ஷ்மணனுக்கும் சீதைக்கும் வனம் செல்ல உத்தரவு தரவேண்டுமென்று கேட்டனன்.

தசரதன் "ராமா! நான் கைகேயிக்கு வரங்கொடுத்த தனால் வஞ்சிக்கப்பட்டவனானேன்; இப்பொழுது நீ என்னை நிக்ரஹித்து நீயே அரசனாகக்கடவை" என்று கூற, ராமன் "தந்தையே! நீர் எனக்காகப் பொய்யரென்று பெயர்பெற லாகாது. நான் உம்மை சத்தியம் தவறும்படி செய்வதும் யுக்தமன்று. நான் பதினான்கு வருடங்கள் வனவாசம் செய்து மீண்டும் இவ்விடம் வந்துவிடுவேன்" என்றனன் மன்னவன் சத்தியமென்னும் கயிற்றால் கட்டுண்டு விடு வித்துக்கொள்ள நேராமல் கண்ணீர் பெருக்கினான். அச் சமயத்திலும் கைகேயி ஏகாந்தமாக அவன் செவியில் "இப் பொழுதே ராமனைக் காட்டுக் கனுப்பவேண்டும்" என்று தூண்ட, மன்னவனும் ஆற்றமாட்டாமல் "ராமா! இக்கொடிய ஸ்திரீயால் நான் உன்னைவிட்டுப் பிரிய நேர்ந்தது. ஆனால் நீ இப்பொழுதே வனம் செல்லலாகாது. இன்றிரவு முழுதும் இங்குத்தானே இருந்து என்னையும் உன் தாயாரையும் பார்த்துக்கொண்டிருப்பாயாக. இந்த ஒருதினமாயினும் உன்னைக் கண்ணாரக்கண்டு சுகமாயிருப்பேன். நீ நாளைய தினம் காலை வனம் செல்லலாம்." என்றுகூறினான்.

இங்ஙனம் கூறக்கேட்ட ராமன் "தந்தையே! நீர் எப்பொழுதும் சத்தியசந்தராய் இருப்பீராக. நான் இன்றே வனம் செல்ல விடையருள வேண்டும்; பரதனுக்கே ராஜ்யத்தை யளிப்பீராக. நான் சுகமாக சீதையுடனும் லக்ஷ்மணனுடனும் வனவாசம் செல்வேன். என்னுடைய பிரிவுக்காக நீரே இங்ஙனம் சோகித்தால் குடிகள் எவ்விதம் வருந்துவார்கள்! நீர் சிறிதும் வருத்தப்படலாகாது நீர் சத்தியசந்தராக விளங்குவதையே நான் விரும்புகிறேனாதலால் நான் இப்பொழுதே காட்டுக்கு உத்தரவு தந்தருளவேண்டும். மிகவும் விசனமடைந்திருக்கிற இந்த நகரத்து ஜனங்களைக் கண்ணீர் துடைத்துத் தேறச் செய்யவேண்டியபாரம் உம்முடையது. நான் வனம் செல்வதைப்பற்றி நீர் எள்ளளவும் சிந்திக்க வேண்டியதில்லை. 'சத்தியம் தவறமாட்டேன்' என்கிற உமது விரதம் மேன்மைபெறுமாக. ஆகவே நீர் துக்கத்தை விட்டுச் சுகமாய் இருப்பீராக." என்றனன்.

இங்ஙனம் கூறின ராமனை அரசன் ஆரத்தழுவிக் கொண்டு தெளிவு தவறி, மூர்ச்சித்துச் செயல்மாண்டு கிடந்தனன். கைகேயி ஒருத்தி தவிர, மற்ற ராஜபத்தினிகளெல்லாரும் ஒன்றுகூடி மனந்தாளப்பெறாமல் "ஹா! ஹா!!" என்று கதறியழுதனர்.

முப்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

முப்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்

சுமந்திரன் கைகேயியைப் பலவாறு நிந்தித்தல்.

இவற்றைக் கண்ட சுமந்திரன் மனந்தாளாமல் கைகேயியை நோக்கி "அடிபாவி! இன்று உன் கொடிய செய்கையினால்

கமது அரசன உயிர் துறபபது திண்ணம். உனனல் அரசன் இக்கதிக்கு ஆளாகபபோகிறுன. ஸதிரீகளுககுப புத்திரனை த துறநதாயினும் கணவனது மனததைக் களிககச் செயவதே சிறந்த தருமமாகும். இக்ஷவாகு வமசததில மூததோனிருக்க இளையவன மகுடம புனைவது இன்றளவும கேட்டதிலலை; உன்மகனே அரசாளட்டும. நாஙகளனைவரும ராமனையே பின பற்றுகிறேம. உனது தேசததில இனி ஒரு பிராமணனும குடியிருககப போகிறதிலலை. இந்தக் கொடியதான உனசெய் கையைக கணடு என பூமி இனனும இருபிளவாகப் பிளவுற வில்லை? வஸிஷ்டர் முதலிய முனிவர்கள் உனனை என இன னும் சபிககவிலலை? இது எனககு ஆச்சரியமாக விருககிறதே! அந்தோ! உன தாயைப போலவேயா நீயும் இருகக வேணடும்? கொடிய மனமபடைதத உனதாயின் செய்கையை நான நேரில காணபபெருவிடினும், பிறர் சொலலக்கேட்டிருக் கிறேன். அதை நீயும கேள,—

முன்பு ஒரு யோகியானவர் உனதந்தையான கேகய மஹாராஜனுக்கு மேலான ஒரு வரம கொடுததிருந்தார். அதன் பயனுக அவர் ஸமஸ்த பிராணிகளின் பாஷைகளை யும் அறியவலல சக்திவாய்நதிருநதார். எறுமபு முதலிய வற்றின் ஒலிகளின் பொருளையும அவர் உணாநதிருநதார். இபபடியிருககையில ஒரு காலததில அவர் உன் அனனை யுடன மஞசததில படுத்திருககையில, கீழே சென்றுகொண டிருந்த ஓர் எறும்பு ஓர் ஒலிசெயய, அதைக கேட்டு அதன் கருத்தையறிநது சிரிததார். அபபோது உனது அன்னை அவர் தனனைப் பார்த்தே பரிகசிததுச் சிரிததாரெனறு எண்ணி அவர் சிரித்த காரணததைககேட்டனள். அம்மன்ன வர் தாம் அதன்காரணத்தைச் சொன்னுல் அபபோதே தமக்கு

மரணம நேரிடுவது நிச்சயமென்று எவ்வளவு தூரம கூறியும் அவள கேளாமல் 'நீர பிழைததாலும் சரி; இறந்தாலும் சரி. அவசியம் நீர் அதைக் கூறியேயாகவேணும; கூறினல் தான் என்னை நீர பரிகாசம் செயயவிலலை யென்று எனக்கு நமபிககை உணடாகும' எனறனள். இந்த தரும சங்கடததில் தத்தளிதத உன தநதை முன் தனக்கு வரங்கொடுதத யோகி கூறிய வணணம, அவளுக்கு அவள கேடடவிஷயத்தை உணர்த்தாமல அவளை அடிததுத்துரததிவிட்டுச் சநதோஷமாகக் காலம் கழிததார். நீ அவளவயிற்றில் பிறந்தவளாகையாலே இனறு நமமரசனைத் தூவிஷயததில நடததிக் கெடுக்கினறனை. 'குணஙகளில பிள்ளைகள தந்தையைப் போலவும், பெண்கள தாயைப போலவும பிறபபாாகள' எனறு உலகத்தவர் கூறுவது இன்றே எனககு உணமையாகத தோன்றுகிறது.

கைகேயி! நீ இவவித எணணததை விட்டொழிந்து இப்பொழுதே அரசர் கூறும் புததியைப் பாராட்டி ஒழுகுவாயாக. உன வரஙகளை வேறுவிதமான வகையில மாற்றிக்கொள்வாயாக. குணக்கடலான ராமனுககுப பட்டாபிஷேகத்தை நடததிவைப்பாயாக. மேலும் ராமன் காடேகுவாணுகில் உனககு எனறுமழியாத அபவாதம் உணடாகும். ராஜ்யபட்டாபிஷேகம் ராமனுககு நடந்தபின் தசரத மஹாராஜன் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசர்கள் முன்பு நடததின ஆசாரத்தின்படி காட்டிற்குப் போகக்கடவன். இதுவே சிறந்த தருமம்." என்றுகூறி முடித்தனன். இவ்வளவு கடினமான மொழிகளாலும கைகேயிக்குச் சிறிதும் மன இரக்கமுண்டாகவேயில்லை.

முப்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்தாறுவது ஸர்க்கம்

தசரதன் இராமனைச் சதுரங்க பலங்களோடு காட்டுக்கனுப்ப நியமித்தலும், அதைக் கைகேயி ஆக்ஷேபித்தலும், சித்தார்த்தனென்பவன் கைகேயிக்கு நல்ல புத்தி நல்குதலும்.

அச்சமயம் சுமந்திரனை நோக்கித் தசரதன் "சாரதியே! ராமனைத் தனியே காட்டிற்கனுப்ப வேண்டா, ரதகஜ துரக பதாதிகளான சதுரங்க சேனைகளுடனும் சகலவிதமான ஐசுவரியங்களுடனும் அனுப்புவாயாக." என்று கூறினன். கைகேயி மனம் பதைத்து வாடின முகத்துடன் அரசனை நோக்கி "நீ ஸத்புருஷனாய் இருப்பாயாயின் இங்ஙனம் கட்டளையிடலாகாது, மேலுள்ள இனசுவைகளெல்லாம் குடிக்கப்பட்டபின் அடியில்நின்ற மத்யம்போல, ஜனங்கள் நீங்கிப் பாழாகி ஐசுவரியங்களெல்லாம் தொலையப்பெற்றுச் சிறிதும் அநுபவிக்கத் தகாததான இந்த ராஜ்ஜியத்தைப் பரதன் ஒரு நாளும் பெற்றுக்கொள்ள மாட்டான். மேலும் உன் வம்சத்திலேயே சகரனென்னும் அரசன் தன் மூத்த புதல்வனான அசமஞ்சனைக் காட்டிற்கனுப்பியிருக்கிறான். அவனை சைன்யாதிகளுடனும் சம்பத்துக்களுடனும் அனுப்பவில்லை. ஆகையால் காட்டிற்கனுப்புவதென்றால் தனம் முதலியவை யொன்றுமில்லாமல் துரத்துகையேயாகும். அப்படியே ராமனும் செல்ல வேண்டும்." என்றனள். அரசன் "சீ! பாபிஷ்டே!" என்று நிந்தித்து வாளாவிருந்தான்.

அச்சமயம் அரசனுடைய சிறந்த மந்திரிகளுள் ஒருவனான சித்தார்த்தனென்பவன் பேசத் தொடங்கி "கைகேயி! அசமஞ்சன் என்பவன் நகரத்திலுள்ள சிறு குழந்தைகளைத் தூக்கி சரயூ நதியிலெறிந்து அவைகள் துன்பப்படுவதைக்

கண்டு நகைதது விளையாடினமையால அவனது தந்தை யான சகரமஹாராஜன அவனை வனததிற்குத் துரத்தினன். அச்சமயம அவனை அவன் மனைவியோடும பரிவாரங்களோ டும் வாகனததில ஏற்றி, உயிருளளவளவும் காட்டிலேயே வசிககுமாறு கட்டளையிட்டனன. அவனைபபோல் காட்டிற்கு அனுப்பவேணடும்படியான பாபம் ராமன் யாது செய்தனன? ராமனிடம எவ்விதமான துர்க்குணத்தையும நாம் கண்ட தில்லை. அப்படி உனககு அவனிடம ஏதாவது தோஷம் புலபபடுமாயின் இப்பொழுது கூறு. உடனே அவனை அனுப்பிவிடலாம். தருமமே வடிவெடுத்த மகானுபாவனைக் காட்டிறகனுபபுவது தருமததிற்கு விரோதமாகும. உலகத் தில் உனககு இனி நேரபபோகிற கொடிய நிந்தனைக்காகிலும் பயநது நீ உன வரஙகளை மாற்றிக்கொள்வதுநலம்.” என்று கூறினன.

இஙஙனம் சித்தார்ததனால கூறபபெறற கைகேயியை விளிததுத தசரதன் “அடிபாவீ! நான் இப்பொழுதே ராஜ் யத்தையும் சுகததையும் தனத்தையும் துறந்து ராமனைப் பின் தொடர்ந்து போகிறேன். ' நீயே ராஜாவாகிய பரதனோடு சுகபோகங்களை யநுபவித்துககொண்டிரு” எனறனன்.

முப்பத்தாருவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம்

ராமலக்ஷ்மணர்களும் சீதையும் கைகேயி தந்த மரவுரியை அணிதலும் வஸிஷ்ட முனிவர் கைகேயியை வசை கூறுதலும்.

இவற்றையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருந்த ராமன், தந்தையை நோக்கி “சக்கரவர்த்தியே! ராஜ்ய போகங்களை

யெல்லாம் துறந்த எனக்குச் சேனைகளினால் பிரயோஜனம் என்ன? நான் மரவுரிகளைத தரித்துக காய கிழங்குகளையுண்டு காலங்கழிப்பேன்" என்று கூறிக்கொண்டிருக்கும்போதே கைகேயி சிறிதேனும் கூச்சமில்லாமல் மரவுரிகளைக்கொண்டு வந்து ராமனிடம் கொடுத்தனள். ராமலக்ஷமணர்கள் தாங்க ளணிந்திருந்த மெல்லிய பீதாம்பரங்களைக் களைந்து மரவுரி களை ரிஷிகள்போல் அணிந்துகொண்டார்கள். மகாபதிவிரதா சிரோமணியான ஜானகிக்கும் கூசாமல மரவுரி கொடுக்கப பட, அதை அவள அணிந்துகொள்ள மனமில்லாமல் தவித் தாள். ராமன் தானே அவளுடைய பட்டு வஸ்திரத்தின மேல் மரவுரியை அணிவித்தான்.

இங்ஙனம் அவன் செய்தபோது அங்கிருந்த ஸதிரீக ளனைவரும் கண்ணீர்பெருக நின்று "ராமா! இது அடாத காரி யம். உன்னை மாத்திரமேயன்றோ உன் தந்தை வனம போக உத்தரவிட்டது; ஆகையால நீ திரும்பி வருமளவும உன்னைப பார்ப்பதுபோலவே இந்தச் சீதையை நாங்கள பார்த்துக கொண்டு மனந்தேறி யிருக்கும்படி நீ அருள்புரிய வேண்டும். நீ லக்ஷமணனை மாத்திரம் துணைவனாகக கொண்டு வனம் செல்வாயாக. இவள் அதிக மங்கலஸ்வபாவமுடையவ ளாகையால் ரிஷிகளைப்போல காட்டில் வசிக்கத் தகுந் தவளல்லள். நீ தருமத்தில் ஒழுகுபவனாகையால் உன்னை நிறுத்த முடியாது. சீதையை யாவது நிறுத்திவிட்டுப் போவாயாக" என்று கெஞ்சினர். கைகேயி இதை யநுமதிக் காமையால் ராமன் சீதைக்கு மரவுரியை யுடுத்தினன்.

இச்சமயம் குலகுருவான வஸிஷ்ட முனிவர் அங்குத் தோன்றிச் சீதையை மரவுரி தரிக்கவொட்டாமல் தடுத்து, கைகேயியை நோக்கிப் பலவிதமான இழிவுரைகளைப் பொழிந்

தனர். கடைசியில அவளை நோக்கி சீதைககு மரவுரி கொடுககக் கூடாதெனறும அவள தினநதோறும் அணிந்துகொண்டிருக கும் ஆடையாபரணங்களுடனே ராமனைப் பினபற்ற வேணடு மென்றும கூறினர். சீதைககோ மரவுரிகளை உடுத்துக் கொளளவேணடுமென்கிற அபிபபிராயமே மேலிட்டிருந்தது.

முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்

சீதை மரவுரியணிவதைத் தசரதன் மறுத்தலும், இராமன் கௌசல்யைக்குத் தேறுதல் செய்யு மாறு தந்தையை வேண்டுதலும்.

சீதாதேவி மரவுரியை உடுத்துககொண்டிருககையில் அஙகுள்ள ஜனங்களெலலாரும் அரசனை நிந்திக்கஆரம்பித தார்கள. அரசனும தாஙகமாட்டாத மன வருததத்துடன "அடி கைகேயீ! மெலலியற் செலவியான சீதை மரவுரி தரிப் பது யுகதமனறு; சீதையும இஙஙனம மரவுரி உடுத்துக் கொண்டு காடு செல்லவேண்டுமெனறு நான் உனக்குப பிர திக்கினை செய்யவிலலையே! ஆகையால் அவள் மரவுரி உடுப் பதை நீ எஙஙனம் கண்கொணடு பார்ககிறாய்? நீ எப்படிப்பட்ட கல் நெஞ்சம் படைத்தவளோ? தருமந்தவறிச் சீதையை இப் பாடுபடுத்தி நரகம புகவிருமபுகின்றனையே!" என்று கூறி, புத்திரனைப் பிரியப்போகிறோமே! என்கிற வருத்தத்தினால் அழுதுகொண்டு தரையில் வீழ்ந்தனன்.

இஙஙனம் வீழ்நத தந்தையை நோக்கி ராமன் "தேவா! நான் வனம் போகிறேன். நீர் எனக்கொரு வரமருளல் வேண்டும்; முதிய வயது வாய்ந்த எனதனனை (கௌசல்யை)

என் பிரிவாற்றாமல் மிகவும் மனம் நொந்து ஒருகால் காலவச மடையக்கூடும் என்று எண்ணுகிறேன். அங்ஙனம் நேரா வண்ணம் நீ அவளைத் தேற்றி மிகுந்த ஆதரவுடன் பாதுகாத்தருள வேண்டும். இப்படிச் செய்தால் அவள் உம்மைப் பற்றியாவது பிழைத்திருப்பாள்" என்று வேண்டிக்கொண்டனன்.

முப்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்தோன்பதாவது ஸர்க்கம்

இராமன் காடு செல்ல ரதம் கொண்டு வரும்படி தசரதன் சுமந்திரனுக்கு நியமித்தலும், கௌசல்யை சீதைக்கு நீதிகள் கூறுதலும், ராமன் தாய்மாாகட்கு நல்வார்த்தை சொல்லுதலும்.

இராமன் முனிவேடம் பூண்டதைக் கண்ட மன்னவன் மனம் தாளாமல் மூர்ச்சித்தனன். இக்கொடிய நிலைமையிலும் அந்தோ! எனக்கு மரணம் நேரவில்லையே! என்றும், இப்பிறப்பிலும் முற்பிறப்பிலும் என்ன பாவங்கள் நான் பண்ணினேனோ! என்றும் பலவாறு கூறிப் புலம்பினன்.

பிறகு அவன் இட்ட கட்டளைப்படி சுமந்திரன் ஒரு ரதத்தைக்கொண்டு வந்து நிறுத்தினன். சீதையும் அரசனுடைய விருப்பத்திற்கிணங்க நல்ல ஆடையாபரணங்களுடன் விளங்கினள். அப்பொழுது மாமியாராகிய கௌசலை சீதையைக் கட்டியணைத்து அவள் தன் கணவனை ராமனிடம் இன்னவிதமாக ஒழுக வேண்டுமென்பதுபற்றிப் பலவிதமான நீதிமொழிகளை உபதேசித்தாள். சீதை அங்ஙனமே நடந்துகொள்வதாகச் சொன்னதுமன்றி, இன்

னும் அதிகமான பதிவிரதா தருமங்களைக் கூறி, தான் எப்பொழுதிலும் கணவன் மனம் கோணாது நடந்துகொள்வதாகக் கூறினள்.

பிறகு ராமன் கௌசலையையைப் பலவிதமாகத் தேற்றி விட்டுத் தனது மற்றைத் தாயமார்களிடத்திலும் சென்று வணங்கித் தான் அவர்கள் விஷயத்தில் ஏதாவது அபராதம் செய்திருந்தால் தன்னை மன்னித்துக்கொள்ளும்படி வேண்டிக் கொண்டான். ராஜபத்தினிகளனைவரும் மிகவும் வருத்தமடைந்து கூக்குரலிட்டுக் கதறியழுதனர். முன்பெல்லாம் வாத்திய கோஷங்கள் நிரம்பப்பெற்றிருந்த அந்த அரண்மனையானது ஜனங்கள் மிக வருத்தத்தில் ஆழ்ந்து ராம குணங்களைப் புகழ்ந்தும், கைகேயியை இகழ்ந்தும் சொல்லிக் கூக்குரலிட்டுக் கதறும் சப்தத்தினால் எங்கும் நிரம்பியிருந்தது.

முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பதாவது ஸர்க்கம்

இராமன் வனம்போகப் புறப்படுதலும், அது கண்டு நகரவாசிகள் கதறுதலும்.

பிறகு ராமனும் சீதையும் லக்ஷ்மணனும் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு தசரதனைப் பிரதக்ஷிணம் செய்தனர். ராமன், சீதையும் லக்ஷ்மணனும் காட்டிற்குத் தன்னைப் பின்பற்றிவருதற்குத் தந்தையிடம் உத்தரவுபெற்றனன். பின்னும் கௌசல்யை முதலான ஸமஸ்தமான தாய்மார்களிடமும் விடை கொண்டனன்.

அச்சமயம் சுமித்திரா தேவி லக்ஷ்மணனை நோக்கி "குழந்தாய்! கௌசலையை எப்படி உலகத்தைக் காப்பதற்காக

ராமனைப் பெற்றனளோ, அப்படியே நானும் உன்னை அவ னுக்கு எப்பொழுதும் வழுவிலாவடிமை செய்வதற்காகவே பெற்றனன். ராமனே உனக்கும் மற்றுமுள்ளவர்களுக்கும் ரக்ஷகன். ஆகையால் தேகத்தை விடவேண்டியதாக நேர்ந் தாலும், தேகத்தையும் நீ உபேக்ஷித்து ராமனைவிட்டுப் பிரியாமல் அவனை நோக்கவேண்டும். மேலும் ராமனைத் தசரதனாகவும், சீதையை நானாகவும், வனத்தை அயோத்தி யாகவும் பாவித்துச் சுகமாகப்போய் வருவாயாக." என்றனள்.

ஏற்கனவே சுமந்திரன் கொண்டுவந்து நிறுத்தியிருந்த தேரில் மூவரும் ஏறிக்கொண்டனர். அரசன் புத்திரர் களுக்கு அநேக ஆயுத கவசங்களையும், சீதைக்கு ஆடையாபர ணங்களையும் கொடுத்தனன். நகரத்திலுள்ள ஸமஸ்தமான ஜனங்களும், அரசனும் அரண்மனை ஸதிரீகளும் கண்ணீர் ஆறுகப்பெருக ராமனை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாமல் பின் பற்றினர்.

பின் தொடர்ந்து செல்லும் பட்டணத்து ஜனங்கள் சுமந்திரனை விளித்துத் தேரை மெதுவாகவிடும்படி வேண் டினர். ராமனோ வேகமாகவிடும்படி உத்தரவிட்டனன். சுமந்திரனோ இரண்டையும் செய்யமுடியாதிருந்தான். சகல ஜனங்களும் அடக்கமுடியாத மனவருத்தத்துடன் கதறிக் கொண்டு "ஐயோ! இதென்ன கொடுமை!" என்று தவித்த வண்ணம் பிரக்ஞை தப்பிப்போயினர்.

இவற்றைக் கண்ட ராமன் "சுமந்திரா! இந்தக் கொடிய சம்பவத்தை இனி என்னால் காணமுடியாது; தேரை விரை வில் செலுத்துக." என்று கூறி அனைவர்க்கும் தேறுதல் கூறும்பொழுதே தேரும் வேகமாய்ச் சென்றது. ஜனங்கள் ராமனுக்குத் தெண்டனிட்டுத் திரும்பினர். ஆயினும் எவர்க்

கும் உடல்மாத்திரமே திரும்பினதேயன்றி அவர்களது மனம் திரும்பவில்லை.

மந்திரிகள் அரசனை நோக்கி 'ராமனைப் பின் தொடர்வது யுக்தமன்று' என்று தேற்ற, அவனும் அதன்படியே தன்மனைவிமார்களுடன் அவ்விடத்திலேயே தங்கி ராமனையே நோக்கிக்கொண்டிருந்தான்.

நாற்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

நாற்பத்தோராவது ஸர்க்கம்

அந்தப்புரமாதர்களின் புலம்பலும் அவசகுனங்களும் பிரஜைகளின் துயரமும்.

நகரத்து மாதரனைவரும் கன்றைப் பிரிந்த பசுவைப்போல ராமனைப்பிரிந்து, துக்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாய்க் கூக்குரலிட்டனர். ஏற்கனவே புத்திர சோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட மன்னவன் இப்பயங்கரமான அழுகுரலைக் கேட்டு மிகுந்த வருத்தக்கடலில் மூழ்கினன்.

ராமன் வனஞ்சென்ற வருத்தத்தினால் அனுதினமும் அழலொடும் அந்தணர்கள் அதனை விட்டொழிந்தனர். அனைவரும் தமது ஸமஸ்தமான காரியங்களையும் துறந்து ஒன்றும் தோன்றாமல் திகைத்திருந்தனர். சூரியன் உதிப்பதும் அஸ்தமிப்பதும் தெரியவில்லை. எவ்விதப்பிராணிகளும் ஆகாரம் கொள்ளவில்லை. நக்ஷத்திரங்களும் சந்திரனும் ஒளி மழுங்கப்பெற்றன. திசைகளெல்லாம் கலங்கி இருள் மூடப்பெற்றவைபோலாகிவிட்டன. காற்றும் குளிர்ந்து வீசவில்லை. உலகம் முழுதும் கலங்கி நலம் குலைந்திருந்தது. அனைவரும் ராமனையே சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

நாற்பத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்

இராமன் காடு சென்றவாறே தசரதன் புலம்பல்.

தேகத்தில் வலிவுள்ளவர்கள் யாவரும் ஏற்கனவே ராமனைப் பின்பற்றிச் சென்றார்களாகையால் பலஹீனர்களான ஜனங்கள்மாத்திரமே ராமனை விட்டகலாது பின் தங்கினர். அரசனோ ராமனது தேர் ஓடுவதனாலுண்டாகும் தூளிகளையே மறையும்வரை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பிறகு சரேலென்று கீழேவிழுந்து மூர்ச்சித்தனன். கௌசலை அவனது வலக்கையைப் பிடித்துக்கொண்டனள். சிறிதுநேரம் கழித்துப் புத்திஸ்வாதீனமடைந்த அரசன் அருகில் நின்றுகொண்டிருந்த கைகேயியை நோக்கி "அடி துர்ப்புத்தியுடையவளே! நீ என்னைத் தொடவேண்டாம்; இனி உன்னை நான் கண்ணால் காணவும் பொறேன். உனக்கும் எனக்கும் இனி எவ்வித சம்பந்தமுமில்லை. பரதன் இந்த ராஜ்ஜியத்தைப் பெற்றுச் சந்தோஷிப்பானாகில், அவன், தந்தையான என்னை யுத்தேசித்துக்கொடுக்கிற ஜலதர்ப்பணாதிகள் என்னைச் சேராதிருக்குமாக." என்றனன்.

இன்னும் அவன் தர்மஸ்வபாவனான ராமனை நினைத்து "ஐயோ! எனது செல்வக்குழந்தையின் தாமரை போன்ற மெல்லடிகள் கல்லும் முள்ளுமான காட்டுப் பாதைகளில் எப்படிப் பொருந்தும்? அந்தோ! ரத்தம் பீறிட்டு வருமே! மெத்தென்ற பஞ்சசயனத்தில் வீற்றிருந்த அவனது சரீரம், மரத்தின் கீழ்ப் பரப்பப்பெற்ற புல் படுக்கையில் எப்படிப் படுக்கும்? ஐயோ! சுகுமாரியான சீதை முட்கள் நிறைந்த பாதைகளில் எங்ஙனம் அடிவைப்பள்? அடி கைகேயி! உன் கருத்து முழுவதும் ஈடேறிற்று. இனி நான் கானகமே விரும்பிச் சென்ற ராமனுடைய பிரிவாற்றாமையால்

வானகமே மிக விரும்பிப் போகின்றேன். நீ விதவையாகி ராஜ்ஜிய பரிபாலனம செய்வாயாக." என்று கூறிக கொண்டே அயோததியையடைந்து தன் மாளிகையில் நுழைநதனன்.

மன்னவன் மிகவும மனவருததததினுல பீடிக்கபபட்டிருநதபடியால, தனக்குச் சிறிதாயினும மனதேறுதல் உணடாககத தகுந்தவளான கௌசலையயின அநதபபுரத தில் நுழைந்து படுகையில படுத்துககொணடனன்.

அங்கு வந்த கௌசல்யையை நோககி "எனது பிரியே! எனது கணகள் ராமனையே பின் தொடர்ந்து போயிருக் கின்றன; இன்னும திருமபிவரவிலலை. ஆகையால இப பொழுது உன்னைப பாாகக முடியவிலலை. நீ என்மேல் கோபமவையாமல உன் கையினுல என்னை நன்குறிதாட்டுத் தடவிககொடுபபாயாக. அதனுல் என் வருததம சிறிது நீங்கும்." என்றனன்.

பிறகு கௌசலயாதேவியும் அரசன் பக்கததிலுட் கார்ந்து பெருமூச்செறிந்துகொண்டு மிக்க மனவருததத் துடன் தானும புலமப வாரம்பிததனள்.

நாற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்துமூன்றவது ஸர்க்கம்.
தசரதனருகில் கௌசலை புலம்புதல்.

கௌசலயை தசாதனை நோக்கி—"பாாபபதறகுமாத் திரம் அழகாய் இருப்பவளும் மிகவும் கொடிய மனமுடைய வளுமான கைகேயி, என மனத்துககினிய ராமனைக் காட் டிற்குத துரததிவிட்டு இனிமேல என்னைப பயப்படுதது

வாள். ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்புவதைவிட, அவனை அரசாளும் பரதனுக்கு அடிமையாகச் செய்து இங்கேயே இருந்திருக்கச் செய்தால் எவ்வளவோ மேன்மையாக இருக்குமே! அப்படிச் செய்யாமல் நீ அக்கொடிய துஷ்டையின் கடிய சொல்லைக் கேட்டு ராமனை வனத்திற்கனுப்பினை. சகல கல்யாணகுண பூர்ணனும் பராக்கிரமசாலியுமான ராமனைச் சீதையுடனும் தம்பிலக்ஷ்மணனுடனும் துரத்திவிடுவது உனக்கு நீதியோ? வனவாசகாலத்தில் அவர்கள் எவ்வித மான கஷ்டங்களையனுபவிக்க நேருமோ? ஹா! இதென்ன கொடுமை! பதினான்கு வருடங்கள் சென்று மறுபடி திரும்பி வரப்போகிற ராமனைக் காணும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைக்குமோ? இந்நகர ஜனங்கள் அவர்களைக் கண்டு மனமகிழும் காலம் நேருமோ? சக்கரவர்த்தியே! நான் பூர்வஜன்மத்தில் கொடிய பாபம் செய்தவளாவேன். குழந்தைகள் பாலுண்ண விரும்பும் சமயத்தில் அவற்றின் தாய்மார்களின் ஸ்தனங்களை நான் அறுத்துப் போட்டிருப்பேனென்பதில் சந்தேகமில்லை. ஐயோ! இப்பொழுது கைகேயி என்னைப் பிள்ளையில்லாதவளாகச் செய்துவிட்டனளே! புத்திரனின் பிரிவாற்றாமையென்னும் இப்பரிதாபாக்கினி என்னை எரிக்கின்றதே!" என்று பலபலகூறிப் புலம்பினாள்.

நாற்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம்.

கௌசலையைச் சுமித்திரை தேற்றுதல்.

அங்ஙனம் புலம்பிக்கொண்டிருந்த கௌசலையைச் சுமித்திரை தேற்றத்தொடங்கி "என்ன நோன்பு நோற்றாள் கொலோ! இவனைப் பெற்ற வயிறுடையாள்" என்று உலகத

தவரால் புகழ்ப்பெற்ற பாக்கியமுடையவளே! தந்தையை உண்மையுரையாளனாகச் செய்வதற்கன்றோ ராமன் காட்டுக்குச் சென்றான். ஆதலால் அவனைப்பற்றி நீ சிறிதும் வருந்தலாகாது. ராமனுக்கு வனவாசத்தினால் சிறந்த புகழன்றோ சித்திக்கப்போகிறது. அந்த ராமனுக்கு அடிமை செய்வதையே விரதமாகக்கொண்ட லக்ஷ்மணனும் உடன் சென்றனனாதலால், ராமனுக்கும் சீதைக்கும் யாதொரு கெடுதியும் நேராது. சீதை மகா பதிவிரதையாகையால் அவள் கணவனைவிட்டு நீங்காது பின் சென்றனள். ஆகையால் மூவரும் மூன்று விதமான தருமங்களை அனுஷ்டிக்கவே வனமேகினர். அவர்களுக்கு ஸமஸ்தமான மங்களங்களும் உண்டாகுமென்பதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. சூரியன், சந்திரன், வாயு முதலானதேவர்கள் அவர்களுக்கு எப்பொழுதும் நன்மையே விளைவிப்பார்கள். இவ்விரு சகோதரர்களும் சாதுக்களுக்கு விரோதிகளான கொடிய அரக்கர்களை மாளச்செய்து சுகமே இவ்விடம் திரும்பிவரப் போகின்றனர். ஆகையால் நீ கவலையொழிந்து அவர்களுடைய வருகையை ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருப்பாயாக. நாமெல்லோரும் ராமனுடைய பட்டாபிஷேகத்தைப் பதினான்கு வருடங்கள் கழிந்துக் கண்டு களிக்கப் போகின்றோம்" என்றனள்.

நாற்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்.

விட்டு நீங்கமாட்டாத நகரத்து ஜனங்களுடன் ராமன் தமஸாநதிக்கரையில் தங்குதல்.

ராமனது நண்பர்களும், அந்தப்புர ஸ்திரீகளும் அரசனும் ராமனுடைய நிர்ப்பந்தத்தினால் அவனைவிட்டுத்

திரும்பினோர்களையன்றி மற்ற நகரத்து ஜனங்கள்மாத்திரம் ராமன் எவ்வளவு சொல்லியும் திரும்பாமலே அவனைப் பின் தொடர்ந்தனர். அவர்கள் ராமனைப் பட்டணத்துக்குத் திரும்பிவரும்படி எவ்வளவு வேண்டிக்கொண்டபோதிலும் அவன் தன் விரதத்தினின்றும் சிறிதும் வழுவாமல் அவர்கள் சொல்லைச் செவிப்படுத்தவில்லை. அவர்களும் பின்சென்று கொண்டேயிருந்தார்கள்.

அச்சமயம் தமஸாநதியானது வழியில் குறுக்கிட, ராமன் தேரைவிட்டிறங்கி குதிரைகளுக்கு நீர்காட்டி அவற்றைச் சிறிதுநேரம் களைதீர்வதற்காக அந்நதிக்கரையில் மேயும்படி விட்டனன்.

நாற்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

நாற்பத்தாறுவது ஸர்க்கம்.

உடன் தொடர்ந்து வந்த நகரத்து ஜனங்களை ராமன் வஞ்சனையினால் விட்டு நீங்குதல்.

அச்சமயம் சூரியன் மேல்திசையில் மறைந்தான். இருள் எங்கும் சூழ்ந்தது. அனைவரும் படுத்துறங்க ஆரம்பித்தனர். ராமன் அந்தப்புண்ணிய க்ஷேத்ரமான தமஸா நதிக்கரையில் உபவாசம் இருக்கக்கருதித் தண்ணீர் மாத்திரமே உட்கொண்டனன். பின்னும் அவன் சாரதியான சுமந்திரனாலும் லக்ஷ்மணனாலும் நிருமிக்கப்பட்ட இலைப் படுக்கையில் சீதையுடன் படுத்துக்கொண்டனன். நடுநிசியில் ராமன் விழித்தெழுந்து லக்ஷ்மணனை நோக்கி "தம்பி! நம்மிடம் மிகவும் அன்பு பூண்டிருக்கும் நமது பட்டணத்து ஜனங்கள் இப்பொழுது நிச்சபதமான இப்பிரதேசத்தில் உறங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் விழித்துக்கொண்

டால் நம்மைவிட்டு அகலாமல் பின் தொடாவது திண்ணம். ஆகையால் இப்பொழுதே நாம் தேரேறி இவர்களறியாமல் வனத்திற்குச் சென்றுவிடுவோம்." என்றனன்.

லக்ஷ்மணனும் ராமனது வார்த்தைக்கிசைந்து சுமந்திரனைத் தேர் கொண்டுவரச்செய்து மூவரும் அதில் சீக்கிரம் ஏறிக்கொண்டதும் சாரதி தேரைச் செலுத்தினன். வெகு சீக்கிரத்தில் தமஸாநதியைத் தாண்டிச் சென்றனர். முள் கல்லில்லாத நல்ல பெரியவழியைப் பிடித்தபின் ராமன் சுமந்திரனை விளித்து "சாரதியே! நீ ஒருவன் மாத்திரம் தேரை ஓட்டிக்கொண்டு வடதிசைப் புறம்பற்றிச் செல்வாயாக. அப்பொழுது பட்டணத்து ஜனங்கள் நான் அயோத்திக்கே போனேனென்று நினைத்துக்கொள்வார்கள். சிறிது நேரம் அங்ஙனம் வேகமாகச் சென்று மீளவும் தேரைத் திருப்பி வேறு வழியாகக் கொண்டு வருவாயாக. நான் காடு செல்வது நகரமாநதர்க்குத் தெரியாதிருக்கும்படி நீ இதை ஜாக்கிரதையாகச் செய்யவேண்டும்." என்றனன்.

சுமந்திரனும் அவ்விதமே செய்து வேறு வழியாகத் திரும்பிவந்து ராமனுக்குத் தேரை ஒப்புவித்தனன். பிறகு மூவரும் அதில் ஏறிக்கொள்ள, சாரதி தபோவனத்திற்குப் போகும் வழியைப்பிடித்துத் தேரைச் செலுத்தினன்.

நாற்பத்தாறுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம்.

இராமனால் வஞ்சிக்கப்பட்ட நகரத்து ஜனங்கள் அயோத்திக்குத் திரும்பி வருந்துதல்.

பிறகு சூரியன் உதயமானவுடன் பட்டணத்து ஜனங்கள் ராமனைக்காணமல் திகைத்துப் பலவிதமாகப் புலம்பினர்.

தாஙகள் கொடிய நித்திரை செய்தபடியால் ராமனை இழக்க நேர்ந்ததென்று தஙகளையே நொந்து கொண்டனர். ராமனைச் சிறிதுகாலமும் விட்டகலாது வாழ்ந்தவர்களான அவர்கள் அவனுடைய பிரிவாற்றாமையால உயிர்விடவும் துணிந்தனர். கடைசியில அவர்களனைவரும் புலம்பிக்கொண்டே ராமனது தேர் சென்ற வழியில இருக்கவேண்டிய அடையாளஙகளைக் காண முயன்றனர். அதுவும அவர்களுக்குக் காணக்கிடைக்க வில்லை. கன்றுகளைவிட்டுப்பிரிந்த பசுக்களைப்போல கைகளை உயர எழுப்பிக்கொண்டு துக்கத்தினால நெஞ்சடைத்துப் புலம்பிக்கொண்டே அயோத்திக்குத் திரும்பினர். அங்க நானது ராமன இல்லாமையால சூன்யமாகிச சந்திரனில்லாத வானமபோலவும, ஜலமில்லாத ஸமுத்திரம போலவும் பரிதாபகரமாகக் காணப்பட்டது.

நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம முற்றிற்று.

நாற்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்.

அயோத்தியில் ஜனங்களின் மிக்க குழப்பம்.

நகரத்திற்குத் திரும்பின ஜனஙகள அடக்கமுடியாத மன வருத்தத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு ஸந்தோஷமென்பதே சிறிதுமில்லாமலிருந்தனர். தொலைந்துபோன விலையுயர்ந்த ரத்தினஙகள திரும்பக் கிடைத்தாலும, எப்பொழுதும தாம் பெற்று அனுபவியாத சிறந்த பதார்த்தங்கள் கிடைக்கப் பெற்றாலும் அவர்கள சந்தோஷப்படவே இல்லை. வீட்டிலிருக்கும் ஸ்திரீகள் திரும்பிவந்த தங்கள் தங்கள் கணவன்மார்களைநோக்கி "ராமனை விட்டுப்பிரிந்த உங்களுக்கு வீடுகளும் செல்வமும் மனைவி மக்களும் எதற்காக? ராமன் வசிக்குமிடத்திலுள்ள குளங்களும் மலைகளும் மரங்களும்

மிகவும் புண்ணியமம் செய்தவைகளாகும். அந்தக் காட்டிற்கே புறப்படுங்கள். நாமனைவரும் ராமனைப் பின்பற்றிச் செல்வோம். தாமதித்தால் அவன் மேன்மேலும் வெகுதூரம் சென்றுவிடுவான். காட்டில் ராமன் நமது யோக க்ஷேமங்களை நிறைவேற்ற வல்லவன். சீதையும் இந்த ஸ்திரீ ஜனங்களுக்கு வேண்டிய யோக க்ஷேமங்களைக் குறையற நடத்துவாள். தசரதன் எப்படியும் ராமனுடைய பிரிவினால் உயிரிழக்கப் போகிறான். பிறகு எல்லாவற்றிற்கும் நாசம் விளையப் போகிறது. ஆகையால் நாம் இப்பொழுது ராமனைப் பின்பற்றியாவது செல்லவேண்டும்; இல்லையாயின் விஷத்தையாவது உண்டு உயிர் நீத்தல் வேண்டும். அதுவுமில்லையேல் ஒருவர் பேரும் செவியில் படக்கூடாத தூரதேசத்திற்காவது போகவேண்டும். பசுக்களைக் கொலைசெய்பவனிடம் ஒப்பு விப்பதுபோல அரசன் நம்மையும் பரதனிடம் ஒப்புவித்தான். ஆயினும் நாமனைவரும் புருஷ சிரேஷ்டனான ராமனைப் பின்பற்றிச் செல்வோமானால் சுகித்திருக்கலாம். அவனுடைய அடிகள் ஸ்பர்சிக்கப்பெற்ற காடுகளே நமக்குப் புகலிடம்; ஆகவே கானகமே சென்று சேர்வோம்" என்றனர்.

இங்ஙனம் ராமனை நினைத்து ஜனங்கள் கூக்குரலிட்டழும்போது சூரியனும் அஸ்தமித்தான். அந்நகரத்தில் நெருப்பு பிரகாசியாமலும் இருள் மூடியும் கடைகள் பரப்பப்படாமலும் திக்கே தெரியாமலும் இருந்தது. இன்னும் ஆட்டங்களும் பாட்டுக்களும் உத்ஸவங்களும் வாத்திய கோஷங்களும் நின்றுபோயின. பலசொல்லி என்? அந்நகரம் ஜலம் வற்றிய மகா சமுத்திரம்போல் பாழாயிருந்தது.

நாற்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

நாற்பத்தோன்பதாவது ஸர்க்கம்.

இராமன் கோசல நாட்டைவிட்டு அகலுதல்.

பொழுது விடிவதற்குள் ராமன் உறங்கும் ஜனங்களை விட்டு வெகுதூரம் சென்றனன். இடையில் அநேக கிராமங்களையும் பட்டணங்களையும் சேரிகளையும் அவற்றின் இயற்கை வனப்புகளுடன் கண்டுகளித்து அவைகளைத் தாண்டிச் சென்றனன். அந்த விடங்களிலிருந்த மாந்தர் ராமனைக்கண்டு செய்தியறிந்து துக்கித்துத் தசரதனையும் கைகேயியையும் பலவாறு நிந்தித்தனர். அவர்கள் சொல்லும் வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டே ராமன் கோசல நாட்டைக் கடந்துசென்று வேதச்ருதி யென்னும் நதியையும் கோமதி யென்னும் நதியையும் தாண்டிச் சென்றனன். பிறகு ஸயந்திகை யென்னும் நதியையும் கடந்தனன. பிறகு சாரதியான சுமந்திரனை நோக்கி "சாரதியே! இனி எப்பொழுது நான் திரும்பி வந்து என் தாய்தந்தையர்களோடு கூடிப் புஷ்பித்திருக்கின்ற மரங்கள் மலிந்த சரயூ நதிக் கரையிலுள்ள காடுகளில் வேட்டையாடி விளையாடப் போகிறேன்!" என்று பரிதாபந் தோற்றக் கூறினன். இங்ஙனம் சாரதியுடன் பல வார்த்தைகளைச் சொல்லிக் கொண்டே வெகுதூரம் வழியைக் கடந்து சென்றனன்.

நாற்பத்தோன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பதாவது ஸர்க்கம்.

இராமன் குகனோடு சந்தித்தல்.

ராமன் இவ்விதம் கோசல தேசத்தை யெல்லாம் கடந்த பின் அயோத்திநகர் பக்கமாகத் திரும்பிக் கைகுவித்து அத

னிடம் விடைகொள்வதுபோல் சிலவார்த்தைகளை மொழிந்தனன். பிறகு அனேக பட்டணங்களையும் கிராமங்களையும் தாண்டி சிருங்கிபேர புரத்திற்குப்போய் அதற்குச் சமீபத்திலிருக்கிற கங்காநதியை அடைந்தனன். அந்நதிக்கரையில் புஷ்பங்களுடன்கூடி விளங்கின ஓர் இங்குணமரத்தின்கீழ்த் தேரை நிறுத்திக் கீழே இறங்கினன்.

அச்சமயம் அத்தேசத்திற்கதிபதியான குகனென்னும் வேடர்தலைவன் மிகுந்த பயபக்தியுடன் ராமனையணுகிக் கைகுவித்தவண்ணம் ராமனை வணங்கினன். அன்றியும், மேலான பலவித ஆகாரங்களையும் கைகால் கழுவத தண்ணீரும் கொண்டு வநது கொடுதது உபசரிக்க விரும்பினன்.

ராமன் மிகுந்த பிரீதியுடன் அவனை நோக்கித் தான் தர்ப்பைகளையும் மரவுரிகளையும் தரித்துக் காய் கிழங்குகளையும் பழங்களையும் உண்பதாகக்கொண்ட விரததததை அவனுக்குக் கூறி, குதிரைகளுக்கு மாத்திரம் தேவையான பசும் புற்களையே கொண்டுவரும்படி சொல்லினன்.

சாயங்காலமானதால் ராமன் கங்கையிலிழிந்து சந்தியாவந்தனுதிகளைச் செய்து கங்கா ஜலத்தையே ஆகாரமாக உட்கொண்டு, மனைவியுடன்கூடத் தரையில படுத்துக் கொள்ள, லக்ஷ்மணன் அவ்விடம்விட்டகன்று கையில் வில்லைப்பிடித்தவண்ணம் இராமனைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு இரவு முழுதும் கண்விழித்துக்கொண்டே யிருந்தனன்.

ஐம்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தோராவது ஸர்க்கம்

சீதையும் ராமனும் தரைக்கிடை கிடப்பதுபற்றி லக்ஷ்மணன் குகனோடு பரிதபித்துக் கூறல்.

இப்படி லக்ஷ்மணன் ராமனைக் காக்கும் பொருட்டு உறக்கமின்றி விழித்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்ட குகன் மன வருத்தத்துடன் லக்ஷ்மணனை நோக்கி "அப்பா! ராஜ குமார! சுகுமாரனும் சுகத்தையே யநுபவிக்கத் தகுந்தவனு மான நீ இங்ஙனம் கண்விழித்திருக்கலாகாது. இதோ இந்த இனிய படுக்கையில் துயில்கொள்வாயாக. இராமனையும் உன்னையும் என்னுடைய வேலையாட்களும் நானும் பாதுகாக்கிறோம். இங்குள்ள பயஸ்தானங்களெல்லாம் எனக்கு நன்கு தெரியுமாதலால் நான் வில்லைத் தரித்து எல்லாத் திசைகளிலும் கண்ணோட்டம் வைத்துப் பாதுகாத்து வருவேன்." என்றனன்.

இங்ஙனம் கூறின குகனைநோக்கி லக்ஷ்மணன் "வேடர் தலைவனே! நீயும் உன்பரிவாரங்களும் இருக்கும்போது ஒருவர்க்கும் இவ்விடத்தில் அச்சமில்லை யென்பது உண்மையே, ஆனால் நான் உறங்காமலிருப்பதற்குக் காரணமென்னெனில், இராமனும் சீதையும் இதுவரை எப்பொழுதும் படுத்தறியாத புற்படுக்கையில் சயனிக்கும்போது எனக்கெப்படித் தூக்கம் வரும்? இராமனை விட்டுத் தனித்திருக்கும் தசரதன் இனி உயிரோடிருக்கப் போகிறதில்லை. அங்ஙனமானபின்பு கௌசல்யையும் என் தாயான சுமித்திரையும் பிழைத்திருப்பார்களென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. இந்தப் பூமியும் விரைவில் கணவனை யிழந்த விதவையைப் போலாகப்போகிறது. இந்தத்துக்கமே என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை. மரணமடையும் தந்தைக்கு உத்தரக்கிரியை

கள் செய்யும் ராஜகுமாரர்களே பாக்கியசாலிகள். நாங்கள் அப்படிப்பட்ட பாக்கியசாலிகளல்லோம். ஐயோ! நாங்கள் வனவாசம் கழித்து அயோத்திக்குத் திரும்புமளவும் அரசர் பிழைத்திருப்பாரா? நாங்கள் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் அவரைக்காணும் காலம் வருமா?" என்று பலவாருகப் புலம்பி விழித்துக்கொண்டிருக்கையிலே இரவுகடந்து சென்றது. அப்போது குகனும் கண்ணீர்பெருக்கின வண்ணமாகவே யிருந்தனன்.

ஐம்பத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்
ராமலக்ஷ்மண சீதைகள் படகிலேறிக் கங்கையைக் கடந்து செல்லுதல்.

சூரியோதயமானவுடன் ராமன் லக்ஷ்மணனை நோக்கிக் கங்கையைத் தாண்டுவதற்குரிய சாதனத்தைத் தேடும்படி கட்டளையிட்டனன். லக்ஷ்மணன் குகனை நோக்க, அவனும் தன மந்திரிமார்களை விளித்து ஓர் கெட்டியான ஓடத்தையும் தள்ளுகோல முதலிய கருவிகளையும் கொண்டு வரும்படி கட்டளையிட்டான். அவ்வண்ணமே அழகிய ஓடம் சித்தமாகி வந்து நின்றது. சீதையின் ஆபரணங்களும், மண்வெட்டி புட்டிற்கூடை முதலியவைகளும முதலில அதில் ஏற்றப்பட்டன. ராமலக்ஷ்மணர்கள் கவசங்களையும் அம்பருத்தூணிகளையும் கத்திகளையும் விற்களையும் கையில் ஏந்திக் கொண்டு சீதையுடன்கூடி ஓடத்திலேற எழுந்தனர்.

ராமன் சுமந்திரனை நோக்கி "நண்பனே! இனி நீ அரசனிடம செல்லலாம்; நான் காலநடையாகவே காட்டிற்குச் செல்கிறேன். அரசன் வயதுசென்றவன். என்னுடைய

பிரிவாற்றுமையால் மிகவும் வருந்திக்கொண்டிருப்பான். நீ உடனே சென்று அவனையும் என் தாய்மார்களையும் தேற்று வாயாக. பதினுன்கு வருடங்கள் சென்றதும் நாங்கள் சுக மாகத் திரும்பிவந்து சேருவோமென்று அரசனிடம் சொல் லுக. என் அன்னைக்கு என்னுடைய நமஸ்காரத்தை ஸமர்ப் பிப்பாயாக. அரசன் பரதனுக்கு மகுடம் சூட்டி மகிழ வேண்டியதென்றும் அப்படிச் செய்தால் நாங்கள் காடுசென்ற துக்கம் அவரைப் பாதிக்காதென்றும் கூறுவாயாக. பரதன் அரசனிடத்திற்போலவே தாய்மார்களெல்லாரிடத்திலும் நடந்து கொள்ளும்படிக்கும், என் தாயான கௌசல்யையை யும கைகேயியோடொப்பவே ஆதரிக்கும்படிக்கும் நான் சொன்னதாகச் சொல்வாயாக" என்றனன்.

இங்ஙனம் கூறின ராமனை நோக்கிச் சுமந்திரன் "அஹோ! ராமா! நான் உன்னுடைய உயிர்த்தோழன். நான் உன்னைவிட்டு எப்படி அயோத்தி செல்வேன்? உன்னைப் பின்தொடர்ந்து வந்த நகர ஜனங்களை வஞ்சித்து வந்து விட்டேன். நாங்களனைவரும் பாபிஷ்டையான கைகேயியின் கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு கஷ்டமனுபவிக்கப்போகி றோம். தவிர, நகரத்திலுள்ள ஜனங்களும் பசு பக்ஷியாதி களும் அப்பொழுது உன்னோடுகூடிய இந்த ரதத்தைப்பார்த்த கண்களால் இப்பொழுது சூன்யமான தேரை எங்ஙனம் காணும்? ராமராமா! நான் உன்னைவிட்டு அயோத்திக்கு மீண்டு செல்ல விரும்பவில்லை. நானும் உன்னைத் தொடர்ந்து வரு மாறு உத்தரவு கொடுக்க வேண்டும். நான் உனக்குச் சகலவித மான பணிவிடைகளையும் செய்வேன். பாபிஷ்டனுயிருப்ப வன் தேவலோகத்துக்குப் போக முடியாததுபோல நான் உன்னைவிட்டுப் பிரிந்து அயோத்தி செல்ல முடியாதவன்.

வனவாசம் தீர்ந்தபின் இந்தத் தேரிலேயே உன்னைக்கொண்டு போக விரும்புகிறேன்." என்றனன்.

இவ்விதம் கூறின சுமந்திரனை நோக்கி ராமன் "நண்ப! நீ என்னிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுடையவனென்பது எனக்குத் தெரியும். ஆயினும் உன்னை இப்பொழுது நகரத்திற்கு அனுப்பும் காரணம் கூறுகிறேன் கேள். நீ அயோத்திக்குச் சென்றவுடனே கைகேயிக்கு 'ராமன் காட்டிற்குச் சென்றான்' என்ற நம்பிக்கை உண்டாகும். நான் வனம் சென்ற விஷயத்தை உன் மூலமாக வறிந்தபினபே அவள் களிப்படைந்து தசரதனுடைய சத்ய வாக்கில் சந்தேகப்படாதிருப்பாள். ஆகையால் மீண்டு நகரம் சென்று நான் கூறின விஷயங்களை ஏற்றக் குறைச்சலின்றி அவரவர்களுக்குச் சொல்வாயாக." என்றனன்.

பிறகு ராமன் குகனை நோக்கி "தோழனே! இனி நான் சடை புனைந்து ரிஷிவேடம் பூண்டு விரதங்களைச் செய்யும் வண்ணம் தனியான ஆசிரமங்களில் வசிக்க வேண்டும். இப்பொழுது சடை திரிக்கும் பொருட்டு ஆலம்பால் கொண்டுவா" என்றனன். குகனும் அங்ஙனமே கொண்டுவர ராம லக்ஷ்மணர் இருவரும் சடைகளைத் தரித்தனர். அப்பொழுது மரவுரி உடுத்துச் சடாபாரமும் தரித்த அந்த சகோதரர்கள் இருவரும் ரிஷிகளைப்போல் விளங்கினார்கள்.

ராமன் குகனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு சீதையுடனும் லக்ஷ்மணனுடனும் படகில் ஏறினன். குகனுடைய கட்டளைப்படி அவனுடைய ஆட்கள் ஓடத்தை மறுகரைக்கு ஓட்டுகையில் ராமனும் சீதையும் லக்ஷ்மணனும் மகா பரிசுத்தமான கங்கா நதியை மனப்பூர்வமாக நமஸ்கரித்தார்கள்.

சுமந்திரனும் குகனும் இக்கரையிற்றுனே ராமனைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்க, ராமாதிகள் வெகு சீக்கிரததில கங்கையின் தென்கரைக்குப் போய்ச்சேர்ந்து ஓடத்தை விட்டிழிந்து கால் நடையாகவே நடந்து சென்றனர்.

அப்படி நடந்துசெல்லும்போது முன்னே லக்ஷ்மணனும் நடுவில் சீதையுட பின்னே ராமனுமாகச் சென்றனர். இவ்விதம் அவர்கள் வழி நடந்துபோய வத்ஸதேசததை யடைந்தனர். அவ்விடம் அவர்கள் பசியடங்க ஆகாரங்களைத திரட்டிக்கொண்டு ஓர் மரத்தினடியில் வந்து சேர்ந்தனா.

ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

ஐம்பத்துமூன்றவது ஸர்க்கம்.

ராமன் லக்ஷ்மணனை அயோத்திக்குத் திரும்பிச் செல்லுமாறு கூறுதலும், அதற்கு அவன் உடன்படாமையும்.

அன்றிரவை அம்மரத்தின்கீழேயே கழித்தார்கள். புற்களாலும தழைகளாலும ஆக்கப்பட்ட ஓர் படுக்கையில் ராமன் சீதையுடன் படுததுக்கொணடு லக்ஷமணனைப் பார்தது "தம்பி! இப்பொழுது நமது தந்தை மிகவும் மன வருத்தத்தினல் பீடிக்கப்பட்டுத் தம் பிராணன் தடுமாறும் நிலையிலிருப்பார். அவரோ கிழவர். காமத்திற்குப் பரவசப் பட்டவராகிக் கைகேயி வலையில அகப்பட்டுக்கொண்டு இன்னும் எவ்வெவ்விதமாக என்னென்ன நடத்தப் போகிறுரோ? பரதன் ஒருவனே தேசம் முழுவதையும் மனைவியுடன் கூடிச் சந்தோஷமாக ஆளப்போகிறுன். அவனும் தந்தையைப் போல் காமத்தையேமாததிரம் அனுசரித்தால் அவனுக்கும்

தந்தைக்குப் போலவே கஷ்டம் நேரிடும். ஐயோ! லக்ஷ்மணா! அரசன் முடிந்துபோவதற்கும், நான் காடு செல்வதற்கும், பரதனுக்கு ராஜ்ஜியம் வருவதற்குமே கைகேயி நம் வீட்டில் புகுந்தாளென்று தோன்றுகிறது. அந்தக் கைகேயி இப்பொழுது தனக்குக்கிடைத்த சௌபாக்கியத்தால் கௌசல்யையையும் சுமித்திரையையும் துன்புறுத்தப்போகிறாள். ஆகையால் நீ இப்பொழுதே அயோத்திக்குச் சென்று நம் தாய்மார்களை நலியாதிருக்குமாறு பரதனிடம் கூறுவாயாக. நான் ஒருவனே சீதையுடன் காடுசெல்கிறேன். கௌசல்யை பூர்வ ஜன்மத்தில் யாரோ சில ஸ்திரீகளைத் தமது பிள்ளைகளுடன் சேரவொட்டாமல் பிரித்துவிட்டிருப்பாள்; அதுபற்றியே இப்பொழுது அவள் என்னைப் பிரிய நேர்ந்தது. கௌசல்யை என்னைப் பத்துமாதம் சுமந்துபெற்று அருமையாகச் சீராட்டித் தாலாட்டிப் பாலூட்டி வளர்த்தாள். நானோ பணிவிடைகள் முதலிய பிரயோஜனத்தைப் பெறுவிக்க வேண்டிய சமயத்திலே அவளைவிட்டுப் பிரிந்துவந்தேன். லக்ஷ்மணா! என் பிழைப்பும் ஒரு பிழைப்போ? நான் என் அன்னையைப் பரிதபிக்கவிட்டு வந்தேனே! நான் கோபங் கொள்ளில் இந்த அயோத்தியையேயல்ல; இப்பூமண்டல முழுவதையும் என் அம்புகளால் சுவாதீனப் படுத்திக்கொள்வேன். ஆயினும் காரணமில்லாமல் இக் காரியத்தைச் செய்வது தகுதியல்லவென்று தணிகின்றேன். மேலும் அதர்மத்தைக் கைப்பிடித்தால் லோகாபவாதமும் பரலோகத்தில் கெடுதியும் நேரிடுமென்ற அச்சத்தினால் நான் அபிஷேகம் செய்துகொள்ளா தொழிந்தேன்'' என்று கூறினன்.

இங்ஙனம் கூறின ராமனை நோக்கி லக்ஷ்மணன் "ராமா, உன்னைப்போன்றவன் இப்படிப் பரிதபிப்பது யுக்தமன்று!

என்னை அயோத்தி நகர்க்குத் திரும்பிப்போகச் சொல்லுகி றாய்; இதனால் எனக்கும் சீதைக்கும் மிக்க மனவருத்தத்தை விளைவிக்கின்றனை. சீதையும் நானும் ஒரு நொடிப் பொழு தும் உன்னைப் பிரிந்து உயிர்த்திருக்க மாட்டோம்.” என்ற னன்.

ராமன் லக்ஷ்மணனுடைய நீதி மிக்க வார்த்தைகளைக் கேட்டு மிகவும் சந்தோஷித்துப் பதினைந்து வருடங்கள் அவனும் தன்னோடுகூடவே வனவாசம் செய்யும்படி மனத் திடங்கொண்டனன். பிறகு அம்மூவரும் அச்சமின்றி மலைச் சாரல்களில் திரியும் சிங்கங்கள்போல எங்கும் இனிது உலா விக்கொண்டிருந்தனர்.

ஐம்பத்துமூன்ருவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

ஐம்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம்

பிரயாக க்ஷேத்திரத்தில் பரத்துவாசாச்ரமம் சேர்ந்து அம்முனிவரிடத்தில் சித்திரகூட மலையைப்பற்றி இராமன் தெரிந்து கொள்ளுதல்.

மூவரும் இரவு முழுவதும் அந்தப் பெரிய மரத்தின் கீழே இருந்து பொழுது புலர்ந்தவுடன் புறப்பட்டுப் பெரிய காட்டுப் பிரதேசங்களில் புகுந்து சென்று, யமுனையும் கங்கை யும் கூடுமிடமான பிரயாகையென்னும் புண்ணிய க்ஷேத் திரத்திலுள்ள பரத்துவாச முனிவருடைய பர்ணசாலையை அடைந்தனர். மகா தபஸ்வியான அம்முனிவர், அச்சமயம் சாயங்காலமானபடியால் ஹோமாதிகளைச் செய்துமுடித்துத் தன் சீடர்களுடன் வெளியே வந்தனர். ராமன் கைகளைக் குவித்தவண்ணம் சீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் அவரை

வணங்கித் தான வனவாசம் செய்ய நேர்ந்த காரணத்தைக் கூறினன்.

முனிவரும் அவனுக்குக் கைகால்களைச் சுத்தம் செய்ய தீர்த்தமும் அநேகவிதமான கனிகளும் கொடுத்து நன்கு உபசரித்து "ராமா! பிரயாகை யென்கிற இந்தப் புண்ணிய க்ஷேத்திரத்தில் நீ சுகமாக வசிப்பாயாக." என்றனர்.

ராமன் முனிவரை நோக்கி "தபோ நிதியே! இப்பிரதேசம் பட்டணத்து ஜனங்களுக்கும் கிராமத்து ஜனங்களுக்கும் சமீபமாய் இருக்கிறபடியால் அவர்கள் என்னைப் பார்க்க அடிக்கடி இங்கு வரக்கூடும்; ஒருவர்க்கும் தெரியக்கூடாத ஓர் தனிமையான இடத்தில் நான் வசிக்க விரும்புகிறேன். அத்தகைய பிரதேசத்தை ஆலோசித்து எனக்குச் சொல்ல வேண்டும்" என்றனன்.

பரத்துவாசர் "ராமா! சிறிது தூரத்தில் சித்திரகூடமெனனும் பருவதம் இருக்கிறது. அது மிகவும் ரமணீயமாயிருக்கும். அவ்விடத்தில் சுகமாய் வசிக்கலாம்" என்றனர்.

இங்ஙனம் அவர்கூறி விருந்தினர்க்குச் செய்யவேண்டிய ஸத்காரங்களை அடைவுபட நடத்தி உபசரித்தனர். அவர்களும் அவ்வாசசிரமத்தில் அன்றிரவைக் கழித்து மறுநாள் பொழுதுவிடிந்ததும் முனிவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு சித்திரகூட பருவதத்தை நோக்கி நடக்கலாயினர்.

ஐம்பத்து நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்

ராமன் பரத்துவாச முனிவரது மங்களாசாஸனங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு சித்திரகூடம் நோக்கிப் புறப்பட்டுப் போதல்.

அப்படிச் செல்லும் ராமாதிகளைப் பரத்துவாச முனிவரும் பின்தொடர்ந்து "சகோதரர்களே! நீங்கள் கங்கையிலிருந்து கொஞ்சம் மேற்கு முகமாகப் பாய்கின்ற யமுனையையநுசரித்துச் செல்வீர்களாக. அந்த யமுனையில் ஜனங்கள் எப்பொழுதும் தாண்டிப்போகும் துறைக்குப்போய தெப்பம் கட்டிக்கொண்டு அந்நதியைக் கடக்கவேண்டும். பிறகு அந்நதியின் அக்கரையில் பசுமையான இலைகளையுடையதும், தன்னைச் சுற்றிய பலமரங்களையுடையதும், சித்தர்கள் வந்திருக்கப்பெற்றதுமான 'சியாமம்' என்னும் ஓர்பெரிய ஆலமரம் இருக்கிறது. சீதை அதனை வணங்கித் தன் விருப்பங்கள் ஈடேறும்படி பிரார்த்திக்கவேண்டும். பிறகு அங்குச் சற்று இளைப்பாறி மேல் நடந்து சென்றால் அங்கிருந்து ஒரு கூப்பிடுதூரத்தில் கருமையான ஓர்காடு புலப்படும். அதுவே சித்திரகூடத்திற்குச் செல்லும் வழி. அதில் யாதொரு கஷ்டமுமில்லை" என்று கூறி வழிகாட்டினார். ராமனும் அவரை வணங்கி அவ்விடத்தே நிறுத்தித் திருப்பியனுப்பிவிட்டு மேல் நடந்து சென்றனன்.

முனிவர் கூறியவண்ணம் அவர்கள் யமுனையையடைந்து பற்பல விறகுகளைக் கொணர்ந்து அவற்றோடு உலர்ந்த மூங்கில்களைப்பரப்பிக் கயிற்றுக்குப் பதிலாக வெட்டிவேர்களைக்கொண்டு கட்டி அழகியதொரு தெப்பம் செய்தனர். பிறகு லக்ஷ்மணன் தெப்பத்தின்மேல் வஞ்சிக் கிளைகளாலும் நாவற் கிளைகளாலும் சீதைக்கு ஓர் ஆஸனம்

அமைத்தனன். மூவரும் அதில் ஏறிச் சுகமாக யமுனையைத் தாண்டி அதன் தென்கரையிலுள்ள ஆலமரத்தை யடைந்தனர். சீதை தனது நாதன் சுகமாக வனவாசஞ் செய்து முடித்து அயோத்திக்குத் திரும்பியதும் யமுனைக்காக ஆயிரம பசுக்களையும் நூறு குடங்கள் தேனையும் நிவேதனம் செய்து பூஜிப்பதாக வாக்குறுதி செய்தனள். பிறகு அவள் சியாமமென்னும ஆலமரத்தை வணங்கித் தன் விருப்பங்கள் ஈடேறும வண்ணம் அதைப் பிரதக்ஷிணம் செய்தனள்.

பிறகு லக்ஷ்மணன் முன்னும், இடையில சீதையும், பின்னுல ராமனுமாய, மனோகரமான இயற்கை வனப்புள்ள அக்காட்டுமார்க்கமாகச சென்றனர். இடையில காணப்படும் அபூர்வமான வாசனைப புஷ்பங்களையும் கொடிகளையும் சீதையின் விருப்பத்தினபடி லக்ஷ்மணன் அவளுக்குப பறித்துக் கொடுத்தனன். மூவரும் யமுனா நதிக்கரையிலுள்ள வனத்தின் வழியாகக் கூபபிடுதூரம் சென்று அஙகே காட்டு உணவுகளை உட்கொணடனர். அவர்கள அனேக கஷ்டங்களை யநுபவித்தபோதிலும் சிறிதும் வருத்தமுறுமல் முகத்தில் விகாஸம் பொலிய அந்தக்காட்டில் ஸந்தோஷத்துடன் காலங் கழிக்க வேண்டிச் சீதைக்கு சௌகரியமான இடத்தில் ஓர் குடில் அமைத்துக்கொண்டனர்.

ஐம்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தாறுவது ஸர்க்கம்

ராமன் சித்திரகூட மலையருகில் வால்மீகி முனிவரை ஆச்சிரமத்தில் கண்டு சேவித்தலும், பிறகு ஒரு பர்ணசாலையில் தங்குதலும்.

பிறகு இரவு கடந்தவுடன் மூவரும் எழுந்திருந்து பரிசுத்தமான அந்நதியில் ஸ்நானம் முதலிய சடங்குகளைச்

செய்துகொண்டு பரத்துவாசர் கூறினவழியைப் பற்றிக் கொண்டு சித்திரகூடத்திற்குச் சென்றனர். அங்கு மயில்கள் ஆடவும் குயில்கள் கூவவும் யானைக்கூட்டங்கள் நாற்புறமும் திரிந்து களிக்கவும், இன்னும் பலபல பறவைக்கணங்கள் இனிமையாகப் பாடவும் பெற்ற வனம் மரங்கள் நிரம்பப் பெற்று அளவற்ற மதுரமான கனிகளோடுகூடி விளங்கியது. அங்குக் காய் கிழங்குகளும் ஏராளமாய் இருந்தன. இத்தகைய பிரதேசத்தில் தவம் செய்துகொண்டிருந்த வால்மீகி முனிவரின் ஆச்சிரமத்தை மூவரும் அடைந்து கைகளைக்குவித்து அம்முனிவருக்கு நமஸ்காரம் செய்தனர். முனிவரும் மிகவும் சந்தோஷித்து அவர்களை நன்கு உபசரித்தானபின் ராமன் தான் வனவாசம் செய்ய நேர்ந்த காரணத்தைக்கூறினன்.

பிறகு ராமனுடைய கட்டளைப்படி லக்ஷ்மணன் அவ்விடத்தில் தானே பலவித மரங்களாலும் இலைகளாலும் கிளைகளாலும் ஓர் அழகிய பர்ணசாலையைக் கட்டி முடித்தான். ராமன் அதைக்கண்டு மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்து தான அதில் குடி புகுவதற்குரிய வாஸ்துசாந்தி முதலிய வைதிக கருமங்களைச் செய்யக்கருதி, அதற்குத் தேவையான ஸமஸ்தமான சம்பாரங்களையும் லக்ஷ்மணனைக் கொண்டு, வரவழைத்துப் பரிசுத்தனாக வாஸ்துசாந்திக்கு உரிய மந்திரங்களையெல்லாம் ஜெபித்து அந்தக்குடிலில் சீதையுடன் பிரவேசித்தான். பின்னும் அக்குடிலிலுள்ள பீடைகளெல்லாம் ஒழியும் பொருட்டும் மிகுந்த மங்களங்கள் உண்டாகும் பொருட்டும், வைச்வதேவ பலியும், ருத்திரபலியும், விஷ்ணு பலியும் நடத்தி அதற்குரிய புண்ணியாக வாசன சாந்தி ஜபாதிகளைச் செய்து சமஸ்த பாபங்களும் ஸாந்தமாகும்படி

மீளவும் நதியில் ஸ்நானம் செய்து எல்லா பூதங்களையும் உத்தேசித்து மறுபடியும் உத்தமமான வைதிக கருமங்களை நடத்தினன்.

அழகும் விஸ்தாரமும் ஒளியும் நிரம்பப் பெற்ற அந்தப் பர்ணசாலையில் மூவரும் வசித்து வந்தார்கள். அச்சித்திர கூட பருவதத்தின் சுற்றுபக்கங்களிலுள்ள இயற்கை யழகையும் அம்மலையின் மேலுள்ள மால்யவதி எனனும் நதியையும் கண்டு ராமன் முதலியவர்கள் மிகுந்த சந்தோஷ மடைந்து, நகரத்தைவிட்டு வந்ததனாலுண்டான மனவருத்தம் சிறிதும் தோன்றப்பெறாமல் இருந்தார்கள்.

ஐம்பத்தாருவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

ஐம்பத்தேழாவது ஸர்க்கம்

சுமந்திரன் அயோத்திநகர் மீளுதலும், அச்செய்தியறிந்த நகரத்தவர்கள் சோகித்தலும்.

இங்ஙனம் ராமன் கங்கையின் தென்கரைக்கு வந்தவுடனே குகன் சுமந்திரனுடன்கூட ராம குணங்களைப் பேசிக்கொண்டே அவனையழைத்துக்கொண்டு தன் வீட்டுக்குச்சென்றனன். அந்த சிருங்கிபேர புரத்திலுள்ள சாரர்கள், ராமாதிகள் பரதுவாசரிடம் சென்றது முதலாகச் சித்திரகூடத்தையடைந்த விருத்தாந்தங்களனைத்தையும் சுமந்திரனுக்குத் தெரிவித்தனர்.

பிறகு குகனிடத்தில் அனுமதி பெற்றுக்கொண்ட சுமந்திரன் தேரை ஓட்டிக்கொண்டு அயோத்திக்குத் திரும்பினன். அச்சமயம் அந்நகரம் முழுதும் அழுகுரல் மயமாகவேயிருக்கக்கண்டனன். 'மன்னவன் கதி யாதாயிற்றோ!' என்

கிற ஏக்கத்துடன அவன் விரைவாகத் தேரைச் செலுத்திப் பட்டணத்தினுள் பிரவேசித்தனன். நகரத்து ஜனங்கள் 'ராமன கங்கையைக் கடந்து சென்றுன' என்று சுமந்திரனுல் தெரிந்துகொண்டதும் "ஐயோ! ராமனை இழந்தோமே!" என்று கதறி ராமனுடைய திவ்விய குண சேஷ்டிதங்களையே சொல்லி வாயவெருவிக்கொண்டிருந்தனா. ஸ்திரீகள் சாளரங்களினின்றும் சுமந்திரனைக்கண்டு கதறினாகள். சுமந்திரன அரசனுடைய அரண்மனையில நுழைந்து எட்டுக் கட்டுகளையும கடந்து அரசனிடம் சென்று வணங்கி ராமன் சொன்னவற்றில சிறிதும தபபாமல அஙஙனமே சொன னான்.

அரசன் மனம் முறிந்திருநதபடியால் அவ்வுரைகளைக் கேட்டு பதிலொன்றும் சொல்லமுடியாமல மூர்சசித்துப பூமியில் வீழ்நதான. அநதப்புரத்து ஸ்திரீகளனைவரும கைகளையுயரத் தூககிககொண்டு "ஐயோ! ஐயோ!!" என்று கதறினா. அசசமயம் கௌசலையையும சுமித்திரையும் அரசனை எழுபபி மூாசசை தெளிவித்து அவனைத் தேற்றி னர். ஆனுல புத்திர சோகத்தினுல் பீடிககபபட்டிருநத அககௌசல்யையும திடீரென்று மெய்மறநது கீழேவிழுந்த னள.

இவற்றையெல்லாம் கண்ட ராஜபத்தினிகள் எல்லாரும பெருங்குரலிட்டழுதனர். இவ்வழுகுரலைக் கேட்ட பட்ட ணத்து ஜனங்களனைவரும் நாற்புறத்திலும் சூழ்நது புலம்பி யழுதனர். இபபடி அபபட்டணம் முழுவதும ராமன வனம சென்ற சமயத்திற்போல் மறுபடியும கலககமுணடாகப் பெற்றிருந்தது. அந்தோ! பேச்சுக்கு நிலமல்லாத நிலைமை!.

ஐம்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்

ஸுமந்திரன் தசரத மன்னனிடத்தில் ராம லக்ஷ்மண ஸீதைகளின் செய்தி கூறுதல்.

பிறகு மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்த அரசன் ஸுமந்திரனை நோக்கி "ஸூதனே! மேலான ஸுகங்களை யநுபவித்த ராமன் எந்த மரத்தின்கீழ் வஸிக்கின்றனன்? எவ்வுணவை உட்கொள்ளுகின்றனன்? ஐயோ! காலாட்களும் தேர்களும் யானைகளும் பின்தொடரச் சென்ற ராமன் இப்பொழுது ஜன ஸஞ்சாரமில்லாத வனத்தில் எப்படி இருக்கின்றனன்? துஷ்ட மிருகங்களும் விஷ ஸர்ப்பங்களும் நிறைந்த வனத்தில் ராம லக்ஷ்மணர்கள் ஸீதையுடன் எப்படி வஸிக்கின்றனர்? ஹா! அழகிய ஸீதையை நினைத்துக் கொண்டால் என்மனம் பதைக்கின்றதே! ஸுகத்தையே எப்பொழுதும் அநுபவிக்கத்தகுந்த அவள் எப்படி கால்நடையாக முட்களும் கற்களும் நிறைந்த காட்டுப் பாதைகளில் நடந்தாள்? ஆ! ஸுமந்திரா! ராமன் யாது கூறினன்? லக்ஷ்மணன் என்ன சொன்னான்? ஸீதை சொன்ன வார்த்தைகள் யாவை? ராமன் உட்கார்ந்திருந்த இடங்களையும் படுத்துக்கொண்டிருந்த இடங்களையும் எனக்கு விஸ்தாரமாக வருணித்துச் சொல்லவேண்டும். நான் ராமனுடைய செய்திகளைக்கேட்டாகிலும் சிறிது காலம் பிழைத்திருக்கிறேன்" என்றனன்.

ஸுமந்திரன் கைகுவித்தவண்ணம் "அரசர் பெருமானே! ராமன் என்னை நோக்கி" ஸாரதி! நான் என் தந்தையை வணங்கினதாகச் சொல்லி எனக்குப்பதிலாக அவருடைய பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்கரிப்பாய். அரண்மனையில் உள்ளவர்களனைவர்க்கும் என்னுடைய ஆரோக்கியத்தை அறிவிப்பதுமன்றியில் அவரவர் பருவத்துக்குத் தகுந்தபடி என்னுடைய

நமஸ்காரத்தையும் உபசார மொழிகளையும் சொல்ல வேண்டும். என் தாயாகிய கௌசலையையிடத்தில் "தாயே! நீ எப்பொழுதும் தருமத்தைக் கைவிடாமல் அரசரைத் தெய்வமாகப் பாவித்துப் பூஜித்து வருவதன்றியில் சக்களத்திகளான கைகேயி முதலிய என் தாய்மார்கள் எல்லோரிடத்திலும் 'நான் அரசன் பட்ட மகிஷிகளில் மூத்தவள்' என்கிற பெருமை பாராட்டாமல் இருக்கவேண்டும். பரதன் அரசனுகையால் அவனை நீ பெரியவனென்றே மதிக்கவேண்டும்; ராஜதர்மத்தை மனத்தில் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ள வேணும்' என்று சொல்லுமாறு சொல்லினன். பரதனிடம் சொல்லும்படிக்குச் சொன்ன வார்த்தைகளாவன;—"தாய்மார்கள் எல்லாரிடத்திலும் பேதமில்லாமல் நடக்கவேண்டும். நீ இளவரசனுகவிருந்து தந்தையின் உத்தரவின்படியே அரசாளவேண்டுமேயன்றி அவரை உல்லங்கனம் செய்யலாகாது" என்பது முதலியன.

லக்ஷ்மணன் சொன்னதாவது, 'சுமந்திரா! அரசன் காம பரவசனுகி ஒரு பாவமுமறியாத ராமனைக் காட்டிற்கனுப்பினுன்; இதைப்போன்ற கொடிய செய்கை வேறென்றுண்டோ? அரசன் எனக்குத் தந்தையல்லன். எனக்குத் தாயும் தந்தையும் உடன் பிறந்தோனும் பந்துவும் என் ராமனேயாவன்; குணக்கடலான ராமனைக்காட்டிற்கனுப்பி அதனுல் என்றுமழியாத அபக்கியாதியை சம்பாதித்துக் கொண்ட அந்த தசரதன் சொற்படி பரதன் அரசனுகத் தகுந்தவனல்லன்; இதைப் பரதனிடத்திலும் கூறுவாயாக.' என்றனன். அரசனே! சீதையோவென்றுல், மனவருத்தத்துடன் அழுதுகொண்டிருந்தாளேயன்றி என்னிடம் ஒன்றும் சொல்லவில்லை." என்று கூறினன்.

ஐம்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்

ராமனது பிரிவினால் மரம் செடி கொடி முதலியனவும் வாடி வதங்குவதைச் சுமந்திரன் சொல்லக்கேட்ட தசரதன் மூர்ச்சித்தல்.

இங்ஙனம் கூறின சுமந்திரனை நோக்கி அரசன் "மற்றை விருத்தாந்தங்களையும் சொல்லுவாயாக" என்றனன். சுமந்திரன "மஹாராஜனே! அவ்விரு சகோதரர்களும் சடை தரித்து மரவுரியுடுத்துக் கங்காநதியைக் கடந்து பிரயாகை க்ஷேத்திரத்தைக் குறித்துச் சென்றனர். லக்ஷ்மணன் ராமனைக் காத்துக்கொண்டு எல்லார்க்கும் முன்னே சென்றனன். நான் ராமனது கட்டளைப்படி திரும்பி வந்துவிட்டேன். குதிரைகளோ ராமனது பிரிவை நினைத்துப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு வழியில் சரியாய்ச் செல்லாமல் இடக்கு பண்ணிக்கொண்டே சென்றன. நான் குகனுடன் அந்த சிருங்கிபேர புரத்திலேயே நின்று, 'திரும்பியும் ராமன் என்னைச் சாரர்கள் மூலமாகக் கூப்பிடுவானோ' என்னும் ஆசையினால் தாமதித்திருந்தேன். அரசனே! உன் தேசத்திலுள்ள மரங்கள்கூட ராமன் பிரிவைப்பொறுக்க முடியாமல் இளைத்துப் புஷ்பங்களோடும் தளிர்களோடும் மொக்குகளோடும் வாடியிருக்கின்றன. இனி மனிதர்களைப் பற்றிச் சொல்லவேணுமோ? குளங்குட்டைகளில் தண்ணீர் அடியிட முடியாதபடி கொதிக்கின்றது. காடுகளிலும் நந்தவனங்களிலும் மரங்களின் இலைகளெல்லாம் உலர்ந்திருக்கின்றன. ராமனது பிரிவால் காடுகள் முழுவதும் நிச்சப்தமாக விருக்கின்றன. நான் பட்டணத்தில் நுழைகையில் ஒருவன் கூட சந்தோஷத்துடன் காணப்படவில்லை. அரசனே! ராமனைப்பற்றி மனவருத்தப்படும் விஷயத்தில் சத்துரு

களுக்காகிலும், ஸ்நேஹிதர்களுக்காயினும் பேதமென்பது சிறிதுமில்லை" என்றனன்.

இவற்றைக் கேட்ட மன்னவன் கண்களில் நீர் ஆறாகப் பெருக சுமந்திரனைப் பார்த்து "கைகேயி பாபிஷ்ட வம்சத்தில் பிறந்தவளாகையால் பாபிஷ்ட ஸ்வபாவமுடையவளாயினள். அவள் ராமனைக் காட்டுக்கனுப்புமாறு என்னைத் தூண்டுகையில அந்தோ! நான் காரியாலோசனையில ஸமர்த்தர்களாகிய பெரியோர்களோடு கலந்து விசாரம் செய்யாமல் போயினேன். ஓர் பெண்பிள்ளையிடத்துள்ள மோஹத்தினுல் நான் முன்பின் பாராமல் இந்தத் தகாத காரியத்தைச் செய்துவிட்டேன்! என்னுல் இனி உயிரோடிருக்க முடியாது. ஆகையால் நீ தயவு செய்து இப்பொழுதே என்னை ராமனிடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பிக்கவேண்டும். அந்த ராமனைச் சீதையுடன் நான் பார்க்கப் பெறுவேனுயின் பிழைத்திருப்பேன். இல்லையேல் இறப்பது திண்ணம்" என்று சொல்லிக்கொண்டே "ஐயோ! ராமா! ஐயோ! லக்ஷ்மணு! ஆ! சீதே!" என்று புலம்பினன்.

பின்னும் அவ்வரசன் கௌசலையை நோக்கி "தேவி! நான் ராமனது பிரிவால் சோக சாகரத்தில் மூழ்கியுள்ளேன். ராமனைக் கண்டாலல்லது இந்த சோகக்கடலைக் கடக்க வழியில்லை. ஐயோ! என் ராம லக்ஷ்மணர்களைக் காணப் பெற்றிலேனே!" என்று பலவாறு கூறிப் புலம்பிக்கொண்டே மூர்ச்சையடைந்து படுக்கையின்மேல் விழுந்தான். இதைக் கண்ட கௌசல்யை மிகவும் பரிதாபமுற்றனள்.

ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

அறுபதாவது ஸர்க்கம்

சுமந்திரன் சொற்களைக்கேட்ட கௌசலை வருந்துதலும், அவளைச் சுமந்திரன் தேற்றுதலும்.

பிறகு கௌசல்யை பூதாவேசங்கொண்டவள் போல் பூமியில் அடிக்கடி விழுந்து புலம்பியபடியே சுமந்திரனை நோக்கி "ராமனும் சீதையும் லக்ஷ்மணனும் எங்கே இருக்கின்றனர்? அவர்களைப்பிரிந்து இனி ஒருக்ஷணகாலமும் நான் பிழைத்திருக்கமாட்டேன்; நீ சீக்கிரமாகத் தேரைத் திருப்பி என்னைத் தண்டகாரணியத்திற்குக் கொண்டுபோ" என்றனள்.

சுமந்திரன் அவளைச் சமாதானப்படுத்தி "தாயே! நீ உன்னுடைய சோகங்களை மறந்து மன நிலையை மாற்றிக்கொள்வாயாக. ராமாதிகள் வனத்தில் மிகவும் சந்தோஷத்துடன் தருமம் தவறாமல் வசித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் செல்லும்போதே நான் இதைக்கண்ணுற்றேன். இடைவழிகளிலுள்ள அபூர்வமான இயற்கைத் தோற்றங்களைப்பற்றியும் நகரங்களைப்பற்றியும் சீதை ராமலக்ஷ்மணர்களைச் சந்தோஷத்தோடு வினவுவாள்; அவர்களும் அவற்றின் பெயர்களைக் கூறுவார்கள்; அவர்களுக்கு வருத்தமென்பதே சிறிதுமில்லை. சீதை கைகேயியைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை சொன்னாள். அது எனக்கு ஞாபகத்திற்கு வரவில்லை. அவள் எதைப்பற்றியும் கவலைகொள்ளாமல் மிகவும் சந்தோஷமாய் வனவாசம் செய்கிறாள். பிதிர்வாக்கிய பரிபாலனமென்கிற ராமனது சிறந்த விரதம் உலகத்திலெங்கும் நீடுபுகழாக விளங்கிவரப்போகின்றது. ராமனது கீர்த்தியும் பிரதாபமும் இவ்வுலகில் ஊழிதோறூழி மறையாது மலிந்து விளங்கப்போகின்றன. அவனைப்பற்றி நீ இனி வருத்தப்படவே

கூடாது" என்று பலகூறித் தேற்றினன். இப்படி சமாதானப் படுத்தப்பட்ட கௌசல்யை சற்று மனச்சாந்தியடைந்த போதிலும ராமனை மறக்கமாட்டாதவளாய "என்னப்பனே! ராமா!" என்று ஓயாமல் புலம்பிக்கொண்டே யிருந்தனள்.

அறுபதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்தோராவது ஸர்க்கம்.

ராமனைக் காட்டுக்கனுப்பியதைப்பற்றிக் கௌசலை அரசனைக்கடிதலும் அது கேட்டு அரசன் மூர்ச்சித்தலும்.

பின்னும் அக்கௌசல்யை அரசனை நோக்கி "மூன்று லோகஙகளிலும் சிறந்த கீர்த்திவாய்நதவனே! அநத கீர்த்தி யெல்லாம் நொடிப்பொழுதில் பாழாகும்படி மிகுந்த அப கீர்த்தியை விளைவிககவல்லதாகிய இநதக்கொடியகாரியததைச் செய்தனை, உலகுக்கு ஓருயிரான ராமனையன்றே வன மனுப்பினய். பிராணநாதனே! 'அருந்தவப்பேறாகப பிறந்த ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து களிக்கவேணடிய சமயத் தில அவனைத தூரத்தியாயினும் பிரதிககினையை நிறை வேற்றினன்' என்கிற கீர்த்தி உலகில உனககுக்கிடைபபது உண்மையே. ராமனும் தர்மாத்மாவானபடியால் உன வார்த்தை களை நிறைவேற்றும் வண்ணம் காடேகியதால அவனுக்கும் பெருங்கீர்த்தியே. ஆயினும் இளம்பிராயமே பிடிதது சுகங் களையே யநுபவிததுவந்த நம் புதல்வர்களிருவரும் வன வாசததை எப்படி சகிக்கப்போகிறார்கள்? மிகுந்த யௌவனப் பிராயமுள்ள சீதை இதுவரை மிகுந்த ருசியுள்ள ஆகாரததை யுண்டு வளர்ந்து, இனிக் காட்டில் கிடைக்கும் காய கிழங்கு முதலியவற்றை எங்ஙனம புசிக்கப்போகின்றனள்? ஹா! எனது மனத்துக்கினிய ராகவனை நான் எப்பொழுது காணப்

போகிறேன். ராமனைக் காணப்பெறாத என்னெஞ்சம் இது வரை ஏன் வெடித்துப்போகாமலிருக்கிறது? ஐயோ! எனது ஆபத்பந்துக்களான சீதா ராமலக்ஷ்மணர்கள் உன்னாலல்லவோ இன்று வனத்தில் திரிகின்றனர்? ராமன் பதினைந்தாம் வருஷத்தில் திரும்பி இவ்விடத்திற்கு வருவானாயினும், பரதன் தன் கையிலுள்ள ராஜ்ஜியத்தையும் ஐசுவரியங்களையும் ராமனுக்கு விட்டுவிடுவானென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை

ஒரு பெரும்புலியானது மற்றொரு மிருகம் தின்று மிகுந்த உணவை ஒருபோதும் தின்னாது. அதுபோல் ராமனும் புருஷர்களில் பெரும்புலிபோல் மேன்மையுற்றவனாகையால் பரதன் அனுபவித்த ராஜ்ஜியத்தை ஒருகால் பரதனே கொடுக்க இசைந்தாலும் அதைப் பெற்றுக்கொள்ள மாட்டானென்பது திண்ணம்.

ராமன் கோபங்கொண்டிருப்பானாயின் இப்படிப்பட்ட அவமானத்தை அவன் அடைந்தேயிருக்கமாட்டான். உலகமெல்லாம் ஒன்றுகூடி எதிர்த்துவரினும், அவனைவெல்ல ஒருவராலும் முடியாது. சந்திர சூரியர்களோடும் நக்ஷத்திரங்களோடும் கூடிய ஆகாயத்தையாயினும் சுவர்க்கலோகத்தையாயினும் நினைத்தமாத்திரத்தில் அறுத்துத் தள்ளிவிடக் கூடிய சக்தி அவனுக்குண்டு. ஆயினும் தந்தையென்கிற கௌரவத்தினாலும், உன் வாக்கை மெய்ப்படுத்த வேண்டுமென்கிற தரும நினைவாலும் உனக்கடங்கி அவன் காடுசென்றான். அந்த தர்மாத்மாவை நீ வனம் செல்ல அநுமதித்தது முற்றிலும் அநீதியாகும். உனக்கு ஸனாதன தருமநிஷ்டை என்பது அடியோடு இல்லை. அரசனே! மாதர்க்கு முக்கியமானகதி தன் கணவனே. இரண்டாவது புகலிடம் புதல்வனாவான். மூன்றாவது கதி பந்துக்கள். இனி நான்காவதான

புகல் உலகிலேயே இல்லை. இம்மூன்று கதிகளில் முதல்கதி யாகிய நீ என் சக்களத்தி வலையினுட்பட்டவனுகையால் எனக்கு நீ இலலாதவன்போலவே ஆய்விட்டனை. இரண்டா வது கதியான ராமனே காடேகினன. கணவனையுடையவ ளாகையால் உன்னைவிட்டு நான் ராமனைப் பின்செல்ல நினைக்க லாகாது. தவிர, என் உறவினர்கள தூரதேசததிலிருக் கிறார்களாகையால அவர்களாலும் இபபொழுது எனக்குப் பிரயோஜனமில்லை. எல்லாவிததகிலும நீ என்னைப பாழாககி விட்டனை. உன்னையும் உன் மநதிரிகளையும் பாழாககிக் கொணடனை. பட்டணத்து ஜனங்களையும் நாசமாக்கிவிட் டனை. என் மகனை துரோகம செயதனை. எவா எபபடி யானல் உனக்கென்ன? உன் அருமைபபுதல்வனை பரதனும் ஆசைநாயகியான கைகேயியும சநதோஷமாக விருக்கிறார்க ளல்லவா?" என்று படபடப்புடன் பயங்கரமான வார்ததை களைக்கூற மகாராஜன் கேட்டு மதிகலங்கி மூர்ச்சையடைந் தனன.

பிறகு சிறிது நேரங்கழித்து மூர்ச்சை தெளியப் பெற்ற மன்னவன் கௌசல்யை சொன்ன ரோஷவார்ததை களை நினைத்து நினைத்து, 'அந்தோ! தப்புககாரியம் செய்து விட்டோம்' என்று கழிவிரக்கங் கொணடிருந்தனன்.

அறுபத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

அறுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்

மூர்ச்சை தெளிந்த மன்னவன் கௌசலையை நல்வார்த்தை கூறித் தேற்றுதலும், கௌசலை கடிந்து கூறின தற்குப் பொறுமை வேண்டுதலும்.

அரசன் சிறிது மனம்தேறினும் சோக நெருப்பில் தகிக்கப்பட்டு கிடுகிடுவென்று நடுக்கமுற்றுத தலைவணங்கப்

பெற்றுக் கைகளைக் குவித்தவண்ணம் கௌசலையை நோக்கி "என காதலி! நீ என்னிடத்தில் அருள்புரியவேண்டும்; இதோ உனக்கு அஞ்சலி செய்கிறேன். தேவி! உன்னைப் போன்ற உத்தம ஸ்திரீகள் கணவனையே தெய்வமென்று கொண்டாடும் குணமுடையவர்களன்றோ? இப்படிப்பட்ட உனக்கு எப்படிப்பட்ட மனவருத்தம் உண்டாயிருப்பினும் மிகவும் துயருறும்படியாக இத்தகைய கடுஞ்சொற்களை யுரைப்பது யுக்தமன்று." என்று தீனஸ்வரத்தில் மன இரக்க முண்டாகும்படி கூறினன்.

இவ்வார்த்தையைக்கேட்ட கௌசலை கண்ணீரைப் பெருக்கினள். 'ஐயோ! கணவனை இங்ஙனம் மனமிடியும்படி கூறிவிட்டோமே' என்கிற வருத்தத்தினால் கதறிக்கொண்டே அரசனுடைய அஞ்சலியைத் தன கைகளால் எடுத்துச் சிரத்திலிட்டுக்கொண்டு தழுதழுத்த குரலில் "தேவா! என மீது அருளபுரியவேண்டும். உன்னை வணங்கி வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன். உன் மனம் புண்படும்படியான வார்த்தைகளை நான கூறியதால் பாபிஷ்டையானேன. இதற்காக என்னை உலகத்தவர் நிந்திக்கப்போகிறார்கள. தாமாதமாவே! நானும தருமங்களையுணர்வேன். நீ ஸத்தியவாதி யென்பதும எனக்குத் தெரியாததல்ல. ஆயினும் புத்திர சோகத்தினால மதிகலங்கி முன்பின் பாராமல் உன்னைத் தகாத வார்த்தைகள் சொல்லிவிட்டேன். இதற்காக என்னை மன்னிக்கவேண்டும். சோகத்தினால் தைர்யத்தை யிழந்து மதிகெட்டுப்போன சிலமகரிஷிகளைப்பற்றியும் நாம் கேள்விப் பட்டிருக்கிறோம். அங்ஙனமே பேதையான நானும சோகத்தினால் மதிகெட்டு ஏமாறித் தகாதவார்த்தைகளைச் சொல்லி விட்டேன. நீபொறுத்தருள வேண்டும். ராமன வனவாஸம

செய்பவாரம்பித்து இன்று ஐந்து தினங்களாயின. எனக்கோ இந்த சுவல்பகாலமும ஐந்து வருடங்கள்போல் இருக்கின்றன. இதைநினைக்க, துயரம்பெருகி வருகிறது." என்று அரசனை நல்வார்த்தைகளால் சமாதானபபடுததினள். சூர்யனும் அஸ்தமித்து இரவும வந்தது. அரசனும் மனக் கலக்கம் தீர்நது நிததிரைக்கு வசமாயினன்.

அறுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்துமூன்றவது ஸர்க்கம்.

நெடுநாளைக்கு முன்பு தசரதன் வேட்டையாடுகையில் நேர்ந்த முனிசாபத்தைக் கௌசலையிடம் கூறுதல்.

நடுநிசியில் அரசன் விழித்தெழுந்து தான் பண்டொரு கால் செய்த ஒரு பாப காரியத்தை நினைததுககொண்டு கௌசலையைப் பார்தது "அடீ கௌசலையே! ஒருவன் பிறர்க்கு நல்லதாகவோ கெட்டதாகவோ ஒரு காரியததைச் செய்தானுயின அதனுல் பிறர்க்குவிளையும பலனையே தானும் அநுபவிப்பான். பிரியே! நான இப்பொழுது ராமனை யிழககநேர்ந்ததற்குக் காரணம் கூறுகிறேன கேள். நான் வாலிபனுயிருக்கையில் சிறந்தவில்லாளியாகி 'இந்தப பயல் சப்ததததையே குறியாகக்கொண்டு அம்புசெலுத்த வலலவன' என்று பிரசித்திபெற்றிருந்தேன். அப்பொழுது உனக்குக் கலியாணமாகவில்லை. என் தந்தையும் இருந்தனர். நான் இளவரசனுகவிருந்தேன். ஒரு சமயம் மழைக்காலத் தில் வேட்டையாடக்கருதி வில்லையும பாணத்தையும் தரித்துத் தேரின்மீதேறிச் சரயூநதியைக் குறித்துச் சென்றேன். அச் சமயம் மாலைவேளை. திடீரென்று வானம் கறுத்து வெகு சீக்கிரததில் இருள்பரவ ஆரம்பித்தது. நான் அந்நதியில்

இழிந்து ராத்திரியில் ஜலங்குடிக்கும் துறையில் காத்திருந்து ஏதாயினும் கொடிய விலங்குகள் ஜலங்குடிக்க வருமாயின் அவைகளை யடிக்கலாமென்று எண்ணங்கொண்டேன். அந் நடுநிசியில ஆற்றில் குடத்தில் ஜலம் மொள்ளுகிற ஓசை யொன்று யானை சபதிக்கிற சப்தத்தைப்போல் எனக்குக் கேட்டது. நான் உண்மையில் ஒரு யானைதான் நீர் அருந்து கிறதென்று பிரமித்து அதைக்கொல்லவிரும்பி அந்த சப்தம் வந்த வழியைப்பிடிதது இன்ன விடத்தில் யானை யிருக்குமெனறு குறிவைத்துப் பாணததை விட்டேன். அந்த பாணம ஓர முனி குமாரனுடைய மர்மஸ்தானத்தில் பட்டு அவன் 'ஐயோ! ஐயோ!' என்று கத்தும வார்த்தை எனக்குக்கேட்டது. நான பெருத்த பீதியுடன் அவ்விடத் திற்கு ஓடோடியும் சென்றேன். அம்முனி குமாரன் பாணத்தின் நுனியால் அடிபுண்டு கீழே விழுந்திருநதனன். அவன் என்னை நோக்கி 'அரசனே! தாய்தந்தையர்க்கு ஜலங்கொண்டுபோவதற்காக வந்த என்னை நீ பாணத்தினால் அடிததனையே. நான் உனக்கு என்ன கெடுதி செய்தேன்? ஐயோ! நான் இறந்துபோவதோடு நில்லாமல் வயது சென்ற வர்களும் கண்தெரியாதவர்களுமான என் தாய் தந்தை களும் கூட செத்துப்போய் விடுவார்களே! அவர்கள் இப் பொழுது என்னை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள்; ஆகையால் அரசனே! நீயே அஙகுச்சென்று என் சங்கதி யைச் சொல்வாயாக. அவர் அதுகேட்டு உன்னை த தகித்து விடுவாரென்று நினைக்கவேண்டாம். அவர் அப்படிசசெய் யார் நீ சொல்லாதபட்சத்தில் அவர் வெகுநேரம் எதிர் பார்த்தும் என்னை வரக்காணுமல் கோபித்துத் தமது தேஜஸ் ஸினால் ஒருக்கால் தகிக்கவும் கூடும். ஆகையால் நீயே

சென்று அவரைக் கலக்கம் தீரச்செய்வாயாக. இல்லையேல் உன்னைத் தபபாமல் சபிததுவிடுவார். மன்னவனே! நீ என்னுடைய சரீரத்தினின்றும் பாணத்தைப் பிடுஙகிவிடு. சீக்கிரம் நான உயிரை விட்டுவிடுகிறேன. என்றால் பாதை பொறுக்க முடியவில்லை. அரசனே! நீ என்னைக்கொன்றதனால் பிரமமஹத்தயை சம்பவிததெதன்று கலஙக வேணடாம. ஏனெனில நான் பிராமணனல்லேன். வைசியனுக்கு சூத்திரஸ்திரீயிடததில் பிறந்தவன்' என்றனன. கௌசலையே நானும் அவனுடம்பிலிருந்து பாணத்தைப பிடுஙக அவனும உயிரிழந்தான்.

அறுபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

அறுபத்துநான்காவது ஸர்க்கம்

புத்திர சோகத்தினால் தனக்கு மரணம் நேரிடுமென்று ஏற்கனவே முனிவன் சாபமுண்டென்று மொழிந்த தசரதன் நடுநிசியில் மரணமடைதல்.

நானும் அம்முனிகுமாரன் சொல்லியபடியே ஜலம நிரம்பிய அக்குடத்தை எடுத்துக்கொண்டு அவன தாய் தந்தையரை அடைந்தேன். என காலடியைக கேட்டதும் அம்முனிவர் மிகவும் பரிதாபமான குரலில் என்னைத தன மகனென்று நினைத்து 'குழந்தாய்! ஏன் இவ்வளவு தாமதம்? சீககிரம் ஜலம கொண்டு வருவாயாக' என்றனர். நான மிகவும பயந்து தழதழத்த குரலுடன் என்னை இன்னாரென்றும் நான தெரியாமல் ஏதோ மிருகமென்று பிரமித்துச் செய்துவிட்ட காரியத்தைச சொலலி அவர்களிருவரின் புதல்வன் இறந்தசெய்தியைக் கூறினேன். இன்னும் நான் தெரியாமல் செய்த அக்கொடிய செய்கைக்குத் தகுந்த சாபத

தையோ மற்றெதையோ பெற்றுக்கொள்ள சித்தமாய் இருப்பதாகவும் பகர்ந்தேன். அம்முனிவர் அடக்கமுடியாத விசனமடைந்து 'அரசனே! இந்தக் கெட்ட காரியத்தை நீயே எனக்குச் சொல்லாமல மற்றொரு விதமாக எனக்குத் தெரியுமாயின் உன் தலை இப்பொழுதே லட்சம் சுக்கலாகப் பிளந்து போயிருக்கும். மேலும் நீ தெரியாமையால் பிரமம் கொண்டு இக்காரியம செய்தபடியால் பிழைத்திருக்கின்றனை. தெரிந்தே செய்திருப்பாயாயின் உனது குலம் முழுதும் இப்பொழுது இல்லாமல் போய்விடும. நீ எங்களை அவனுடைய பிணமிருக்குமிடத்தில அழைத்துக கொண்டுபோ' என்றனர்.

நானும் அவ்விதமே அம்முனி தம்பதிகளை அம்முனி குமாரனுடைய பிரேதமிருக்குமிடத்திற்கு அழைததுச் சென்றேன். அவர்கள் அவனைத்தொட்டுப் பலவிதமாகப் பிரலாபிதது அவனை 'நல்லகதிக்குச் செலவாயாக' என்று கூறி அவனுக்கு ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்து ஜலதர்ப்பணாதிகளையும செய்தனர்.

அம்முனி குமாரன் திவ்விய ரூபமபெற்றுச் சுவர்க்க லோகம்போய்ச் சேர்நதனன். பின்னும் அவன் இநதிரனொடு கூடவே தன் தாய் தந்தையர்களைச் சமாதானபபடுத்தி அவர்களைப் பார்தது 'நான் உங்களுக்கு (சுச்ரூஷை) அடிமைக் காரியங்கள் செய்ததனால் நற்கதியடைந்தேன், நீஙகளும் இனிச் சீக்கிரமாகவே இவ்விடததிற்கு வரப்போகிறீர்கள்" என்றுகூறித தேவராஜனொடு சுவர்க்கலோகஞ் சேர்நதனன்.

பிறகு இந்தக்கிழ முனிவன் என்னை நோக்கி 'அரசனே! நாங்கள் இனி இப்பூமியில் வாழ முடியாது. இப்பொழுதே

நாங்கள் புத்திரசோகததிஞல் உயிர்விடப் போகிருேம். நீ எங்கள் புதல்வனைத் தெரியாமல் கொலைபுரிந்ததால் உன்னை பஸ்மஞ்செய்யாமல உனக்கு ஓர் கொடுஞ்சாபத்தை யிடப போகிருேம். நாங்கள் புத்திர சோகத்திஞல் உயிா நீப்பது போல் நீயும் புத்திர சோகத்திஞல் மரணம் அடைவாயாக! என்றுகூறிக் கேட்டோர் மனங்கரையும்படி பலவாருகப் புலம்பி, தஙகள் உயிரைவிட்டனர். அக்கடுஞ் சாபததிஞல இப்பொழுது எனக்கு இவவிதமான கதி நேர்ந்திருக்கிறது. என்று சொல்லி முடிதது "ஐயோ! என கணகள பஞ்சடைகின்றனவே! நினைவு தபபுகிறதே! ஐயோ! ராமா! லக்ஷ்மணு! சீதே! நீங்கள் எஙகிருக்கின்றீர்கள? கௌசல்யே! சுமித்திரையே! என்னைத் தொடுஙகள். அடி! கொடிய கைகேயீ! என் குலத்தைப் பாழாக்கவந்த சண்டீ!" என்று கௌசல்யையையும் சுமிததிரையையுமபார்ததுககொண்டே அத தசரத மஹாராஜன் உயிர் நீததனன்.

அறுபத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்.

தசரதன் மரணமடைந்ததையறிந்த கௌசலையும் சுமித்திரையும் புலம்புதல்.

அன்றிரவு கடந்த மறுநாள் பின் மாலையில் வந்தி ஜனங்களும் வமசாவலி படிக்குமபாடகாகளும் மன்னவனது மாளிகையையடைந்து தஙகள் தஙகள் காரியங்களைச் செய்யத் தொடஙகினர். அந்தோ! மன்னவன் மாண்டது அவர்களுக்கெப்படித தெரியும்? அந்தப்புரத்து ஸ்திரீகள் அரசனைப் பள்ளியுணர்த்த வந்து சேர்ந்தனர். அரசனை நீராட்டுவிக்கும் வேலைக்காரர்கள் ஸ்நானத்திற்கு வேண்டிய தீர்த்தத்தைப்

பொற்குடங்களில் கொண்டுவந்தனர். இளங்கன்னியர்கள் எண்ணெய் நலங்கு, கண்ணாடி, வஸ்திரம், ஆபரணம் முதலிய அலங்காரமான சாமான்களைக் கொண்டுவந்தனர். அவர்கள் சூரியோதயம் வரை காத்திருந்தும் அரசன் வெளிப்படாமை யால் திகைப்படைந்தனர்.

அந்தப்புரத்து ஸ்திரீகள் அரசனையணுகி அவன் மரண மடைந்தானென்று தெரிந்துகொண்டு 'ஓ' என்றும் 'ஐயோ' வென்றும் ஓலமிட்டனர். இதைக் கேட்டவுடன் புத்திர சோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு மெய்மறந்திருந்த கௌசல்யை யும் சுமித்திரையும் விரைவில் எழுந்திருந்து அரசனைத் தொட்டு அவன் இறந்தானென்று நிச்சயித்துக் கீழேவிழுந்து புரண்டு அழுதனர். பிறகு கைகேயி முதலியவர்களும் அங்குவந்து அரசனது மரணம் தெரிந்து புலம்பினர். அம் மாளிகை முழுவதும் அழுகுரல் மயமாக ஆயிற்று.

அறுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று,

அறுபத்தாறாவது ஸர்க்கம்.

தசரதன் மேனியை எண்ணெய்க் கடாரத்தில் இடுதலும், ராஜஸ்திரீகள் கைகேயியை நிந்தித்துக்கொண்டே புலம்புதலும்.

கௌசல்யை அரசனது தலையைத் தன் துடைமேல் வைத்துக்கொண்டு கைகேயியைப் பார்த்து "குரூர சுபாவ முடையவளே! உன் கருத்து நிறைவேறிவிட்டது. மன்ன னும் மாண்டனன். ராமனும் வனமேகினன். நீயே இந்த ராஜ்ஜியத்தைத் தலையில் கட்டிக்கொண்டு அநுபவிப்பாயாக. ஐயோ! நான் என் கணவனையும் மகனையும் இழந்து அநாதை யானேனே! ஒரு கூனியின் நிமித்தமாக ராஜ்ஜிய ஆசை

கொண்டு நீ ரகுகுலத்து அரசர்களின் சந்ததியைப் பாழாக்கி விட்டனையே! ஐயோ! இவ்விஷயத்தை ஜனகமகாராஜர் கேட்கில் புழுவாய்த் துடித்துப் பரிதபிப்பாரே! ராமன் பிழைத்திருந்தபோதிலும் இவ்விடத்திராமையால் நாசமடைந் தாற்போலவே ஆய்விட்டனன். ஐயோ! அவனும் சீதையும் இக்கற்றவாகளாய்க் காட்டில் திரியும்படியாயிற்றே! ஜனகர் இந்த விருத்தாந்தத்தைக் கேட்கில் துக்கமேலெழப்பெற்றுப் பிராணனை விட்டுவிடுவார். நான் பதிவிரதையாகையால் என் கணவனை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு அக்னியில் குதித்து உயிர்விடப் போகிறேன். நீ சுகமாகக் கண்குளிரப் பார்ப்பாயாக!'' என்று கதறலிட்டனள்.

பிறகு மந்திரிகள் வசிஷ்டாதிகளின் உத்தரவின்படி அரசனது சரீரம் கெடாவண்ணம் எண்ணெய்க் கடாரத்தில் இட்டு வைத்தனர். அச்சமயம் ராஜபத்தினிகளனைவரும் "ஐயோ! ஐயோ! நாதனே! உன்னையும் உன் அருமை மகனை ராமனையும் விட்டுத் தவிக்கும் எங்களுக்கு இனி யாதுகதி? ராஜ்ஜியம் கைபுகுந்த செருக்கினால் கைகேயி எங்களைத் திரஸ்காரம் செய்வளே!'' என்று புலம்பினர். இச்சமயம் சூரியனும் அஸ்தமித்தனன். இருளும் பயங்கரமாகச் சூழ்ந்தது. பட்டணத்து ஜனங்களனைவரும் அளவில்லாத மனவருத்தத்துடன் புலம்பிக் கைகேயியை வைதுகொண்டிருந்தார்கள்.

அறுபத்தாறுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்தேழாவது ஸர்க்கம்.

மார்க்கண்டேயர் முதலிய முனிவர்கள் உடனே பரதனை வரவழைக்க வேணுமென்று வசிஷ்டரிடம் கூறுதல்.

பிறகு சூரியோதயமானதும் அரசனை அபிஷேகம் செய்யும் பிராமணர்களான மார்க்கண்டேயர், மௌத்கல்யர்,

வாமதேவர், காசியபர், காத்யாயனர், கௌதமர், ஜாபாலி முதலியவர்கள் சபைகூடி ராஜ புரோஹிதரான வசிஷ்டரை நோக்கி "இப்பொழுது இந்தப் பூமி நாதனற்றுப்போயிற்று; இதனால் நமக்குக் கடந்த ஓர் இரவு பலநூறு இரவுகள்போல் தோன்றி நம்மை வாட்டிற்று. இனி இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் பிறந்த ஒரு அரசகுமாரனை அரசனாக ஏற்படுத்தவேண்டும். அரசனில்லாத ராஜ்ஜியம் நாசமடையும். மழைபெய்யாது. துஷ்டர்கள் அதிகமாவார்கள். விரோதிகள் படையெடுப் பார்கள். ஜனங்களுக்கு க்ஷேமமுண்டாகாது. பிராமணர்கள் யஜ்ஞயாகங்களை விக்கினமின்றிச் செய்ய முடியாது. திருடர் கள ஸ்திரீகளையும் ஐசுவரியங்களையும் கொள்ளைகொள்வார் கள். சத்தியம் மறைந்து அதர்மம் மேலெழும். ஜனங்கள் தெய்வமேயில்லையென்று நாஸ்திகர்களாய் விடுவார்கள். எப்படி யானல் கண் சரீரத்திற்கு நன்மையையே செய்து கெடுதிலைப் போக்குகின்றதோ அப்படியே அரசனும ராஜ்ஜியத்திற்கு நன்மைகளைச் செய்து தீமைகளைப்போக்கி சத்தியத்தையும் தருமத்தையும் விளங்கச் செய்கிறான். அரசனே ஜனங் களுக்குத தாய் தந்தையாய் இருப்பவன். யமன் தண்டனை மாத்திரமே செய்வான். குபேரன் செல்வத்தைமாத்திரம் கொடுப்பான். இந்திரன் ஆட்சிமாத்திரமே புரிவான். வரு ணன் நன்னடத்தைகளைமாத்திரமே ஏற்படுத்துவான். அர சனேவென்றால் கீழ்ச்சொன்ன எல்லாவற்றையும் தான் ஒரு வனே செய்து அந்த யம குபேராதிகளை அதிசயித்திருப்ப வன். ஆகையால் பிராமணோத்தமரே! ராஜ்ஜியம் க்ஷேம மடையும்பொருட்டு, தானதர்ம சுபாவனும் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் உதித்தவனுமான ஒரு ராஜகுமாரனை ராஜாவாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வீராக" என்றுரைத்தனர்.

அறுபத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

அறுபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்.

பரதனை அழைத்து வருவதற்காக வசிஷ்ட முனிவரால் அனுப்பப்பட்ட தூதர்கள் கேகய நாட்டுக்குச் செல்லுதல்.

அவர்களது வார்த்தையைக் கேட்ட வசிஷ்டமுனிவன் "அரசன பரதனுக்கு ராஜ்ஜியம் கொடுத்திருக்கும்போது நாம் ஆலோசிக்கவேண்டியது என்ன இருக்கிறது? ராஜகிருஹம் என்னும் பட்டணத்தில் தனது அம்மான் வீட்டில் சுகமாய் வசித்துவரும் பரதனையும அவன் தம்பி சத்துருக்கனனையும் அழைத்துக்கொண்டுவர விரைவாகப் பிரயாணம் செய்யவல்ல தூதுவர்களை இப்பொழுதே அனுப்புவேன்" என்றுகூறி சித்தார்த்தன், விஜயன், ஜயந்தன், அசோகன், நந்தனன் முதலிய சிறந்த தூதுவர்களையழைத்து "நீங்கள் பரதனிடம் சென்று அவனுக்கு நம் எல்லாருடைய க்ஷேமங்களையும் தெரிவித்து 'ஒரு காரியம் காலம்விஞ்சிப் போகின்றது. நீயே அதைச் செய்யவேண்டியிருப்பதால் தாமதஞ் செய்யாமல் புறப்பட்டு வரவேண்டும்' என்று சொல்வீர்களாக. ஆனால் ராமன் வனம் சென்றதைப்பற்றியாவது அரசன் முடிந்ததைப்பற்றியாவது எள்ளளவும் சொல்லவேண்டாம். கேகய ராஜனுக்கும் பரதனுக்கும் காணிக்கையாகப் பலவித வஸ்திரங்களையும் ரத்னாபரணங்களையும் கொண்டு செல்வீர்களாக" என்று உத்தரவிட்டனன்.

தூதர்களும் பிரயாணமாகி அயோத்திக்கு மேற்றிசையிலுள்ள அவதானமென்னும் மலைக்கும் அதற்கு மேலண்டையிலிருக்கிற பிரலம்பமலைக்கும் இடையிலுள்ள மாலினி நதியின கரையில் வடதிசையாகப் பிரயாணம் செய்தனர். பிறகு அஸ்தினாபுரத்தருகில் கங்கையைக்கடந்து, ஜாங்கல, பாஞ்

சால தேசங்களையும் கடந்து இக்ஷுமதி முதலிய நதிகளையும் தாண்டி ஆங்காங்குள்ள வாவிகளையும குளம் குட்டைகளையும் ஓடைகளையும் சிங்கம முதலிய விலங்குகளையும் பார்த்துக் கொண்டே பொழுதுபோயினும் பிரயாணத்தை நிறுத்தாமல் இரவிலும வெகுவாய் நடந்து சென்று அனறைத் தினம் இரவிலேயே ராஜகிருஹமடைந்தனர்.

அறுபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

அறுபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்

அன்றிரவு கேகய நாட்டில் பரதன் தான் கண்ட தீய கனவைத் தன் தோழன்மாரிடத்துக் கூறுதல்.

அத்தூதர்கள் போய்ச் சேர்ந்த அன்றிரவே பரதனுக்கு மனவருத்தத்தை விளைவிக்கும்படியான ஒரு கனு உண்டாயிற்று. அது விடியும்பொழுது நேர்ந்தபடியால் அது தவறாது பலிக்குமேயென்று பரதன் ஏங்கியிருந்தனன்.

பரதனது நண்பர்கள் அவனது வருத்தத்தைப் போக்கும் வண்ணம் வீணை வாசித்தனர். ஹாஸ்யம் செய்தனர். ஆடல பாடல்கள் நிகழ்த்தினர். அந்தோ! எது செய்யினும் பரதனுக்குச் சந்தோஷமென்பதே சிறிதும் உண்டாகவில்லை. இதைக்கண்ட அவனுடைய உயிர் நண்பன் ஒருவன் அதன் காரணத்தை வினவ, பரதன் கூறுகின்றான்—"நண்ப! இன்று விடியற்காலையில் நான ஒரு கெட்ட கனவு கண்டேன் அதில் என் தந்தை அழுக்கடைந்த சரீரத்துடன் தலைமயிரை விரித்துக்கொண்டு ஓர் மலையுச்சியிலிருந்து கலங்கின ஓர் சாணிமடுவில் விழுவதாகக் கணடனன். அந்தோ! அவர் எண்ணெயை உடம்பெல்லாம் பூசி எள்ளோரையையுண்டதாகவுங்

கண்டேன்; மேலும் கடல் உலர்ந்ததாகவும், சந்திரன் பூமியில் விழுவதாகவும், உலகம் இருளால் மூடப்பெற்றதாகவும், எரியும் நெருப்பு அணைந்துபோவதாகவும், பூமி வெடித்ததாகவும், மரங்கள் பட்டுப்போவனவாகவும், மலைகள் சிதறிப் புகைவனவாகவும் கண்டேன். இன்னும் என் தந்தை கறுப்பு வஸ்திரம் தரித்து இரும்பு மணையில் உட்கார்ந்திருக்கவும் கண்டேன். பின்னும் அம்மன்னவன் சிறந்த பூமாலையைச் சூடிச் செஞ்சந்தனம் பூசி, கழுதைகளால் இழுக்கப்பட்ட தேரில் ஏறிக்கொண்டு தென்திசை நோக்கிச் செல்வதாகவும் கண்டேன். கனவில் எந்த மனிதன் கழுதையினால் இழுக்கப்பட்ட தேரின்மேல் ஏறிக்கொண்டு போகப் புலப்படுவனோ அவன் மரணமடைவது நிச்சயமென்று நீ கேட்டதில்லையோ? ஆகையால் என் தந்தைக்கோ, ராமனுக்கோ, லக்ஷ்மணனுக்கோ அல்லது எனக்கோ கெடுதல் உண்டாகப்போவது நிச்சயம். இதனால்தான் நான் மிகவும் திகிலடைந்து கிடக்கிறேன்" என்றனன்.

அறுபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எழுபதாவது ஸர்க்கம்

பரதன் கேகய நாட்டிலிருந்து அயோத்திக்குப் புறப்படுதல்.

இச்சமயம் தூதர்கள் அரண்மனையில் நுழைந்து கேகய ராஜனும் அவனது மகனும் எதிர்கொண்டு செய்யும் பூஜைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு கேகயராஜனை நமஸ்காரம் செய்துவிட்டுப் பரதனையணுகி "ராஜகுமாரா! புரோகிதர் உன்னிடம் சகலருடையவும் க்ஷேமத்தை அறிவிக்கச் சொல்லி

னர். ஆனால் நீ வெகு சீக்கிரமாக அயோத்திக்குப் புறப்பட்டு வரவேண்டுமாம். ஒருகாரியம காலம் தவறிப்போகிறது. அதை நீயே செய்யவேண்டுமாகையால் வேகமாகப் புறப்பட்டு வரும்படி சொல்லினார். இதோ உன் பாட்டனுக்காகவும் உன் மாமனுக்காகவும் விலையுயர்ந்த பொருள்கள் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றை அவர்களுக்குக் கொடுத்து உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு சீக்கிரம் பிரயாணமாவாய்" என்றனர்.

பரதன் தூதர்களை நோக்கி "என் தந்தையும் அண்ணன்மார்களும் க்ஷேமமா? தாய்மாரான கௌசலையையும் சுமித்திரையையும் சுகமாய் இருக்கிறார்களா? தன் காரியத்தையே பாராட்டும் தன்மையுடையவளும், குரூரம், கோபம், கர்வம் இவற்றிற்கிருப்பிடமானவளுமான என் அன்னை கைகேயி ரோகங்களின்றி சௌக்கியமாகவிருக்கிறாளா? நீங்கள் வரும்போது தன் பந்துக்களுக்கு அவள் என்ன சமாசாரம் சொல்லினாள்?" என்று வினவினன்.

அதற்கு அத்தூதுவர்கள் ஒரே வார்த்தையில் "அனைவரும் சௌக்கியமாய் இருக்கிறார்கள். நீ சீக்கிரம் புறப்படுவாயாக" என்றனர். பரதன் தன் பாட்டனிடமும் மாமனிடமும் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு அவர்களால் தனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அளவற்ற சதுரங்க சேனைகளோடும் ஐசுவரியங்களோடும் வெகு சீக்கிரமாகத் தன் மாளிகையினின்றும் புறப்பட்டனன்.

எழுபதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்தோராவது ஸர்க்கம்.

பரதன் ஏழு நாட்களில அயோத்தி நகா வந்து சோந்து கோடிய நிலைமை கண்டு குழம்பினமை கூறல்.

பிறகு பரதன, ஸுதாமை, ஹலாதினி, சதத்ரு, சிலா வஹை, குலிஙகா, யமுனை முதலிய நதிகளையும, அபரபர்ப் படம, சல்யகாததனம முதலிய கிராமபட்டணஙகளையும, சைத்ரரதம், பாருணடம என்கிற வனஙகளையும கடந்து சென்று அமசுதானமெனனும தேசததை யடைநது கஙகையைத தாணடி தாமவர்ததனமெனனும கிராமஞ் சேர்ந்தனன்.

அங்குள்ள ஓர் வனததில் அன்றிரவைக கழிதது. விடிந்தவுடன கிழக்கு முகமாகப புறபபட்டு உஜ்ஜிஹானை யெனனும் நகரததின் உததியான வனததை யடைநதனர். பிறகு அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஸர்வதீர்ததமெனனும கிரா மததையடைநது அவ்விடம ஒரு இரவைக கழிதது, பிறகு புறபபட்டு, உததானிகை, கபீவதி, ஸ்தாணுமதி, கோமதி முதலிய நதிகளையும், ஹஸ்திப்ருஷடகம, லௌஹிததியம் முதலிய பட்டணஙகளையும் கிராமஙகளையும் கடநது கலிஙக நகரையடைந்து அதிலுள்ள ஸாலவனம சேர்ந்து, சைன்யங களுடன் சற்று இளைப்பாறினன். உடனே அந்த ஸால வனததை அந்த இரவிலேயே கடநது சூரியோதயமாகையில் அயோததயா புரியைக கண்டனன். கடைசியாக எட்டாவது நாள அயோததியின எல்லையில நுழைநதனன்.

அப்பொழுது பரதன், நகரம மிகவும் பாழடைந்திருப் பதைககண்டு சாரதியை நோககி "அபபா! சாரதீ! என் நகரததில ஜனஙகள சநதோஷமாய இருககவில்லை? எவரும்

நான் முன் பார்த்தபடி குதிரை முதலிய வாகனங்களில ஏறிக்கொண்டு நகரததினின்றும வெளியிலாவது, வெளியி லிருந்து உளளேயாவது ஏன உல்லாசமாக உலாவவில்லை? செடி கொடிகளெலலாம் ஏன் வாடி வதங்கித் துவண்டிருக்கினறன. ஏன பட்சிகள் பாடவிலலை? மலைகளெல்லாம் ஏன பிளவுபட்டிருக்கினறன? மரங்களெல்லாம ஏன் இலைகளை உதிாதது விட்டன? காறறு ஏன சுகமாய் வீசவில்லை? ஏன முன்போல் வாத்திய ஒலிகளும் கீதங்களும கேட்கவில்லை?" என்று கேட்டுக்கொணடே அயோததியின மேற்கு வாசற்படியான 'வைஜயந்தம்' எனனும வாயிலில் நுழைந்தனன.

பினனும் அவன் அந்த சாரதியை நோககி "ஏன எல்லாரும சந்தோஷமின்றி வருததத்துடன காணபபடுகின்றனா? எனனை வசிஷ்டர் சீககிரமாக அழைததுவரச் சொன்ன காரணந்தானென்ன? வீடுகளெலலாம லக்ஷ்மி தாணடவமினறி மூடப்பட்டு ஒளி மழுஙகபபெற்றிருபபதேன்? சமஸ்தமான ஜனங்களும முகவொளி யிழந்து கணணீா வடிய தீனமான குரலில் அழுது வருந்துவதேன்?" என்று கேட்டுக்கொணடே அபபரதன் முனபு ஒருககாலும தன பட்டணத்தில் உண்டாகாதவைகளும மனததிற்குப பிரியமலலாதவைகளுமாகிய நிலைமைகளையும் மற்றும பல கெட்ட சகுனங்களையும கண்டு மனககலக்கமடைந்து தந்தையின் மாளிகையினுள நுழைநதனன்.

எழுபத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்

தந்தை மரணமடைந்ததைப் பரதன் கைகேயியிடம் கேள்விப்பட்டு வருந்துதலும், ராஜ்யத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுமாறு கைகேயி வேண்டுதலும்.

தந்தையை அங்குக் காணப்பெறாத பரதன் தன் தாயான கைகேயியின் மாளிகைக்குச் சென்று அவளைக்கண்டு பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினன். கைகேயி அவனை உச்சி மோந்து முத்தமிட்டு மடியிலிருத்தி அவனுடையவும் தன் தகப்பன் சகோதரன் இவர்களுடையவும் க்ஷேமங்களை வினவினள். பரதன் தான் புறப்பட்டு ஏழு ராத்திரிகள் சென்றன வென்றும் அனைவரும் ராஜகிருஹத்தில் சௌக்கிய மென்றும் கூறி "அம்மா! உன் அழகிய படுக்கையிலேயே எப்பொழுதும் காணப்படக் கூடிய தந்தையார் எங்கே? அவரை முன்னதாக நான் நமஸ்கரிக்க விரும்புகின்றனன். அவர் ஒருக்கால் மூத்த மனைவியான கௌசல்யையின் மாளிகையில் இருக்கிறாரா?" என்று அவளுடன் வினவினன்.

கைகேயி தான்சொல்லப்போகும் விஷயம் தனக்குப் போல் பரதனுக்கும் பிரியமாயிருக்குமென்றெண்ணி "குழந் தாய்! பரதா! உன் தந்தை பரகதியடைந்தனர்." என்று கூற அது கேட்ட பரதன் மனத்தளர்ச்சியடைந்து "ஐயோ! தந்தையார் மாண்டனரோ?" என்று கூவியவண்ணம் கீழே விழுந்து மூர்ச்சித்தான்.

பிறகு கைகேயியினால் தேற்றப்பட்டு பிரக்ஞையடைந்த பரதன் கலுலும் கரையும் வண்ணம் தன் தந்தையை நினைத் துப் புலம்பினான். பின்னுமவன் கைகேயியை நோக்கி "அரசர் எந்த வியாதியினால் பீடிக்கப்பட்டு மாண்டார்?

அவர் இறக்கும் தருவாயில் என்னென்ன விஷயங்கள் கூறினார்? என்னைப்பற்றி என்ன கூறினார்?" என்று கேட்டனன்.

கைகேயி அவனை நோக்கி "குழந்தாய்! உன் தந்தை கடைசியாகச்சொன்ன வார்த்தையாவது 'ஐயோ! ராமா! சீதே! லக்ஷ்மணா! உங்களை எவர் மறுபடியும் கண்களால் காணப்பெறுவர்களோ, அவர்களே பாக்கியசாலிகளாவர்' என்பதே" என்று கூறினள். இதைக்கேட்ட பரதன் ராமனும் சீதையும் லக்ஷ்மணனும் பட்டணத்தில் இல்லை யென்று இரண்டாவது துக்க சமாசாரத்தைத் தெரிந்து கொண்டவனாய் மிகவும் துக்கித்து முகவொளியிழந்து "ஐயோ! அம்மா! என் தன்புள்ள அண்ணன் சீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் எங்குச் சென்றனன்? சீக்கிரமாகக் கூறுவாய்" என்றனன்.

கைகேயி தான்செய்த காரியத்தால் பரதன் சந்தோஷிப்பானென்று நினைத்து ராமன் காடு சென்ற காரணத்தையும் அதனால் மன்னவன் இறந்த விதத்தையும் அவனுக்குத் தான் ராஜ்ஜியம் சம்பாதித்து வைத்திருப்பதையும் விவரமாகக் கூறினள்.

பின்னும்மவள் அவனை நோக்கி "குழந்தாய்! நீ ராஜநீதி தெரிந்தவன். மன்னவன் மரணத்தையும், ராமன் பிரிவையும் நீ ஒரு பொருளாகக் கருதாமல் உனக்குக் கிடைத்திருக்கும் ராஜ்ஜிய லக்ஷ்மியை சந்தோஷமாகப் பெற்று அநுபவிக்கக்கடவாய். சீக்கிரம் தந்தைக்குச் செய்யவேண்டிய ஈமக்கடன்களை நிறைவேற்றி நான் சொல்லுகிறபடி நட, உனக்கு சகல மங்கலங்களும் உண்டாகுக." என்று கூறினள்.

எழுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்து மூன்றுவது ஸர்க்கம்

பரதன் கைகேயியை இடித்துக் கூறுதல்.

இங்ஙனம கூறககேட்ட பரதன "அடி! பாபிஷ்டே! அரசனை மரணம் அடையசசெயது ராமனையும் அடிததுத துரததி விட்டனையே! இந்த ராஜஜியததினுல எனககென்ன பயன? ஐயோ! நீ எங்கள் குலம நசிததுபபோக வந்து தோன்றிய நமனை யொததவளா யிருககின்றனை. அரசன் நெருப்பைக கட்டிககொளவது போல உன்னைக கட்டிககொண டனன். கணவனைக் கொன்ற பாதகி! ராமனை ஏன வனம் போகசசொல்லினை? அவன் என்ன கெட்டகாரியம செய்தா னென்று அவனை விரட்டியடித்தனை? அதனுல் நீ யாது பயனை படைந்தனை? நீ மிகவும் கெட்ட குணமுடையவள். பேராசை பிடிததவள. எனக்கு ராஜஜியம் வரவேணடுமென்ற ஆசை யினுலன்றே இப்படிப்பட்ட பெருதத அனர்த்தநதை விளை விததனை? நான ராம லக்ஷ்மணர்களிலலாமல் எவ்விதம தரித திருக்க முடியும்? அவர்களிருவருமனறே என் சகதி விசே ஷம்? ராமனுககுத தன் தாயிடததுப போலவே உன்னிடத தும பகதியும் அன்பும் இலலாமலிருக்கும் பக்ஷததில உன்னை இனறே நான தொலைததிடுவேன். 'அவனது உளளம் கனறுமே!' என்று உன்னை நான் ஒன்றும் செயயமுடிய விலலை.

பாப புத்தி யுடையவளே! உனக்கு ஏன இந்த துர்பபுத்தி புண்டாயிற்று? நமது குலததில் எப்பொழுதாவது மூத்தவ னிருக்க இளையவன் மகுடம் புனைநது கொளளுழ வழக்க முண்டா? அல்லது உன் தாய்வீட்டு ராஜாக்களுககாகிலும் இததகைய வழகக முணடா? ஐயோ! மிகுந்த மேன்மையுற்ற கேகயராஜனின் வயிற்றில் பிறந்த உனக்கு எதனுல இப்படிப்

பட்ட மதிகேடு நேரிட்டது? இப்பொழுது உன் இஷ்டத்தை நான் நிறைவேற்றமுடையேயாடு உனக்குப் பிரியமல்லாதவனும் எனக்குப் பிரியனுமான என் ராமனை இப்பொழுதே சென்று காட்டினின்று அழைத்து வந்து அவனுக்கு அடிமையாகப் போகிறேன்" என்று கூறி மீளவும் சோகமே மேலிட்டுப் பலவாறு கதறினன்.

எழுபத்து மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

எழுபத்து நான்காவது ஸர்க்கம்

பரதன் தனக்குள்ள ராம பக்தியைக் கைகேயியிடத்தில் விரிவாகக் கூறி மூர்ச்சையடைதல்.

பின்னும் அந்தப் பரதன் கைகேயியை நோக்கி "துர் மதத்தைத் துர்நடத்தையுடையவளே! உன் தாயைப் போலவே ராஜ்ஜியத்தினின்றும் தொலைந்து போவாயாக. அடி பாபிஷ்டே! நான் இனி உனக்கு இறந்தவனைப் போன்றவனே; நீ அழுதுகொண்டிருப்பாயாக. நீ நரகத்திற்கே போகப் போகிறாய். ஐயோ! உன் பொருட்டல்லவோ ராமன் காடு சென்றான். அரசன் உயிரிழந்தான். 'இந்தப் பரதன் தாய் மூலமாக அண்ணனைக் காட்டிற்கு அதட்டி ஓட்டித் தந்தையைக் கொன்றனன்' என்கிற அபகீர்த்தி எனக்கு உன்னாலல்லவோ நேரிட்டது. கணவனைக் கொன்ற காதகியே! நீ கேகயர் கோனுக்குப் பிறந்தவளல்லை. அவர் குலத்தைக் கெடுக்க வந்த ராக்ஷஸியே ஆவாய். உனக்குப் பாப காரியமே முக்கியம். ஸ்ருஷ்டிக்கப் பட்டிருக்கிற நரகம் உனக்குப் போதாதே! மகன் தாய்க்கு மற்றெல்லோரைக் காட்டிலும் மிகுந்த அன்பிற் கிடமானவன். எனவே

கௌசலையைக்கு ராமன் எப்படிப் பட்டவனென்பது உனக்குத் தெரியவில்லையா?

முன்பொருகால் மேன்மையுடைய காமதேனுவானது பாரத்தைச் சுமந்து வருந்தி மூர்ச்சையடைந்தவைகளுடன், தன் வம்சத்தில் பிறந்தமையால் தனக்குப் பிள்ளைகளுமாகிய இரண்டு எருதுகளைக் கண்டது. கண்டதும் துயரமடைந்து கண்ணீர் வடித்தது. அச்சமயம் இந்திரன் அங்கு வந்து அது வருத்தமடைந்ததின் காரணத்தை யுணர்ந்து ஆச்சரியப்பட்டு 'ஹா! இந்தக்காமதேனு பலவாயிரம் பிள்ளைகளான காளைகளைப் பெற்றபோதிலும் இரண்டு பிள்ளைகளின் கஷ்டத்தைப் பார்த்துச் சோகிக்கின்றதே!' என்றனன். இதிலிருந்து ராமன் ஒருவனை மாத்திரமே பிள்ளையாகவுடைய கௌசல்யைக்கு அவனுடைய பிரிவாற்றாமையால் எவ்விதமான மனவருத்த முண்டாகுமென்பதை நீயே நினைத்துப் பார். அப்படிப்பட்ட 'பதிவிரதையான கௌசலையை ராமனைத் துறக்கும்படி செய்த நீ பரலோகத்திலும் துக்கத்தையே யனுபவிப்பாயாக. நான் ராமனையும் தந்தையையும் பரிபூரணமாகப் பூஜித்து மிகுந்த கீர்த்தியை யடையப்போகிறேன். ராமனைக்காட்டிலிருந்து அழைத்துக்கொண்டுவந்து அவனுக்குப் பதிலாக நானே வனம் செல்லப்போகிறேன். பாபி! இக்கொடிய மகாபாதகத்தைச் செய்த நீ காடாவது செல். நெருப்பிலாவது விழு. நான் ராமனுக்கே ராஜ்ஜியத்தை யளித்து என் பாபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளப்போகிறேன்." என்று கூறிக்கொண்டே கீழே விழுந்தனன்.

எழுபத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

எழுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்.

பரதன் கௌசலையினிடத்தில் தனது ராமபக்தியை விரிவாகக்கூறிப் பலவாறு சபதங்கள் செய்தல்.

வெகுநேரஞ் சென்றபின்பு பிரக்ஞையடைந்த பரதன் மறுபடியும் கைகேயியை நிந்திக்கத்தொடங்கி அங்குள்ள சுமந்திரன் முதலிய மந்திரிகள் கேட்கும்வண்ணம் உரத்த குரலில் "நான் ஒருகாலும் ராஜ்ஜியத்தை விரும்பவில்லை. அதற்காகத் தாயுடன் கலந்து ஆலோசிக்கவுமில்லை. அதைப் பற்றி அரசன் ஆலோசித்த விஷயமும் எனக்குத் தெரியாது. சத்துருக்கனனுடன் நான் வெகு தூரதேசத்திலிருந்தது உங்களுக்குத் தெரியுமல்லவா? ராமனுக்கு வனவாசம் நேர்ந்த விஷயமும் எனக்குத்தெரியாது; எல்லாம் விபரீத சம்பவம்" என்று கூக்குரலிட்டு அழுதனன்.

பிறகு பரதன் சத்துருக்கனன் பின்தொடர, கௌசல்யை யின் மாளிகைக்குச்சென்று மனவருத்தத்துடன் அழுது கொண்டே அவளைக்கட்டிக்கொண்டனன். கௌசல்யை அவனை நோக்கி "உன் தாயின் கொடுஞ்செய்கையால் ராஜ்ஜியம் கிடைத்திருக்கிறது. ஐயோ! என் ராமனை மரவுரி தரித்து வனத்திற்கனுப்பினளே! இதனால் அவளுக்கு என்ன லாபம்? ராமனை வனத்திற்கனுப்பாமலே ராஜ்ஜியம் பெறக்கூடாதா? அந்தக் கைகேயி இப்பொழுதே என்னையும் சுமித்திரை யையும் காட்டிற்கு அனுப்பிவிடுவளாயின் யுக்தமாயிருக்கும். அல்லது நீயாவது எங்களை ராமனிடம்கொண்டு விட்டுவிடுவா யாக" என்றனள்.

இப்படிக் குரூரவாக்கியங்களால் தன்னை வைத கௌசல்யையை, ஒரு பாபத்தையுமறியாத பரதன் வணங்கி மிகவும் மூர்ச்சையடைந்து பலவாறாகப் புலம்பிப் பிறகு

தெளிவு பெற்றனன். பிறகு அவன் கைகுவித்தவண்ணம் "அம்மா! ராமனிடத்தில் எப்பொழுதும் எனக்குத் திடமான பக்தி இருக்கிறதென்பது உனக்குத்தெரியாதா? தெரிந்தும், இவ்விடத்தார் செய்திகளை எள்ளளவும் அறியாமல் எந்தப் பாபத்தையும் செய்யாமலிருக்கிற என்னை எதுக்காக நிந்திக் கிறாய்? நான் ராமனை காடுபோக சம்மதித்திருந்தால் மகாபயங்கரமான பாபங்களைச் செய்தவனாகக்கடவேன். பசுவைக்கொன்றவனும், சிசு ஹத்தி செய்தவனும், பிரம்ம ஹத்தி செய்தவனும், குரு நிந்தை செய்தவனும், ஸ்நேகத் துரோகம் செய்தவனும், அரக்கு, மீன், மாம்ஸம், விஷம் இவைகளை விற்றுக் குடும்ப போஷணம் செய்கிறவனும், குரு வின் மனைவியைக் காதலித்தவனும் எந்தெந்த பாபங்களை யடைவார்களோ அந்த பாபங்களை யெல்லாம் நான் (ராமன் வனம்போக சம்மதித்திருக்கில்) அனுபவிக்கக்கடவேனாக. இன்னும் தரித்திரம், மக்கட்பேறின்மை, ரோகம் அற்ப ஆயுள் இவற்றினால் பிடிக்கப்பட்டுத் தவிப்பேனாக." என்று சபதமிட்டு, தனக்கு ராமனிடமுள்ள அளவுகடந்த பக்தியைக் கௌசல்யை நன்குணருமாறு செய்தனன். இங்ஙனம் கூறிச் சபதங்களை செய்த பரதன் மிகுந்த பரிதாபமாய்க் கீழே விழுந்து மூர்ச்சித்தனன்.

அந்தப் பரதனுடைய மனப்பான்மையை நன்குணர்ந்த கௌசலை "என்னப்பா! பாக்கியவசத்தினால் உன் மனம் தருமத்தினின்றும் தவறாதிருக்கிறது. என் விஷயத்தில் லக்ஷ்மணனைப்போல் நீயும் பிரதிக்ஞை தவறாதவனாயிருக் கிறாய். ஆகையால் ஸத்புருஷர்கள் பெறும் லோகங்களைப் பெறுவாயாக" என்று ஆசீர்வதித்தவண்ணம் பரதனை யெடுத் துத் தன் துடையின்மீது உட்காரவைத்துக் கட்டியணைத்து

முகத்திட்டு மனவருத்தத்துடன் கண்ணீர் பெருக்கினர். பரதனும் அடிக்கடி சோகத்தினால் புலம்பி அறிவிழந்து பெருமூச்செறிந்துகொண்டிருந்தான். இங்ஙனம் அன்றிரவு முழுதும் கடந்து சென்றது.

எழுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்தாறவது ஸர்க்கம்

தசரத மன்னவனுக்கு ஈமககடன்கள் நிறைவேறுதல்.

மறுநாள் பொழுது விடிந்ததும் வசிஷ்ட முனிவர் பரதனை நோக்கி "ராஜகுமாரா! நீ இதுவரை துக்கப்பட்டது போதும். இனிமேல் துக்கப்படத்தகாது. உனக்கு மங்களம் உண்டாகுக. அரசன் சுவர்க்கம் அடைவதற்குரிய சரமச் சடங்குகளை உடனே நடத்துவாயாக." என மொழிந்தனர்.

உடனே அரசனை எண்ணெயக் கொப்பரையினின்றும் எடுத்துக் கழுவி அலங்காரங்கள் செய்து பல்லக்கிலேற்றினர். ருத்விக்குகளும் புரோகிதர்களும் காரஹபத்தியம் முதலிய நெருப்புக்களை விதியின்படி கொண்டு வந்தனர். பரிசாரகர்கள் மன்னனை வளர்த்திக் கிடந்த பல்லக்கைத் தூக்கிச் சென்றனர். ஜனங்கள் பொன்னாலும் வெள்ளியாலும் செய்யப்பட்ட புஷ்பங்களையும் பலவித வஸ்திரங்களையும் வழியில் இறைத்துக்கொண்டு அரசனுக்கு முன்னே சென்றனர். மற்றுஞ் சிலர் சந்தனப் பொடிகளையும் அகில் சூர்ணங்களையும் ஸரளமென்னும் தூப திரவியத்தையும் வாசனையுள்ள காஷ்ட சூர்ணத்தையும் மற்றும் பல வாசனைத் திரவியங்களையும் இரண்டு பக்கங்களிலும் பிடித்துக்கொண்டு

வருகிற பொன் வெள்ளி மயமான குமிட்டிகளில் இறைத்துக் கொண்டே சென்றனர்.

பிறகு ருத்விக்குகள் அரசனது சரீரத்தையெடுத்துச் சிதையின்மேல் படுக்கவிட்டனர். பரதனைக்கொண்டு அக்னிப் பிரதானம் செய்வித்து எமகடனுக்கு உரிய மந்திரங்களை ஜபித்தார்கள். சிலர் ஸாமகானஞ் செய்தனர். அந்தப் புரத்து ஸ்திரீகளும் அங்கு வந்து சேர்ந்து கதறலிட்டு அழுதனர். ருத்விக்குகள் (புரோகிதர்கள்) கௌசலையை முதலிய ஸ்திரீகளையும் பரதனையும் கொண்டு, அசுவமேதம் முதலான பல யாகங்கள் செய்த அரசனுக்கு அபரதக்ஷிணை யும் பிரதக்ஷிணமும் செய்வித்து ஸமஸ்காரத்தை சாஸ்திர விதிப்படி செய்து முடித்தனர்.

அரசனது மனைவிகளும் மந்திரிகளும் புரோகிதர் களும் பரதனுடன் கூடி அரசனுக்கு ஜலதாபபணம் செய்து பட்டணத்தில் பிரவேசித்துக் கண்ணீர் பெருகிய வண்ணம் தரையில் படுத்துக் கிடந்தனர்.

எழுபத்தாறுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

எழுபத்தேழாவது ஸர்க்கம்

தசரத மன்னவனுக்கு அஸ்தி ஸஞ்சயனம் முதலிய சடங்குகளையும் செய்து முடித்தல்.

பிறகு பரதன் புண்யாஹவாசனம் முதலியவற்றை நடத் தித் திட்டைக் கழித்துப் பதினோராம் நாள் செய்யவேண்டிய சடங்குகளை நிறைவேற்றினன். அவன் தன் தந்தையின் பரலோக பராபதியின் பொருட்டு அளவற்ற திரவியங்களை அந்தணர்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் கொடுத்தனன்.

பிறகு பதின்மூன்றாம்நாள் காலையில் பரதன் தந்தையைக் குறித்துப் பலவாறு புலம்பிய வண்ணம், அஸ்தி ஸஞ்சயன (எலும்பு பொறுக்கிப் பாலில் நனைத்தல்) த்தின் பொருட்டு அரசனை தகனம் செய்தவிடத்திற்கு வந்தனன். அங்கு வந்ததும் அரசனை நினைத்து மீண்டும் பிரலாபிக்கலாயினன். கீழே விழுந்து மூர்ச்சித்தனன். வசிஷ்டாதிகள் அவனை மூர்ச்சை தெளிவித்துத் தேற்றினார்கள். அவனும் கண்ணீர்களைத் துடைத்துக்கொண்டு, சிவந்த கண்களோடு கூடினவனாய் சத்துருக்கனனுடனும் கூடி மற்றை அஸ்தி ஸஞ்சயனாதி காரியங்களைச் செவ்வனே செய்தனன்.

ஏழுபத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்

சத்துருக்கனன் கூனியைக் கண்டவாறே கோபங்கொண்டு நலிந்து கைகேயியையும் இடித்துக் கூறுதலும், பரதன சமாதானப் படுத்துதலும்.

சாவுச் சடங்குகள் நிறைவேறி வீட்டிற்குச் சென்ற பிறகு சத்துருக்கனன் பரதனை நோக்கி "அண்ணா! ராமன் மிகுந்த பலமும் ஸாமர்த்தியமு முடையவனாயிருந்தும் ஓர் ஸ்திரீயின் வார்த்தையால் வனம் சென்றானே! இதென்ன விசித்திரம்! 'அவன் தந்தைக்கு உட்பட்டவன்' எனினும், கூடவிருந்த லக்ஷ்மணனாவது தந்தையைத் தடுத்து ராமனை ஏன் நிறுத்தவில்லை? மனைவிக்குட்பட்டுத் தகாதவழியிற் சென்ற மன்னவனை, நியாய அநியாயங்களை ஆலோசித்து இப்படிப்பட்ட அனர்த்தம் உண்டாவதற்கு முன்பே தண்டித்திருக்கவேண்டாவா?" என்று கூறும்போது, கூனியாகிய மந்தரை பரதாபிஷேகத்தைப் பார்க்கக்கருதி ஸமஸ்த ஆபரணங்களை யணிந்தவண்ணம் அவ்விடம் வந்தனள்.

உடனே மந்திரிகளும ராஜாபிஷேகம் செய்யுமதிகாரி களேம மகத்தான சந்தோஷமடைந்து ஆனந்தககண்ணீர் பெருக, பரதனை நோக்கி "புருஷ சிரேஷ்டனே! உனது கட்டளைப்படி இதோ ராஜ பகதியுள்ளவர்களை மார்க்கத்தைக காப்பதற்கும, சிறபிகளை வழி ஏற்படுத்துவதற்கும அனுப்பி விட்டோம்" என்றனா.

எழுபத்தோன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எண்பதாவது ஸர்க்கம்.

பரதன் முதலானவாகள அயோததியிலிருந்து இராமபிரானிடம் செல்ல வழியைச் சீாதிருத்துதல்.

அனேக வகுப்பான வேலைபாட்கள நகரததிலிருநது வனம செலலும மார்க்கததிலுள்ள கறகளையும முட்களையும களைந்து மேடு பள்ளங்களையும சீாதிருததினா. வழியிலுள்ள கால்வாய் முதலியவற்றைக் தாண்டுவதற்காகக் கொம்பு கொடிகளால இயந்திரங்களைச்செய்ய வல்லவாகளும, ஓடம முதலானவற்றைச செய்யத தெரிநதவாகளும, தச்சர் களும, வழியில தடைசெய்யும மரங்களை வெட்டும வேலை யாட்களும், கிணறு வெட்டுபவர்களும, மாடமாளிகை கட்டத் தெரிநத சுணணும்பு வேலையாட்களும, மற்றை இதர வேலைகளில் சாமாததிய முடையவர்களும முனனே புறப்பட்டுச் சென்றனர்.

அவாகளெல்லாம தங்களுக்குத தெரிநத முறைகளில காட்டிற்கு மிகவும சௌகாயமாகச செல்லககூடிய ஓா அழகிய விசாலமான பாதையைச செய்துகொணடேபோயி னர். ராமனைப்பாாககப்போகும சநதோஷததினால அவர் களுககு அவ்வேலையைச செயவதில கொஞசமேனும்

களைப்பே உண்டாகவில்லை. அந்தப்பாதையானது குளிர்ந்து தளிர்த்துப் பூத்த பல மரங்களமைந்தும், சந்தனத் தண்ணீர் தெளிக்கப்பெற்றும், குளிர்ந்து அழகான விடுதிகளையுடையதும், பலவகைப் புஷ்பங்கள் இறைக்கப் பெற்றதுமாகி தேவ மார்க்கம்போல மிகவும் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது. அங்குச் சிற்சில அழகான இடங்களில் தங்கக் கலசங்களையமைத்து மகர தோரணங்களையும் மேற்கட்டுகளையும் பரதன் மனமுகக்குமாறு கட்டித் துவஜங்களை நாட்டி மற்றும்பல அலங்காரங்களையும் செய்தனர். வாஸ்து சாஸ்திரங்களை யறிந்தவர் நல்ல முகூர்த்தத்தில் பரதன் தங்குவதற்காக இடையில் அநேக கூடாரங்களையமைத்தனர். இவ்விதம் பட்டணத்திலிருந்து கங்கை நதி வரையில் வழி ஏற்படுத்தப்பட்டது.

எண்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எண்பத்தோராவது ஸர்க்கம்

முனிவர்களும் மற்றும் பலரும் நிறைந்தவோர் மகாசபை கூடுதல்.

அன்றிரவெல்லாம் அனைவரும் ராமனைக் காணப் போகும் சந்தோஷத்தால் தூக்கமின்றி நல்ல காரியங்களைச் செய்தனர். விடியற்காலையில் ஸ்துதி பாடகர்கள் மங்கள சப்தங்களமைந்த கவிகளைப்பாடிப் பரதனைப் பள்ளியுணர்த்த வந்தனர். வாத்தியங்கள் முழங்கின. கீதங்கள் பாடப்பட்டன. பரதன் உடனே விழித்தெழுந்து "நான் அரசனல்லேன். ராஜனைப் புகழுவது போல் என்னைப் புகழலாகாது" என்று கூறி அவற்றை யெல்லாம் நிறுத்தி சத்ருக்கனனை விளித்து "தம்பி! கைகேயி உலகிற்கு எவ்வளவு கெடுதி செய்தனள் பார். தந்தை துக்கங்கள் எல்லாவற்றை

டும் என்மேல போட்டுப போயினர். அவருடைய ராஜ்ஜிய லக்ஷ்மியும் அவருககுப் பிறகு மூததகுமாரனுக்குச் சேரும் தருமததிலேயே நிலை நினறிருப்பது. அபபடிபபட்டது இபபொழுது ஜலததினிடையில நடததுகிறவனிலலாத ஓடமபோல அலைகின்றது. ஐயோ! தர்ம தேவதையான ராமனை என தாய காட்டிறகுத துரததினளே!" என்று பல வுஞசொலலிப புலமபினன.

அப்பரதன அஙஙனம கூறி அழுதுகொணடிருக்கையில் வசிஷ்ட முனிவர் சிஷ்யகணங்களோடு அங்கு வந்தனர். அவர் ஓர் இடததில் உட்கார்ந்துகொண்டு தூதாகளைபபாாதது "நீங்கள் விரைவிற் சென்று சகல பிராமணர்களையும் க்ஷத்திரியர்களையும வைசியர்களையும மந்திரிகளையும அநதநத இனத்தவரின தலைவர்களையும் யுதாசிததையும் சுமநதிரனையும அழைததுக்கொண்டு வருவீர்களாக. நாமெலலாரும கலந்து ஆலோசிததுச் செயயவேணடிய ஓர் காரியம உணடு" என்று கட்டளையிட்டனர். அதனபடி சகலபேர்களும் அனேகவிதமான வாகனஙகளினமீது ஏறி வநதனா. பிறகு பெரியசபை கூடிற்று. அது தேவசபை போன்று விளஙகியது.

எண்பத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எண்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்

பரதன் ராஜ்ஜியத்தைத் திரஸ்கரித்து ராமனிடம் போகப் புறப்படுதல்.

பிறகு வசிஷ்ட முனிவர் பரதனை நோக்கி "அரசிளங் குமர! உன் தநதை 'வாக்குததவறாமை' என்னும தருமததைக் கடைப்பிடித்து இப்பூமியை உனககுககொடுததுச சுவர்க்க

மடைந்தனர். ராமனும் அவரது கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து வனமேகினன். ஆகையால் உன் தந்தையும் அண்ணனும் உனக்கு ராஜ்ஜியத்தைக் கொடுத்தனராயினர். நீ இதை சந்தோஷத்துடன் அனுபவிப்பாயாக. சீக்கிரத்தில் அபிஷேகஞ் செய்துகொள்வாய். லட்சக்கணக்கான ஐசுவரியங்களை உனது சிற்றரசர்கள் உனக்குக் கொண்டுவந்து கொடுப்பார்கள்" என்றனர்.

இதைக்கேட்ட பரதன் தாங்கமுடியாத வருத்தத்தை யடைந்து ராமனை மனத்தில் தியானித்தவண்ணம் வசிஷ்டரை நோக்கி "ஸ்வாமி! ராமனது இந்த விசாலமான பூமியை எவன்தான் அபகரிப்பான்? இந்த ராஜ்ஜியம் ராமனுடையது. நானும் ராமனுடையவனே. ராமனே மூத்தோனாகையால் அவனே அரசாள உரியவன். என் தாய் செய்த இந்தக்கெட்ட செய்கையை நான் எள்ளளவும் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டேன். நான் ராமனை இப்பொழுதே பின்தொடர்ந்து செல்லப்போகிறேன். அந்த ராமன் இந்த ராஜ்ஜியத்துக்கு மாத்திரமன்றி மூவுலகங்களுக்கும் தலைவன். ஆகையால் நான் அரசாளச் சிறிதும் தகுதியற்றவன்" என்று கூறும்போது அனைவரும் ஸந்தோஷித்து ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகப் பரதனைப் பெரிதும் உகந்தனர்.

மீளவும் பரதன் "ராமன் என் வார்த்தைக்கிணங்கி வராவிட்டால், லக்ஷ்மணனைப் போலவே நானும் காட்டிலேயே வசிக்கப்போகிறேன். சமஸ்தமான வகைகளாலும் ராமனை இங்கு அழைத்துவர முயலுவேன். ஆகையால் நீங்களனைவரும் என்னைப் பின்பற்றி வரவேண்டும். இதற்காக நான் முன்னமே ஆட்களையனுப்பிப் பாதையைச் செவ்வைப்படுத்திக் காத்திருக்கும்படி செய்திருக்கிறேன்" என்றனன்.

பரதனது கட்டளைப்படி அனைவரும பிரயாணததுக்கு ஸன்னததராஞர்களா. சைனயஙகளெலலாம சிததமாய் நின்றன. பிறகு வீடுகள்தோறும பிராமண க்ஷத்ரிய வைசிய சூததிரர்களனைவரும ஒட்டைகள கழுதைகள் தோகள யானைகுதிரைகள முதலியவறறினமேல அவரவர்கருரியபடி ஏறிக்கொண்டு பிரயாணததிறகு ஆயததராயினர்.

எண்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

எண்பத்துமூன்றவது ஸர்க்கம்.

பரதன் சைன்னியங்களோடு புறபபட்டுக் கங்காநதி தீரத்தில் இளைப்பாறுதல்.

மறுநாள் விடியறகாலையில பரதன தேரேறிப் புறப பட்டனன் மந்திரிமாாகள ரததகிலேறி அவனுக்கு முன சென்றனர். ஒன்பதிஞயிரம யானைகளும அறுபதிஞயிரம் தோகளும் அறுபதிஞயிரம காலாடகளும் சிறநத விலலாளி களும நூறுயிரம் குதிரை வீராகளும பரதனைப பின தொடாநதனா.

கௌசல்யை சுமிததிரை கைகேயி முதலியவர்களும் ராமனை யழைத்துக்கொண்டுவர நேரும சநதோஷததினுல் மனங் குளிரப்பெறறுச் சிறநத வாகனஙகளில வேறுவேருக ஏறிச்சென்றனா. கைகேயி தான்செயத காரியததிறகு மிகவும வருநதி முநதுற முனனம் நடநதாள. இடையில ஸமஸ்த மான ஜனஙகளும் ராமனைபபறறியே சிநதிததுககொண்டு அவன் கதைகளையே பேசிபபோயினர்.

ஊரிலுள்ள கணக்கற்ற தொழிலாளிகளும், பிராமணர் களும ஆயிரககணக்கான மாட்டுவண்டிகளிலேறிச சென்றனர். இஙஙனம அவர்கள வெகுதூரம பிரயாணம செய்து குக

னது ராஜ்ஜியமான சிருங்கிபேரபுரத்தை யடைய விரும்பி அதன் சமீபத்திலுள்ள கங்கையின் கரையை அடைந்தனர்.

பரதன் அவ்விடத்தில் தானே கீழே இறங்கி சைன்யத்தை நிறுத்தி இளைப்பாறும்படி கட்டளையிட்டு அக்கங்கையின் பரிசுத்தமான ஜலத்தில் தந்தையின் பொருட்டு ஜலதர்ப்பணம் செய்தனன். அனைவரும் இளைப்பாறினர்.

எண்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

எண்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம்

பரதனுக்குக் குகன் அதிதி பூஜை செய்தல்.

அங்கு வந்திறங்கியிருக்கும் பெரிய சைன்னியங்களைத் தன் இருப்பிடத்திலிருந்து கண்ட குகன் பரதன்மேல் சந்தேகப்பட்டு அவன் ராமனைப் பின்னும் நலியும்பொருட்டு வருவதாக எண்ணித் தன் ஜனங்களைப்பார்த்து "ஆ! பரதன் கொடியவன். ராமன் திரும்பிவருவானாயின் தனக்கு ராஜ்ஜியம் நிலைக்காது என்று எண்ணி ராமனையடியோடு ஒழிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணத்துடன் வருகின்றனன் போலும். ஆகையால் எனது நாதனான ராமனைக் காக்கும்பொருட்டு நீங்களெல்லாரும் சகலவிதமான ஆயுதங்களோடும் ஸன்னத்தராக விருங்கள். ஐந்நூறு ஓடங்களை சித்தப்படுத்தி அதில் ஒவ்வொன்றிலும் நூறுபோ வீதம் காத்துக்கொண்டிருப்பீர்களாக. பரதன் ராமனிடத்துக் கெட்ட எண்ணமில்லாதவனாக விருப்பின் அவனும் அவனது சைன்னியங்களும் சுகமாக கங்கையைத் தாண்டலாம்; அப்படியில்லாத பக்ஷத்தில் இவனை இவ்விடத்திலேயே கொல்லவேண்டும்" என்றனன்.

அதன் பிறகு அக்குகன் தேன் பழம் முதலியவற்றைக் காணிக்கையாகக் கொண்டு பரதனை எதிர்கொண்டு

சென்றனன். அச்சமயம் சுமந்திரன் பரதனிடம் குகனைப் பற்றியும் அவனிடத்து ராமன் கொண்டிருந்த அளவுகடந்த அன்பைப்பற்றியும் கூறிக்கொண்டிருந்தனன். பரதன் பரம சந்தோஷமடைந்து குகன் தன்னைவந்துகாண அனுமதியளித்தனன். குகனும் பரதனுக்கு ராமனிடமிருக்கும் அளவுகடந்த பக்தியை யுணர்ந்து மகிழ்ந்தவனாகி, தான் கொண்டுவந்த காணிக்கைகளை அவனுக்களித்து அவனைப் பரிவாரங்களுடன் தன் வீட்டிற்கு வந்து தங்கித் தன்பூஜைகளை ஏற்க வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டனன்.

எண்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எண்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்.

குகன் பரதனுக்கு நல்வார்த்தை சொல்லல்.

பரதன் குகனை நோக்கி "ராமனுடைய நண்பனே! கணக்கில்லாத என்னுடைய சைனியங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் பூஜைசெய்ய விரும்புகிறாயே! இப்படி நீ விரும்பின மாத்திரத்திலேயே எனக்குப் பூஜைகளெல்லாம் செய்தாற்போலவே ஆயிற்று. குகனே! பரத்துவாசருடைய தவசசாலைக்குப் போகும்வழி எது? இத்தேசம் மிகவும் புக அரிதாயிருக்கிறது. மேலும் கங்கையைச் சேர்ந்த இவ்வோடைகளைத் தாண்டுவதும் கஷ்டம்போல தோன்றுகிறதே!" என்றனன்.

குகன் பரதனை நோக்கி "ராஜகுமாரா! நானும் என்னுடைய ஆட்களும் வில்லைப்பிடித்து உன் பின்னே வருகிறோம். ஆகையால் வழியைப்பற்றி நீ சிந்திக்கவேண்டாம். ஆனால் நீ இப்பொழுது ராமனுக்குக் கெடுதியைச்செய்யும் வண்ணம் போகிறாப்போலிருக்கிறது. உன்னுடனிருக்கும் இவ்வளவு பெரிய சேனையைக் காண எனக்குக் கொஞ்சம் சந்தேகம்

உதிக்கின்றது. ராமனைப்பார்ப்பதற்கு மாத்திரமே போவாயாகில் இவ்வாறு சேனைகள் வேண்டியதில்லையே" என்றனன்.

பரதன் சிறிதும் கோபமின்றி மெதுவான குரலில் "ஐயே! என்னைக்குறித்து உனக்கு இத்தகைய எண்ணமா உதிக்கவேண்டும்? ராமன் எனக்குத் தமையன். தந்தையைப் போன்றவன். காட்டில் வசிக்கிற அவனைத் திருப்பி அழைத்து வரப்போகிறேன். இது சத்தியமான வார்த்தை." என்றனன்.

இதைக் கேட்ட குகன் மிகுந்த சந்தோஷமடைந்து மகத்தான ஆச்சரியத்துடன் பரதனைப்பார்த்து "ஒரு முயற்சியுமின்றித் தானாகவே வந்த ராஜ்ஜியத்தை நீ துறக்கவிரும்புகின்றனையே! நீ எத்தகைய தருமஸ்வபாவமுடையவனோ! உன்னைப்போன்ற உத்தமனை நான் இதுவரையெங்கும் கண்டதுமில்லை, கேட்டதுமில்லை. உன்னுடைய கீர்த்தி சாசுவதமாக ஸமஸ்த லோகங்களிலும் விளங்கப்போகிறது" என்றனன்.

அப்பொழுது சூரியன் மேற்றிசையில் மறைந்தனன். இருளும் சூழ்ந்தது. அனைவரும் படுத்துறங்கினர். ஆனால் பரதனுக்குமாத்திரம் கண்ணுறங்கவில்லை. அவன் அண்ணனைப் பிரிந்த சோகாக்கினியினால் தபிக்கப்பட்டு மனக்கலக்கமுற்றுப் பெருமூச்செறிந்து நினைவும் தப்பி ராமனையே சிந்தித்திருந்தனன். அச்சமயம் அவனது பரிதாபகரமான நிலைமையைக் கண்ட குகன் மிகுந்த மனவருத்தமுற்று ராமனைக் குறித்த வார்த்தைகளைச் சொல்லி அப்பரதனைத் தேற்றினன்.

எண்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எண்பத்தாறவது ஸர்க்கம்

ராமனைக் குறித்து லக்ஷ்மணன் துன்புற்றுப் புலம்பியதைப் பரதனிடம் குகன் கூறுதல்.

பிறகு குகன் பரதனை நோக்கி "ரகுகுலதிலகனே! முன்பு ராமனும் லக்ஷ்மணனும் இவ்விடம் வந்த பொழுது இரவு வந்தது. ராமனும் ஸீதையும் மரத்தின்கீழ்த் துயின்றனர். லக்ஷ்மணனோ வில்லும் கையுமாகக் கண்விழித்துக் கொண்டு காவல்புரிந்தனன். அவனுக்காக நான் பரிதாப மடைந்து, லக்ஷ்மணா! சுகத்தையே யனுபவிக்கைக்குரிய நீ இங்ஙனம் கண்விழிக்கலாகாது; இதோ இந்தப் படுக்கையில் படுத்துக்கொள்; நானும் என்னுடைய ஆட்களும் இரவு முழுதும் கண் விழித்து அம்பும் வில்லும் கையிலேந்தி உங்களுக்குக் காவல் புரிகிறோம்' என்றேன். அது கேட்ட லக்ஷ்மணன் என்னைச் சமாதானப்படுத்தி 'தேவாசுரர்களாலும் வெல்ல முடியாத மகாராஜரது வயிற்றிற் பிறந்த ராமன் ஸீதையுடன் நிலத்தில் படுத்திருக்கையில் என் பிராணனைத் தரித்திருப்பதே எனக்குக் கஷ்டமாய் இருக்கிறது. அப்படியிருக்க எனக்குத் தூக்கம் எப்படிவரும்? ஐயோ! ராமன் காடு சென்றபின் தந்தை நிச்சயமாக உயிரை விடப் போகிறார். அந்தப்புர ஸ்திரீகளெல்லாம் விதவைகளாகிப் பலவாறு புலம்பப் போகிறார்கள். கணவனையிழந்த கௌசல்யையும் சுமித்திரையும் தங்கள் பிராணன்களை விடப் போகிறார்கள். ராஜ்ஜியம் பாழாய்விட்டதே! தந்தை மரணமடையும்போது அக்காலத்தில் அவருக்குப் பிரேதச் சடங்குகளை நடத்தும் பரத சத்துருக்கனர்களன்றோ பாக்கியசாலிகள்! ஐயோ! நாங்கள் இப்பதினான்கு வருடங்கள் கடந்து மீண்டும் அயோத்தி போய்ச் சேரும் காலமும் நேருமா!”

என்று கூறிப புலம்பினன். இப்படியவன் புலம்பிக்கொண் டிருக்கையிலேயே அந்த இரவு கழிந்து சென்றது. பிறகு விடிந்தவுடன அவாகள இக்கங்காநதிக்கரையிலேயே சடை களைத் தரித்து மரவுரிகளை யுடுத்துச் சிறந்த பாணங்களையும வில்லையும் கத்தியையும பிடித்துச் சீதையுடன கூடிப் போயினர்!" என்றனன்.

எண்பத்தாருவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எண்பத்தேழாவது ஸர்க்கம்

குகன் பரதனிடத்தில் ராமலக்ஷ்மண விருத்தாந்தங்கள் கூறுதல்

குகன் இங்ஙனம் கூறினவுடன பரதன் தாஙகமாட் டாத மனவருத்தமடைந்து மதியிழந்து ராமனை நினைத்து உருகி மூர்ச்சையடைந்தனன். சத்ருக்கனனும் அவனை யன் புடன் எடுத்துப புலமபி யழுததொடங்கினன. அச்சமயம் பரதனது தாய்மார்களனைவரும அங்கு வந்தனர். கௌசலயை அவனை வாரியெடுத்து "எங்கள குலவிளக்கே! ராமவிரக மென்னும வியாதியால் நீ பாதிக்கப்படுகிருயோ? இப்பொழுது அரசனே மாண்டான. ராமனே லக்ஷ்மண னுடன் வனம்சென்றான. ஆகையால நீ யொருவனே இப் பொழுது எங்களனைவர்க்கும் கதி. உன முகத்தின கவலையைப் பார்ததாயினும் 'ராமன் திரும்பி வரமாட்டானு?' என்கிற ஆசையுடன் உனனைப்பார்ததுப பிழைத்திருக்கினறனம். ராமனைக குறித்து எவராயினும் உன்னிடத்துக் கெட்ட வார்ததைகளைச் சொன்னுர்களோ?" என்று வினவினள.

பரதன் ஒரு முகூர்த்த காலங்கழிதது மூர்ச்சை தெளிந் தெழுந்து "தாயே! நீ சொன்னபடி ஒன்றுமில்லை" என்று

அவனைச் சமாதானப்படுத்தி மீண்டும் குகனை நோக்கி "ராமன் ராத்திரி எங்கிருந்தான்? சீதை எங்கிருந்தாள்? லக்ஷ்மணன் என்ன செய்தான்" என்று வினவ, குகன் சொல்லத் தொடங்கி "நான் ராமனுக்குப் பலவகை அன்னங்களையும் பக்ஷணங்களையும் பழங்களையும் லேகியங்களையும் சித்தம் செய்தேன். ஆனால் அவரோ என்னை நோக்கி 'நண்பனே க்ஷத்திரியர்களான எங்களுக்கு எப்பொழுதும் தானம் வாங்குதல் கூடாது, தானம் கொடுத்தல் மாத்திரமே தகும்' என்று சொல்லிச் சமாதானப்படுத்தி, அந்த வஸ்துக்களை யெல்லாம் என்னையே கொண்டுபோகும்படி சொல்லினன். பிறகு ராமன் அன்றிரவு உபவாசமிருந்து சந்தியாவந்தனாதிகளைச் செய்தனன். லக்ஷ்மணன் ராமன் பருகி மிகுந்த ஜலத்தைப் பானம் செய்தனன். பிறகு அவனே சென்று தாபபங்களால் பரப்பப் பட்ட ஒரு படுக்கையைப் இவ்விங்குணமரத்தின்கீழ் ஏற்படுத்தினன். ராமனும் சீதையும் அதில் படுத்துக்கொண்டனர். லக்ஷ்மணன் தூரத்தில் வில்லை நாணேற்றிக் கையில் பிடித்த வண்ணம் கண்ணிமைகொட்டாமல் ராமனைச்சுற்றிக் காப்பாகத் திரிந்து கொண்டிருந்தான்.

அச்சமயம் நான் ராமன் நித்திரை செய்கையில் லக்ஷ்மணன் என்ன செய்துவிடுவானோ வென்று சங்கித்து, லக்ஷ்மணன் போனவிடங்களி லெல்லாம் பின்சென்று, என் பந்துக்களும் வில்லைப்பிடித்துச் சோம்பலின்றி என்னைச் சூழ்ந்திருக்க ராமனைக் காத்துக் கொண்டிருந்தேன் என்றனன்.

எண்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எண்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்

பரதன் இங்குண மரத்தினடியில் சீதையினுடைய சிதறிப்போன சில ஆபரணங்களைக் கண்டு சோகித்தலும் ராமனை நினைத்துப் புலம்புதலும்.

பரதன் இப்படி குகன் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டு அவ்விங்குண மரத்தினடியிற் சென்று ராமன் படுத்திருந்த தர்ப்பைப் படுக்கையையும் கண்டு தாய்மார்கள் அனைவரோடும் பேசத் தொடங்கி 'ஐயோ! இதென்ன அநியாயம்! பலவகைப்பட்ட சௌகர்யாதிகளுடனும் பரிமள வாசனைத் திரவியங்களுடனும் கூடின மெத்தென்ற பஞ்சசயனத்தில் வீற்றிருந்த என் தமையன் எப்படி இந்த நாணற் புல் படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டனன்? இது எனக்கு உண்மையாகத் தோன்ற வில்லையே! என்மனம் மயக்கமுறுகிறதோ? அல்லது கனவு காண்கிறேனோ? ஐயோ! சுகுமாரியான சீதையுமா இதில் படுத்தனள்? இதென்ன கொடுமை! ஆ! இது அண்ணன் துயின்ற படுக்கை. இவ்விடம் கடினமாயிருக்கையால் சரீரத்தை இப்படியுமப்படியும் திருப்பும்போது இதிலுள்ள தர்ப்பங்கள் கலைந்திருக்கின்றன. அஹோ! சீதை வழிநடந்த களைப்பினால் ஆபரணங்களைக் கழற்றாமல் படுத்திருக்க வேண்டும். ஆனது பற்றியே ஆங்காங்கு அவளது பொன்னாபரணங்களினின்றும் இறைந்த தங்கத்தூள்கள் காணப்படுகின்றன. சீதையின் மேல் பட்டாடை இங்கு வைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆகையால்தான் ஆங்காங்குப் பட்டு நூல் இழைகள் ஒட்டிக் கொண்டு விளங்குகின்றன. அந்த சீதை பதிவிரதை யானது பற்றி இத்தகைய கஷ்டங்களை யநுபவிக்காள்

போதும்! ஐயோ! என நிமித்தமாக அவர்கள் இப்புல் படுக்கையில் படுத்தார்களல்லவா! நான் என்ன பாபிஷ்டனோ? லக்ஷ்மணன் ராமனை எப்பொழுதும் பின் செல்லுகின்றனன். அவனன்றோ தன்யன்! இச்சமயம் நமது ராஜ்ஜியம் அரசனில்லாமல் இருப்பினும் ராமனுடைய புஜபலத்தாலேயே காக்கப்படுவதால் எந்த பகைவனும் இதை விரும்ப மாட்டானென்பது நிச்சயம்.

நான் இது முதல் தினந்தோறும் காய் கிழங்குகளை புண்டு சடைகள் தரித்து மரவுரியுடுத்து வெறுந்தரையிலோ அல்லது புற்களைப் பரப்பியோ படுக்கப்போகின்றனன். வனவாசமே செய்யப் போகின்றனன். என்னை சத்துருக்கனனும் அனுசரிப்பானாக. ராமன் லக்ஷ்மணனோடு கூடி அயோத்தியைப் பரிபாலித்து வருவானாக. பிராமணர்கள் ராமனுக்கு அயோத்தியில் மகுடாபிஷேகம் செய்வார்களாக. இந்த எனது எண்ணத்தை என் இஷ்டதேவதைகள் நிறைவேற்றுவார்களாக." என்று கூறிப் புலம்பி வருந்தினன்.

எண்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

எண்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்.

பரதன் பரத்துவாசாச்சிரமம் நோக்கிப் பிரயாணப்படுதல்.

பரதன் அன்றிரவெல்லாம் இவ்வாறு புலம்பி விடியற் காலத்திலெழுந்து சத்துருக்கனனை யெழுப்பினன். அச்சமயம் குகனும் அங்குவந்தனன். பரதன் குகனைநோக்கி "வேடர் தலைவ! இரவு சுகமாகக்கழிந்தது. வேண்டிய பூஜைகளெல்லாம் உன்னால் நன்று நடந்தேறின. உன்னுடைய ஓடங்கள்

பலவற்றைக் கொண்டுவந்து இந்தக் கங்காநதியை மாத்திரம் தாண்டுவிக்க வேண்டும்." என்றனன்.

குகனும் அவ்வண்ணமே தன் ஆட்களுக்குச் சொல்லி ஐந்நூறு ஓடங்களைக் கொண்டு வரச்செய்தனன். அவ்வோடங்கள் ஒவ்வொன்றும் நான்கு மூலைகளிலும் பெருமணிகள் கட்டப்பெற்று விளங்கின. அவற்றில் பலகைகளால் சுவர்களும் சாளரங்களும் ஏற்பட்டிருந்தபடியால் காற்று வீசியது. பிறகு ஸ்வஸ்திகமென்று சொல்லப்பட்ட ஓர் அழகிய ஓடத்தைக் குகன் கொண்டுவந்தான். அதில் கீழெல்லாம் வெள்ளைக் கம்பளிகள் பரப்பப்பட்டிருந்தன. அதில் பரதனும் சத்துருக்கனனும் ஏறிக்கொண்டனர். பிறகு வசிஷ்டரும் பெரியோர்களான பிராமணர்களும் அதில் ஏறினர். பிறகு வண்டிகளும் பண்டசரக்குகளும் ஏற்றப்பட்டன. ஓடங்களுக்குக் காற்றில் வேகத்துடன் போவதற்காகக் கொடிகள் கட்டப்பட்டிருந்தமையால் ஏறின மாத்திரத்தில் யாதொரு பிரயத்தனமும் இல்லாமலே அதிக வேகத்துடன் ஏறின எல்லா ஜனங்களையும் அவை இழுத்துக் கொண்டு போயின. அவ்வோடங்களில் சிலவற்றில் குதிரைகளும், கோவேறு கழுதைகளும், சிலவற்றில் தேர்களும், மற்றும் சிலவற்றில் யானைகளும், எருதுகளும் நிறைக்கப்பட்டன.

பிறகு அவ்வோடங்கள் அக்கரை சேர்ந்து, ஏறின ஜனங்களை இறக்கித் திரும்பிவிட்டன. யானைகள் மாவெட்டியால் தூண்டப்பட்டு ஜலத்தில் இழிந்து நதியைக் கடந்து செல்லுகையில், அவை நடந்து செல்லும் பெருமலைகள்போல விளங்கின. சிலர் ஓடங்கள் ஏறித்தாண்டினர். சிலர் குடங்களால் நீந்திக் கடந்தனர். மற்றும் சிலர் கைகளால் நீந்திச் சென்றனர். பிறகு அனைவரும் 'மைத்திரம்' என்னும் முகூர்த்தத்

தில் பிரயாகவனம் அடைந்து அவரவர்க்கு வேண்டிய ஸ்தானங்களில் கூடாரங்கள் அமைத்துக்கொண்டு இளைப் பாறினர். பரதன் பரத்துவாச ரிஷியின் தவசசாலைக்குச் சென்று அவரை வணங்க விரும்பி வசிஷ்டர் முதலிய வர்களால் சூழப்பட்டுக் கால் நடையாகவே சென்றனன்.

எண்பத்தோன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

தொண்ணூறவது ஸர்க்கம்.

பரதன் பரத்துவாசரைக்கண்டு க்ஷேமம் விசாரித்தல்.

பரதன் பரத்துவாச முனிவருடைய ஆச்சிரமத்தை சமீ பித்தவுடன மந்திரிகளை நிறுத்திப் புரோகிதர்களை முன்னிட் டுக்கொண்டு முனிவரைச் சென்று வணங்கினன். அம் முனிவரும் வசிஷ்டாதிகளுக்கும் பரதனுக்கும் செய்ய வேண்டிய அதிதி பூஜைகளைச் செவ்வனே செய்தனர். பிறகு ஒருவர்க்கொருவர் க்ஷேம சமாசாரங்களைப்பற்றி வினவினர்.

பிறகு அம்முனிவர் பரதனை நோக்கி "நீ உன்ராஜ்ஜியத் தினின்றும் இவ்வளவு பெரிய சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு இவ்வளவு தூரம் வந்தகாரண மென்ன? எனக்கு உன்னிடத்து ஒரு சந்தேகம் தோன்றுகிறது. உனது அண்ணரான ராம லக்ஷ்மணர்களுக்கு இன்னமும் தீங்கிழைக்க வந்திருக்கிறாய் போலும்! என்று கூறும்போது பரதன் கண்ணுங் கண்ணீ ருமாய் வார்த்தை தழதழக்கப் பெற்று அம்முனிவரை நோக்கி "மூன்று காலங்களிலும் நடக்கிற விஷயங்களை அறிந்த வரான நீர் என்னைப்பற்றி இங்ஙனம் நினைக்கலாமோ? நான் இல்லாதபோது என்தாய் எனக்காகச் சம்பாதித்த ராஜ்ஜி யத்தை நான் விரும்பவில்லை. நான் ராமனைக் காட்டினின்றும்

அயோத்திக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோய் அவன் பாதங்களில் வணங்கி வீழ்ந்து வழுவிலாவடிமை செய்யவிரும்பி இங்கு வந்துளேன். என்மீது அருள கூர்ந்து ராமன் இப்பொழுது இருக்கும இடத்தைச் சொல்ல வேண்டும்." என்று வேண்டிக்கொண்டனன.

பரத்துவாசர் பரதனை நோக்கி "அரசகுமாரனே? நான் யோக மகிமையால உன்மனதிலுள்ள இவ்விஷயங்களைத் தெரிந்துகொண்டே யிருக்கிறேன. ஆயினும் அனபுமாறுமல் நிலைநிற்கவேண்டு மெனவும, உனக்கு மூத்தவனை யநுசரிபபதாலுண்டான கீர்த்தி நாற்றிசையிலும் வளரவேண்டு மெனவும இவ்வாறு வினவினன. இபபொழுது ராம லக்ஷமணர்கள் சீதையுடன சித்திரகூட மென்னும் மலைச்சாரலில இருக்கின்றனர். நாளைக்கு நீ அங்குச் செல்லலாம். இன்று இவ்விடம் தங்கி இளைபபாறக் கடவாய்." என்றனர். அங்ஙனமே பரதன் அன்றிரவை அவ்விடத்திலேயே கழிக்க விரும்பினன.

தொண்ணூருவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

தொண்ணூற்றோராவது ஸர்க்கம்.

பரத்துவாசர் பரதன் முதலியோருக்கு விருந்து செய்தல்.

அன்றிரவு பரத்துவாசர் பரதனுக்கும் அவனது சைன்னியங்களுக்கும் மற்றுமுள்ள மந்திரி புரோகிதர்களுக்கும் சிறந்த விருந்துசெய்ய விரும்பினர். அவர் தமது தவ மகிமையால் தேவதச்சனுன விசுவகர்மாவைக்கொண்டு விசாலமான ஓர் அழகிய ராஜமாளிகை நிருமித்தார். அதில் பலவகைப்படுக்கைகளும் ஆசனங்களும் வாகனங்களும் நிரம்பி

பிருந்தன. சந்தன ஜலங்கள தெளிக்கபபெற்று வாசனை வீசிடது. அம்மாளிகையைச சுற்றி நாற்புறததிலும ஐந்து யோசனை தூரம் பூமி மேடுபளளமிலலாமல சமமாகி இளமபுற்கள் நிறைந்து விளஙகியது. அவவிடததில விலவம, விளா, பலா, மாதுளை, நெலலி, மா முதலிய மரஙகள காய்ததுப பழுதது மிகவும் அழகாய விளஙகின. நாற்புறமும தாழவாரம கட்டிய வெளுதத நிலமுளள பெரிய மாளிகைகளும, யானைகள கட்டததகுந்த பெரிய கொட்டாரங்களும, குதிரை லாயங்களும, மேடைகளும, உப்பரிகைகளும் அழகிய புஷ்ப தோரணங்களும அங்குத் தோன்றின. காற்று வாசனையுடன் கூடி வீசியது. ஆ கா ய த தி ல மலர் மழைகள் பொழிநதன.

அம்முனிவருடைய தபோ மகிமையால் அவர் வேணடிக்கொண்டபடி சமஸ்தமான தேவதைகளும் தஙகள் தங்களால் செய்யக்கூடிய காரியங்களை நிறைவேறற வநதனர். நாற்றிசையிலும் தேவதுந்துபி வாததிய கோஷம் செவிப்பட்டது. அபஸர ஸதிரீகள் ஆ டி ன ர் . தேவகந்தர்வர்கள் பாடினர். வீணை முதலிய வாததியஙகள் ஒலிததன.

நடுவில் நிருமாணிக்கப்பட்ட பெரிய ராஜமாளிகையில் பரதனும், மந்திரி புரோகிதர்களும் நுழைநது கிரமப்படி உட்கார்ந்தனர். பிறகு சேனாதிபதியும் படைத்தலைவரும் உட்கார்ந்தனர். பாயசஙகளைச் சேறாகவுடைய பாலாறுகள் பரதனது முன்னிலையில் பெருகின. அநநதிகளின இரண்டு கரைகளிலும் வெள்ளை பூசப்பெற்று மி க வு ம அழகிய மாளிகைகள் பல தோன்றின. உடனே இந்திரனால் அனுப்பபபட்ட இருபதினாயிரம் அப்ஸர ஸ்திரீகள் வந்தனர். பிறகு ஸவர்ணம ரததினம் முத்து ப வ ழ ம் இவற்றால்

செய்யப்பட்ட ஆபரணங்களை யணிந்த இருபதினுயிரம் பெண்கள் குபேரனுல் அனுப்பப்பட்டு வந்து சேர்ந்தனர்.

நாரதர் தும்புரு கோபர் முதலிய முனிவர்கள் வீணை பாடினர். அலம்புஸை மிச்சிரகேசி புண்டரீகை வாமனை என்னும் மடந்தையர்கள் நாட்டியம் செய்தனர். தேவலோகத்து உத்தியான வனங்களிலும் குபேரனது உத்தியானத்திலும் எங்கெந்த புஷ்பமாலைகள் உண்டோ அவையெல்லாம் அம் முனிவரது பிரபாவத்தினுல் அங்குள்ள மரங்களில் புலப்பட்டன.

சைன்னியங்களுக்காக வில்வமரங்கள் மத்தளம் வாசித்தன. தாளி மரங்கள் தாளம்போட்டன. அரச மரங்கள் நாட்டியமாடின. தேவதாரு, பனை, மஞ்சாடி, புன்னை முதலிய மரங்கள் மகிழ்ச்சிகொண்ட குள்ளர்களைப்போல தாழ்ந்து திரிந்தன. சமஸ்தமான பேர்களும் அறுசுவையோடு கூடிய திவ்வியான்னங்களையும், மது, பாயசம், பக்ஷணம், மாமிசம் முதலியவற்றையும் திருப்தியடையும் வரைக்கும் நன்கு உண்டனர். ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஏழெட்டுப் பெண்கள் வீதம் வந்து சூழ்ந்துகொண்டு அழகான நதிக்கரைகளில் எண்ணெய் தடவி உடம்பைப் பிடித்து ஸ்நானஞ் செய்வித்தனர்.

முனிவரின் கட்டளைப்படி சில வேலைக்காரர்கள் யானை குதிரை முதலிய வாகனங்களுக்குக் கரும்புகளையும் தேன் கலந்த பொரிகளையும் ஆகாரமாக அளித்தனர். குதிரைக்காரர்களும் யானைப்பாகர்களும் தங்கள் தங்கள் வாகனங்கள் இன்னின்னவென்று தோன்றாமல் மதுபான மயக்கத்தினுல் மெய்மறந்து 'நாம் அயோத்திக்குப் போகோம். தண்ட

காரணியத்துக்கும் செல்லேலாம். பரதனும் ராமனும் எங்கே யாவது சுகமாய் இருப்பார்களாக.' என்றனர்.

அங்குள்ளவர்களனைவரும் புதிய வஸ்திரங்களை யுடுத்து மனக்களிப்புடன் உலாவிக்கொண்டிருந்தனர். பசுக்கள் அளவற்ற பாலைச் சுரந்தன. மரங்கள் இனியதான தேனைப் பெருக்கிக்கொண்டிருந்தன. அங்குள்ள நடைவாவிகளெல்லாம் 'மைரேயம்' என்னும் ஒருவகை மதுவினால் நிறைந்திருந்தன. அதைச்சுற்றி நாற்புறங்களிலும் நன்கு வதக்கப்பட்ட மான் மயில் கோழி முதலியவற்றின் மாமிசங்கள் விளங்கின. அநேகமாயிரம் தடாக்களில் பரிசுத்தமான மோர்களும் பாயசமும் நிறைந்திருந்தன.

இன்னும் பல பாத்திரங்களில் பரிமளம் மிக்க சந்தனக் குழம்புகளும் வைக்கப்பட்டிருந்தன, சிறந்த வஸ்திரங்களும், அநேகமாயிரம் பாதுகை, பாதரக்ஷை ஜதைகளும், அலங்காரத்தின் பொருட்டு மைச்சிமிழ்களும் சீப்புகளும், கத்தி முதலான ஆயுதங்களும் விற்களும் கவசங்களும், விசித்திரமான படுக்கைகளும் ஆசனங்களும் ஆயிரக்கணக்காக விளங்கின. அனைவரும் இதுவரை எங்கும் காணாததும், கேளாததும் அற்புதமுமான அவ்விருந்தைக்கண்டு வியந்தனர். பிறகு சமஸ்தமான தேவகந்தர்வர்களும் அநந்திகளும் அவ்வுத்தம ஸ்திரீகளும் இரவு கழிந்ததும் முனிவரிடம் விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

தொண்ணூற்றோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

தொண்ணூற்றிரண்டாவது ஸர்க்கம்.

பரதன் பரத்துவாசருக்குக் கௌசல்யாதிகளை யறிவித்தலும், சித்திரகூடம் செல்லலும், இடையிலுள்ள வனத்தில் பிரவேசித்தலும்.

முனிவரது விருந்துகளால் மிகவும் திருப்தியடைந்த பரதன் மறுநாள் சூரியோதயமானதும் அவரையணுகி "முனிவர் பெருமானே! என் ராமனிடம் செல்ல எனக்கு அனுமதியளிக்கவேண்டும். அவன் எங்கு வசிக்கின்றனன்? அதற்குப் போகும் வழி எது? அது இவ்விடத்திலிருந்து எவ்வளவு தூரம்?" என்று வினவினன்.

பரத்துவாசர் அவனை நோக்கி "பரதா! இங்கிருந்து இரண்டரை யோசனை தூரத்திலுள்ள பெரியதான ஓர் வனத்தில் சித்திரகூடமென்கிற ஓர் மலையிருக்கின்றது. அதன் வடபாகத்தில் மந்தாகினி நதி பெருகிவருகிறது. அதன் கரையில் மரங்கள் புஷ்பித்து அடர்ந்து விளங்குகின்றன. அந்நதியின் பக்கத்திலுள்ள சித்திரகூடமென்கிற மலையில் ஓர் பர்ணசாலையில் ராமாதிகள் வாசஞ்செய்கின்றனர்". என்று கூறி, போகும் வழியையும் நன்கு தெரிவித்தனர்.

அச்சமயம் தசரதனது மனைவிமார்களான கௌசலை முதலியோர் அம்முனிவர்க்கு வந்தனமளித்து அவரது பாதங்களைத் தமது கைகளினால் பிடித்துக்கொண்டு நமஸ்காரம் செய்தனர். கைகேயி மாத்திரம் அவமானத்தினால் அவரைப்பணிந்து மற்றவர்களைப்போல் எதிரில் நிற்கமுடியாமல் பரதனருகில் சென்று நின்றனள்.

பிறகு பரதன் முனிவரின் வேண்டுகோளின்படி தன் தாய்மார்களின் பெயர்களையும் அவரவர்கள் பெற்ற பிள்ளைகளின் பெயர்களையும் எடுத்துக் கூறினன். முடிவில் தன்

அன்னையைப்பற்றிக் கூறும்போது "அரசனைக் கொன்றவளும் அண்ணனைக் காட்டிற்குத் துரத்தியவளும் என்னை இவ் விசனத்திற்காளாக்கியவளும் மகா பாபிஷ்டையுமான கைகேயி என்பவள் இவளே. நானே இவள் வயிற்றில் பிறந்தவன்." என்றுகூறி அழுதனன்.

பரத்துவாசர் அவனைநோக்கி "பரதா! நீ கைகேயியிடத்தில் தோஷம் உளதென்று நினைக்கலாகாது. ராமனைக் காட்டிற்கனுப்பினதால் தேவதைகளுக்கும் தானவர்களுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் நன்மை யுண்டாகப்போகிறது" என்று கூறி அவனைத் தேற்றினர்.

பிறகு அனைவரும் அம்முனிவரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு அவரால் நன்கு ஆசீர்வதிக்கப்பட்டுப் பிரயாணஞ் செய்யத் தொடங்கினர். ராமனைப் பார்க்கவேண்டு மென்ற ஆவலினால் அவர்கள் சிறந்த வாகனங்களின் மேல் ஏறி மிகவிரைவாகச் சென்றனர். பரதன் அழகிய பல்லக்கில் பிரயாணம் செய்தனன்.

அப்பெரிய சேனைகளுடன் செல்லும் பரதன் இடையிலுள்ள அநேக வனங்களைத் தாண்டி ஆங்காங்குள்ள மலைகளிலும் நதிகளிலும் இளைப்பாறி முடிவில் அப்பெரிய வனத்தில் பிரவேசித்தனன்.

தொண்ணூற்றிரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

தொண்ணூற்று மூன்றவது ஸர்க்கம்.

பரதன் சித்திரகூடவனத்தில் நுழைவதும் ராமனது விடுதியைத் தேடுதலும்.

பரதனது பெரிய சைன்னியக் கூட்டங்கள் அவ்வனத்தில் செல்லும்போது அதிலுள்ள யானைக் கூட்டங்களும்,

புள்ளிமான், கலைமான, புலி, காடி முதலிய மிருகஙகளும் திகைததது ஆஙகாஙகு நின்றன. சமுத்திரம் போன்றதான அந்த சேனுசமூகமானது பூமி முழுவதையும மறைததுச் சென்றது. வெகுதூரம சென்றதால அவைகளைததும் களைத்திருககககணட பரதன் வசிஷடரை நோககி "இதோ சிததிரகூடம தெரிகிறது. இந்நதியே மந்தாகினி; அதோ கறுதத வனம விளங்குகிறது. மேகஙகள மழை பெய்வது போல மரஙகள புஷபஙகளைப பொழிவதைக காண்பீர்." என்றனன.

பின்னும பரதன தன் தம்பியை நோக்கி "சததுருக்னு இவ்வழகிய வனததைப பார்பபாயாக. அழகிய மான கூட்டங்கள துள்ளி ஓடுகின்றன. ஜனநடமாடட மிலலாமல் நிச்சப்தமாய் இருநத இவவனம் இப்பொழுது நமமுடைய சைனனியஙகள் நிரமபபபெற்று ஜனங்கள்நிறைநத அயோததியைப போலவே எனக்குத தோன்றுகிறது. குதிரை முதலியவற்றின் குளமபுகளிஞல் கிளப்பப்பட்ட தூள் காடு முழுவதும பரவி ஆகாயம முழுதும மறைதது நிறகின்றது. இதனுல எனககு ராமனுடைய விடுதி தெரியவிலலை. தமபி! அதோ அழகிய தோகைகளை விரிததாடும் மயில கூட்டங களைப பார. இபபிரதேசம சுவாககததைப போல தோன்று கிறது. ராமனைத தேடும்பொருட்டு சைனனியததிலுள்ளவர் ஆஙகாஙகுச சென்று காடு முழுவதும தேடுவார்களாக." என்றனன.

உடனே, சூரர்களான அநேக மனிதர்கள ஆயுதந் தரிதத வண்ணம காட்டில பிரவேசித்து அதில் கொஞ்ச தூரததில் புகையெழும்பக் கணடனர். உடனே இதைப் பரத னுககு அறிவித்தனர். ஜனசஞ்சாரமற்ற அப்பிரதேசத்தில்

டகை காணப்பட்டமையால், அவ்விடத்தில் திண்ணமாக ராமன் இருப்பானென்று நிச்சயித்த பரதன் சமுத்ரமான சைன்னியங்களையும் அங்கேயேதானே சப்தம் போட்டபடி நிறுத்தித் தானும் சுமந்திரனும் வசிஷ்டரும் ஆகிய மூவர் மாத்திரம் புகையின் நுனி புலப்பட்ட இடத்தில் கண்ணை வைத்து நிறுத்திக் கொண்டு சென்றனர்.

தொண்ணூற்று மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

தொண்ணூற்று நான்காவது ஸர்க்கம்

சித்திரகூடத்தில் அப்பிரதேசம் அயோத்தியைவிட அழகான தென்று ராமன் சீதையோடு சொல்லிக் கொண்டிருத்தல்.

சித்திரகூட மென்னும் அம்மலையில் ராமன் ஒரு மாத காலம் வசித்திருந்து பரதன் வருமன்று சீதைக்குச் சந் தோஷகரமாக அம்மலைச்சாரல்களிலுள்ள பல பல இயற்கை விநோதங்களை யவளுக்குக்காட்டி "தேவி! ரமணீயமான இப் பிரதேசத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதால் ராஜ்ஜியம் இழந்ததைப்பற்றியாவது நண்பர்களைப் பிரிந்திருத்தலா லாவது நேரக்கூடிய வருத்தம் எனக்குண்டாகவில்லை. மயில் களும் குயில்களும் பேடையன்னங்களும் வெகு மனோஹர மாய் இங்கு விளையாடுவதைக் காண்பாயாக.

இன்னுமிங்கு மான்களும் பெரும்புலிகளும் யானைகளும் சிறுத்தை கரடிகளும் மிக மிக நிறைந்திருக்கின்றன. பல வகைப் புஷ்பங்களையுடைய மரங்களின் நறுமணம் வீசு கின்றது. அதோ கின்னரர்கள் தம்பதிகளாய்க் கூடி ஒரு வரகொருவர் மனம்பொருந்தி விளையாடுவதைப் பார். வித

த்யாதரர்கள் மரக்கிளைகளில் வாள் முதலிய ஆயுதங்களைத் தொங்கவிட்டிருப்பதைப் பார். அப்ஸரஸ்திரீகள் கிரீடை செய்யும் அழகான குளங்களைப் பார். அழகிய அருவிகளையும் ஓடைகளையும் கண்டு களிப்பாயாக. இங்கு உன்னோடும் லக்ஷ்மணனோடும் கூடிப் பல்லாண்டுகள் இருப்பேனாயினும் அயோத்தியைவிட்டுப் பிரிந்த வருத்தம் எள்ளளவும் என்னைப் பாதிக்காது.

இந்த வனவாசத்தினால் தருமத்தில் தந்தையின் கடனைத் தீர்த்தலும் பரதனுக்குப் பிரியஞ் செய்கையுமாகிய இரண்டு பலன்கள் எனக்கு நேரிட்டன. சீதே! இவ்வனவாசம் இம்மையில் இன்பம் தருவதன்றி மறுமையிலும் வானுலகத்தைக் கொடுக்குமென்று உணர்வாய். அதோ தெரிகிற உயர்ந்த சிகரத்தைப் பார்! இம்மலையில் காமுகர்களுக்கான மெல்லிய புஷ்பங்களாலாக்கப்பட்ட வாசனை வீசும் படுக்கைகளைக் கவனி. இது அளகாபுரியையும் வடக்கிலுள்ள குரு தேசங்களையும்விடச் சிறந்து விளங்குகின்றது. பிரியே! இதில் பதினைந்து வருடங்கள் சுகமாக உன்னுடன் விளையாடிக் களித்தபின் ராஜ்ஜியத்தையடைந்து சுகத்தையநுபவிக்கப் போகிறேன்." என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தனன்.

தொண்ணூற்றுநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

தொண்ணூற்றைந்தாவது ஸர்க்கம்.

ராமன் மந்தாகினி நதியின் அழகைக் காட்டிச் சீதையை மகிழ்வித்தல்.

பின்னும் ராமன் சீதைக்குச் சந்தோஷத்தை யுண்டு பண்ணக் கருதி மந்தாகினியென்னு மழகிய நதியைக்காட்டி

சீதே! இந்நதி இரண்டு கரைகளிலும் பலவகைப் புஷ்பங்களை யும் பழங்களையுமுடைய மரங்கள் மூளைக்கப்பெற்றுக் குபேர னது பானஸமெனனும் தாமரையோடைபோல விளங்கு கிறது. குங்குமக் குழம்புபோன்ற அழகிய ஜலத்தையுடைய தாய் இருக்கிறது. சிறந்த தவ ஒழுக்கமுடைய முனிவர்கள் இதில தகுந்த காலத்தில் நீராடுகின்றனர். அதோ சித்த ஜனங்கள் நீராடுவதைப் பார். சக்கரவாகப் பறவைகள் கலவிக் காக ஒன்றுகக்கொன்று அழைத்து இனிய ஒலிகளைச் செய் கின்றன பார. இப்பிரதேசம் போகஸ்தானமாய் இருக்கையால் இதில வசிப்பது அயோத்தியில வசிப்பதைக்காட்டிலும் சுக மாய் இருக்கிறது. புண்ணியசாலிகளான சித்தர்கள் இதில ஸ்நானஞ் செய்வதால் இதன் ஜலம் பரிசுத்தமானது இதில நான நீராட விரும்புகிறேன். சீதே! நீயும் இதில இறங்கி உன் தோழிகளுடன் விளையாடுவதுபோல என்னுடன் ஜலக் கிரீடை செய்வாயாக.

மேலும் இவ்வனத்திலுள்ள ஜந்துக்களைப் பட்டணத்து ஜனங்களைப் போலவும், இம்மலையை அயோத்தியைப் போல வும் பிரீதியுடன் பாவித்திருப்பாயாக. லக்ஷ்மணன் என மனம் கோணுமல ஏவலபுரிகின்றனன். நீயும் எனக்கு அனு கூலையாகி நடக்கின்றனை. இதைவிட எனக்கு வேறு சுகந் தருவது யாது? இனி நான அயோத்தியை நினைக்கமாட் டேன்" என்று கூறியவண்ணம் அச்சித்திரகூடத்தில உலா விக் கொண்டிருந்தனன்.

தொண்ணூற்றைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

தொண்ணூற்றாறவது ஸர்க்கம்

பரதன் சைன்னியத்துடன் வருவதைக்கண்டு லக்ஷ்மணன் சந்தேகித்தல்.

அங்ஙனம் ராமன் மொழிந்து கொண்டே ஓரிடத்தில் சீதையுடன் உட்கார்ந்து அவளுக்கு இனியதான ஆகார வஸ்துக்களை யூட்டிக் கொண்டிருந்தனன். அச்சமயம் பரதனுடைய சேனைக் கூட்டங்களாலுண்டான கூச்சல்கள் கேட்டன. தூளிகள் ஆகாசமெங்கும் வெகுதூரம் பரவின. காட்டிலுள்ள மிருகங்கள் மிகவும் பயந்து கூட்டம் கூட்டமாக மூலைக்கு மூலை ஓட ஆரம்பித்தன.

இதைக்கண்ட ராமன் லக்ஷ்மணனைக் கூவியழைத்து அதற்கென்ன காரணமென்று அவனைத் தெரிந்து வரும்படி அனுப்பினன். லக்ஷ்மணன் வெகு சீக்கிரம் சென்று ஓர் உயர்ந்த பெரிய மரத்தின் மீதேறி நான்கு திசைகளி லும் கண் செலுத்தும்போது வடதிசையில் பெரிய சமுத் திரத்தைப் போன்ற பரதனது நான்கு விதமான சைன்னியங் களைக் கண்ணுற்றனன்.

உடனே அவன் கீழிறங்கி ராமனை நோக்கி "ராமா! பரதன் ராஜ்ஜியாபிஷேகம் பெற்றதோடு திருப்தியடையா மல், நாம் தாயாதிகளாதலால் நம்மால் ஒருக்கால் பிறகு தனக் குக் கஷ்டம் விளையுமென்று நினைத்து ராஜ்ஜியத்தைச் சாசு வதமாக அனுபவிக்கவிரும்பி நம்மைக் கொல்ல வந்துகொண் டிருக்கின்றனன். இதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. மலையத்திமரத்தின் கொடி அதோ தேரின்மேல் பறந்து கொண்டிருக்கிறது. ராகவா! சீதையை நீ பார்த்துக்கொள். இப்பொழுதே இப்பரதனையும் அவனைச் சேர்ந்தவர்கள் அனைவரையும் ஒரு நொடிப் பொழுதில் கொன்று உனக்கு

ராஜ்ஜியாபிஷேகம் செய்கிறேன். இப்பொழுதே அவர்களின தேகங்களை இக்கானகத்தில் திரியும் புலி முதலிய கொடிய மிருகங்கள் இழுத்துக்கொண்டு போகுமாக. இப்பிரதேசத்திலுள்ள காடுகளை யெல்லாம் ரத்தத்தினால் நனைத்துவிடப் போகிறேன். இதில் சிறிதும் சந்தேகப்படவேண்டாம்'' என்று மொழிந்து விரைந்தனன்.

தொண்ணூற்றாறுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

தொண்ணூற்றேழாவது ஸர்க்கம்

ராமன் லக்ஷ்மணனை சாந்தப்படுத்தல்.

இங்ஙனம் கூறக்கேட்ட ராமன் லக்ஷ்மணனைச் சமாதானப்படுத்த முயன்று "லக்ஷ்மணா! பிதாவாக்கிய பரிபாலனம் செய்கிறேனென்று பிரதிக்ஞை செய்த நான் என்னிடம் வந்த பரதனைக் கொல்லுவேனாயின் "ராமன் தந்தையின் வாக்கை மீறிப் பரதனைக்கொன்று ராஜ்ஜியத்தை அபகரித்தா" னென்று ஜனங்களால் நிந்திக்கப்படுவேனல்லவா? அப்படிப்பட்ட ராஜ்ஜியம் எனக்குத் தேவையில்லை. லக்ஷ்மணா! தருமத்தையும் செல்வங்களையும் பூமியையும் காமத்தையும் உங்களுக்காக நான் விரும்புகிறேனன்றி வேறில்லை. இப் பூவுலகம் முழுவதையும் வெல்வது எனக்கரிதன்று. ஆனால் அதாமத்தினால் வருமாயின் விரும்பேன்.

எனக்குப் பிராணனைப் போன்ற பரதன் அயோத்தியில் நடந்த விஷயங்களைக் கேள்வியுற்று மனம் வருந்தி என்னிடத்திலுள்ள அன்பினால் மனம் பொறுமல் நம்மைப் பார்க்கவந்தானன்றி வேறில்லை யென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. இவன் மனத்தினும் கூட நமக்கு அபகாரம் நினைக்க

டாடான. எனககு ராஜ்ஜியம் கொடுபபதற்காகவே வருகினறனன. உனககு எப்பொழுதாயினும் பரதன் அபகாரஞ் செயததுணடா? உனக்கென அவனிடததில இபபடிபபட்ட சநதேகம தோனறுகிறது? இனி இவவிதம் கூறுதே. அவனை இங்ஙனம் தகாத வாாதைகளைககொண்டு பேசினல அது என்னைச சொனனதேயாகும். நீ ராஜஜியம வேண்டுமென்னும் விருபபததினலை பரதனை இஙஙனம சொலவாயாயின் அவன் வந்தவுடன் உனக்கு ராஜ்ஜியததைத தரும்படி சொல்லுகிறேன. அவன் சிறிதும் தயஙகாமல் அவவிதமே கொடுததிடுவானெனபதில உனககுச சநதேகம வேணடிய தில்லை எனறனன்.

இவறறைச் செவியுற்ற லக்ஷ்மணன வெட்கமடைந்து "நமது தந்தையாா உனனைப் பார்க்க வருவதுபோல் எனக்குத் தோன்றுகிறது" என்று வேறுவிதமாக மொழிநதனன். இதை ராமனும் ஆமோதிததனன. அச்சமயம் பரதனது சேனைகள அப்பாவததகதின் தாழ்வரையைச சுற்றி ஒன்றரை யோசனைதூரம பரவி யிருநதது. பரதன் சைன்னியஙகளை ஆசசிரமததிற்கு வெளியே நிறுததி விட்டனன்.

தொண்ணூற்றேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

தொண்ணூற்றெட்டாவது ஸர்க்கம்

பரதன் குக சத்துருக்கனரோடு பாதசாரியாய் ராமனது ஆச்சிரமத்தைத் தேடல்.

பரதன் சததுருககனனை நோக்கி "நீ காலாட்களோடும் வேடர்களோடும கூடி இவ்வனம் முழுதும் ராமனைத தேடுவாயாக. குகன ஆயுதங்களைத் தரிததுத் தன் ஆட்களுடன் தேடககடவனுக. நான் மநதிரி புரோகிதர்களுடன பாத

சாரியாய வருகின்றேன். நான ராம லக்ஷ்மணர்களையும் சிதையையும காணாத வரையில் எனககு துக்க சாநதி உண்டாகாது. ராமனது பாதஙகளை என தலையில் தரிக்காத வரையில் எனக்குத் துயரம நீஙகாது. ஆ! ராமனை நொடிப பொழுதும விட்டுப பிரியாமலிருககிற சீதையும லக்ஷ்மணனு மனறோ பாககியசாலிகள்! குபேரன் நநதனவனததில் வசிப் பதுபோல் ராமன இம்மலைப பிரதேசததில வாசம் செயகினற ஊன். இசசித்திரகூடம சிறநத பாக்கியததைப பெறறது.'' எனறனன்.

இஙஙனம கூறிக்கொண்டே பரதன பாதசாரியாய் அவ் வனததில பிரவேசித்தனன். சறறு தூரம சென்று, புஷ்பித திருக்கும ஓர் மரததின் கீழே தஙகினன. அங்கிருநது ராம னது விடுதியினின்றும் புகைகிளமபிச் செலவதைககண்ட னன். உடனே சந்தோஷததினால மெய்மறநது தனனுடன் வந்த சேனா ஜனஙகளை நிறுததித தான மட்டும குகனுடன் வேகமாகப் போயினன.

தொண்ணூற்றெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

தொண்ணூற்றென்பதாவது ஸர்க்கம்

பரதன் குகனுடனும் மந்திரிகளுடனும் ராமனது விடுதியை அடைதல்.

பரதன் வசிஷ்டரை நோககி 'நீர் எனது தாய்மார்களை வேகமாக அழைததுககொண்டு வருக' என்று கூறிவிட்டுத் தான் முன்னதாகச சென்றனன். சுமந்திரனும் சதருக்க னனும் பின்சென்றனர். சிறிது தூரம சென்ற பரதன் ஓர் அழகிய பர்ணசாலையையும அதைச் சுற்றி அழகிய சோலை

களையும் அதற்கு முனனிலையில் நெருப்பு எரிப்பதற்கான கட்டைகளையும பூஜைக்குத தேவையான புஷபஙகளையும் கணடனன்.

பரதன சந்தோஷமடைநது சதருக்கனனையும மற்று முளள மநதிரிகளையும நோககி "பரதவாசர் சொன்ன இடததிறகு இதோ வநது விட்டோம. இதோ மந்தாகினி தெரிகினறது. இஙகுளள மரஙகளின நுனியில மரவுரிகள் கட்டப பட்டிருப்பதைப பாருஙகள. இது லக்ஷமணன சாயங் காலம முதலிய அகாலஙகளில காய கிழஙகுகளைக கொண்டு வரப்போய் மீளும்பொழுது வழி நன்கு தெரிவதற்காக அடை யாளம செயயபபட்டிருக்கினறது போலும. ஆகையால இவ் வழியே செலவோம. ஆ! இவ்வனம எவவளவு ரமணீயமாய் இருககின்றது! நான ராமனை இங்கு சந்தோஷமாகப் பார்ககப் போகிறேன்." என்று கூறி ஒரு முகூர்தத காலம் நடந்து சென்றனன்.

பிறகு தன்னுடன் வந்த ஜனஙகளை நோக்கிப் பரதன் "ஐயோ! ராஜாதிராஜனன ராமன் இக்கானகத்தில வெறும் தரையில் வீராஸனத்தில உட்கார்ந்திருக்க நேர்ந்ததே!; இனி என் ஜன்மம எதற்கு? அவன் சகலமான சுகங்களையும துற ந்து காட்டில் வசிககினறனனே! இவவித கஷ்டங்களை யநுப விககினற ராமனுடையவும் சீதையினுடையவும் பாதஙகளில் வீழநது எனககருள் புரியுமாறு நமஸ்கரிக்கப் போகிறேன். அவர்கள அருள புரியாவிடில் லக்ஷமணனுடைய பாதங்களி லும் விழப்போகிறேன." என்றிஙஙனம் புலம்பிக்கொண்டே சென்று ராமனது பர்ணசாலையைக் கண்டனன்.

பரதன் அப்பர்ணசாலையில் நெருப்பு எரியப்பெற்ற தும் பரிசுத்தமுமான அக்கினி வேதிகையைக கண்டனன்.

அந்த ரிஷியைப் போல வீற்றிருக்கும் ராமனைக் கண்டும் அவன் சடைகள் தரித்திருப்பதால் அடையாளம் தெரியாமல் ராமனோ அல்லனோ வென்று சிறிது காலம் யோசித்துப் பிறகு தெளிவுற்று அண்ணனென்று தெரிந்து கொண்டனன். துக்கமும் சோகமும் மேலெழப் பெற்று அவனருகில் சென்று கண்ணீர் பெருக்கத் தழதழத்த குரலில் அவனது வனவாசத்தை நினைத்துப் பலவகையாகப் புலம்பினன்.

பிறகு அவ்விராமனது பாதங்களில் விழச்சென்று கண்ணீர் மறைக்கையால் ஒன்றும் தோன்றப் பெறாமல் கதறிக்கொண்டே தரையில் விழுந்தனன். அங்ஙனம் விழுந்தவன் 'ஐயனே!' என்று ஒருமுறை கூவிப் பிறகு ஒன்றும் சொல்ல முடியாமல் திகைத்தனன். சத்துருக்கனனும் அழுது கொண்டே ராமனது பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினன். அந்த அரசகுமாரர்கள் அங்கு ஒருவர்க்கொருவர் கலந்திருப்பதைக் கண்டு அங்குள்ள சமஸ்த ரிஷிகளுங்கூட மனங்களிப்பின்றிக் கண்ணீர் பெருக்கினர்.

தொண்ணூற்றொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

நூறாவது ஸர்க்கம்.

ராமன் பரதனை க்ஷேமம் விசாரித்தலும், அவனுக்கு ராஜ நீதிகளை உபதேசித்தலும்.

தன்முன் கை கூப்பிய வண்ணம் நின்ற பரதனை ராமன் கண்டனன். பரதன் முகவொளி மழுங்கி இளைத்திருந்ததால் தெரிந்து கொள்ளமுடியாமல் சிறிதுநேரம் திகைத்துப் பிறகு தெளிந்து அவனை வாரியெடுத்துக்கொண்டு கட்டியணைத்து உச்சிமோந்து மடியில் உட்காரவைத்து அவனை

நோக்கி "என்னப்பனே! நீ வனத்திற்கு ஏன் வந்தனை? எப்படி வந்தனை? தந்தை பிழைத்திருப்பாராயின உனனை இவ்விடம அனுப்பமாட்டாரே. நீ இங்கு வந்ததனால் எனக்குச் சந்தேகமாய் இருக்கிறது. இப்பொழுது தந்தை பிழைத்திருக்கிறாரா? அல்லது துக்கத்தினால இறந்தனரா? அவர் க்ஷேமமா? அவர் சொற்படி நீ நடக்கின்றனையா? நீ அவரையும் வசிஷ்ட முனிவரையும் மற்றுமுள்ள தாயமார்களையும் கிரமப்படி பூஜித்து வருகின்றாயா? மற்றுமுள்ள ராஜ்ஜியகாரியங்கள் நன்கு நடைபெறுகினறனவா?

சிறந்த மந்திரிமார்களையுடையவனாய் இருக்கின்றனையா? ரகுகுல திலகனே! நீ நித்திரைக்கு உட்படாமலிருக்கின்றனையா? தகுந்த காலத்தில் விழித்துக்கொள்கிறாயா? பொருள் சம்பாதிக்கும உபாயங்களை ஆலோசிக்கின்றனையா? உன் பகையரசர்கள உனக்கடங்கி நடக்கின்றார்களா?

சிறந்த புத்திமானான ஒரு மந்திரி இருந்தால் அரசனுக்கு ஒரு கெடுதியும் நேராது. அளவற்ற ஐசுவரியங்கள் வந்தடையும். சிறந்த வேலைக்காரர்களை உடையவனாய் இருக்கின்றனையா? உனனை ஜனங்கள் அவமதிக்காமல் விரும்புகின்றனரா? உன்னுடைய சேனாதிபதி உன்னிடத்தில் விசுவாசமுடையவனாக இருக்கின்றானா? சேனா ஜனங்களுக்கும் மற்றுமுள்ள உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் காலங்களில் தரவேண்டிய சம்பளங்களைச் சரிவரக் கொடுத்து வருகின்றனையா?

உன்னிடத்தில் நம்பிக்கையுள்ள தூதுவனை நீ வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனையா? நீ உனது பகைவர்களின் சமாசாரங்களைத் தனித்தனியாக அனுப்பப்பட்ட மாறுவேடங் கொண்ட சாரணர்களால் தெரிந்து கொள்கின்றனையா? நீ நாஸ்திகர்களான பிராமணர்களை அருகில் சேரவொட்டாம

யிருக்கின்றனையா? அவர்கள் கபடவேடம் பூண்டு உன்னிடம் அன்பாய் இருப்பதுபோல் காட்டி உனக்கு துரபோதனை செய்து கெடுதிகளை விளைவித்து விடாதபடி ஜாக்கிரதையாக இருக்கின்றனையா? பெரியோர்களால் பரம்பரையாக ஆளப்பட்டு வந்த அயோத்தியைப் பத்திரமாகப் பரிபாலித்து வருகின்றாயா? நமது தேசம் சுபிக்ஷமாக விருக்கின்றதா?

வியாபாரத்தை நடத்துகிற வைசியர்கள் உன்னிஷ்டப்படி நடக்கிறார்களா? வியாபாரம் நன்கு விருத்தியடையுமாயின் ஜனங்களுக்குச் சுகம் மேன்மேலும் பெருகிவரும். அரசன் எப்பொழுதும் தருமத்தில் நிலை நின்று ஜனங்களுடைய கஷ்டங்களை நீக்கி அவர்களுக்கு இதத்தையே செய்தல்வேண்டும். உன் மனைவிகள் உனக்கு அநுகூலமாய் இருக்கிறார்களா? அவர்களிடம் நம்பிக்கையில்லாமல் ரகஸியங்களைச் சொல்லாதபடி இருக்கின்றனையா?

வேலைக்காரர்களால் நன்கு மதிக்கப்படுகின்றனையா? உனக்கு வரவு அதிகமாகவும் செலவு குறைவாகவும் இருக்கின்றதா? ஏழைகளுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் அன்னதானம் முதலிய தருமங்களைக் குறைவின்றிச் செய்து வருகின்றனையா? உன் பொக்கிஷத்தில் குறையாமல் ஐசுவரியம் பெருகி வருகின்றதா? நம் தேசத்தில் பக்ஷபாதமில்லாத நியாயங்கள் வழங்கிவருகின்றனவா? பொருளாசையால் ஒருவன் மேல் அபாண்டமான குற்றம்சாற்றி அவனைத் தண்டனைக்குட்படுத்தினால் அவனழுத கண்ணீரானது அவனைத் தண்டித்தவனுடைய புத்திரன் பசு முதலிய எல்லாவற்றையும் அழித்துவிடுமென்பதை அறிந்திருக்கின்றனையா?

கிழவர்களையும் சிறுவர்களையும் பண்டித சிகாமணிகளையும் பணத்தைக் கொடுத்தும், நட்பைக்காட்டியும், நல்ல

வார்த்தைகளைச் சொல்லியும் உன் வசப்படுத்துகின்றனையா? ஆசாரியர்களையும், தேவதைகளையும், அதிதிகளையும், தவம் செய்பவர்களையும், மேலான பிராமணர்களையும் நீ வணங்கி வருகின்றனையா? பொருளாசைகொண்டு தருமத்தை யிழந்து சுகத்திலும் காமத்திலும் ஆசை கொள்ளாமலிருக்கின்றனையா? இருபத்துநான்கு விதங்களான ராஜதோஷங்களைடம் நீ கைவிட்டிருக்கின்றனையா?

மிகுந்த மதியுடையவனே! தசவர்க்கம், பஞ்சவர்க்கம் சதுர்வர்க்கம் சப்தவர்க்கம் முதலியவைகளையும் இந்திரிய வசீகரணம், பிரகிருதி மண்டலம், தண்ட யாத்திரை, தண்ட விதானம் ஆகிய இவைகளையும் விதிப்படி நன்கு ஆராய்ந்து விடவேண்டியதை விட்டும் செய்யவேண்டியதைச் செய்து கொண்டும் வருகின்றனையா?

சாஸ்திரங்களில் சொன்ன லக்ஷணங்கள் பொருந்திய மந்திரிகளை மூவரையாவது நால்வரையாவது வைத்துக் கொண்டு ரகஸ்யமாக அவர்களெல்லாரையும் உடகாரவைத்துக் கொண்டாவது அல்லது தனித்தனியேயாவது கலந்து ஆலோசனை செய்கின்றனையா? நீ அறிந்த வித்தைகளில் சொல்லியபடி நடந்துகொண்டு வருகின்றனையா? பரதா! சிறந்த நீதிமார்க்கங்களை உனக்குச் சொல்லினேன். அவை எனக்கு எப்படியோ அப்படியே உனக்கும் இருக்கின்றனவா? நமது முன்னோர்கள் ராஜ்ஜியத்தை எவ்விதம் பரிபாலித்து வந்தனரோ அவ்வண்ணமே நீயும் பரிபாலித்து வருகின்றனையா? அரசனாயிருப்பவன் இவ்வாறு தருமம் தவறாமல் ஜனங்களை ஆட்சிபுரிவானாயின் அவன் இம்மையிலும் மறுமையிலும் மேன்மையான கதியை படைவான்'' என்றனன்.

நூறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

நூற்றிரண்டாவது ஸர்க்கம்

பரதன் அரசனுடைய மரணத்தைக் கூறல்.

இங்ஙனம் கூறக்கேட்ட பரதன் ராமனைப்பார்த்து "உனக்குப் பணிசெய்திருக்கும் தவமுடையேனான எனக்கு ராஜ்ஜியம் எதற்காக? மகாராஜனே! மூத்தவனிருக்க இளையவன் அரசனாயிருப்பது எங்குமில்லை ஆகையால் நீ இப்பொழுதே அயோத்திக்கு வந்து ராஜ்ஜியாபிஷேகம் செய்து கொள்வாயாக. ராஜனாயிருப்பது சாமானியமன்று. ராஜாவை மனுஷ்யனாக மூடர்கள் நினைப்பார்கள். அரசன் தெய்வாமிசம் என்பதை நான் அறிவேன். என்னப்பனே! நான் கேகயநாட்டிற்குப் போயிருக்கையில் உன்னுடைய பிரிவாற்றாமையால் சோகமடைந்த நமது தந்தை சுவர்க்கமடைந்தனர். அணிசிங்கமே! எழுந்திரு. சீக்கிரமாகத் தந்தைக்கு ஜலதர்ப்பணம் முதலிய செயல்களை லக்ஷ்மணனுடன் செய்வாயாக. நானும் சத்துருக்கனனும் முன்பே செய்துவிட்டோம்.

ரகுகுல ராமா! நீயே தந்தைக்குப் பிரிய குமாரன். மூத்தவனுமாய் இருக்கின்றனை. ஆகையால் நீ அவசியம் ஜலதர்ப்பணம் முதலிய மரணச்சடங்குகளைச் செய்யவேண்டும்." என்றனன்.

நூற்றிரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நூற்றிமூன்றாவது ஸர்க்கம்

ராமன் தந்தையை நினைத்துப் பலம்புதலும் ஜலதர்ப்பணம் செய்தலும் அயோத்தியா ஜனங்கள் ராமனிடம் வந்து சேருதலும்

தசரதன் இறந்த செய்தியைக் கேட்ட ராமன் தாங்க முடியாத மனவருத்தத்தினால் மெய்மறந்து கீழேவிழுந்து

மூர்ச்சித்தனன். பரத சத்துருக்கனர்களும் லக்ஷ்மணனும் சீதையும் கதறிக்கொண்டே ராமனை மூர்ச்சை தெளிவிப்ப தற்காக அவன் உடல் முழுதும் தண்ணீர் தெளித்தனர். சிறிதுநேரம் சென்று கண்விழித்த ராமன் "ஐயோ! தந்தை மாண்டனரே! இனி அயோத்தியில் எனக்கென்ன காரியம்? அரசன் என்னைப் பிரிந்ததனால் உயிர் விட்டனன். நான் அவருக்கு உடனிருந்து உத்தரகிரியைகள் செய்யப்பெற்றிலேனே! இப்படிப்பட்ட என்னால் அவருக்கென்ன பிரயோஜனம்?

பரதா! இனிநான் வனவாசம் தீர்ந்த பின்பும் அயோத்திக்குப் போக விரும்புகின்றிலேன். அப்படிப் போனாலும் எனக்கு 'இது நன்று இது தீது' என்று எடுத்துக் கூறுவார் யாரிருக்கிறார்கள்? என் தந்தை யொருவரே நலந்து கெடுதல்களை எனக்குப் பிரியமாக எடுத்துக் கூறவல்லவர். அப்படிப்பட்டவரை இழந்தபின் எனக்கு அவ்விடத்திலென்ன காரியம்?

ஐயோ! லக்ஷ்மணா! நீ தந்தை யில்லாதவனாயினையே! ஐயோ! சீதே! உன் மாமனாரான மகாராஜா மாண்டாரே." என்று கூறி வெகுவாகப் புலம்பினன். பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்கள் மந்தாகினி நதியில் நீராடித் தந்தைக்குச் செய்ய வேண்டிய ஜல தர்ப்பணாதிகளைச் செய்தனர். பிறகு கரையேறி இங்குணப் பிண்ணாக்கை இலந்தம் பழங்களுடன் கலந்து உருண்டைகள் செய்து தர்ப்பங்களைப் பரப்பி அவற்றின் மேலிட்டுத் தந்தைக்குப் பிண்டப்பிரதானஞ் செய்தனர்.

பிறகு ராமன் பர்ணசாலையை யடைந்து பரத லக்ஷ்மணர்கள் இருவரையும் அழுந்தக் கட்டிக்கொண்டு அழுதனன். இதைக்கண்ட பரதனுடைய சேனைசமூகங்கள் அங்கு வந்து ஓ! வென்று ஓலமிட்டுக் கதறினர். அவர்களுடைய

அழுகுரலாலேற்பட்ட சபததகிலை அப்பர்வததகில் எதிரொலி உணடாயிறறு. காட்டிலுளள சகலவிதமான மிருகஙகளும் பயநதோடின. பறவைக கூட்டஙகள திகிலடைநது பறநதோடின. பிறகு சேனைக் கூட்டஙகள பர்ணசாலையைச சமீபிதது ராமனைக் கணடன.

ராமன் அந்த ஜனஙகளைக கணடு பிள்ளைகளைத் தகப்பன் போலவும பெணகளைத தாய போலவும பெருமையுடன அணைததுககட்டிக கொணடான். சிலர் ராமனை வணஙகினர். ராமன சிநேகிதாகளையும உறவினாகளையும் மறறுமுள்ளவர்களையும் அவரவர்ககுத தகுநதபடி சமமானிததனன். அவவிடத்தில் ராமன் முதலியோருடைய அழுகுரலானது பூமியிலும ஆகாயததிலும, மலைககுகைகளிலும் திசைகளிலும எதிரொலி உணடாகி மிருதங்க சப்தம்போல் ஒலிததது.

நூற்றிரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நூற்றுமூன்றுவது ஸர்க்கம்.

ராமன் தாய்மார்களையும் வசிஷ்டா மந்திரிகள் முதலானோர்களையும் கண்டு பேசுதல்.

வசிஷடர் தசரதரது மனைவிமார்களை முன்னிட்டுக் கொணடு ராமனைப் பார்கக விருபபமுற்று அவ்விடத்திறகு வந்து சேர்ந்தனர். வரும் வழியில கௌசலயை முதலியோர் மநதாகினியில ராம லக்ஷமணர்கள ஸநானம் செயயும் தண்ணீர்த துறையையும், அவர்களால் தர்பபைகளின்மேல் பரப்பி வைககப்பட்ட பிணடங்களான இங்குணப் பிணாககு உருணடைகளையும் கணடு அடக்கமுடியாத

துக்கமடைந்து புலம்பியழுதனர். கடைசியில் ரிஷிகள்போல் விளங்குமு ராம லக்ஷ்மணர்களைக் கண்டனர்.

ராமனும் லக்ஷ்மணனும் தாய்மார்களுடைய பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு நமஸ்காரம் செய்தனர். அங்ஙனம் வணங்கின புத்திரர்களின் முதுகிலுள்ள தூளிகளை அவர்கள் தங்கள் கைகளால் துடைத்தனர். சீதையும் கண்ணீர்விட்டுக் கொண்டே மாமியார்களின் பாதங்களைப் பிடித்து வணங்கினள். கௌசல்யை சீதையைக் கண்டு பரிதபித்துத் தன் சொந்த மகளைப்போல கட்டிக்கொண்டு "சீதே! நீயோ ஜனக ராஜன் திருமகள். நீ எப்படி ஜனசஞ்சாரமில்லாத இவ் வனத்தில் வசிக்கின்றாய்? வெயிலில் வதங்கின தாமரைபோல வும், வாடி வதங்கின கருநெய்தல் போலவும், மேகங்களால் மறைக்கப்பட்ட சந்திரகலைபோலவும் உன்முகம் காணப்படு கிறதே!" என்று துக்கமேலீட்டால் புலம்பினள்.

பின்னர் ராமன் வசிஷ்டரை வணங்கி அவருடன் கூடவே உட்கார்ந்தனன். பரதனும் மந்திரிகளோடும் பட்டணத்தி லுள்ள முக்கியமான உத்தியோகஸ்தரோடும் மற்றுமுள்ளவர் களோடும் ராமனது சமீபத்தில் உட்கார்ந்தனன். ராமனும் லக்ஷ்மணனும் பரதனும் அப்போது காருபத்தியம் முதலிய மூன்று நெருப்புகளைப்போல விளங்கினர்.

நூற்றுமூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

நூற்றுநான்காவது ஸர்க்கம்

பரதன் ராமனை ராஜ்ஜியபாரம் பெற்றுக்கொள்ளும்படி வேண்டுதலும் ராமனது சமாதானமும்.

ராமன் பரதனைநோக்கி "நீ சடைகளைத் தரித்து மரவுரி யுடுத்து மான்தோலைப் போட்டுக்கொண்டு இவ்வனத்திற்கு

வந்த காரணம் என்ன?" என்று வினவ, பரதன் "நம தந்தை கேவலம ஓர பெண்பிள்ளையின பேச்சைககேட்டுத தன்கீர்த்தி யெல்லாம பாழாகும்படி மூததவனான உனக்குச் சேரவேண் டிய ராஜ்ஜியததை எனக்குககொடுகக இசைநததுடன தர் மாதமாவான உன்னையும இககதிககுளளாககி அதனுல் சோகமுற்றுச் சுவாககமடைநதனர். கைகேயியோ விதவையாகி சோகததினுல் இளைத்து நரகததில விழபபோ கின்றனள். அவள வயிற்றில பிறநது வீணான அபவாதத திற்கு ஆளாயிருக்கும உன் அடிமையான எனமீது அருள கூர்ந்து ராஜஜியத்தைபபெற்று அபிஷேகம் கொணடருளவா யாக. தருமததின்படி உனககே உரிய அரசை நீ கைப்பற்ற வேணடும" என்று கூறிக கணகளில நீர் பெருக மிகுந்தவருத தததுடன் ராமனது பாதங்களைப பிடிததுக்கொணடு நமஸ கரிததனன்.

அநதப பரதனை ராமன அணைததுக்கொண்டு "பரதா! உனனிடம சிறிதும் தோஷம இருபபதாக எனககுத தோன்றவிலலை. நீ சிறியவனுதலால பூஜிககத தகுநதவளான உன தாயை நிந்திககினறனை. இது உனககு யுக்தமனறு. பெரியோர்கள் எப்பொழுதும தமமைச்சேர்ந்த சீடாகளிடத திலும அடியவர்களிடததிலும, மனைவிகளிடததிலும மனம் தோன்றியபடி செயயலாமெனறு சாஸ்திரஙகளில கூறப படடிருக்கின்றது. உலகததில சாதுககள் மனைவிகளையும, பிளளைகளையும, சிடர்களையும் கட்டளைப்படி நடக்கவேண்டிய வர்களெனக கூறுகின்றனர். நாமும அபபடியே தசரதனது கட்டளைககு உடபடடவர்களேயென்று நீ அறிவாயாக. ஆகையால நம் தாய் தந்தையா கடடளைபபடி நான காட்டில் வசிககவேணடியவன. நீ அரசைக கைப்பற்றி ஆள வேண்

டபவன. சுவர்ககலோகம் கிடைபபினும நான தநதைபின வாககை நிறைவேற்றுமலிருக்கமாட்டேன" என்றனன.

நூற்றுநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நூற்றைநதாவது ஸர்க்கம்.

மீளவும் பரதன் ராமனை வேண்டுதலும் ராமன் தத்துவங் களைககூறிச் சமாதானம் சொல்லுதலும்

இஙஙனம ராமாதிகள பேசிககொணடிருககுமபோதே அனறிரவு கழிநதது. மறுநாள காலை அனைவருமெ ழுநது காலைககடனகளை முடிதது மநதாகினியில நீராட ஜபதபங் களைச செய்து ராமனிடம் வநது சோநதனர. அபபொழுது பரதன ராமனை நோககி "ராமா! நீ ஒருவனது ராஜ்யததை மறறொருவன எபபடிக கைபபறறலாம என்று நினைகக வேணடா. நீயே எனக்கு இந்த அரசையளிததனை. அதனை மீணடும் நான் உனககே கொடுக்கிறேன. தயவு செயது பெறறுககொளளவேணடும்;

ராஜ்ஜியததை ஆளவது மிகுந்த கஷ்டம். அதற்கு நீ தவிர மற்றெவனும் வல்லனல்லன். சக்கரவர்ததியே! குதிரையைப போல் கழுதையால நடக்கமுடியாது. கருடனைபபோல கேவலமான ஒரு குருவி ஆகாயததில பறக்க முடியாது. அதைப்போல், உனனைபபோல என்னால ராஜ்ஜியததைப பரிபாலிகக முடியாது. என் வேணடுகோளை ஏற்றுககொணடு அந்தப்புரதது ஸ்திரீகளையும மறறுமுளள மகாஜன சமூகஙகளையும் சநதோஷிக்கச செய்வாயாக." என்றனன.

இவறறைபெயலலாம் கேட்டுக கொணடிருந்த பட்டணதது ஜனஙகளும் அங்குளள மற்றைய பேர்களும "தகும். தகும. நலலது. நலலது" என்று ஒரே மிடறுகக கூறினாகள.

ராமன் பரதனைச் சமாதானப்படுத்த விரும்பி "பரதா! புருஷன் ஸ்வதந்திரமுடையவனல்லனாதலால் தன்னிஷ்டப்படி நடக்க முடியாது. எல்லாம் தெய்வச் செயல். ஆகையால் கைகேயியினால் நான் வனம்வந்துளேனென்று நீ நினைப்பது முற்றிலும் தவறு. தந்தை மரணமடைந்ததைப் பற்றி வருந்துவதும் யுக்தமன்று. உலகில் சகலவிதமான ஐச்வர்யங்களும் அழியக்கூடியவை. எவ்வளவுதான் உயர்வாக வாழ்ந்த போதிலும் எவனுக்கும் மரணம் என்பது உண்டு. 'ஆறிலும் சாவு, நூறிலும் சாவு' என்பது உனக்குத் தெரியாததன்றே. ஆகையால் மனிதர்கள் மூப்பு (கிழத்தனம்) இறப்புகளுக்குட்பட்டு நாசமடைகின்றனர். கடந்த இரவு மறுபடியும் திரும்பிவாராது. ஆற்றில் செல்லும் வெள்ளநீர் சமுத்திரத்தையடையுமேயன்றித் திரும்புவதில்லை. வெயிற் காலத்தில் சூரியகிரணங்கள் ஜலத்தை இழுப்பதுபோல இரவும் பகலும் பிராணிகளின் வாழ்நாட்களை நசிக்கச்செய்கின்றன. நீ நிற்கிலும் நடக்கிலும் உன்னுடைய வாழ்நாள் குறைந்து கொண்டே வருகிறது. ஆகையால் உன்னைப் பற்றி நீயே சோகிப்பாயாக. உனக்கே இங்ஙனம் இருக்க மற்றவருக்காக ஏன் சோகிக்கின்றாய்? பிறந்த பொழுதே எவர்க்கும் மரணம் சித்தம். அதைத் தவிர்க்க எவராலும் முடியாது. ஆகையால் நன்றாகப் பிழைத்திருக்கும் காலத்திலேயே ஆத்மவிசாரம் செய்து இம்மையில் நேரும் அனர்த்தங்களைப் போக்கிக்கொள்ள வேண்டும். மனிதர் காலம் செல்லச்செல்லத் தம் ஆயுள் குறைகிறதென்பதை நினைப்பதில்லை. முடிவில் சாவைத் தவிர்க்க எவராலுமாகாது. ஆகையால் மாண்டொழிந்தவரை நினைத்து அழுவதால் யாதும் பயனில்லை. நம் தந்தை இப்பொழுது மானிட

தேகத்தை விட்டுப் பிரமலோகத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கின்றார். அவரைப் பற்றிக் கவலையுறாதே. அவர் கட்டளைப்படி ராஜ்ஜியத்தைப் பரிபாலித்துக் கொண்டிருப்பாயாக." என்றனன்.

நூற்றைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நூற்றாறாவது ஸர்க்கம்

பரதன் ராமனை மீளவும் வேண்டிக் கொள்ளல்.

பிறகு மீண்டும் பரதன் ராமனை நோக்கி "ராமா! உன்னைப் போன்றவன் உலகில் ஒருவனும் இருக்கமாட்டான். சங்கடமும் சந்தோஷமும் உனக்கு ஒன்றே. கற்றறிந்த பெரியோர்களும் கூட உன்னைப் பூஜிக்கின்றனர். ஆயினும் நீ அவர்களைக் கௌரவிக்கும் பொருட்டு அவர்களை வினவிச் சந்தேகங்களைத் தீர்த்துக்கொள்கின்றனை. நீ ஆத்மஞானமுடையவனாகையால் விசனத்திற்கு மனவருத்தமுறமாட்டாய். நீ வருத்தமடையாதிருந்த போதிலும் நான் எப்படிப் பொறுத்திருக்க முடியும்? ராமா! நீ கழிகாலம் நிகழ்காலம் வருங்காலம் என்கிற மூன்று காலங்களையும் அறிந்தவன். தயாநிதி. பிராணிகளின் பிறப்பையும் இறப்பையுமறிந்தவன். குணக்கடலான உன்னை நான் ஊரிலில்லாத சமயத்தில் தந்தை கைகேயியினிடத்துள்ள மோகத்தினால் இக்கதிக்காளாக்கினர். என் தாய் என் நிமித்தமாக நடத்தின பாபகாரியம் எனக்குச் சம்மதமன்று. நமது தந்தை தர்மவானாயிருந்தும் ஒரு பெண்பிள்ளைக்குப் பிரியம் செய்வதற்காக இப்படிப்பட்ட பாபகாரியத்தைச் செய்தனர். அவர் செய்த காரியம் தருமத்தை மீறியிருப்பதால் நீ நற்பொருளை நெஞ்சில் கொண்டு அதைத் திருப்புவாயாக.

எந்தப் புதல்வன் தந்தை செய்த காமமல்லாத காரியத்தைச் சரிப்படுத்த விரும்புவானோ அவனை உத்தமனான புதல்வனென்று உலகத்தவர் கூறுகின்றனர். அப்படியல்லாதவன் புதல்வனேயல்லன். நீ அப்படிப்பட்ட புதல்வனாய் இருப்பாயாக. ஆகையால் தந்தை உலகத்தில் விவேகிகளால் நிந்திக்கும்படி செய்த பாபகாரியத்தை நீ அனுசரிக்கலாகாது. என்மீது அருள்கூர்ந்து ராஜ்ஜியத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

இன்னும் ஆச்சிரமங்கள் நான்கிலும் கிருகஸ்தாசிரமமே சிறந்தது. அதை எப்படி நீ விட்டுத் துறக்கலாகும்? நானோ கல்வியிலும் வயதிலும் உன்னைவிடச் சிறியவன். நற்குணங்களும் புத்தியுமில்லாதவன். ஆகையால் எல்லாவிதங்களிலும் மேலோனாகிய நீ இருக்கையில் நான் அரசாளுவது சிறிதும் தகாது.

ஆகையால் ஜனங்கள் எல்லோரும் வசிஷ்டர் முதலிய மந்திரவித்துக்களான ருத்விக்குகளும் இங்கேயே உனக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடத்துவார்களாக. இந்திரனைப்போல் அயோத்தியைப் பரிபாலிப்பாயாக. நீ இவ்விதம் செய்தால் என் தாயின் உலக நிந்தையைத் துடைப்பதுடன் தந்தையைப் பாபத்தில் விழாதபடியும் பாதுகாத்தவனாவாய். உன்னைத் தலைசாய்த்து வணங்குகிறேன், என்மீது கிருபை செய்ய வேண்டும், நீ என் வார்த்தையைத் தள்ளி வனத்திற்கே போவாயாயின் நானும் உன்னோடுகூடவே வனத்திற்கு வருகின்றேன்.'' என்றனன்.

இங்ஙனம் பரதன் எவ்வளவு வேண்டிக்கொண்டபோதிலும், ராமன் தந்தையிட்ட கட்டளையில்தானே நிலை நின்று அயோத்திக்குத் திரும்ப விருப்பமில்லாதிருந்தனன். இதைக்

களா— ஜனங்கள் ஒரே காலத்தில் சந்தோஷத்தையும் துக்கத்தையுமடைந்தனா. ராமன அயோத்திக்கு வரமாட்டா னென்று துக்கத்தையும சொன்னசொல தவறாதவன என்று சந்தோஷத்தையும பெற்றனா.

நூற்றாறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நூற்றேழாவது ஸர்க்கம்.

பரதன் தந்தையின் காமமோகத்தை நிந்திக்கையில் ராமன் அதை மறுத்து அவா தருமத்தையே ஆசரித்தாரேன்று புகழ்ந்து சோல்லுதல்.

அப்போது ராமன் மீண்டும பரதனை நோக்கி "பரதா! நீ நம் தந்தையை நிந்திக்கலாகாது முனபு அவா ஒரு சமயத்தில் கைகேயியிடம பிறந்தவனுக்கே ராஜ்ஜியம கொடுப்பதாகப் பிரதிக்ஞை செய்திருக்கின்றனா. இன்னும அவா தேவாசுர யுத்தத்தில் உன தாய செய்த பணிவிடைக்கு மிகவும் சந்தோஷித்து அவளுக்கு இரண்டு வரங்களைக கொடுத்தனர். அதன பயனுகவும நான வனமேகவும நீ அரசாளவும நோந்திருக்கிறது. ஆகையால தந்தையின வாக்கை சத்தியமாக்குவதில நாம் நிலை நின்று அவா கட்டளைபபடி நடக்கவேண்டும். பரதா! நீ என்னைபபற்றித தந்தையைக கைகேயியிடம பட்ட கடனில் நின்றும விடுவித்து அதனுல அவரையும் உன் அன்னையையும சந்தோஷபபடுத்துவாயாக.

இன்னும் கேள. தந்தையின் இஷ்டபூர்த்திகளைத் தவறாமல செய்து பரலோகத்தில அவருக்கு சுகத்தை உண்டாக்குத்லே புத்திரனின கடமை. ஆகையால் நம தந்தைக்கு நரகமுண்டாகாதிருக்குமாறு நீ நடந்துகொள்வாயாக. இனி

நீ அவனவரையும் அழைத்துக்கொண்டு அயோத்திக்குச் சென்று அரசாளுவாயாக. நான் மனக்களிப்புடன் இப்பொழுதே தண்டகாரணியம் செல்கின்றனன். நீ மனிதர்களுக்கெல்லாம் ராஜனாக இருப்பாயாக. நான் வனத்திலுள்ள மிருகங்களுக்கெல்லாம் அரசனாய் இருக்கின்றனன். பரதா! வெண்குடை உன் தலைமேல் சூரிய கிரணங்கள் படாமல் தடுத்து நிழலைச் செய்யுமாக. நானும் இக்காட்டிலுள்ள மரங்களின் நிழலைப்பற்றிச் சுகமாய் இருக்கின்றனன். உனக்கு சத்துருக்கனனும் எனக்கு லக்ஷ்மணனும் சகாயர்களாக இருக்கிறார்கள். நாம் நால்வரும் பரஸ்பர சகாயத்தால் நம் தந்தையின் வார்த்தையை உண்மையாக்கவேண்டும். நீ மனவருத்தப்படாதிருப்பாயாக" என்றனன்.

நூற்றேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நூற்றெட்டாவது ஸர்க்கம்

ஜாபாலி முனிவர் நாஸ்திகமதத்தைக் கூறி ராமனை ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொள்ளும்படி வற்புறுத்தல்.

அச்சமயம் அங்கு முனிக்கணங்களுடன் வீற்றிருந்த ஜாபாலிமுனிவர் அதர்மமதமான நாஸ்திக மதத்தின் உரைகளைக் கூறி அதனால் ராமனை வாக்கில் வெல்ல வேண்டுமென்கிற எண்ணத்தோடு அவனை நோக்கி "ராமா! நீ என்ன சாமானியமனிதனைப்போல பேசுகின்றனையே! எவனுக்கு எவன் பந்து? எவனுக்கு எதனால் எது உண்டாகக்கூடியது? எவனும் பிறக்கும்போது ஒருவனாகவே பிறக்கின்றனன். சாகும்பொழுதும் அப்படியே. ஆகையால் எவனும் கூடப் பிறப்பதில்லை. கூடச்சாவதுமில்லை. விஷயம் இப்படியிருக்கும்போது எவன் தந்தையென்றும் தாயென்றும் மிகவும் பக்தி

அடைவானே அவன் பைத்தியக்காரனே யாவான். ஒருவ னுக்கு மற்றொருவன் ஒன்றுமேயல்லன், ஒருவனோடொரு வருக்கு எவ்வளவும் சம்பந்தமில்லை.

ஒருவன் ஒரு கிராமத்திற்குச் செல்கையில் நடுவில் இளைப்பாறும் பொருட்டு ஓரிடத்தில் வசித்திருந்து மறுநாள் அவ்விடத்தை விட்டுப் பிரயாணப்படுவதுபோலவே, மனிதர் கருமசம்சாரயாத்திரை செய்துகொண்டு நடுவில் வாசஸ் தானத்தைப்போல தாயையும் தந்தையையும் வீட்டையும் பொருளையும் பெறுகின்றனர். ஆகையால் தாய் தந்தை முதலானோர் கேவலம் வாசஸ்தானம் போன்றவரேயன்றி வேறல்ல. நல்லபுருஷர்கள் அவர்களிடத்தில் மனப்பற்று வையார்கள்.

ஓ! ராமா! நீ முறைமையான அரசாட்சியைவிட்டு துக்கத்தை விளைப்பதும், இளவயதிற்குத் தகாததாய பல கஷ்டங்களைத் தருவதுமாகிய இந்தக் கோணல்வழியை (வன வாசம் செய்தலை) அநுசரிப்பது அடியோடு தகாது. உனக் குத் தசரதனோடு ஒருவித சம்பந்தமுமில்லை. அவனுக்கும் உன்னோடு எவ்வித சம்பந்தமுமில்லை. அவன் வேறு; நீ வேறு.

ஜந்துக்களுக்குத் தந்தை முக்கிய காரணமன்று. ருது காலத்தில் தாய் தரித்த சுக்கில சோணிதங்களே முக்கிய காரணம். அதனாலேயே உலகில் புருஷன் பிறக்கின்றனன். உன் தந்தை எங்குப்போக வேண்டுமோ அவ்விடத்திற்கே போயினன். (பூதங்களில் ஐக்கியமாயினன்). இது, இறப்ப வர் அனைவர்க்கும் சுபாவம். நீயோ இல்லாத சம்பந்த மொன்றை இழுத்து வைத்துக்கொண்டு பிரத்தியக்ஷ சௌக்கியத்தைவிட்டு கேவலம் தருமத்திலே மனம் ஊன்றி யிருக்கின்றனை. பணத்திலும் தருமத்திலும் பூட்டுன்றவர்

இருந்து வருத்தமுற்றுக் கெடுவதேயன்றி, செத்த பின்பும் துக்கத்தையே அடைந்து கெடுவார்கள். கருமங்கள் பிரயோஜனமற்றவை. ராமா! பித்ரு வசனபரிபாலனம் செய்ய வேண்டுமென்று நினைக்கின்ற நீ பரலோகமேயில்லையென்று தெரிந்து கொள்வாயாக. பரலோகசுகங்களைக் கொடுக்கும் என்னப்படுகிற பித்ருவசன பரிபாலனம் முதலிய தருமங்களை அப்புறந்தள்ளி பிரத்தியக்ஷ ஸித்தமான ராஜ்ஜிய போகாதிகளை அங்கீகரித்து பரதனுடைய வேண்டுகோளை மறுக்காமலிருப்பாயாக" என்றனர்.

நூற்றெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

நூற்றொன்பதாவது ஸர்க்கம்

ராமன் ஜாபாலியின் நாஸ்திக வாதத்தைக்கண்டித்து வைதிக மதத்தை ஸ்தாபித்தல்.

ராமன் இங்ஙனம் கூறின ஜாபாலியை நோக்கி "முனிவரே! நீர் எனக்கு இப்பொழுது கூறின வாதங்களை ஆதரிக்கத்தக்கனபோல் தோற்றுமேயன்றி உண்மையில் அவை முற்றிலும் அபத்தம். அங்ஙனம் செய்தால் பிறகு துக்கமே விளையும். என்னை எவரும் வெகுமானிக்கமாட்டார்கள். நீதிநெறி தவறின என்வார்த்தையை எவரும் கேட்கமாட்டார்கள். எவரும் அவரவர் இஷ்டப்படி நடக்கத் தொடங்கிவிடுவார்கள். ஏனெனில் அரசன் எப்படி நடப்பானோ அப்படியேயன்றோ குடிகளும் நடப்பார்கள். ஆகையால் எனக்கு மாத்திரமேயன்றி உலகத்தவரனைவர்க்கும் பரலோகத்தில் கேடுவிளையும்.

அரசர்களது நடத்தையானது சத்தியமே வடிவாயிருக்கப் பெறுவது. எனவே சமஸ்தமான ஜனங்களுக்கும் உலகுக்கும் சத்தியமே முக்கியமானது. சத்தியத்தினாலேயே சுவர்க்கம் பரமபதம் முதலியவற்றைப் பெறலாகும். சத்தியமே உலகத்தில் அரசனும் தெய்வமுமாகும். செல்வமும் சத்தியத்தையே எப்பொழுதும் பற்றியிருக்கிறது. சத்தியத்தைக் காட்டிலும் பரமகதி வேறொன்றுமில்லை. ஆதலால் சத்தியத்தை விடலாகாது. சத்தியம் தவறாதவனுக்கு இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும் சுகமுண்டாகும். சத்தியம் தவறுகிறவனுக்கு நரகமே சித்திக்கும்.

நான் எனக்குள் சத்தியசந்தன், நீ சொன்னபடி செய்கிறேனென்று கைகேயியிடம் சபதம் செய்திருக்கின்றனன். இப்படிப்பட்ட நான் சத்தியமாகிய தந்தையின் கட்டளையை எப்படி மீறுவேன்? உம்முடைய மோசவார்த்தைகளால் நான் மயக்கமுற்று சத்தியம்தவறி நடக்கமாட்டேன். சத்தியம் தவறி நடப்பவன் கொடுக்கும் ஹவ்யகவ்யங்களைத் தேவதைகளும் பிதிர்களும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்களென்று சாஸ்திரம் கூறுகின்றது.

இந்த சத்தியம் என்னும் தருமம் ஆத்துமாவைக் குறித்து இடைவிடாமல் நடப்பதென்று நான் நினைக்கின்றேன். சத் புருஷர்கள் அணிகிற இந்த சடை மரவுரி முதலியவை சத்தியத்திற்காகவே ஏற்பட்டதன்றி வேறில்லை. நான் மனம் வாக்கு காயம் என்கிற மூன்றுவிதத்தாலும் சத்தியம்தவறி நடக்க மாட்டேன். ஆகையால் நான் தந்தையிடத்தும் கைகேயியிடத்தும் செய்த பிரதிக்கினையின்படி வனவாசம் செய்துகொண்டு பிதிர் வாக்கியபரிபாலனமென்னும் தருமத்தை நடத்தியே காலத்தைக்கழிப்பேன்.

கருமங்கள் பிரயோஜனமற்றவை என்று சொன்னீர். தேவேந்திரன் நூறு யாகங்கள் செய்து தேவராஜனானான். மகரிஷிகளும் கொடுமையான தவங்களைச்செய்து சுவர்க்கமடைந்திருக்கிறார்கள். சத்தியம், தருமம், வீரம், ஜீவகாருணியம், இன்சொல், கடவுளைப் பூஜித்தல், விருந்தோம்பல் ஆகிய இவையெல்லாம் சுவர்க்கத்திற்கு மார்க்கமென்று வேதம் கூறுகின்றது. அவ்வித வேதமார்க்கத்திற்கு விரோதமாய நாஸ்திக வாதம்புரியும் உம்மை என் தந்தை தமது அருகில் வைத்துக்கொண்டிருந்ததைப்பற்றி நான் மிகவும் வருந்துகிறேன். நாஸ்திகனுடைய முகத்தில் விழித்தாலும் பாபமேயாகுமென்று நான் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன்" என்று கூறினன்.

இங்ஙனம் ரோஷத்துடன் கூறின ராமனது வார்த்தை களைக்கேட்ட ஜாபாலி "ராமா! நான் நாஸ்திகனல்லேன். தருமசங்கடகாலம் வரும்பொழுதுமாத்திரம் காரியசித்தியின் பொருட்டு நான் நாஸ்திகவாதம் செய்வது வழக்கம். அப் படிப்பட்ட சங்கடகாலம் இப்பொழுது வந்தமையால் நாஸ்திக வாதம் செய்தேன். உன்னை அயோத்திக்குத் திருப்பவேண்டியும் பரதனுக்கு அருள்புரியச் செய்ய விரும்பியும் இங்ஙனம் உரைத்தேனன்றிவேறில்லை" என்று நல்வார்த்தைகளால் ராமனுக்குச் சமாதானம் சொல்லினர்.

நூற்றொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நூற்றுப்பத்தாவது ஸர்க்கம்.

வசிஷ்டர் ராமனது கோபத்தைத் தீர்த்து ராமனைத் திருப்ப முயலுதல்.

ஜாபாலியின் வார்த்தைகளால் மிகவும் கோபமடைந்திருந்த ராமனை நோக்கி வசிஷ்டர், அவர் (ஜாபாலி) கூறின

தறகுக் காரணத்தை விளக்கிய பிறகு "ராமா! நான் உலகத்தி னுடைய உற்பத்திக் கிரமங்களையெல்லாம் இதோ கூறு கிறேன் கேள். முன்பு எல்லாம் ஜலம் நிரம்பி இருந்தது. அதில் பூமி உண்டாக்கப்பட்டது. அதில் பிரம்மாவும் தேவதைகளும் உண்டானார்கள். பிறகு நாராயணன் பன்றி யுருக்கொண்டு ஜலங்களினின்றும் பூமியை எடுத்தனன். அந்த பிரம்மாவும் தன் புத்திரர்களாகிய மரீசி முதலானவர் களோடு கூடி இந்த ஜகத்தையெல்லாம் படைத்தனன்.

பரப்ரஹ்மமான நாராயணனிடமிருந்து பிரமன் உண் டாயினன். அப்பிரமனிடமிருந்து மரீசி உண்டாயினர். மரீசிக்குக் காசியபரும், காசியபருக்கு சூர்யனும், சூர்யனுக்கு வைவஸ்வதமனுவும் பிறந்தனர். வைவஸ்வதருக்கு இக்ஷ்வாகு பிறந்தனன். அவனே அயோத்திக்கு முதன்மையான மன்னவன். அவனுக்கு 'குக்ஷி' என்பவனும் குக்ஷிக்கு விகுக்ஷி என்பவனும் விகுக்ஷிக்கு பாணனும், பாணனுக்கு அனரண்யனும், அனரண்யனுக்கு பிருகு என்பவனும் பிறந் தனர்.

பிருகுவின் மகன் திரிசங்கு, திரிசங்குவுக்கு யுவனா சுவனும், அவனுக்கு மாந்தாதாவும், மாந்தாதாவுக்கு சுசந்தி யென்பவனும், அவனுக்கு துருவசந்தியென்றும், பிரசேன ஜித் என்றும் இரண்டு பிள்ளைகளும் பிறந்தனர். அவர்களில் துருவசந்திக்குப் பரதன் பிறந்தான்.

பிறகு பரதனுக்கு அஸிதன் என்பவன் பிறந்தான். அவன் சத்துரு அரசர் பலர்களால் தோற்கடிக்கப்பட்டுக் காட்டிற்குத் துரத்தப்பட்டான். அவன் இமயமலையில் தவ வேடத்தை மேற்கொண்டனன். அச்சமயம் அவனுடைய இரண்டு மனைவிமார்களும் கருவுற்றிருந்தனர். அவர்களில்

ஒருத்தி தன் சக்களத்தியின் கர்ப்பத்தை யழிக்கும்பொருட்டு அவளுக்கு விஷமிட்ட பக்ஷணத்தைக் கொடுத்தனள்.

இங்ஙனம் விஷமதினப் காவித்தியெனனும அசிதன் மனைவி தவசிரேஷ்டரான சியவனர் எனகிற முனிவரின் அருளால கருச்சேதமடையாமல் தேஜோமயமான ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றனள். மற்றவளோ விஷத்தோடு பிறந்த சகர மகாராஜனைப் பெற்றாள்.

சகரனுக்கு அசமஞ்சனும், அசமஞசனுக்கு அம்சுமானும், அம்சுமானுக்கு திலீபனும, திலீபனுக்கு பகிரதனும், பகிரதனுக்கு ககுஸ்தனும், ககுஸ்தனுக்கு ரகுவும, ரகுவுக்குக் கல்மாஷபாதனும, அவனுக்கு சங்கணனும், சங்கணனுக்கு சுதாசனனும், சுதாசனனுக்கு அகனிவர்ணனும, அவனுக்கு சீகரகனும் பிறந்தனா.

சீகரகன் பிள்ளை மரு. அவன பிள்ளை பிரசுச்சுருகன. அவன பிள்ளை அமபரீஷன, அவன பிள்ளை நகுஷன, அவன் பிள்ளை நாபாகன. அவனுக்கு அஜனென்றும சுவரதனென றும் இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தனர். அஜனுக்குத் தசரதன் பிறந்தான். அவனுக்கு ராமனெகிய நீ மூத்த குமாரனகப் பிறந்தனை. இக்ஷ்வாகுவமிசததில நான இப்பொழுது கூறின படி மூததபிள்ளையே அரசனுவது வழக்கமாய் இருக்கின்றது. அந்த வழக்கத்தைக் கெடுப்பது உனக்குத் தகாது. ஆகையால நீயே ராஜ்ஜியாபிஷேகம் கொண்டருளி இப்பூமண்டலத்தைப் பரிபாலனம் செய்வாயாக." என்றனர்.

நூற்றுப்பத்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நூற்றுப்பதின்மூன்றாவது ஸர்க்கம்.

வசிஷ்டரின் வசனம் தந்தை சொல்லைவிட மேலானதென்றறிந்த ராமன் அவருக்குச சமாதானம் கூறல்.

வசிஷ்டர் மீண்டும ராமனை நோக்கி "காகுத்தனே! ஒவ்வொருவனுக்கும தாய தந்தையா ஆசாரியன ஆகிய இம் மூவருமே குருக்களாகின்றனர். தந்தையும் தாயும இவனது தேகமாத்திரத்தைப பிறப்பிக்கின்றனா. ஆசாரியனே ஞானத்தைக கொடுப்பவனுகையால அந்தத தாய தந்தையர்களைவிட மேலானவன. நான் உன் தந்தைக்கும உனக்கும் ஆசாரியனுகையால நீ என்வார்த்தையின்படி நடக்கவேண்டும். ராமா! உலகினர்களைக் காப்பது உனக்குத் தருமமாகும், நீ சத்தியத்தையும தருமத்தையும அனுஷ்டிப்பது உண்மையாயின பரதனுடைய வேண்டுகோளுக்கு இசைந்தே தீரவேண்டும" என்றனர்.

ராமன வசிஷ்டரைப்பார்த்து "தாயதந்தையர்கள தங்களுக்குப பிள்ளை பிறக்கவேண்டுமென்று செய்யும் விரதோபவாசங்களுக்கும, அதுபிறந்தவுடன் முலைப்பால் கொடுத்து அன்ன வஸ்திராதிகளை யளித்து நீராட்டித தாலாட்டி நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளாக்கும் உபகாரங்களுக்கும் நாம் செய்யும் கைமமாறு யாதொன்றுமில்லையன்றே! ஆகையால அவாகளை ஆசாரியனைககாட்டிலும் மேலானவாகள். ஆகையால் என்தந்தைக்கு நான் செய்த பிரதிக்கினையைத தவறலாகாது." என்று கூறும்போது பரதன மிகவும் பரிதபித்து, கடன்காரனை பிராமணன் கடன் வாங்கிக்கொண்டவன் வாசலில குறுக்காக ஆகாரமின்றி முகத்தை மூடிக்கொண்டு படுப்பதுபோல் ராமன் அயோத்திக்குத் திரும்பிவாராதிருக்குமளவும் பர்ணசாலையின் வாச

யில் படுத்துக்கொள்வதாகக் கூறி அங்ஙனமே தர்ப்பைகளைப் பரப்பி அதன்மேல் படுத்துக்கொண்டான்.

ராமன் இதற்கு மிகவும் வருந்தினபோதிலும் தன் எண்ணத்தை மாற்றாமலிருக்கவே, பரதன் பட்டணத்துஜனங்களைப் பார்த்து "நீங்களாயினும் என்தமையனைத் திருத்தமாட்டீர்களா?" என்றனன். அஜ்ஜனங்கள் அவனைநோக்கி "ராமன் சொன்னசொல் தவறாதவனன்றோ; அவனைத் திருத்த எமக்கு இயலுமோ?" என்றனர்.

ராமன் பரதனை நோக்கி "ஜனங்கள் சொன்னதைக் கேட்டனையா? உடனே நீ செய்யத் தகாத (உயிர்விடுவதாகச் செய்யும்) இக்காரியத்தை நிறுத்தி பட்டணம் சென்று அரசாட்சியைக் கைப்பற்றுவாயாக. நீ செய்யத்தகாத இக்காரியத்தைச் செய்ததற்குப் பிராயச்சித்தமாக ஜலத்தையும் என்னையும் தொடுவாயாக" என்றனன்.

பரதன் அவ்விதமே ராமனுடைய ஜலத்தையும் தொட்டபின் ராமனையும் அங்குள்ளவர்களையும் நோக்கி "எனக்கு ராஜ்ஜியம் வேண்டுமென்று நான் தந்தையை யாசிக்கவில்லை. என் தாயையும் இதற்காகச் சூழ்ச்சி செய்யும்படி சொன்னவனல்லேன். ராமனை வனம் செல்வதற்கு நான் எள்ளளவும் அனுமதிக்கவில்லை. ஆகையால் தந்தையின் வார்த்தையை நான் செய்யவேண்டிய அவசியமில்லை. அப்படிச் செய்ய வேண்டுமாயின் ராமனுக்குப் பதிலாக நானே வனவாசம் செய்வேன். ராமன் எனக்குப் பதிலாக அரசாட்சி செய்வானாக. அப்பொழுது இருவரும் தந்தையினது வார்த்தையின்படி நடந்தவர்களாவோம்" என்றனன்.

இதைக் கேட்ட ராமன் "பரதன் கூறியது யதார்த்தமாய் இருந்தபோதிலும் தந்தை பிழைத்திருக்கும்போது

யார் யாரை என்ன காரியஞ்செய்யக் கட்டளையிட்டனரோ அதைமாற்ற ஒருவர்க்கும் தகாது. ஆகவே நான் பதினான்கு வருஷம் சென்றவுடன் அயோத்திக்கு வந்து ராஜ்ஜியத்தை ஏற்றுப் பரதனை மகிழ்விப்பேன்" என்றுகூறிப் பரதனை நோக்கி "குணசீலனே! கைகேயி மன்னனை வரம் வேண்டினள். நானும் அதன்படி நடந்துகொண்டேன்; ஆகையால் நீயும் என்வார்த்தையின்படி நடந்து மகுடம் சூட்டிக்கொண்டு தந்தையின் வார்த்தையை உண்மையாகச் செய்வாயாக" என்றனன்.

நூற்றுப்பதினோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நூற்றுப்பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம்

ராமன் பரதனைச் சமாதானப்படுத்தி அயோத்திக் கனுப்புதல்.

இங்ஙனம் ஒருவர்க்கொருவர் பின் வாங்காமல் நியாயமான வார்த்தைகளையே பேசின பரத ராமர்களைக் கண்டு அங்குக் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் சூழ்ந்திருந்த ராஜரிஷிக் கூட்டங்களும் சித்தர்களும் தேவரிஷிகளும் "இப்படிப்பட்ட தர்மஜ்ஞர்களும், தர்மானுஷ்டானத்தில் சூரர்களுமாகிய இவ்விரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றவனே தன்யனுவான்" என்று கொண்டாடினர். அவர்கள் ராவணவதத்தை விரும்பி ஒருமிட்டாகப் பரதனை நோக்கி "பரதா! உன் தந்தை சுகமாயிருக்க விரும்புவாயாயின் ராமன் சொன்னபடி நீ நடக்க வேண்டும். தசரதன் கைகேயியின் கடனைத் தீர்த்துக் கொண்டதனால் சுவர்க்கமடைந்தனன். நீங்கள் அவன் கைகேயிக்குக் கொடுத்த வரத்தைத் தவறச்செய்வீர்களாயின் அவன் ஒருபோதும் நற்கதியில் நிலைக்கமாட்டான்" என்று

கூறி உடனே எல்லோரும் தம் தம் இருப்பிடங்களுக்குப் போயினர்.

பிறகு பரதன் மறுபடியும் அநேகவிநயமான வார்த்தை களைச்சொல்லி ராமனை அயோத்திக்கு அழைத்தனன். அதற்குராமன் "ஒளியின் பெருக்கு சந்திரனை விட்டொழிந் தாலும் ஒழியும், இமயமலை பனியை இழந்தாலும் இழக்கும்; சமுத்திரம் தன்கரையை மீறினாலும் மீறும், நான் மாத்திரம் தந்தைக்குச் செய்த பிரதிக்கினையைத் தவறவே மாட்டேன். உன் அன்னை உனக்காக ராஜ்ஜியம் வேண்டினளென்று நீ அவளைக் கோபியாமலிருக்க வேண்டும்" என்று கூறினன்.

இங்ஙனம் சொன்ன ராமனை நோக்கிப் பரதன் "ஐயனே! சுவர்ணமயமாய் விளங்கும் இப்பாதுகைகளின் மேல் உனது பாதங்களையிட்டு ஏறுவாயாக. இவையே ஸமஸ்த லோகங்க ளுக்கும் யோக க்ஷேமங்களை நடத்தக்கடவன" என்று வேண்டிக் கொள்ள, ராமனும் அங்ஙனமே அப்பாதுகைகளின் மேலேறி மீளவும் இறங்கி அவற்றைப் பரதனுக்கீந்தனன்.

பிறகு பரதன் அப்பாதுகைகளை நமஸ்கரித்து ராமனைப் பார்த்து "ரகுகுலதிலகனே! நான் பதினான்கு வருடங்கள் உன்னைப்போலவே சடைகளைத் தரித்து மரவுரியுடுத்துக் காய் கிழங்குகளை உண்டு பட்டணத்திற்கு வெளியில் வாசம் செய்து உன்னை எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன் பதினைந் தாம் வருடத்தின் முதல்நாள் உன்னைப் பாரேனாயின் தப்பா மல் நெருப்பில் குதித்து உயிர்துறப்பேன்" என்றனன்.

ராமன் அப்படியேயாகட்டும் என்று ஒப்புக்கொண்டு பரதனை அன்புடன் கட்டியணைத்துக் கொண்டு "மேன்மையுற் றவனே! தாயாகிய கைகேயியைக் கோபியாமல் காப்பாற்று

வாயாக. இப்படிக்கு என்மீதும் சீதைமீதும் ஆணை இடுகிறேன்." என்று கூறிக் கண்களில் நீர்பெருகப் பரதனைவிடை கொடுத்தனுப்பினன்.

பிறகு பரதன் தனக்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட அப்பாதுகைகளை விசேஷமாகப் பூஜித்து ராமனைப் பிரதக்ஷிணம் செய்து அவைகளைப் பட்டத்து யானையின் தலையில் வைத்தனன். ராமன் அனைவரையும் அவரவர்க்குத் தக்கபடி பூஜித்து விடை கொடுத்தனுப்பினன். வருத்தத்தினால் கண்களில் நீர் பெருகப்பெற்று நின்றுகொண்டிருந்த தாயமார்களை ராமன் நமஸ்காரம் செய்து தானும் கண்ணீரைப் பெருக்கிக் கொண்டே தன் பர்ணசாலையுள் பிரவேசித்தனன்.

நூற்றுப்பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நூற்றுப்பதின்மூன்றாவது ஸர்க்கம்

பரதன் அயோத்தியுள் பிரவேசித்தல்

பிறகு பரதன் பட்டத்து யானையின் தலைமீதிருந்த ராமனது பாதுகைகளைத் தன் தலையிலிட்டுக்கொண்டு சத்துருக்கனனுடன் தேர் ஏறினன். வசிஷ்டர் வாமதேவர் ஜாபாலி மந்திரிகள் முதலியோர் முன்னே போயினர். அனைவரும் ராமனது வாசஸ்தானமான சித்திரகூட மலையைப் பிரதக்ஷிணம் செய்து மந்தாகினிநதியை அடைந்தனர். இங்ஙனம் அவர்கள் சிறிது தூரம் கடந்து பரத்துவாச முனிவரின் ஆசிரமத்தை யடைந்தனர். அங்கு அம்முனிவரிடம் பரதன் தனக்கும் ராமனுக்கும் நடந்த வார்த்தைகளையும் முடிவில் தான் ராமனது பாதுகைகளைப் பெற்றுவந்த விதத்தையும் விஸ்தாரமாகக் கூறினன்.

பரத்துவாசர் மிகவும் சந்தோஷமடைந்து பரதனது குணத்தைப் புகழ்ந்து மெச்சி "அப்பா! பரதா! உனது தந்தை தசரதனுக்கு உன்னைப் போன்ற நல்லபிள்ளை இருக்கிறபடியால் அவர் மரணமடையவில்லை. இன்னும் பிழைத்தே யிருக்கிறார்" என்றுகூறி அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு பரதன் அயோத்திக்குப் புறப்பட்டனன். பிறகு அனைவரும் இடையிலுள்ள யமுனையையும் கங்கையையும் கடந்து சிருங்கிபேரபுரத்தை யடைந்து மீண்டும் புறப்பட்டு அயோத்தியை அடைந்தனர். பரதன் சாரதியை நோக்கி "சாரதி! அயோத்திமாநகர் ராமனது பிரிவாற்றாமையால் ஒளிமழுங்கி நலம் குலைந்து உருமாறி ஆனந்த மின்றிப் பரிதாபநிலைமையில் இருப்பதைப்பார்" என்றனன்.

நூற்றுப்பதின்மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

நூற்றுப்பதினான்காவது ஸர்க்கம்.

பரதன் அழகழிந்திருந்த அயோத்தியைக்கண்டு சோகித்தல்.

பரதன் அயோத்தியில் நுழைந்தபொழுது அந்தப் பட்டணம் பூனைகளும் கோட்டான்களும் திரியப்பெற்று ஒளியின்றி இருள் மூடப்பெற்ற கிருஷ்ணபக்ஷத்து இரவு போலவும், அங்காரகனால் பீடிக்கப்பட்டுத் தனியாகிய பரிதபிக்கும் ரோகிணியைப் போலவும், யுத்தத்தில் வீரர்கள் மடியக் கவசங்களறுபட, யானைகளும் குதிரைகளும் நோவுபட, தேர்களும் கொடிமரங்களும் ஒடிந்துவீழ ஆபத்தை யடைந்த சேனைகளைப்போலவும், தமக்கு நாயகனாயிருந்த காளை யிறந்து தம்மைவிட்டுப்போகையில் தொழுவத்தினிடையில் அதையே நினைத்துக்கொண்டு முன்னேவைத்த பசும்

புல்லையும் தின்னாமல் வருந்திய பசுக்களைப்போலவும், சிறந்த ரத்தினங்களில்லாத முத்துமாலை போலவும், ஒளியிழந்த நட்சத்திரம்போலவும் விளங்கியது.

இன்னும் அப்பட்டணமானது காட்டுத்தீயால் கொளுத்தப்பட்டு வாடிவதங்கின காட்டுக்கொடிபோலவுங் காணப்பட்டது. அப்பட்டணம் மார்க்கத்தில் ஜனசஞ்சாரமின்றிக் கடைகள் மூடப்பட்டு மேகங்களால் மறைக்கப்பட்ட ஆகாயம் போலவும், உலர்ந்துபோன குளங் குட்டைகளையுடையதாகவும் இருந்தது. சந்தனம் முதலிய வாசனைகளின்றி சோகத்தினால் பரிதபித்துக் களிப்பற்று இளைத்திருக்கும் துக்கிதனுடைய தேகம்போலவும் மேகத்தினால் மறைக்கப்பட்ட சூரியனுடைய ஒளிபோலவும் காணப்பட்டது.

அந்நிலைமைகண்ட பரதன் சாரதியைநோக்கி "முன்பு கீதவாத்தியங்களின் ஒலி கம்பீரமாக இவ்வயோத்தியில் செவிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. சிறந்த வாசனைகளுள்ள புஷ்பமாலைகளினுடைய கந்தமும் புகைக்கப்பட்ட அகில், மட்டிப்பால் முதலியவற்றின் மணமும் வீசிக்கொண்டிருந்தது. குதிரைகளின் இனிய கனைப்புகளும், யானைகளின் பிளிறொலிகளும் ரதங்களின் பேரொலிகளும் சதாகேட்டுக் கொண்டேயிருக்கும். ஐயோ! அவையொன்றும் இப்பொழுது காணப்படவில்லையே! பட்டணம் முழுதும் ராமசோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கின்றதே! உத்ஸவங்களும் ஊர்கோலங்களும் நடக்கவில்லையே! அயோத்தியின் அழகும் ராமனுடன் போனாற்போலிருக்கிறதே! ஐயோ! இதென்ன கொடுமை! ராமன் எப்பொழுது சந்தோஷமாயும், கம்பீரமாயும் வந்து அனைவரையும் சந்தோஷிக்கச் செய்யப் போகிறான்?" என்றனன்

இங்ஙனம் கூறிக்கொண்டே பரதன அரசனில்லாமை யால் சிஙகமில்லாத குகைபோல புலப்படும் தந்தையின் மாளிகையுள் பிரவேசித்தனன. ஒளியற்று ஜனசஞ்சாரமில் லாத அந்தப்புரத்தைக்கண்டு மிகவும வருநதினன.

நூற்றுப்பதினன்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நூற்றுப்பதினைந்தாவது ஸர்க்கம்.

பரதன் நந்திசகிராமமடைந்து ராமபாதுகைகளை முன்னிட்டு அரசாட்சி செயதல்.

பிறகு பரதன ராமனைப பிரிநததனாலுணடான மன வருததததினால அயோததியில வசிகக விருப்பமில்லாதவ னாகி வசிஷ்டர் தாயமார்கள முதலியோரிடததில விடை பெற்றுக்கொணடு படடணததிறகு வெளியிலுள்ள நந்திக் கிராமததை யடைநது ராமனைபபோல் சடைதரிதது மரவுரி உடுததுக காலம கழிககலாயினன. சதருக்கனனும அவனைப் பினபறறினன. வஸிஷடர் முதலியவாகளும பிராமணாகளும் மந்திரிகளும அவனைப பினசென்றனா.

பரதன் ராமபாதுகைகளைத தலைமேல வைத்துக்கொணடு நந்திககிராமததில் பிரவேசிதது ஜனஙகளைபபார்த்து "ராமன் இநத ராஜ்ஜியததை என்னிடததில நியாஸமாக (பாதுகாத்து வைக்குமபடி ஒருவன மற்றொருவனிடம கொடுககும வஸ்து) வைததிருககினறனன. ஆகையால இதை நான் அவன் வந்த வுடன திருப்பிக கொடுததுவிட வேணடியதன்றி ரக்ஷிக்கை முதலிய சுதநதிரம எனக்கில்லை. சுவர்ணமயமான இபபாதுகை களை நமதுராஜ்ய யோக க்ஷேமங்களை நிறைவேற்ற வலலவை; ஆகவே இப்பாதுகைகளுககு வெணகொற்றக குடையையும் சாமரஙகளையும பிடிபபீர்களாக. இதனாலேயே தருமம நிலை

றிருப்பேன். ராமன் வந்தவுடன் இவற்றை அவன்பாதங்களுக்கு நானே இட்டு அவனது பாதங்களைக் கண்ணாரக் காண் பேனாக. 'ராஜ்ஜிய பாரத்தை அவனிடம் ஒப்புவித்து அவனுக்கு அத்தாணிச் சேவகம் செய்துகொண்டிருப்பேன். இதனால் என் தாயினாலுண்டான அபகீர்த்தியைப் போக்கிக் கொள்கின்றனன்." என்றனன்.

பிறகு பரதன் ராம பாதுகைகளுக்கு அபிஷேகம் செய்து மனக்களிப்பின்றி வருந்தி மந்திரிகளுடன் நந்திக்கிராமத்தில் வசித்து ராஜசாசனங்களையெல்லாம் அப்பாதுகைகளுக்கு விண்ணப்பம் செய்து ராஜநீதி செலுத்தி வந்தனன். அரசனுக்காக வரும் வஸ்திரம் புஷ்பம் முதலிய காணிக்கைகளையும் முதலில் பாதுகைகளுக்கு நிவேதனம் செய்து பிறகு தான் ஸ்வீகரித்துக் காரியங்களை நடத்திக்கொண்டு வந்தனன்.

நூற்றுப்பதினைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நூற்றுப்பதினாறாவது ஸர்க்கம்
ராமன் சித்திரகூடத்தைவிட்டு வேறு ஆச்சிரமத்திற்குப் போதல்.

பரதன் சென்றபின் ராமன் அந்தத் தபோவனத்திலேயே வசித்திருந்தனன். பிறகு ஒருநாள் அவ்வனத்திலுள்ள எல்லா ரிஷிகளும் மற்றோர் ஆச்சிரமத்திற்குச் சென்று வசிக்க விருப்பமுற்றிருப்பதை ராமன் அறிந்து கொண்டு தன்னால் எவர்க்கேனும் ஏதாவது அபராதம் நேரிட்டதோவென்று சந்தேகித்துக் குலபதியெனும் ரிஷியைப் பார்த்து "மகாநுபாவரே! உங்களுக்கு மனவருத்தமுண்டாக்கத்தக்கதான கெட்ட நடவடிக்கையை நானாகிலும் லக்ஷ்மணனாகிலும் செய்ததுண்டோ? அல்லது சீதை உங்களிடத்தில்

நடக்கவேண்டிய ரீதிப்படி நன்கு நடக்கவில்லையா? எதனால் நீங்களனைவரும் இவ்விடத்தைவிட்டு வேறு ஆசிரமத்திற்குச் செல்லுகிறீர்கள்” என்று கேட்டனன.

வயதாலும் தவத்தாலும் முதிர்ந்த அகுலபதி நடுக்க முற்று “என்னப்பா! சீதை மங்கல ஸ்வபாவமும் பரிசுத்தியும் அநுஷ்டானத்தில மனவூக்கமும் உடையவள். அவள் எப்படி தருமம் தவறி நடப்பாள்? உன்னைப்பற்றி ராக்ஷசர்களால ரிஷிகளுக்கு உபத்திரவங்கள் உண்டாகின்றன. இங்கு ராவணனுடைய தம்பியும் துஷ்டஸ்பாவனும் கொடிய ராக்ஷஸனுமான கரன என்பவன இருக்கின்றனன். அவன் அடிக்கடி ரிஷிகளுக்குக் கெடுதி செய்வது வழக்கம். இப்பொழுது நீ வந்த பிறகு பின்னுமதிகமாக முனிவர்களைப் பிடிக்கின்றனன். அவனுடன கூடிய மற்றும பல ராக்ஷசர்கள தமது கோரமான ரூபங்களைக் காட்டியும், எங்களையடித்தும், ஹோமாக்கினிகளை அவித்தும், யாக சாமான்களை அப்பால எறிந்தும இன்னும பலவாறுக இம்சிக்கின்றனர். ஆகையால எல்லா ரிஷிகளும வேறு இடத்திற்குப் போக விரும்புகின்றனர். இங்கிருந்து வெகு தூரத்தில காய் கிழங்குகள ஏராளமாகவுள்ள ஓர் அழகிய ஆசிரமம இருக்கின்றது. முன்பு நாங்கள அவ்விடம வசித்திருக்கிறோம். அப்பனே! நாங்கள் அங்குச செல்லுகிறோம். அக்கொடிய அரக்கன உனக்கும் கெடுதியைச் செய்யக்கூடுமாதலால் நீயும் எங்களுடன் கூட வருவாயாக.” என்றனர்.

இவற்றைக் கேட்ட ராமன பிரயாணத்திற்கு சித்தராக விருக்கும அகுலபதியைப் பார்த்து “ நானிருக்கும்போது உங்களுக்கென்ன பயம்? நானே உங்களைச் சுற்றிக காத்துக கொண்டிருந்து ரக்ஷிக்கின்றேன்” என்று எவ்வளவு கூறினும்

அம்முனிவர் கேட்காமல் ராமனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு அனைவரையும் கூட்டிக்கொண்டு சென்றுவிட்டனர். ராமனும் அவர்களை வழியனுப்பச் சிறிதுதூரம் கூடச்சென்று தன் பர்ணசாலைக்குத் திரும்பினன். பிறகு ராமன் ரிஷிகள் வாசம் செய்த இடமாகையால் அதைவிட்டுச் செல்ல விருப்பமில்லாதவனாகி அங்கேயே வசிக்க எண்ணினன்.

நூற்றுப்பதினாறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நூற்றுப்பதினேழாவது ஸர்க்கம்.

ராமன் அத்திரி முனிவரது ஆச்சிரமத்தில் பிரவேசித்தல்.

பிறகு ராமன் அந்த ஆசிரமத்தில் வசிக்க விரும்பாமல் இருந்தனன். அவன் "ஆ! நான் இந்த ஆசிரமத்தில் பரதனையும் தாய்மார்களையும் பட்டணத்து ஜனங்களையும் கண்டு பிரிந்தேனல்லவா? இவ்விடத்தில் இருந்தால் அவர்களை நினைத்து அடிக்கடி வருந்தவேண்டியிருக்கிறது. மேலும் பரதனுடைய சைன்னியங்களினால் ஆசிரமமெல்லாம் பாழாகி விட்டது. இதைவிட்டு வேறிடம் போகவேண்டும்" என்று ஆலோசித்து சீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் அவ்விடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு அத்திரி மகரிஷியின் ஆச்சிரமத்திற்குச் சென்று அவரை வணங்கினன்.

அம்முனிவர் ராமாதிகளை அன்புடன் வரவேற்று நன்கு உபசரித்தனர். பின்னும் அவர், வயது சென்றவளும் மிக்க தவசியும் பதிவிரதையுமான தமது மனைவி அருகிலிருக்க சீதைக்கு அவளை அறிமுகம் செய்துவைத்து அவளுடைய பிரபாவங்களைக் கூறத்தொடங்கி, "சீதே! அநசூயை மகா பதிவிரதை. தர்மானுஷ்டானத்தில் மிகவும் சிறந்தவள்.

முன் பத்து வருஷங்கள் மழைபெய்யாமல் பெரும் பஞ்சம் ஏற்பட்ட பொழுது, ரிஷிகளுக்குக் காய் கிழங்குகளை சிருஷ்டித்து கங்காநதியையும் பிரவகிக்கும்படி செய்தனள். முன் பொருகால் தேவகாரியத்தின் பொருட்டு சீக்கிரமாகப் பத்து இரவுகளை ஒரே இரவாகச் செய்தனள். இவளைத் தாயைப் போல் கௌரவிப்பாயாக. ஸமஸ்த பிராணிகளாலும் வணக்கத்தக்கவள். இப்படிப்பட்ட அநஸூயையை நீ நமஸ்கரிப்பாயாக" என்றனர். ராமனும் அவரது சொல்லை ஆமோதித்தனன்.

சீதையும் அப்படியே அநஸூயையைப் பிரதக்ஷிணம் செய்து வணங்கி அவளுடைய யோக க்ஷேமங்களைப் பற்றி வினவினள். அநஸூயையும் பரமசந்தோஷமடைந்து சீதையை நோக்கி "சீதே! நீ சமஸ்தமான ராஜபோகங்களையும் விட்டு ராமனைப் பின்பற்றி வனவாசம் செய்வதால் நீயே பாக்கியசாலியாவாய். எந்த ஸ்திரீகள் தமது கணவன் நகரத்திலிருப்பினும் காட்டிலிருப்பினும் தரித்திரனாயினும் பாபிஷ்டனாயினும் கைவிடாமல் அவனிடத்தில் பிரீதியுடையவர்களாய் இருப்பார்களோ அவர்களுக்குச் சிறந்த லோகங்கள் கிடைக்கும். கெட்டநடத்தை யுடையவனாயினும் இஷ்டப்படி நடப்பவனாயினும் நல்ல குணமுடைய மாதர்களுக்குக் கணவனே பரம தெய்வம். ஆகையால் நீ இப்பொழுது போலவே எப்பொழுதும் கணவனை யனுசரித்துப் பதிவிரதைகளின் தருமத்தினின்றும் ஒரு நாளும் தவறாமல் ஒழுகுவாயாக" என்றனள்.

நூற்றுப்பதினேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நூற்றுப்பதினெட்டாவது ஸர்க்கம்

சீதை அநசூயையின் வார்த்தைகளால் ஆனந்தித்துத் தன் சுயம்வரத்தை அவளுக்குக் கூறுதல்.

இங்ஙனம் அநசூயை கூறக்கேட்ட சீதை "அம்மா! நான் வனத்திற்குப் புறப்படும்போது கௌசல்யையும் எனக்குப் பதிவிரதாதருமத்தைக் குறித்து உபதேசித்தனள். முன்பு என் விவாக காலத்தில் அக்கினியின் முன்னிலையில் என் தாயும் அத்தருமத்தை யுபதேசித்து என்னைத் திருத்தி யிருக்கின்றனள். அவற்றை மறக்காமல் மனதில் வைத்துக் கொண்டு அதன்படி நடக்கிறேன். இப்பொழுது நீ சொன்ன வார்த்தைகளால் அவையெல்லாம் என்நினைவில் பெருகிட் டாற் போலாயின. கணவன் மனமுகக்கும்படி செய்யும் பணி விடையைக்காட்டிலும் ஸ்திரீகளுக்கு வேறொரு தவமில்லை. சாவித்திரி தேவி கணவனுக்குப் பணிவிடை செய்து சுவர்க்க லோகம் சென்று மேன்மை யுற்றிருக்கிறாள். நீரும் அவ்வித காரணத்தினாலேயே சுவர்க்கமடையப் போகிறீர்" என்றனள்.

அநசூயை சீதையினுடைய வார்த்தைகளால் மிகவும் சந்தோஷமடைந்தவளாய அவளை நோக்கி "சீதே! உனக்கு நான் ஏதாவதொருவரம் கொடுக்க விரும்புகின்றனன், உனக்கு வேண்டுவதென்ன? கேட்பாயாக" என்றனள். சீதை புன்னகையோடு கூடின முகமுடையவளாய் "உங்களுடைய அன்பான இந்த வார்த்தைகளே எனக்குப் போதுமானவை. நான் விரும்பியதெல்லாம் செய்தாற்போலவே ஆயிற்று" என்றனள்.

அநசூயை "சீதே! இதோ இந்த திவ்வியமான பூமாலைகளையும் ஆடையாபரணங்களையும் குங்குமம் சந்தனம் முதலிய அலங்காரங்களையும் கஸ்தூரி முதலிய பரிமளத் திரவியங்களையும் நீ ஏற்றுக்கொண்டு அவற்றால் உன்னை அலங்கரித்துக் கொள்வாயாக. லக்ஷ்மீதேவி மகாவிஷ்ணுவை ஆனந்தப்படுத்துவதுபோல் உன்பர்த்தாவுக்கு மிகவும் மனக் களிப்பை விளைவிப்பாயாக" என்றனள். சீதையும் அவ்விதமே தன்னை நன்கு அலங்கரித்துக் கொண்டு கைகளைக் குவித்த வண்ணம் அவளுக்கு நமஸ்காரம் செய்தனள்.

அச்சமயம் அநசூயை சீதையை நோக்கி "சீதே! ராமன் உன்னையடைந்த விதத்தை நான் கேட்க விரும்புகிறேனாதலால் நீ விஸ்தாரமாக எனக்குச் சொல்ல வேண்டும்," என்றனள்.

பிறகு சீதை தான் ஜனகருக்குக் கிடைத்த வித்தையும் தனக்கு மணப்பருவம் வந்ததும் தன் தந்தை தனக்குக் கன்னியா சுல்கமாக ஏற்படுத்தின ஏற்பாட்டையும் ராமன் அனுயாஸமாய் வில்லிறுத்துத் தன்னை மணம்செய்துகொண்ட விதத்தையும் விஸ்தாரமாகக் கூறினள்.

நூற்றுப்பதினெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நூற்றுப்பத்தோன்பதாவது ஸர்க்கம்.

ராமன் தண்டகாரணியம் செல்லல்.

அநசூயை சீதையின் கலியாண வைபவத்தைக் கேட்டு மிகவும் சந்தோஷமடைந்தவளாய் அவளை உச்சிமோந்து கைகளால் அணைத்து "மதுரமான பேசசையுடையவளே! உன கதையைக் கேட்டு நான் மிகவும் சந்தோஷித்தனன். இரவு வந்துவிட்டபடியால் இனி நீ ராமனிடம் செல்வாயாக. நான் அனுமதி கொடுக்கிறேன்." என்றதும் சீதை அவளை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு ராமனை அடைந்தனள்.

ராமன் தனக்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட சீதையைக் கண்டு அநசூயையின் பிரீதி விசேஷத்திற்கு மிகவும் உகந்தனன். பிறகு ராமன் ரிஷிகளால பூஜிக்கப்பட்டுப் பிரீதியுடன் அன்றிரவை அவ்விடத்தில கழித்து மறுநாள் பொழுது விடிந்ததும் அந்த ரிஷிகளை வணங்கி, தான தண்டகாரணியம் செல்ல அனுமதியளிக்கும்படி வேண்டினன்.

அம்முனிவர்கள் ராமனை நோக்கி "ராகவா! இப்பெருங் காட்டில் மனிதர்களைத் தின்னும் தன்மையாகளும் பயங்கரமான பலவித உருவங்கொள்ள வல்லவர்களுமான ராக்ஷசர்கள் இருக்கின்றனர். அவர்கள் எங்களை அசுத்தமாய் இருக்கும்போதும் பராக்கடித்திருக்கும்போதும் பிடித்துத் தின்கின்றனர். அப்படிப்பட்ட பயங்கரமான வனத்தில் நீ பிரவேசிப்பது யுக்தமன்று." என்று கூறிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே ராமன் அவர்களுடைய மங்களாசாசனங்களைக் கைப்பற்றிச் சீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் தண்டகாரணியம் நோக்கிப் புறப்பட்டுச் சென்றனன்.

நூற்றுப்பத்தோன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண மொழிபெயர்ப்பில்

அயோத்யா காண்டம்

முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண மொழிபெயாப்பில்

ஆரணிய காண்டம்

முதல் ஸர்க்கம்.

தண்டகாரணிய வாசிகளான முனிவர்கள் இராமனை வணங்கிப் பிரார்த்தித்தல்

ராமன் மகாதீரனுகையால் மிகக்கொடிய தண்டகாரணியததில் அஞ்சாதே புகுந்து அங்குள்ள முனிவர்களின் ஆச்சிரமங்களைக கண்ணுற்றனன். அஙகு யாகத்தின்பொருட்டுக் கொண்டு வரப்பட்ட தர்பபங்களும, மரவுரிகளும் புலப்பட்டதுடன் தவம வேதமோதல் முதலியவற்றுல் மிக விளங்கியது. அஙகு எப்படிபபட்ட துஷ்ட ஜந்துக்களுக்கும பரஸபர த்வேஷம் உணடாகாதிருந்தமையால் சகல பிராணிகளுக்கும் அது அனுகததகுநததாய் இருந்தது. அழகிய பக்ஷிகளும் மிருகங்களும் விளையாடிக்கொணடிருந்தன. அவ்விடம் மிகவும் ரமணீயமாய் இருநதமையால் அப்சரஸ்திரீகள் கூட்டமாக வந்து எப்பொழுதும் நர்த்தனம் செயது வநதார்கள். இன்னும் அங்கு யாகததிற்கும் தவ ஒழுக்கத்திற்கும் தேவையான சமஸதமான சாமான்களும காய் கிழங்குகளும் மதுரமான பழங்களைக்கொடுக்கக் கூடிய மரங்களுமிருந்தன.

அஙகு ஜிதேந்திரியர்களாயும் வயது சென்றவர்களாயுமுள்ள தபோதனர்கள் பலபேர் வசித்து வந்தனர். அம்முனிவர்கள ராமனது அவதார ரகஸ்யததை அறிந்தவர்களாகையால் ராமலக்ஷ்மணாகளையும் சீதையையும் எதிர்கொண்டு சென்று அவர்களுடைய வடிவழகில மிகவுமஈடுபட்டவர்களாகி அவர்களுககுப் பல்லாண்டு பாடிப் பர்ண

சாலைக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் நன்கு உபசரித்தனர். பிறகு அவர்களனைவரும் அவனை நோக்கி "ராமா! வருந்தியிருக்கின்ற எங்களனைவரையும் நீ காப்பாற்றவேண்டும். அரசன் தேவதை யென்னும் புத்தியால் பூஜிக்கத்தகுந்தவனும், பிரபு வென்னும் புத்தியினால் மதிக்கத்தக்கவனும், துஷ்டர்களை ஒழிக்கும் குணமுடையவனும் குருவுமாவான். நாங்கள் காட்டில் வசித்தபோதிலும் ஜனங்களுக்கு அதிபதியாகிய நீயே எங்களுக்கு அரசன். 'நீங்கள் உங்கள் தபோமகிமையால் உங்களை ரக்ஷித்துக் கொள்ளலாகாதோ' என்பாயாயின் நாங்கள் இந்திரியங்களை அடக்கிக் கடுந்தவம் புரியும் தபோதனர்கள். தவக்கேடு நேரிடுமென்கிற பயத்தினால் கோபத்தையடக்கிக் கொண்டிருப்பவர்கள். ஆகையால் விரோதிகளைக் கோபித்துச் சாபமிட்டுத் தண்டனை செய்வதைக் கைவிட்டிருக்கின்றனம். ஆகையால் நீயே எங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டும்" என்றனர்.

முதல் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது ஸர்க்கம்

விராதனைக் காணுதலும் அவனுடன் சம்பாஷித்தலும்.

ராமன் முனிவர்களால் உபசரிக்கப்பட்டு விடைபெற்றுக் கொண்டு சென்றனன். அவ்வனத்தினிடையில் பலவகை மிருகங்கள் நிறைந்திருந்தன. பெரும்புலிகளும் செந்நாய்களும் ஆங்காங்குப் புலப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. அங்குள்ள மரங்களும் கொடிகளும் புதர்களும் பாழாகிக் குளங்களும் கலங்கி நலம் குலைந்து காணக்கூடாதிருந்தன.

லக்ஷ்மணன் பின்தொடர்ந்து வரப்பெற்ற ராமன் நடந்துகொண்டே சீதையோடு கூடப் போய்க்கொண்டிருக்கையில் பயங்கரமான பேரொலி செய்கின்ற ஓர் அரக்கனைக் கண்டனன். அவன் மிகவும் ஆழ்ந்த கண்களும் பெரியவாயும்

அகன்ற சரீரமும் மேடுபள்ளமான வயிறும் உடையவனும் சாலவும் வெறுப்புக்கிடமாய் இருந்தனன். அவன் குடலும் ரத்தமும் தோய்ந்து நனைந்த புலித்தோலை யுடுத்து சமஸ்த பூதங்களுக்கும் பயங்கரனாகி வாயைத் திறந்துகொண்டு யமனைப்போல தோன்றினன். மூன்று சிம்மங்களையும் நான்கு பெரும்புலிகளையும், இரண்டு செந்நாய்களையும் பத்து மான்களையும் பெரிதான யானைத்தலை ஒன்றையும் சூலத்தில் குத்தி எடுத்துக்கொண்டு பெருங்கோஷத்துடன் கூச்சலிட்டுக் கொண்டிருந்தனன்.

அவன் ராம லக்ஷ்மண சீதைகளைப் பார்த்து மிகுந்த கோபாவேசத்துடன் எமன்போல எதிர்த்து ஓடிவந்தனன். அவன் பூமி முழுவதையும் நடுங்கச் செய்பவன்போல் பயங்கரமான ஒரு கர்ஜனை செய்து சீதையை இடுப்பில் எடுத்துக் கொண்டு அப்புறம் சென்று ராம லக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்து மொழிந்தனன். "நீங்கள் உங்கள் வாழ்நாள் தீர்ந்ததுபற்றி இந்த தண்டகாரணியத்திற்குள் நுழைந்தீர்கள். என் கையில் அகப்பட்ட பின்பு உங்கள் உயிர் தப்பாது. நீங்கள் தாபஸர்களாகத் தோற்றுகிறீர்கள். ஆனால் ஸ்திரீயோடுகூட எப்படி வாசம் செய்கிறீர்கள்? முனிவேடம் பூண்டு அதற்கிணங்காமல் வில் முதலியவற்றைத் தரித்து அதர்மத்தை ஆசரிக்கின்ற பாபிகளாகிய நீங்கள் யாவர்? நான் விராதனென்னும் பெயருடைய ராக்ஷசன். நான் ரிஷிகளைக் கொன்று தின்பவனாகி, இக்காட்டில் திரிந்து கொண்டிருக்கின்றனன். அழகிய இப் பெண்மணி எனக்கு மனைவியாகப் போகின்றனள். அன்றியும் பாபிஷ்டர்களாகிய உங்களது ரத்தத்தை நான் பருகப் போகிறேன்." என்றனன்.

இக்கொடிய சொற்களைக் கேட்டுச் சீதை மிகவும் தழ தழத்துப் பெருங்காற்றில் அகப்பட்ட வாழைமரம்போல் நடுக்கமுற்றனள். ராமன் விராதனது மடியில் அகப்பட்டுக் கொண்ட சீதையைப்பார்த்து முகம்வாடி நின்று, லக்ஷ்மணனை

நோக்கி "இந்தச் சீதை விராதனது மடியில் அகப்பட்டிருக்கின்ற பரிதாபத்தை என்ன சொல்லுவேன்? லக்ஷ்மணா! கைகேயி நம விஷயத்தில் கொண்டிருந்த கருத்து இப பொழுதே ஈடேறப் பெற்றனள். தன் பிள்ளைக்கு ராஜ்ஜியம வருவது மாததிரத்திஞல திருபதியடையாமல என்னைக் காட்டிற்குத் துரத்தின கைகேயியின கருததெல்லாம இன்றே பலித்து விட்டது. லக்ஷ்மணா! சீதை பரபுருஷன கையில இங்ஙனம் சிக்கிக் கொண்டாளே யென்று எனக்குண்டான துக்கம் பொறுக்க முடியவில்லை." என்றனன.

இங்ஙனம் ராமன வருத்தத்துடன் கண்ணீர் ததும்பச் சொல்லுகையில், லக்ஷ்மணன பெருமூச்செறிந்து கொண்டு ராமனைப் பார்த்து "நீ இப்படி அநாதனைபோல் பரிதபிப்பதேனோ! இப்பொழுது நான இந்த விராதனை முடித்திடுகின்றேன். பரதனமேல எனக்குண்டான கோபமெல்லாம இப போது விராதனமேல முடிந்து நிற்கின்றது பாரும்; இதோ ஓர அம்பினுல் இவனைத தொலைததே விடுகின்றேன்" என்றனன.

இரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது ஸர்க்கம்.

விராதனோடு யுத்தம் செய்தல்.

பிறகு விராதன பெருங்கோஷத்துடன "நீங்கள் யார்? எங்குப போகிறீர்கள்?" என்ன, ராமன அந்த ராட்சசன் தன்னை அங்ஙனம விஞவுவதைக கேட்டு "நாங்கள இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில பிறந்த க்ஷத்திரியர்கள்; தசரத குமாரர்கள்; தந்தையின் கட்டளைப்படி வனத்தில் திரிகிறோம். நீ யாவன்?" என்றனன்.

விராதன் ராமனைப்பார்த்து "ராஜனே! நான் ஜயன் என்பவனுடைய பிள்ளை; என் தாய் சதஹ்ரதையென்னும் பேருடையவள்; என்னை விராதனென்று சொல்லுவார்கள்,

மேலும் நான் தவம் செய்து பிரமமாவினிடத்தில் பெற்ற அநுக்கிரகத்தினால் என்னை ஆயுதங்களால் கொல்லவும் வெட்டவும் பிளக்கவும் முடியாது. நீங்கள் இந்தப் பெண்ணாசையைத் துறந்து இவளைக் கைவிட்டு, வந்த வழியே ஓடிச்செல்வீர்களாயின் உங்கள் பிராணன்களைக்கொள்ளாமல் விட்டுவிடுகிறேன்." என்றனன்.

அதுகேட்ட ராமன் கண்கள் சிவக்கப்பெற்று அந்த விராதனைப்பார்த்து "அடா! அற்பனே! சீ! நீ மிகவும் அற்பமான காரியத்திற்குத் தலைப்பட்டனையே. உன் மரணத்தைத் தேடுகின்றனை. இது நிச்சயம். என்னிடம் அகப்பட்டபின்பு பிராணனோடு தப்பிப்போக நேராது." என்று கூறி வில்லில் நாணையேற்றி எழுபாணங்களைப் பிரயோகித்தனன். அப்பொழுது அந்த ராக்ஷசன் பாணங்களால் அடியுண்டு மிகவும் சினந்து சீதையைக் கீழே வைத்துவிட்டுச் சூலத்தை எடுத்துக்கொண்டு ராம லக்ஷ்மணர்கள்மேல் எதிர்த்தோடி வந்தனன்.

பிறகு ராம லக்ஷ்மணர்களிருவரும் சீதையைவிட்டிட்ட அவன்மேல் இஷ்டப்படி பாணங்களைப் பிரயோகிக்க மனங்கொண்டு சரமாரி பெய்தனர். அவ்வரக்கன் 'இவர்கள் எனக்கு எவ்வளவா' என்று சிரித்துச் சோம்பல் முறித்துச் சரீரத்தை வணக்குகையில் அவனுடம்பில் தைத்துக்கொண்டிருந்த பாணங்கள் அவனுடம்பினின்றும் கீழே விழுந்தன. அவ்வரக்கன் தன் வரமகிமையால் பிராணவாயுக்களை இருதயத்தில் ஒன்றாகச் சேர்த்தடக்கிச் சூலத்தையெடுத்துக்கொண்டு ராம லக்ஷ்மணர்களை எதிர்த்தோடிவந்தனன்.

அந்தச் சூலத்தை ராமன் இரண்டு பாணங்களால் கண்டித்தனன். பிறகு விராதன் வேகமாக எதிர்த்தோடி வருவதைக்கண்டு அந்த ராம லக்ஷ்மணர்கள் தமது கத்திகளைத் தூக்கி அவனை வேகமாக அடித்தனர். அவன் அங்

கனமே மேன்மேலும் சாக அடிக்கப்பட்டும் விடாதவனாகி அந்த ராம லக்ஷ்மணர்களைப் பிடித்துக் கைகளால் அணைத்து எடுத்துக்கொண்டுபோக முயன்றனன். அவன் மற்றொரு வனத்திற்குத் தங்களைக் கொண்டுபோக நினைத்திருக்கின்ற அபிப்பிராயத்திற்கு ராமலக்ஷ்மணர்கள் இசைந்திருக்கவே, அவர்களைக் குழந்தைகளைப் போல எடுத்துத் தன் தோள்மேல் வைத்துக்கொண்டு பயங்கரமான கூச்சலுடன் தான் உத்தேசித்த வேறொருகாட்டைக் குறித்துப் போயினன். அப்படியே மிகவும் கொடியதொரு வனத்தினுள் கொண்டு புகுந்தனன்.

மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

நான்காவது ஸர்க்கம்

விராத வதமும் சரபங்கராச்சிரமத்திற்கு அவன் வழி கூறலும்

மிகவும் வருந்திய சீதை விராதன் அங்ஙனம் ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொண்டு போகக்கண்டு தன் கைகளை உயரத்தூக்கிக்கொண்டு உரக்கக் கதறினள். "ஓ அரக்கனே! இனி என்னைச் செந்நாய்களும் பெரும்புலிகளும் சிறுத்தைகளும் பக்ஷித்து விடுமே!; இதோ உனக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறேன். ராமலக்ஷ்மணர்களை விட்டு என்னைக்கொண்டு போவாயாக." என்று புலம்பினாள்.

சீதை அங்ஙனம் புலம்புவதைக்கேட்ட தாசரதிகள் மனம் பதைத்து, அவ்வரக்கனுடைய இடது கையை லக்ஷ்மணனும், வலது கையை ராமனும் துண்டித்தனர். உடனே திடீரென்று அவன் கீழே விழுந்தனன். பிறகு அவ்விருவரும் முஷ்டிகளையும் முழந்தாள்களையும், அடிக்கால்களையும் உயரத்தூக்கிக்கொண்டு அவனைப் பலவாறு குத்தியும் இடித்தும் உதைத்தும் துவைத்தும் பிண்டமாகச் செய்தனர். அந்த ராக்ஷசனோ மரணமடையவில்லை. ராமன் விராதனை

ஐந்தாவது ஸர்க்கம்

சரபங்கரால் ராமன் பூஜிக்கப்படுதலும் அவர் பிரமலோகம் போதலும்.

ராமன் விராதனைக் கொன்றபிறகு சீதையை ஆலிங்கனஞ் செய்து நல்ல வார்த்தைகளால் சமாதானப்படுத்தி லக்ஷ்மணனுடன் கூடியவனாய்ச் சரபங்க முனிவரின் ஆச்சிரமத்தை நோக்கிச் சென்றனன். அம்முனிவரின் சமீபத்தில் ராமன் தேவதைகளால் சூழப்பெற்ற தேவேந்திரனைக் கண்டனன். அவ்வாச்சிரமத்தின் சமீபத்தில் பச்சைக் குதிரைகள் பூட்டப்பெற்ற இந்திரனுடைய ரதத்தைக்கண்டனன். இந்திரனது வெண்கொற்றக் குடையையும் அவ்விந்திரனது சிரசின்மேல் சாமரங்களை வீசிக்கொண்டிருந்த உத்தம வனிதைகளையும் கண்டனன். கந்தர்வர்களும் தேவதைகளும், சித்தர்களும், பரமரிஷிகளும் வேதவாக்கியங்களால் தேவேந்திரனை ஸ்தோத்திரம் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

இவற்றை யெல்லாம் கண்ணுற்ற ராமன் லக்ஷ்மணனை நோக்கி "லக்ஷ்மணா! பிடிப்பில்லாத ஆகாயத்தில் ஒளியுடன் பிரகாசிக்கிற தேரைப்பார். இந்திரனது குதிரைகளைப்போல் தோன்றும் அக்குதிரைகளைக்கவனி. அந்த ரதத்தைச்சுற்றி மிகுந்த அழகும் காந்தியும் யௌவனமும் நிறைந்த தேவதைகள் நூறு நூறாக நிற்கிறார்களே! லக்ஷ்மணா! நீ சீதையோடுகூட கொஞ்சநேரம் இருப்பாயாக. நான் சென்று அங்கு இருக்கும் மகாபுருஷனை யாரென்று தெரிந்து கொண்டு வருகிறேன்." என்று கூறிச் சரபங்கரது ஆச்சிரமத்தைக் குறித்துச் சென்றனன்.

அச்சமயம் இந்திரன் சரபங்கரிடம் ஏகாந்தமாய் "இதோ ராமன் வருகின்றனன். இவன் இப்பொழுது என்னைப் பார்க்கலாகாது. இவன் சத்துருக்களைத் தொலைத்து

தேவதைகளின் காரியத்தைச் சாதித்த பின்பு சீக்கிரத்தி லேயே பார்க்கப்போகிறேன். மேலும் அவன் பிரதிக்கினையை நிறைவேற்றிய பின்பே என்னைப் பார்க்கவேண்டும். இவன் ஒருவராலும் எள்ளளவும் செய்யமுடியாததான ஒரு பெரிய காரியத்தைச் செய்யவேண்டி யிருக்கிறதல்லவா? அதையவன் நிறைவேற்றியபின் என்னைப்பார்ப்பது நலம்'' என்று கூறி அம்முனிவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தேரேறிச் சுவர்க்க லோகம் சென்றனன்.

இந்திரன் சென்றதும் ராமன் சீதையுடனும் லக்ஷ்மண னுடனும் சரபங்கரிடம் சென்று அவருடைய பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு நமஸ்கரித்து அவரால் உபசரிக்கப்பட்டு ஓராசனத்தில் அமர்ந்தனன். பிறகு ராமன் அம்முனிவரைப் பார்த்து தேவேந்திரன் வந்துபோன விஷயத்தை வினவி னன். சரபங்கர் "ராமா! நான் செய்த கடுந்தவத்தினால் தேவேந்திரன் வெல்லப்பட்டுப் பிரமலோகத்திற்கு என்னை யழைத்துக் கொண்டுபோக விரும்புகின்றனன். நான் சமீ பத்தில் நீவந்திருப்பதை யறிந்து உன்னைப்பாராமல் போக லாகாதென்று பிரமலோகத்திற்குப் போகாமலிருக்கின்ற னன். புருஷதிலகனே! நான் இதுவரை சம்பாதித்திருக்கும் பிரமலோகத்தையும் சுவர்க்கலோகத்தையும் அழிவில்லாத மேலான போகப்பிரதேசங்களையும் உனக்கு அர்ப்பணம் செய்கிறேன். அங்கீகரிக்க வேண்டும்'' என்றனர்.

ராமன் அம்முனிவருடைய வார்த்தைகளால் சந்தோ ஷித்து "மாமுனியே! நீர் அர்ப்பணம் செய்த லோகங்களை யெல் லாம் அங்கீகரிக்கின்றனன். நான் இக்காட்டில் சுகமாக வசிக்கத் தக்க ஓர் இடம் காட்டிக்கொடுக்குமாறு வேண்டுகிறேன்.'' என்றனன். சரபங்கர் "ராமா! இவ்வனத்தின் சமீபத்தில் சுதீக்ஷ்ணர் என்னும் மாமுனிவர் இருக்கின்றனர். நீ அவ ரிடம் செல்வாயாக; அவர் உனக்குச் சௌகரியமான இடத்தை ஏற்பாடு செய்வார்.'' என்று கூறி அவரிடம் செல்லும் மார்க்

கத்தைக் காட்டினதுடன் "ராமா! கொஞ்சம் நின்று கொண்டு என்னைப் பார்த்துக்கொண்டிரு. ஸர்ப்பம் தோலை உரிப்பது போல நான் இந்த மானிட சரீரத்தை விடுகின்றேன்." என்று சொல்லி அங்கு எரிந்து கொண்டிருந்த ஓமாக்கினியில் பிரம்ம மேத மந்திரங்களை ஜெபித்துக் கொண்டு பிரவேசித்தனர். பிறகு அச்சரபங்கர் முப்பது வயதுள்ள குமாரனாய் அவ்வக்கினியினின்றும் எழுந்திருந்து பிரமலோகத்திற்குப் போயினர். பிரமதேவரும் அவரை வரவேற்று சந்தோஷித்தனர். அவ்வதிசயத்தை ராமாதிகள் நோக்கி வியந்தனர்.

ஐந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

ஆறுவது ஸர்க்கம்

முனிவர்கள் ராக்ஷசர்களால் தங்களுக்கு நேரிட்ட கஷ்டங்களை ராமனிடம் சொல்லிச் சரணமடைதலும் ராமன் அவர்களுக்கு அபயப் பிரதானம் செய்தலும்.

சரபங்க முனிவர் சுவர்க்கமடைந்த பின் அங்குள்ள முனிவர்கள் எல்லோரும் கூட்டம் கூட்டமாய் ஒன்று கூடி ஸ்ரீ ராமனிடம் வந்து ராமனைச் சரணமடைந்தனர். அவர்கள் ராமனைப்பார்த்து "மஹாரதனே! நீ தேவேந்திரனைப் போல் இப்பூமண்டலத்திற்கெல்லாம் நாதனாய் இருக்கின்றனை. மேலும் நீ சரபங்கரை அநுக்கிரகித்த கீர்த்தியினாலும் விராதனைக் கொன்ற பராக்கிரமத்தினாலும் மூன்று லோகங்களிலும் பிரசித்தி பெற்றிருக்கின்றனை. பிதிர்வாக்கிய பரிபாலனத்தின் பொருட்டு அரசைத் துறந்தது மன்றி, பரதன் திரும்பும்படி வேண்டிக் கொண்டபோதிலும் பிரதிக்கினையைத் தவறாதிருக்கின்றனை. ஆகையால் உன்னிடம் தருமமும் சத்தியமும் பரிபூர்ணமாய் இருக்கின்றன. சரணாகத ரக்ஷகனை உன்னிடத்தில் ஒருவிண்ணப்பம் செய்கிறோம். அதுவும் வருத்தம் மிகுந்திருக்கையால் பொறுத்திருக்க முடியாமல் உன்னிடம் விண்ணப்பம் செய்கிறோம். அரசர்

களுடைய சகலவிதமான கடமைகளும உனக்குத தெரியு மன்றே! ராமா! இந்த வானப் பிரஸ்தாகள பெருங்கூட்டம் கூடி இங்கு வந்திருக்கின்றனரை பார. இவாகளில் எல்லாரும் பிராமணாகளே. ஐயோ! இவாகளுக்கு நீ நாதனுக இருந்தும் அநாதர் போல ராக்ஷசர்களால் மிகவும் இமசிக்கப்படுகிறார் களே! இப்படி வருவாயாக. அவாகளுடைய தேகங்கள் அடிபட்டிருப்பதைக காண்பாயாக. இங்ஙனம வனத்தில அரக்காகள அதி பயங்கரமான காரியங்களைச செய்து தாப ஸாகளைக கோரமாக இமசித்துத துரததிக கொண்டிருப்பது எங்களால் பொறுக்க முடியவில்லை. ராமா! இதறகாகவே நாங்கள அனைவரும எங்களை நீ காப்பாற்றும் பொருட்டு உன்னைச் சரணமடைகிறேம். உன்னைவிட வேறுகதி இவ் வுலகில எங்களுக்கு எங்கும் கிடையாது. இந்த ராக்ஷசர் களிடமிருந்து எங்கள் எலலோரையும ரக்ஷிப்பாயாக" என்றனர்.

ராமன் மிகவும் மனமிரங்கி அவர்களெலலோரையும் பார்த்து "நீங்கள என் விஷயமாக இங்ஙனம சொலலலாகாது. என்னை நீங்கள் ஆஞ்ஞாபிக்கவேண்டுமேயன்றி இங்ஙனம் வேண்டலாகாது. உங்களை ராக்ஷசாகளிடமிருந்து காப் பாறறுவது என சொந்தப பிரயோஜனமே. முனிவர்களே நான பிதிர்வாக்கிய பரிபாலனம எனகிற வியாஜததினுல் உங் கள் காரியததை நிறைவேற்றும்பொருட்டே இங்கு வநதிருக் கிறேன். இவ் வனவாசம் எனக்குப் பெரும்பயனை விளை விக்கப்போகிறது. உங்களுக்கு இம்சைசெய்கிற எல்லா ராக்ஷசர்களையும் நான வதம் செய்யப்போகிறேன். ரிஷிக ளெல்லாரும என் வீர்யத்தையும் என் தம்பியின பராக்கி ரமததையும் காண்பார்களாக" என்று ரிஷிகளுக்கு அபயம் கொடுத்து லக்ஷ்மணனேடு கூட சுதீக்ஷ்ணரைப் பார்க்கப் புறப்பட்டனன்.

ஆருவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஏழாவது ஸர்க்கம்

சுதீக்ஷ்ணரைக் காணலும் அவராச்சிரமத்தில் ஓா இரவு தங்கியிருத்தலும்.

ராமன் சீதையோடும லக்ஷ்மணனோடும கூடி அந்த வைகானஸாதி பிராமமணர்கள் பின்தொடர வரப்பெற்று சுதீக்ஷண மகரிஷியின் ஆச்சிரமத்திற்குப் போயினன். சுதீக்ஷணர் என்றும ஓயாமல தவம செய்துகொண்டு ஸ்னனம் முதலியவற்றையும செய்யாமல இருந்ததனால அழுக்கும தூசியும் சரீரததில் படியப்பெற்று சடைகள தரித்திருந்தனர். இன்னும் அவர் வயதுசென்ற கிழவராதலால கண் பார்வையும இல்லாமலிருந்தனர்.

ராமன் அவரைச் சமீபித்து "மகாநுபாவரே! நான ராமனென்பவன், உம்மைப் பார்க்கவந்தேன். இதோ நமஸ்காரம் செய்கிறேன, அடியேனை ஆசீாவதிக்கவேணடும" என்றனன். அம்முனிவா ராமனைக் கைகளால் வாரியணைத்துக்கொணடு "வீரர்களில் தலைவனே! உனக்கு நல்வரவாகுக. நீ வந்ததனால் இவவாச்சிரமம நாதனையுடையதாகி விளஙகுகிறது. பெருமபுகழையுடையவனே! மகாவீர! நீ வரப்போகிறாய், உன்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்று உன வரவையே எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேனுகையால் தேகத்தைவிட்டுச் சுவர்க்கம் போகாதிருககின்றனன். சரபங்க முனிவர்க்காக வந்த தேவேந்திரன் எனனைப் பாாக்க இவவிடம் வந்து நான் எனது புண்ணிய கருமததினால் சமஸ்தலோகங்களையும் ஜெயிததததாகச் சொலலிபபோயினன். என்னால் சம்பாதிக்கப்பட்ட அந்த லோகஙகளில் நீ எனனுடைய அநுக்கிரகததினால சீதையோடும் லக்ஷமணனோடும் கூடி சுகமாக விளையாடிககொண்டிருப்பாயாக." என்றனா.

ராமன் அமமுனிவரை நோக்கி "மாமுனியே! நான சுயமாகவே லோகஙகளைச் சம்பாதிததுக் கொள்கினறனன்.

ஆனால் இவ்வரண்யத்தில் நாங்கள் வசிக்கும்படி ஓர் வாசஸ் தானத்தை மாத்திரம் தேவரீர் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண் டும்." என்றனன்.

இங்ஙனம் ராமன் கூறக்கேட்ட அம்முனிவர் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் "ராமா! இவ்வாச்சிரமத்தில் ரிஷிகள் பலரும் விளங்குவார்கள். இதில் காய் கிழங்குகள் எப் பொழுதும் ஏராளமாய்க் கிடைக்கும். இவ்விடத்திலேயே நீ சுகமாக வசிக்கலாம். ஆனால் இங்கு மான் முதலிய மிரு கங்கள் அடிக்கடி வந்து எமது சமாதியைக் கெடுத்துவிடு கின்றன. இந்த மிருகங்களால் ஏற்படும் பாதையைத் தவிர, வேறொரு தோஷமும் இங்கில்லை" என்றனர்.

ராமன் உடனே வில்லில் பாணத்தைத் தொடுத்து இழுத்துக்கொண்டே "தபோதனரே! நான் இங்கிருப்பே னாயின் உமக்குத் தொந்தரவு செய்யும் அம்மிருகங்களை என் பாணங்களால் கொன்றுவிடுவேன். ஆனால் அவ்விதம் செய் தால் உமக்கு மனவருத்தம் உண்டாகும். ஆகையால் இவ் வாசிரமத்தில் வெகுகாலம் இருப்பதில் எனக்கிஷ்டமில்லை." என்றனன்.

ராமன் இங்ஙனம் கூறி அம்முனிவரிடம் அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு ஜலக்கரைக்குச் சென்று சந்தியாவந்தனாதி களை முடித்துக்கொண்டு அன்றிரவெல்லாம் சீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடுங்கூட அங்கு வாசம் செய்தனன். சுதீக்ஷ்ண முனிவர் ராமாதிகளுக்கு வேண்டிய காய் கிழங்குகளையும் பழங்களையும் தானே கொடுத்து ஆதரித்தனர்.

ஏழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எட்டாவது ஸர்க்கம்.

இராமன் சுதீக்ஷ்ண முனிவரிடம் விடைபெற்றுப் புறப்படுதல்.

அன்றிரவு கடந்தபின் ராமன் விடியற்காலையில் எழுந்து ஸ்நானம் ஜபம் முதலியவற்றை முடித்தனன். பிறகு சீதை லக்ஷ்மணன் இவர்களுடன் கூடியவனாய்ச் சுதீக்ஷ்ணரை வணங்கி அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு உக்கிரமான கிரணங்களைப் பரப்பி உஷ்ணத்தையுண்டாக்குகிற சூரியன் மேன்மேலும் காய்ந்து தபிப்பதற்கு முன்னதாகவே அவ்வாசிரமத்தினின்றும் பிரயாணமாயினன். அச்சமயம் சுதீக்ஷ்ணமுனிவர் "ராமா! சென்று சுகமாகத் திரும்பி வருவாயாக. தண்டகாரணியத்தில் வசிக்கின்ற மகரிஷிகளினது ரமணியமான ஆச்சிரமங்களைக் காண்பாயாக. அங்கு ஏராளமான காய் கிழங்குகளும் பழங்களும் எப்பொழுதும் கிடைக்கும். குளங்களும் வாவிகளும் நீரோடைகளும் சோலைகளும் நிறைந்து வெகு ரமணீயமாகவிருக்கும். சந்தோஷமாக அவ்விடங்களுக்கெல்லாம் சென்று சுகமாக விளையாடிக் காலம் கழிப்பீர்களாக. ராமா! மறுபடியும் ஒருதடவை என் ஆச்சிரமத்திற்குத் தப்பாமல் வரவேண்டும்" என்றனர்.

'அங்ஙனமேயாகுக' என்று கூறி ராமன் முதலியோர் அம்முனிவரைப் பிரதக்ஷிணம் செய்து பிரயாணத்தைத் தொடங்கினர். ராம லக்ஷ்மணர்கள் இருவரும் அம்பறாத்தூணிகளைத் தோளில்கட்டி, விற்களைக் கையிலபிடித்து ஆச்சிரமத்தினின்றும் பிரயாணமாய்ப் புறப்பட்டனர்.

எட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது ஸர்க்கம்.

ராமன் முனிவர்களின் முன்னிலையில் ஸமஸ்த ராக்ஷசர்களையும் வதைக்கிறேனென்று பிரதிக்கினை செய்த விஷயத்தில் சீதை தன்னுடைய வெறுப்பைத் தெரிவித்தல்.

சீதை ராமனை நோக்கி மனதுக்கினியதான ஸ்நேகம் பொழிகின்ற வார்த்தையில் "நீர் அனுஷ்டிக்கின்ற இம்முனி தருமமோ மிகவும் பெரியதாய் இருப்பது. காமத்தின் மிகுதியாலுண்டாகிற விசனங்கள் இவ்வுலகில் மூன்றே உள்ளன. அவை பொய் உரைத்தல், பிறர் மனைவியை இச்சித்தல், பகையின்றி இம்சைசெய்தல் என்பவாகும். இவற்றுள் முதல் இரண்டு காரியங்களையும் நீர் நெஞ்சாலும் நினைக்க மாட்டீரென்பதை நான் நன்கறிவேன். ஏனெனில், நீர் சத்திய சந்தர், ஏகபத்தினி விரதம் உடையவர் என்கிற காரணத்தால்தான். ஆனால் நீர் இப்பொழுது பகையில்லாமல் பிறரை இம்சிக்கை யென்கிற காரியத்தைச் செய்ய நேர்ந்திருக்கிறது; நீர் ரிஷிகளை ரக்ஷிக்கும் பொருட்டு இராக்கதர்கள் எல்லாரையும் கொன்று விடுவதாகப் பிரதிக்கினை செய்திருக்கின்றீர். ரிஷிகளின் வேண்டுகோளைப் பற்றியேயன்றித் தனக்குத்தானாகவே இதன் பொருட்டுத் தம்பியுடன் வில்லையும் பாணங்களையும் தரித்துத் தண்டகமெனனும் இப்பெருங்காட்டிற்கு வந்தீர்போலும். மகாவீரரே! நீர் இதற்காக இவ்விடம் வந்ததைப்பற்றி எனக்குச் சிறிதும் இஷ்டமில்லை. அக்கினியினருகில் கட்டைகள் இருக்குமாயின் அதன் தேஜஸ்ஸின் வலிவு மென்மேலும் வளர்ந்துவரும். அதுபோல் க்ஷத்திரியர்களின் சமீபத்தில் வில் இருக்குமாயின், அவர்களுடைய தேஜோபலம் மிகவும் விருத்தியாகும்.

இதற்கு ஒரு கதை சொல்லுகிறேன் கேளும். முன்பு ஒரு வனத்தில் ஒரு முனிவர் மிகக்கொடியதான தவம் செய்துகொண்டிருந்தனர். தேவராஜன் அவரது தவத்தைக் கெடுக்கவிரும்பி ஓர் போர் வீரனைப்போல் வேடம் பூண்டு அவ

ரிடம் சென்று தான் கொண்டுவந்த மிக்க கூர்மையானதொரு கத்தியைக் காப்பாற்றிக் கொடுக்கும்படி அவரிடம் கொடுத்து விட்டுப் போயினன். அவர் அதை மிகவும் ஜாக்கிரதையாய்க் காப்பாற்ற விரும்பித் தாம் எங்குச் சென்றபோதிலும் அக்கத்தியையும் கூடவே கொண்டுபோவது வழக்கம்.

இங்ஙன மிருக்கையில் நாளுக்கு நாள் அவருக்குத் தவத்தில் ஊக்கம் குறைந்து ஆயுதத்தைப் பிடித்துத்திரியும் தன்மையர்க்குண்டாகக்கூடிய இம்சாரூபமான கோப புத்தியே வளரத்தொடங்கியது. பிறகு அவர் அவ்வாயுதத்தின் சம்பந்தத்தினால் இம்சாவியாபாரங்களில் ஆழ்ந்கால் பட்டு மதிமயக்க முற்று அதாமத்தால் பீடிக்கப்பெற்றுக் கடைசியில் நரகத்தை யடைந்தனர்.

நீர் தண்டகாரணியத்திலுள்ள ராக்ஷசர்களைப் பகையின்றி வில்லைப் பிடித்துக்கொல்லும் புத்தியை எவ்விதத்திலும் கொள்ளலாகாது. அபராதமின்றி வீணாகப் பிராணிகளை யழிப்பதை நான் விரும்ப மாட்டேன். ஆயினும் ரிஷிகளுக்குத் தீங்கியற்றும் அரக்கர்களைக் கொல்லலாகும் எனகிறீரோ? அது ராஜ்ஜியத்தை ஆளும் பொழுதனறோ தகுந்தது. ஆயுதமெங்கே? அரண்யமெங்கே? க்ஷத்திரிய தருமமெங்கே? தவமெங்கே? இவையெல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தாதிருப்பவை. ஆகையால் நாம் தேசத்திற்குத் தகுந்த தருமத்தையே பாராட்ட வேணடும். இவ்வரணயத்திற்குத் தவமே தகுந்தது. ஆகையால் அதைச் செய்ய வேண்டுமேயன்றி ஆயுதங்களைத் தரித்தலாவது க்ஷத்திரிய தருமமாவது இங்குத்தகாது. ஆயுதம் தரிப்பதால் கோபமுண்டாகிப் பரஹிம்சை செய்ய நேரிட்டு அதனால் பாபம் சம்பவிக்கும். தருமத்திலேயே விருப்பமுடைய நீர் தவ ஒழுக்கத்தை மேற்கொள்வதே நலம். மூன்று லோகங்களிலும் உள்ளவையனைத்தும் உமக்கு உள்ளபடி நன்கு தெரிந்திருக்கின்றன. உமக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமே இல்லை. பெண்.

பிள்ளைக்குள்ள சாபல்யத்தினாலும் உம்மேலிருக்கும் பிரியத்தினாலும நான் இவற்றைபுமக்குச சொல்லினேனன்றி எல்லாம்தெரிந்த உமக்குத தருமம் உபதேசிக்கவல்லவன் எவன்? நீர இதை லக்ஷ்மணனுடன நன்கு ஆலோசித்து எது இஷ்டமோ அதைச் செயவீராக." என்றனள.

ஒன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

பத்தாவது ஸர்க்கம்.

ராமன் சீதைக்கு ராக்ஷச வதம் அவசியமென்று உரைத்தல்.

சீதை கணவனிடமுள்ள பிரேமத்தினால் இங்ஙனம் சொன்ன வார்த்தையைககேட்ட ராமன அவளைப்பார்த்து "தேவீ! நீ சொன்ன வார்த்தைகள் முற்றிலும் உண்மையே. ஆயினும ஜனங்கள் வருந்தி ஐயோவென்று முறையிடலாகாதென்று க்ஷத்திரியர்கள வில்லேத தரிக்க வேண்டுமென்கிற ஒரு நியாயம உண்டல்லவா? சீதே! மகரிஷிகள் ராக்ஷசர்களுக்குப் பயந்து தாமே எனனிடம் வந்து சரணமடைந்தனர். அவர்கள் வருத்தமுற்றனரல்லவோ? அவர்களை நான் ரக்ஷிககவேண்டுமல்லவா? அவர்கள என்னைச் சரணமடைந்து தங்களை ராக்ஷசர்களிடமிருந்து காப்பாற்றவேண்டும் என்று வேண்டினபோது நான அவர்களை வணங்கி 'நீங்கள் என்னைப் பொறுத்தருளவேணும். நானே உங்களிடம் வந்து பணி செய்யவேண்டியவன். அப்படியிருக்க மஹர்ஷிகளான நீங்களே என்னிடமவந்து வேண்ட நேரிட்டதைப்பற்றி மிகவும் லஜ்ஜையை அடைகிறேன்? இனி நான உங்கள் விருப்பத்தின் படி ராக்ஷசர்களைக்கொன்று உங்களை ரக்ஷிக்கிறேன' என்று பிரதிக்ஞையும் செய்தபின்பு தவறமாட்டேன். அதிலும் முனிவர்களுக்குச் செய்த பிரதிக்ஞையைத் தவறுபவனல்லேன். சீதே! நான பிராணனையாயினும விட்டுவிடுவேன். உன்னையும லக்ஷ்மணனையும கூடத் துறந்துவிடுவேன். ஆனால

எவர்க்காயினும் பிரதிக்கினை செய்வேனாயின அதைமாத்திரம் தவறமாட்டேன். அதிலும் பிராமணர்களுக்குச் செய்த பிரதிக்கினையென்றால் எள்ளளவும் தவறமாட்டேன். குற்றமற்ற சுபாவமுடையவளே! என்னிடத்தில் உனக்குள்ள பிரேமாதிசயத்தினால் நீ இந்த வார்த்தை மொழிந்தனை. இதில் ஒரு குற்றமுமில்லை. ஆயினும் நான் எந்த தருமத்தைச் செய்ய மனதில் நினைப்பேனோ அதையே நீயும் சகிக்கவேண்டும், மற்றது கூடாது." என்றிங்ஙனம் கூறி வில்லைப்பிடித்து நிற்கின்ற லக்ஷ்மணனோடுகூட அழகான தபோவனங்களுக்குப் போகத்தொடங்கினன்.

பத்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பதினோராவது ஸர்க்கம்.

இராமன் அகஸ்திய முனிவரின் வைபவங்களைப் பேசிக் கொண்டே அவரது ஆச்சிரமம் நோக்கிச் செல்லுதல்.

ராமன் முன்னே நடந்தனன், இடையில் சீதையும் பின்பு லக்ஷ்மணனும் சென்றனர். அவர்கள் பலவகை மலைச்சாரல்களையும் வனங்களையும் அழகிய நதிகளையும் குளங்களையும் பக்ஷிகளையும் புள்ளிமான்களையும் பார்த்துக்கொண்டே போயினர். சூரியன் அஸ்தமிக்கும் சமயத்தில் அவர்கள் ஒரு பெரிய தடாகத்தைக் கண்டனர். அது வெகு ரமணீயமாய் அழகிய அன்னப்பறவைகளாலும், தாமரை அல்லி முதலிய மலர்களாலும் விளங்கியது. நிர்மலமான ஜலத்தையுடைய அவ்வழகிய குளத்தினின்றும் கீதவாத்தியங்களின் ஒலி செவிப்பட்டது. ஆனால் அங்கு எவரும் காணப்படவில்லை.

ராமன் அருகிலிருந்த தர்மப்ருத என்னும் முனிவரை நோக்கி அத்தடாகத்தின் விசேஷத்தைக் கூறும்படி வேண்டினன். அம்முனிவர் "ராமா! இக்குளத்திற்குப் பஞ்சாப்சரசென்றுபெயர். இதை மாண்டகர்ணி யென்னும் முனிவர் தவமகிமையால் நிருமித்தனர். அவர் இக்குளத்தில்

வாயுபக்ஷணம் செய்துகொண்டிருந்து மிகவும தீவிரமாகத் தவம செயதனர். பிறகு அககினி முதலிய சமஸ்த தேவதைகளும அவருடைய தவததைதக கெடுப்பதற்காக அழகிய ஐந்து அப்ஸர ஸ்திரீகளை அவரிடம் அனுபபினர். அந்த ஸ்திரீகள தஙகள் அழகிய தேகஙகளைக்காட்டி அம்முனிவரை மயககி அவரை மனமதனுக்கு வசபபடும்படி செய்துவிட்டனர் இக்குளததினுளளே அநத ஸதிரீகளுக்கு வீடுகள மறைவாக நிருமிக்கபபட்டிருககின்றன. அவர்கள் யௌவனப் பருவத்துடன் பிரகாசிக்கினற அம்முனிவருடன் சுகமாக விளையாடி அவர்கது மனககளிபபை விளைததுக் கொண்டிருக்கின்றனர். அநத ஸ்திரீகள் கிரீடித்துக்கொண்டிருககையில் அவர்களது ஆபரணங்களின் ஒலியோடு கலந்து கீதவாத்தியஙகளின் தொனி செவிபபடுகின்றது.” எனறனர்.

இவற்றைககேட்ட ராம லக்ஷ்மணர்கள் மிகவும் சந்தோஷபபட்டவர்களாய் சீதையுடன் கூடி அவவனத்திலுளள ஆசசிரமஙகளைககண்டு அங்குளள சமஸ்த முனிவர்களாலும பூஜிககபபட்டுச சுகமாய இருநதனா. ராமன் ஒவ்வொரு ஆசசிரமததிலும தஙகி ராக்ஷசோபததிரவஙகளைப போக்குவதற்காகப் பின்னும வெவவேறு ஆச்சிரமஙகளுக்கும் செனறனன.

ராமன ஒரு ஆச்சிரமததில பதின்மூன்று மாதங்களும, மற்றோராச்சிரமததில ஒருவருஷமும், இன்னோராச்சிரமத்தில் நானகு மாதங்களும், வேறொரு ஆச்சிரமத்தில ஆறுமாதஙகளும, இன்னமொரு ஆச்சிரமததில் ஒன்றேகால் வருஷமும் வசித்தனன். இப்படியாக ராமன் அம் முனிவர்களின் ஆச்சிரமங்களில் இரண்டு தடவை வாசம் செய்து மனக்களிபபுடன் கிரீடித்துக்கொணடிருக்கையில் பத்து வருடஙகள் சென்றன. பிறகு ராமன் மீண்டும் சுதீக்ஷ்ண முனிவரின் ஆச்சிரமததை யடைந்தனன்.

ராமன் சுதீக்ஷ்ணரை வணங்கித் தான் அகஸ்திய முனிவரது ஆச்சிரமத்தையடைந்து அவரை வணங்கி ஆசீர்வாதம் பெற விரும்புவதாகச் சொல்லினன். சுதீக்ஷ்ணர் ராமனை நோக்கி "ராமா! இவ்வாச்சிரமத்திலிருந்து தென்திசையாக நான்கு யோசனை தூரம்போனபின்பு அங்கு அகஸ்தியருடைய சகோதரரான சுதர்சன முனியின் ஆச்சிரமம் இருக்கிறது. அங்கு ஓரிரவு வசித்திருந்து உதயமானவுடன் எழுந்து தென் திசையாகவே வனசமூகத்தின் பக்கத்துவழியாக ஒரு யோசனை தூரம் போகையில் அங்கு அகஸ்தியருடைய ஆச்சிரமம் இருக்கின்றது. அது வெகு ரமணியமாய் இருக்கும். அப்பனே! நீ இப்பொழுதே அவ்விடம் சென்று வருவாயாக" என்றனர்.

பிறகு ராமன் வெகு சந்தோஷத்துடன் புறப்பட்டுச் சீதையும் லக்ஷ்மணனும் பின் தொடர சுதீக்ஷ்ணர் கூறின வழியே சென்று சுதர்சன முனிவரின் ஆச்சிரமத்தையடைந்து அங்குள்ள தபோதனர்களையும் பிராமணர்களையும் லக்ஷ்மணனுக்குக் காட்டி "லக்ஷ்மணா! அகஸ்திய முனிவரின் தம்பியான சுதர்சனமுனிவரின் ஆச்சிரமம் இதுவே. இங்கு முன் ஒரு காலத்தில் இல்வலனென்றும் வாதாபியென்றும் அண்ணன் தம்பிகளான இரண்டு அசுரர்கள் பிராமணர்களை இம்சித்துக்கொண்டிருந்தனர். இல்வலன் பிராமணரூபம் தரித்து சம்ஸ்கிருதபாஷை பேசிக்கொண்டு சிராத்தமென்று சொல்லி பிராமணர்களை யழைப்பான். பிறகு அந்த இல்வலன் ஆட்டு உருவம் தரித்த தன் சகோதரனை வாதாபியைச் சமைத்து அந்த பிராமணர்களைப் போஜனம் செய்விப்பான். பிறகு அப்பிராமணர்கள் புசித்தபின் இல்வலன் 'வாதாபீ! வெளியில் புறப்பட்டுவா' என்று பெருங்குரலுடன் அழைப்பான். உடனே வாதாபி ஆடுபோல கூச்சலிட்டுக்கொண்டு பிராமணர்களின் வயிற்றைக் கிழித்து வெளியே புறப்படுவான். இங்ஙனம் அவ்விருவரும்

ஒன்றுசேர்ந்து தினந்தோறும் ஆயிரக்கணக்கான பிராமணர்களை நாசஞ்செய்துவந்தனர்.

பிறகு தேவதைகளின் வேண்டுகோளினால் அகஸ்திய முனிவர் இல்வலனுடைய சிராத்தபோஜனத்திற்கு ஒப்புக்கொண்டு வாதாபியைப் புசித்துவிட்டனர். வழக்கப்படி இல்வலன் வாதாபியைப் பெயர்சொல்லி அழைத்தும் அவன் வெளியில் வரவில்லை. அகஸ்தியர் பெருஞ் சிரிப்புடன் இல்வலனை நோக்கி "வாதாபி என் வயிற்றில் ஜீர்ணித்து யமனது வீட்டிற்குப்போய்ச் சேர்ந்தனன். அவன் எப்படி வெளியில் புறப்படுவான்? என்றனர். தன் சகோதரன் இறந்தானென்பதைக் கேட்ட இல்வலன் அம்முனிவரை உபத்திரவிக்கத் தொடங்கினன். அப்போது அவனும் அம் முனிவரது நேத்திராக்கினியினால் நீறாகி மரணமடைந்தான். இவ்வாச்சிரமமானது அப்படிப்பட்ட மகிமையுள்ள அகஸ்திய முனிவரது சகோதரரான சுதர்சன முனிவரது ஆச்சிரமமாகும்." என்றனன்.

இச்சமயம் சூரியன் அஸ்தமிக்கவே, ராமலக்ஷ்மணாகள் சாயங்கால சந்தியாவந்தனாதிகளை விதிப்படி செய்து அவ்வாச்சிரமத்தில் பிரவேசித்து அம்மகரிஷிக்கு நமஸ்காரம் செய்தனர். அன்றிரவு அவரால் நன்கு பூஜிக்கப்பட்டு அங்குத்தானே தங்கியிருந்து மறுநாள் பொழுது விடிந்ததும் ராமன் சுதர்சன முனிவரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு சுதீக்ஷ்ணர் சொன்ன மார்க்கத்தின்படி அகஸ்திய முனிவரின் ஆச்சிரமத்தை நோக்கி நடந்தனன். பிறகு சிறிதுநேரம் நடந்து அவ்வாச்சிரமத்தையடைந்து லக்ஷ்மணனிடம் அகஸ்தியருடைய பிரபாவங்களையெல்லாம் ஒவ்வொன்றாகச் சொல்லிக்கொண்டே உள்நுழைந்து லக்ஷ்மணனை நோக்கி "லக்ஷ்மணா! இவ்வாச்சிரமம் மிக மகிமை பொருந்தியது. தேவதைகளும் யக்ஷர்களும் நாகர்களும் ஆகார நியதியுடன் தருமத்தை ஆராதிப்பவர்களாகி இங்கு வாசம் செய்கின்றனர். ஆகையால்

அவ்வாச்சிரமத்திலேயே தங்கி அகஸ்தியரை ஆராதித்துக் கொண்டு வனவாசத்தின் மிகுந்த காலத்தைக் கழிக்கப்போகி றேன். நீ முன்பு போய் இங்குச் சீதையோடு நான் வந்திருக் கிறேனென்பதை அம்மகரிஷிக்குத் தெரிவிப்பாயாக.'' என் றனன்.

பதினோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம்.

இராமன் அகஸ்தியரைக் காணுதலும் அம்முனிவர் கொடுத்த வைஷ்ணவ தனுசு முதலியவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ளுதலும்.

லக்ஷ்மணன் ராமனது கட்டளைப்படி அகஸ்தியரது ஆச்சிரமத்தில் பிரவேசித்து அம்முனிவரது சிஷ்யரிடத்தில் ராமனைப்பற்றியும் அவர்கள் காட்டிற்கு வந்திருக்கும் காரணத்தைப்பற்றியும் விவரமாயக் கூறி ராமன் அம்முனிவரைக் காண சீதையுடன் வந்திருப்பதை அவருக்குத் தெரிவிக்கும் படி சொல்லினன். அச்சிஷ்யரும் அங்ஙனமே உடசென்று அகஸ்தியரிடம் லக்ஷ்மணன் கூறியபடி கூறி அவருடைய அநு மதி பெற்று ராமாதிகளை உள்ளே அழைத்துச் சென்றனர்.

ராமன் அவ்வாச்சிரமத்தில் விஷ்ணு, தேவேந்திரன், சூரியன், சந்திரன், குபேரன், தாதா, விதாதா, வாயு, நாக ராஜன், அநந்தன், காயத்ரீ, வஸு தேவதைகள், வருணன், சுப்ரமணியன், தர்ம தேவதை ஆகிய இவர்களின் ஸ்தானங் கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டே சென்றனன். பிறகு அகஸ்திய மகரிஷியும் சிஷ்யர்களோடு கூட ராமனை எதிர்கொண்டு வந்தனர். ராமன் மகாதேஜஸ் விகளான முனிவர்களால் பின் தொடரப்பட்டு அகஸ்திய முனிவரைப் பார்த்து அவரது பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு நமஸ்காரம் செய்தனன். சீதையும் லக்ஷ்மணனும் அம் முனிவரை வணங்கிக் கைகூப்பியவண்ணம் நின்றிருந்தனர்.

அம்முனிவர் ராமாதிகளை நன்கு உபசரித்து ராமனை நோக்கி "புருஷசிங்கமே! சுவர்ணமயமாகி ரத்தினங்கள் இழைக்கப்பெற்ற திவ்வியமான இப்பெரிய வில்லைப் பார். இது விஷ்ணுதேவனுடையது. விசுவகர்மாவினால் நிருமிக்கப் பட்டது. இந்த பாணம் சூரியனைப் போல மேலானதாய் விளங்குகிறது. பாணங்கள் எப்பொழுதும் குறைபடப் பெறாத இந்த அம்பறாத்தூணிகள் இரண்டும் எனக்குத் தேவேந்திர னால் கொடுக்கப்பட்டவை. சுவர்ணமயமான உறையுடன் கூடிய இப்பெரிய கத்தியை எனக்குத் தேவேந்திரன் கொடுத் தனன். ராமா! முன்பு விஷ்ணுதேவன் இந்த வில்லைக் கொண்டே மேலான அசுரர்களைக் கொன்று தேவர்களுடைய துயரங்களைப் போக்கினன். அப்படிப்பட்டதான வில்லையும் அம்பறாத்தூணிகளையும் சிறந்த கத்தியையும் அந்தப் பாணத் தையும் நீ சத்துருக்களை வெல்லும்பொருட்டு வாங்கிக்கொள் வாயாக." என்று சொல்லி ராமனுக்கு அந்த உத்தமமான திவ்வியாயுதங்களைக் கொடுத்து அவனைப்பார்த்துப் பின் வருமாறு கூறினர்.

பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

பதின்மூன்றாவது ஸர்க்கம்

கரன் முதலியோரை வதைக்க ராமன் அகஸ்தியரிடம் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு பஞ்சவடிக்குச் செல்லல்.

"ராமா! லக்ஷ்மணா! உங்களுக்கு மங்களமுண்டாகுக. உங்களது வரவால் எனக்கு மிகுந்த சந்தோஷம் உண்டாகி யிருக்கிறது. சுகுமாரையான சீதை மிகுந்த கஷ்டங்களை யநுபவிக்கத் தக்க இப்பெருங்காட்டில் உன்னைப் பின்பற்றி வந்தது மிகவும் அற்புதமேயாகும். ராமா! ஸ்திரீகள் கண வனை நல்லஸ்திதியிலிருக்கும்பொழுது சந்தோஷப்படுத்திக் கொண்டிருப்பார்கள். தரித்திரதசையினால் பீடிக்கப்படும் சமயத் தில் அவனைக் கைவிடுவார்கள். இது ஸ்திரீகளுக்கு இயற்கை

யான சுபாவமாகும். இன்னும் அவர்களுடைய மனம் மின்னற்கொடிபோல அதி சஞ்சலமாய் இருக்கும். நெடு நாள் சிநேகம் உண்டாயிருப்பினும் ஸ்திரீகள் அதை நொடிப் பொழுதில் அறுத்துவிடுவார்கள், ஆயுதங்களைப்போல மிகவும் தீக்ஷ்ணமாய் இருப்பார்கள். முன்பின் பாராமல் எத்தகைய காரியத்திற்கும் துணிவார்கள், கருடனையும் வாயுவையும் மீறி மிக்க வேகமுடையராய் இருப்பார்கள். உன் மனைவியான சீதையோவென்றால் அப்படிப்பட்ட தோஷங்கள் ஏதுவும் உடையவளன்று. இவள் அருந்ததியைப்போல பதிவிரதைகள் அனைவரிலும் மேலாய் இருப்பவள். ராமா! நீ லக்ஷ்மணனோடும் சீதையோடும் வந்து வாசம் செய்கையால் எனது இவ்வாச்சிரமம் புனிதமாயிற்று.'' என்றனர் அகஸ்தியர்.

ராமன் கைகூப்பிய வண்ணம் "முனிவரே! நீர் என் தம்பியின் குணங்களையும், என் மனைவியின் குணங்களையும் என் குணங்களையும்பற்றிச் சந்தோஷித்தீராகையால் நான் தன்யனானேன். நான் சுகமாக வசிக்கக்கூடிய ஓர் அழகிய ஆச்சிரமத்தை எனக்குக் காட்டுவீராக. அது ஜலஸம்ருத்தியோடும் வன சமூகங்களோடும் கூடி அழகாய் இருக்கவேண்டும்'' என்று கேட்க, அம்முனிவர் "என் அப்பனே! இவ்விடத்திற்கு இரண்டு யோசனை தூரத்தில் மிகுந்த காய் கிழங்குகளும் ஜலங்களும் நிரம்பியிருக்கப்பெற்று பல மிருகங்களோடு கூடி அழகாய் இருக்கிற பஞ்சவடி என்கிற ஒரு பிரதேசமுண்டு. நீ சீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் அவ்விடம் சென்று ஆச்சிரமம் ஏற்படுத்திக்கொண்டு சுகமாக வசிக்கலாம்.

ரகுகுல திலகனே! நீ செய்யும் இந்த வனவாசத்தினால் உன் தந்தையான தசரதன் தன் பிரதிக்ஞையைத் தீர்த்துக் கொண்டவனாகி தன்யாத்துமாவாயினன். அயோத்தியில் நடந்த சகலமான விருத்தாந்தங்களும் நான் என் தவமகிமையால் தெரிந்து கொண்டேன். இன்னும் உன் மனதிலுள்ள

அபிப்பிராயத்தையும் தெரிந்துகொண்டேனாதலால் உன்னைப் பஞ்சவடிக்குப் போகுமாறு சொல்லுகின்றனன். ராமா! அது மிகவும் ரமணீயமாய் இருக்கும். கோதாவரி நதிக்கு மிகவும் சமீபத்திலிருப்பதால் அது ஜனக்கூட்டமின்றி ஏகாந்தமாய் இருக்கும். நீ ஆபத்தில் ஆழ்ந்து வருந்துபவர்களைக் காப்பாற்றுவதில் சமர்த்தனாகையால் அங்கு வாசம் செய்வாயாயின் தபோதனர்களைக் காப்பாற்ற நேரும். வீரனே! அதோ தெரியும் இலுப்பைத் தோப்பின் வடபுறமாகப் போகையில் ஓர் ஆலமரத்தைக் காண்பாய். அதைத் தாண்டினதும் ஒரு பாதை காணப்படும், அதன் வழியே செல்வாயாயின் ஒரு பர்வதம் புலப்படும். அதனருகில்தான் பஞ்சவடி என்கிற பிரசித்தி பெற்ற பிரதேசம் இருக்கிறது. அங்கு எப்பொழுதும் வனங்கள் புஷ்பித்திருக்கும்" என்றனர்.

ராமன் லக்ஷ்மணனோடுகூட அம்முனிவரைப் பூஜித்து, பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்கரித்து அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு பஞ்சவடியை நோக்கிப் பிரயாணமாயினன்.

பதின்மூன்ருவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

பதினுன்காவது ஸர்க்கம்

ராமாதிகள் பஞ்சவடியை நோக்கிப் போகும் வழியில் ஜடாயுவைக்காணல்.

ராமன் பஞ்சவடிக்குச் செல்லும் வழியில் ஒரு வயது சென்ற பெரிய கழுகைச் சந்தித்தனன். அது அகஸ்தியர் சொன்ன ஆலமரத்தின்மேல் இருந்தது. ராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் அக்கழுகை ஒரு ராக்ஷசனாக நினைத்து "நீ யார்?" என்று வினவினர். அக்கழுகு சந்தோஷமான முகத்துடன் 'என்னப்பனே! நான் உன் தந்தை தசரத மகாராஜனுக்கு நண்பன்' என்றது. ராமன் அதை வெகுவாகப் பூஜித்து அதன் குலத்தையும் பேரையும் வினவினன்.

அக்கழுகு "ராமா! முற்காலத்தில் பிரஜாபதிகளா யிருந்தவர்கள் பெயரெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். பிரஜாபதிகளில் முதல்வர் கர்த்தமர். பிறகு விக்ருதரும், சேஷனும், ஸம்ச்ரயனும், ஸ்தாணுவும், மரீசியும், அத்திரியும், க்ரதுவும், புலஸ்தியரும், அங்கிரஸஸும், பிரசேதஸஸும், புலஹரும், தக்ஷனும், விவஸ்வானும் வரிசையாகப் பிரஜாபதிகளாய் இருந்தனர். பிறகு கசியபர் பிரஜாபதியாயினர். அவர் தக்ஷப் பிரஜாபதியின் அறுபது பெண்களில் எட்டு பேரை மணம் செய்து கொண்டனர். அவர்களின் பெயர் முறையே அதிதி, திதி, தனு, காலுகை, தாம்ரை, க்ரோதவசை, மனு, அனலை என்பதாகும்.

அவருக்கு அதிதியிடத்தில் பன்னிரண்டு ஆதித்யர்களும், எட்டு வஸுக்களும், பதினொரு ருத்திரர்களும் அச்வினி தேவதைகளுமாகிய முப்பத்துமூன்று வகையான தேவதைகள் பிறந்தனர். திதி கீர்த்தியில் மிகுந்த தைத்தியர் (அஸுரர்)களைப் பெற்றனள். முன்பு இந்த ஸமஸ்தமான பூமண்டலங்களும் அந்த தைத்தியர்களுடையதாய் இருந்தன. சத்துருக்களை யடக்க வல்லவனே! தனு என்பவள் ஹயக்ரீவன் என்னும் பிள்ளையைப் பெற்றனள். காலுகைக்கு நரகனும் காலகனும் பிறந்தனர். தாம்ரை என்னும் கச்சியபருடைய மனைவி, கிரௌஞ்சி, பாஸி, சியேநி, திருதராஷ்டரீ, சுகீ என்கிற ஐந்து கன்னிகைகளைப் பெற்றனள். அவ்வைவரில் கிரௌஞ்சி கோட்டான்களைப் பெற்றனள். பாஸி பாஸபக்ஷிகளைப் பெற்றனள். சியேனிக்குப் பருந்துகளும் கழுகுகளும் பிறந்தன. திருதராஷ்ட்ரிக்கு ஹம்ஸங்கள் பிறந்தன. அவளுக்கே சக்கரவாகப் பக்ஷிகளும் பிறந்தன. ராமா! உனக்கு க்ஷேமமுண்டாகுக.

தாம்ரையின் பெண்ணாகிய சுகி நதையைப் பெற்றனள்; நதைக்கு விநதை பிறந்தனள். காச்யபரின் மற்றொரு

மனைவியான குரோத வசைக்கு மிருகி, மிருகமந்தை, ஹரி, பத்திரமதை முதலிய பத்து பெண்கள் பிறந்தனர். அவர்களில் மிருகிக்கு சமஸ்தமான மிருகங்களும் பிறந்தன. பத்திரமதைக்கு இராவதி யென்னும் பெண் பிறந்தது. அந்த இராவதிக்கு ஐராவத மென்கிற யானை பிறந்தது. பதின்மரில் ஒருத்தியான ஸுரபியென்பவளுக்கு ரோஹிணி யென்றும் கந்தர்வி யென்றும் இரண்டுபெண்கள் பிறந்தனர். ரோஹிணிக்குப் பசுக்கள் பிறந்தன. கந்தர்விக்குக் குதிரைகள் பிறந்தன. ஸுரபியின் தங்கையான ஸுரஸைக்குப் பல தலைகளையுடைய ஸர்ப்பங்கள் பிறந்தன. ஸுரஸையின் தங்கையான கத்ருவிற்கு ஒரு தலைப்பாம்புகள் பிறந்தன.

மனு என்னும் காச்யபரது மனைவி பிராமணர், க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திரர் எனனும் புகழ் பெற்ற மானிடர்களைப் பெற்றனள். கச்சியபரின் மற்றொரு மனைவியான அனலை என்பவள் மரங்களைப் பெற்றனள். வினதை யென்பவள் சுகிக்குப் பெண் வயிற்றுப் பேத்தி. கத்ரு ஸுரஸைக்குத் தங்கை. அவர்களில் கத்ரு ஆயிரம் தலையுடைய ஆதிசேஷனைப் பெற்றனள். வினதைக்குக் கருடனென்றும் அருணன் என்றும் இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தனர். நான் அந்த அருணனுக்கு சியேனி என்பவளிடத்தில் பிறந்தவன். ராமா! ஸம்பாதி என்னும் கழுகு எனக்குத் தமையன். என் பெயர் ஜடாயு என்று அறிவாயாக. நீ இஷ்டப்படுவாயாயின் வனவாசத்தில் நான் உனக்குச் சகாயனாக இருப்பேன். கொடிய மிருகங்களும் துஷ்ட ராட்சசர்களும் நிறைந்த இந்தக்காட்டில் நீயும் லக்ஷ்மணனும் எங்காயினும் போகும் பொழுது நான் சீதையைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன்." என்று கூறியது.

ராமன் அந்த ஜடாயுவைப் பூஜித்து, சந்தோஷத்துடன் கட்டிக்கொண்டு நமஸ்காரம் செய்தனன். பிறகு அப்பக்ஷியுடன்கூட சீதையையும் லக்ஷ்மணனையும் அழைத்துக்

கொண்டு ராக்ஷசர்களை முடிக்கவிரும்பிப் பஞ்சவடிக்குப் போய்ச்சேர்ந்தனன்.

பதினான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பதினைந்தாவது ஸர்க்கம்

பஞ்சவடியில் லக்ஷ்மணனால் நிருமிக்கப்பட்ட ஆச்சிரமத்தில் ராமாதிகள் சிறிதுகாலம் வசித்தல்.

பிறகு ராமன் லக்ஷ்மணனை நோக்கி "நம் மூவருக்கும் இன்பத்தை விளைவிக்கக்கூடியதாய், மரங்களடர்ந்து ரமணீயமான காடுகளும் மேடுபள்ளமில்லாது மெதமெதென்ற மணற்குன்றுகளும் அமைந்து ஜலாதாரத்துடன் கூடியதான ஓர் பிரதேசத்தைத் தேடி அதில் நாம் சுகமாக வசிக்கத்தக்க ஓர் பர்ணசாலையை அமைப்பாயாக" என்றனன்.

லக்ஷ்மணன் அப்படிப்பட்ட ஓர் இடத்தை ராமனே காட்டித் தரவேணுமென்று வணங்கி வேண்டியபின், அப்படியே ஓரிடத்தை ராமன் காட்ட, அதில் மிகுந்த சுறுசுறுப்புடன் மண்ணைத் தோண்டிச் சுவர்களைவைத்து நீண்ட மூங்கில்களைக் கொண்டு தூண்களை நாட்டி அவற்றின்மேல் குறுக்காகத் தூலங்களையேற்றி அவற்றின்மேல் வன்னிக் கிளைகளைப் பரப்பி தர்ப்பம், நாணல், விழல் இவைகளைக் கொண்டு மேற்கூரையிட்டு மேடுபள்ளமில்லாமல் தரையைச் செவ்வைப்படுத்தி ஓர் அழகிய பர்ணசாலையை நிருமித்தனன்.

பிறகு கோதாவரி நதியில் ஸ்நானம் செய்து தாமரைப் பூக்களையும் பழங்களையும் பறித்துக்கொண்டு வந்து வாஸ்து கல்பத்தின்படி வாஸ்துபூஜை சாந்திகருமம் முதலியவற்றைச் செய்து ராமனுக்குத் தான் நிருமித்த ஆச்சிரமத்தைக் காட்டினன். ராமன் அதன் அமைப்பையும் அழகையும் கண்டு மிகுந்த சந்தோஷமடைந்து லக்ஷ்மணனைக் கட்டியணைத்து லக்ஷ்மணா! எனது அபிப்பிராயங்களைத் தெரிந்துகொண்டு

அதற்குத் தக்கபடி காரியங்களைக் குறிப்புடன் அறிந்து தரு ணத்தையும் தெரிந்துகொண்டு நீ இருக்கின்றனைபோல என் தந்தை மரணமடையவில்லை. எனக்குப் பிழைத்திருப்பது போலவே இருக்கிறது. நீ கட்டியிருக்கும் ஆச்சரியமான இப் பர்ணசாலையைக் கண்டு நான் மிகவும் திருப்தி அடைகின்று ளேன். அதற்குப் பரிசாக உன்னை ஆலிங்கனம் செய்தேன்" என்றனன்.

பிறகு அந்த ராமாதிகள் அப்பர்ணசாலையில் யாதொரு கஷ்டமுமின்றிச் சுகமாக வசித்து வந்தனர்.

பதினைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

பதினாறாவது ஸர்க்கம்

ராமாதிகள் கோதாவரியில் ஸ்நானம் செய்தல்

அங்ஙனம் அவர்கள் அங்கு வசித்து வருகையில் மழைக் காலம் சென்று குளிர்காலம் வந்தது. ஒருநாள் விடியற்காலை யில் ராமன் ஸ்நானம் செய்வதற்காகக் கோதாவரி நதிக்குச் சென்றனன். லக்ஷ்மணன் வணக்கத்துடன் கையில் ஜல கலசத்தை எடுத்துக்கொண்டு சீதையோடுகூட ராமனைப்பின் சென்று கொண்டே "ராமா! இப்பொழுது உனக்குப் பிரியமான ஹேமந்தருது (குளிர்காலம்) வந்திருக்கிறது. இக் காலத்தில் பூமிமேல் அதிகமான பனிபெய்யும். பூமிமுழுதும் பயிர்களால் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும். ஜலம் மிகவும் குளிர்ச்சியாயும் அக்கினி மிகவும் இனியதாயும் இருக்கும். இப்பொழுது நாட்டுப்புறத்திலுள்ளவர்கள் மிகுந்த கோமேதத் திரவியம் உண்டாகப்பெற்றும், பசுவின் பால் ஏராளமாக உண் டாகப்பெற்றும் விளங்குவார்கள். அரசர்கள் சத்துருக்களை வெல்ல விரும்பித் திரிந்துகொண்டிருப்பார்கள்.

இக்காலத்தில் பகற்பொழுது இனிதாக வெயில்காயப் பெற் றிருக்கையால் மிகவும் சுகமாக இருக்கும். ஆனதுபற்றியே

வெயிலில் திரிவது மிகவும் சுகமாய் இருக்கும். சூரியனது கிரணங்கள் பகலில் தீக்ஷ்ணமாய் இராமல் மெதுவாய் இருக்கும். இராக்காலம் மிகவும் நீண்டு குளிரும் பனியும் உடையதாய் இருக்கும். விடியற்காலையில் மிகவும் அதிகமான குளிரும் பனியும் ஏற்படும். பயிர்களெல்லாம் நன்கு முற்றி கனமான கதிர்களையுடையனவாய் இருக்கும். பகலில் சூரியன் சந்திரனைப் போல் குளிர்ந்தவனாகவே பிரகாசிப்பான். மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் காலை வேளையில் குளிருக்கஞ்சித் தண்ணீரைத் தொடாமல் இருக்கின்றன. வனஸமூகங்கள் இரவு முழுதும் பனியினால் மூடப்பட்டு இருக்கும்.

இப்பொழுது நதிகளில் ஜலம் ஆவியால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. கரைகளிலுள்ள குன்றுகள் பனியால் நனைந்திருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட காலத்தில் பரதன் உன்னைப் பிரிந்திருக்கையால் துக்கித்து உன்னிடத்திலுள்ள உண்மையான பக்தியால் தனக்குக் கிடைத்த ராஜ்ஜியத்தையும் மற்றுமுள்ள ஐசுவர்யங்களையும் திரஸ்கரித்து உன்னைப்போல சடைகளையும் மரவுரிகளையும் தரித்து அயோத்தியில் தவம் செய்கின்றனன். அவன் இந்த வேளையில் ஸ்நானம் செய்யும்பொருட்டு ஸரயூ நதிக்குப் போய்க்கொண்டிருப்பான், இளவயதும் அழகும் சிறந்த குணங்களும் தர்மங்களும் பராக்கிரமும் தைரியமும் உடைய பரதன் உன்பொருட்டு வருந்தி உன்னைப் போலவே முனிவேடம் தரித்துக் காய்கிழங்குகளைத் தின்று வெறுந்தரையில் படுத்துக் கஷ்டத்தை யநுபவிக்கின்றனனே! இதென்ன ஆச்சரியம்!

"ஆடவர்கள் பெரும்பாலும் தாயின் சுபாவத்தை யநுஸரிப்பார்களேயன்றித் தந்தையின் சுபாவத்தை யநுஸரிக்கமாட்டார்கள்" என்கிற ஒரு பழமொழி உண்டல்லவா? ஆனால் பரதன் இதற்கு நேர்மாறாகத் தந்தையின் சுபாவத்தையே யநுசரித்து அப்பழமொழியைப் பொய்யாக்கி விட்டனன். இப்படிப்பட்ட தர்மாத்மாவான பரதனின்

அனையான கைகேயிக்கு இப்படிப்பட்ட குரூரசுபாவம் எப்படி உண்டாயிற்று?" என்றனன்.

இங்ஙனம் லக்ஷ்மணன் கூறுகையில் ராமன் கைகேயியை நிந்தித்ததற்குப் பொறுக்க முடியாமல் லக்ஷ்மணனை நோக்கி "என்னப்பனே! நீ எவ்விதத்திலும் கைகேயியை நிந்திக்கலாகாது. இது வரையில் சொல்லிவந்த பரதனது சமாசாரத்தையே சொல்லுவாயாக. எனக்குப் பரதனை நினைக்கும்போதெல்லாம் மனம் மிகவும் வருத்தமடைகிறது. அவனது வார்த்தைகள் இனியவைகளும் மதுரங்களுமாகி என் மனதைவிட்டுப் பிரியாதிருக்கின்றன. அவற்றை நினைக்கும்போதே என் மனம் மிகவும் சந்தோஷமடைகின்றது. லக்ஷ்மணா! நான் பரதனோடும் சத்துருக்கனனோடும் உன்னோடும் சீதையோடும் கூடி ஒன்றாக எப்பொழுது வாழப்போகிறேனோ?" என்றனன். இங்ஙனம் கூறிக்கொண்டே ராமன் லக்ஷ்மணனோடும் சீதையோடும் கோதாவரியில் ஸ்நானம் செய்தனன். பிறகு அவ்விருவரும் பித்ரு தேவதைகளுக்கு ஜல தர்ப்பணம் செய்து சூரியனையும் ஸந்தியை முதலான தேவதைகளையும் மனவூக்கத்துடன் மந்திரங்களைச்சொல்லி உபஸ்தானம் செய்தனர்.

பதினாறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

பதினேழாவது ஸர்க்கம்.

சூர்ப்பணகை யென்னும் அரக்கி ராமாச்சிரமம் வந்து தன்னை மணக்கும்படி ராமனை வேண்டுதல்.

ஸ்நானம் செய்த பின் ராமன் லக்ஷ்மணனோடு கூட பிரம்மயக்ஞம் முதலிய காரியங்களை நிறைவேற்றிப் பர்ணசாலையுள் பிரவேசித்தனன். அங்கு ராமன் மகரிஷிகளால் பூஜிக்கப்பட்டுச் சீதையுடன் உட்கார்ந்து சித்திரா நக்ஷத்திரத்துடன் கூடின சந்திரன்போல் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தனன்.

அச்சமயம் சூர்ப்பணகை யென்கிற ஒரு ராக்ஷசி அவ்விடம் வந்து ராமனது அழகைக்கண்டு காமமோகம் கொண்டனள். ராவணன் என்கிற ராக்ஷசனுடைய தங்கையான அந்த சூர்ப்பணகை மிகவும் கோரமான அவயவங்களும் உருவமும் உடையவளாய் ராமனை நோக்கி "ஐய! நீ தவசிகள்போல சடை தரித்து இருக்கின்றனை. காமுகனைபோல் மனைவியுடன் கூடி யிருக்கின்றனை. மேலும் க்ஷத்திரியனைப்போல வில்லையும் பாணங்களையும் பிடித்திருக்கின்றனை. இப்படிப்பட்ட நீ என்னகாரியம் கொண்டு ராக்ஷசர்கள் திரிகிற இந்த வனத்திற்கு வந்தனை? இவற்றையெல்லாம் எனக்கு உள்ளபடி சொல்லவேண்டும்" என்றனள்.

ராமன் கபடபுத்தி யில்லாதவனாகையால் தன் ஊரையும் பேரையும் உண்மையாய்க்கூறி, தான் சீதையுடனும் லக்ஷ்மண னுடனும் வனவாசம் செய்ய நேர்ந்த காரணம் முதலிய வற்றை யெல்லாம் உள்ளபடியே சொல்லி, அவ்வரக்கியை நோக்கி "நீ யார்? உன் உருவத்தை நோக்குங்கால் நீ ராக்ஷசி யாகத் தோன்றுகின்றனை. நீ இங்கு எதற்காக வந்தனை? நீயும் உள்ளபடி யதார்த்தமாக உன் விருத்தாந்தங்களை யெல்லாம் சொல்லவேண்டும்." என்று வினவினன்.

அந்த ராக்ஷசி மிகவும் காமவெறி மிகப்பெற்று "ராமா! நான் உள்ளபடி என் விஷயத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள். நான் நினைத்தபடி வடிவங்கொள்ளவல்ல சூர்ப்பணகை யென்னும் பெயர் கொண்ட ராக்ஷசி; என் பெயர் செவிப்பட்ட மாத்திரத்தில் எவரும் பயப்படுவார்கள். நான் ஒருத்தி யாகவே இக்காடு முழுவதும் திரிந்துகொண்டிருக்கிறேன். அரக்கர் தலைவனான ராவணன் எனக்குத் தமையன். மிகவும் நித்திரையில் ஆழ்ந்திருக்கிறவனும் மிகுந்த பலமுடையவனு மான கும்பகர்ணன் என்பவனும் என் சகோதரனே. மிகுந்த தருமசுபாவமுடையவனும் ராக்ஷச சேஷ்டைகள் ஒன்றும் இல்லாதவனுமான விபீஷணனும் என் உடன் பிறந்தவனே.

புத்தங்களில் பராக்கிரமமுடைய கரதூஷணர்கள் எனக்கு உடன் பிறந்தவர்களென்று பயப்பட வேண்டாம். நான் அவர்கள் எல்லாரையும் மீறி என்னிஷ்டப்படி நடந்து கொள் பவள்; நான் இப்பொழுது உன்னைக் கணவனாகப் பெற விரும்புகிறேன். 'சீதை எனக்கு இருக்கின்றாளே' என்ன வேண்டாம். நான் மகாபிரபாவமுடையவள். என்னிஷ்டப் படி பலத்தைப்பெற வல்லவள், நினைத்தபடி வரவும் போகவும் திறமையுடையவள். ஆகையால் எனக்கு நீ வெகு காலம் கணவனாய் இருப்பாயாக. இந்த சீதையைக்கொண்டு நீ என்ன இன்பமடையப் போகின்றனை? விகாரமான குரூபமுடைய இவள் உனக்குத் தகுந்தவளன்று. துஷ்டாசாரமுடைய வளும பயங்கரமாய் இருப்பவளும் தாழ்ந்த வயிறுடையவளு மாகிய இந்த மானிட ஸ்திரீயை உன் தம்பியோடு கூடப் புசித்து விடுகின்றனன். நானே உனக்குத் தகுந்தவளாதலால் என்னை மனைவியாக ஏற்றுக்கொள். அழகனே! நீ என்னுடன் கூடி மலைச்சிகரங்களையும் நானாவித வனங்களையும் பார்த்துக் கொண்டு தண்டகாரணியத்தில் விளையாடிக் களித்திருப்பா யாக." என்றனள்.

பதினேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பதினெட்டாவது ஸர்க்கம்

லக்ஷ்மணன் சூர்ப்பணகையை அங்கபங்கம் செய்தல்

பிறகு ராமன், காமபாசத்தால் கட்டுண்டு மயங்குகின்ற கண்களையுடைய சூர்ப்பணகையைப் பார்த்து "அம்மே! நான் ஒருத்தியை ஏற்கனவே மணம் புரிந்திருக்கின்றனன்; 'அவளை விட்டுத் தொலைக்கலாகாதா?' என்பாயாயின் அவள் எனக்குமிகவும் பிரியமானவள். 'ஆயினும் பல மனைவிகள் இருக்கலாகாதோ?' என்பாயாயின் உன்னைப்போன்ற பெரும் பெண்டிர்களுக்குச் சக்களத்தி இருப்பது மிகவும் துக்கத்திற் கிடமாய் இருக்கும. இச்சீதா சதாசாரமும் அழகுமுடைய

என தம்பி லக்ஷ்மணன் இருக்கின்றான். அவனுக்கு இப்பொழுது இவ்விடம் மனைவி இல்லை. மிகவும் பராக்கிரமசாலியான இவன் வெகுநாளாய மனைவியின் சுகத்தை அநுபவிக்கவில்லை. ஆகையால் மிகவும் அழகும் யௌவனமும் உடைய இவனே உன் உருவத்திற்குத் தகுந்த கணவனாவான். சூர்ப்பணகே! உன இடையின பின்புறம் மிகவும் அழகாய் இருக்கின்றது. உன் கணகளோ விசாலமாய் இருக்கின்றன. நீ என் தம்பியை யடைந்தால் சக்களத்தியில்லாமல் சுகமாய் இருக்கலாம்" என்றனன்.

சூர்ப்பணகை மிகவும் காமமோகம் கொண்டிருந்ததால் ராமன் சொன்னதை உண்மையென்று நம்பி லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து "எனது சரீரம் உஷ்ணகாலத்தில் குளிர்ந்தும் குளிர்காலத்தில் உஷ்ணமாகவும் இருக்கும். நான் கணவனுக்கு உண்மையாக நடந்து உத்தம மனைவியாய் இருப்பேன். நான் உன அழகுக்குத் தகுந்த மனைவியாய் இருக்கின்றேன். நீ என்னுடன்கூடிச் சுகமாக இத்தண்டகாரண்ணியம் முழுதும் விளையாடிக்கொண்டிருப்பாயாக" என்றனள்.

லக்ஷ்மணன் புன்னகை தோற்ற அவ்வரக்கியை நோக்கி "தாமரைப்பூவைப்போன்ற தேக காந்தியுடையவளே! நானோ ராமனுக்கு வேலைக்காரன். நீ எனக்கு மனைவியானால் என்னைப்போல நீயும் வேலைக்காரியாக நேரிடும். இங்ஙனம் வேலைக்காரி ஆவதற்கு ஏன் விரும்புகின்றனை? ஆகையால் நீ எனக்கு எஜமானனான ராமனைக் கைப்பற்றி அவனுக்கு இளைய மனைவியாய் இருந்து உன் கருத்தெல்லாம் ஈடேறப்பெறுவாயாக. விகாரமான ரூபமுடையவளும், தாழ்ந்த இடையுள்ளவளும், வயது சென்றவளுமான இந்தச் சீதையைவிட்டு இவன் உன்னையே மனைவியாகப்பெறுவான். சர்வாங்க சுந்தரியான உன்னைவிட்டு எவன் தான் மானிட ஸ்திரியிடத்தில் மனம் செலுத்தப் பெறுவான்?" என்றனன்.

சூர்ப்பணகை லக்ஷ்மணன் கூறியவை பரிகாச வார்த்தைகள் என்பதையறியாதவளாய் உண்மையெனவே நினைத்துக் காமவெறிகொண்டு, மெய்மறந்து ராமனைநோக்கி "நீ விகாரரூபமுடைய இந்தச் சீதையை மனைவியாகப் பெற்று அதனால் என்னைப் பொருள்படுத்தவில்லை. இப்பொழுதே இவளைப் பிடித்துத் தின்றுவிடுகிறேன். பிறகு சக்களத்தியின் பற்றிலலாமல் உன்னுடன் சுகமாக விளையாடிக்கொண்டிருப்பேன்." என்று கூறிக்கொண்டே மிகுந்த கோபத்துடன் சீதையின் மேல பாயந்துவந்தனள்.

ராமன் மிகுந்த கோபாவேசத்துடன் குறுக்கே நின்று தடுதது லக்ஷ்மணனைபபார்த்து "லக்ஷ்மணா! துஷ்டாகளோடு என்றும் பரிகாசம் வைத்துககொளளலாகாது. சீதை இவளால் பயபபட்டுத நடுப்பதைப் பார். இவவரககியை அஙகபஙகம் செய்வாயாக." என்றனன்.

உடனே லக்ஷ்மணன கத்தியை எடுதது மிகுந்தகோபத்துடன அவ்வரககியின் மூக்கையும் காதுகளையும் அறுத்துவிட்டனன். அவள் விகாரமான குரலுடன கூச்சலிட்டுக் கொண்டு வந்தவழியே காட்டிற்கு வேகமாக ஓடிச்சென்றனள். அவள் 'தன் உடனபிறந்தவனை கரனைத தேடிககொணடு ஜனஸ்தானத்தில நுழைந்து ஆகாசத்தினின்று இடிவிழுவது போல் கபீலென்று அவனெதிரில் தரையில வீழ்ந்தனள். அவள் பயததினால் நினைவுதப்பி ரத்தததினால் சரீரம் முழுதும் நனைநது கரனிடம் ராமன் சீதையோடுகூட வனத்திற்கு வந்திருப்பது, தன்னை விரூபமாக்கினது முதலான விருததாந்தங்களை யெலலாம் சொலலினள்.

பதினெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்.

சூர்ப்பணகை மூலமாகச் செய்தியறிந்த கரன் ராமனைத் தகாக்க ராக்ஷஸர்களை அனுப்புதல்.

கரன் சூர்ப்பணகையை நோக்கி "எவன் உன்னை இப்படி அங்கபங்கம் செய்தவன்? நீயோ மிகுந்த வலிமைவாய்ந்த வளும் நினைத்தபடி வடிவங்கொள்ளக் கூடியவளுமாய் இருக்கின்றனை. மிகுந்த பலமுள்ள யமனைப்போன்ற உனக்கு எவன் இத்தீங்கை இழைத்தனன் எவன் உன்னை இப்படிப் பட்ட பரிபவத்திற்கு ஆளாக்கினனோ அவனை இப்பொழுதே பாணங்களை யெய்து கொன்றுவிடுகின்றனன். தேவதைகளாவது கந்தருவர்களாவது பிசாசர்களாவது ராக்ஷசர்களாவது அவனை காப்பாற்றமுடியாது. ஆகையால் யாவன் உன்னை இங்ஙனம் பரிபவப்படுத்தினனோ அவனை நீ எனக்கு உடனே சொல்லவேண்டும்" என்றனன.

சூர்ப்பணகை கண்ணீர்ப் பெருக்குடன் அவனைப் பார்த்து "மிகுந்த யௌவனமும் அழகும் பலமும் பொருந்தி மரவுரிகளையும் கிருஷ்ணாஜினத்தையும் தரித்துக் காய் கிழங்கு களை ஆகாரமாகக்கொண்டு ஜிதேந்திரியர்களாகித் தாபஸ வேஷத்துடன் கூடியவர்களிருவர்; அவர்களுக்கு ராம லக்ஷ்மணர்களென்று பெயர். கந்தர்வ ராஜனுக்கொப்பாகி ராஜ லக்ஷணங்களெல்லாம் அமைந்திருக்கின்றனர். அவர்களிடையில் மிகுந்த சர்வாலங்கார பூஷிதையாய்ச் சிறந்த அழகும் யௌவனப் பருவமும்கூடின சீதையெனகிற ஒரு பெண் மணி இருக்கின்றனள். அவள் நிமித்தமாக அவ்விருவரும் ஒன்றுசேர்ந்து என்னை அநாதையைப்போல இப்படிப்பட்ட தீங்கை விளைவித்தனர். கெடுநடத்தையுடைய அந்த சீதையின் உதிரத்தையும் யுத்தத்தின் முடிவில் அடியுண்ட அந்த ராம லக்ஷ்மணர்களுடைய உதிரத்தையும் நுரையோடுகூடப் பானம் செய்ய விரும்புகின்றேன்." என்றனள்.

கரன் உடனே மிகுந்த கோபாவேசங்கொண்டு மகா பலசாலிகளான பதினான்கு ராக்ஷசர்களைப் பார்த்து "இரண்டு மனிதர்கள் ஆயுதங்களைப் பிடித்து ஒரு பெண் பிள்ளையைக் கூட அழைத்துக்கொண்டு தண்டகாரணியத்தில் வசிக்கின்றனராம். அவர்கள் மூவரையும் கொன்றுவிடவேண்டும். சூர்ப்பணகை அவர்களது ரத்தத்தைப் பானம் செய்வாள். சீக்கிரம் சென்று கொல்லுங்கள்" என்று உத்தரவிட்டனன்.

இங்ஙனம் கட்டளையிடப்பெற்ற அப்பதினான்கு ராக்ஷசர்களும் சூர்ப்பணகை வழிகாட்ட ராமனிருக்கும் இடத்திற்குப்போயினர். பிறகு அந்த ராக்ஷசர்கள் கூரான பாணங்களையுடையவராயினும் மிகுந்த ஒளியுடன் எதிர்ந்து வருகின்ற ராமனை நோக்கிப் பயப்பட்டு உடனே அவனை அடிக்கமுடியாமல் வெறுமனே இருந்தனர்.

பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

இருபதாவது ஸர்க்கம்.

ராக்ஷசர்கள் ராமனால் அடியுண்டலும் சூர்ப்பணகை பயந்து கரனிடம் திரும்பிப்போதலும்.

பிறகு சூர்ப்பணகை ராமனது ஆச்சிரமத்திற்கு வந்து சீதையையும் ராமலக்ஷ்மணர்களையும் அந்த ராக்ஷசர்களுக்குக் காட்டினள். ராமன் அவர்களைக்கண்டு லக்ஷ்மணனை நோக்கி "லக்ஷ்மணா! நீ கொஞ்சநேரம் சீதையின் அருகில் இருந்து இவளைப் பாதுகாத்துக்கொண்டிருப்பாயாக. நான் இப்பொழுது இச்சூர்ப்பணகையைக் காக்கும்பொருட்டு வந்திருக்கிற இந்த ராக்ஷசர்களைக் கொன்று வருகிறேன்" என்றனன்.

லக்ஷ்மணனும் ராமனது கட்டளைப்படி நடந்துகொண்டனன். ராமன் ஸ்வர்ணரேகைகளால் அலங்காரம் செய்யப

பட்ட வில்லை நாணேற்றி அந்த ராக்ஷசர்களை நோக்கி "அரக்கர்களே! நாங்கள் ராஜகுமாரர்களாய் இருந்தும் தவவேடம் தரித்துக் காட்டில் தனிமையாய் இருக்கிறோம். இப்படிப் பட்ட எங்களை நீங்கள் ஏன் இம்சிக்கிறீர்கள்? நான் ரிஷிகளின் வேண்டுகோளின்படி அவர்களை இம்சிக்கும் பாபிஷ்டர்களான உங்களையெல்லாம் வதம் செய்வதற்காகவே பாணங்களையும் ஆயுதங்களையும் தரித்து இங்கு வந்துள்ளேன். உங்களுக்குப் பிராணன்களில் விருப்பமுளதாயின் திரும்பி ஓடிப்போவீர்களாக" என்றனன்.

இதைக்கேட்ட அப்பதினன்கு ராக்ஷசர்களும் குலுங்க நகைத்து "நீயோ ஒரு மானிடன். தனியாய் இருக்கின்றாய். எங்கள் தலைவனான கரனுடைய கோபத்திற்குப் பாத்திரமான உன்னை இப்பொழுதே நமனுலகிற்கு அனுப்பப்போகிறோம்" என்று கூறியவண்ணம் தங்கள் கையிலிருந்த சூலாயுதங்களை ராமன்மேல் எய்தனர். அப்பதினன்கு சூலங்களையும் ராமனது பதினன்குபாணங்கள் இடையிலேயே கண்டித்துவிட பிறகு பதினன்கு நாராச பாணங்களையெடுத்து அவர்கள் மேல் பிரயோகித்தனன். அப்பாணங்கள் வேகமாகச்சென்று அந்த ராக்ஷசர்களின் மார்பைப்பிளந்து அவர்களுடைய உயிரைக் கொள்ளை கொண்டன.

இங்ஙனம் ராக்ஷசர்கள் ராமபாணங்களினால் உயிரிழந்து தரையில் விழுந்ததைக்கண்ட சூர்ப்பணகை மிகுந்த பயத்தினால் பயங்கரமான கூச்சலிட்டுக்கொண்டு கண்ணீர் பெருக்கிய வண்ணம் மீண்டும் கரனிடம் சென்று ராக்ஷசர்களை வரும் அடிபட்டு மாண்டது முதலான விருத்தாந்தங்களை யெல்லாம் அவனிடம் கூறினள்.

இருபதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தோராவது ஸர்க்கம்.

சூர்ப்பணகை கரனை இடித்துக் கூறுதல்.

சேடகி கூறித தரையில் விழுந்து புலம்பம் சூர்ப்பணகை பின்னும கரனை நோககி "நீ அனுப்பின பதினைந்து ராக்ஷசர்களும ராம பாணங்களினால் ஒருநொடிப் பொழுதில் உயிர இழந்தனா. ராமனது பராக்கிரமத்தைப் பார்க்கையில எனக்கு மிகுந்த பயம் உண்டாயிற்று. நான மிகவும பயமுற்று வருந்தியிருக்கின்றனன். எங்குப் பார்த்தபோதிலும ராமனை இருக்கிறுப்போல எனக்குத்தோன்றி மிகவும பயமாக இருக்கின்றது. ஆகையால மீளவும் உன்னையே சரணம அடைகின்றேன. ராக்ஷச சிரேஷ்டனே! என்னிடத்தில் உனக்குத் தயை இருக்குமாயின், உனக்கு ராமனோடு சண்டை செய்யும் திறமை இருக்குமாயின், இராமனால அடிபுண்டு மாணமொழிந்த அரக்காகளிடம மனவிரக்கம உனக்கிருக்குமாயின், உடனே அந்த ராமனை நீயே சென்று கொலவாயாக. அப்படி நீ ராமனைககொலலாவிடில் நான் இங்ஙனம் காது மூககுகள் அறுபபுண்டு மானமில்லாதவளாகி உன எதிரிலேயே பிராணனை விடுகின்றேன்.

ராமனுடைய தீரத்தைக் காணும்போது உன்னால் அவனை வெலலமுடியாதுபோல் எனககுத் தோன்றுகிறது. அவர்களோ கேவலம் மானிடர்கள். அப்படிப்பட்டவர்களைக கொல்லமுடியாத நீயும் ஒரு வீரனோ? பொய்யான பராக்கிரமத்தை ஏறிட்டுககொணடு ராக்ஷசா குடியில் பிறந்தும் அதற்கேற்ற வீரியங்களிலலாமையால வம்சததைக் கெடுக்கவந்து பிறந்தவனாகிருய. அற்பமான வீரியமும் பலமுமில்லாத முட்டாளாகிய நீ பயங்கரமான இஜ்ஜனஸ்தானத்தில் வாசம் செய்வது எப்படித்தகும்? நீ ஆண பிள்ளையானால் உடனே சென்று எனக்கு விரோதியான ராமனைக் கொல்வாயாக. இல்லாவிடில் உன் பந்துக்களுடன் இவவிடத்தை

விட்டுத் தொலைந்து போவாயாக" என்று கூறிப் புலம்பிக் கைகளால் வயிற்றில் புடைத்துக்கொண்டு ரோதனம் செய்தனள்.

இருபத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்.

கரன் பதினாலாயிரம் ராக்ஷசர்களுடன் கூடி யுத்தத்திற்கு வருதல்.

இங்ஙனம் ராக்ஷசர்களுக்கிடையில் சூர்ப்பணகை தன்னை அவமானப் படுத்துகையில் கரன் மிகுந்த கோபத்துடன் சூர்ப்பணகையை நோக்கி "உனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தால் எனக்குண்டான கோபம் இப்பொழுது அடக்க முடியாததாய் இருக்கின்றது. நீ உன் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு கவலையை ஒழிப்பாயாக. நான் இப்பொழுதே சென்று அந்த ராம லக்ஷ்மணர்களை மாய்த்து விட்டு மறுவேலை பார்க்கின்றனன். அவர்களது சிவந்த உஷ்ணமான ரத்தத்தை நீ பானம் செய்வாயாக" என்று கூறி அவளைத் தேற்றினன்.

இங்ஙனம் கரன் கூறினதும் சூர்ப்பணகை அவனைப் புகழ ஆரம்பித்தனள். உடனே கரன் தன் சேனாதிபதியான தூஷணனைப் பார்த்து "நீ உடனே சென்று பராக்கிரமமுடைய நமது வீரர்களான பதினாலாயிரம் ராக்ஷசர்களையும் யுத்தத்திற்குப் புறப்படுமாறு சித்தப் படுத்துவாயாக; எனது ரத்தத்தையும் வில்லையும் பலவகைப்பட்ட பாணங்களையும் கத்திகளையும் கூர்மையுள்ள நானாவித ஈட்டிகளையும் சித்தப்படுத்திக்கொண்டு வருவாயாக. நான் ராமனைக் கொல்லப் புறப்படப்போகிறேன்" என்றனன்.

உடனே தூஷணன் ரதத்தைக்கொண்டு நிறுத்த, கரன் அதில் ஏறிக்கொண்டவுடனே அவனைப் பதினாலாயிரம்

ராக்ஷசர்களை கணக்கற்ற ஆயுதங்களைத் தரித்தவண்ணம் பின்பற்றினார். கரன் பெரிய விலைமதித்த தரித்துப் பயங்கரமான கவசங்களைப் பூண்டு மிகக்கொடிய ஆயுதங்களை எந்தித் தன்னைச் சூழ்ந்து நிற்கும் ராக்ஷசர்களைப் பார்த்து "புறப்படு வீர்களாக" என்று கட்டளையிட்டனன். ராக்ஷச சைன்னியம் மிகுந்த கோலாகலத்துடன் ஜனஸ்தானத்தினின்றும் ராம னது ஆச்சிரமத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டது. கரனுடைய ரதம் சாரதியால் சீக்கிரமாக நடத்தப்பட்டுப் பெருமுழக்கத் தினால் திசைகளையும் திசைகளின் மூலைகளையும் நிறைத்தது. கரன் தன் தோப்பாகனை வெகு சீக்கிரமாக ரதத்தைச் செலுத் துமபடி ஆஞ்ஞாபித்தனன்.

இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்துமூன்றுவது ஸர்க்கம்.

கரன் யுத்தத்திற்குப் புறப்படுகையில் அவசகுனங்கள் புலப்படுதல்.

ராக்ஷச சைன்னியம் ஜனஸ்தானத்தினின்றும் புறப் படும்போது ஆகாயத்தில் மேகம் இரத்தமழையைப் பெய் தது. கரனுடைய ரதத்தில் பூட்டியிருந்த குதிரைகள் வழி யில் தடுக்கிறாற்போல் விழுந்தன. ஒரு பெரிய கழுகு பயங் கரமான உருவத்துடன் துவஜத்தின்மேல் வந்து உட்கார்ந் தது. மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் அங்கு வந்து விகாரமான சப்தங்களைச் செய்தன. செம்மேகங்கள் ஆகாயத்திலிருந்து ரத்தம்போன்ற ஜலத்தைப் பெய்தன. இருள் பயங்கரமாகி மயிர்க்கூச்சலை விளைத்துக்கொண்டு எங்கும் நிறைந்து நின்றது. திக்குகளும் விதிக்குகளும் பிரகாசமில்லாமலிருந் தன. நரிகள் சைன்னியத்திற்கு எதிரில் வந்து தீயைக் கக்குகின்ற முகங்களுடன் ஊளையிட்டன. இருமபுத் தடி போல் கறுத்தத் தலையற்ற உடலொன்று சூரியனுக்கருகில் புலப்பட்டது. பருவகாலமல்லாத காலத்தில் ராகு சூரியனை

விழுந்தனன். காற்று மிக்க வேகத்துடன் பிரதிகூலமாக வீசிற்று. சூரியன் ஒளியற்றவனாயினன். இரவல்லாத பகலிலும் நக்ஷத்திரங்கள் மின்மினிப் பூச்சிகள்போல பிரகாசிக்கத் தொடங்கின. மரங்கள் பூவும் காயுமில்லாமல் தோன்றின. அந்த ராக்ஷச சேனையின்மேல் காற்றில்லாமலே மேகம்போல் புகைவாணமுள்ள தூள் கிளம்பிற்று. குறைக கொள்ளிகள் பயங்கரமான காட்சியுடையனவாகிய பெரிய சப்தத்துடன் விழுந்தன.

கரனது இடது புஜம் துடித்தது. அவனது கண்டத்தொனியும் தழுதழுத்துத் தடைபட்டு நின்றது. அவன் நாற்புறமும் சுற்றிப் பார்க்கையில் காரணமின்றி அவன் கண்களில் நின்றும் நீர்கள் பெருகின. இத்தகைய அவசகுனங்களைக் கண்டும் அவன் சிறிதும் பயப்படாமல் யுத்தம் செய்ய வேண்டுமென்கிற ஒரே எண்ணமுடையவனாகித் தன் சேனையை நோக்கி "நான் இவ்வித அவசகுனங்களைச் சிறிதும் பொருள்படுத்தமாட்டேன். நான் கோபித்துக்கொள்வேனாயின் கூரான பாணங்களைவிட்டு நக்ஷத்திரங்களையும் கூட ஆகாயத்தினின்றும் கீழே விழச் செய்வேன். நான் இப்பொழுது அந்தப்பொல்லாத ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொல்லாமல் திரும்ப மாட்டேன். சூர்ப்பணகையும் அவர்களது ரத்தத்தைக் குடித்துத் தன் கருத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்வாளாக. இதுவரை எனக்கு யுத்தத்தில் அபஜயம் உண்டானதில்லை. இது உங்களுக்கும் தெரியுமன்றோ? நான் கோபங்கொள்வேனாயின் இந்திரனையும் வதை செய்துவிடுவேன். அப்படிப்பட்ட சாமர்த்தியமுடைய எனக்கு இந்த அற்பர்களான ராமலக்ஷ்மணர்கள் எம்மாத்திரம்?" என்றனன். ராக்ஷசர்களெல்லாரும் அவன் சொன்ன வார்த்தைகளைக்கேட்டு யமபாசத்திற்கு வசப்பட்டவர்களாகையால் சந்தோஷம் அடைந்தனர்.

மகாநுபாவர்களான ரிஷிகளும், தேவதைகளும், கந்தருவர்களும், சித்தர்களும், சாரணர்களும் யுத்தத்தைப் பார்க்க

விரும்பி அவ்விடம் வந்து ஆகாயத்தில் ஒன்று கூடி "ராம னுக்கு வெற்றியுண்டாகுக" என்று ராமனை வாழ்த்தினர்.

பயங்கரமான சேனைகளால் சூழப்பட்ட கரனுடன் சியேனகாமி, பிருதுக்கிரீவன, யஜ்ஞசத்துரு, விஹங்கமன், துர்ஜயன, கரவீராக்ஷன, பருஷன, காலகார்முகன், மேக மாலி, மகாமாலி, சர்ப்பாஸ்யன், ருதிராசனன ஆகிய மகா பராக்கிரமசாலிகளான பன்னிரண்டு ராக்ஷசர்களும் புறப் பட்டனர். மாகபாலன், ஸ்தூலாக்ஷன பிரமாதி, திரிசிரன், என்னும் இந் நான்கு சேனாதிபதிகள் தூஷணனைச் சுற்றிப் புறப்பட்டனர். அப்பெருஞ் சேனைகள் ராம லக்ஷ்மணர் களைக் கிட்டிவந்தன.

இருபத்து மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

இருபத்துநான்காவது ஸர்க்கம்.

ராமன் யுத்தத்திற்குச் சித்தனாய் இருத்தலும், ராக்ஷச சேனைகள் ராமனைக் கிட்டுதலும்.

முன்னஞ்சொன்ன உத்பாதங்கள் உண்டாவதைக் கண்ட ராமன் லக்ஷ்மணனை நோக்கி "மஹாபாஹுவே! ராக்ஷசர் களின் முடிவு காலத்தைக் குறிக்கும்படியான பயங்கர நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டாயல்லவா? இப்பொழுது வனசாரிகளான பக்ஷிகள் சப்தஞ் செய்வதைப் பார்க்கையில் முன்பு நமக்குப் பயமும் பிராண சந்தேகமும் உண்டாகுமென்று தோன்று கிறது. இப்பொழுது ராக்ஷசர்களுக்கும் நமக்கும் ஒரு பெரிய யுத்தம் உண்டாகப்போகிறது. லக்ஷ்மணா! என் வலது புஜம் அடிக்கடி துடிப்பதால் நமக்கு நிச்சயமாக ஜெயம் உண்டாகப்போகின்றது. உன் முகமும் காந்தி விளங்கப் பெற்றுப் பிரசன்னமாகப் புலப்படுகின்றது. நீ வில்லையும் பாணங்களையும் தரித்துச் சீதையை அழைத்துக்கொண்டு, மரங்களால் மறைக்கப்பட்டு நுழையக் கூடாதிருக்கின்ற குகைக்குள் பிரவேசித்துக் காத்துக்கொண்டிருப்பாயாக.

தாமதம் செய்யாமல் சீக்கிரம் செல்வாயாக. நீயும் இத்தனை ராக்ஷசர்களையும் வதைக்கக்கூடியவன். இருந்தாலும் இப்பொழுது நானே இந்த ராக்ஷசர்கள் எல்லாரையும் கொல்லும்படி நினைத்திருக்கிறேன்" என்றனன். லக்ஷ்மணன் அவ்விதமே சீதையுடன் குகையுள் நுழைந்தனன்.

ராமன் உடனே சரீரத்தில் கவசங்களைத் தரித்துத் தன் பெரிய வில்லையும் பாணங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு அதன் நாண் சப்தத்தினால் திசைகளையெல்லாம் முழங்கச் செய்துகொண்டு அங்கே யுத்தத்திற்குச் சித்தனாக இருந்தனன். அச்சமயம் ஆகாயத்தில் குழுமியிருந்த தேவதைகளும் ரிஷிகளும் 'மகாவிஷ்ணு அசுரர்களை ஜெயிப்பதுபோல் ராமன் யுத்தத்தில் ராக்ஷசர்கள் எல்லாரையும் ஜெயிப்பானாக.' என்று சொல்லிக்கொண்டனர்.

ராமன் அளவில்லாத மிகுந்த தேஜோ விசேஷம் உண்டாகப்பெற்று இருந்தனன். அப்பொழுது ராமனது கோலம் பினாகமென்னும் வில்லைத் தரித்த ருத்திரனைப் போன்று இருந்தது. ராக்ஷச சேனைகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ராமனை நெருங்கி கர்ஜனைகளையும் நாண சப்தங்களையும் குதித்தலையும் செய்துகொண்டு சூழ்ந்து வந்தன. அவற்றின் பயங்கரமான சப்தங்களைக் கேட்டு அவ்வனத்திலுள்ள மிருகங்கள் மிகவும் பயந்து திரும்பிப் பாராமல் வேறு இடத்திற்கு ஓடிப்போயின.

ராமன் தன்னைச் சூழ்ந்து வருகிற கரனுடைய சேனைகளைக்கண்டனன். உடனே தன் கோதண்டத்தை எடுத்துப் பிடித்து நாணேற்றி பாணங்களைப் பூட்டி சமஸ்த ராக்ஷசர்களையும் கொல்வதற்காகப் பெருங்கோபத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டனன். அந்த ராமனைப் பார்த்து வனதேவதைகள் பயந்து ஓடிப்போயினர். சமஸ்த பூதங்களும் பயந்து வருந்தி ஓடிப்போயின.

இருபத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்

ராமன் ராக்ஷசர்களை வதம் செய்தல்.

கரன் ராமனைக் கண்டு அவனுக்கெதிரில ரததகை ஓட்டும்படி சாரதிக்கு ஆஞ்ஞாபித்தனன. சாரதியும அவ வணணமே தேரை ராமன் இருக்கும் இடததிற்கு ஓட்டி னன. கரன அவனது மந்திரிகளான சியேநகாமி முதலிய ராக்ஷசாகளோடு பெருதத சிமமநாதம் செயதுகொணடு ராமனைச சூழ்ந்தனன. பிறகு கரன் யுததததிற்குத் தொடஙகி ராமன்மேல் ஆயிரக்கணக்கான பாணங்களைப் பிரயோகிதது அவனை வருந்தச செயது பெருதத கோஷத் துடன கூசசலிட்டனன. உடனே சமஸ்தமான ராக்ஷசர் களும் ராமன்மேல பலவிதமான ஆயுதஙகளைப் பெய்தனர். இன்னும அந்த ராக்ஷசக் கூட்டங்கள் மழை பெய்ய முயனற மேகஙகள் பெரிய மலையின்மேல் ஜலதாரைகளை வர்ஷிபபது போல ராமனமேல பாணவர்ஷங்களைப பெய்தனர்.

ராமன் சமுத்திரமானது நதிகளின் பிரவாகங்களைத் தன் பெருதத அலைகளால தடுப்பதுபோல அந்த ராக்ஷசர் கள் பிரயோகித்த ஆயுதங்களையெல்லாம் தன் பாணங்களால் தடுததனன. இன்னும் ராமன் மிகுந்த பயங்கரமான அரக்கர்களது பாணஙகளினுல் தைக்கப்பட்ட சரீரமுடைய வனுய் இருந்தபோதிலும், பலவாயிரம் இடிகள் ஜவலிததுக் கொண்டு விழுந்தபோதிலும் அசையாத பெரிய மலைபோல் சிறிதும் வருததமுருதிருந்தனன. பின்னும் அந்த ராகவன் அவயவங்கள முழுவதிலும் பாணங்கள பொற்றிக்கொள்கை யில் ரததத்தால் நனைந்து சாயங்காலதது மேகஙகளால சூழப் பட்ட சூரியன்போல பிரகாசிததுக்கொண்டிருந்தனன். வானத் தில் நின்றுகொணடிருந்த தேவதைகளும் ரிஷிகளும சிததர் களும் ராமன் ஒருவன் பலவாயிரம் அரக்கர்களால் சூழப்பட் டிருப்பது கணடு திடுக்கிட்டிருந்தனர்.

ராமன் மண்டலாகாரமாக வில்லை வளைத்து அர்த்தசந்திர பாணங்களை நூறு நூறாகவும ஆயிரம் ஆயிரமாகவும குறித்துப் பாதபட்ட அவலீலையாகப் பிரயோகித்து ராக்ஷசர்களை வதைத்தனன். அவனது வில்லினின்றும் உக்கிரங்களும எண்ண முடியாதவைகளுமான பாணங்கள் வெளிப்பட்டு அரக்கர்களைச் சின்னபின்னப்படுத்தி அவர்களது விற்களையும கொடிகளையும், கவசங்களையும, தலைகளையும், கைகளையும், கால்களையும், தொடைகளையும நூறு நூறாகவும ஆயிரம ஆயிரமாகவும் துண்டித்தன. பிறகு ராக்ஷசர்கள அங்ஙனம் கூரான நுனிகளையுடைய நாலீக பாணங்களாலும், இருப்புப்பாணங்களாலும், கர்ணி பாணங்களாலும பிளக்கப்பட்டுப பொறுக்க முடியாமல பயங்கரமான கூச்சலிட்டுக்கொண்டு உயிரை விட்டனர்.

பின்னும் சில ராக்ஷசர்கள் ராமனமீது சூலங்களையும் கத்திகளையும், கோடாலிகளையும் மற்றுமுள்ள பல ஆயுதங்களையும எறிந்தனர். ராமன அவற்றையெல்லாம பாணங்களால தடுத்து யுத்தத்தில் அவர்களைக்கழுத்தறுத்துப பிராணனகளைத் தொலைத்தனன். மிகுந்த ராக்ஷசர்கள ராம பாணங்களால் அடிபட்டு மிகவும் வருந்தி 'காக்கவேண்டும. காக்கவேண்டும்' என்று சொல்லிக்கொண்டே கரனிடம் சென்று சரணமடைந்தனர்.

தூஷணன் அவர்களெல்லாரையும திருப்பி அழைத்துக் கொண்டுபோய் சமாதானப்படுத்தி மிகுந்த கோபத்துடன் ராமன்மேல்பாய்ந்து வந்தனன். அவ்வரக்கர்களின் ஆயுதங்கள் ஏற்கனவே ராமபாணங்களால் நாசமடைந்தபடியால் அவர்கள பலவகைப்பட்ட மரங்களையும் கற்களையும் ஆயுதங்களாகக்கொண்டு ராமனமேல் எதிர்த்து ஓடிவந்தனர். மகாபலிஷ்டர்களான ராக்ஷசர்கள கைகளில் பலவித ஆயுதங்களையும விற்களையும் ஏந்தி ராகவனமேல பாணவர்ஷங்களையும் ஆயுதவர்ஷங்களையும் பெய்தனர். அச்சமயம் ராமனுக்கும்

அவ்வரக்கர்களுக்கும் நடந்த யுத்தம் மிகவும் அற்புதமாகவும் மயிர்க்கூச்சலை விளைக்கும்படி அதிபயங்கரமாகவும் இருந்தது.

ராமன் அவ்வரக்கர்கள்மீது மிகுந்த கோபங்கொண்டு சிம்மநாதம் செய்து மிகவும் பிரகாசிக்கின்ற காந்தர்வாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து மீண்டும் கூர்மையான பாணங்களை ஆயிரமாயிரமாக விடுத்து பத்துத் திசைகளையும் மூடிவிட்டனன். ராமபாணங்களால் பீடிக்கப்பட்ட ராக்ஷசர்கள் அவன் பயங்கரமான பாணங்களை எடுப்பதையாவது, பாணங்களைத் தொடுத்து விடுவதையாவது வில்லை வளைப்பதையாவது பார்க்க முடியாதிருந்தனர். தாங்கள் பாணங்களால் அடியுண்டு வருந்துவதை மாத்திரம் அறியாதிருக்கவில்லை. ராமபாணங்கள் ஆகாயத்தில் சூரியனோடு கூடி முழுமையும் மறைத்து விட்டன. ராமன் அந்த பாணங்களைக் கக்குவதுபோல் புலப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனன்.

ராகவன் கணக்கில்லாத பாணங்களை அநேகம் ஒரே தடவையில் பிரயோகம் செய்த வதிசயத்தினாலும் வேகத்தின் மிகுதியினாலும் ராக்ஷசர்கள் ஒரே காலத்தில் குவியல் குவியல்களாக அவயவங்களற்றுப் புண்பட்டு தரையில் வீழ்ந்தனர். ராமபாணங்களால் துண்டிக்கப்பட்ட தலைப்பாகைகளோடு கூடின தலைகளும், தோள்வளைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட புஜங்களும், துண்டாக்கப்பட்ட கைகால்களும், பலவாறு பிளக்கப்பட்ட நானாவித குதிரைகளும், மேலான யானைகளும் தேர்களும், அறுபட்ட பலவகைச் சாமரங்களும் விசிறிகளும் குடைகளும், கொடிகளும், துண்டிக்கப்பட்ட விசித்திரமான சூலங்களும் பட்டசங்களும் கத்திகளும் ஈட்டிகளும் இங்குமங்கும் சிதறிக்கிடக்கின்ற கோடாலிகளும் அறுப்புண்ட பாணங்களும் அந்த யுத்த பூமியில் அநேகமாக வியாபித்திருந்த படியால் பார்க்கப் பயங்கரமாக இருந்தது

இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தாறாவது ஸர்க்கம்

தூஷணாதி ராக்ஷச வதம்

இங்ஙனம் ராமன் ராக்ஷச சேனைகளை அதம் செய்கையில் தூஷணன் ஐயாயிரம் ராக்ஷசர்களை ராமன்மேல் எதிர்க்கும்படி ஆக்ஞாபித்தனன். அவர்கள் ராமனை நான்கு புறங்களிலும் சூழ்ந்து கொண்டு அவன்மேல் பலவிதமான ஆயுதங்களையும் பாணங்களையும் பொழிந்தனர். ராமன் அவற்றையெல்லாம் வெவ்வேறு பாணங்களால் தடுத்து அந்த ராக்ஷச ஸைன்யத்தின்மேல் முழுவதும் பாணங்களைப் பரப்பினான்.

பிறகு தூஷணன் மிகக் கடுமையான கோபங்கொண்டு இடிகள் போன்ற உக்கிரமான பாணங்களை ராமன்மேல் பரப்பினான். ராமன் தூஷணனது வில்லை ஒரு பாணத்தினால் கண்டித்து நான்கு பாணங்களால் அவனது நான்கு குதிரைகளையும் அழித்து வீழ்த்தினான். பிறகு மற்றொரு கூரான பாணத்தினால் சாரதியின் தலையை அறுத்து தூஷணனது மார்பில் மூன்று பாணங்களைப் பிரயோகித்து அவனை வருத்தச்செய்தனன். பிறகு தூஷணன் ஓர் பெரிய இரும்புத் தடியைக் கையிலேந்தி ராமனை எதிர்த்தோடி வந்தனன். ராமன் இரண்டு பாணங்களைப் பிரயோகித்து அவனது புஜங்களைத் துண்டித்தனன். பிறகு இரண்டு கைகளும் அறுபட்டு இரண்டு தந்தங்களும் ஒடியப்பெற்ற பெரிய யானைபோல தரையில் வீழ்ந்தனன். தூஷணன் இங்ஙனம் தரையில் வீழ்ந்ததுகண்டு சமஸ்த பூதங்களும் 'நல்லது நல்லது' என்று ராமனைப் புகழ்ந்தனர்.

அப்பொழுது மஹாகபாலன் ஸ்தூலாக்ஷன் பிரமாதி என்கிற மூன்று ராக்ஷசர்களும் மிகுந்த கோபாவேசத்துடன் ஒன்றுகூடி ராமன்மேல் எதிர்த்தோடி வந்தனர். அம்மூவரையும் தனித்தனியாகவே ராமன் பாணங்களால் மாய்த்

தனர். இன்னும் அவர்களைத் தொடர்ந்துவந்த ஐயாயிரம் ராக்ஷசர்களையும் ஐயாயிரம் பாணங்களால் ஒரு நொடிப்பொழுதில் யமபுரிக்கு அனுப்பினன்.

இவற்றையெல்லாம் கண்ட கரன் மிகவும் கோபித்துத் தனது இரதசேனாதிபதிகளுடன் கணக்கற்ற அரக்கர்களால் சூழப்பட்டு ராமனை எதிர்த்து வந்தனன். ராமன் யுத்தத்தின் நடுவில் நூறு ராக்ஷசர்களை நூறு பாணங்களாலும், ஆயிரம் ராக்ஷசர்களை ஆயிரம் பாணங்களாலும் வதைசெய்து கொன்றனன். மிகவும் பயங்கரமான அக்காட்டுப் பிரதேசம் ராக்ஷசர்கள் இறந்தும் அடிபட்டிருக்கையில் ஒரு நொடிப்பொழுதில் மாமிசங்களும் ரத்தங்களும் படிந்து சேறுபெற்று மிகவும் பயங்கரமான நரகம்போலிருந்தது. இப்படியே ராமன் ஒருவனாகவே மகாபலிஷ்டர்களான பதினாலாயிரம் ராக்ஷசர்களையும் கொன்றனன். அந்த யுத்தத்தில் கரன் திரிசிரன் என்ற இரண்டுபேர்களே மிகுந்தனர். இங்ஙனம் தன் சேனைகளெல்லாம் ராமனால் அழிந்தமை கண்டு கரன் ஒரு பெரிய தேரிலேறிக்கொண்டு பயங்கரமான உருவமுடையவனாகி ராமனை நோக்கி வந்தனன்.

இருபத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்

திரிசிரவதம்.

கரன் ராமனை எதிர்த்துப் போகையில் சேனாதிபதியான திரிசிரன் அவனருகில் சென்று "ஜெயசீலனே! நான் இருக்கும்பொழுது நீ இங்ஙனம் தனியாகச் சண்டைக்குச் செல்லலாகாது. எனக்கு இப்பொழுதே உத்தரவு கொடுப்பாயாக. இந்த யுத்தத்தில் நானாவது ராமனைக் கொன்றுவிடுகிறேன். அல்லது ராமனாவது என்னைக்கொன்று விடட்டும்; ராமன் இறப்பானாயின் நீ சந்தோஷமாக ஜனஸ்தானம்

செய்யாயாக. நான் இறந்துவிட்டால் பிறகு நீயே சென்று படையேற்றி யுத்தம் செய்யலாம்" என்றனன்.

அந்தத் திரிசிரன் அங்ஙனமே கரனிடம் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு ரதத்திலேறி மூன்று சிகரங்களோடுகூடின பர்வதம்போல ராமனை எதிர்த்து வந்தனன். அவன் பெரிய மேகங்கள் ஜலங்களை வேகமாகப் பொழிவதுபோல பாண மழைகளைப் பெய்வித்தனன். ராமன் சினந்து கொடிய சர்ப்பங்களைப் போன்ற பதினான்கு பாணங்களைத் திரிசிரனுடைய மார்பினில் நட்டினன். பிறகு ராமன் நான்கு பாணங்களால் திரிசிரனுடைய நான்கு குதிரைகளையும் பின்னும் எட்டு பாணங்களால் அவனது சாரதியையும் அடித்துக் கொன்றனன்.

பிறகு திரிசிரன் உபாயத்தினால் செலுத்திக்கொண்ட ராமன் அவனுடைய மார்பினில் பல பாணங்களைத் தொடுத்து நெற்றியிலே அவனை மூர்ச்சிக்கச் செய்தனன். பின்னும் ராமன் மிகுந்த கோபத்துடன் கூரான மூன்று பாணங்களால் திரிசிரனுடைய மூன்று தலைகளையும் விழத்தள்ளினன். பிறகு கரனது சேனைகளில் அகப்பட்டவர்கள் போக மிகுந்த ராக்ஷசர்கள் பெரும்புலிகளைக்கண்ட மான் கூட்டங்கள்போல பக்கங்களில் ஓடிப்போயினர். அங்ஙனம் ஓடிப்போகும் அரக்கர்களைக் கரன் திருப்பிக்கொண்டுவந்து ராகு சந்திரனைப் பிடிக்கச்செல்வதுபோல ராமன்மேல் எதிர்த்துச் சென்றனன்.

இருபத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்

ராமன் கரனுடைய தேர் முதலிய சகலத்தையும் பங்கப்படுத்துதல்.

மகாபராக்கிரமசாலிகளான பதினாலாயிரம் ராக்ஷசர்களும் ஒருவராலும் வெல்லமுடியாத தூஷணனும் திரிசிரனும்

ராமபாணங்களால் மாண்டதைக் கண்ட கரனுக்கு ராமனது பராக்கிரமத்தைப்பற்றிச் சிறிது பயம் உண்டாயிற்று. எனினும் அவன் சிறிதும் பின்வாங்காமல் ராமன்மேல் எதிர்த்துச் சென்று கொடிய பாணங்களைப் பிரயோகித்தனன்.

ராமனும் பொறிகளைக் கக்குகிற அக்கினிபோல் சகிக்க முடியாத பாணங்களைப் பிரயோகித்து ஆகாயம் முழுவதும் மேகம் வர்ஷதாரைகளால் நிறைப்பதுபோல் பாணவர்ஷங்களால் மறைத்து இடைவெளியில்லாதிருக்கச் செய்தனன். அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் கொல்லவேண்டுமென்கிற பரபரப்பினால் ஓயாமல் கொடிய யுத்தம் செய்கையில் சூரியன் அவர்களது பாணங்களால் மறைக்கப்பட்டுப் பிரகாசியாதிருந்தனன்.

ராமன் எவ்வளவுதான் பராக்கிரமம் பொருந்தியிருந்த போதிலும், அவ்வளவு பெரிய சைன்னியங்களை யெல்லாம் கைகால்கள் ஓயாமல் பாணங்களை யெய்து கொன்றனன். ஆனதால் சிறிதாவது களைப்படைந்திருப்பானென்று எண்ணிய கரன் அவன்மேல் கூரான நுனிகளையுடைய நாளீக பாணங்களைப் பிரயோகித்து ராமனது வில்லை கைவிட்டுப் பிடிக்கும் இடத்திற்கருகில் துண்டித்தனன். பின்னும் அவன் கோபாவேசங்கொண்டு வேறு ஏழுபாணங்களை யெய்து ராமனது கவசங்களைப் பொடியாக்கினன். இன்னும் ஆயிரம் பாணங்களைப் பிரயோகித்து ராமனை வருந்தச் செய்தனன். ராமன் சரீர முழுதும் பாணங்கள் பாயப்பெற்றதாக சோபித்துப் புகையின்றி எரிகிற நெருப்புப்போல் பிரகாசித்தனன்.

பிறகு ராமன் சரீரத்தில் சிறிதும் ஆயாசமின்றியே, தனக்கு அகத்திய முனிவரால் கொடுக்கப்பட்ட மகாவிஷ்ணுவினுடையதான பெரியவில்லை யெடுத்து அதில் பாணங்களைத் தொடுத்து முதலில் அவனது கொடியை யறுத்துப்

பிறகு அவனது ஒரு கையில் ஒரு பாணத்தையும் இரண்டு புஜங்களில் இரண்டு பாணங்களையும் மார்பில் ஒரு கூரான பாணத்தையும் பிரயோகித்து அவனை வருத்தச்செய்தனன். பிறகு கரன், சாரதி, தேர், குதிரைகள் முதலியவற்றை ராம பாணங்களுக்கு இரையாக்கி பதினாறில் தன்னைவில்லும் முறியடிக்கப்பட்டு சரீரம் மிகவும் நொந்து நோவுபட்டனன்.

இங்ஙனம் ஆயுதம் ஒன்றுமின்றி தேர், குதிரைகள், சாரதி இவற்றையெல்லாமிழந்த கரன் கையில் ஒரு கதாயுதத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு தேரினின்றும் குதித்துத் தரையில் வந்து நின்றனன். ஆகாயத்தில் விமானங்களின் மேல் உட்கார்ந்திருக்கிற தேவதைகளும், மகரிஷிகளும் மிகுந்த சந்தோஷமுடையவர்களாகி அஞ்சலி செய்து ராமனைப் பூஜித்தனர்.

இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்

கரனும் ராமனும் பரஸ்பரம் விவாதஞ் செய்துகொண்டு போர்புரிதல்.

ராமன் கரனை நோக்கி "நீ மிகவும் கொடிய ஸ்வபாவமுடையவனாய்ப் பலவாயிரம் ராக்ஷசர்களுடன் கூடி சாதுஜனங்களான மகரிஷிகளை அடக்கித் துன்புறுத்தி வதைக்கின்றனை. இதனால் நீ அடையக்கூடிய பயனை இன்றே நீ கண்டாயல்லவா? இன்னும் காணப்போகிறாய். பாப கர்மங்களைச் செய்பவர்கள் அவற்றின் பலனைச் சீக்கிரத்திலேயே அநுபவிப்பார்களென்பதை இனியாயினும் நீ அறிந்து கொள்வாயாக. ராக்ஷசனே! இதுவரை நீ தண்டகாரணிய வாசிகளான ரிஷிகள் எத்தனையோ பேர்களைக்கொன்று தின்றிருக்கிறாயல்லவா? நீயும் இப்பொழுது யுத்தத்தில் என்னால்

வதைக்கப்பட்டு உன் சைன்னியங்களுடன் அவர்களிடம் போய்ச் சேருவாயாக. உன்னால் இம்சிக்கப்பட்ட ரிஷிகள் இப்பொழுது விமானங்களில் ஏறி ஆகாயத்திலிருந்து நீ என் பாணங்களால் அடிபட்டு நரகவேதனை யனுபவிப்பதைக் காணப்போகிறார்கள். குலாதமனே! உன்னால் எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவுதூரம் உன் இஷ்டப்படி இப்போது என்னை அடிப்பாயாக. பனம்பழம்போல உன் தலையைத் தரையில் விழும்படி அறுத்துத் தள்ளுகிறேன்" என்றனன்.

கரன் மிகுந்த கோபத்துடன் ராமனை நோக்கி "தசரத குமாரனே! நீ ஒரு தற்புகழ்ச்சிக்காரன். ஒன்றுக்கும் பிரயோஜனப்படாத ஏதோ சில பலஹீனமான ராக்ஷசர்களைக் கொன்றுவிட்டோமென்று நீ கர்வங்கொண்டிருக்கின்றனை. பராக்கிரமமுடைய வீரபுருஷர்கள் ஒருபொழுதும் உன்னைப் போல தம்மைத்தாமே புகழ்ந்து கொள்ளார். நீயே உன்னைப் புகழ்ந்துகொள்வதனால் நீ சுத்த அல்பன்; பாசங்களைக் கையில் பிடிக்கும் யமனைப்போன்ற நானே இப்பொழுது உன்னை மாளச்செய்கிறேன். இப்படி நான் கூறினது ஆத்மஸ்துதி செய்ததாகும் பக்ஷத்தில் சூரியன் அஸ்தமித்து விடுவான். பிறகு யுத்தத்திற்குத் தடைநேரிடும். நீ பதினாலாயிரம் ராக்ஷசர்களைக் கொன்றதால நான் இப்பொழுது உன் பிராணன்களைப் போக்கி அவர்களது பந்துக்களின் கண்ணீரைத் துடைக்கப் போகிறேன்" என்றனன்.

கரன் இங்ஙனம் கூறிக் கொண்டே கையிலிருந்த கதாயுதத்தை ராமன்மேல் வீசி எறிந்தனன். ராமன் அவ்வாறு யமனது பாசம்போல் அம்மகா கதை ஜ்வலித்துக்கொண்டு வருவது கண்டு பல பாணங்களைப் பிரயோகித்து அதை ஆகாயத்திலேயே பல துண்டுகளாகக் கண்டித்தனன்.

இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பதாவது ஸர்க்கம்.

கரவதமும் ஸீதை ராமனை அணைந்து ஆனந்தப்படுதலும்.

கரன் தன் கதை துண்டிக்கப்பட்டதால் நிராயுத பாணியாகி நின்றனன். அவனை நோக்கி ராமன் "ராக்ஷஸாதமனே! இதுவரை நீ உன்பலத்தைப்பற்றியும் சாமர்த்தியங்களைப் பற்றியும் என்னென்னவோ கூறினை. இப்பொழுது உன் கதை என் பாணங்களால் துண்டிக்கப்பட்டுக் கீழேவீழ்ந்ததே! இனி நீ என்ன செய்யப்போகின்றனை? என்னை நீ கொல்லப்போவதாகச் சொல்லி இப்படி இவ்வளவு சீக்கிரத்திலே பரிபவமடைந்தனையே! துஷ்ட ஸ்வபாவமுடையவனே! அற்பனும் கொடிய ஸ்வபாவமுள்ளவனுமான உன் வார்த்தை சுத்த அபத்தமாயிற்றல்லவா? இதோ நான் உன் பிராணனைப் பறிக்கப்போகிறேன். நீ இறந்த பின்பு ரிஷிகளுக்கு இந்த தண்டகாரண்ய பிரதேசம் சுகமான வாஸஸ்தானமாகப் போகிறது. ராக்ஷஸபாபனே! பிராமணர்களுக்குச் சத்துருவாய் இருப்பவனே! முனிவர்கள் நெருப்பில் அவிஸ்ஸை ஹோமஞ்செய்யும்போது உன்னால் என்ன விக்னம் வருமோ வென்று சந்தேகப்பட்டுக்கொண்டே அவிஸ்ஸை அக்கில விடுவார்கள். இப்படிப்பட்ட பாபிஷ்டனான உன்னைக் கைப்பிடித்ததற்கு உன் மனைவிகள் துக்கம் எப்படிப்பட்டதென்பதைத் தெரிந்துகொள்ளப் போகிறார்கள்" என்றனன்.

இங்ஙனம் இருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் வாக்குவாதம் நடத்திக்கொண்டிருக்கும்போது கரன் திடீரென்று ஒரு பெரிய மரத்தை வேருடன் பிடுங்கி எடுத்து ராமன்மேல் வேகமாகவிட்டெறிந்து "நீ செத்தாய்" என்று கூறிச் சிம்ம நாதம் செய்தனன்.

ராமன் அம்மரத்தைப் பல பாணங்களால் தகர்த்து மிகுந்த கோபாவேசத்துடன் கரனை ஆயிரம் பாணங்களால்

யுத்தத்தில் பேதித்தனன். அவயவங்களெல்லாம் சல்லடைக் கண்களாகத் துளைக்கப்பட்ட கரன் ரத்தம் உடம்பெல்லாம் வழிய வேகமாக ராமனை எதிர்த்து ஓடிவந்தனன்.

பிறகு தேவேந்திரனால் அகஸ்தியர் மூலம் தனக்குக் கிடைத்த பிரம்ம தண்டத்தைப் போன்ற ஒரு பாணத்தை ராமன் கரன் மேல் பிரயோகித்து அவனுயிரை வாட்டினன். அந்த ராம பாணத்தால் அடிபுண்ட கரன் இந்திரனுடைய வஜ்ஜிராயுதத்தினால் கொல்லப்பட்ட விருத்திராசுரனைப் போலத் தரையில் வீழ்ந்தனன்.

மகரிஷிகளும் தேவதைகளும் ராமனை மிகவும் கொண்டாடி வாழ்த்தினர். தேவதைகளும் சாரணர்களும் பேரி வாத்தியங்களை முழக்கிக்கொண்டு ராமன்மேல் புஷ்ப மழையைப் பெய்தனர். பின்னும் அவர்கள் "ஆ! இந்த ராமன் ஒருவன் தன்னந்தனியாகப் பதினாலாயிரம் ராக்ஷசர்களை ஒன்றரை முகூர்த்தத்தில் கொன்றனனே! இதென்ன ஆச்சரியம்! இவனது சாமர்த்தியம் விஷ்ணு தேவனுடையதைப் போல விளங்குகிறதே!" என்று சொல்லித் தம் தம் இருப்பிடங்களுக்குச் சென்றனர்.

அச்சமயம் லக்ஷ்மணன் ராமனுடைய பராக்கிரமத்தைப் பார்த்து சீதையுடன் சந்தோஷமுற்று மலைக்குகையினின்றும் வெளியே வந்து ஆசிரமத்தில் நுழைந்து ரிஷிகளால் பூஜிக்கப்பட்டிருக்கும் ராமனைக் கண்டனன். சீதை இங்ஙனம் சமஸ்த சத்துருக்களையும் நாசம் செய்து மகரிஷிகளுக்குச் சுகத்தை விளைத்த அந்த ராமனைப் பார்த்து மிகவும் சந்தோஷமடைந்து கணவனை அழுந்தக் கட்டிக்கொண்டு மிகுந்த சந்தோஷமடைந்தனள்.

முப்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்தோராவது ஸர்க்கம்

அகம்பனன் கரன் முதலானோருடைய வதத்தை ராவணனுக்குத் தெரிவித்தலும், ராவணன் மாரீசனிடம்வந்து சகாயம் வேண்டலும், மாரீசன் ராமபிரபாவத்தை யறிவித்தலும்.

பிறகு ராவணனுடைய சாரனாகிய அகம்பனன் ஜனஸ்தானத்தினின்றும் லங்கைக்குச் சென்று ராவணனைப் பார்த்து "ராக்ஷச தலைவனே! ஜனஸ்தானத்திலுள்ள கரன் தூஷணன் முதலான பதினாலாயிரம் ராக்ஷசர்களும் ராமன் என்னும் ஓர் மானிடனால் ஒன்றரை முகூர்த்த காலத்தில் அடிபட்டு இறந்தனர். நான் மாத்திரம் தப்பி யோடிவந்தேன். அந்த ராமன் தசரதன் என்னும் சக்கரவர்த்தியின் மூத்த குமாரன். நல்ல யௌவனப் பருவமும், பலமும், வீரமும், அழகும் உடையவனாகக் காணப்படுகிறான். அவனால் அரக்கர் கூட்டம் ஜனஸ்தானத்தில் ஒருவர் கூட மீதியில்லாதபடி தொலைந்தது." என்றான்.

அகம்பனனுடைய வார்த்தையைக் கேட்ட ராவணன் சர்ப்பராஜனைப்போல பெருமூச்செறிந்து அவனைப் பார்த்து "அகம்பனா! அந்த ராமனுக்கு தேவேந்திரனும் தேவதைகளுங்கூட சகாயமாக வந்தார்களோ? இல்லையாயின் ஒருவன் தனியாக இத்தகைய காரியத்தை எப்படிச் செய்யக்கூடும்" என்றான்.

அகம்பனன் ராவணனை நோக்கி "அரக்கர் கோமானே! ராமன் மிகுந்த தேஜஸ்வியாயும், சிறந்த வில்லாளியாயும், உயர்ந்த அஸ்திரங்களை ஏராளமாகவுடையவனாயும் விளங்குவதுடன் திவ்ய கல்யாணகுணங்களோடும் கூடினவன். அவனுக்குத் தகுந்தபடி சமானமான பராக்கிரமமுடைய லக்ஷ்மணன் என்று ஒரு தம்பி உள்ளான். காற்று நெருப்புடன் கூடினாற்போல் அந்த ராமன் அந்த லக்ஷ்மணனோடு கூடி

பிருக்கின்றனன. தேவதைகள் ஒருவரும் அவனுக்கு சகா யம் செய்யவில்லை. சிறந்த வில்லில் ராமன் பாணங்களைப் பிரயோகிக்கையில் அவை விரிந்த தலைகளுடைய சர்ப்பங் களாகி ராக்ஷசர்களைக் கொன்றன. ராக்ஷசர்கள் பயந்து எந் தெந்த வழிகளில் ஓடிப்போகிறார்களோ அந்தந்த வழிகளி லெல்லாவற்றிலும் ராமனை அவர்கள் கண்ணெதிரில் தோன் றிக் கொண்டிருந்தனன். இங்ஙனம் ஜனஸ்தானம் முழுமை யும் ராமன் நாசம் செய்து விட்டனன்" என்றனன்.

இவற்றைக்கேட்ட ராவணன் கோபம் மிகப்பெற்று "நான் அந்த ராம லக்ஷ்மணர்களைக் கொல்லப் போகிறேன்" என்று சொல்லும்போது அகம்பனன் அவனை நோக்கி ராம னது பராக்கிரமங்களை நேரில் கண்டவனாதலால் அவற்றை ஒன்றுகூட விடாமல் கூறி அந்த ராமனை அவனால் ஜெயிக்க முடியாதென்பதைத் திடமாகக் கூறி பின்னும் அவனை நோக்கி "ராமனை ஒழிக்க ஒரு சிறந்த உபாயம் கூறுகின்றேன் கேள். அவனுக்கு சமஸ்த சாமுத்திரிகா லக்ஷணங்களு மமைந்த சீதையென்கிற ஓர் அழகிய மனைவி இருக்கின்றனள். நல்ல யௌவனப்பருவம் வாய்ந்து சிறந்த ஆபரணங்களையும் அணிந்துள்ள அந்த சீதையிடத்தில் ராமன் மிகுந்த காம முடையவன்; ஆகையால் நீ சீதையை பலாத்காரமாகக் கைப் பற்றிக்கொண்டு வந்துவிடுவாயாயின் ராமன் அவளது பிரி வாற்றாமையால் இறந்துவிடுவன். இதுவே அவனையொழிக்கச் சிறந்த உபாயமாகும்." என்றனன். ராவணன் "அங்ஙனமே நான் நாளை விடியற்காலத்தில் சென்று அவ்வழகிய சீதையைக் கொண்டு வருகிறேன்" என்று மொழிந்து ரதத்தின் மேலேறி வேகமாகச் சென்று தாடகையின் புத்திரனான மாரீசனுடைய இருப்பிடத்தையடைந்தனன்.

மாரீசன் இராவணனைக் கிரமப்படி பூஜித்து க்ஷேமம் வினவி வந்தகாரியத்தைப்பற்றி விசாரித்தனன். ராவணன்

ராமனுடைய பராக்கிரமங்களையும் அவன் ஒருவனாகவே ஜனஸ்தானத்திலுள்ள அத்தனை ராக்ஷஸர்களையும் மடித்ததையும் தான் அகம்பனனிடத்தில் கேட்டபடி கூறி, தான் ஸீதையை மடக்கிக்கொண்டு போகும்விஷயத்தில் தனக்குச் சகாயமாக இருக்கவேண்டுமென்று வேண்டினன்.

இங்ஙனம் வேண்டின ராவணனை நோக்கி மாரீசன் "எவன் சிநேகிதனைப்போல மேலுக்குத் தோன்றி உள்ளே உனக்குச் சத்ருவாகி உன்னைக் கெடுக்க நினைத்து உனக்குச் ஸீதையின் பேச்சைச் சொல்லினன்? எவன் உன்னால் திரஸ்கரிக்கப்பட்டு உன்னுடைய ஐசுவரியத்தைப் பொறுக்கமுடியாதிருக்கின்றனன்? அவன் உன்னையும் ராக்ஷஸகுலங்களையும் அடியோடு பாழாக்க எண்ணியே இப்படிப்பட்ட காரியத்தைச் செய்யும்படி உன்னைத் தூண்டியிருக்கவேண்டும், அவனை உனக்குச் சத்ருவென்று நீ நினைப்பாயாக. ராவணா! சிறந்த பராக்கிரமமுடைய ராமனை யுத்தத்தில் கண்கொண்டு பார்க்கவும் முடியாது.

ராக்ஷஸர்களாகிய மிருகங்களைக் கொல்லும் ராமனென்ற சிம்மத்தை இப்பொழுது நீ வலுவிலே சென்று சண்டைக்கழைத்தாயாகில் நீயும் ராக்ஷஸக் கூட்டங்களும் பூண்டற்றுப் போய் அவன் வாயில் வீழ்வீர்களென்பது திண்ணம். லங்கேச்வரனே! நீ மனந்தெளிவு பெற்று லங்கைக்குத் திரும்பிச் சென்று [illegible] இத்தகைய கலக்கம் உண்டாகப் பெறாமல் உன் மனைவிகளுடன் கூடி சுகமாகக் கிரீடித்துக் கொண்டிருப்பாயாக. ராமன் தன் மனைவியோடு காட்டில் விளையாடிக் கொண்டிருப்பானாக." என்று சொல்லுகையில் ராவணன் கேட்டு லங்கைக்குத் திரும்பிச் சென்றனன்.

முப்பத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்.

சூர்ப்பணகை ராவணனிடம் போதல்.

பிறகு சூர்ப்பணகை ராமனது பராக்கிரமங்களைக் கண்டு மிக்க பீதியடைந்தவளாய் லங்கைக்குச் சென்று அண்ணனான ராவணனிடம் தான் பட்ட பரிபவங்களைக் கூறத் தொடங்கினாள். ராவணன் சூரியனைப்போல் பிரகாசிக்கின்ற சிறந்த சிம்மாசனத்தில் தேவேந்திரனைப்போல வீற்றிருந்தான். அவன் தேவர்களாலும், முனிவர்களாலும், கந்தர்வர்களாலும், மற்றவர்களாலும் ஜயிக்கமுடியாதவன். மிகுந்த பராக்கிரமமும், வீரமும், பலமும், தைரியமும் அவனிடம் குடிகொண்டிருந்தன. அவனது சரீரம் தேவாசுர யுத்தங்களில் இந்திரனது வஜ்ராயுதத்தால் அடிபட்டுக் காயகாயத்திருக்கும். அவனது மார்பு ஐராவதமெனனும் இந்திரனது யானையின் தந்தங்களால் குத்தப்பட்டு மேலான இரணங்களின் அடையாளங்களையுடையதாய் இருக்கும்.

பத்துத் தலைகளும், இருபது கைகளும் படைத்த அந்த ராவணன் நல்ல ராஜலக்ஷணங்களமைந்து பர்வதம்போன்ற சரீரத்தை யுடையவனாய் விளங்கினான். தேவதைகளோடு நேர்ந்த யுத்தங்களில் பலதடவைகள் விஷ்ணுவின் சக்ராயுதத்தினால் அடிபட்டவன். தேவதைகளுக்குள்ள சமஸ்த ஆயுதங்களாலும் அங்கம் அடிக்கப்பட்டும் அவனது அங்கங்களில் எதுவும் பழுதாகாமல் அவ்வடிகளால் காய்காயத்து உறுதிபுற்றிருக்கும். அவன் சமுத்திரத்தைக் கலக்கவும், மலைகளைப் பெயர்க்கவும், நினைத்த காரியத்தை உடனே செய்துமுடிக்கவும் மிகுந்த ஆற்றல் உடையவன். தருமங்களையழிக்கும் தன்மையன், பிறர் மனைவிகளைக்கவர்ந்து தொந்திரவுசெய்யும் தீக்குணமுடையவன். எப்பொழுதும் பிறரது யாகங்களுக்குக் கெடுதியைச் செய்பவன்.

அவன் போகவதியென்னும் பட்டணத்திற்குச் சென்று வாசுகியை வென்று தக்ஷகனையும் ஜயித்து அவனது பிரிய பத்னியை அபகரித்தனன். குபேரனை வென்று அவனது புஷ்பக விமானத்தைப் பறித்துக்கொண்டு வந்தனன். சமஸ்த தேவதைகளுக்கும் அவனால் சதா கெடுதியே விளைந்து வந்தது. துராசாரியான அந்த ராவணன் முன்பு வனத்தில் பதினாயிரம் வருடங்கள் தவம் செய்து தன் தலைகளைத் தானே அறுத்துப் பூஜோபகரணமாகக்கொண்டு பிரமதேவனைத் திருப்தி செய்தனன். மனுஷ்யன் ஒருவனைத் தவிர மற்றவர்களால் அவனுக்கு மரணபயம் கிடையாது. அநேக யாகங்களைக் கெடுத்தவன். ஜனங்களுக்கு எப்பொழுதும் கெடுதி செய்வதே அவனுக்குத் தொழில்.

இப்படிப்பட்ட ராவணனிடத்தில் சூர்ப்பணகை வந்து மிகுந்த ஆங்காரத்துடன் கோஷம் செய்து வெட்கமும் பயமும் விட்டுவிட்டு அகன்ற கண்களைக்காட்டி மிகவும் பருஷமான வார்த்தைகளைச் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம்

சூர்ப்பணகை ராவணனை நிந்தித்தல்

சூர்ப்பணகை ராவணனை நோக்கி மிகவும் கோபித்து "நீ மதோன்மத்தனாய் மன்மத போகத்தில் முழுகி உனக்கு நேர்ந்திருக்கும் மகாபயத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாதிருக்கின்றனை. தேவகந்தர்வ தானவர்கள் உன்னால் அவமதிக்கப்பட்டவர்களாகையால் உனக்கு அபகாரம் செய்வதிலேயே ஊக்கமுடையவராய் இருக்கின்றனர். நீயோ சாரர்களை அந்தந்தக் காரியங்களுக்கனுப்பிச் சங்கதிகளைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் விஷயபோகத்தில் மண்டியிருக்கின்றனை. இப்படிப்பட்ட நீ துரைத்தனத்தை எப்படிக் காப்பாற்றப்

போகின்றனை ராக்ஷஸாதமா! நீ சிறிதும் விவேகமில்லாத சிறுபிள்ளையைப்போன்ற சுபாவமுடையவன். அரசர்கள், சாரணர்கள் மூலமாய் வெகுதூரத்தில் நடந்த விஷயங்களை யெல்லாம் கண்டுகொள்வார்களாகையால் அவர்கள் தீர்க்க திருஷ்டிகளென்னப்படுவார்கள். ஜனஸ்தானத்திலுள்ள உன் ஜனங்களெல்லாம் அடிபட்டிறந்ததையுங்கூடத் தெரிந்து கொள்ளாதிருக்கின்றனையே! ஆகையால் நீ சாரணர்களை வைத்துக்கொள்ளவில்லையென்று தோன்றுகிறது. கொடுந் தொழிலாளரான பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களும் கரதூஷணர்களும் ராமனொருவனாலேயே கொல்லப்பட்டனர். இவ்வளவேயன்று. அந்த ராமன் ரிஷிகளுக்கெல்லாம் அபயங் கொடுத்து ஜனஸ்தானம் முழுதையும் பாழாக்கித் தண்டகாரண்யமெல்லாம் க்ஷேமமாகச் செய்தான்.

ராவணா! நீ உன் தேசத்திலேயே உண்டான பயத்தையுங்கூடத் தெரிந்துகொள்ளாதிருக்கின்றனையே! உன்னைப் போல, சாரர்களையனுப்பி விஷயங்களை அப்போதைக்கப்போது தெரிந்துகொள்ளாமல் அஜாக்கிரதைப்பட்டிருப்பவன் சீக்கிரத்தில் ராஜ்ஜியம் கைசோரப்பெற்று மிகுந்து நொந்து புலம்புவனாயிருப்பான். ராவணா! துர்ப்புத்தியுடைய உனக்கு ராஜயோக்கியமான குணங்கள் ஒன்றுகூட இல்லை. நீ பகைவரை உபேக்ஷித்துப் பிறரை அவமானஞ் செய்பவன், விஷயபோகங்களில் மனஞ்செல்லப்பெற்று அதனால் தேசபேதங்களையும் காலவிசேஷங்களையும் உள்ளபடி அறியாதவன். குணதோஷங்களை ஆராய்வதற்குப் போதுமான புத்தியில்லாதவன். ஆகையால் நீ சீக்கிரத்தில் ராஜ்ஜியத்தைப் போக்கடித்துக்கொண்டு ஆபத்தில் விழப்போகிறனை." என்றனள். ராவணன் இங்ஙனம் சூர்ப்பணகை சொன்னதைக் கேட்டு வெகுநேரம் ஆலோசித்தனன்.

முப்பத்து மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

முப்பத்து நான்காவது ஸர்க்கம்

சூர்ப்பணகை ராவணனுக்கு ராமாதிகளின் ரூபசௌந்தர்யங்களையும் பராக்கிரமங்களையும் கூறி, சீதையை அபகரிக்கும்படி அவனைத்தூண்டுதல்

ராவணன் கராதிகளின் வதத்தைக்கேட்டு மிகவும் கோபித்து சூர்ப்பணகையை நோக்கி "ராமன் யார்? அவனது உருவமும் பராக்கிரமமும் எப்படிப்பட்டவை? அவனது ஆயுதங்கள் எது? அவன் ஏன் தண்டகாரணியத்திற்கு வந்தனன்? அவன் எப்படி கரதூஷணத்ரிசிராக்களைக் கொன்றனன்?" என்று வினவினன்.

சூர்ப்பணகை ராவணனைப் பார்த்து இராமாதிகளின் சௌந்தரியங்களையும் வில்லையும் விருத்தாந்தத்தையும் அவள் கண்டபடி கேட்டபடி கூறிப் பின்னும் அவனை நோக்கி "ராமன் இந்திரனுடைய வில்லைப்போன்ற தன் வில்லில் பாணப்ரயோகம் செய்யும்போது பாணங்களை எடுப்பதாவது தொடுப்பதாவது தொடுத்துவிடுவதாவது வில்லை இழுப்பதாவது ஒன்றும் எனக்குப் புலப்படவில்லை. இந்திரன் பெய்கின்ற கல்மழைகளால் முதிர்ந்த பயிர்கள் அடிபட்டுச் சாய்வதுபோல், ராமனது பாண வர்ஷங்களால் அந்த சைன்னியம் முழுவதும் வதைக்கப்பட்டுக் கீழேவிழுவது மாத்திரமே எனக்குப் புலப்பட்டது. ராமன் ஒருவனே ஒன்றரை முகூர்த்தத்தில் பயங்கரரான பதினாலாயிரம் ராக்ஷசர்களையும் தூஷணனோடு கரனையுங்கூட சிறிதும் சிரமமில்லாமல் கொன்றுவிட்டனன்.

ராமன் ஆத்மஸ்வரூபமுணர்ந்தவனாகையால் ஸ்திரீவதை கூடாதென்று சகித்து என்னொருத்தியை மாத்திரம் அவமானப்படுத்திவிடுகையில் நான் கஷ்டப்பட்டுத் தப்புவித்துக் கொண்டுவந்தேன். ராமனைப்போன்ற உருவமும் பராக்கிரமமுமுடைய லக்ஷ்மணனென்பவன் அவனுக்குத் தம்பியும் வலக்கை

போன்றவனும் ஆவான். ராமனுக்கு அதிரூபசௌந்தரிய முள்ள சீதையென்றொரு மனைவியுண்டு. பூர்ண சந்திரன் போன்ற முகமும், அகன்றழகிய கண்களும், கோல நீளகொடி மூக்கும, வேயினனன தோளும, அழகிய துடைகளும உடைய அந்தச் சிறுக்கி எப்பொழுதும கணவனுக்குப பிரியதனதயும் இததனதயுமே செய்துகொண்டிருக்கிறாள். அவளைக காண்பவா எவரும் 'இவள் தண்டகாரணியததது வனதேவதையோ! இரண்டாவது லக்ஷ்மியோ?' என்று சொல்லாமல போகார். அப்பெண்மணி உருக்கி வார்தத தஙகப்பதுமைபோல சிவந்த நகங்களும அழகிய பின்புறமும் நுணணிடையும் பெற்று சுபலக்ஷணமெல்லாம அமைந்தவள். அவளைபபோன்ற அழகுடைய தேவதா ஸ்திரீயையாவது கந்தர்வ ஸ்திரீயையாவது யக்ஷஸ்திரீயையாவது கின்னர ஸ்திரீயையாவது நான் பார்த்ததில்லை. அந்த சீதை ஆலிங்கனம பண்ணிககொளளாமற் போயினும் எவனுககு வெறுமனே மனைவியாயிருபபாளோ அவன் சமஸ்த போகங்களையும மேலான சுகபோகஙகளையும் பெறுவானெனபதில் சிறிதும் சநதேகமிலலை. ராவணா! அந்த சீதையின் அழகை நான் என்னவென்று சொலவேன்? அவளைபபோன்ற அழகி இப்பூவுலகில எங்குமே இல்லை. அவளே உனக்குத தகுந்த மனைவி. அப்படியே நீயும் அவளுக்குத் தகுந்த கணவன்.

நான், அகன்ற இடையின் முன்புறமும பருத்த இடையின் பின்புறமும் பருத்தழகிய ஸ்தனஙகளும் விளங்கப் பெற்ற அமமதிமுக மடந்தையை உனக்கு மனைவியாகக் கொண்டு வரலாமென்று பிரயத்தனம் செய்கையில் கொடியனை லக்ஷ்மணன் என்னை இப்படி விரூபமாக்கினன. நீ அந்த சீதையை நேரில் காண்பாயாயின் உடனே மன்மத பாணங்களுக்கு வசப்பட்டவனவாய். ஆகையால் உனககு சீதையை மனைவியாகக்கொள்ள இஷ்டமிருந்தால் இப்பொழுதே தண்ட

காரியம சென்று ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொன்று அவளை வலிதத்திலாவது கொண்டுவந்து மணம செய்துகொளவது நன்று" என்றனள்.

முப்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்.

ராவணன் மீண்டும் மாரீசனிடம் போதல்

இங்ஙனம் சூர்ப்பணகை கூறக் கேட்ட ராவணன் சீதையை நேரில பாராதபோதிலும் அவளை யபகரித்து மணம் செய்துகொள்ள நினைத்துத் தம் மனைவிமார்களான மந்தோதரி முதலானவர்களுக்குத் தெரியாமல தன் தேரைச் சித்தப் படுத்தும்படி சாரதிக்கு உத்தரவிட்டனன்.

இஷ்டப்படி செலல வலலதும் விசேஷமாக அலங்கரிக் கப்பட்டதுமான தேரில் ராவணன ஏறிக்கொண்டு சமுத்திரத்தின் அருகில் சென்றனன அந்தச சமுத்திரத்தி லுள்ள விசேஷங்களையெலலாம பார்த்துக்கொண்டே வேகமாகப் பறந்து சென்றனன. சமுத்திரக்கரையில கணக் கற்ற ரிஷிகளையும அடர்ந்த காடுகளையும சிறந்த பலவகை மரங்களையும் கண்டனன்.

நாகர்களும் கருடர்களும கந்தர்வர்களும கின்னரர் களும வைகானசர்களும அங்கு விளக்கமுற்றிருந்தனர். காமத்தை வென்ற சித்தர்களும, சாரணர்களும, அப்சர ஸஸ்திரீகளும, தேவபத்தினிகளும அங்குப் பிரகாசித்துக் கொண்டு இருந்தனர். இன்னும் அங்கு ஹம்ஸங்களும், அன்றில் பறவைகளும நீர்க்கோழிகளும ஸாரஸபட்சிகளும் இனிமையாக விளையாடிக் கொண்டிருந்தன.

இவற்றை யெல்லாம் தாண்டிப் பறந்து சென்ற ராவணன மேகம்போல் புலப்படுகின்ற ஓர் ஆலமரத்தைக் கண்டனன். அதன்கீழ் நாற்புறத்திலும கணக்கற்ற ரிஷிகள புலப்பட்

டனர். அதன கிளைகள் எாபபுறமும நாறுயோசனை தூரம் நீண்டிருநதன.

முனபொரு சமடம் மகாபலிஷ்டனுன கருடன் ஒரு பெரிய யானையையும் ஆமையையும எடுததுக கொணடு அவை களைத தினபதறகாக அமடாததின கிளைக்கு வந்தனன். அவனது பாரத்தைத தாஙகமாட்டாது அககிளை முறிநதது. அது பூமியில விழுமாயின ரிஷிகள் மாணடுபோவார்க ளெனறு கருடன் நினைதது அவாகளைக காககும பொருட்டு நாறு யோசனை நீணட அககிளையையும் தன ஆகாரததையும் எடுததுககொண்டு வேகமாகப் போயினன. பிறகு கருடன் இநதிரனது பவனததில் பததிரமாகக் காக்கபபட்ட அமிரு ததைதக் கொண்டு வநதனன். சுபததிரமென்று பேர்கொண்டு விளஙகுகிற அநத ஆலமரததை ராவணன கண்டனன். இஙஙனம சமுத்திரததின் அககரையைச் சேர்ந்த ராவணன் மான்தோலையும மரவுரிகளையும் சடைகளையும் தரித்து ஆகாரநியதியுடன் வசிககின்ற மாரீச ராக்ஷசனிடம் மீணடும் வநது சேர்ந்தனன.

மாரீசன் ராவணனை மனிதர்களுககுக கிடைக்காத சமஸ்த போககிய பதார்த்தஙகளாலும நனகு பூஜித்துத் தன்னை நோக்கி மறுபடியும் அவவிடம் வந்தகாரணததை வினவினன்.

முப்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

முப்பத்தாறுவது ஸர்க்கம்.

ராவணன் மாரீசனைத் தனக்குச் சீதையை அபகரிக்கும் விஷயத்தில் துணைபுரிந்தே யாகவேண்டுமென்றல்.

ராவணன் மாரீசனை நோககி "அபபா! மாரீசனே! என் தம்பி கரனும தூஷணனும் திரிசிரனும், ஜனஸ்தானத்தி லுள்ள பதினாலாயிரம ராக்ஷசர்களும் கேவலம் மானிடனுன ஒரு ராமனுல் மாணடனர. தண்டகாரணியம் இப்பொழுது

பயமற்றதாகச் செய்யப்பட்டது. தந்தை கோபித்துத் துரத்தியதனால் மனைவியை யழைத்துக்கொண்டு வனத்திற்கு வந்த அக்கொடியோனான ராமன இங்ஙனம பெருத்த தீமையை விளைத்தனன. கெடுநெஞ்சுடையனும் மூர்க்கனும் தருமத்தை விட்டவனுமான அவன என அன்புக்கிடமான தங்கையின காதையும் மூக்கையும அறுத்து அங்க பங்கம் செய்தனன. ஆகையால் அவனது மனைவியான சீதையை ஜனஸ்தானத்தினின்றும பலாத்காரமாகக் கொணடுவரப் போகிறேன். இது விஷயத்தில நீ எனக்குச சகாயமாய் இருக்கவேண்டும. உனக்கு எல்லா உபாயங்களும தெரியும். உன்னைப்போன்ற சூரனும் தீரனும பலவானும் இவ்வுலகில் யாருமில்லை.

நீ வெள்ளிப்புள்ளிகளோடு அற்புதமான வர்ணங்களமைந்த ஓர் பொன்மானுருவம தரித்துச்சென்று சீதையின முன்னிலையில திரியக்கடவாய. சீதை உன்னைப்பார்த்த உடனே 'இதைப்பிடித்துக் கொடுக்கவேணும்!' என்று ராமலக்ஷ்மணர்களை வேண்டுவாள். இருவரும உன்னைத்தொடர்ந்து போகையில தனியாய் இருக்கும் சீதையை நான் பலாத்காரமாகத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து விடுகிறேன.

பிறகு ராமன சீதையின் பிரிவால வருந்தி இளைத்து யுத்தத்திற்கு வரமாட்டான. வந்தபோதிலும நான் என பிரயோசனம் கைகூடப்பெற்று மனங்களிப்புற்று வலிமைவளரப் பெற்றிருப்பேனாகையால துர்ப்பலனான அவனைக்கொன்று விடுவேன்." என்றனன்.

ராவணன் இங்ஙனம் கூறக்கேட்ட மாரீசன ராமபயத்தினால் உதடுகள் உலரப்பெற்றுக் குரலதழுதழுத்துக் கண்ணிமை கொட்டாமல் செத்தவனபோல வருந்தி ஒன்றும சொல்லமுடியாமல் திகைத்தனன்.

முப்பத்தாறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

மூப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம்

மாரீசன் ராவணனுககு இதோபதேசம் செய்தல்

சிறிதுநேரம் கழிதது மாரீசன ராவணனைப் பார்தது "அரக்கா தலைவனே! நீ சாரர்களை யனுப்பிச சததுருக்களின் பலாபலங்களைத் தெரிந்துகொளளவிலலை. மேலும் நீ சபல புத்தியுடையவன். ராமன் மகா பராககிரமசாலி யென்றும் சமஸதகலயாணகுண பரிபூர்ணனெனறும இநதிரனை நிகர்த்த வனென்றும நீ தெரிந்துகொளளவில்லை. ஐயோ! உனக்கேன் இவ்வித எண்ணம் உணடாயிற்று? ராக்ஷசர்களுக்கு இனி க்ஷேமம உண்டாகுமா? எவன உனனைப்போல மனம் தோனறியபடி நடநதுகொணடு துராசாரனுகிக் கெட்ட காரியங்களைச செய்கின்றுனே அபபடிபபட்ட அரசன் தன் னையும தன் உறவினர்களையும் ராஜ்ஜியததையும பாழ செய்து விடுவான.

ராமன் நீ சொன்னபடி தந்தையால் துரத்தப்பட்டவ னலலன். தந்தை கைகேயியின் வசனத்திற்குட்பட்டு சத்திய பாசத்தால் கட்டுண்டிருக்கையில, தரும சுபாவனுகையால் கைகேயியின் விருப்பததைததீர்த்துத் தந்தையைச் சொன்ன சொல் தவருதவனுகச் செய்யும் பொருட்டுக் காட்டிற்கு வந்தனன். நீ சொன்ன கெடடகுணஙகளொன்றும அவனி டததில் எள்ளளவுமில்லை. அவன் தருமமே வடிவு கொண்ட வன். சதபுருஷன். சததியமான பராக்கிரமமுடையவன். இநதிரன்போல சகல ஜனங்களுக்கும் பிரபுவாய் இருப்பவன். மகா பதிவிரதையான சீதையை நீ எங்ஙனம் அபகரிக்க விரும் பினை? சூரியகாந்தியை எவராயினும் தனியேபிடித்துப் பார்கக வல்லரோ? ஐயோ! அரக்கர்களின் குலத்தை வேரோடு பிடுங்கி அழிககும் குணமுடைய ராமனுகிற யமனிடத்தில் உன் ராஜ் ஜியத்தையும் சுகத்தையும் இனிமையான ஜீவனத்தையும் விட்டுத்துறந்து இபபொழுது போகவேண்டாம்.

ராமனுடைய பராக்கிரமத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் அவளைக் [illegible]. அந்த ஜனகராஜனுடைய [illegible]யை நீ பறித்துக் கொண்டுபோக வேண்டாம். [illegible] சீதையைத் தன் பிராணனாக [illegible] பார்த்துக்கொண்டிருப்பான். எரிகின்ற நெருப்பின் ஜ்வாலையை அணுகுவது சாத்தியமல்லாதிருப்பதுபோல அந்த ராமனது சீதையைப் பறித்துக்கொண்டு வருவது எவ்வளவும் சாத்தியமன்று. ராக்ஷசர் தலைவனே! உனக்கு உயிரின்மேல் பற்றிருக்குமாயின், ஜீவனத்தையும் சுகத்தையும் விரும்புவாயாயின், ராமனுக்குக் கெடுதியைச் செய்யாதிருப்பாயாக. நீ ராமனோடு யுத்தஞ் செய்ய விரும்புவது நன்றல்லவென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. உன் பலத்தையும் எதிரியின் பலத்தையும் நன்கு தெரிந்துகொண்டு [illegible] உனக்கு எது யுக்தமோ அதைச் செய்வாயாக."

முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்

மாரீசன் ராவணனுக்குத் தான் முன்பு பாலனாகிய ராமனால் பட்ட பாடுகளைக் கூறுதல்.

"முன்பு ஒருகால் நான் ஆயிரம் யானை பலமுடையவனாகி கிரீடந்தரித்துப் பெரிய உருவத்துடன் கையில் இரும்புத் தடியை ஏந்தி, பராக்கிரமத்தின் மிகுதியால் பூமியெங்கும் திரிந்து ரிஷிமாமிசம் தின்னவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் சிலகாலம் தண்டகாரணியத்தில் சுற்றிக்கொண்டிருந்தேன். அச்சமயம் அங்கு வேள்வி இயற்றிக்கொண்டிருந்த விசுவாமித்திர முனிவர் என்னைக்கண்டு பயந்து தசரத மகாராஜனிடம் சென்று தன்னை என்னிடமிருந்து காக்கும்படி ராமனைத் தன்னுடன் அனுப்பவேண்டி

ன். அப்பொழுது பன்னிரண்டு வயதுப் பருவமா யிருந்த ராமன் தந்தையின் கட்டளைப்படி அம்முனிவரைப் பின் தொடர்ந்து அவராச்சிரமத்திற்கு வந்தனன். அப்பொழுது அவன் பிரமசாரியாகையால் ஓர் வஸ்திரந் தரித்துச் சிறந்த வில்லைக் கையிற் பிடித்து பாலசந்திரனைப் போல் விளங்கி விசுவாமித்திரனது வேள்வியைக் காவல் காத்திருந்தனன். நானோ வரம் பெற்றிருந்த கர்வத்தினால் செருக்குற்று அங்குச் சென்று 'இவன் ஒரு சிறுபயல்' என்று ராமனை அவமதித்து முனிவரின் யாகவேதிகையின்மேல் எதிர்த்தோடினேன். பிறகு ராமன் விநோதமானவொரு பாணத்தை என்மேல் பிரயோகிக்க நான் அதனால் அடிபட்டு நூறு யோசனை தூரத்திற்கப்பாலுள்ள சமுத்திரத்தில் வேகமாகத் தள்ளப்பட்டு மூர்ச்சையடைந்தேன். நான் ஆழ்ந்த சமுத்திரத்தில் வெகுநேரம் மூர்ச்சித்துக்கிடந்து பிறகு மூர்ச்சை தெளிந்து லங்கைக்குத் திரும்பி வந்தேன். ராவணா! அச்சமயம் ராமன் மிகச் சிறிய வயதுடையவன். யுத்தங்களில் தேர்ந்தவனல்லன். அப்படியிருந்தும் அநாயாசமாகவே என்னைப்போன்ற பலிஷ்டனை 'ஐயோ பாவமென்று' கொல்லாமல் அப்படிச் செய்து உயிரோடு விட்டனன். எனக்குச் சகாயமாக வந்தவர்களெல்லாரையும் கொன்றுவிட்டனன்.

ராவணா! நீ ராமனுடன் விரோதப்படுவாயாயின் நிச்சயமாக உன் பந்து மித்திரர்களுடன் மாண்டுபோவாய். ஐயோ! ராக்ஷச வீரர்கள் ராம பாணங்களால் அடிபுண்டு தரையில் விழுவதை நீ காணப்போகின்றனை. லங்காபுரம் முழுதும் பாணங்களால் சூழப்பட்டு அக்கினிச் சுவாலைகள் நாற்புறமும் நிரம்பப்பெற்று வீடுகளெல்லாம் நீறாகப்போவதை நீ காணப் போகின்றனை.

அரக்கர் தலைவனே! பிறர் மனைவியைக் காதலிப்பதிற் காட்டிலும் பெரிய பாபம் மற்றொன்று கிடையாது. ஆகை

யால் அழகிய ஆயிரக்கணக்கான உன் மனைவிகளோடு சுகமாகக் காலம் கழிப்பாயாக. ராமனுக்கு எள்ளளவும் தீங்கு செய்ய நினைக்கவேண்டாம். அன்றி, என் வார்த்தைகளை மீறிப் போவாயாயின் நிச்சயமாக உனக்குக்கேடுவிளையும்."

முப்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்தோன்பதாவது ஸர்க்கம்.

மாரீசன் இன்னமும் ராமனது விருத்தாந்தத்தை ராவணனுக்குச் சொல்லுதல்.

"ராவணா! ராமன் பால்யத்தில் நடந்த யுத்தத்தில் என்னை மன்னித்து உயிரோடுவிட்டனன். அவனுக்கு யௌவனம் வந்தபின்பு இப்பொழுது நடந்த விருத்தாந்தத்தையும் சொல்லுகிறேன் கேள். நான் மீண்டும் ஒரு பெரிய மிருகரூபம் தரித்து இரண்டு ராக்ஷசர்களோடு கூடித் தண்டகாரணியத்திற்குச் சென்றேன். அங்கு நான் எதேச்சையாகத் திரிந்து முனிவர்களைக் கொன்று தின்றேன். அச்சமயம் ரிஷிவேஷத்தோடு விளங்கின ராம லக்ஷ்மணர்களைச் சீதையுடன் நான் கண்டேன். உடனே பழைய வைரத்தை மனதில் வைத்துப் புத்தியில்லாமல் 'இவன் தாபஸ வேஷத்துடனிருப்பதால் இப்பொழுது ஒன்றும் செய்யமாட்டான்' என்று நினைத்து அவனைத் தாக்க விரும்பி எதிர்த்தோடினேன். ஆ! என்னவென்பேன்? அவனால் வில்லினின்றும் பிரயோகிக்கப்பட்ட கூரான பாணங்கள் எனதுயிரை வாட்டுவதற்காக வேகமாக என்னை நோக்கி ஓடி வந்தன. நான் ஏற்கனவே ராமபாணங்கள் பட்டுப் பயந்திருப்பவனாகையால் ராமனது பராக்கிரமத்தை நினைத்து ஓடிப்போனேன். ராம பாணம் பயந்து ஓடிப்போகிறவனைத் தீண்டாததாகையால் நான் அதினின்றும் தப்புவித்துக்கொண்டேன். மற்ற இரு ராக்ஷசர்களும் அதன் மகிமையறியாமல் எதிரிட்டு அடிபட்டு

மாண்டனர். ஆகையால் நான் எப்படியோ கஷ்டப்பட்டு ராமபாணங்களினின்றும் தப்பிப்பிழைத்து இனிமேல் சன்மார்க்கத்தில் ஒழுகவேண்டுமென்று நிச்சயித்து மான் தோல மரவுரி தரித்துத் தவக்கோலம் பூண்டு காலம் கழித்து வருகிறேன்.

ராவணா! அதுமுதல் எனக்கு எங்குப் பார்க்கிலும் ராமமயமாகவே காணப்படுகின்றது. பயமுற்ற எனக்குப் பலவாயிரம் ராமமூர்த்திகள் தென்படுகின்றனர். இது எனக்கு விழித்துக்கொண்டிருக்கும் போது மாத்திரமன்று. கனவிலும் கூட ராமனைப்பார்த்துப் பிரக்கினை தப்பித் தடுமாறுகின்றேன். ராவணா! நான் எப்பொழுதும் ராமனை நினைத்துத் திகில்பட்டுக்கொண்டிருப்பதால் 'ர' என்னும் எழுத்தை முதலிற்கொண்ட ரதனம், ரதம் முதலான பேர்களும் கூட முதலக்ஷரம் கேட்டவுடனே ராமனது பேர்தான் சொல்லப்படுமோவென்று எனக்குப் பயத்தை விளைவிக்கின்றன. ஆகையால் எனக்கு அந்த ராமனது பிரபாவம் நன்குகத் தெரியும். நீ பிராணனோடு இருக்கவிரும்புவாயாயின் ராமனது பிரஸ்தாவத்தையும் கூட என்னிடம் சொல்லவேண்டாம். நான் உன் கருத்திற்குச் சிறிதும் இணங்கமாட்டேன்.

சூர்ப்பணகையை அவன் வேண்டுமென்று அங்க பங்கம் செய்யவில்லை. சூர்ப்பணகை சீதையைக்கொல்ல யத்தனித்த படியால் ராமன் அவளைப் பங்கம் செய்தனன். அதற்காகக் கரன் மீறி அவனையடிக்கப்போகையில் ராமன் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதற்காக அவனையும் அரக்கர்களையும் கொன்றனன். இதில் ராமன்மேல் யாது தப்பு இருக்கிறது? நீ உண்மையாக யோசித்துப்பார். நான் உனக்கு பந்துவும் பிராண சிநேகிதனுமாகையால் உனக்கு இதத்தைச் சொல்லினேன். என் வார்த்தையை அங்கீகரியாமல் நீ ராமதவே

ஷம கொள்வாயாயின நிச்சயமாக நீ உன பந்துக்களுடன ராமபாணஙகளால அடிபட்டு யமபுரம் செலலப்போகிறாய்" என்று கூறிமுடித்தனன.

முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பதாவது ஸர்க்கம்

ராவணன் மாரீசனது இதோபதேசங்களை நிராகரித்து பலாத்காரமாக அவனைத் தனக்குச் சகாயமாகும்படி நியமித்தல்.

மாரீசன எவ்வளவுதான இதமான வார்த்தைகளைக் கூறினபோதிலும ராவணன அவறறைககேளாமல மாரீசனை நோக்கி "அடா! உன்னால என்னிஷடத்தைக கடுகளவும மாறறமுடியாது. கேவலம மானிடனான ராமனோடு நான நேரில நின்று யுத்தம செய்வது எனக்கு யுக்தமன்று. அவனுடைய மனைவியைப பறிப்பதே நான அவனுக்குச் செய்யககூடிய அபகாரமாகும். கேவலம ஒரு பெண்பிள்ளையின உபயோகமறற வார்த்தையைக கேட்டு அதற்காக நண்பர்களையும ராஜ்ஜியத்தையுமவிட்டுக் காடுவந்து சேருமபடியான கேவலனன்றோ அவன. கரனைககொன்ற கொடிய துஷடனை ராமனுக்கு உயிரைககாட்டிலும மிகுந்த அன்பிற்கிடமான சீதையை உன எதிரிலேயே பறிககவேண்டுமென்று நிச்சயித்துவிட்டேன. இந்த என விருப்பத்தைத் தேவாசுரர்கள ஒன்றுகூடினும மாற்ற முடியாது. நானுன்னிடம நல்லது கெட்டது என்பவற்றைக கேட்கவரவிலலை. என்னைப போன்ற அரசர்கள அக்கினி, இந்திரன, சந்திரன, வருணன, யமன என்னும இவ்வைவருடைய உருவஙகளையும தரித்திருப்பார்கள். ஆகையால் என்னை எப்பொழுதும நீ கௌரவித்துப் பூஜித்து நானிட்ட வேலைகளைச் சந்தோஷத்துடன செய்ய

வேண்டியிருக்க, கேவலம் அஞ்ஞானத்திலாழ்ந்து கண்மண் தெரியாமல் உன் வீடேறி வந்ததே காரணமாக அரக்கர் தலைவனான என்னை அவமதித்துப் பேசுகின்றனை. இனி என் கட்டளையை நீ மீறாமல் செய்யவேண்டியதொழிய வீண்பேச்சுகள் பேசவேண்டா.

நீ நான் சொல்லுகிறபடி சுவர்ணமயமான மானுருவத்துடன் சீதையின் முன்னிலையில் சென்று திரியவேண்டும். சீதை நிச்சயமாக உன்னைப்பிடித்துத் தரும்படி ராமனை வேண்டுவாள். ராமன் லக்ஷ்மணனைச் சீதைக்குக் காவலாக வைத்துவிட்டு உன்னைப் பின்தொடர்வான். நீ தூரமாகச் சென்று ராமன் சொன்னாற்போலவே 'ஐயோ சீதே! லக்ஷ்மணா!' என்று முறையிடுவாயாக. உடனே லக்ஷ்மணன் ராமனிடத்திலுள்ள ஸ்நேகத்தினால் ஒன்றும் தோன்றப் பெறாமல் சீதையாலும் தூண்டப்பட்டு ராமனைத் தேடிச் செல்வான். அச்சமயம் தனியாய்விடப்பட்ட சீதையை அபகரித்துக்கொண்டு போய்விடுகிறேன். இதுவே மிகச் சிறந்த உபாயம்.

இங்ஙனம் நான் சொன்னபடி நீ கேட்காவிடில் உன்னை நிச்சயமாக நானே கொன்றுவிடுவேன். நீ ராமனிடம் நான் சொல்லுகிறபடி செல்வாயாயின் ஒரு கால் உன் உயிர் பிழைத்தாலும் பிழைக்கும். அங்ஙனன்றி என் விரோதத்தை நீ சம்பாதித்துக்கொண்டால் உனக்கு மரணம் இப்பொழுதே நேரிடுவது நிச்சயம். இவ்விரண்டிலொன்று உனக்கு எது சம்மதமோ அதை உடனே செய்வாயாக", என்றனன்.

நாற்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

நாற்பத்தோராவது ஸர்க்கம்

மாரீசன் ராவணனுக்கு மீளவும் இதங்களைப் போதித்தல்

இங்ஙனம் ராவணன மாரீசனைப பலவந்தமாகத் தன் கருததுக்கிணங்குமபடி சொலலிய போதிலுமம மாரீசன பின் னும் அவனை நோக்கி "ராவணு! எந்த பாபிஷ்டன் உன் ராஜ்ஜியத்தையும் ஐசுவரியஙகளையுமம கண்டு சகியாமல் உனக் கும் உன் பந்துமித்திரர்களுககும் விநாசததை விளைவிககும் படியான இந்த உபாயததை உனககு உபதேசிததனன்? ஐயோ! உன்னைக்காட்டிலும் பலவானுன ராமன்கையிலகப பட்டு நீ நசிததுப்போக வேண்டுமென்று எவனே உன் விரோதி யொருவன், மேலுககு உன்னிடம் சிநேகபாவம்பூண்டு இத்தகைய காரியத்தைச் செய்யும்படி உன்னைத் தூண்டி யிருக்கவேண்டும். ஈதென்ன கெட்டகாலம! உனது மந்திரிகள் உனக்கு இதைச் செயயக்கூடாதெனறு புததிபுகட்ட வில்லையோ? ஐயோ! உனது மந்திரிகளும் உன்னைப்போனற துர்ப்புத்தி யுடையவாகள போலும். ராவணு! நான் சொல் வதை மீண்டுமம கேள. நீ இந்த துராலோசனைக்குட்பட்டு ராமனை விரோதிததுக் கொண்டால நிசசயமாக உனக்கும் அரக்கர் குலததிற்கும் தப்பாத கேடுவிளையுமம.

ஐயோ! எனக்கு எதிர்பாராத விதமாக இததகைய பயங்கரமான ஆபதது நேர்ந்திருக்கிறதே! நான் என்னைப் பற்றிச் சிறிதுமம வருந்தவிலலை. நீ உன் கூட்டங்களோடு நிச்சயமாக நாசமடையப் போவதைப்பற்றித்தான வருந்து கின்றேன. என்றல் உனககுச சகாயம் ஏற்படுவதால் நீ உன் காரியததில ஜெயமடைவாய் என்று எணணவேண்டாம். நான் உன் கையால் மரணமடைவதைவிட ராமன் கையினுல் மரணமடைந்து கிருதார்த்தனுவேன். ராமனைப் பார்த்தமாததி ரத்திலேயே நான் இறந்துபடுவேனென்பதை நீ நிச்சயிததுக்

கொள்வாயாக. நீ சீதையைக் கொண்டுவந்தவுடனே நீயும் பந்துக்களோடுகூட நாசமடையப்போகிறாய் என்பதை உறுதியாகத் தெரிந்துகொள். ஐயோ! நான் எவ்வளவு சொல்லினும் நீ கேட்கவில்லையே! ஆயுள் முடியப்பெற்ற மனிதர்கள் பிணம் போன்றிருப்பவர்களாகையால் நண்பர்கள் சொல்லும் வார்த்தையைக் கேட்கமாட்டார்கள்” என்று மொழிந்தனன்.

நாற்பத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்

மாரீசன் மானுருக்கொண்டு சீதையின் முன்செல்லுதலும் சீதை அதைப்பார்த்து ஆச்சரியப்படுதலும்

பிறகு மாரீசன் எவ்வளவு சொன்னபோதிலும் ராவணன் மனம் திரும்பக்காணாமையால் வேறு கதியின்றி ராவணனுடன் அவன் தேரில் ஏறிக்கொண்டு பட்டணங்களையும், உத்யான வனங்களையும் பர்வதங்களையும் நதிகளையும் ராஜ்யங்களையும் தாண்டித் தண்டகாரண்யமடைந்து ராமனது ஆச்சிரமத்தைக் கண்டனன்.

உடனே மாரீசன் மனத்திற்கினிதாகவும், கண்ணுக்கு அழகாகவும் பலவகை வர்ணங்களால் விசித்திரமாகி விளங்குகிற மானுருவம் தரித்துச் சீதையை வஞ்சிப்பதற்காக அங்கு நாற்புறங்களிலும் பசும்புல் நிறைந்த விடங்களில் மேய்ந்து துள்ளி விளையாடியும் அற்புதமாய மண்டலாகாரமாகச் சுழலமிட்டுக்கொண்டு மிருந்தனன்.

அந்த மானின் கொம்புகள் இந்திர நீலமணிமயமாய் இருந்தன. முகத்திலுள்ள ரேகைகளில் சில வெளுத்தும் சில கறுத்தும் இருந்தன. குளம்புகள் வைடூரிய மணிபோலிருந்தன. அதன் வால் இந்திரனது வில்லைப்போல பலவித வர்ணங்களமைந்து பளபளவென்று பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது. அது பார்த்தவுடனே மனத்தை இழுத்து வசப்

படுததுவதாகிப் பலவித ரத்தினங்களபோன்ற புளாரிகள் அமையபபெற்றுப பொன்மயமாய் விளஙகியது.

காடடிலுள்ள மற்றமிருகஙகளெலலாம அதனருகில சென்று மோநது தமமைத தினனும ராக்ஷசனெனறு தெரிநது பயநது பறநதோடிககொணடிருநதன. அநத மாயா மிருக ராக்ஷசன தனது தன்மையை மறைககுமபொருட்டு அநதக் காட்டிலுளள பிராணிகளைத தொட்டுபபார்பபதோடு நினறு தினனமலிருநதனன.

சீதை அநத அற்புதமான மானைக்கண்டதும் அவவாரக் கன முன்னைவிட அறபுதமாயக காட்சிதநது உலாவத தொடஙகினன. சீதை அவ்வழகிய தோறறததைக கண்டு பெருவியபபுறறனள்.

நாற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்துமூன்றவது ஸர்க்கம்.

சீதை மாயாமிருகத்தைக் கண்டு வேண்டுதலும் லக்ஷ்மணன் மறுத்தலும், ராமன் பிடிக்கப் புறப்படுதலும்.

அந்த விசித்திரமான மானைககணட லக்ஷமணன் ராமனை நோககி "அண்ணா! இநத மிருகம் அந்த மாரிசனென்கிற ராக்ஷசனேயெனறு எனக்குத தோனறுகிறது. ராமா! இவவேடததுடன் இவன வனமெஙகும திரிந்து வேடடையாடுகிற பல அரசர்களைக கொன்றனன. இவன பல மாயைகளை யறிநதவன். ராகவா! ரததினம போனற புள்ளிகளமலிநது விசித்திரமான இபபடிபபட்ட மிருகம் பிரபஞ்சத்தில் எஙகும கிடையாதலலவா? ஆகையால இது மாயையே. இதில சநதேகமிலலை" என்றனன்.

சீதை லக்ஷமணனைத் தடுதது அம்மிருகததினது தோலின் மேன்மைக்குப் புததிமயஙகி மிகக வியப்புடன்

ராமனை நோக்கி "மஹாபாஹோ! இத்தகைய அழகிய மானை நான் இதுவரை எங்கும் கண்டதில்லை. இந்த மிருகம் என் மனத்தை எவ்வளவோ இழுத்து மயக்குகின்றது. இது உயிரோடு உனக்குப்பிடிபடுமாயின் இப்பொழுது நமக்கெல்லாக்கும் நல்ல போதுபோக்குக்கு உறுப்பாயிருப்பதுடன் வனவாசம் நீந்து அயோத்தியில் அந்தப்புரத்திலிருக்கும் பொழுதும் இது என் மாமியார்களுக்கும் பரதாதிகளுக்கும் இன்பத்தை விளைத்துக்கொண்டிருக்கும். இம்மிருகம் உயிரோடு உனக்குப் பிடிபடாதாயின், செத்துப்போன இதன் தோலாயினும் எனக்கு இன்பத்தை விளைத்துக்கொண்டிருக்கும். இதைக் கொன்று கொண்டுவருவாயாயின் இதன் தோலைப் பரப்பிக்கொண்டு அதன்மேல் உன்னுடன் உட்கார விரும்புகின்றனன்" என்றனள்.

அத்தகைய விசித்திரமான மிருகத்தைக் கண்டவுடன் ராமனது மனமும் வியப்புற்றது. அவன் லக்ஷ்மணனை நோக்கி "லக்ஷ்மணா! சீதை இந்த அழகிய மிருகத்தின்மேல் எவ்வளவு ஆசைகொண்டிருக்கிருள் பார் நீ கூறியபடி 'இது மாயாமிருகமா? அன்று'வென்பதை ஆராயாமல் நான் இதைப் பிடிக்க விரும்புவது தகுமா? என்று நீ கேட்பாயாயின், ஒரு வஸ்துவை விரும்புமவன், அதன்மேன்மையைப் பார்த்து முன்பின் விசாரியாமல் அதைச் சாதிக்கவேண்டுமென்று முயற்சிகொள்வானுயின் அதுவே ஆசைப்படத்தகுந்த பொருள் என்று நீதிசாஸ்திரம் அறிந்தவர்கள் கூறுவார்கள். இதுவும் அப்படிப்பட்ட விஷயமாதலால் இதைப்பற்றி விசாரிக்கவேண்டியதில்லை. லக்ஷ்மணா! ஒருகால் நீசொல்லியபடி இது மாரீசனுடைய மாயையே ஆகுமாயின் அப்பொழுது இதை அவசியம் கொன்றுவிடுவேன். இம்மாரீசன் முன்பு அநேக அரசர்களைக் கொன்றிருக்கிறுனகையால் இவனை அவசியம் கொல்லவேண்டும்.

முன்பு இததண்டகாரணியததில் வாதாபி என்னும் ஒரு ராக்ஷசன ரிஷிகளை நிராகரித்துத தான ஆட்டுருவம் தரித்து அவர்கட்குத் தின்னும ஆகாரமாகி அவரது வயிற் றில சென்று அதைபபிளந்துகொண்டு அவர்களைக் கொன்று வெளிவநதனன். அப்படிபபட்டவனை அகஸ்திய முனிவர் தம உதரததில் ஜீரணமாகசசெய்தனா. லக்ஷமணா! இம்மாரீச னும் கபடமுடன் இத்தகைய மாயாமிருகரூபம் தரிதது வந்திருபபானாகில இவனும் வாதாபியைப்போல் உயிரிழக்கப போகிறான.

லக்ஷமணா! முடியுமானால இம்மிருகததை உயிருடன் பிடிததுககொண்டுவருகிறேன். இல்லையேல் அடிததுக் கொன்றுவிடுகிறேன. இதன தோலின்மேல் சீதைக்கு எவ்வளவு பிரியம பார்ததனையோ? ஆகையால் முககியமாக இதன் தோலைப பற்றியே இது பிழைக்காது. நான வரும் வரையில் நீ சீதையைப் பத்திரமாகக காததுககொண்டிருபபா யாக. நான் இநத மானைக்கொன்று இதன் தோலை எடுததுக் கொண்டு இதோ வந்துவிடுகிறேன. ஜடாயுவென்னும பறவையுடன நீ சீதையை அருகிலவைததுக்கொண்டு ஜாக கிரதையாகப் பார்த்துக்கொண்டிரு" என்றனன்.

நாற்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம்.

மாரீசன் மாண்டொழிதல்.

ராமன் உடனே வில்லைக் கையிற்பிடித்து மாரீசனைத தொடர்ந்தனன். அந்த மாயாமிருகம் ராமனை வஞ்சிக்கத் தொடங்கி ராமனைப் பார்க்கும்பொழுதெல்லாம் பயந்தாற் போல் ஓடியும், தொடுத்துவிடும் பாணம் தன்மேல் படாதபடி தப்புவித்துக்கொண்டும, ஒருகால் கையில் அகப்படுவதுபோல்

ஆசையுறுவித்தும், ஒரு சமயம் வேகமாகக் குதித்தோடியும், சில இடங்களில மரங்களினிடையில் மறைந்துகொண்டும் ஓடிக்கொண்டிருக்கையில ராமன அச்சேஷ்டைகளைப் பார்த்துக்கொண்டே வெகுதூரம் அதைப பின்தொடர்ந்து போயினன.

இங்ஙனம அந்தமான அதிகதூரம் ராமனைக் கொண்டுபோய் விட்டபடியால ராமன களைபபுற்று, லக்ஷ்மணன சொன்னபடி அதனை மாயா மிருகமென்று அறுதியிட்டு ஒரு திவயாஸ் திரத்தை அதன்மேல் பிரயோகிக்க, அது அம்மிருகத்தின் மருமஸ்தானத்தின் மூலம் ஊடுருவிச சென்றதால் மாரீசன மிகவும பயஙகரமான உருவத்துடன கீழே விழுந்து பெரிய கூச்சலிட்டனன்.

இங்ஙனம் கீழே விழுந்த மாரீசன் மிகவும உரதத குரலில ராமனது குரலைப்போல் 'ஐயோ! சீதே! லக்ஷ்மணா!' என்று கூச்சலிட்டனன். ராமபாணம பட்டமாத்திரத்தில் மாரீசன் இங்ஙனம் கூச்சலிட்டுப பூமியில ஓர் பெரிய ராக்ஷச உருவத்துடன் விழுந்து உயிர் விட்டனன.

இதைக் கண்ட ராமன "லக்ஷ்மணன் கூறியபடி இது மாரீசன என்னும் அரக்கனது மாயச்செயலே, ஆ! இவன் இறக்கும் தருவாயில நான் கூப்பிட்டாற்போல 'ஐயோ! சீதே! லக்ஷ்மணா!' என்று உரக்க முறையிட்டுக் கூப்பிட்டனனே! இதைக் கேட்ட சீதையும் லக்ஷ்மணனும் என்ன பாடு படுவார்களோ?" என்று பலவாறு எண்ணமிட்டு மிகவும் திகிலடைந்த மனத்தனாய் மறறொரு மிருகத்தையும் கொன்று அதன் மாமிசத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஜனஸ்தானத்திலிருக்கும் தன் ஆச்சிரமத்தை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தனன்.

நாற்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

நாற்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்

சீதை லக்ஷ்மணனை ராமனிடம் செல்லும்படி ஏவுதல்.

சீதை தன் கணவனது குரல்போன்ற அந்த சபதத்தைக் கேட்டு லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து "லக்ஷ்மணா! உனக்குக் காது கேட்கவில்லையா? உன் தமையனுக்கு ஏதோ அரக்கர்களால் அபாயம் நேர்ந்திருக்கிறது. நீ சீக்கிரம் அவரிடம் சென்று அவரைக் காப்பாற்றுவாயாக." என்றனள். இங்ஙனம் சீதை எவ்வளவு சொல்லினும் லக்ஷ்மணன் அண்ணனுடைய கட்டளையை நினைத்து அவ்விடம்விட்டுப் போகவில்லை.

பிறகு சீதை கோபத்துடன் அவனை நோக்கி "நீ உன் சகோதரனுடைய அபாயக் குரலைக்கேட்டும் நான் வேண்டிக் கொண்டும் இன்னும் அவரிடம் செல்லாதிருக்கின்றனை. ஆகையால் நீ மேலுக்கு நண்பன்போல வேடம் பூண்டு என்னை யபகரித்துக் கொள்வதற்காகவே இங்ஙனம் வாளா விருக்கின்றனை. உனக்கு ராமனிடத்தில் கடுகளவும் சிநேக மில்லை யென்பது இப்பொழுது எனக்கு தெரிகின்றது. நீ அவனை ஆபத்துக் காலத்தில் காப்பாற்றாமல், அவன் இறப் பதற்குச் சம்மதித்து, பிறகு என்னை மனைவியாக அடைய விரும்புகின்றனை. 'உன்னைக் காப்பதற்காக இருக்கிறேனென் கிறாயோ? நீ முக்கியமாக ராமனைப்பற்றி இங்கு வந்தவனே யன்றி என்னைப்பற்றி யல்ல. அப்படிப்பட்ட ராமன் பிராண ஆபத்து அடைந்திருக்கும் சமயத்தில் நான் இங் கிருந்து செய்யவேண்டிய காரியம் என்ன விருக்கின்றது? ஆகையால் என்னை ரக்ஷிப்பதற்காக நீ இங்கிருக்க வேண்டிய தில்லை." என்றனள்.

இவற்றைக் கேட்ட லக்ஷ்மணன் "வைதேகி! தேவர் களாயினும் அசுரர்களாயினும் கந்தர்வராயினும் அரக்கர் களாயினும் மனுஷ்யர்களாயினும் இன்னும் மற்றெவராயினும் ராமனை வெல்லமுடியாது. இதில் சந்தேகமில்லை. ஆகையால்

ராமன் இல்லாதபோது உன்னை இக்காட்டில் தனியாக விட்டுப் போகமாட்டேன். தேவேந்திரனும் ராமனை வெல்லமுடியாது. நீ மனதில் சமாதானம் பெறுவாயாக. மேலும் நாம் கேட்டகுரல் ராமனுடையதல்ல, எவனோ ஒருவன் மாயையினால் இப்படிச் செய்திருக்கவேண்டும். அந்த மாரீசனே ஒருகால் இங்ஙனம் கூறியிருக்கலாம். நீ, நான் காத்து ஒப்புவிக்கவேண்டிய வஸ்துவாய் இருக்கின்றனை. உன்னை இக்காட்டில் தனியாய் விட்டுப்போக எனக்கு மனமில்லை. அரக்கர் தலைவனான கரனை ராமன் கொன்றதால் நம்மேல் ராக்ஷசர்கள் அனைவரும் கறுக்கொண்டு பகைமை பாராட்டி இம்மாதிரியான மாயைகளைச் செய்கிறார்கள். நீ சிறிதும் கவலையின்றி இருப்பாயாக'' என்றனன்.

சீதை மிகுந்த சினங்கொண்டு லக்ஷ்மணனை நோக்கி "லக்ஷ்மணா! நீ நிச்சயமாக என்னையபகரிக்க எண்ணியே இம்மாதிரி கபடவேஷம் போட்டு நீயாகவோ அல்லது பரதனது தூண்டுதலினாலோ ராமனைப் பின் தொடர்ந்து காட்டிற்கு வந்திருக்கின்றனை. லக்ஷ்மணா! என்னைப் பெறவேண்டுமென்கிற எண்ணம் உனக்காயினும் பரதனுக்காயினும் பலிக்காது. நான் ராமனை ஒரு நிமிஷமேனும் விட்டுப் பிரிந்திருக்கமாட்டேன். கோதாவரியில் விழுந்தாயினும், உயிரைச் சுருக்குப் போட்டுக் கொண்டாயினும் விஷத்தையுண்டாயினும், நெருப்பில் குதித்தாயினும் பிராணனை விடுவேனேயன்றி ராமனைத் தவிர வேறு எந்த புருஷனையும் கண்ணெடுத்தும் பாரேன்'' என்று கடூரமாகக் கூறினாள்.

இங்ஙனம் சீதை கூறக்கேட்ட லக்ஷ்மணன் கலக்கமின்றி அஞ்சலி செய்து "மைதிலீ! நீயோ என்னால் பூஜிக்கத் தகுந்தவள். இப்படி அனுசிதமான வார்த்தைகளைச் சொல்வது ஸ்திரீகளுக்குச் சுபாவமேயாகும். ஸ்திரீகள்

விநயம் முதலான தருமங்களை விட்டவர்கள். சஞ்சலமான மனமும், குரூரமான இருதயமும் உடையவர்கள். சீதே! நீ உயர்ந்த ஜனகராஜன் வயிற்றில் பிறந்தும் இப்படிப் பேசுவது உனக்குத் தகுதியன்று. நீ பேசின கொடுஞ்சொற்களை நான் பொறுக்க வல்லவனல்லன். சீதே! நான் இதோ ராமனிடம் செல்கின்றேன். உன்னை வனதேவதைகள் காப்பாற்றட்டும். ஜானகி! எனக்கு இப்பொழுது தோன்றுகிற அவசகுனங்கள் பயங்கரமாக இருக்கின்றனவே! ஆ! ஐயோ! இனி நான் மறுபடியும் ராமனோடுகூட உன்னைப் பார்ப்பேனோ பார்க்க மாட்டேனோ" என்று கூறி அவளை நமஸ்கரித்துத் தனியே அவளை விட்டுப்போக மனமில்லாதவனாய் அடிக்கடி அவளைத் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே ராமனிடம் போயினன்.

நாற்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

நாற்பத்தாறாவது ஸர்க்கம்.

ராவண சந்நியாசி சீதையைக் கண்டு வார்த்தையாடுதல்.

இச்சமயம் தனியாய் விடப்பட்ட சீதையினிடம் சீக்கிரமாக சந்நியாசி ரூபம் தரித்த ராவணன் வந்து சேர்ந்தனன். மிகப் பயங்கரமான அங்காரக கிரகம் சந்திரனைப் பிரிந்த ரோகிணியைப் பார்ப்பதுபோல மகாபயங்கரனாகிய ராவணன் ராமனைப் பிரிந்த சீதையைக் கண்டனன். அவனைக் கண்ட ஜனஸ்தானத்திலுள்ள மரங்களெல்லாம் பயத்தினால் சிறிதும் அசையாதிருந்தன. காற்றும் நன்றாக வீசவில்லை. கோதாவரி நதியும் பயத்தினால் அசைவற்று மெல்ல மெல்ல நழுவத் தொடங்கிற்று.

சீதையைக் கண்டவுடன் மன்மத பாணங்களால் மனம் கலக்கப்பெற்ற ராவணன் சீதையை நோக்கி "பொன்வர்ணமுடையவளே! தாமரைப்பூவைப்போன்ற முகமும் கைகளும்

பாதமும் உடையவளே! நீ அழகிற சிறந்த ஸ்ரீதேவியா? பூதேவியா? அப்சரஸ்திரியா? ஐசுவர்யத்தின் அதிஷ்டான தேவதையா? இஷ்டப்படி உலாவமுடியன்ற ரதிதேவியா? இப்படி எவ்வுலகிலும் காணக்கிடையாத அற்புதமான திவ்விய லாவண்ய சௌந்தரியம் பொருந்திய நீ யார்? நதி தன் பிரவாகத்தால் கரையைக் கரைப்பதுபோல, நீ உன் அழகினால் என் மனதைப் பறிக்கின்றனை. இத்தகைய மனமோகன ரூபத்துடன் கூடிய சுந்தராங்கியான நீ இக்காட்டில் தன்னந் தனியாய் வசிப்பதேனோ? நீ எப்பொழுதும் அரண்மனையில் ராஜ போகங்களையே யநுபவிப்பதற்குரியவளேயன்றி கொடிய ராக்ஷசர்களும் விலங்குகளும் வசிக்கின்ற இக்காட்டில் வசிப்பது சிறிதும் தகுதியன்று. உன் சம்பந்தமுள்ள பூமாலையே சிறப்புடையது; நீ எதை உண்கின்றனையோ அதுவே ஆகார வஸ்துக்களினுள் சிறந்தது. நீ எவனைக் கணவனாக அங்கீகரிக்கின்றனையோ அவனே புருஷர்களில் சிறந்தவன். நீ இவ்வனத்திலுள்ள கொடிய மிருகங்களைக் கண்டு எப்படி பயப்படாமலிருக்கின்றனை? உன் பெயர் என்ன? நீ யாருடையவள்? எங்கிருந்து வந்தனை?'' என்று வினவினன்.

சீதை அவனை உண்மையான சன்னியாசியென்றே நினைந்து அவனைக் கிரமப்படி பூஜித்து அவனை ஆகாரம உட்கொள்ளும்படி வேண்டினள். அவன் சீதையைக் கொண்டு போவதிலேயே எண்ணமிட்டவனாய் இருந்தபடியால் அவனைப் போஜனம் செய்யும்படி ஒப்புக்கொள்ளச் செய்வது சீதைக்கு சாத்தியமாகாதிருந்தது. பின்னுமவள் ராவணனைப் போஜனம் செய்யும்படி வேண்டிக்கொண்டபடியே வெளியில் சென்று ராம லக்ஷ்மணர்களை எதிர் பார்த்துக்கொண்டு அவர்கள் போன திசையைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனள்.

நாற்பத்தாறுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம்.

சீதை தன் விருத்தாந்தங்களை ராவணனுக்குச் சொல்லுதலும், ராவணன் தன்னை மணக்கும்படி அவளை வேண்டுதலும் சீதை அவனை நிந்தித்து நிராகரித்தலும்.

சீதை ராவணனை நோக்கித் தான் இன்னாளென்பதைக் கூறியதுடன் ராம லக்ஷ்மணர்களின் விருத்தாந்தங்களையும் அவர்கள் வனத்திற்கு வந்த காரணங்களையும் ஒன்றேனும் விடாமல் கூறினள். இன்னுமவள் ராமனுடைய பராக்கிரமத்தைப் பற்றியும், கல்யாண குணங்களைப் பற்றியும் சரீர சௌந்தர்யங்களைப் பற்றியும் கூறினள். இன்னமும் அவள் ராவணனை நோக்கி "ராம லக்ஷ்மணர்கள் சற்று முன்பு தான் வெளியே சென்றார்கள். சீக்கிரம் திரும்பி வந்துவிடுவார்கள். சற்று நேரம் உட்கார்ந்து களைப்பைப் போக்குவாயாக. நீ யார்? உன்னுடைய விருத்தாந்தங்களையும் உண்மையாகச் சொல்வாயாக" என்றனள்.

ராவணன் "சீதே! தேவாசுரர்களும் இவ்வண்டங்களும் எவனால் பயப்படுத்தப் பட்டனவோ அப்படிப்பட்ட ராக்ஷசர் கூட்டங்களின் தலைவனான ராவணனென்பவன் நானே. சமுத்திரத்தின் நடுவிலுள்ள ஒரு பெரிய மலையுச்சியில் அமராவதியை நிகர்த்ததாய் எனது பட்டணம் நிருமிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நான் உன்னைக் கண்டது முதல் என் மனைவிகளிடத்தில் எனக்குச் சிறிதும் பிரீதி உண்டாகவில்லை. நான் வெவ்வேறு இடங்களிலிருந்து பல்லாயிரக் கணக்கான அழகிய ஸ்திரீகளைக் கொண்டுவந்திருக்கின்றனன். அவர்கள் எல்லாரிலும் விஞ்சிய அழகையுடைய நீயே எனக்குப் பட்டமகிஷியாயிருக்கத் தகுந்தவள். எனது பட்டணத்திற்கு லங்கை என்று பெயர். நான்கு பக்கங்களிலும் சமுத்திரத்தினால் சூழப்பட்டு அளவற்ற ஐசுவர்யங்களையுடைய என் பட்டணத்தில் அழகிய உத்தியான வனங்களில் நீ என்னோடு

விளையாடி எனனைக் களிக்கச செய்வாயாக. சீதே! நீ எனக்கு மனைவியானல ஐயாயிரம் தாசிகளும லட்சக கணக்கான எனது மனைவிமாாகளும உனக்கு அடிமை செய்வார்கள்." என்றனன.

இஙஙனம் மிகக கடூரமான வார்ததைகளைக கேட்ட சீதை மிகவும கோபிததது அநத ராவணனை எள்ளளவும் பொருள படுததாமல "அடா துஷ்டனே! நான எபபொழுதும் அழகிய ராமனையே அநுஸரிபபவள். நீ நரிபோனறவன. உனககு எளளளவும பெறககூடாத பெண் சிஙகம போன்ற என்னைப பெற விருமபுகின்றனை. சூரியனைக் காநதி பிரியா திருபபது போல, ராமனைப பிரிந்திருக்கப் பொருத என்னை உனககுத தொட்டுப பாாக்கவும் ஸாதயமனறு. நீ என்னை விருமபுவதானது, காலகூட விஷததைப பருக விருமபுவது போலவும், ஊசியால கணணைத துடைகக விருமபுவது போலவும, நாககால் கததியை நககுவது போலவும், கழுததில் கலலைககட்டிக்கொண்டு சமுததிரததில இறங்குவது போலவும இருககினறது. இன்னும நீ எனனை இச்சிப்பது நெருபபைத துணியில வாரி எடுததுககொணடு போவது போலவும, கூரான நுனிகளையுடைய சூலஙகளின மேல் நடகக விருமபுவது போலவும இருககின்றது. சிமமத்திற்கும நரிககும எவவளவு பேதமோ, சிறிய காலவாயககும சமுததிரத்திறகும் எவ்வளவு பேதமோ, பொன்னுககும் பிததளைககும எவ்வளவு பேதமோ, யானைக்கும் பூனைக்கும் எவ்வளவு பேதமோ அவ்வளவு பேதம் ராமனுக்கும் உனக்கும் இருககினறது.

ஒருக்கால நீ எனனை ராமனுக்குத தெரியாமல் அபகரித்தாயாயினும, ஈ வஜ்ஜிராயுதததை விழுஙகுமாயினும அது அதறகு ஜீர்ணமாகாதது போல் நான் உனககு ஜீாணமாச மாட்டேன். மேலும் உனக்கு மரணததையே விளைவிட்

வேன்." என்றிங்ஙனம் வெகு தைரியத்துடன் கூறிய பிறகு பயத்தினால் தைரியமிழந்து காற்றிலசைந்து அலமருகின்ற வாழைமரம்போல நடுங்கி நின்றனள்.

நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

நாற்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்

ராவணன் தன் பராக்கிரமங்களை சீதைக்குக் கூறுதலும் சீதை தூறுதலும்

சீதை இங்ஙனம் சொல்லுகையில் ராவணன் கோபாவேசமுற்றுச் சீதையை நோக்கி "சீதே! என்னை யாரென்று நினைக்கின்றனை? குபேரனுக்குத் தம்பியும் பத்துத்தலைகளையுடையவனும் சிறந்த தவங்கள் செய்து அரிய பெரிய வரங்களைப் படைத்த தீரனுமாகிய ராவணனென்று என்னை அறிவாயாக. தேவதானவர்களும் கின்னரர் கருடர்களும் பிசாச உரக (பாம்புகள்) பன்னகர்களும் என்னைக் கண்டவுடன் பயந்து ஓடுவார்கள். நான் குபேரனை வென்று அவனுடைய தான் இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்கக்கூடிய புஷ்பக விமானத்தை அபகரித்தனன். இந்திரனையும் நான் வென்றவன். நான் இருக்குமிடத்தில் காற்றும் பயத்தினால் மெதுவாக வீசும். சூரியன் பயந்து குளிர்ந்த கிரணங்களைப் பரப்புவான். மரங்கள் இலையுங்கூட அசையாமலிருக்கும். நதிகள் ஜலம் பாயாமல் நின்றிருக்கும். என் பட்டணத்தைச் சுற்றி வெள்ளிமயமான வெளுத்த மதில் சூழ்ந்திருக்கிறது. அதிலுள்ள மெத்தை மேடைகள் முற்றும் சுவர்ணமயமாக விருக்கும். வெளி வாசற் படிகள் வைடூரிய மணிகளால் செய்யப்பட்டவை. ராஜகுமாரியே! அப்படிப்பட்ட பட்டணத்தில் என்னுடன் நீ உத்தியான வனத்தில் விளையாடிக்களித்து வசிப்பாயாயின் நீ மானிட போகங்களையும் தேவ போகங்களை

யும் அநுபவித்து கேவலனான ராமனை ஒரு பொழுதும் நினைக்க மாட்டாய்.

சீதே! ராமன் வீரியமற்றவனாகையால் மூத்தவனாய் இருந்தும் ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றாமல் தந்தையால் வனத்திற்குத் துரத்தப்பட்டனன். அத்தகைய அஸமர்த்தனான ராமனைக் கட்டிக்கொண்டு நீ என்ன செய்யப் போகின்றனை? நானோ ராக்ஷஸர்களுக்குப் பிரபுவாய் இருக்கின்றனன். யுத்தத்தில் அந்த ராமன் என் ஒரு விரலுக்கும் நிகராக மாட்டான். அப்படிப்பட்ட என்னை நீயே வேண்டி மணக்க வேண்டியிருக்க, நானே மன்மத பாணங்களால் பீடிக்கப்பட்டு உன்னை வந்து வேண்டிக்கொள்கையில் நீ நிராகரிப்பது யுக்த மன்று." என்றனன்.

இங்ஙனம் இராவணன் கூறக்கேட்ட சீதை கோபத்தால் கண்கள் சிவக்கப் பெற்று அவனை நோக்கி "கொடிய செயல்களையுடைய ராக்ஷஸப் பதரே! நீ குணசாலியான குபேரனுக்குத் தம்பியென்று சொல்லிக்கொண்டு ஏன் இப்படிப் பட்ட பாபத்திற்கு முயற்சி செய்கின்றனை? நிகரில்லாத ரூப சௌந்தரியங்களையுடைய சசீதேவியைத் திரஸ்கரித்து தேவேந்திரனது கையினின்றாயினும் அபஹரித்துக்கொண்டு வெகுகாலம் பிழைத்திருக்கக் கூடுமேயன்றி, என்னை நீ தூஷித்துக்கொண்டு போனாலோ மரணத்தினின்றும் நிச்சய மாகத் தப்பமாட்டாய். நானும் பிழைத்திருக்க முடியாது." என்றனள்.

நாற்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்

ராவணன் நிஜரூபம் தரித்துச் சீதையை யபகரித்துப் போதலும் சீதை கதறுதலும்

உடனே ராவணன் கோபத்தினால் கைமேல் கையைத் தட்டி மிகவும் பெரிய உருவம் தரித்துச் சீதையைநோக்கி "ஸீதே! நான் முன்பு சொன்ன எனது பராக்கிரமங்களை நீ அடியோடு கேட்கவில்லைபோலிருக்கிறது. நான் ஆகாயத்தில் நின்று இரண்டு கைகளால் இந்தப்பூமி முழுவதையும் எடுப்பேன். சமுத்திரத்தையெல்லாம் குடித்துவிடுவேன். யமனையும் சூரியனையும் யுத்தத்தில் வென்று விடுவேன். பைத்தியமுடையவளே! நான் நினைத்தபடி வடிவம் கொள்ள வல்லவன். விரும்பினவற்றை யெல்லாம் கொடுக்கும் திறமுடையவன். உனக்கேற்ற கணவனாக இருக்கின்ற என்னைப் பார்ப்பாயாக." என்றனன்

திடீரென்று ராவணன் சன்னியாசி வேடம் நீக்கி நிஜ ரூபம் தரித்துக் கோபத்தினால் கண்கள் சிவக்கப்பெற்று, சீதையைப் பார்த்து "அழகான இடையின் பின்புறமுடையவளே! நீ என்னை மணந்துகொண்டு இனிய சுகபோகங்களை யனுபவிப்பாயாக. நான் ஒருகாலும் உனக்குக் கெடுதி செய்யமாட்டேன். ராஜ்ஜியத்தைத் துறந்து திரிகின்றவனாய்த் திரியும் ராமனை விட்டு நீ என்னையடைவாயாக" என்று கூறிக் காம வெறி மீதூரப் பெற்றுச் சீதையின் அருகிற்சென்று, புதன் ஆகாயத்தில் சுகமாகத் திரிகின்ற ரோகிணியைப் பிடிப்பதுபோல சீதையைப் பிடித்துக்கொள்ள எண்ணித் தனக்குள்ள சாபத்தைப்பற்றிய பயத்தினால் சீதையின் தேகம் தன்மேல் படாதிருக்கும்படி அவளை இடக்கையால், தலை மயிர்களிலும் வலக்கையால் தொடைகளிலும் பிடித்துக் கொண்டனன். இதைக்கண்ட வனதேவதைகள் பயந்து

ஓடிப்போயினர். ராவணன் சீதையை அங்ஙனமே பிடித்துத் தன் ரதத்திலேற்றி வேகமாகப் பறந்து செல்லும்போது சீதை "ஐயோ! ராமா! ராமா!! லக்ஷ்மணா! இக்கொடியோனால் கொண்டுபோகப் படுகிற விஷயம் உங்களுக்கெப்படித் தெரியப் போகிறது? ஜனஸ்தானத்தில் நன்கு பூத்து விளங்கும் கர்ணிகா மரங்களே! ப்ரஸ்ரவணமலையே! கோதாவரீநதியே! வனதேவதைகளே! மிருகங்களே! பட்சிக் கூட்டங்களே! நான் உங்களெல்லாரையும் வணங்கி வேண்டிக் கொள்கிறேன். என்னை ராவணன் எடுத்துக்கொண்டு போகிறானென்று என் கணவனுக்குச் சொல்லுங்கள். அவன் மிகுந்த பராக்கிரம சாலியாதலால் என் சங்கதியைத் தெரிந்து கொள்வானாயின் நான் சுவர்க்கலோகத்திலிருப்பினும், எமன் என்னை எடுத்துக் கொண்டு போயிருப்பினும் என்னைத் திரும்பக்கொண்டு வருவான்" என்று உரக்க முறையிட்டனள்.

இங்ஙனம் கேட்பவர்கள் மனமிரங்கும்படி பரிதபித்துப் புலம்புகிற சீதை அங்கோர் மரத்தில் உட்கார்ந்திருந்த கழுகாகிய ஜடாயுவைக்கண்டு "ஓ! ஐயனே! ஜடாயு, என்னைப் பார்ப்பாயாக. இக்கொடிய ராவணன் என்னை ஒரு அனாதையைப்போல தூக்கிக்கொண்டு போகின்றனன். இவன் ஜெயசீலனும் ஆயுதம் தரித்தவனுமாய் இருப்பதால் உன்னால் இவனைத் தடுக்க முடியாது. ஆகையால் நீ என்னை ராவணன் எடுத்துக்கொண்டுபோகும் விருத்தாந்தத்தையெல்லாம் நீ கண்டபடி ஒன்றும் தவறாமல் ராமலக்ஷ்மணர்களுக்குச் சொல்லவேண்டும்." என்றனள்.

நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பதாவது ஸர்க்கம்.

ஜடாயு ராவணனைத் தடுத்துச் சீதையை விட்டுவிடும்படி இதமான வார்த்தைகளைக் கூறுதல்.

இங்ஙனம் சீதை அலறிக் கூவியழைத்ததைக் கேட்ட ஜடாயு, ராவணனை நோக்கி "ஓ ராவணா! நான் மிகவும் வயது சென்ற ஜடாயுவென்னும் பெயருடைய ஒரு கழுகு. ஆகையால் நான் சொல்வதைச் சிறிது கேட்பாயாக. இந்தச் சீதை மகாபதிவிரதை. கோதண்டபாணியான ராமனது மனைவி. நீயோ பௌலஸ்த்யனது வயிற்றில் பிறந்து சிறந்த வரங்களைப் பெற்று அரக்கர்களுக்கெல்லாம் அதிபதியாய் விளங்குகின்றனை. அப்படிப்பட்ட உனக்குப் பரஸ்திரீகளைக்கொண்டு போய் அநுபவிப்பது யுக்தமன்று. வேலியே பயிரை மேய வந்ததுபோல் அரசனாய் இருக்கும் நீயே இவ்விதமான கெட்ட காரியத்தைச் செய்தால் உனது குடிகள் இதைக் கண்டும் கொடிய செயல்களைச் செய்து அதனால் பாவத்திற்குள்ளாவார்களல்லவா? ஆகையால் நீ சீதையை விட்டுவிடுவாயாக.

'சத்துருவின் மனைவியைப் பறிப்பது என் ஸ்வபாவம்' என்கிறாயோ, ராமன் உனக்கு எவ்விதத்திலும் சத்துருவல்லன். உனக்கு அவன் என்ன அபகாரம் செய்தனன்? 'கரனைக்கொன்றதற்காகச் சீதையைக் கொண்டுபோகிறேன்' என்னில் கரன் சூர்ப்பணகையின் வார்த்தையைக் கேட்டுப் பதினாலாயிரம் ராக்ஷசர்களுடன் 'ராமன் ஒருவனாய் இருக்கின்றானே' என்பதையும் நினையாமல் வீணில் அவன்மேல் யுத்தம் செய்தமையால் ராமன் தன்னைக் காத்துக்கொள்ளும்பொருட்டு அந்தக் கரனைக் கொன்றனன். இவ்விஷயத்தில் ராமன்மேல் யாது குற்றமிருக்கிறது? ஆகையால் சீக்கிரமாக நீ சீதையை விட்டுவிடுவாயாக. ராமனால் நீ மரணமடையாதிருப்பாயாக. கொடிய விஷமுள்ள ஸர்ப்பத்தைத் துணியின் முனையில

முடிந்துகொண்டு அதைச் சிறிதும் தெரிந்துகொள்ளா திருக்கின்றனை. மூடனே! என்னைக்கிழவனென்று அவமதி யாதே. நான் அறுபதினாயிரம் வயது சென்றவன். நீயோ! நல்ல யௌவனப் பருவத்தனாய ஆயுதங்களையும் உடையனாய் இருப்பதுடன் தேரின்மேலும் ஏறிக்கொண்டிருக்கின்றனை. ஆயினும் நீ சீதையை எடுத்துக்கொண்டு க்ஷேமமாகப் போய்ச்சேரமாட்டாய், நான் உன்னைப் போகவிடமாட்டேன்.

நீ சூரனாயின் என்முன்னே நின்று யுத்தம் செய்வாயாக. இல்லையாயின் ராமன் வருமவரையில் கொஞ்சநேரம் பொறுத் திருப்பாயாக. அற்பனே! நிச்சயமாக அந்த ராமன் உன்னை யுத்தத்தில் கொன்றுவிடுவான். அந்த ராஜகுமாரர்கள் இல் லாத சமயத்தில் நீ சென்று ஒரு திருடனைப்போல சீதையை அபகரித்துப்போகின்றனை. நீ அங்ஙனம் என் கண் முன்பே சீதையைக்கொண்டு செல்வதை நான் சகிக்கமாட்டேன். என் பிராணன் இருக்குமளவும் உன்னோடு கொடிய யுத்தம் செய்து சீதையைக் காப்பாற்ற முயல்வேனன்றி உன்னை வெறுமனே போகவொட்டேன். காம்பினின்றும் பழத்தை விழத்தள்ளுவதுபோல உன்னை இம்மேலான தேரினின்றும் கீழே விழத்தள்ளுகிறேன், பார்" என்றனன்.

ஐம்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தோராவது ஸர்க்கம்.

ஜடாயு ராவணர்களின் யுத்தமும் ஜடாயு அடிபட்டு வீழ்தலும்

இங்ஙனம் ஜடாயு நியாயம் பொலியுமாறு கூறுகையில் ராவணன் கோபங்கொண்டு அந்தப் பட்சிராஜன்மேல் எதிர்த் தோடினன். இந்த ராவண ஜடாயுக்கள் ஒருவர்க்கொருவர் கலந்து மல்லயுத்தம் செய்தனர். பிறகு ராவணன் ஜடாயு

வின்மேல் கூரான பாணவர்ஷங்களைப் பொழிந்தனன். ஜடாயு அவற்றைப் பொருள்படுத்தாமல் ராவணனது சரீரம் முழுவதையும் கூரிய நகமுள்ள பாதங்களால் கீறிப் பலவாறு இரணங்களை யுண்டுபண்ணினன்.

பின்னும் ராவணன் மேன் மேலும் அடுக்கடுக்கான பாணங்களை அக்கழுகரசன்மேல் பிரயோகித்து வருந்தச் செய்தனன். ஜடாயு சீதையின் நிமித்தம் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் மிகுந்த ரோஷத்துடன் ராவணனது வில்லைத் தன் கால்களால் முறித்தனன். ராவணனது பாணங்களைத் தன் இறகுகளால் தடுத்துக்கொண்டு ராவணனது கவசங்களையும் ஜடாயு தூளசெய்தனன். பிறகு ராவணனது தேரில் கட்டிய கழுதைகளைக் கொன்று அவனது ரதத்தையும் முறித்தெறிந்தனன். அவனது வெண்கொற்றக் குடையையும் சாமரங்களையும் அவைகளைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்த ராக்ஷசர்களுடன் அதம்செய்து சாரதியையும் தன் மூக்கினுல் அறுத்துத்தள்ளினன். இங்ஙனம் ராவணன் தேர், வில், குடை, சாமரம், கழுதைகள், சாரதி இவற்றையெல்லாம் இழந்து சீதையை மடியில் எடுத்துக்கொண்டு தரையில் வீழ்ந்தனன். சமஸ்த பூதங்களும் ராவணனது பரிபவத்தைக் கண்டு சந்தோஷித்து 'நல்லது, நல்லது' என்றன.

இச்சமயம் ஜடாயு சற்று களைத்திருக்கக்கண்டு ராவணன் மீண்டும் சீதையை மடியில் எடுத்துக்கொண்டு ஆகாயத்தில் கிளம்பினன். ஜடாயு உடனே அவனை வழிமறித்து "அடா ராவணு! சீதை உன் குடியை நாசஞ்செய்யும் விஷமென்பதை நீ அறியாய். நீ ஒரு திருடனைப்போல் ராமலக்ஷ்மணர்களில்லாத சமயத்தில் சீதையைக் கொண்டு போகின்றனை. ஆண்பிள்ளையானுல் அவர்கள் திரும்பி வருமளவும் இங்குத்தானே இருந்து நேரில் அவர்களை வென்று சீதையைக் கொண்டுபோ. அவர்களை நீ காண்பாயாயின் கரதூஷணுதிகளைப்போல் நீயும்

எமபுரம சேர்வாய இப்பொழுதுனக்கு மரணகாலம் சமீபித்திருககிறது." எனறு கூறுகையில ராவணன் லக்ஷியம் செய்யாமல ஓடிபபோவது கணடு ஜடாயு அவனமேல் வீழநது கூரான நகங்களால் அவன முதுகு முழுமையும பீறி, தலை மயிரகளைப பிடுஙகி அவனது இடகைகள பததையும அறுதது பபிடுஙகிப போடடனன. ஆ! எனன ஆசசரியம! மீணடும ராவணனுககு முனபோல் புஜஙகள முளைததன.

ராவணன் உதடுகள துடிகக அக்கழுகரசனைத தன் முட்டிகளாலும, பாதஙகளாலும குததிக குமுககினன. பிறகு அவாகளிருவாககும ஒரு முகூாததகாலம யுததம நடநதது. திடீரெனறு ராவணன் கததியை எடுதது ஜடாயுவின இறகுகளையும பாதஙகளையும வெட்டினன. அநத க்ஷணததிலேயே அஜ்ஜடாயு அடிபடடுக குற்றுயிருடன பூமியில வீழ்ந்தனன. இதைக் கணட சீதை மிகுநத துக்கஙகொணடவளாய்த தரையில வீழநத அபபட்சிராசனைத தன பந்துக்களில ஒருவனைகப பாராடடிக கட்டியணைததுககொணடு ரோதனம் செயதனள.

ஐம்பத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்

சீதையை ராவணன் மீண்டும் கொண்டுபோகும் வேகத்தில் அவளது ஆபரணங்கள் கீழேவீழ்தலும், உலகம் முழுதும் விசார முறுதலும்

சீதை "ஐயோ! ராமா! லக்ஷ்மணா! என்னைக காப்பாற்ற வநத இக்கழுகரசனும் எனது தெளாபாக்கியததினல் ராவணனால அடியுணடு பூமியில வீழநதனனே! நீங்கள் எனனைக் காபபீர்களாக" எனறிங்ஙனம் கேட்பவர் மனம் பரிதபிக்கும்படி ஓலமிட்டு அழுதனள. ராவணன், "ராம ராம" என்று

வாய் வெருவிக்கொண்டிருக்கும் சீதையைத் தலைமயிர்களில் பிடித்து மடியிலவைத்துக் கொண்டு ஆகாய மார்க்கத்தில் போயினன்.

சீதைக்கு இத்தகைய தீங்கு நேரிட்டதைக்கண்டு பிரபஞ்சம் முழுதும் வரம்பழியப்பெற்றுப பேரிருள் மூடப்பட்டதைப்போல ஒன்றும் தோன்றப்பெறாதிருந்தன. அப்பொழுது வாயுவும் வீசவில்லை. சூரியனும் ஒளியற்றவனாயினன். பிரம்மதேவன் முதலிய தேவதைகள் 'நமது காரியம் கைகூடிற்று. ராவணன் நாசமடையப் போகிறான்' என்று ஒருவர்க்கொருவர் பேசி சந்தோஷித்தனர். எனினும் சீதையை ராவணன் பலாத்காரமாகத் திருடிக்கொண்டுபோவதை மாத்திரம் கண்டு அவர்களால் வருத்தப்படாமலிருக்க முடியவில்லை.

ராவணனுடைய மடியிலகப்பட்டு ராமனைப் பிரிந்திருக்கையால் சீதையின் முகம் மலரப்பெறாமல ஒளிமழுங்கிப் பகலிலுதித்த சந்திரனைப்போன்றிருந்தது. ராவணன் மடியைச் சேர்ந்த சீதை கறுத்த மேகத்தைப் பிளந்துகொண்டு புறப்படுகிற சந்திரனைப்போல காணப்பட்டாள். ராவணன் வேகமாகச் செல்லும்போது சீதையினது பட்டு வஸ்திரமானது சூர்ய காந்தியால் சிவந்த மேகம்போல் விளங்கியது. அவளணிந்திருந்த சுகந்த வாசனைகளையுடைய மலர்கள் சிதறிக் கீழே விழுந்தன. சீதையை மடியிலகொண்ட ராவணன் அவளது ஆபரணங்களின் ஒளியுடன் கூடியிருக்கையால் மின்னலோடும இடிகளோடும் கூடின நீலமேகம்போல பிரகாசித்தனன். ராவணன் வேகமாயச் செல்லுகையில சீதையின் மிருந்த ஒளிபொருந்திய சிலம்பு ஒன்று பூமியில விழுந்தது. அச்சிலம்பைத்தவிர மற்றும சில ஆபரணங்களும் பேரொளியுடன் ஆகாயத்திலிருந்து விழும் நக்ஷத்திரங்களைப்போல் தரையில விழுந்தன.

அச்சமயம் ராவணன்போகும் வேகததினல் வழியி லுள்ள மரங்கள் அடிக்கப்பட்டு நுனிகளையசைத்துக்கொண்டு இருந்தன. ஸமஸ்தமான காட்டுப்பிராணிகளும் சீதையைக் கண்டு மனவருத்தமடைந்து ராவணன்மேல் கோபங்கொண்டு நிழலை யநுசரித்துப் பினதொடர்ந்தோடின. ஸமஸ்தமான பூதஙகளும் குவியல்குவியல்களாகச் சேர்ந்து 'ராமனுடைய மனைவியான சீதையை ராவணன் எடுத்துச்செல்கின்றனே! ஆகையால் இனி தர்மமே இல்லை. சத்தியமே இல்லை' என்று புலம்பிக்கொணடிருந்தன.

'ராம, ராம!' என்று வாய் வெருவிக்கொண்டு ஓலமிட் டலறும் சீதையைக் கண்ட வனதேவதைகள் சரீரம் நடுங்கப் பெற்றனா.

ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்து மூன்றவது ஸர்க்கம்

சீதை ராவணனது வீரங்களைப் பலவாறு நிந்தித்தல்

சீதை ராவணனைப்பார்த்து "அடா கெடுபுத்தி யுடைய வனே! நீ எவவளவு நீசத்தன்மை யுடையவனே! என் நாதன் இலலாத சமயம் பார்தது என்னைத் திருடிக்கொண்டு ஓடிப் போகினறனை. இதனல் உனக்குச்சிறிதும் வெட்கமில்லையா? நீ ராமனிடம் நேரில் யுத்தம் செய்ய அஞ்சியல்லவா சூழ்ச் சிச்செய்து இக்காரியம் செய்தனை. நீ எவ்வளவு சூரனடா! அடா அற்பனே! என்னைக் காப்பாற்றவந்த ஜடாயுவையும் கொன்று விட்டனையே! நேர்மையான நெறியில் வராமல் சன்னியாசி வேடம்பூண்டு வஞ்சனையாக வந்த உன்னுடைய பராக்கிரமம் மிகப் பெரியது. அடா துஷ்டனே! நீ என்னை எடுத்துக்கொள்ள வந்தபோது நீ சொல்லிக்கொண்ட உன் வீரியத்தையும் பலத்தையும், சீ, எரிப்பாயாக. நீ

சிறிதுநேரம் இங்குத்தங்கி அந்த ராஜகுமாரர்களின் கண் களில் படுவாயாயின் முகூர்தத காலமாயினும நீ ஜீவிததிருக் கபபெருய். ராவணு! நீ னனகு ஆலோசிதது மனதில் கபட மின்றி என்னை விட்டுப் போவாயாக. அப்படிச் செய்யாவிடில் நிச்சயமாக நீ ராமபாணங்களால் உன் கூட்டங்களுடன் மாணடுபோவாய். 'நான் மாண்டு போனுலும அககறை யில்லை. என விருப்பம் நிறைவேறிஞல் போதும' என்பா யாயின், நீசா! உனது அந்த எண்ணம் அடியோடு நிறை வேருது. ராமனைப் பிரிந்து இருக்கும் நான் இப்பொழுது பிரிந்திருப்பினும் வெகுகாலம் உயிரோடிருக்கமாட்டேன். சாகப்போகிறவர்களுக்கு இதமான வார்த்தைகள் ருசிக்கா ததுபோல் இபபொழுது உனக்கு எனது இதமான வாாத்தை கள் ருசிக்கவில்லை. மிகவும் பயபபடவேணடிய கொடிய மரண காலம் உனக்கு இப்பொழுது சமீபிதது விடடது. நீ சீககிர மாக யமலோகம் சென்று நீ செய்த கொடுமைகளின பலன் களான கொடிய நரக வேதனைகளை யனுபவிக்கப் போகின் ருய். 'காலாந்தரததில் எனக்குக கேடு வந்தால வரட்டும். இபபொழுது சுகம் நேருமலலவா' எனபாயாயின் உனக்கு நிச்சயமாகச் சுகம் உணடாகாது. மரணமே சம்பவிக்கும. எவன் தம்பியுமகூட அருகிலில்லாமல் தான் ஒருவனுகவே ஒரு நொடிப்பொழுதில் பதினுன்காயிரம் ராக்ஷசர்களைக் கொன்றுனே, அப்படிப்பட்ட பராக்கிரமசாலியான ராமன் நீ என்னை எந்த லோகத்தில் கொண்டு மறைத்துவைத்த போதிலும் உன்னைத் தொடர்ந்து வந்து வதம் செய்யாமல் விடான" என்று எவ்வளவு ரோஷததுடன் கூறினபோதி லும் அந்தப் பாபிஷ்ட ராவணன் லக்ஷியம் செய்யாமல் அவளை எடுததுககொண்டே போயினன்.

ஐம்பத்துமூன்ருவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம்

ஸீதை சில ஆபரணங்களை மூட்டை கட்டி எறிதலும் ராவணன் ஸீதையை அசோகவனத்தில் சிறைவைத்து ராமனைக் கொல்லச் சில ராக்ஷசர்களை ஜனஸ்தானத்திற்கு அனுப்புதலும்.

ஸீதை போகும் வழியில் ஒரு மலைச்சிகரத்திலிருக்கின்ற ஐந்து வானரச் சிரேஷ்டர்களைக் கண்டு அவர்கள் ஒரு கால் ராமனைக் கண்டு தன் விருத்தாந்தங்களைச் சொல்லக்கூடுமென்றெண்ணி, தன் பட்டு உத்தரீயத்தில் ஆபரணங்களை மூட்டையாகக் கட்டி அவர்கள் நடுவில் விழும்படி விட்டெறிந்தனள். இதை ராவணன் போகும் வேகத்தில் அறியவில்லை. அவ் வானரர்கள் 'ராம, ராம' என்று கதறும் ஸீதையைக்கண்டு பரிதபித்தனர். ராவணன் ராமலக்ஷ்மணர்கள் வந்துவிடுவார்களோ என்கிற பயத்தினால் ராமனது ஆச்சிரமத்தைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே லங்கையை நோக்கி வேகமாய்ச் சென்றனன். போகும்வழியில் சமுத்திரம் ராவணனது பயத்தினால் தழதழத்து அலைகள் அடங்கவும், மீன்களும் ஸர்பங்களும் வெளிப்புறப்படாமல் உள்ளேயே மறையவும் பெற்றிருந்தது. அப்பொழுது ஆகாயத்திலிருந்த சாரணர்கள் 'சரி, ராவணன் இவ்வளவோடு முடிந்தான்' என்று பேசிக்கொண்டனர்.

ராவணன் லங்கைக்குள் பிரவேசித்து அழகிய தன் அந்தப்புரத்திற்குள் நுழைந்து ஸீதையை அவ்விடம் வைத்து அவளுக்குக் காவலாகப் பிசாசம்போன்ற பயங்கரமான ராக்ஷச ஸ்திரீகளை ஏற்படுத்தி அவளுக்கு வேண்டும் எவ்விதமான வஸ்துக்களையும் தாமதமின்றிக் கொடுக்கும்படிக்கும் தன் அனுமதியில்லாமல் எந்தப்புருஷனும் ஸ்திரீயும் அவளைக் காணக் கூடாதென்றும், அப்படி மீறி நடப்பவர்களின் பிராணனைப் போக்கிவிடுவதாகவும் கூறி வெளியில் சென்றனன்.

வெளியில் சென்ற ராவணன பலிஷ்டர்களான எட்டு ராக்ஷசர்களைக் கண்டு "ஓ! ராக்ஷசர்களே! ஜனஸ்தானத்தில என்னால ஏற்படுத்திவைக்கபபட்ட கரதூஷணுதிகளும் பதினைகாயிரம ராக்ஷசாகளும ராமனென்கிற ஒரு துஷ்ட மனிதனுல் மாண்டொழிநதனர். அதன நிமித்தமாக எனக்கு அவன்மேல் வைரம் உண்டாகி யிருககிறது. ஆதலால் அந்த ராமனை நான கொலவேனுயின் ஏழையாயிருப்பவன் பெரும் பொருள்பெற்றுச் சந்தோஷிபபதுபோல் சுகம்பெறுவேன். நீங்கள ஜனஸ்தானத்தில் கணக்கற்ற ராக்ஷசர்களைத துணை கூட்டிச்சென்று அங்கிருந்துகொண்டு 'ராமன் என்னசெய்கிறுன?' என்று அவனுடைய சமாசாரஙகளையெல்லாம ஒன்று விடாமல் உள்ளபடியே கவனிதது எனக்கு அடிககடி தெரிவிககவேண்டும். அந்த ராமனது வதததைப பறறி இடைவீடினறிப பிரயததனம் செயதுகொண்டே இருக்க வேணடும. ஆகையால் இந்தக காரியததில உஙகளை உபயோகிக்கின்றேன்" என்றனன.

அநத ராக்ஷசாகள ராவணனைப் புகழ்ந்து பாராட்டி ஜனஸதானததிறகுச் செனறனர். ராவணன் சீதையை நினைதது மிகுந்த காமவிகாரம்கொண்டு தன்கேட்டை எண்ணுமல் மோகத்தினுல சநதோஷம் பெற்றவனுயினன்.

ஐம்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

ஐம்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்.

ராவணன் சீதைக்குத் தன்போகசாதனங்களைக்காட்டித் தன்னை மணக்கும்படி வேண்டுதல்

ராமனைவிட்டு நீங்கிய பரிதபிததுப் புலம்பும் சீதையிடம் ராவணன சென்று, அவள் எவ்வளவு தடுத்தபோதிலும் கேளாமல அவளைப் பலவந்தமாக எடுத்துக்கொண்டுபோய்,

தேவகிருகமபோன்ற தன் வீட்டையெல்லாம் காட்டினன். அதில் சீதை அழகிய விமானஙகளும் ஸ்திரீகளும் பலவித பக்ஷிகளும், ரததினங்களும், பிரகாசிக்கக் கண்டனள். நவரததினஙகளால் நிருமாணிக்கபபெற்ற உப்பரிகைகளின் மேல் ராவணன் சீதையைக் கொணடுபோயினன். அங்குள்ள விசித்திர விநோதங்களையும ரமணீயமான நடைவாவி, நநதவனம், குளம் முதலியவற்றையும் ராவணன் சீதைக்குக் காட்டி "சீதே! பயங்கரமான காரியங்களைச் செய்யவல்ல பலகோடி ராக்ஷசர்களுக்கு நான் தலைவன். பதினாயிரக் கணககான வேலையாட்களும் உண்டு. எனக்குள்ள ராஜ்ஜியாதிகாரமும் என பிராணனும உன்னதீனமே. அகனற கண்களையுடையவளே! நீ என் பிராணனைக்காட்டிலும் மேலானவள். நீ என்னை மணந்துகொள்வாயாக. இந்த அந்தப்புரத்திலுள்ள ஸமஸ்தமான உத்தம ஸதிரீகளும், கணக்கற்ற என் மனைவிமார்களும், பட்டமகிஷிகளும உன்னை எஜமானியாகக் கொள்வார்கள்காண்! ராமனை நினையாமல் என்னைக் கைப்பற்றி மன்மதாவேசத்தினால் வருநதுகின்ற என் மேல் கிருபைசெய்து என்னைக் களிக்கச்செய்வாய.

ராமனால் இவ்விடம வரமுடியாது. ஏனெனில் நூறு யோசனை அளவுடைய இநத லஙகை பலவாயிரம் ராக்ஷசர்களாலும் சமுததிரததினாலும சூழப்பட்டது. தேவேந்திரனும் தேவாசுரர்களும இதில் புகமுடியாது. வீர்யததில் எனககு நிகரானவன் எநத லோகததிலுமில்லை. ராஜ்ஜியததை இழந்து, தாபஸனாகி ஆயுள முடியப்பெற்ற கேவல மனுஷயனான ராமனால என்ன காரியம் செயயமுடியும்? சீதே! நானே உனககுத தகுநத கணவன. ஆகையால என்னையே கைபபற்றுவாயாக.

சீதே! யௌவனம் நிலையாய் இருப்பதன்று. ஆகையால் இஙகு இப்பொழுதே என்னோடுகூடி யௌவன சுகஙகளை

அநுபவிப்பாயாக. ராமனுக்கு இனி உன்னைப் பெறுவது சிறிதும் சாத்தியமன்று. மூன்று லோகங்களிலும் என்னைப் போன்ற திறமை வாய்ந்தவன் எவனுமகப்படமாட்டான். ஆகையால் நீ என்னை மணந்து மனம் களிப்புறச் செய்வாயாக.

சீதே! நான் குபேரனிடமிருந்து அபகரித்த புஷ்பக விமானம் இதோ இருக்கிறது பார். இது எத்தனை பேர்களும் உட்காரப் போதுமான விஸ்தாரமுடையதாகி ரமணீயமாய் இருக்கிறது. இந்த விமானத்தில் நீ என்னோடு கூடிச் சுகமாக விளையாடிக் களிப்பாயாக. அழகிய இடையின் பின் புறமுடையவளே! நீ இனி உன் துக்கத்தைப் போக்கிச் சந்தோஷமாய் இருப்பாயாக" என்றனன்.

சீதை கண்ணை மூடிக்கொண்டு கண்ணீரைப் பெருக்கி மிகுந்த துக்கத்துடன் பரிதபிக்கும்போது ராவணன் 'சீதே! கணவனைக் கைவிட்டு வேறொருவனைக் கைப்பற்றினால் தர்ம லோபம் நேருமேயென்று லஜ்ஜைப்படவேண்டாம். தெய்வ கதியால் உனக்கு என்னோடு நோந்த இந்த சம்பந்தம் அதர்ம மன்று. அழகிய உன் பாதமலர்களை என் தலைகளாச்சாய்தது நன்கு படியும்படி உன்னைப் பலவாறு வணங்குகின்றேன். என்மீது விரைவில் அருள்புரிந்து என்னை யாட்கொள்வாயாக. நான் மன்மத பாணங்களால் பரிதபிதது என் பெருமைக்குத் தகாத நீசமான இவ்வார்த்தைகளை மொழிந்தனன். நான் இதுவரை எப்படிப்பட்ட ஸ்திரீக்கும் தலை வணஙகி நமஸ் கரிததறியேன்" என்று வேண்டிக் காலன்வசம் அகப்பட்டு சீதை தன்னுடையவள் எனறு நினைததுவிட்டனன்.

ஐம்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தாறுவது ஸர்க்கம்.

சீதை ராவணனை நிந்தித்துப் பேசுதலும் சீதையை அசோகவனத்திற்குக் கொண்டுபோதலும்

சோகத்தினால் மனக் களிப்பற்றிருந்த சீதை ராவணன் அங்ஙனம் சொல்லக்கேட்டு மிகவும் தைரியமாக ராவணனை நோக்கி "சத்தியசந்தரான தசரத மகாராஜரது குமாரனான ராமனது மனைவியாகிய நான் வழிதப்பி நடக்கமாட்டேன். இக்ஷ்வாகு குலத்தை விளங்கச்செய்ய வந்து பிறந்த அந்த ராமன், தம்பியான லக்ஷ்மணனுடன் வந்து உன் பிராணனை வாங்கப்போகின்றனன். நீ அவனுக்கெதிரில தைரியமாக என்னைக்கொண்டு வந்திருப்பாயாயின் கரனைப்போல் யுத்தத்தில் மாண்டுபோயிருப்பாய். எனினும் இனி நீ உயிருடன் அவனிடமிருந்து தப்பப்போகிறதில்லை.

ராவணா! ராமன் ஆகாயத்திலுள்ள சந்திரனைக் கீழே விழத் தள்ளவும் வல்லவன். சமுத்திரம் முழுவதையும் உலரச் செய்யவும்வல்லவன். அப்படிப்பட்ட ராமன் தன் சீதையை இங்கு விட்டுவைக்கமாட்டான். உனக்கு ஆயுள் முடிந்துவிட்டது. நீ அன்னிய ஸ்திரீயைத் தொட்ட பாபத்தினால் இந்த லங்காபுரியும் சீக்கிரத்தில் விதவையாகப் போகின்றது. ராமனைத் தீனன் என்றும் தாபஸன் என்றும் கூறி இகழ்ந்து பேசினை. அவனோ மகாதேஜஸ்ஸும் தெய்வ பலமும் உடையவன். ஆனதுபற்றியே அவன் பல்லாயிரக் கணக்கான ராக்ஷசர்கள் வாசம் செய்யும் கொடிய தண்டகாரணியத்தில் நிர்ப்பயனாய் வாசம் செய்கின்றனன். ராக்ஷஸாதமனே! நீ என்னை என் கணவன் இல்லாத சமயத்தில ஒரு திருடனைப்போல் என் விருப்பத்திற்கு மாறாகக் கொண்டு வந்தபடியால் அந்த ரகுகுல ராமன் உன்னையும் உன்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் ஒரு நொடிப்பொழுதில் வதைக்கப் போகின்றனன் காண்.

ராவணா! ராமனது தர்மபத்தினியும் பதிவிரதையுமான என்னைப் பாபிஷ்டனான நீ தொடுவது எள்ளளவும் தகாது. அடா துஷ்டனே! இந்த தேகம இயற்கையாகவே ஜடமாய் இருப்பது. மேலும் சேஷ்டைகளெல்லாம் அடங்கப்பெற்றிருப்பது. இப்படிப்பட்ட இந்த தேகத்தை நீ கட்டினும் கட்டுவாயாக. கொன்று தின்னினும் தின்பாயாக. எனக்கு இந்ததேகத்தையாவது பிராணனையாவது காக்கவேண்டிய அவசியம் எள்ளளவுமில்லை. நான் 'சீதை பதிவிரதா தர்மத்தினின்றும் தவறிவிட்டாள்' என்னும அபவாதத்தை மாத்திரம் எள்ளளவும பொறுக்கமாட்டேன்." என்றனள்.

இவற்றைக்கேட்ட ராவணன் மிகுந்த கோபங்கொண்டு "சீதே! இன்னும் பன்னிரண்டுமாதங்கள் உனக்குத் தவணை கொடுக்கிறேன். அதற்குள் நீ என் கருத்துக்கு இசையாவிடின, பிறகு மறுநாள் காலையில் புசிக்கும் போஜனத்திற்காக உன்னை உபயோகிப்பேன" என்று கூறிப் பிறகு ராக்ஷஸ ஸதிரீகளைப் பார்த்து "இநத சீதையை அசோக வனிகையின் மத்தியில் கொண்டுபோய வைப்பீர்களாக. இவளை பயங்களால் எனக்கு வசப்படும்படி செய்வீர்களாக. காட்டிலுள்ள பெண் யானையைச் சுவாதீனப் படுத்துவதுபோல இவள 'உயிருக்கு ஹானி விளைவிக்காமல் இனிய உரைகளைச் சொல்லித் தேற்றி வசப்படுத்துவீர்களாக" என்று கட்டளையிட்டு அவ்விடம் விட்டகன்றனன். ராக்ஷஸ ஸ்திரீகளும அங்ஙனமே சீதையை அசோகவனத்திற்குக் கொண்டுபோயினர். சீதை புலிகளின் இடையிலகப்பட்ட பெண்மான்போல் அந்த ராக்ஷஸிகளின் கையிலகப்பட்டுத் தவித்தனள். ராக்ஷஸிகள அவளை யடிக்கடி விரட்டிப் பயப்படுத்தினமையால் அவள் ராமனையே சதா நினைத்துக்கொண்டு கண்ணீர் சோர பிரக்ஞையற்று மூர்ச்சித்திருந்தனள.

ஐம்பத்தாறுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தேழாவது ஸர்க்கம்.

ராமன் மாரீசனைக் கொன்றபின் திரும்பி வரும்போது அவசகுனங்களைக் கண்டு சந்தேகமுறுதலும் வழியில் லக்ஷ்மணனைச் சந்தித்தலும்.

ராமன் மாரீசனைக் கொன்று தன் ஆச்சிரமத்திற்கு வேகமாகத் திரும்பி வருகையில் அவனுக்குப் பின்புறத்தில் ஒரு நரி பயங்கரமான குரலில் ஊளையிட்டது. இதைக் கேட்ட ராமன் தனக்குள் "ஐயோ! இந்நரியின் அவசகுனமான ஊளையிடுதலால் ஏதோ கெடுதி நேருமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறதே! மாயா மிருகமான மாரீசன் மாணபொழி யும் சமயத்தில் என்னுடைய குரலைப்போல் 'ஹா! ஸீதே! லக்ஷ்மணா!' என்று உரக்கக் கத்தின சப்தத்தை லக்ஷ்மண னும் ஸீதையும் கேட்டிருப்பின் அவர்கள் வாளாவிருப்பார் களோ? ஸீதை அவசியம் லக்ஷ்மணனை என்னைத் தேடிவரும் படி அனுப்புவாள். அவனும் அவளைத் தனியேவிட்டு என்னைத் தேடி வருவான். ஐயோ! தனியாக விடப்பட்ட ஸீதையை எவரேனும் கொண்டுபோகாமலிருப்பார்களா? இவ்வனத்திலுள்ள ராக்ஷசர்கள் ஏதோ இவ்விதமான சூழ்ச்சி செய்து ஸீதையை அபகரிக்க எண்ணம் கொண்டார்கள் போலும்! இப்பொழுது பயங்கரமான துர்நிமித்தங்களும் புலப்படுகின்றனவே!" என்று சிந்தித்துக்கொண்டே ஜனஸ் தானத்தை நோக்கி நடந்தனன்.

மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் தீனங்களாகி ராமனிடம் வந்து அவனை இடஞ்செய்து (அப்பிரதக்ஷிணம் செய்து) பயங்கரமாகக் கூச்சலிட்டன. அச்சமயம் முகவொளி மழுங்கி விலவிலத்த மேனியுடன் வருகின்ற லக்ஷ்மணனை ராமன் கண்டனன். அவனைக் கண்ட ராமன் ஸீதையைத் தனியாக விட்டுவந்ததற்காகப் பலவாறு நிந்தித்துப் பேசி "லக்ஷ்மணா! ஸீதையை இப்படித் தனியாக விட்டுவரலாமா?

வனத்தில் திரியும் ராக்ஷசர்கள் அவளை எடுத்துக்கொண்டு போய்த் தின்றுவிட்டிருப்பார்களோ? ஐயோ! சீதை பிழைத்திருப்பதை நாம் காண்போமா? அந்த சீதைக்கு க்ஷேமம் உண்டாகுமா? விலங்குகளும் பக்ஷிகளும் பயங்கரமாகக் கூவுகின்றனவே! என் இடக்கண் துடிக்கின்றதே! லக்ஷ்மணா! ஆகையால் சீதை நிச்சயமாக ராக்ஷசர்களால் அபகரிக்கப்பட்டோ, கொல்லப்பட்டோ பரிதவிக்கிறளென்று தோன்றுகிறது" என்றனன்.

ஐம்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

ஐம்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்.

ராமன் சீதையைப் பெறுவது சந்தேகமென்று எண்ணிச் சோகத்தினால் புலம்புதல்

பின்னும் ராமன் லக்ஷ்மணனை நோக்கி "ஐயோ! லக்ஷ்மணா! நான் சீதையைவிட்டு ஒரு க்ஷணகாலமும் பொறுத்திருக்கமாட்டேன். என் பொருட்டுக் காட்டில் ஏற்படும் கஷ்டங்களையும் மதியாமல் என் பின்னே வந்த தேவ கன்னிகையைப்போன்ற சீதையைத் தனியே விட்டு வந்துவிட்டாயே! அவள் இப்பொழுது எங்கிருக்கின்றனள்? சீதை உயிருடன் பிழைத்திருப்பாளோ? இல்லையாயின் என் பிராணன் உடலில் நிலைத்திரா. அதனால் என் வனவாச விரதம் பதினான்கு வருஷங்கள் என்னும் கெடுவு முடியும் வரையில் நடக்காமையால் நிறைவேறாமற் போய்விடும். இப்படிப் பட்ட விபத்து நேராமல் என் விரதம் பொய்யாகாதிருக்குமா? லக்ஷ்மணா! சீதை இறந்துவிட்டாளாயின் அதன் காரணமாக நானும் மரணமடைந்து, நீ அயோத்திக்குப் போனவுடனே தன் விருப்பம் ஈடேறப்பெற்ற அந்த கைகேயி எவ்வளவோ ஆனந்தமுற்றிருப்பாளல்லவா? அங்ஙனம் புதல்வனான நான் மரணம் அடைகையில் என் தாயான கௌசல்யை துர்த்தசை

காரணமாகக் கைகேயியை அடுத்துப் பிழைக்கவேண்டு மல்லவா? அப்படிப்பட்ட விபரீதம நேராதிருக்குமா?

லக்ஷ்மணு! ஸீதை பிழைத்திருப்பாளாயின் நான் மீளவும் ஆச்சிரமத்திற்கு வருவேன். அவள் மரணமடைந்திருபபா ளாயின் நான் என் பிராணனை விட்டுத்தொலைப்பேன். லக்ஷ் மணு! சொல்லு, அவள் பிழைத்திருக்கிருளா? அல்லது ராக்ஷ சர்களால் கொல்லப்பட்டனளா? அக்கொடிய மாரீசன் என் குரலில் அபாயசொற்களைச் சொன்னதால் அதுகேட்ட ஸீதை மனம் பொறுக்காமல் உன்னை அனுப்ப நீ வந்தனையென்று நினைக்கிறேன். எனினும் நீ இங்ஙனம் அவளைத்தனியே விட்டுவந்திருக்கக்கூடாது. நான் கரன் முதலானேரைக் கொன்றதால் ராக்ஷசர்கள் நம்மீது கொடிய பகைகொண்டிருக் கிருர்கள். அவர்கள் இத்தகைய சூழ்ச்சி செய்து ஸீதையை ஒருகால் அபகரிததுக்கொண்டுபோய்க் கொன்றுவிட்டனரோ? ஐயோ! லக்ஷ்மணு! நான் இனி என்ன செய்வேன்?" என் றிங்ஙனம் தம்பியை நிந்தித்த வணணம் ஆச்சிரமத்தை யடைந்தனன. பசியினுலும வெகுதூரம் போய்வந்த சிர மத்தினுலும் தாகததினுலும பெருமூச்செறிந்துகொண்டு வாய் உலர முகம் விலவிலததுப்போக ஆசசிரமத்தில் நுழைந்த ராமன் ஸீதையைக் காணுமையால் அவள் விளையாடு கிற இடங்களுக்குச் சென்று தேடியும அவளைக்காணுமல் மிகவும் வருத்தமுற்றனன்.

ஐம்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தோன்பதாவது ஸர்க்கம்.

ராமன் லட்சுமணனைக் கடிந்து கோள்ளுதல்

பின்னும் ராமன் மனவருத்தத்துடன் தடுமாறுகினற லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து "லக்ஷ்மணு நீ ஸீதையைக் காததுக்

கொண்டிருக்கிறாயென்கிற நம்பிக்கையோடு நான் சீதையை வனத்தில் விட்டு வந்திருக்கையில் நீ அவளை விட்டு ஏன் வந்தனை? நீ சீதையை விட்டு என்னை நோக்கி வரும்பொழுது நான வழியில் உன்னைக் கண்டவுடனே எனது இடக்கண்ணும் இடது புஜமும் நடுமார்பும் துடித்தன." என்றனன்.

இதைக்கேட்ட லக்ஷ்மணன் "ராமா! நான் ஸ்வயமாகவே தோனறியபடிசெயயும் தன்மையினால் சீதையைத் தனியே விட்டு வரவிலலை. மிகவும் குரூரமான வார்த்தைகளைச் சொலலி அவளே என்னைப் போவென்று தொந்தரவு செய்கையில் உனனைத் தேடிவந்தேனேயன்றி வேறில்லை" என்று சொனனதுடன தன்னை சீதை ராமனிடம போகாமலிருந்தது பற்றிக் கூறிய கொடிய வார்த்தைகளையும தான் கூறின சமா தானஙகளையும் பிறகு அவள பிடிவாதமான மூர்க்க குணத துடன் கூறின கடுஞ்சொற்களையும விரிவாக ராமனிடம் கூறினன.

லக்ஷ்மணன இஙஙனம சொலலுகையில ராமன் பரிதாப முற்று மெய் மறநது "நல்லியறகையுடையவனே! சீதையை விடடு நீ வந்தது மிகவும தகாத காரியம். நான் ராக்ஷசர் களைத தடுபபதில மிகவும் ஸமர்த்தன எனபதை நீ அறிந் திருந்தும, நீ சீதையின கொடுஞ் சொற்களுக்குப் பொறுமல் அவளைத தனியேவிட்டு வந்தனையே! இதனால் உன்னைப் பார்த்தும் எனக்கு சந்தோஷமுணடாகவிலலை. ஸ்திரீ விவேக மிலலாதவள. கோபமுற்றவள. அவள் ஏதோ கோபத்தி னால் சொனனால அவளை விடடு வ ந் த னை யே! சீதை போவெனறு தூணடுகையில பெண் பிளளை சொன்ன ளென்று பொறுததுக் கொள்ள வேண்டும. பொறுமை இலலையாயின மறைவிலாவது இருந்து காததுக்கொண்டிருக்க வேணடும. அனறி அவள பலவநதம் செய்தவளவிலேயே கோபத்திற்கு உட்பட்டு என் ஆஞ்ஞையைச் செய்யாது

போயினை. எவ்விததகிலும் இது உன்னுடைய குற்றமே யாகும. நான் துரததிச்சென்ற ராக்ஷசன் மாயச்சேஷ்டை களையுடைய மாரீசனேயாவன். அவன் என பாணத்தால் அடிபட்டு நிஜமான ராக்ஷச சரீரததுடன இறந்து கிடக்கின் ருன். அவன் தீனமானஸ்வரததுடன் என்னுடைய குரலைப் போல் கேட்குமபடி மிகவும் பயஙகரமாகக் கூசசலிட அதைக் கேட்டு நீ சீதையை விட்டுவந்தனை போலும்." என்றனன.

ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபதாவது ஸர்க்கம்

ராமன் சீதையை ஆச்சிரமத்தில் தேடிக்காணுமல் வருத்த முறல்.

ராமன் ஆசசிரமததிறகுள நுழைந்து அங்கு இருப் பிடத்தில சீதை இலலாதிருபபது கண்டு மிகவும மனம் ததகளிக்கப பெற்றனன். அவன் வேகத்துடன் உயரக் கிளம்புவானபோல அவயவங்களை இப்படியும அப்படியும் உதறிககொண்டு பாணசாலையில ஆஙகாஙகு சீதை இருககக் கூடிய இடங்களெலலாவறறையும நன்கு தேடிப்பார்தது அவளிலலாமையால் மிகுநத கலக்கமடைநதனன்.

சீதை ராவணனுககாகக் கொண்டுவந்து போடபபட்ட கிருஷ்ணஜினமும (மான் தோலும) தர்பபங்களும் இருக்க வேண்டியவிடததில இல்லாமல் வேறோரிடததில் சிதறிக் கலைந்திருநதன. ராவணன் பிடித்திழுககுமபோது சீதை முறுக்கிக்கொண்டு தர்ப்பாஸனததையும் பாயையும் பிடித்துக் கொண்டாளாகையால் அவை தாறுமாருகக் கிடந்தன.

இவற்றைக் கண்ட ராமன் "ஐயோ! சீதையை எவரே னும் அபகரிததுப் போயினரோ? அல்லது அவள் மரணம் அடைந்தனளோ? ராக்ஷசர்களால் பக்ஷிக்கப்பட்டனளோ?

அல்லது எங்காயினும் விளையாட்டுக்காக மறைந்திருக்கின்றாளோ? அல்லது எவரும் இல்லாமையால், பயந்து மறைந்து வனத்திற்கே போயிருக்கின்றாளோ? அல்லது புஷ்பம் பறிக்கவாவது, பழங்கொண்டு வரவாவது போயிருப்பாளோ? அல்லது ஸ்நானத்தின் பொருட்டுத் தாமரையோடைகளுக்குப் போயினளோ? அல்லது ஜலம் கொண்டு வர நதிக்குப் போயினளோ?" என்று அடிக்கடி புலம்பிக் கொண்டிருந்தனன். சீதையை எங்கும் தேடியும் காணப் பெறாமல் ராமன் ஒவ்வொரு மரத்தினருகிலும் சென்று 'ஓ கடம்பமரமே! ஓ வில்வமரமே! ஓ அர்ஜுனமரமே! ஓ அசோகமரமே! நீங்கள் சீதையைப்பற்றி எனக்குச்சொல்ல வேண்டும். அவள் எங்குச் சென்றுள்ளனள் என்பதைச் சொல்ல வேண்டும்." என்று மரங்கள்தோறும் சென்று சீதையைப் பற்றி வினவினன்.

ராமன் இங்ஙனமே மல்லிகை, மாதவி, சண்பகம், தாழை முதலிய பூஞ்செடிகளையும் கிட்டிச் சென்று சீதையை வினவி வனத்தில் நாற்புறமும் திரிந்துகொண்டு சித்தப் பிரமம் பிடித்தவன் போல் புலப்பட்டனன்.

பிறகு ராமன் மான், யானை, புலி, முதலிய காட்டு மிருகங்களைத் தனித்தனி விளித்து சீதையைப்பற்றி வினவினன். பின்னுமவன் சீதை எதிரில் இருப்பதுபோல் நினைத்து "அடி என் அன்புநாயகியே! நீ ஏன் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை? தாமரை யிதழ் போன்ற கண்களையுடையவளே! தூரத்தில் உன்னை நான் பார்த்தனன். இனி நிற்பாயாக. மரங்களினிடையில் மறைந்து கொண்டு என்னுடன் பேசாமலிருக்கின்றனையே. இது ஏனோ? அழகிய நிதம்பமுடையவளே! நில் நில். ஓடாதே. இதுவரை விளையாடினது போதும். இனிமேல் என்னை வருத்தமுறச் செய்யாமல் ஓடிவா. ஐயோ! சீதை இங்கு இல்லவே இல்லை. எவரோ

அவளைக் கொன்றுவிட்டிருக்கவேண்டும். இல்லையாயின் இப்படி நான் துக்கத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கும்போது என்னை இங்ஙனம் பரிதபிக்க விடமாட்டாள். ஐயோ! கொடிய ராக்ஷசர்கள் அவளைக் கொன்று தின்று விட்டனர்போலும். இதுவே நிஜம்.

ஐயோ! லக்ஷ்மணா! நீ எங்காயினும் ஸீதையைக் கண்டனையா? ஐயோ! என பிராண நாயகி! நீ எங்குச் சென்றனை?'' என்று அடிக்கடி புலம்பினன்.

ராமன் இவ்வாறு புலம்பிக்கொண்டு ஒரு வனத்தினின்றும் மற்றொரு வனத்திற்குத் திரிந்துகொண்டு, ஸீதைக்குப் போலியான செடி கொடி முதலியவற்றைக் கண்டு ஒற்றுமையைக்கண்டு ஸீதையென்று பிரமித்து விவேகமின்றிப் பரிதபித்துப் புலம்பினன்.

அறுபதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்தோராவது ஸர்க்கம்

ஸீதையை நினைத்து ராமன் புலம்புதலும் அவனை லக்ஷ்மணன் சமாதானப்படுத்துதலும்.

பின்னும் ராமன் ஸீதையை எங்குத் தேடியும் காணப் பெறாமையால் 'ஸீதே! ஸீதே!' என்று உரக்க முறையிட்டுத் துக்கத்தைப் பொறுக்க முடியாமல் தன் கைகளை உயரத் தூக்கி 'லக்ஷ்மணா! ஸீதை எங்கே? இங்கிருந்து எவ்விடத்திற்குப் போயினள்? அல்லது எவன் அவளைக்கொன்று தின்றுவிட்டனன்?' என்று வினவிப் பின்னும் "அடி ஸீதே! நீ செடியின் மறைவில் மறைந்துகொண்டு 'நான் மறைந்திருக்கையில் நீ தெரிந்து பிடித்துக்கொள்ளாமற் போயினையே?' என்று என்னைப் பரிகாசம் செய்ய விரும்புவாயாயின் பரிகாசம் செய்தது போதும். இனிப் புலப்படுவாயாக. அடி நல்லியற்கையுடையவளே! சீக்கிரம் ஓடி வருவாயாக.

லக்ஷ்மணா! நான் சீதையைப் பிரிந்து ஜீவித்திருக்கமாட்டேன். நான சீதையின் பிரிவாற்றாமையால மரணம அடைகையில் என்னைச் சுவர்க்கததில் என் தந்தை தசரத மகாராஜர் பார்ப் பர். பரலோகத்தில அவர் என்னைப் பார்த்து 'என உததர வினபடி நீ பதினைன்கு வருஷங்கள் வனவாசம் செய்வதாகப் பிரதிக்ஞை செய்து அந்தக் கெடு முடிவதற்கு முன்னமே இங்கு என்னிடம் எப்படி வந்தனை? நீ இஷ்டப்படி நடக்கும் தன்மையன். துஷ்டசுபாவமுடையவன். அபத்தம் பேசு பவன். சீ! சீ! போ' என்று நிந்திப்பாரே! இதற்கென்ன செய்வேன்? அடி வைதேகி! என்னை இக்கதிக்குள்ளாக்கி விட்டு நீ எங்குச் சென்றனை? அழகிய இடையை உடைய வளே! துக்கித்திருக்கின்ற என்னைவிட்டுப் போகாதே. உன்னை விட்டு நான் ஒரு நிமிஷ காலமும் ஜீவித்திருக்க முடியாது." என்று கூறிப புலம்பினன்.

இங்ஙனம் புலம்பும் ராமனை லக்ஷ்மணன் நோக்கி "ராமா! சூரனான நீ இங்ஙனம் துக்கப்படுவது சரியன்று. நீயும நானும் சேர்ந்து சீதையைத தேடிக கண்டு பிடிப்போ மாக. சீதை அடவியில் திரிவதில் மிகவும பிரியமுடைய வள். ஜலக்கிரீடை செய்வதிலும் பெரும் பைத்தியமுடைய வள். ஆகையால் அவள் வனத்திற்குள் சென்றிருப்பாள். அல்லது நன்கு புஷ்பித்த தாமரைக் குளத்திற்காவது போயிருப்பாள். அல்லது பரிகாசத்திற்காகக் காட்டில ஓரிடத் தில் ஒளிந்திருப்பாள். ராமா! சீதை நம்மைப பயப்படுத்த விரும்பியோ, அல்லது சாமர்த்தியத்தை அறிய விரும்பியோ காட்டில ஓர் இடத்தில் மறைந்திருப்பாள். அவளைத் தேடுவதற்கு சீக்கிரம் பிரயத்தனம் செய்வோம். வனத்தி லுள்ள குகைகள், குன்றுகள், செடிகள் புதர்கள் முதலிய எல்லாவிடத்திலும் சென்று தேடிப் பார்ப்போம். நீ இங்ஙனம் வருந்த வேண்டாம்" என்று சொல்லித் தேற்றினன்.

ராமன சற்று சமாதானமடைந்து லக்ஷ்மணனோடு ப்ரஸ்ரவண மலையின் தாழ்வரைகளிலும் குகைகளிலும் சிகரங்களிலும் மற்றுமுள்ள வனப்பிரதேசஙகளிலும் சீதையைத் தேடிக் காணப்பெருமையால் மன வருததம் அதிகரிக்கப் பெற்றனன்.

பிறகு ராமன் சீதையை எங்கும் காணுமல் அவளையே நினைத்துப் புலம்பி ஒரு முகூர்த்த காலம் மூர்ச்சித்தனன். லக்ஷ்மணன் ராமனை இனிய வசனங்களால் சமாதானம் செய்தும் அவன் சீதையை மறக்க முடியாமையால் அடிக்கடி நிலை தடுமாறி நின்றனன்.

அறுபத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்

சீதை நிமித்தமாக ராமன் புலம்புதல்

ராமன் சீதையை நினைத்து அபாரமான மனததாங்கலுடன் புலம்பத் தொடங்கினன். அவன் மன்மதன் கையிலகப்பட்டு ஸ்வாதீனம் தப்பிச் சீதையைக் கண்ணெதிரில் காண்பவன்போல் பிரமித்து "பிரீதிக்கிடமாயிருப்பவளே! தேவி! நீ அந்த அசோக மரத்தின் பின்புறமாக ஒளிந்திருப்பதைக் கண்டு கொண்டேன். இனி நீ மறைந்து கொள்வதேனே? நீ என்னைப் பரிகாசம் செய்வதற்காகக் கர்ணிகா வனத்தில் புகுந்தனை. என்னை இதுவரை பரிகாசம் செய்தது போதும். இப்பொழுது நான் மிகவும் களைத்து வருத்தமடைந்திருக்கிறபடியால் என் முன் ஓடி வந்து என்னைக் களிக்கச் செய்வாயாக. நீ இல்லாமையால் நம் பர்ணசாலை பாழாய் இருக்கின்றதே! லக்ஷ்மணு! ராக்ஷசர்கள் சீதையை எடுததுக்கொண்டுபோய் பக்ஷித்திருப்பார்களா? ஐயோ! லக்ஷ்மணு! இந்த மிருகக்கூட்டங்கள் கண்ணீர் பெருக்கிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டால் சீதை ராக்ஷசர்களால்

புசிக்கப்பட்டிருப்பள் என்று தோன்றுகிறதே! ஐயோ! என் பிராண நாயகி! நீ எங்குப் போயினையோ? நீ இப்படி காணாது போனமையால் கைகேயியின் கருத்து நிறைவேறிவிட்டதே! சீதையில்லாமல் நான் எப்படி அயோத்தி சென்று அந்தப் புரத்தில் அடி வைப்பேன்? ஐயோ! மிதிலாபதியான ஜனக மகாராஜர்முகத்தில் நான் எப்படி விழிப்பேன்? உலகத்தவர் இனி என்னை வீரியமில்லாதவனென்றும், தயையற்றவனென்றும் சொல்லுவார்களே! லக்ஷ்மணா! சீதை இல்லையாயின் சுவர்க்கமுங்கூட எனக்குப் பாழாய் இருப்பதுபோலவேயாம். நீ என்னை இவ்விடத்திலேயே விட்டு அயோத்திக்குச் செல்வாயாக. பரதனிடம் சென்று, 'ராமன் அனுமதி கொடுத்தனன், நீ இஷ்டப்படி பூமியைப் பரிபாலனம் செய்வாயாக' என்று நான் சொன்னதாகச் சொல்லவேண்டும். நம் தாய்மார்களிடத்தில் சென்று நான் நமஸ்காரம் செய்த தாகச் சொல்லுவாயாக. என் தாயான கௌசல்யையைப் பாதுகாப்பாயாக. லக்ஷ்மணா! இங்ஙனம் சீதையை இழந்த காரணத்தால் நான் நசித்துப்போனதை விஸ்தாரமாகக் கௌசல்யைக்குச் சொல்வாயாக." என்று புலம்பினன்.

அறுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்துமூன்றவது ஸர்க்கம்

ராமன் புலம்புதலும் லக்ஷ்மணன் தேற்றுதலும்.

பின்னும் ராமன் அடக்க முடியாத மனவருத்தமடைந்தவனாய் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து "லக்ஷ்மணா! இவ்வுலகில் என்னைப்போன்ற கொடியபாவம் செய்தவன் எவனுமிருக்க மாட்டான். ஏனெனில் துக்கத்தின் மேல் துக்கம் வந்து என் இருதயத்தையும் மனத்தையும் பேதித்துக் கொண்டு என்னைக் கலக்கமுறுத்துகின்றதே. இப்படி எவர்க்கு நேரிடும்? லக்ஷ்மணா! ராஜ்ஜியத்தை இழப்பது, பந்துக்களைப் பிரிவது,

தந்தையை இழப்பது, தாயைப் பிரிந்து வருந்துவது ஆகிய எல்லாவற்றையும் ஒவ்வொன்ருக நினைததுப் பார்க்கையில் என துக்காாசிக்கு எல்லைகாண முடியுமோ! ஐயோ! லக்ஷ்மணு! நான் இதுவரை இவவித கஷடங்களைப் பாராட்டாமல் என சீதையின அழகிய முகாரவிந்ததைதக்கணடு மறந்திருந் தனன். இபபொழுது அவளை இழந்து கொடிய சோகத்தில் மூழகி யிருககின்றனன.

ஐயோ! எவனே கொடிய ராக்ஷசன் சீதையைக் கொன்று தினறு விட்டிருகக வேணடும். அவள் எவ்வாறு கதறினளோ? லக்ஷமணு! சீதை இந்த ஜனசஞ்சாரமிலலாத பிரதேசத்தில் முன்பு இநதப் பாறையினமீது என்னுடன் கூட சமீபததில உட்காரநது சிரிததுககொணடே உனனைப் பார்த்துப பல வார்ததைகளைச் சொல்லிக்கொணடிருநதனள். சீதைக்கு கோதாவரியிடததில் எபபொழுதும் பிரீதி அதிகம்; ஒருகால் அவவிடம சென றிருபபாளோ வெனறு நினைக்கிறேன. ஆனல் இமமாதிரி சீதை எப்பொழுதும் தனியாகப் போனதே யிலலையே!

ஓ ஸூரியனே! நீ உலகில நடபபவைகளெல்லாவற்றையும் காண்பவனலலையோ? உலகததில நடக்கும் புண்ணிய கருமங்களுக்கும நீ சாக்ஷியாய் இருப்பவன. ஆகையால் உனக்குத் தெரிந்திருககலாம. என பிராண நாயகியை எவன் எடுத்துக் கொண்டு போயினன்? அவள் எங்கு இருககின்றனள்? உயிருடன் இருக்கின்ருளா? ஓவாயுவே! உனககுததெரியாதது ஒன்றுமில்லை நீயாவது அவளைபபற்றிய செய்தியை எனககு அவசியம் தெரிவிககவேண்டும்." என்று வினவிககொண்டு புலம்பினன்.

இங்ஙனம் புலம்பிக்கொண்டு சோகத்தில் மூழகி சரீரம் பரவசமாகிப் பிரககினையற்றிருக்கினற ராமனைப் பாாத்து லக்ஷமணன் "பெரியோனே! சோகததைதத் துறப்பாயாக.

தைரியத்தைக் கைப்பற்றுவாயாக. சீதையைத் தேடும் பொருட்டு உற்சாகத்தை ஏற்றுக்கொள்வாயாக. உலகத்தில் உற்சாக முடையவர்கள் மிகவும் செய்யமுடியாத காரியங்களிலும் வருந்தமாட்டார்களல்லவா?" என்று கூறி எவ்வளவு தேற்றினபோதிலும் ராமன் உள்ளதைரியத்தையும் துறந்து மீளவும் பெருந்துக்கத்தில் ஆழ்ந்தவனாயினன்.

அறுபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

அறுபத்துநான்காவது ஸர்க்கம்

வழியில் புலப்படுகிற அடையாளங்களால் சீதை அபகரிக்கப் பட்டனளென்று நிச்சயித்துக் கொள்ளுதல்.

ராமன் லக்ஷ்மணனை நோக்கி தீனமான வசனத்துடன் 'லக்ஷ்மணா! சீதை தாமரைப்புஷ்பங்களைப் பறிப்பதற்காகக் கோதாவரி நதிக்குப் போயிருப்பாளா? நீ சீக்கிரம் சென்று தெரிந்துகொண்டு வருவாயாக' என்றனன. லக்ஷ்மணன் அங்ஙனமே சென்று சீதையைத் தேடி ராமனிடம் வந்து 'சீதை எங்கும் காணவில்லை' என்றனன்.

உடனே ராமன் தானாகவே கோதாவரி தீரத்திற்குச் சென்று 'சீதை எங்கே?' என்று வினவினன். 'ராவணன் சீதையைக் கொண்டுபோனான்' னென்று கோதாவரியாவது எந்த மிருகமாவது ராமனுக்குச் சொல்லவில்லை. சில மிருகங்கள் 'சீதை எங்கே' என்று வினவின ராமனை நோக்கி எழுந்திருந்து தென் திசை முகமாகி ஆகாயத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு அவள் சென்ற மார்க்கத்தைப் பிடித்து ஓடி ராமனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

இதைக்கண்ட லக்ஷ்மணன் ராமனை நோக்கி "தேவா! இம்மிருகங்கள் தென்திசையை நோக்கிக் காட்டுவதால் எவனோ ராக்ஷசன் சீதையைத் தென் திசைப்பக்கம் எடுத்துச்

சென்றிருக்க வேணடும். ஆகையால நாம், தென் மேற்காக ராக்ஷசர் வசிக்கிற நிருருதி திக்கைப்பிடித்தே நேராகச் செல்வோம். ஒருகால ஸீதையை அங்குக கண்டுபிடிககக்கூடும். அலலது அவளைக கண்டுபிடிககும் உபாயமாவது தெரியக கூடும" என்றனன.

ராமன், லக்ஷ்மணான் பின தொடர அவவண்ணமே தரையை நோக்கியபடி தென் திசையைப் பிடிததுப் போயினன். அங்ஙனம இருவரும் செல்லுகையில் பூமியில் புஷ்பங்கள் இறைநதிருககப்பெற்ற வழியைக் கண்டனர். ராமன் லக்ஷ்மணனை நோககி "லக்ஷ்மணா! நான் இந்தப் புஷ்பங்களின் அடையாளததை அறிவேன். இவற்றை நானே காட்டில கொண்டுவந்து ஸீதையின் கூந்தலில் சூட்டினேன். என் பொருட்டுச சூரியனும் வாயுவும இவற்றை வாட்டாமல் ரக்ஷிததுக்கொணடிருககிறார்களென்று நினைககிறேன்" என்றனன. பினனும ராமன் ப்ரஸ்ரவண பர்வதத்தைப் பார்த்து "ஓ பர்வதச்சிரேஷ்டனே! சுந்தராஙகியான ஸீதையை இவ வனப்பிரதேசத்தில் எங்கேனும கண்டதுணடோ?" என்று வினவினன். உடனே பர்வததகதினினறும் உண்டான பிரதித துவனியைக் கேட்டு ராமன் கோபங்கொண்டு "பர்வதமே! நான் உன தாழ்வரைகளையெலலாம் இடித்துப் பொடிசெய்து பாழாக்குவதற்கு முனனமே ஸீதையை எனக்குக் காட்டுவாயாக" எனறனன்.

இங்ஙனம் பைததியம் கொண்டவனைபபோல் பேசிவந்த ராமன், ஒரு ராக்ஷசனுடைய பெரிய அடிவைப்பையும் அவனுக்குப் பயந்து ஆசிரமத்திற்குப் போக விரும்பி அந்த ராக்ஷசன் பின தொடர்நது வருகையில் இபபடியும் அபபடியும் ஓடுகின்ற ஸீதையின அடிகளையும் பூமியில இருக்கக் கண்டனன். பின்னும் ராமன் ஆங்காங்கு அறுந்து வீழ்ந்திருககின்ற விலலையும் அழபறுந்தூணிகளையும், பலவா

றுக முறிந்து விழுந்திருக்கிற தேரையும் கண்டு லக்ஷ்மணனைப்பார்த்து "லக்ஷ்மணா! இவற்றையெல்லாம் காண்பாயாக; சீதையின் ஆபரணங்களினின்று போன துகள்கள் இறைந்திருக்கின்றன. மேலும் பலவகைப் புஷ்பமாலைகளும் இறைந்திருக்கின்றன. ஐயோ! லக்ஷ்மணா! உருக்கின பொன் துளிகள்போல் அழகிய ரததபிந்துக்கள் பூமி முழுவதும் நிறைந்திருக்கின்றனவே! காமரூபிகளான ராக்ஷசர்கள் சீதையைத துண்டு துணடாக வெட்டிப் பங்கிட்டுக் கொண்டாவதிருப்பார்கள். அந்தச் சீதையின் நிமித்தமாக இரண்டு ராக்ஷசர்கள் இங்குப் பயங்கரமான யுத்தம் நடத்தினதாகத் தோற்றுகிறது. முத்துக்களும் ரதனங்களும் சுவர்ணத்தில் அலங்கரிக்கப்பட்டவை முறிந்து தரையில் விழுந்திருக்கின்றன; இந்தப் பெரிய வில் எவனுடையது? இதோ வைடூர்ய மணிகளால் இழைக்கப்பெற்ற திவ்வியமான கவசங்கள் முறிநது தரையில் விழுந்திருக்கின்றனவே. இவை எவனுடையதோ? நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட வெண்கொற்றக்குடையொன்று இதோ விழுந்து முறிந்து கிடக்கின்றதே! இது எவனுடையது? மிகவும் பயஙகரமான தேரிழுக்கும் கோவேறுகழுதைகள் யுத்தத்தில் அடிபட்டு அதோ மாண்டு கிடப்பதைக் கவனி. லக்ஷ்மணா! ஒரு பெரிய தேரும், அதன் சாரதியும் அதில் சாமரம் வீசிக்கொண்டிருநத இரணடு ராக்ஷசர்களும் யுத்ததத்தில் அதமாகி அதோ கிடக்கின்றனரே! எவனோ ஒரு கொடிய ராக்ஷசன் தான் சீதையை அபகரித்துக் கொணடுபோயிருக்கவேண்டும். ஆபத்துக் காலத்தில் ரக்ஷிக்கவேண்டிய தரும தேவதை சீதையை ஏன் காப்பாறறவில்லை? சீதை ராக்ஷசாகளால் பக்ஷிக்கப்பட்டபிறகு தேவதைகளாலும் மற்று எவராலும் எனக்கு ஆக வேண்டியதென்னவிருக்கின்றது? அந்தத் தேவதைகள் நான் தர்மவானுயிருந்தும் சீதையைக் காப்

பாற்றாமல் இங்ஙனம் பரிதபிக்கவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கிறார்க ளலலவா? இதோ பார். பிரம்மாஸ்திரப் பிரயோகம் செய்து மூன்று லோகங்களையும் அழித்துவிடுகின்றேன். ஸமஸ்த பூதங்களும், சூரியன் சந்திரன் முதலிய ஒளியுள்ள பதார்த் தங்களும் தேவதைகளும என்னுடைய பராக்கிரமத்தை இபபொழுதே காணபபோகின்றார்கள்.

லக்ஷ்மணா! சீதையின நிமித்தமாக இப்பொழுது நான் பிரயோகிக்கும பாணங்கள சகல தேவதைகளையும ராக்ஷசர் களையும் பிசாசர்களையும் சகல மிருக பக்ஷிசமூகங்களையும் அதமாககி வதைக்கப் போகின்றன பார். தேவதானவ, யக்ஷராக்ஷச லோகங்களும் என்பாணஙகளால் பலவாறு பொடி செய்யபபட்டு இனி இருக்கமாட்டா. லக்ஷ்மணா! தேவதைகள் சீதையை எடுத்துக்கொணடு போயினும அவள மரணமடைந்திருப்பினும் எனக்குக் கொண்டுவந்து கொடார்களாயின், நான இப்பொழுது எனது பாணங் களால் ஸமஸத லோகங்களையும் அழித்து விடுகிறேன்." என்றனன.

பின்னும் ராமன் தன்வில்லை வளைத்து நாணேற்றிய வண்ணம் லக்ஷ்மணனை நோக்கி, "லக்ஷ்மணா! தேவதைகள இபபொழுது சீதையை எனக்குக் கொடாாகளாயின் தேவ கநதர்வ மானிட பன்னகாகளோடும் மலைகளோடும கூடின பிரபஞ்சததை யெல்லாம் நாசம் செயது விடுகிறேன" என்று பராககிரமிததனன.

அறுபத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்

லக்ஷ்மணன் ராமனுக்குச் சமாதானம் கூறுதல்.

இங்ஙனம் சீதையின் பொருட்டுப் பரிதபிககின்ற ராமன் பிரளய காலாககினி போல் உலகஙகளை நாசம செய்ய விருமபி,

நாணேறிட்ட வில்லின்மேல் கண்வைத்த பிரளயகால ருத்திரனைப் போல் தோன்றுகையில், லக்ஷ்மணன் லோகநாசம் நேருமோ என்கிற பயத்தினால் அவனை நோக்கி "நீ இதுவரையில் மிருது ஸ்வபாவனும் ஜிதேந்திரியனுமாய் இருந்து இப்பொழுது கோபத்திற்கு ஆளாகி அவற்றைக் கைவிடுவது யுக்தமன்று. நீயோ சகலவிதமான கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமானவன். உனக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை; ஒருவன் செய்த அபராதத்திற்காக நிரபராதிகளான லோகங்களை யெல்லாம் வதைப்பது யுக்தமன்று. ஆயுதங்களோடும் யுத்தத்திற்கு வேண்டிய இதரமான உபகரணங்களோடும் கூடி முறிந்து வீழ்ந்திருக்கின்ற இந்த யுத்த ரதம் எவனுடையதோ? எந்தப் பகைவனால் முறிக்கப்பட்டதோ? முறிக்கப்பட்டது எதற்காகவோ? இவற்றைப் பற்றி எனக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. ராமா! இவ்விடத்திலுள்ள அடையாளங்களால் இதில் இதற்கு முன்னம் ஒருபெரிய யுத்தம் நடந்ததென்று தெரிகின்றது. மேலும் அந்த யுத்தம் ஒரு தேராளியினுடையதாகவே தெரிகின்றது. போர் இருவருடையதாகவாவது பலருடையதாகவாவது தெரியவில்லை. ஏனெனில் பெரும் சேனைகள் இருந்ததாக அடிகளின் போக்கு பூமியில் புலப்படவில்லை. ஒருவனுக்காக உலகத்தையெல்லாம் நாசம் செய்வது உனக்குத் தருமமல்ல. ராஜாதிராஜனும் சமஸ்த பூதங்களுக்கும் ரக்ஷகனுமான உனக்கு மனைவி நசிப்பது நல்லதென்று எவனும் நினைக்க மாட்டான். அப்படியே நதிகளாவது, மலைகளாவது, சமுத்திரங்களாவது தேவ கந்தர்வ தானவர்களாவது தாமே கெடுவோமெனனும் பயத்தினால் உனக்குக் கெடுதி செய்திருக்கமாட்டார்கள். ஆகையால் சீதையை எடுத்துக்கொண்டுபோன பாபிஷ்டனைத் தேடி வதைப்பதே உசிதமானது. நாம் இவ்வுலகில் சகலவிதமான பிரதேசங்களிலும் சீதையைத் தேடிப் பார்ப்போம். தேவதை

கள் நல்ல வார்த்தைகளுக்குச் சீதையைக் கொடார்களாயின் பிறகு தண்டோபாயத்திலிறங்கி நீ நினைத்த காரியத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம்.'' என்றனன்.

அறுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்தாறாவது ஸர்க்கம்.

லக்ஷ்மணன் ராமனுக்கு, மேல் செய்யவேண்டிய காரியத்தைக் கூறுதல்.

பிறகு பலவாறு சோகத்தினால் புலம்பும் ராமனை லக்ஷ்மணன் சமாதானப்படுத்தவிரும்பி அவன் பாதங்களிரண்டையும் பிடித்துக்கொண்டு அவனைப் பார்த்து "ராமா! நீயோ தசரத சக்கரவர்த்தி அருமபெரு வேள்வி செய்ய அதன் பயனாகப் பிறந்தவன். சத்துவகுண முடையவனாயும் சிறந்த பராக்கிரமசாலியாயும் இராநின்றாய். அப்படிப்பட்ட நீ இப்பொழுது நேரிட்டிருக்கிற இந்த வருத்தத்தைப் பொறுக்க வல்லையல்லையாயின் இனி எந்த க்ஷத்திரியன்தான் பொறுக்க வல்லவன்? இங்ஙனம் நீ கோபித்து உலகையெல்லாம் நாசம் செய்வாயாயின் அதனால் பீடிக்கப்பட்ட ஜனங்கள் எவ்விடம் சென்று சுகம்பெறுவார்கள். இங்ஙனம் கஷ்டங்கள் நேருவது மானிடர்க்குற்ற சுபாவமேயன்றி வேறில்லை.

யயாதி மன்னன் இந்திரலோகம் பெற்றும் அபநீதியால் ஸ்வர்க்கத்தினின்றும் நழுவித் துக்கமுற்றவனாயினன். நம குலகுருவான வசிஷ்டரின் நூறு புதல்வர்களும ஒரே நாளில் ஒரே குவியலாக விசுவாமித்திரனால் பாழாய் விட்டனர். விஷ்ணு பத்தினியான பூமி தேவிக்கும் கூட சலனம் புலப்படுகின்றது. இவையெல்லாம உனக்குத் தெரியாததல்ல. சூரிய சந்திரர்களுக்கும கிரகணமொன்று நேரிடுகின்றது.

மிகவும் பெரியோரான மாந்தாதா நளன் முதலியோர்களுக்கும் நேர்ந்த விபத்துக்கள் பலபல. தெய்வத்தின் கருத்தை மீறி நடக்க எவராலும் முடியாது.

ஆண்புலியே! பூர்வத்தில் அவரவர் செய்யும் கருமங்களுக் கேற்றபடி இம்மையில் பலன் கிடைப்பது அனைவர்க்கும் சகஜம். ஆகையால் உன்னைப்போன்றவன் எப்படிப் பட்ட கஷ்டத்திலும் வருந்தக்கூடாது. ராமா! உனக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. உன்புத்தி தேவதைகளுக்கும் கூட அமையாது. உனது உயிர் இப்பொழுது துக்கத்தில் மூழ்கியிருப்பதால் கோபத்திற்காளாயினை. பாபிஷ்டனை எவன் உனக்குத் தீங்கு செய்தானோ அவனைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து அவனைக் கொல்வோம்; பகைவன் ஒருவனுக் காக உலகம் முழுவதையும் நாசம் செய்வது சிறிதும் நியாய மல்ல” என்றனன்.

அறுபத்தாறுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

அறுபத்தேழாவது ஸர்க்கம்

ராமன் ஜடாயுவைக்கண்டு துக்கித்தல்

இங்ஙனம் லக்ஷ்மணன் கூறக்கேட்ட ராமன் சற்று சாந்தமடைந்து லக்ஷ்மணன் கூறியவண்ணம் சீதையை அவ் வனம் முழுதும் தேடுவதன் பொருட்டுப் பிரயாணமாயினன். சீதை அகப்படாமைக்குக் கோபமடைந்து ராமன் பயங்கர மான க்ஷுரப்ரமெனனும் பாணத்தை வில்லில் தொடுத்து லக்ஷ்மணனோடு கூட அவ்வனம் முழுதும் சீதையைத் தேடித் திரியும்போது வழியில் ரத்தத்தில் நனைந்து தரையில் குற்று யிராய் விழுந்திருந்த ஜடாயுவைக் கண்டனன்.

ராமன் பர்வதசிகரம் போன்ற அக்கழுகரசனைக் கண்டு லக்ஷ்மணனை நோக்கி “லக்ஷ்மணா! சீதையை அபகரித்து

பக்ஷித்த அரக்கன் இதோ இருக்கின்றனன். இவன் கழுகு வேஷம்பூண்டு இவ்வனத்தில் சஞ்சரிப்பவன்போலும். இவனை இப்பொழுதே கொன்று விடுகிறேன்." என்று கூறி அக் கழுகை எதிர்த்துப் போயினன். ஜடாயுவோ ராமனைப் பார்த்து நுரையுடன் கூடிய ரத்ததைதக் கக்கிக்கொண்டு தீனமான குரலில் "ராமா! சீதையையும் என் பிராணனையும் ராவணன் கொண்டுபோயினன். நீயும் லக்ஷ்மணனும் இல்லாத சமயததில் அரக்கர் தலைவனுன ராவணன் சீதையை பலாத் காரமாகக் கொண்டுபோவதை நான் கண்டு சகிக்க முடியாமல் அவனை த தடுத்து யுததம் செய்தேன். இதோ என்னுல் முறி யடிக்கப்பட்ட அவனுடைய வில்லும் கவசஙகளும் தேரும் சிதறுண்டு கிடபபதைப்பார். அவனுடைய சாரதியும், சாமரை வீசுபவர்களும், தேரிழுக்கும் கழுதைகளும் என்னுல் மாய்க்கப்பட்டு அதோ விழுந்து கிடப்பதைக்காண. அக் கொடிய ராவணன் யுததததில் நான் களைப்புற்றிருக்கும் சம யத்தில் என் இறகுகளையும் இரக்கைகளையும் கததியால் வெட்டி என்னைக் குற்றுயிருடன் வீழ்ததிப்போயினன். நான் உன்னிடத்தில் சீதையின் விருத்தாந்ததைதச் சொல்வதற்கே இதுவரை சிறிது பிராணனேடு இருந்தனன். ஏறகனவே அடியுண்டு நொந்து கிடக்கும என்னை நீ அடிக்கவேணடா." என்றனன்.

இதைக்கேட்ட ராமன் கண்களில் நீர் பெருக மிகுந்த பரிதாபத்துடன ஜடாயுவை ஆலிங்கனம செய்துகொணடு கையிலிருந்த பெருவில்லை நழுவவிட்டு மூர்ச்சிததுக் கீழே விழுந்து லக்ஷ்மணனும் தானுமாகப் புலமபினன். பிறகு ராமன் லக்ஷ்மணனை நோககி "லக்ஷ்மணு! ராஜ்ஜியததை இழந்து வனவாசம் செய்யப்பெற்றேன்; சீதையையும் இழந்து தகப்பனுருக்குச் சமமான ஜடாயுவையும பறி கொடுத் தேன். இவவுலகில என்னைபபோன்ற கொடிய தௌர்ப்

பாக்கியமுடையவன் எவனுமிரான். ஐயோ! இப்படி ஒன் றின்மேலொன்ருக அடர்ந்து வருகின்ற பெருந்துக்கங்களா கிற வலையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு தவிக்கின்றேனே! என் பொருட்டு இக்கிழக்கழுகு அடிபட்டுத் தரையில் வீழ்ந் திருக்கின்றதே." என்று புலம்பினன்.

ராமன் இங்ஙனம் கூறி லக்ஷ்மணனுடன்கூடி ஜடாயுவை உடம்புமுழுதும் தடவிக்கொடுத்து ஆலிங்கனம் செய்து 'என் உயிர்க்காதலியான ஸீதை எங்கே?' என்று வினவிய வண்ணம் மனவருத்தம் பொறுக்கமுடியாமல் கீழே விழுந்து அழுதனன்.

அறுபத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

அறுபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்

ஜடாயு ராவணனது செய்திகளைக் கூறி உயிர் நீத்தலும், அக்கழுகரசனுக்கு ராமன் ஈமக்கடன் செலுத்தலும்.

பிறகு ராமன் எழுந்து ஜடாயுவை நோக்கி "கழு கரசனே! உனக்குப் பேச சக்தியுளதாயின் பதில் சொல்வா யாக. ஸீதையை ராவணன் ஏன் கொண்டுபோயினன்? நான் அவனுக்கு என்ன அபகாரம் செய்தேன்? ஸீதை அப் பொழுது என்ன சொல்லினள்? அவள் முகம் அப்பொழுது எப்படி இருந்தது? தந்தையே! அந்த ராக்ஷசனுடைய உருவ மும் வீரியமும் எப்படிப்பட்டவை? அவன் இருப்பிடம் எங்கே? அவன் உன்னை எப்படிக்கொன்றனன்" என்று பலவும் வினவினன்.

ஜடாயு மிகவும் ஈனஸ்வரத்துடன் ராமனைப் பார்த்து "ராவணன் மகாமாயையால் பெருங்காற்றையும் மேகங்களை யும் பிறப்பித்து இருளமூடச் செய்து, ஆகாய மார்க்கத்தில் ஸீதையைக் கொண்டுபோயினன். நான் இளைப்புற்றிருக்கும்

சமயத்தில் என் இறகுகளை வெட்டி வீழ்த்திச் சீதையை எடுத்துக்கொண்டு விரைந்து தென்திசை நோக்கிச் சென்றனன். ஐயோ! ராமா! நான் மரண வேதனையால் தடுமாறி உயிரை விடப்போகிறேன். ராவணன் எந்த முகூர்த்தத்தில் சீதையை எடுத்துச் சென்றனனோ அம்முகூர்த்தமானது தொலைந்த சொத்து சீக்கிரத்தில் உடையவனைச் சேரும்படியானது. ஆகையால் நீ இழந்த சீதையை மீளவும் பெறுவாய். தூண்டுமுள்ளை விழுங்கின மீனைப்போல், சீதையைக் கொண்டுபோன ராவணன் தப்புவித்துக் கொண்டுபோயினும் சீக்கிரத்திலேயே நாசம் அடைவான். ராவணன் விச்சிரவசின் புதல்வன். குபேரனுக்குத் தம்பி." என்று இதுவரையில் கூறி மேலே பேச முடியாமல் குரல் தழதழத்து அப்போதே பிராணனை விட்டனன்.

ராமன் "ஐயோ! பலவாயிரம் வருஷங்கள் உயிரோடிருந்து க்ஷேமமாக வனத்தில் திரிந்து எனக்கு உபகாரம் செய்யவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினால் சீதையைக் காப்பாற்றமுயன்று யுத்தத்தில் இஜ்ஜடாயு ராவணனால் உயிரிழந்தனன். லக்ஷ்மணா! எனக்குச் சீதையை இழந்ததனாலுண்டான துக்கமும் எனக்காக ஜடாயு பிராணனை இழந்ததனாலுண்டான துக்கத்தைப்போல் அவ்வளவு பெரிதாகத் தோன்றவில்லை. என் தந்தையைப்போலவே இப்பக்ஷி ராஜனும் எனக்குப் பூஜிக்கத் தகுந்தவனென்றறிவாய் நீ; ஆகையால் கட்டைகளைக் கொண்டுவந்து அடுக்குவாயாக; இப்பக்ஷி ராஜனுக்கு தகனசடங்குகளை நானே செய்யப்போகிறேன். ஏ கழுகரசனே! நீ என்னால் தகனம் செய்யப்பெற்று என்னிடம் அனுமதிபெற்று மேலான விஷ்ணு லோகங்களைப் பெறுவாயாக." என்று கூறி ஜடாயுவைச் சிதையினமேலிட்டு வருத்தத்துடன் தன் பந்துவைப்போல் மந்திர பூர்வகமாகத் தகனம் செய்தனன்.

பிறகு ராமன் சிலமிருகங்களைக் கொன்று ஜடாயுவுக்குப் பிண்டபிரதானம செய்யுமபொருட்டு தர்ப்பங்களைப் பரப்பி, பசும்புல் தரையில் ஜடாயுவுக்குச் செய்யவேண்டிய மரணச் சடங்குகளை விதிப்படி ஒன்றும் தவறாமல செய்து முடித்தனன. பிறகு கோதாவரி ஜலத்தில ஸ்நானம்செய்து அக் கழுகரசனுக்குச் செய்யவேணடிய ஜலதர்பபணாதிகளையும் செய்தனன.

இங்ஙனம் சீதா நிமித்தமாக ராவணனுடன் யுத்தம் செய்து அடியுண்டு முடிந்ததனால் சிறந்த சூரனென்னும் கீர்த்தியை யடைந்து ராமனால தகனம செயயபபெற்றமையால ஜடாயு அடுத்த நிமிஷத்திலேயே மோக்ஷமடைந்தனன. ராமலக்ஷமணர்கள் சீதையைத் தேடிககொணடே வனம் வனமாகப் போயினர்.

அறுபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்.

அயோமுகியை விரூபஞ்செயதலும் கபந்தனைக்காணுதலும்

ராம லக்ஷமணர்கள சீதையைத் தேடிக்கொண்டு தென் திசை நோககிச்சென்று ஒருவரும நடந்தறியாத கொடிய வழிகளைத் தாணடி, தணடகாரணியத்தைக கடந்து சென்றனர். பிறகு ஜனஸ்தானத்தைத் தாணடி, மூன்று கூப்பிடுதூரமுளள வழியைச சென்று கிரௌஞ்சாரண்ய மென்னும் ஒரு காட்டில நுழைநது அதில் வெகுதூரம் நடநது சென்றனர். அவ்வனம் இருளமூடிக கொடிய பல காடடுமிருகஙகள் நிறையப் பெற்று மிகவும் பயங்கரமாய்க் காணப்பட்டது. அதன் நடுவில் எப்பொழுதும இருள மூடபபெற்றதான ஓர் குகையைக் கணடனர்.

அக்குகையினருகில பயங்கரமான காட்சியையுடைய ஓர் கொடிய ராக்ஷசி காணப்பட்டனள். அவள் மிகவும் விகார

மான உருவத்துடன் தலைமயிர்களை விரித்துக்கொண்டு, ராம னுக்கு முன்னே நடந்து வருகின்ற லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து அவனையழுந்தக் கட்டிக்கொண்டு "நான் அயோமுகி என்னும் பெயருடையவள். நான் உனக்கு அதிர்ஷ்ட வசமாகக் கிடைத்தேன். நீயும் எனக்கு இனியவனாய் இருக்கின்றனை. வீரனே! வா, நாம் இருவரும் பிழைத்திருக்கும் வரையில் சுகமாகக் கிரீடித்துக் கொண்டிருப்போம்." என்றனள்.

இதைக்கேட்ட லக்ஷ்மணன் மிகவும் கோபித்து அவ் வரக்கியின் காதுகள், மூக்கு, கொங்கைகள் ஆகிய இவற்றைக் கத்தியால் அறுத்தெறிந்தனன். அவள் மிகவும் பயங்கரமாகக் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு வந்தவழியே ஓடிப்போயினள். அச் சமயம் பல அவசகுனங்கள் நேரப்பெற்ற லக்ஷ்மணன் ராமனைப்பார்த்துக் கைகளைக் கூப்பியவண்ணம் "அண்ணா! என் இடக்கை மிகவும் துடிக்கின்றது என்மனம் தத்தளிக்கின்றது. எனக்குப் பலவகையான அவசகுனங்கள் புலப்படுகின்றன. மிகவும் பயங்கரமான இந்த வஞ்சுலக மென்னும் பக்ஷி கூவு தலைக் கேட்டால் நமக்கு யுத்தத்தில் ஜயம் உண்டாகுமென்று தெரிவிப்பது போலிருக்கின்றது. நீ ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும்." என்றனன்.

அச்சமயம் அவ்வனத்தை யெல்லாம் முறிப்பது போல் பெரிதான ஓர் பயங்கர சப்தம் கேட்டது. ஓர் புதரின் நடு வில் மிகவும் பெரிய சரீரமும் விசாலமான மார்பையுமுடைய ஓர் ராக்ஷசனை ராம லக்ஷ்மணர்கள் கண்டனர். அவன் மிகவும் வளர்ந்து தலையும் கழுத்துமில்லாமல் வயிற்றில் வாய் உடையவனாகி ஓர் முண்டமாய் இருந்தனன். அவனுக்கு மார்பிலிருக்கின்ற முகத்தில் அக்கினிஜ ஜ்வாலைபோல் எரிந்துகொண்டிருந்த ஓர் பெரிய கண்ணொன்று உண்டா யிருந்தது. அவன் பெரிய கோரப்பற்களுடையவனாகி

நாக்கினால் அடிக்கடி நக்கிக்கொண்டு பெரியவாயை யுடையவனாய் இருந்தனன்.

அவன் மிகவும் பயங்கரமான கரடிகளையும் சிம்மங்களையும் யானைகளையும் பிடித்துத் தின்றுகொண்டிருந்தனன். மிகவும் பயங்கரமான உருவத்துடனை ஒவ்வொரு யோசனை தூரம் நீண்டகைகளை இப்படியும் அபபடியும் வீசிக்கொணடு பலவகைக் கொடிய மிருகங்களை இழுத்துப் பிடித்துக்கொண்டு இருந்தனன்.

கபந்தனென்னும் பெயர் பூணட அவ்வரக்கன் ராமலக்ஷ்மணர்களிருவரையும் தனது புஜங்களை நீட்டிப் பலமுள்ளளவும் கெட்டியாகப பிடித்துக்கொண்டனன். ராம லக்ஷ்மணர்கள் ஆயுதம் தரித்தவர்களாய் இருப்பினும், அவன் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டிருக்கையால், ஸ்வாதீன மற்றவராயினர். அப்படியிருநதும் ராமன் தைரியத்தை இழக்கவில்லை. லக்ஷ்மணனோ வாலிபனாகையால் தைரிய மிழந்து வருததமுற்று "ராமா! நீ என்னை இப்பூதத்திற்குப பலியாகக் கொடுததுச் சுகமாக எழுந்தருள்வாயாக. சீதையை சீக்கிரத்திலேயே பெற்று அயோத்தியடைந்து வம்ச பரம்பரையாக வந்த பூமண்டலத்தை அரசாள்வாயாக. திவ்யசுகங்களை யனுபவிதது எப்பொழுதும் என்மீது கருணைபுரிந்துகொண்டிருப்பாயாக" என்றனன்.

ராமன் லக்ஷ்மணனைத் தேற்றி "சூரனே! உன்னைப் போன்றவர் இப்படி பயப்படமாட்டார்கள்." என்றனன். அச்சமயம் கபந்தன் அவர்களை நோக்கி "நீங்கள் யார்? ஆயுதம் தரிதது நீங்கள் இங்குத் திரிவதன் காரணமென்ன? எனக்கு நல்ல பசியாதலால் தகுநத சமயத்தில் வந்து ஆகாரமானீர்கள். இனி என் கையிலகப்பட்ட நீங்கள் உயிர் பிழைபப தரிது" என்றனன்.

இங்ஙனம் கபந்தன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்ட ராமன் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து "லக்ஷ்மணா! முதலில் ராஜ்ஜியத்தை இழத்தல், பிறகு வனவாசம், பிறகு சீதையைப் பறிகொடுத்தல் என்றிப்படி மேன்மேலும் தொடர்ந்து வருகின்ற கஷ்டத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு வருகிறோம்; அந்தோ! நம் பிராணன்களையும் இழப்பதற்கு பயங்கரமான இவ் விசனம் நேரிட்டது. இது காலத்தின் கொடுமையே தவிர வேறில்லை. ஆகையால் நாம் தைரியத்தை இழக்கக்கூடாது" என்றுகூற, லக்ஷ்மணனும் தைரியமடைந்து தன் புத்தியைத் தானே நிலைப்படுத்திக் கொண்டனன்.

அறுபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எழுபதாவது ஸர்க்கம்.

கபந்தனது புஜங்களை ராம லக்ஷ்மணர்கள் வெட்டுதலும் அதனால் அவனுக்குப் பூர்வஜன்ம நினைவு உண்டாதலும்

லக்ஷ்மணன் மனவருத்தமுற்று ராமனைப் பார்த்து "அண்ணா! இந்த ராக்ஷசன் நம்மைச் சீக்கிரத்தில் விழுங்கிவிடுவான் போலும். ஆகையால் இவனது பெரியபுஜங்களிரண்டையும் கத்தியால் வெட்டிவிடுவோம். இந்த ராக்ஷசன் தன் புஜங்களாலேயே உலகத்தையெல்லாம் வென்று வந்து இப்போது நம்மையும் கொல்ல விரும்புகின்றனன்" என்று கூறும்போது கபந்தன் கோபித்து உடனே வாயைத் திறந்து அவர்களை விழுங்கத்தொடங்கிக் கைகளால் இழுத்தனன். பிறகு ராமன் சிறிதும் தாமதமின்றிக் கபந்தனது வலது புஜத்தையும், லக்ஷ்மணன் அவனது இடது புஜத்தையும் கத்தியால் துணித்தனர்.

கபந்தன் கைகளறுப்புண்டு நான்கு திசைகளிலும் எதிரொலி உண்டாகும்படி மேகம்போல் கர்ஜனை செய்து

கொண்டு தரையில் வீழ்ந்தனன். ரததததில் மிதக்கும் அத தானவன் தீனமான குரலில அவ்விருவரையும் பார்தது "நீங்க ளிருவரும் யாவர்?" எனவினவ, லக்ஷ்மணன் அவனுககுத் தன்னைபபற்றியும், ராமனைப்பற்றியும் விருத்தாந்தஙகளை உள்ளபடிகூறிச சீதையைப் பறிகொடுததனதயும் கூறி அவனுடைய விருததாநதங்களைப்பற்றி வினவினன்.

இஙஙனம் வினவப்பெற்ற கபந்தன் முன்பு தனக்கு இந்திரனசொன்ன வசனத்தை நினைத்துககொண்டு சாபம் தீரும் காலம் வந்ததெனறு மிகவும் சந்தோஷமுற்று "புருஷரில சிறந்தவர்களே! உங்களுக்கு நல்வரவாகுக. என பாககிய வசததினுல் உங்கள் தரிசனம் எனககுக் கிடைத்தது. எனக்கு வணககமில்லாத தனமையால என் உருவம இத் தகைய விஷமரூபததை யடைந்திருந்தது. அதன் விதத்தை உளளபடி உஙகளுக்குச் சொலலுகிறேன், கேட்பீர்களாக" என்று சொலலத தொடஙகினன.

எழுபதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்தோராவது ஸர்க்கம்

கபந்தன் தனது வரலாறு கூறித் தன்னைக் கொளுத்தி விடுமாறு ராமனை வேண்டுதல்.

" ராமா! முன்பு எனக்கு ஒருவருக்குமில்லாத அழகிய திவ்விய சுந்தரரூபம் உண்டாயிருந்தது. அபபடிப்பட்ட நான், உலகத்திற்கு நடுக்கததை விளைவிக்கும்படியான இந்தப் பெரிய உருவததை எற்றுக்கொணடு வனத்திலுள்ள ரிஷிகளைப் பயபபடுததிக்கொண்டிருந்தனன. பின்பொருநாள் ஸ்தூலசிரஸ் என்னும முனிவர், காய் கிழங்குகளைச் சேகரித்துக்கொண்டிருக்கையில் நான் இந்த உருவததுடன் அணுகி அவர் கையிலிருந்த பதார்த்தங்களைப் பிடுங்கிக்கொண்டு

அவமானம் செய்யவே அவர் என்னைச்சீறி "கொடியதும் நிந்தைக்கிடமுமாகிய இந்த உருவமே உனக்கு எப்பொழு தும மாறாதிருக்குமாக" என்று சாபமிட்டனர்.

நான் உடனே அவரை அடிபணிநது சாபததிற்கு ஓர் முடிவைக் கூறியருள வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொள்கை யில் அவர் 'எப்பொழுது ராமன் வநது உன கைகளைவெட்டி உன்னை எரிப்பானே அப்பொழுதே நீ பழைய ரூபமடையக் கடவாய்' என்று சாபவிடை கூறினர்.

லக்ஷ்மணா! நான் தனுவமிசததில் பிறந்த ஸ்ரீ என் பவனுடைய பிள்ளை. நான் ரிஷிசாபத்தினால இக்கோர ரூபம பெற்ற பின்பு இந்திரனை வெல்லக்கருதிப பிரமதேவனைக் குறித்துக் கொடியதவம செயது நீண்ட ஆயுளைப் பெற்ற னன். அதனால் நான் கர்வமகொணடு யுதததில் தேவேந் திரனை எதிாததனன. அவ்விந்திரன் மிகச்சினநது தனது வஜ்ஜிராயுதததினால் என்னையடிகக, என் துடைகள் வயிற்றுக் குள்ளும், தலை மார்புககுள்ளும தள்ளபபட்டன. வெறும் முண்டம் போலான நான இதற்குப் பொறாமல் இந்திரனை நோக்கி 'என்னை இவ்வித கோரமான ரூபததிற்காளாக்கி வருத்துவதைவிட யமன வீட்டிறகே அனுபபிவிடுவாயாக என்று வேணடினன.

இந்திரன அவ்விதம் தான் செய்தால பிரமனுடைய வரம் பழுதாகுமென்று கூறி எனக்கு ஒரு யோசனைதூரம் நீண்ட இரண்டுகைகளையும் என் வயிற்றில கூரானகோரப் பற்களையுடைய ஓர் முகததையும் கற்பிததனன். பின்னு மவன் என்னை நோக்கி, 'எபபொழுது ராமன லக்ஷ்மணனோடு கூடி வந்து உன் புஜஙகளை வெட்டி வீழ்ததுவானோ, அப் பொழுது நீ சுவர்க்கம் பெறுவாய்' என்றும் கூறிச்சென்றனன்.

ராமா! அவ்விதமாகவே எனக்கு நல்லகாலம் இதோ உங்களால் பிறந்தது. என்னைச் சீக்கிரம் நெருப்பிலிட்டுக் கொளுத்திவிடுவீர்களாக" என்றனன்.

ராமன் கபந்தனை நோக்கி 'அரக்கனே! நாங்கள் ஜனஸ்தானத்தில் வாழ்ந்த சமயத்தில், ராவணன் என்னும் ராக்ஷசன் என் மனைவியைக் களவு முறையில் எடுத்துக்கொண்டு சென்றனன். அவன் எங்குளன்? அவனுருவம் எப்படி? பராக்கிரமம் எப்படி? அவன் சீதையை எங்குக்கொண்டு வைத்திருக்கிறான்? உனக்கு நிஜமாகத் தெரியுமாயின் இவற்றை எனக்கு உள்ளபடி கூறுவாயாக. பிறகு உன்னிஷ்டப்படி உன்னைக் கட்டைகளையிட்டுக் கொளுத்தி விடுகிறேன்' என்று கூறினன்.

கபந்தன் ராமனை நோக்கி "நீண்ட புஜங்களையுடையவனே! சாபதோஷத்தினால் என்னுடைய திவ்விய ஞானம் நசித்துவிட்டது. ஆகையால் இவ்வுருவத்துடன் நான் இருக்கும் வரையில் நீ கேட்ட கேள்விகளில் ஒன்றுக்குக்கூட உண்மையான விடை எனக்குத் தெரியாது. ஆகையால் சூரியன் அஸ்தமிப்பதற்கு முன் என்னைக் கொளுத்திவிடுவாயாகில் நான் எரிந்த பின்பு சீதையை எடுத்துக்கொண்டு போன ராக்ஷசனை எவன் அறிவானோ அவனை உனக்குச் சொல்லுகிறேன். அவன் உனக்குப் பிரீதியுடன் சகாயஞ் செய்வான். மூன்று லோகங்களிலும் அவனுக்குத் தெரியாத இடம் இல்லை" என்றனன்.

ஏழுபத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்.

கபந்தன் நிஜவடிவம் பெற்றுத் தகுந்த நண்பனை ராமனுக்குத் தெரிவித்தல்.

கபந்தன் இங்ஙனம் சொல்லக்கேட்ட ராம லக்ஷ்மணர்கள் ஓர் பெரிய பள்ளம வெட்டி, அதில் அவனது உடலைத் தள்ளிச் சுற்றிலும் கட்டைகளையடுக்கி நெருப்பு மூட்டினர். அவனுடல நன்கு எரிந்தபின் அந்த நெருப்பிலிருந்து தேஜோமயமான சரீரத்துடன் அழகிய ஆடையாபரணங்களையணிந்து அக்கபந்தன எழுந்து ஆகாயத்திற் சேர்ந்து ராமனைப பார்த்து "ராகவா! துரவஸ்தையடைந்த ஒருவன் அப்படிப்பட்ட மற்றொருவனோடுகூடிக் காரியத்தை சாதித்துக் கொள்வது இவ்வுலக வழக்கத்திலிருக்கிறது. ஆகையால் சீதையை இழந்து வருந்தமுறும நீ உன்னைப்போன்ற துரவஸ்தையடைந்த ஒருவனைச் சிநேகஞ் செய்துகொள்ளில் உனக்கு நிச்சயமாகக் காரியசித்தி உண்டாகும். அப்படிப் பட்டவனைச் சொல்லுகிறேன். சுக்கிரீவன என்று பெயர் பூண்ட ஓர் வானர வீரன் பம்பா சரஸ்ஸின் கரையில் விளங்குகின்ற ருசியமூகமென்னும மலையில் நான்கு வானரர்களோடுகூட வாசம் செய்கின்றனன. அவனை அவன் அண்ணனான வாலியென்பவன் கோபித்து ராஜ்ஜியத்தினின்றும் துரத்திவிட்டனன்.

அந்த சுக்ரீவன் மகாவீரமும், தேஜஸ்ஸும், சத்தியமும், விநயமும், பெருந்தன்மையும் ஒருங்கே அமையப்பெற்று, உன்னைப்போன்ற குணமுடையவனாகையால் அவனே உனக்குத் தகுந்த நண்பன். அவனுதவியால் நீ சீதை இருக்குமிடத்தைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். நீ அவனிடம சென்று அக்கினி சாக்ஷியாக அவனோடு சிநேகம் செய்து கொள்வாயாக. அவனைக் கேவலமான ஓர் வானரனாக நீ எண்ணாதே.

அவன் நன்றியறிதலுடையவன். அவன் சூரியனுக்கு ஔரஸ புத்திரன். வாலியோடு பகை ஏற்பட்டு அவனிடம பயந்து பம்பாதீரத்தில் திரிந்துகொண்டு ருச்சியமூகமலையில் வாசம் செய்கின்றனன். சூரியனது கிரணங்கள் எங்கெங்குப் பிரகாசிக்கின்றதோ அங்கஙகெல்லாம் இவ்வுலகத்தில அவனுக குத் தெரியாத பிரதேசம் கிடையாது. அவனே தனனிட முள்ள திண்மைமிக்க வானரவீரர்களை நான்கு திககுகளிலு மனுப்பிச் சீதையினிருப்பிடத்தைக் கண்டுபிடிக்க வல்ல வன். சீதை மேருமலையின் சிகரததிலிருப்பினும் பாதாள லோகத்திலிருப்பினும் அவ்விடம் சென்று ராக்ஷசர்களெல் லோரையும் கொனறு சீதையை மீளவும் உனனிடம் கொண்டு வந்து சேர்ப்பான்” என்றனன்.

எழுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

எழுபத்துமூன்றவது ஸர்க்கம்

கபந்தன் ராமனுக்கு சுக்ரீவன் இருக்கும் இடத்தின் மாாக்கத்தைச்சொல்லி மறைதல்.

மீளவும கபந்தன் ராமனை நோக்கி “ராமா! இதோ மேற்குத்திசையைச் சார்ந்து மரங்கள் புஷ்பித்து மனத்திற்கு இனியவைகளாகி விளங்குகின்றனவே, இச்சோலை தான ருச்சியமூக மலைகருச் செல்லுமவழகானவழி. அவ்வழியில் சமஸதவிதமான மரங்களும் அழகாக விளங்குகினறன. அவற்றைத தாணடின உடனே மற்றோர் அழகியவனம் காணபபடும். சைத்திராதமென்கிற குபேர வனததிற்போல் அங்கு எப்பொழுதும் சமஸ்த ருதுக்களும் மாறுதிருக்கும். இததகைய பல வனஙகளையும ஆறு மலைகளையும் தாண்டிச் சென றதும பம்பை என்கிற ஓர் அழகிய பொய்கையை நீங்கள் அடைவீர்கள். அது தன் கரைகள் சரியாமலும்,

துறைகள் மேடு பள்ள மில்லாமலும் சமமாய் இருந்து தாமரை, நெய்தல் முதலியவற்றால் நிறைந்து இனிய தீரத் தத்தையுடையதாய் இருக்கும்.

அதில் அன்னங்களும், கிரௌஞ்சங்களும் இன்னும் பல அழகிய நீர்ப்பறவைகளும் இனிமையாகப் பாடிக்கொண்டிருக்கும். கயல், கெண்டை, வாளை, வரால் முதலிய அழகிய சிறு மீன்களும் துள்ளி விளையாடும். அப்பொய்கையின் வளத்தையும் வனப்பையும் வருணிக்க என்னாலாகாது; மற்றெவராலு மாகாது. குளிர்ந்து வெள்ளிபோலும் ஸ்படிகம்போலும் தளதளவென்று விளக்கமுற்றிருப்பதுமாகிய அப்பொய்கையின் தீர்த்தத்தை நீ பானம் செய்யலாம். ரமணீயமான பம்பாஸரஸ்ஸில் நீ நீராடினால் உனக்குத் தாபசாந்தி உண்டாகி மனக்கவலையும் தீரப்பெறும்.

ராமா! அங்குள்ள புஷ்பங்கள் எப்பொழுதும் வாடிப் போவதில்லை· அலர்ந்து உதிர்ந்தும் போவதில்லை. புதிய புஷ்பங்கள் போலவே எப்பொழுதும் புலப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும். அங்கு மதங்கமாமுனியின் சீடர்களாகிய ரிஷிகள் வசித்துவந்தனர். அவர்களது மகிமையால் அப்புஷ்பங்கள் நாசமடையாதிருக்கின்றன. ஒரு சமயம் அவர்கள் குருவான மதங்கருக்காக வனய பதார்த்தங்களைக் கொண்டு போகும்போது அவைகளின் பாரத்தால் அவர்கள் பீடிக்கப்பட, அவர்களது தேகத்தினின்று தரையில் வீழ்ந்த புழுக்க ஜலங்களின் துளிகளே புஷ்பங்களாக மாறின.

ராமா! அம்மதங்க முனிவரின் சீடர்களனைவரும் சுவர்க்கஞ் சேர்ந்தனர். அவர்களுக்குச் சிடையானவளும், வயது சென்றவளும், சன்னியாசினியுமான சபரி என்பவளொருத்தி மாத்திரம் இப்பொழுது இருக்கின்றனள். அவள் குருவுக்குப் பணிவிடை செய்யும் தருமத்தினின்றும் தவறாதவளாத

லால் சிறந்த ஒழுக்கத்துடன் உனது வடிவழகைக் கண்டு மகிழ்ந்து வணங்கித் தேவலோகம் செல்வாள்.

ராகவா! நீ அந்தப் பம்பாஸரஸ்ஸின் மேல்கரைக்குப் போவாயாயின் அங்கு ஏகாந்தமான அச்சபரியின் ஆச்சிரமத்தைக் காண்பாய். அதைச் சேர்ந்த வனம் மதங்கமுனிவரின் ஸங்கல்பத்தால் உண்டானது. அவரது மகிமையால் அவ்வனத்திலுள்ள யானை முதலியவை அவ்வாச்சிரமத்தில் நுழைய முடியாது. தேவலோகத்து நந்தவனத்தைப் போன்ற அந்த வனத்தில் நீ மனவருத்தம் தொலையப் பெற்று விளையாடிக்கொண்டிருப்பாயாக.

ரகுகுலதிலகனே! பம்பாஸரஸ்ஸுக்குக் கிழக்கில் மரங்கள் நிறைந்த ருச்யமூக மலை இருக்கின்றது. அதைச் சுற்றி யானைக் குட்டிகள் காவலாக இருப்பதால் ஏறுவதற்கு மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கும். பிரமதேவனின் அருளினால் அம்மலையின் சிகரத்தில் சயனிக்கும் புருஷன் எந்த ஐசுவர்யத்தைக் கண்டதாகக் கனவு காண்பானோ, விழித்துக் கொண்ட பின்பும் தப்பாமல் அப்படியே பெறுவான். பாபிஷ்டர்களாய்க் கெட்ட நடத்தையுள்ளவர்களால் அம்மலையின் மேல் ஏற முடியாது. அம்மலையில் யானைகள் கூட்டங் கூட்டமாக வசித்துச் சண்டை செய்தும் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும். அங்குள்ள கரடிகளையும் புலிகளையும் அழகிய கறுப்புப் புள்ளிமான்களையும் கண்டு நீ விநோதமாக வாழ்வாயாக.

அம்மலையில் கல்லால் மூடப்பட்டுப் புகுவதற்கரிய ஓர் பெரிய குகையுண்டு. அதன்கீழ் துவாரத்தில் ஓரங்களில் காய் கிழங்குகள் நிரம்பப் பெற்றுப் பலவித மிருகங்களோடு கூடிக் குளிர்ந்த ஜலத்துடன் விளங்குகிற ஓர் பெரிய மடு இருக்கின்றது. அக்குகையில் சுக்ரீவன் நான்கு வானரர்

கிஷ்கிந்தையோடு இருக்கின்றனன்" என்றுகூறி ராம லக்ஷ்மணர்களிடம் அநுமதி பெற்றுத் தேவலோகம் சென்றனன்.

எழுபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்துநான்காவது ஸர்க்கம்.

ராம லக்ஷ்மணர்கள் சபரியைக் காணுதலும் சபரி அவர்களைப் பூஜித்து மோக்ஷமடைதலும்.

அந்தத் தாசரதிகளிருவரும் கபந்தன் கூறியபடியே சென்று மறுநாள் பம்பாஸரஸ்ஸின் மேலகரையை அடைந்தனர். அங்கிருந்து மேற்குப் பக்கத்திலுள்ள சபரியின் அழகிய ஆசிரமத்தைக் கண்டு அவளிடம் சென்றனர். யோகஸித்திபெற்ற அச்சபரி அவர்களைக் கண்டவுடனே எழுந்திருந்து அஞ்சலி (கைகூப்புதல்) செய்து அவர்களுடைய பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்காரம் செய்தனள். விதிப்படி அவர்களைப் பூஜித்து அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய உபசாரங்களையெல்லாம் குறைவறச் செய்தனள்.

பிறகு ராமன் சபரியை க்ஷேமம் விசாரிக்கையில், சபரி ராமனை நோக்கி "இப்பொழுது உன்னைக் கண்டதால் எனக்குத் தவஸித்தி உண்டாயிற்று. நான் அனுஷ்டித்த தவமெல்லாம் சபலமாயிற்று. நான் என் குருக்களுக்குச் செய்த பணிவிடைகளும் பயன் பெற்றன. ராமா! விஷ்ணு தேவனை உன்னைப் பூஜித்ததனால் இப்பொழுது என் ஜன்மம் சபலமாயிற்று. ரகுகுலதிலகனே! உன் குளிர்ந்த பார்வையால் பாபங்களெல்லாம் தொலையப்பெற்றுப் பரிசுத்தையாகி உனது அருளினால் நான் மோக்ஷலோகத்தை யடையப்போகிறேன். 'ஆனால் உனது ஆசாரியர்களுடன் கூடவே நீ ஏன் மோக்ஷம் செல்லவில்லை?' என்று என்னைக் கேட்பாயாயின், நான் பணிவிடை செய்துகொண்டிருந்த மதங்க முனிவரின் சீடர்

களான என ஆசாரியர்கள் நீ சித்திர கூடம வந்து சேர்ந்த பொழுதே மேலான விமானங்களில ஏறிககொணடு திவ்விய லோகங்களுக்குச் சென்றனர். அவர்கள போகும்போது என்னைப் பார்த்து 'ராமன உன் ஆசசிரமததிறகு லக்ஷமண னுடன வருவான். நீ அவர்களைப் பூஜித்து அதனபயனாக மேலான புண்ணிய லோகஙகளைப் பெறுவாய்' என்று சொல்லிப போயினர்.

புருஷர்களிற் சிறந்தோனே! நான் உனக்காகப் பமபா ஸரஸ்ஸின் கரையில விளைகின்ற பலவிதமான காய கனிகளைச் சேகரித்து அவற்றின் ருசியைப் பரீக்ஷிததுப பார்தது மிக வும் மதுரமாய் இருப்பவைகளைப் பத்திரமாக வைததுககொண டிருக்கிறேன். அவற்றை நீ அமுதுசெய்தருளவேணடும" என்றனள.

ராமன் அவ்வினிய மொழிகளைக் கேட்டு, ஆசாரிய அனுக் கிரகததினல பிரம ஞானததிற்கு இலககான அவளைப பார்த்து "கபந்தன் மூலமாய உனது குருவான மதஙகருடைய பிரபாவததை உளளபடி கேட்டனன. அந்தப பிரபாவத் தைக் காட்ட உனக்கு இஷடமுணடாயின் பிரததியக்ஷ மாகக் காணவிரும்புகினறேன" என்றனன்.

அதுகேட்ட உடனே அவர்களிருவர்ககும அந்த மகாவனம் முழுவதையும காட்டி, அஙகுள்ள ஒவவொரு விசேஷததைத யும விவரமாகக் கூறினள. பிறகு ராமன சபரியை நோககி "நீ எனனைப் பகதியுடன பூஜித்தனை. இனி நீ விரும்பின லோகஙகளுக்கு இஷடப்படி செலவாய" என்று கூறினன.

அதுகேட்ட சபரி அப்பொழுதே தன வயது சென்ற சரீரததை நெருப்பிலிட்டு ஒளி மிகக அககினியைபபோல் பளபளவென்று விளங்குகிற திவ்விய தேகம் பெற்று யோக மகிமையினல் புணணியாத்மாககளும் மதங்கசிடர்களுமான

அம்மகரிஷிகள் விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்ற புண்ணியஸ் தானத்திற்குப் போயச் சேர்ந்தனள்.

எழுபத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்

தாசரதிகள் மதங்காச்சிரமத்தினின்று வெளிக் கிளம்பிச் செல்லுதல்.

பிறகு ராமன மகாதமாக்களான அம்முனிவாகளின பிர பாவததை நினைதது லக்ஷமணனைப் பாாதது "நலவியற்கை யுடையவனே! மகாத்மாககளான மதஙக முனிவரின சீடர் களின ஆச்சிரமததைக் கணடு கவலை நீரப்பெறறோம. அம் முனிவர்களின் மகிமையால இங்குப் பிரவகிககினற ஏழு சமுத்திரங்களின் தீர்ததங்களிலும ஸ்நானம செய்து பிதிர் தர்ப்பணங்களையும் குறைவின்றிச் செய்தோம். லக்ஷமணா! இதனால் அந்தந்த அவசகுனங்களெல்லாம் தொலைந்தன. என் மனம் இப்பொழுது உண்மையில் நிர்மலமாகிச சந்தோஷ முற்றது. சிநேகிதலாபம் முதலிய சுபங்கள் மனததில் தோன்றுகின்றன. ஆகையால் சீக்கிரம் புறபபட்டுப பம்பா ஸரசின் சமீபததிலுளள ருச்சியமூகமலையிலுள்ள சுக்கிரீ வனைக் காணபோம" என்றனன்.

பிறகு இருவரும் பம்பாஸரஸ்ஸை நோக்கி புறப்பட் டனர். வழியிடையிலுள்ள மதங்கஸரஸ் என்று பிரசிததி பெற்ற ஓர் தீர்ததத்தில் ராமன ஸ்நானம் செய்தனன். பிறகு ராம லக்ஷமணர்கள் பம்பாஸரஸ்ஸைச் சேர்நத பெரிய காட்டையும அழகிய சோலைகளையும் கடந்து சென்று அந்தப் பொய்கையையும் அடைந்தனர்.

ராமன் அங்குள்ள இனிமையான இயற்கை வனப்புக் களைக் கண்டு லக்ஷமணனை நோக்கி "லக்ஷமணா! இந்த ஸரஸ்

ஸின் அருகிலேயே பரிசுத்தமான ருசியமூகமென்னும் மலை இருப்பதாகக் கபந்தன் சொல்லினன். மகாபலவானான சுக்கிரீவன் அம்மலையில் இருக்கின்றனன். நீ அவனிடம் சென்று வருகிறாயா?" என்று கூறி மீளவும் அவனைப் பார்த்து "ஐயோ! ராஜ்ஜியத்தை இழந்தும் சீதையிடத்தில் மனம் பற்றி ஒருவாறு மகிழ்ந்திருந்தேன். அந்த சீதையையும் இழந்து எப்படி உயிர் தரித்திருப்பேன்?" என்று சீதையை நினைத்து வருந்திப் புலம்பிக்கொண்டே இளையோனுடன் அப்பொய்கையில் இழிந்தனன்.

எழுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண மொழிபெயர்ப்பில்

ஆரணிய காண்டம்

முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண மொழிபெயர்ப்பில்

கிஷ்கிந்தா காண்டம்

முதல் ஸர்க்கம்

பம்பைப் பொய்கையின் கரையில் ராமன் சீதையின் பிரிவாற்றாது இரங்குதலும், இளையோன் தேற்றத்தேறி இருவருமாய்ப் புறப்பட்டு ருச்சியமூகமலையினருகிற் செல்லுதலும், சுக்கிரீவன் முதலானோர் கண்டு அஞ்சுதலும்.

ராமன், கீழ்ச்சொன்ன பம்பை எனனும் பொய்கையையடைநது, அதில சீதையின் முகததைபபோல விளங்கும் தாமரை மலாகளையும, அவளது கண்களைபபோல தோன்றும் கருநெய்தற் பூக்களையும், அவளது கடைக்கண் புரட்சியைப் போல் சஞ்சரிக்கும் சிறு மீனகளையும் பார்தது அவளுடைய முகம் முதலிய அவயவங்களை நினைத்து, மனம் முதலிய இந்திரியங்கள் கலஙகப்பெற்றனன.

பின்பு லக்ஷமணனைப் பார்த்து "லக்ஷமணா! இந்த பமபா தீரததிலுள்ள இனிய காட்சியை எனனவென்று சொல்லுவேன்! ஐயோ! சீதையை இழந்து பரிதவிககும என்னை வசந்தருது (சித்திரை, வைகாசி காலம) மேனமேலும் பீடிக்கினறதே! மிக ரமணீயமான இந்தப பமபாதீரம் மிகவும் நொந்து கிடக்குமென்னை சீதையை நினைக்கும்படி செய்து காம பரவசனாககுகின்றதே! லக்ஷமணா! இநத வசநத காலததில குளிர்நத வாடைக்காற்று மலயசநதனம்போல குளிர்ந்து திவ்விய வாசனையை அளைநது களையெல்லாம தீருமபடி நம் மேல் வீசுகின்றது. வணடுகள் மதுவுணடு இனிமையாகப் பாடுகின்றன. அழகிய புஷ்பஙகளை மரஙகளதோறும் விளஙகி நட்சததிரங்களைபபோல் பிரகாசிக்கின்றன. இந்த பக்ஷிகள்

இனிமையாக கலகலவென்று கூவிக்கொண்டிருக்கையால் சீதையைப் பிரிந்திருக்கிற எனக்குச் சோகத்தை விளைவிக்கின்றன.

ஐயோ! லக்ஷ்மணா! இதுதான் சமயமென்று மன்மதனும் தன் மலர்க்கணைகளை என்மீது எய்கின்றனனே! குயில்கள் நான் துக்கித்திருப்பதைக் கண்டு மிகவும் சந்தோஷம் அடைந்து ஜயகோஷமிட்டுக்கொண்டு என்னைப்போர்க்கு அழைப்பன போல இருக்கின்றன. ஐயோ! முன்பு ஆசிரமத்திலிருக்கும் போது சீதை இந்த நீர்க்கோழியின் குரலைக்கேட்டுக் காதல் மிகுதியினால் சந்தோஷமுற்று என்னிடம் பலவித லீலா ரசங்களை அனுபவித்தனளே! இந்த வசந்தருதுவே இப்போது நெருப்பாகி என்னைக் கொளுத்தப் போகின்றது. சிவந்த அசோகமரத்தில் பூங்கொத்துக்களே இந்த நெருப்புக்குக் கொள்ளிக்கட்டைகள். வண்டுகளின் சப்தமே எரியும் போதுண்டான படபட சப்தம். தளிர்களே இதற்குச் சிவந்த ஜ்வாலைகள். இந்தத் துக்காக்கினியானது மன்மத பீடையால் உண்டானது. மேலும் இந்த ருதுவின் அழகின் மிகுதியால் அது மேன் மேலும் பெருகி வளர்கின்றது.

லக்ஷ்மணா! இந்த மலைச்சரிவுகளில் தனக்குத் தானே லீலா ரசத்தினால் கூத்தாடுகின்ற தன் கணவனாகிய ஆண் மயிலைப் பார்த்து அந்தப் பெண்மயில் மன்மதவேகங்கொண்டு புணர்ச்சியின் பொருட்டு அதை யழைத்துக்கொள்ள விரும்பி அதனருகிற் சென்று கூத்தாடுகின்றது பார். ஆண் மயிலும் கலவியின்பொருட்டுச் சிரித்த முகத்துடன் மனைவியைப் பிரிந்திருக்கின்ற என்னைப் பரிகசிப்பதுபோல தன் பேடையினருகே செல்கின்றதைப் பார்.

ஐயோ! இத்தகைய வசந்த காலத்தில் சீதையைப் பிரிந்து வனத்தில் வாசஞ்செய்வது எனக்கு எவ்வளவும்

பொறுக்க முடியவில்லை. சீதை இப்பொழுது இருக்குமிடத்தி லும வசந்தருது இருககுமாயின் அவளும என்னையே நினைத் துப் பரவசமாகி என்னைபபோலவே வருததமுறுவாளே! அந்தோ! வசநதருது அவளிருக்குமிடததி லிருக்குமாயின என்னைப பிரிநது பரிதவிக்கும் சீதை உயிரையே விட்டு விடுவாளே! சீதை பதிவிரதையாகையால இதில சிறிதும் சந்தேகமில்லை.

ஐயோ! லக்ஷ்மணா! இந்த ரமணீயமான பமபா தீரததில் இந்த வசந்த ருதுவில சீதையை இழநத என்னை, ஐஙகணை விலலி படுத்திவைக்கும பாடு சொலலததரமலலவே! அந்த சீதை என்னோடிருககுமபொழுது எநதெநத வஸதுக்கள எனக்கு ரமணீயஙகளாக இருந்தனவோ அவையெலலாம் சீதையைப பிரிநதிருககும எனககு இபபொழுது மிகவும் துயரததை விளைவிககினறனவே! ஐயோ! தாமரை மொககு களின் மேலிதழ்களைக கணடவுடனே எனக்கு சீதையின் கணகள தோனறுகினறனவே! தாமரைத தாதுகளோடுகூட மரஙகளின இடைவெளிகளினின்று வரும காற்றானது சீதை மூச்சுக காற்றுபோல நலல வாசனையுடன மனோகரமாக வீசுகினறதே!

லக்ஷ்மணா! வசந்தருதுவில் இமமலைச் சாரல்களிலுள்ள பலவித மரங்களில அழகிற் சிறந்த இனிய வாசனையுள்ள புஷ்பஙகள் எப்படி விளஙகுகினறன பார். வண்டினங்கள் முரலவும், மயிலினஙகள ஆலவும, குயிலினஙகள் கூவவும் புள்ளிமான்கள துளளி ஓடவும், அனறிப்பறவைகள் இரங் கும்படி சததம செய்யவும் பெற்ற இவவழகிய பம்பா தீரத் தில் இளநதென்றல் வீச நான சீதையைப பிரிந்து மனம் வருந்தி உயிரைவிடவே நேருமபோலும.

லக்ஷ்மணா! புண்ணியம் செய்தவர்களே தம காதலிமார் களுடன் இத்தகைய ரமணீயமானவிடத்தில் களித்து விளை

யாடி இன்பமனுபவிப்பார்கள். என்னைப்போன்ற பாக்கிய மற்றவனுக்கு இது நேரிடுவது அரிது. ஐயோ! நான் அழகிய சீதையை புன்முறுவலுடன் கூடி எப்பொழுது காணப் போகிறேன்? நான் வனத்தில வருத்தமுற்று இருப்பினும் நான் மனமுந்த விகாரம கொண்டிருக்கும்போது தாககம் சிறிது மில்லாதவள் போலவும் சந்தோஷ முற்றிருப்பவள் போலவும நடித்து எனக்கு மனக்களிப்பை விளைவித்து வந்த என காதலி சீதையை நான் எப்பொழுது கண்டுகளிக்கப் போகிறேன்?

ஐயோ! லக்ஷ்மணா! நான அயோத்திக்குப போனதும் கௌசலயை என்னைப் பார்த்து 'சமஸ்த சுகங்களையும் துறந்து உன்னைப் பின்தொடர்ந்த என் மருகி எங்கே?' என்று கேட் பாளாயின் நான் என்ன மறுமொழி கூறுவேன்' ஆகையால நீ உடனே பரதனிடம செல்வாயாக. சீதையைப் பிரிந்த நான ஏவவிதத்திலும் பிழைத்திருக்கப் போகேன்" என்று ராமன புலம்பினன.

இங்ஙனம திக்கற்றவன்போல புலம்பாநின்ற ராமனை நோக்கி லக்ஷ்மணன் "புருஷோத்தமா! தைரியத்தைக் கைக் கொள்வாயாக. தருமம் தெரிந்த உன்னைப் போன்றவனுக்கு புத்தி எவ்வளவும கலக்கமுறத் தகாதல்லவோ? ராவணன் சீதையை இம்மூன்று உலகினுள் எங்குக்கொண்டு வைத்திருந்த போதிலும் இனி உயிர் பிழைத்திருக்கப் போகிறதில்லை. அவனிருப்பிடம தெரியவேண்டியதொன்று தவிர நமக்கு மற்றெதுவும தேவை இல்லை. ராவணன் சீதையை எடுத்துக் கொண்டு ஓடிப்போய் இந்திரன தாயான அதிதியின கர்ப்பத் தில புகுவானாயினும் அவ்விடத்திலும சீதையைக் கொண்டா னாயின் அவனைக் கொன்று விடுவேன. மகானுபாவனே! தைரியம நன்மையை விளைவிக்க வல்லதாகையால் அதைக் கைப்பற்றின் நிச்சயமாகக் காரியசித்தி உண்டாகும். பூஜிக்கத் தகுந்த ராமா! உற்சாகத்தைக் காட்டினும் மேலான பலம்

ஒன்றுமே இல்லை. அதையுடையவனுக்கு உலகத்தில பெறக்கூடாதது எதுவுமில்லை. ஆகையால நீ உற்சாகத்தைக் கைப்பற்றி துக்கத்தைப் புறக்கணித்து இந்த மன்மத வியாபாரத்தை வெல்லுவாயாக. மகாபிரபாவம் உடையவனும் பேரறிஞனுமான நீ உன்னையே மறந்திருக்கின்றனை, இது தகுதியன்று" என்று கூறிச் சமாதானப படுத்தினன.

உடனே தைரியமடைந்த ராமன மிகுந்த உற்சாகங் கொண்டு பம்பாஸரஸ்ஸைக்கடந்து சென்று, லக்ஷ்மணனுடன் கூடி அவ்வனம் முழுமையும் திரிந்து சீதையைத் தேடிக் காணாமையால் வருத்தம் மேலெழுப பெற்று வேகமாகச் சென்றனன. லக்ஷ்மணன சீதாவியோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கும் ராமனுக்கு ராஜநீதி முதலிய தருமங்களை எடுத்துரைத்தும், தன் பலத்தை வெளியிட்டும் அவனுடைய துக்கத்தை யடக்கிப பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தனன.

இப்படியிருக்க, சுக்கிரீவனென்கிற குரங்கரசனொருவன் மிகவும பலவானான தன மூத்தோனான வாலியிடம அச்சமுடையவனாகி ருச்சியமூகமலையினருகில் உள்ள பம்பா தீரத்தில உலாவிக் கொண்டிருக்கையில, அந்த ராம லக்ஷ்மணர்கள் கையில் அழகிய வில்லைப்பிடித்து வருவதுகண்டு மிகவும பயப்பட்டு ஒன்றும் செய்யத் தோனறாமல் சிந்தையிலாழ்ந்தனன். அவனும் அவனது மந்திரிகளான வானரர்களும் வெகுநாழிகையாகப பம்பா தீரத்தில திரிந்துகொண்டிருந்த ராம லக்ஷ்மணர்களைக்கண்டு, வாலியால் அனுப்பப்பட்டு முனிவேடம் பூண்டு தங்களை வதைக்க வந்தவர்களென்று நினைத்து மிகவும் திகிலடைந்து அம் மதங்கரது ஆச்சிரமத்திற்குள் பிரவேசித்தனர்.

முதல் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது ஸர்க்கம்

சுக்கிரீவன் அனுமானை ராமலக்ஷ்மணர்களிடம் அனுப்புதல்.

சுக்கிரீவன் மிகவும் பயந்து தன் மந்திரிகளான வானர வீரர்களுடன் பற்பல மரங்களையும் மலைகளையும் தாவிக் குதித்துத் தாண்டி ருச்யமூகமலையின் மற்றொரு பக்கத்திலுள்ள தாழ்வரையில் இறங்கினன். அச்சமயம் அவனது மந்திரிகளில் பேசுவதில் நிபுணனான அனுமான் சுக்கிரீவனை நோக்கி "வானரக்கோனே! நீங்கள் எல்லாரும் வாலி நிமித்தமாக இங்ஙனம் மனம் தத்தளிப்பது சரியல்ல; இந்த ருச்யமூக மலையில் வாலியால் எள்ளளவும் நமக்குப் பயமில்லை. உன் தமையனான வாலியோ குரூரமான நடத்தையும் காட்சியு முடையவன். அத்தகைய குறி இவர்களிடத்தில் எனக்குப் புலப்படவில்லை. நல்லியற்கையுடையவனே! உன் மனைவியை அபகரித்த பாபாத்துமாவான வாலியின் குணக்குறிகள் இவர்களிடத்தில் காணப்படவில்லை. ஆஜானுபாஹுக்களாயும், அழகிய விசாலமான செந்தாமரைக் கண்களையுடையவர்களாயும், வில் வாள் அம்புகள் முதலியவற்றைத் தரித்துத் தேவகுமாரர்கள்போல விளங்கும் இவர்களைப் பார்த்து நீ இத்தகைய சந்தேகம் கொள்ளலாமா? ஆ! ஆ! உன் குரங்குத் தனமை நன்கு வெளியாயிற்றே! நீ விஷய விசாரம் செய்து மனத்தை நிலைப்படுத்திக்கொள்ளாமல் தடுமாறுகின்றனையே! இதுவென!" என்றனன்.

சுக்கிரீவன் அனுமானுடைய சுபமான வார்த்தைகளைக் கேட்டு அனுமானைப் பார்த்து "வாலி மாறுவேடம் பூண்டு எதிரில் வருகிறானென்று நான் பயப்படவில்லை. அவன் இந்தப் புருஷ திலகர்களை ஒருக்கால் என்னைநோக்கி அனுப்பி யிருக்கலாமென்று சந்தேகிக்கிறேன். 'இப்படிப்பட்ட புருஷர்கள் வாலிக்கு வாய்க்கவழியில்லை' என்னில் அரசர்களுக்கு சிநேகிதர்கள் பலர் இருப்பார்கள். ஆகையால் அவர்கள் விஷ

யத்தில் நம்பிக்கை வைக்கலாகாது. அவர்கள் பல உபாயங்களைச்செய்து சத்துருக்களைக் கொல்லப்பார்ப்பார்கள். வாலி இவ்விஷயத்தில் மிகவும் வல்லவனாகையால் இவவித உபாயத்தைகொண்டு என்னை முடிக்க எண்ணிலும் ஒக்கும். ஆகையால அனுமானே! நீ ஒரு சாதாரணமானவனைபபோல் வேடம் தரிதது அவர்களிடம சென்று அவர்கள் பேசும் பேச்சுக்களாலும், செய்யும செயகைகளாலும் அவர்களது உட்கருததை நனகு உணாந்து கொண்டு வருவாயாக. அவர்களது மனதில கெட்ட நினைவு இருககுமாயின் அதைப் போக்கத் தக்க நலல வார்ததைகளாலும, புகழ்ச்சியுரைகளாலும் அவர்களுககு நல்ல அபிபபிராயத்தை உண்டு பண்ணி அவாகளை எனக்கு அனுகூலமாய இருக்குமபடி நீ செய்ய வேண்டும். அவர்களுககு நலல எண்ணம இருக்குமாயின் அப்பொழுது அவர்களது வரவிற்கு யாதுகாரணமென்பதைக் கேட்டுத தெரிநதுகொளவாயாக" என்றனன். வாயு குமாரனை அனுமானும் 'அபபடியே செய்கிறேன்' என்று கூறி ராம லக்ஷ்மணர்களிருககுமிடததிற்குப போயினன்.

இரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

மூன்றவது ஸர்க்கம்

அனுமான் ராம லக்ஷ்மணாகளோடு சம்பாஷித்தல்

அனுமான் வானர உருவததை விட்டு சநநியாசி வேடம் பூண்டு மிகுந்த விநயததுடன் ராமலக்ஷ்மணர்களை வணஙகி இனிதான உரைகளைசசொல்லி அவர்களைப் புகழ்ந்தனன். அவன் அவர்களை நோக்கி "ராஜரிஷிகளைப போலவும் தேவதைகளைப் போலவும் விளஙகுகிற நீஙகள் மிகவும் பயஙகரமான இவ்வனத்திற்கு எப்படி வந்தீர்கள்? சூரிய சந்திரர்களைப்போல் விளங்கும நீஙகள் இந்திரனது தனுசைப்

பராக்கிரமமுடைய ராமன் இப்பொழுது வனத்தில் திரியும் குரக்கரசனான சுக்கிரீவனைச் சரணம் அடைகின்றனன். இவன விஷயததில் சுக்கிரீவன் அருள்புரிய வேண்டும்" என்றனன்.

அனுமான லக்ஷ்மணனது வார்த்தைகளைக் கேட்டு மிக வும் வியந்து "ஆ! இப்படிபபட்ட மகானுபாவர்களான உங் களை சுககிரீவனே நேரில் தேடிக்கொண்டு வந்து பார்க்க வேண்டும். நீங்கள் அவனது பாக்கிய வசத்தினால் அவ னுக்குத் தரிசனம் கொடுக்க வந்தீர்கள். அந்த சுக்கிரீவன் தனதண்ணனான வாலி தன் மனைவியை அபகரிததுத தன்னை மிகவும் வஞ்சிததுத் துரத்துகையில ராஜ்ஜியம் கைசோரப பெற்று அவனுக்குபபயந்து வனததில திரிகின்றனன். அவன் நிச்சயமாக எம்முடன் கூடிச் சீதையைத் தேடுவதில் உங்களிரு வருக்கும் உதவிசெய்வான். ஆகையால் சுக்கிரீவனிடம செல் வோம் வாருஙகள்" என்றுகூறி சந்நியாசி வேடததைவிட்டுத் தன் சுயரூபத்தையடைந்து அவர்களை முதுகின்மீதேற்றிக் கொண்டு மிகவும சந்தோஷமாக சுக்கிரீவனது இருப்பிடமான ருச்சியமூக மலைக்குச சென்றனன.

நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

ஐந்தாவது ஸர்க்கம்.

ராமனும் சுக்கிரீவனும் அக்கினி சாக்ஷியாக சிநேகம் செய்து கொள்ளல்

அனுமான் சுக்கிரீவனையடைந்து தான் லக்ஷ்மணனிடம் கேட்டபடி ராமனது வரலாறுகளையும பராக்கிரமங்களையும் அவர்கள் அவனை நாடி வந்த காரணத்தையும் விஸ்தாரமாகக் கூறி, அவர்களை எதிர்கொண்டு பூஜிக்கும்படி சொலலினன்.

சுக்கிரீவன் சந்தோஷ முற்றவனாகி ராமலக்ஷ்மணரிடம் தனக்குண்டாயிருந்த பயம் நீங்கபபெற்று அவர்களைப் பூஜித்த

பின் ராமனை நோக்கி "பிரபூ! கேவலம் குரங்கான என்னோடு உம்மைப் போன்றவர் சிநேகம் செய்ய விரும்புவது எனக்கே ஆச்சரியமாயிருப்பதோடு உயர்ந்த லாபமுமாயிருக்கின்றது. உமக்கு சிநேகம் செய்துகொள்ள இஷ்டமாயின் இதோ கையை நீட்டுகிறேன. உமது கையால் என் கையைப் பிடித்து இந்த சிநேகததைக் கடவாதிருக்குமபடி திடமான ஏற்பாடு செய்வீராக" என்றனன்.

ராமன் மனதில சந்தோஷம் மிகப்பெற்று அவன் கையைப் பிடிததுக் கொணடதல்லாமல் அவனையே அழுந்தக் கட்டிக் கொணடனன். பிறகு அனுமானுல் கொண்டு வரப் பட்ட நெருப்பை இடையில் வைதது அதன் சாக்ஷியாக இருவரும் சிநேகம செயது கொண்டனா.

பிறகு சுக்கிரீவன் ராமனைப் பார்த்து "என் அருமையான தோழரே! இனி உமது சுகதுக்கங்களும் எனது சுகதுக்கங்களும் ஒனறே. ராமா! எனதணணன் எனனை வஞ்சிதது என் மனைவியை அபகரித்துக்கொள்கையில், நான் அவனிடம் பயப்பட்டு வருந்தி புகக்கூடாத இவ்வனததில புகுந்து திரிந்து உன்னைச சரணமடைகிறேன. எனக்கு 'அஞ்சேல்' என்று அபயம் கொடுப்பாயாக" என்று கூறுகையில், ராமன் சுக்கிரீவனைப் பார்த்து "வானரர் தலைவா! உன் மனைவியை அபகரித்த வாலியை நான் எனது பாணங்களால் கொன்று விடுகிறேன். இனி நீ அவனைப்பற்றிப் பயப்படவேணடிய தில்லை" என்று கூறினன்.

இஙஙனம் சுக்கிரீவனும் ராமனும் சிநேகம் செய்து கொள்ளும் சமயததில் சீதையின் இடக்கணணும், வாலி ராவணன் இவர்களது இடக்கண்களும் ஒரே காலததில் துடித்தன.

ஐந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஆறவது ஸர்க்கம்

சுக்கிரீவன் ராமகாரியத்தைச்செய்வதாகப் பிரதிக்கினைசெயதல்

சுககிரீவன ராமனைப் பார்தது "ராமா! என் மநதிரிகள் அனைவரிலும மேனமையுற்ற இநத அனுமான உன்வரலாறு களை எனககுச சொலலினன. நீ உயிரககுயிரான சிதையை இழநது பரிதபிககினறனே. இனி நீ கூடிய சிககிரததில அவளை அடையப் போகிறாய். உன் மனைவி பாதாளததி லிருபபினும ஆகாயத்திலிருப்பினும் மற்றும எவவிடததி லிருபபினும் நான் கணடுபிடித்துக் கொணடுவந்து கொடுக் கிறேன். விஷம கலநத தினபணடததைத தினறால எப படியோ அபபடியே உன் மனைவியைத திருடிககொணடு போனவன் எவனுயினும அவளைத தனவசததில நிலைநிறுத திக்கொளள முடியாது. இனி நீ கவலையை ஒழிப்பாயாக.

ராவணன் சிதையைககொணடு போகுமபோது "ராமா! லக்ஷ்மணா!" என்று கூககுரலிட்ட ஓர அழகிய பெண மணியை நான அவவரக்கனது மடியில துடிததுக்கொண டிருககக்கணடேன. ஊகிததுபபாாககையில அவளே சிதை யென்று இபபோது தோனறுகிறது. அபபொழுது அவள் நான்கு வானரர்களுடன் கூடியிருக்கும என்னைப பாாததுத தன் ஆபரணஙகளை ஓர் துணியில மூட்டையாககககட்டி என் னிடம விழுமபடி எறிந்தனள. அவைகளை இதோ கொண்டு வருகிறேன. நீ பார்தது அடையாளம கணடுகொள்வாயாக" என்று கூறி வேகமாக ஓடித் தன் குகையினின்றும் தான் பததிரமாக வைத்திருந்த சிதையின் அழகிய ஆபரண மூட்டையைக கொண்டுவந்து காட்டினன்.

ராமன் அதைப் பார்ததவுடனே சிதையை நினைத்து மனமுருகி மெய் மறந்து வாயவிட்டலறித தரையில வீழ்ந் தனன். பிறகு அவன லக்ஷ்மணனை நோக்கி "லக்ஷ்மணா! சிதையின இந்த ஆபரணங்களைக் காண்பாயாக. அவள்

இவற்றைப் புலைவை பசுந்தரையில எறிந்திருப்பதால் இவை ஒன்றும் நசுங்கவில்லை போலும்" என்றனன.

ராமன இங்ஙனம சொல்லுகையில லக்ஷமணன "ராமா! நான சீதையின தோளவளைகளையும குண்டலங்களையும் மறியேன. தினந்தோறும பாதங்களில பணிந்து வந்தனம் செய்து கொண்டிருந்தேனுகையால அவள காலகளில அணியும் சிலமபு தண்டைகளைமாத்திரமே அறிவேன" என்றனன்.

பிறகு ராமன தைரியமுற்றுச் சுக்கிரீவனை நோக்கி "வானரா கோமானே! சீதையைத திருடிச்சென்ற ராக்ஷசன் எங்கிருக்கின்றான்? அவன சீதையை எவவிடம் கொண்டு சென்றனன்? அவன நிமித்தமாக நான சமஸ்த ராக்ஷசா களையும நாசம செய்கிறேன். இது நிச்சயம. சிக்கிரம அவ்வரக்கன் இருக்குமிடத்தை எனக்குச சொல்லுவாயாக. அவனை இபபொழுதே யமபுரத்திற்கு அனுப்பிவிடுகிறேன" என்றனன.

ஆருவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஏழாவது ஸர்க்கம்

ராம சுக்கிரீவாகள் ஒருவருக்கொருவர் பிரதிக்கினை செய்துகொள்ளுதல்.

சுக்கிரீவன் ராமனைப் பார்த்து "பாபிஷ்டனை ராவணனது சாமர்த்தியமாவது பராக்கிரமமாவது எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. எனினும் நீ உன் சோகத்தை விடுவாயாக. நான் சத்தியமாகச சொல்லுகிறேன் கேள். சீதையை நீ அடையும்படி தகுந்த முயற்சிகளைச் செய்கிறேன். வானர சேனைகளைக் கொண்டுபோய் ராவணனை அவன் பரிவாரங்களோடுகூடக் கொன்று விரைவில் உன்னைச் சந்தோஷப் படுத்துகிறேன். நானும் உன்னைப்போலவே மனைவியைத் துறந்து வருந்தித்

தவிக்கிறேன். ஆனால் உன்னைபபோல் இப்படி துக்கிக்கவில்லை. தைரியத்தைக் கைவிடவும் இல்லை. நான் கேவலம் ஓர் குரங்கே யாயினும என் மனைவியைப்பற்றி உனனைப்போல் இபபடி துக்கிக்கவில்லை. மகா தீரனான நீ இங்ஙனம வருநதலாகாது. சோகத்தைவிட்டுத தைரியததைக் கைபபற்றுவாயாக" என்று பலவாறு கூறித் தேற்றினன்.

ராமன் சுக்கிரீவனுடைய தேறுதல் மொழிகளினால் உற்சாகமடைந்து எபபொழுதுமுள்ள தைரியததையடைந்து அவனை நோக்கி "நண்ப! நீ ராவணன எங்கிருக்கிறானென்பதையும் சீதை எங்கே இருக்கிறாளென்பதையும் தெரிந்து தேடும்பொருட்டு முயற்சிகளைச் செய்வாயாக. நான் வாலியைக கொன்று உனக்கரசளிபபதாக இப்பொழுதே பிரதிக்கினை செய்து சத்தியத்தின்மேல் ஆணையிடுகிறேன்" என்று அருள்கூர்ந்து மொழிந்தனன்.

இங்ஙனம் ராம சுககிரீவர்கள ஒருவருககொருவர் சிநேகம் செய்துகொண்டு சமமான தம தமது துக்கங்களைச சொலலிக் கொண்டனர். சுக்கிரீவன ராமனது வார்த்தைகளைக கேட்டு அபபொழுதே தன் காரியம் நிறைவேறினாற்போல மன மகிழச்சியடைந்தான்.

ஏழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

எட்டாவது ஸர்க்கம்.

சுக்கிரீவன் தன் சோகத்தின் காரணத்தை ராமனுக்குத் தெரிவித்தல்

சுக்கிரீவன் ராமனைப பார்த்து "ராமா! உன்னைப்போன்றவர் உதவியாய இருக்கையில் தேவராஜ்ஜியமேயாயினும் பெறு சாத்தியமேயல்லவா? பிரபுவே! இனி என் குரங்கு ராஜ்ஜியததைப பெறுவது பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? இனி என் வருதததகிற்குக் காரணம் கூறுகிறேன் கேள்.

எனதண்ணன் என் மனைவியை அபகரித்துக்கொண்டு என்னையும் அடித்துத துரத்திவிட்டபடியால் நான் இந்த ருச்சியமூகமலையில மிகுந்த பீதியுடன் அலைந்து திரிந்துகொண்டிருக்கிறேன். ராமா! நீ எல்லா உலகஙகளுக்கும அபயம் அளிப்பவன். ஆகையால உன்னிடம் அடைக்கலம் புகுந்த என்னை அஞ்சலென்ன வேணடும்'' என்று வேண்டினன்.

ராமன் 'ஏற்கனவே நாம் பிரதிக்கினை செய்திருந்தும் இப்படிக கேட்கிருனே' என்று நினைததுப புன்னகைகொணடு "அந்த வாலியை நிசசயமாக என் கூரிய பாணங்களைப் பிரயோகிதது வதைத்துவிடுகிறேன்" என்று மீண்டும் பிரதிககினை செய்தனன்.

சுக்கிரீவன் தைரியமடைந்து "ராமா! முன்பு வாலி என்னை இளவரசுப்பட்டத்தினின்றும் நீக்கி மிகக்கொடிய வார்த்தைகளைப் பேசி ராஜ்ஜியத்தினின்றும் துரத்திவிட்டனன். மேலும் என் உயிர்க்குயிரான மனைவியையும் அபகரித்துக்கொண்டு என் நண்பர்களையும் சிறையிலடைத்தனன. இத்துடன் நில்லாமல் என்னைக்கொல்வதற்காகவும் முயறசிசெய்துகொண்டு இருக்கிருன். ஆகையால் ராமா! நான் பரம காருணிகனுன உன்னைப் பாாத்ததும் நீ வாலியினுல் ஏவப்பட்டு என்னைக் கொல்ல வந்தவனென்று சந்தேகிதது மிகவும் பயந்துவிட்டேன். எனக்கு இந்த அனுமான் முதலியவர்களைததவிர வேறு எவரும் துணைவரல்லர். இவர்களது உதவியினுல் தான் நான் இதுவரை இவ்வளவு கஷ்டத்தையடைந்தும் சரீரத்தில் பிராணனை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

ராமா! வாலி மிகுந்த பலமுள்ளவன். எனக்குக் கொடிய பகையாளி. அவன முடிந்த பின்பே என் துக்கம் தீர்ந்து எனக்குச் சுகம் உண்டாகும். ஆகையால் இவ்விஷயததில நீயே எனக்குக் கதி'' என்றனன்.

ராமன் சுக்ரீவனை நோக்கி "உனக்கும் வாலிக்கும் எந்தக் காரணத்தினால் விரோதம் உண்டாயிற்று! அதை உள்ளபடி எனக்குச் சொல்லுவாயாக. பிறகு ஒரே பாணத்தால் அவனை ஒழித்துவிடுகிறேன்" என்று கூற; சுக்ரீவன் பரமசந்தோஷமடைந்து ராமனிடம் தனக்கும் வாலிக்கும் ஏற்பட்ட விரோதத்தின் காரணத்தை உள்ளபடி சொல்லத் தொடங்கினன்.

எட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

ஒன்பதாவது ஸர்க்கம்.

வாலி தனக்குச் செய்த அபராதங்களை சுக்கிரீவன் ராமனிடம் விண்ணப்பம் செய்தல்.

ராமா! முன்பு என் தந்தையும் நானும் வாலியை மிகவும் கௌரவித்துக் கொண்டிருந்தோம். அவர் மரணமடைந்த பின் மந்திரிகள் மூத்தவனை வாலிக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்து என்னை இளவரசனாக்கி வைத்தனர்.

அச்சமயம் ஒரு நாள் துந்துபி என்னும் அரக்கனுடைய மூத்த குமாரனை மாயாவி என்பவன் எல்லாரும் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது நடு இரவில் கிஷ்கிந்தைக்கு வந்து கர்ஜித்துக்கொண்டு வாலியைச் சண்டைக்கு அழைத்தனன். வாலி மிகுந்த கோபமடைந்து அந்நள்ளிரவில் அவனோடு யுத்தத்திற்குப் போயினன். அவன் அங்ஙனம் தனித்துச் செல்வதைப் பொறுக்கமாட்டாமல் நான் அவனைப் பின் தொடர்ந்து சென்றேன். எங்களிருவரையும் கண்ட மாயாவி பயப்பட்டு அதிவேகமாக ஓட நாங்களும் அவனைவிட வேகமாக அவனைப் பின் தொடர்ந்து ஓடினோம்.

ஓடுகையில் அந்த ராக்ஷசன் கற்களால் மூடப்பட்டு புகமுடியாததான ஓர் பெரிய குகையில் புகுந்துவிட்டனன்.

நாங்களிருவரும் அப்பிலத்துவாரத்தின் சமீபத்தில் வந்து சேர்ந்ததும் வாலி என்னை நோக்கி "நான் பகைவனைக் கொன்றுவருமளவும் வரையில் நீ இக்குகையின் வாயிலில் காத்திருப்பாயாக" என்று கூறி அக்குகையில் பிரவேசித்தனன்.

பிறகு ஒருவருஷகாலம் நான் அக்குகையின் வாயிலில் காத்திருந்தும் வாலி திரும்பி வராததாலும், அக்குகையினின்றும் நுரையுடன் கூடின சிவந்த ரத்தம் வெளிவந்ததையாலும், அசுரர்கள் கர்ஜிக்கும் சத்தத்தைக் கேட்டபடியாலும் வாலி அவர்களால் அடிபுண்டு மாண்டான் என்று நிச்சயித்து மலைபோன்ற ஓர் பாறையால் அக்குகையின் வாயிலை மூடிவிட்டு மிகுந்த வருத்தத்துடன் அண்ணனுக்கு ஜலதர்ப்பணம் செய்துவிட்டுக் கிஷ்கிந்தைக்கு வந்து சேர்ந்தேன்.

பிறகு மந்திரிகள் வாலி இறந்தானென்பதாக என்னிடமிருந்து தெரிந்துகொண்டு எல்லோருமகூடி சம்மதியுடன் எனக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்தனர். ராமா! நான் இங்ஙனம் நியாயத்தின்படி அரசாண்டுவருகையில் வாலியும் தன்பகைவனை மாயாவியைக்கொன்று வெளிப்போந்து நான் அரசனாகி ஆட்சி செய்வதைக்கண்டு கண்கள் சிவக்கப்பெற்று என்னைப் பலவிதமாகத் திட்டினன்.

அச்சமயம் சகலவிதமான சைன்னியங்களுடனும் மந்திரிகளுடனும் கூடியிருந்த நான் அவனை எளிதில் அடித்துத் துரத்த வல்லமையுடையவனாயிருந்தும் அங்ஙனம் செய்யாமல் மூத்தவன் என்கிற மரியாதையால் அவனை வணங்கிவேண்டிக் கொண்டும் அவன் என்னை ஆசீர்வதியாமல் கோபத்தினால் கண்சிவக்கப்பெற்று கடுஞ்சொற்களால் வைதனன்.

ஒன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பத்தாவது ஸர்க்கம்.

சுக்கிரீவன் தான் வாலியை வேண்டிக்கோண்டும், வாலி தயை இல்லாமல் தன்னை விரட்டி அடித்ததைக்கூறுதல்.

ராமா! நான் வாலியை வணங்கி "அண்ணா! நான் பிலத்துவாரத்தில் ஒருவருஷம் காத்திருந்து, நீ வராமற்போனதுடன் அதினின்றும் ரத்தப்பிரவாகம் வந்ததையால் மிகவும் பயந்து ஓர்பாறையால் அதன்வாயை மூடிக் கிஷ்கிந்தைக்கு ஓடிவந்தேன். ராஜ்ஜியம் அரசனின்றி இருப்பதால் கெடுதி நேரிடுமென்று மந்திரிகள் என்னை அரசனாக்கினர்களேயன்றி நான் வேண்டவில்லை. ஒருக்கால் என்மேல் தப்பிதம் இருப்பினும் நீ அதைப்பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும். நீயே அரசனும் பூஜிக்கத் தகுந்தவனுமாவாய், நீ இல்லாமையால் நான் அரசனாய் இருந்து ராஜ்ஜியத்தைப் பாதுகாத்தேன். இனி நீயே அரசன். நான் பழையபடி உனக்குக் கீழ்ப்பணிந்து நடக்கிறேன். என்னை மன்னித்துப் பழையபடி சிநேகமாய் இருப்பாயாக. இதோ உன்னைக் கைகூப்பி வணங்குகிறேன். நான் ராஜ்ஜிய ஆசையால் உன்னை வஞ்சித்து அரசைக் கைப்பற்றவில்லை" என்று விநயமுடன் மொழிந்தனன்.

நான் இவ்வளவு தூரம் சிநேகபாவம் விளங்கச்சொன்ன போதிலும் வாலி திருப்தியடையாமல் என்னை அதட்டிச் 'சீ' என்று வைது சொல்லக்கூடாத கெட்ட வார்த்தைகளைச் சொல்லிப் பட்டணத்து ஜனங்களையும் மந்திரிகளையும் வரவழைத்து "இந்த சுக்கிரீவன் ராஜ்ஜிய ஆசையால் என்னை வஞ்சித்து நான் இறந்துவிட்டதாக உங்களிடம் கூறி அரசைக் கைப்பற்றினன். ஆகையால் இவன் சகோதரத்துரோகி; பாபிஷ்டனான இவனை இப்பொழுதே தண்டிக்கப்போகிறேன்" என்று கூறிக் கொஞ்சமேனும் தயையில்லாமல் என்னை ஒரே வஸ்திரத்துடன் அடித்துத் துரத்தி விட்டனன். பிறகு

என் மனைவியையும அபகரிததுக்கொண்டு என்னை எவ்விதத் திலும் கொலல வழிதேடினன்.

"ராமா! வாலி புககக்கூடாததான இந்த ருச்சியமூக மலையில் அதுமுதல் நான்வாசம் செயகிறேன். நான் ஒருகுற்றமும் செய்யாதிருப்பினும எனக்கிந்த கஷ்டம் நோந்தது. வாலியிடம் பயந்து பரிதபிக்கும் எனக்கு நீ இரங்கி அருள்புரிய வேணடும" என்றனன.

ராமன் இஙஙனம் சுக்கிரீவன் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டு "தோழனே! இனி நீ பயபபட வேணடியதில்லை. துக்க சமுததிரததில் மூழ்கியிருக்குமுன்னை அதினின்றும் கரையேற்றுகிறேன். நிசசயமாக உனது கோரிக்கை நிறைவேறப் போகிறது. வாலி இனி ஒழிநததாகவே நீ நினைபபாயாக" என்று கூறினன.

பத்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பதினோராவது ஸர்க்கம்.

ராமனுக்கு சுக்கிரீவன், வாலிக்கு மதங்கசாபம் நேர்ந்த விதத்தைக் கூறி அவனது பராக்கிரமங்களைக் கூறுதல்.

பிறகு சுக்கிரீவன் ராமனைப் பார்த்து "நண்பனே! நீ கோபமுறுவாயாயின் உன் கூரிய பாணஙகளால் உலகங்களையெல்லாம் கொளுததிவிடுவாயென்பது நிசசயம். எனினும் வாலியின் பலததையும பராக்கிரமததையும் தைரியததையும் மனவூககததுடன் கேட்டு அதன் பிறகு செய்யவேணடியவற்றைச் செய்வாயாக. வாலி சூரியன் உதயமாவதற்கு முன்பே எழுநது சந்தியாவந்தனததிற்காக நான்கு சமுத்திரங்களுக்கும் ஆயாசமின்றிச் சென்று சுகமாகவே போய்க் கொணடிருப்பான். மிகப பெரிய மலைச்சிகரங்களை வேகத்துடன மேலெழும்படி விட்டுப் பிடித்துககொள்வான்.

ஆயிரம் யானை பலம் கொண்டவனான துந்துபி என்னும் மிகக்கொடிய ஓர் ராக்ஷசன் கர்வம் கொண்டு வரம் பெற்ற மகிமையால் மெய்மறந்து சமுத்திர ராஜனைப் போருக்கழைத்தனன். கடலரசன் அவனைப் பார்த்து "நீ சண்டையில் வல்லவனாகையால் உன்னை எதிர்த்துப் போர்செய்ய எனக்கு வல்லமை இல்லை. ஆனால் சிவனுக்கு மாமனான 'இமவான்' என்னும் மலையரசன் உன்னோடு சண்டைசெய்ய வல்லவன். அவனிடம் சென்று உன் பராக்கிரமத்தைக் காட்டுவாயாக" என்று சொல்லி அனுப்பிவிட்டனன்.

உடனே துந்துபி பர்வதராஜனை இமவானிடம் சென்று கர்ஜனை செய்து யுத்தத்திற்கழைத்தனன். அம் மலையரசன் அவனைப்பார்த்து "துந்துபீ! நான் சண்டையில் சாமர்த்தியமுடையவனன்று. தவிர, என்னிடத்தில் ரிஷிகள் வாசஞ்செய்கிறார்களாகையால் எனக்கு யுத்தம் செய்ய சாத்தியமில்லை. உனக்கு யுத்தஞ்செய்ய விருப்பமுளதாயின் கிஷ்கிந்தைக்குச்சென்று மிகுந்த புஜபல பராக்கிரமமுடைய வானர ராஜனான வாலியுடன் சண்டை செய்வாயாக. அவன் எப்பொழுதும் எப்படிப்பட்டவருக்கும் எதிரிடக்கூடாத சூரன்" என்றனன்.

உடனே துந்துபி கோபாவேசமுற்று ஓர் எருமையின் உருவம் தரித்துக் கிஷ்கிந்தாபுரிக்குப் போயினன். அவன் அங்குச்சென்று பூமி அதிரும்படி பேரிவாத்தியம்போல் பெருஞ் சப்தத்துடன் கர்ஜித்தனன். அச்சமயம் அந்தப் புரத்தினின்றும் தன் காதலிமார்களுடன் வெளிவந்த வாலி அவனை நோக்கி "அடேய்! துந்துபீ! நீ மிகப் பலம் கொண்டவனென்பது எனக்குத் தெரியும். நீ என் பட்டணம் நடுங்கும்படி இங்ஙனம் கர்ஜ்ஜிப்பதேன்? நீ உயிர் பிழைக்க விரும்புவாயாயின் சீக்கிரம் ஓடிவிடுவாயாக" என்று ஆரவாரித்து உரைத்தனன்.

இதைக்கேட்ட துந்துபி கண்கள் சிவக்க "வானரனே! நீ இங்ஙனம ஸ்திரீகளின் முன்பு அவர்கள மயங்குமபடியான வார்த்தைகளைச சொலவது யுகதமனறு. ஐயோ பாவம! நீ இபபொழுது மதன கேளிவிலாசததில ஈடுபட்டுக்கொண் டிருநதாய்போலும! நீ சென்று இன்றிரவெல்லாம் உன் உயிர்க் காதலிமார்களுடன் மன்மத சுகததை யநுபவிததுவிட்டு உடனே என்னுடன் சண்டைக்கு வருவாயாக. நீ எபபடி யும் முடிந்துபோகப்போகிறுயாகையால் நீ உன் ஆயுட்காலத தில் செய்யவிரும்பி யிருக்கும் எல்லாவற்றையும உடனே செய்து யுத்ததிற்குத தயாராகவிருப்பாயாக. அதுவரை உனககுக கெடு கொடுக்கிறேன்" எனறு ஏளனமாக உரைத தனன்.

இதைக்கேட்ட வாலி மனம் பொறுக்கமாட்டாமல் தன் காதலிகளை அந்தபபுரததிற் கனுப்பிவிட்டு மிகுந்தகோபத துடன் முன் தனககு தேவேந்திரன் கொடுதத காஞ்சன மாலையை யணிந்து துந்துபியை எதிர்த்துச்சென்றனன். பின்பு வாலிக்கும் துந்துபிக்கும் பயங்கரமான மல்லயுத்தம் நடநதது. முடிவில வாலியினுல துந்துபி சரீரம் முழுவதும் முறியும்படி பிசையப்பட்டு மரணமடைந்து தரையில் வீழ்ந் தனன். வாலி அந்த துநதுபியின் பூதாகாரமான சரீரத்தைக் கைகளால எடுதது இபபடியும் அபபடியும ஆட்டி ஒரே வேகத் தில் ஒரு யோசனைதூரம் போய்விழும்படி வீசி எறிந்தனன்.

அங்ஙனம் எறியப்பட்ட துந்துபியின் வாயிலிருந்து ரத்தத்துளிகள் காற்றினுல் தள்ளுண்டு மதங்கமாமுனிவரின் ஆச்சிரமத்தில் போய்விழுந்தன. இதைக்கண்ட அம்முனிவர் மிகுந்த சீற்றங்கொண்டு தன் ஞான திருஷ்டியினுல் வாலி இங்ஙனம் செய்தானென்பதை யுணர்ந்து "எவனுல் இவ்விதம் ரத்தபிந்துக்கள் பரிசுத்தமான என் ஆச்சிரமத்தில தெளிக்கப் பட்டதோ அவன் இனி என் ஆச்சிரமத்திலும் அதைச்சுற்

றினும் யோசனை தூரத்திற்குள்ளும் வருவானாயின் அவன உடனே மரணமடையககடவன். அவனைசசேர்ந்த வானரர் களும் இபபொழுதே இவவனத்தைவிட்டுப போவாாகளாக. மீறினால அவர்களையும சபிததுவிடுவேன. இச்சாபம் நடந தைககு வர ஒருநாள கெடு கொடுததேதன்" என்று கொடிய சாபமிட்டனா. உடனே அவவனத்திலுளள வானரர்களெல லாம வாலியினிடம ஓடி இசசாபததைக கூறினாாகள. அவன் மதஙகரிடம அபபொழுதே ஓடிசசென்று கைகூப்பிய வணா ணம "சுவாமி! சாபவிமோசனததை அருளவேணடும்" என்று வேணடியும் அவர் அவனைக கவனிக்காமல தனது ஆச் சிரமததுக்குச் சென்றனர்.

பிறகு வாலி சாபபயததினால இவவிடததிற்கு வருவ திலலை. அதற்காகவே நான் என் மநதிரிகளுடன் இஙகு வசிககிறேன. வாலியால் முடிந்த துந்துபியின் பெருத்த சரீரம் உலர்ந்த எலும்புகளுடனகூடி ஓா மலைசசிகரமபோல் அதோ இருக்கிறது பாா. அதை அவன அனாயாசமாக வீசி எறிவான.

இதோ பெருத்த ஏழு மராமரஙகள் (ஆசசாமரஙகள்) இருக்கின்றன பார். இவைகள் கிளைத்துத்தழைததது விளஙகு வதைக கவனி. வாலி இவைகளில் ஒரு மரத்தை வெறும் கை பலததால் பிளந்து அந்த மரத்தில் பாணமும் அதன் இறகுகளும் வெளிப்பட்டுத தோன்றும்படி அபபுறம்சென்று மற்றொரு மரததில் பொததுககொள்ளுமாறு பாணப் பிரயோ கம் செய்யவல்லவன். இம்மரஙகளில் ஒன்றை அசைப்பானா யின அது இலைகள் யாவும் உதிர்ந்து மொட்டையாகிவிடும். இதுவே வாலியின் பராககிரமமாகும். அப்படிப்பட்ட நிக ரற்ற பராக்கிரமமுடைய வாலியை நீ எப்படி யுத்தத்தில் வெல்லபபோகிறாய்?" என்று வினவினன்.

லக்ஷ்மணன் புன்சிரிப்புடன் சுக்கிரீவனை நோக்கி "என்ன காரியம் செய்தால் 'இவன் வாலியைக் கொல்ல வல்லவன்' என்று உனக்கு நம்பிக்கை உண்டாகும்?" என்றுகேட்க; சுக்கிரீவன் "லக்ஷ்மணா! இவ்வாச்சா மரங்களில் ஒன்றை ஒரு பாணத்தால் ராமன் பிளப்பானாயின் அதுபோதும். அடிபட்ட துந்துபியின் எலும்புக்குவியலை ஒரு காலால் எடுத்து இருநூறு வில்லளவு தூரம் போய்விழும்படி வேகத்துடன் வீசி எறிந்தாலும் போதும். அப்பொழுதே ராமன் வாலியைக் கொல்ல வல்லவன் என்கிற நம்பிக்கை எனக்குண்டாய்விடும்" என்றனன்.

பின்னும் சுக்கிரீவன் "ராமா! மிகுந்த பலமுடைய வாலி இதுவரை எவரிடத்திலும் தோல்வியடைந்ததில்லை. தேவதைகளாலும் செய்யமுடியாத அரியபெரிய காரியங்களை அவன் அநாயாசமாகச் செய்து முடிக்க வல்லவன். அவனுடைய வல்லமைகளை எனக்குத் தெரியும். உன் பராக்கிரமத்தை மாத்திரம் நான் இதுவரையில் பார்த்ததில்லை. வாலியின் பயங்கரமான கொடிய செயல்களை நினைத்து நான் பயந்து இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறேனே தவிர, உன்னை அவமதிப்பதற்காகவாவது, உன்மேல் நம்பிக்கையில்லாமைபற்றியாவது நான் சொல்லவில்லை. உன் கம்பீரமான தோற்றமே நீ நீறுபூத்த நெருப்பைப்போன்ற தேஜஸ்ஸை உடையவன் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றது" என்றனன்.

உடனே ராமன் சுக்கிரீவனுக்கு நம்பிக்கை உண்டாகும் வண்ணம் அத் துந்துபியின் சரீரத்தைக் கால் கட்டை விரலால் அவலீலையாக எடுத்து ஆட்டுவித்துப் பத்து யோசனை தூரத்திற்கப்புறம் போய் விழும்படி வீசி எறிந்தனன்.

இதுகண்ட சுக்கிரீவன் ராமனைப்பார்த்து "நண்பனே! முன்பு இந்த சரீரம் ரத்தத்தால் நனைந்து மாம்சமும் நிறைந்

திருந்ததுபற்றி அதிக பளுவாய் இருந்தது இப்பொழுது உலர்ந்துபோய் இருப்பதால் இலேசாகி இருந்ததலால் உன்னால் சுலபமாக வீசி எறியப்பட்டது; இதனால் உன் பலம் அதிகமா? வாலியின் பலம் அதிகமா? என்கிற சந்தேகம் தீராததாகவே யிருக்கிறது. ஆகையால் ஒரு ஆச்சா மரத்தை பாணத்தால் பிளப்பாயாக. அப்பொழுது பலாபலம் நன்கு வெளியாகும். நிச்சயமாக உன்னால் இந்தக்காரியத்தைச் செய்யமுடியும். எனினும் நான் இங்ஙனம் உன்னைக் கேட்பது எனக்குச் சந்தோஷம் உண்டாவதற்கன்றி உன்னைப் பரீக்ஷிப்பதற்காகவன்று. நீ பராக்கிரமத்தில் நிகரற்றவனென்பதை நான் அறிவேன்" என்றனன்.

பதினோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம்

ராமன் ஏழு மராமரங்களைத் துளைத்தலும் வாலி சுக்கிரீவர்களின் முதல் யுத்தமும்.

உடனே ராமன் ஒரு பாணப் பிரயோகம் செய்ய அது ஏழு ஆச்சா மரங்களையும் பிளந்து அந்த மலைச்சாரலையும் பிளந்துகொண்டு பூமியுள் புகுந்து மீண்டும் வெளிப்பட்டு ராமனது அம்பறாத் தூணியில் புகுந்தது. உடனே சுக்கிரீவன் அளவற்ற மகிழ்ச்சியடைந்து ராமனுக்கு அஞ்சலி செய்து சாஷ்டாங்கமாக அவனை நமஸ்கரித்தனன். மீண்டும் அவன் ராமனைப்பார்த்து "ஒப்பற்ற வீரனே! ஒரே பாணத்தால் ஏழு பெரிய ஆச்சா மரங்களையும் மலையையும் பூமியையும் பிளந்து விட்டனையே. இப்படிப்பட்ட உன்னை முன்னின்று எதிர்க்கக்கூடியவன் எவன்? தேவேந்திரனோடுகூட தேவதைகளனைவரும் சேர்ந்து வரினும் யுத்தத்தில் நீ எல்லாரையும் வதைக்கக்கூடியவன். உன்னை நண்பனாகப் பெற்றமையால்

இப்பொழுதே என் துக்கம் தீர்ந்துவிட்டது. இதோ இப் பொழுதே நீ வாலியைக் கொன்றுவிடுவாயாக'' என்றனன்.

உடனே ராம லக்ஷ்மணர்கள் பின்தொடர சுக்கிரீவன் கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்றனன். அங்கோர் காட்டில் மரங் களின் மறைவில் ராமன் ஒளிந்திருந்தனன். சுக்கிரீவன் பெருத்த கர்ஜனைசெய்து வாலியைச் சண்டைக்கழைத்தனன். பிறகு வாலிக்கும் சுக்கிரீவனுக்கும் பயங்கரமான மல்லயுத்தம் நடந்தது. இருவரும் உள்ளங்கைகளாலும் முஷ்டிகளாலும் ஒருவரை யொருவர் அடித்துக்கொண்டனர். அச்சமயம் அந்த வாலிசுக்கிரீவர்களிருவரும் அசுவினி தேவதைகளைப் போல ஒருவரை யொருவர் நிகர்த்திருக்கக்கண்டு வாலி இன்ன வன் என்கிற அடையாளம் தெரியாமையால் ராமன் பாணத்தை விடுவதற்கு மனமில்லாமல் இருந்தனன்.

இதற்குள் வாலியால் மிகவும் அடிக்கப்பட்ட சுக்கிரீவன் தோல்வியடைந்து இளைப்புற்றுச் சரீரமெங்கும் ரத்தம் பெருகப்பெற்றுப் பயந்து மதங்காச்சிரமத்தை நோக்கி வேகமாக ஓடினன். வாலி சாப பயத்தினால் அங்குச் செல்ல முடியாமல் திரும்பிப் போயினன்.

ராம லக்ஷ்மணர்கள் தன்னை நோக்கி வருவதைக்கண்ட சுக்கிரீவன் வெட்கித் தரையைப் பார்த்த வண்ணம் "ஐயோ! ராமா! என்னை இப்படியும் பரிபவப்படும்படி செய்யலாமா? அப்பொழுதே 'என்னால் வாலியைக் கொல்லமுடியா' தென்று சொல்லிவிடக்கூடாதா'' என்றனன்.

ராமன் அவனை நோக்கி "சுக்கிரீவா! அலங்காரத்திலும் வேஷத்திலும் உருவத்திலும் நடையிலும் குரலிலும் நீயும் வாலியும் ஒருவரை யொருவர் ஒத்திருக்கிறீர்களாகையால் உங்கள் 'இருவருள் இன்னவன் வாலி, இன்னவன் சுக்கிரீவன்' என்பதை என்னால் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. இந்த

சந்தேகத்தில் நான பாணப்பிரயோகம் செய்தால் அது ஒருக் கால் உனமேல்பட்டு எங்கு அனர்ததம் நேருமோ எனப பயந்து நான் வாளா விருந்து விட்டேன்.

ஆகையால இப்பொழுதே மீண்டும் வாலியுடன் யுத்தம் செய்யச் செலவாயாக. இச்சமயம் உன்னை நான் அடை யாளம் தெரிந்துகொளள இநத கஜபுஷ்பி யென்னும் ஒஷ தியைக் கழுததில் கட்டிக்கொள்வாயாக. இனி நிச்சயமாக வாலியை ஒரே பாணததினுல் கொன்று பூமியில்விழுந்து புரளச்செயகினறேன்" எனறனன். சுக்கிரீவன் சமாதான மடைந்து அடையாளமுமம பூணடு வாலியுடன் சணடை செய்ய மீண்டும் கிஷ்கிந்தைதகருச் சென்றனன்.

பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

பதின்மூன்றுவது ஸர்க்கம்

ராம சுக்கிரீவர்கள் மீண்டும் கிஷ்கிந்தைக்குப் போதல்.

அவர்கள் மூவரும் அநேக ஆறுகுளங்களையும், குன்று களையும கடந்து பல காட்டுமிருகங்களையும அழகிய பறவை களையும பார்த்துக்கொணடே கிஷகிந்தையை அடைந்தனர். வழியில் ஓர் அழகிய ஆச்சிரமததைக்கண்ட ராமன் சுக்கிரீ வனை நோக்கி "இந்த அழகிய மரஙகளடர்ந்த ஆச்சிரமம் யாருடையது?" என்று கேட்க; சுககிரீவன் "ராமா! இந்த இடத்தில் ஸபதஜனஙகளெனனும் முனிவர்கள எழுவர் வாசம் செயதுகொண்டிருந்தனர். அவர்கள் மிகுந்த கொடிய விரதங்களை யனுஷ்டிததுத தலைகீழாக ஜலததில இருந்து தவம செய்து வந்தனர். இங்ஙனம் எழுநூறு வருஷங்கள் அவர்கள தவம் செயது சரீரததுடனே சுவர்க்கம் சென்ற னர். தேவாசுரர்களாலும் இதில நுழைய முடியாது. இதில் அப்ஸர ஸ்திரீகள் நர்த்தனம் செய்யும் ஓசையும், கீத ஒலியும், சுகந்த பரிமளத்துடன் எப்பொழுதும் கேட்டுக்கொண்டிருந்த

லால் இது மிகவும் பரிசுத்தமானது. ஆகையால் நீங்களிரு வ்ரும் உங்கள காரிய சித்தியின் பொருட்டு அநத ரிஷிகளைக குறிதது நமஸ்காரம் செயவீர்களாக" என்றனன்.

ராம லக்ஷ்மணர்கள அங்ஙனமே அமமுனிவர்களை நமஸ்கரிததுச சீககிரமாக சுககிரீவனுடன் கிஷ்கிந்தையை அடைந்தனர்.

பதின்மூன்ருவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பதினன்காவது ஸர்க்கம்

சுக்கிர்வன் வாலியைச் சண்டைக்கழைக்க பயப்படுகையில் ராமன் அவன் பயத்தைப் போக்குதல்.

இச்சமயம் சுக்கிரீவன் ராமனைப பார்தது "ராமா! முன்பு நான் உனவார்ததையில் நம்பிக்கை வைதது வாலியுடன் தைரியமாகச் சண்டைக்குப் போய் மிகவும பரிபவமடைந்து திருமபினேனுதலால் இபபொழுது சிறிது அசசமாகவே இருககினறது" என்றனன்.

ராமன் அவனை நோககி "நண்ப! இந்த கஜபுஷ்பிமாலை உன் கழுததில் இருபபதால நான் சுலபமாக உனனை அடையாளம் தெரிநதுகொணடு உன பகைவனுன வாலியைத தவருமல் முடிதது விடுகிறேன். நீ தைரியமாக வாலியைச் சண்டைககு அழைபபாயாக" என்று கூறித் தான முன்பு மறைந்திருநத மரங்களினிடையில ஒளிந்து கொண்டனன்.

உடனே சுக்கிரீவன் பெருத்த சிம்மநாதம் செய்து வாலியை யுத்தததிற்கு அழைத்தனன.

பதினன்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பதினைந்தாவது ஸர்க்கம்

வாலி சண்டைக்குப் புறப்படுகையில் தாரை வேண்டாமென்று தடுத்தல்.

சுக்கிரீவனது கர்ஜனையைக் கேட்ட வாலி மிகுந்த கோபாவேசம் கொண்டு மிகவும் வேகமாகச் சண்டைக்குப் புறப்பட்டனன். அச்சமயம் அவன் மனைவியான தாரை மிகவும் பயந்து அவனை நோக்கி "நீ ரோ ஷ ந் த ம ா! உன் கோபத்தைவிட்டுத் தொலைப்பாயாக. உனக்குச் சுக்கிரீவனோடு சண்டைசெய்ய விருப்பமுளதாயின் நாளை விடியற்காலம் செய்வாயாக. இப்பொழுது நீ செல்வது எனக்கு யுக்தமாகத் தோன்றவில்லை. ஏனெனில் சற்று முன்பு உன்னால் நன்கு முறியடிக்கப்பட்டுப் பரிபவமடைந்து விரைந்தோடிப்போன சுக்கிரீவன் மீளவும் உடனே சண்டைக்கு வருவதை யோசித்தால் இவனுக்கு ஏதோ ஒரு பெரிய சகாயம் இருக்குமோ வென்று சந்தேகம் உண்டாகின்றது. அவன் உன்னைக் காட்டிலும் பலமுள்ள வேறொரு துணைவனுடைய சகாயம் கொண்டே உன்னைச் சண்டைக்கழைக்கின்றானென்று நன்கு தெரிகிறது.

நான் சொல்வது பொய்யல்ல. இவ்விஷயத்தைப்பற்றி நமது குமாரனான அங்கதன் எனக்குச் சொல்லி யிருக்கின்றனன். அவன் விளையாடுவதற்காகக் காட்டிற்குச்சென்றபோது அவனது சினேகிதர்களால் இவ்விஷயத்தை யறிந்து வந்து சொல்லினன். மகா பராக்கிரமசாலிகளான ராம லக்ஷ்மணர்கள் அயோத்தியிலிருந்து வந்து சுக்கிரீவனுடன் சிநேகம் செய்து கொண்டார்களாம். அவர்கள் அவனுக்கு உதவி செய்யப்போகிறார்களாம். அந்த ராமன் எவராலும் யுத்தத்தில் ஜெயிக்க முடியாதவனாம். ஆகையால் நீ அந்த ராமனை விரோதித்துக் கொள்ளவேண்டாம். உடனே சுக்கிரீவனை

மனனித்து அவனுக்குப் பழையபடி இளவரசுபபட்டம் கட்டி நீயும ராமனோடு சிநேகம செயதுகொளவாயாக.

எப்படி யிருந்தாலும சுக்கிரீவன் உனக்குத் தம்பி. உனக்குப் பூமியில அவனைபபோனற உறவினன எவனுமகப படான. அவனை உடனே நீ வரவழைத்து சிநேகம செயது கொணடு சநதோஷமாக அரசாள்வாயாக. நான சொன்ன வார்த்தைகளை நீ கேட்டு அதனபடி நடந்தால உனக்குச் சுக முணடாகும. கோபத்தையே பின தொடர்ந்து செலவது சரியல்ல. நீ இந்திரனை யொதத பராக்கிரமமுடையவனாயி னும தசரத குமாரனான ராமனோடு போராடுவது சரியல்ல. அவனை உனனால வெலல முடியாது" என்று இதமான வார்த்தைகளை எவவளவு கூறினும வாலிக்கு முடிவுகாலம சமீபித்துவிட்டபடியால அவனுக்குத தாரையின் பேச்சுகள ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை போலாயின.

பதினைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

பதினாறவது ஸர்க்கம்

வாலி சுக்கிரீவாகள் மீளவும் யுத்தம் செய்யும்போழுது ராமன் வாலியின்மேல் பாணப்பிரயோகம் செய்தல்.

இங்ஙனம் கூறக்கேட்ட வாலி தாரையை அதட்டி "அழ கிய முகமுடையவளே! அற்பனான என் தமபி சிமடடநாதம செய்து என்னைச் சண்டைககழைக்கும்போது நான் எப்படிப பொறுத்திருக்கமுடியும்? இதைவிட எனக்கு மரணமே மேலானது. நீ பயநத சுபாவமுடையவளாதலால் உனக்கு இது தெரியாது. ராமனால் எனக்குக கெடுதி உணடாகு மென்று நீ சிறிதும் வருநதவேண்டாம. தருமங்களை யுணர்ந்த ராமன் நிரபராதியான (ஒரு குற்றமும் செய்யாத) என்னை ஒருபோதும் கொலலமாட்டான். நான சுக்கிரீவனைக்

கொல்லாடல் அவனது ஆணவத்தை மாத்திரம் அடக்கப் போகிறேன். நீ உன்னுடனிருக்கும் ஸ்திரீகளுடன் அந்தப் புரம் போவாயாக" என்றனன்.

தாரை அதற்குமேலொன்றும் சொல்ல முடியாதவளாய் வாலியை அணைத்து அவனுக்கு க்ஷேமமுண்டாகவேண்டுமென்று வாழ்த்தித் தன் இருப்பிடத்திற்கேகினள். வாலியும் சுக்கிரீவனை எதிர்த்துச் சென்றனன்.

பிறகு அந்த வாலிசுக்கிரீவர்கள் பௌர்ணமியினது சந்திரனும் சூரியனும்போல் மேன்மேலும் வளர்ந்து மிகவும் பயங்கரமாகக் கொடிய யுத்தம் செய்தனர். சிறிது நேரத்தில் வாலி பலம் பெருகப்பெற்றனன். சுக்கிரீவன் வாலியிடம் சண்டை செய்யமுடியாமல் தவித்து வீரியம் குறையப் பெற்றனன்.

பிறகு இருவரும் நகங்களாலும் குத்துவரிசைகளாலும் முழந்தாள்களாலும் கால்களாலும் கைகளாலும் ஒருவருக்கொருவர் அடித்துக்கொண்டு பயங்கரமான சண்டை செய்தனர். பிறகு மரங்களைப் பிடுங்கி யுத்தம் செய்தனர். அச்சமயம் சுக்கிரீவன் பலம் குன்றி வாலியின் முன்நிற்க முடியாமல் தவித்து நாற்றிசைகளையும் அடிக்கடி நோக்கினன். அப்பொழுது ராமன் தனதிருப்பிடத்தினின்றும் கொடிய விஷமுள்ள சர்ப்பம்போன்ற ஓர் பாணத்தை வாலியின்மீது பிரயோகிக்க அது வாலியின் மார்பில் பாய்ந்தது. உடனே மிகுந்த பலவானான வாலி ஒளிமழுங்கி நினைவு தவறிக் கீழே விழுந்தனன். அவன் ரத்தவெள்ளத்தில் மூழ்கிக்கிடந்த கிடை மிகவும் கோரமாயிருந்தது.

பதினாறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பதினேழாவது ஸர்க்கம்

வாலி ராமனை நிந்தித்தல்

வாலி அங்ஙனம ராமபாணததால் அடிபட்டுத தரையில் வீழ்நதிருபபினும சீக்கிரம் உயிரை விடாமல ராமனைப் பாாத்து "ராமா! நீ நற்குலததில் பிறநது நல்விரதஙகளை ஆசரிததுச் சிறந்த அரசனாய விளங்குகினறனை. அபபடிப் பட்ட நீ, நான உனனை எதிரிடாமல மற்றொருவனோடு சணடை செய்கையில எனனை அம்பினால் அடிததனையே! இதனால் உனக்கென்ன பெருமை உணடாயிற்று! ராமா! உன்னுடைய மேலான குணஙகளையும் நல்லொழுககஙகளையும, சததியம் தருமம முதலிய சிறநத யோககியதைகளையும தாரை மிகவும் கொணடாடி எனனைப போகவேண்டாமென்று தடுதத போதிலும் நான் கேளாமல் எனக்கு நீ ஏதும கெடுதி செய்ய மாட்டாயென்று நமபி சுககிரீவனோடு யுததம செயதேன். நான் வேறொருவனுடன யுததம் செய்து பராக்காயிருக்கையில் நீ எனனை ஒனறும செய்யமாட்டாயென்று நினைததிருநதேன். இபபொழுது உன்னுடைய அதர்மமான செயகையினின்றும் நீ புத்திகெட்டவனெனறும, நல்ல மனிதரைபபோல் வேடம் தரித்து தர்மவானென்று நடிததது நீறுபூதத நெருப்புப் போன்ற பாபிஷ்டனென்றும் தெரிந்து கொணடேன்.

நான் உன் தேசத்திலாவது பட்டணததிலாவது ஒரு அபகாரமும செய்யவில்லை. உன்னை நான் எவ்விததததிலும் அவ மானிக்கவில்லை. இப்படி ஒனறும் செயயாமல காயகளையும் வேர்களையும தின்றுகொண்டு காட்டில திரியும் தனமை யுள்ள ஓர் கேவலமான குரஙகானவனும் உன்னோடு எதிர்த் துச் சண்டை செய்யாதவனும் மற்றொருவனோடு சண்டை செய்து கொண்டிருந்தவனும், ஒருபாபத்தையுமறியாதவனு மான என்னை நீ அடித்த காரணம் என்ன?

பூமி, பொன, வெள்ளி இமமூன்றும சண்டைககுக் காரணமாய இருபபவை. அவைகளிலாவது அல்லது இக காட்டிலுள்ள எனது இதர வஸதுககளிலாவது உனககு ஏதேனும விருப்பம உணடா? உனககு எவவிதத தீஙகும் செயயாத என்னை நீ அடிதது ஙிநதைதக கிடமாயினை.

'அரசாகளான எங்களுககு வேட்டையாடுவது வழககம் தானே' என்று சொலவாயாயின உனனைப போன்றவர்களுககு எனதோல மானதோலைபபோல உடுககத தககதன்று. எனது ரோமங்களும சிறிதும பிரயோஜனப படாதது. எனது எலுமபுகள யானை யெலுமபுகளைபபோல உபயோகபபடுபவை யலல. என மாமசமும உணணத தகுந்ததன்று. இபபடி ஒன்றுககுமுதவாத என்னை வீணுகக் கொனறனை. எல்லாம அறிந்த தாரை இதமும் சததியமுமான வார்ததைகளையே எனக்குச் சொல்லினள. நான அவறறைக் கேளாமல எனகால விததியாசததால யமனிடம வநதுஙினறேன.

ஏ ராமா! நீ தெரியாமல் பிறர்க்குக கெடுதி செய்பவன். அன்னியாக்கு அபகாரம் செயகையே உன பிழைப்பு. மேலுக்குச சாதுவாய் இருபபவன போல் நடிககும குடிலன். இபபடிப்பட்ட கொடிய பாபிஷ்டனுன நீ மகானுபாவனுன தசரத மகாராஜன் வயிற்றில எபபடிப் பிறந்தாய? ராமா! நீ உண்மையான பராககிரமமுடையவனுயின் எனமுன் நின்று எதிாததுச சண்டை செயதிருபபாய. நீ அபபடிச செய்திருப் பின் வெகுவிரைவில யமபுரம சென்றிருபபாய். மதுபானம் செய்து மெயமறநது நித்திரை செய்பவனை சர்ப்பம கடித்துக் கொல்வது போல நீ என கணணுக்குப் புலபபடாமல் என்னை வஞ்சனையால கொன்றனை.

நீ முதலில சீதையைத தேடிக்கொடுக்க வேண்டு மென்று என்னிடம் ஒரு வாாததை சொலலி யிருப்பாயாகில்,

அந்த ராவணன் சீதையை சமுத்திர ஜலத்திலாவது இன்னும் மற்ற எவ்விடத்திலாவது ஒளித்து வைத்திருப்பானாயினும் நான் ஒரே நாளில் அவளைக் கொண்டுவந்து கொடுத்திருப்பேன். ராவணன் இந்நேரம் உயிரை இழந்திருப்பானே. நீ அங்ஙனஞ் செய்யாமல் ராவணனை வெல்ல துர்ப்பலனான சுக்கிரீவனைத் துணைவேண்டி என்னை இவ்விதம் மாய்த்தனை. நான் கேட்ட வினாக்களுக்குத் தகுந்த சமாதானம் உன்னால் சொல்லக்கூடுமாயின் நான் உயிரை விடுவதற்கு முன் சீக்கிரம் சொல்வாயாக" என்றனன்.

பதினேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

பதினெட்டாவது ஸர்க்கம்

ராமன் வாலிக்கு மறுமொழி கூறுதல்.

இங்ஙனம் தன்னைக் கண்டபடி தூஷித்த வாலியை நோக்கி ராமன் "வானரசிரேஷ்டனே! நீ உண்மைதெரியாமல் என்னை இங்ஙனம் நிந்தித்துப் பேசுதல் சரியல்ல. நீ குரங்குத்தன்மையால் இப்படிச் சொன்னாயல்லது வேறில்லை. இப்பூமண்டலமெல்லாம் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசர்களுக்குச் சொந்தமானதாய் இருக்கிறது. இதை இப்பொழுது பரதன் தருமத்துடன் பரிபாலித்து வருகிறான். அவனது கட்டளையை ஏற்றுக்கொண்டு நாங்களும் (துஷ்ட நிக்ரஹ சிஷ்ட பரிபாலனம்) துஷ்டர்களைக் கொன்று சாதுக்களைக் காப்பதாகிற தருமத்தை நடத்தி வருகிறோம்.

நீயோ அதர்மமும் கெடு நடத்தையும் உடையவன். காம வியாபாரமே உனக்கு முக்கியம். உனக்கு சுக்கிரீவன் தம்பியானமையால் மகனைப்போன்றவன். அவனது மனைவி உனக்கு மருமகளாக வேண்டும். நீ அப்படிப்பட்ட சுக்கிரீவனது மனைவியான ருமையை அபகரித்து அவளிடத்தில்

காமத்தினால் ரமித்துக்கொண்டிருக்கின்றனை. நீ இங்ஙனம் தம்பியின் மனைவியோடு கூடி விபசாரம் செய்தாயாகையால் நான் உன்னைத் தண்டித்தேன். எவனொருவன் தன் மகளையும், சகோதரியையும், தம்பியின் மனைவியையும் காமத்தினால் புணர்வானோ அவனுக்கு மரணமளிப்பதே தகுந்த தண்டனை யென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

மேலும் சுக்கிரீவன் எனக்கு லக்ஷ்மணனைப்போன்று ஒழிக்கமுடியாத உயிர் நண்பன். அப்படிப்பட்டவனுடைய மனைவியை அபகரித்த உன்னை நான் கொன்றுவிடுவதாகப் பண்டே பிரதிக்கினை செய்திருக்கிறேனாகையாலும், தம்பியின் மனைவியைப் புணரும் பாபிஷ்டனுக்கு வதமே தண்டனை என்று தரும சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்டிருத்தலாலும் நான் உன்னைக்கொன்றது எவ்விதத்திலும் சிறந்த தருமமேயன்றி வேறல்ல. மேலும் நீ என் நண்பனது விரோதியாதலால் உன்னைக் கொல்வதால் உனது பாவம் நசித்துப்போவதன்றி நீ சுவர்க்கமும் அடையப்போகிறாய். இங்ஙனம் நான் உன்னைத் தண்டியாமல் விடும்பக்ஷத்தில் நான் உன்னுடைய பாவத்தை அடையவேண்டி வரும். ஆகவே நான் செய்த சிறந்த தரும காரியமானது மனு தரும சாஸ்திரத்தை யனுசரித்தது.

மேலும் இன்னொரு விஷயமும் கூறுகிறேன் கேள். நான் மறைந்து உன்னை அடித்தேனென்றும் எதிரில் நின்று யுத்தம் செய்தால் நான் நிச்சயமாக இறந்துபோயிருப்பேனென்றும் கூறினையல்லவா? மனிதர்கள் மறைந்திருந்தாவது புலப்பட்டுக்கொண்டாவது வலைகளாலும், கயிறுகளாலும், பலவகைப் பட்ட கபடவியாபாரங்களாலும் காட்டிலிருக்கும் அநேக மிருகங்களைப் பிடிக்கின்றனர். மேலும் மாம்சம் விரும்புவோர் வனத்தில் மிருகங்களை ஓடிக்கொண்டிருக்கும்போதும், பயந்திருக்கும்பொழுதும், ஏமாறியிருக்கும்பொழுதும், மன

ஊக்கத்துடனிருக்கும்பொழுதும் யதேஷ்டமாகக் கொல்கின்றனர். இவ்விஷயத்தில் தோஷமொன்றும் கிடையாது.

நீயும் ஒரு மிருகமாகையால், நீ என்னோடு சண்டை செய்துகொண்டிருப்பினும், சண்டை செய்யாதிருப்பினும், ஆலோசிக்கவேண்டியதில்லை. ஆகையால் நீ சுக்கிரீவனோடு சண்டை செய்துகொண்டிருக்கும்பொழுது உன்னை நான் அம்பினால் அடித்ததில் யாதும் தவறில்லை. நீ என்னை இங்ஙனம் தூஷிப்பது சிறிதும் தருமமல்ல" என்றனன்.

இங்ஙனம் ராமன் கூறினதும் வாலி மனம் தெளியப்பெற்று ராமன் தன்னைக்கொன்றதில் சிறிதும் தோஷமில்லையென்று தெளிந்துகொண்டு தான் அவனை அவமதித்துப் பேசினதற்கு மிகவும் வருத்தமடைந்தனன்.

பிறகு வாலி ராமனைப்பார்த்து "புருஷோத்தமா! நான் அறியாமையால் உன்னைப் பலவாறு நிந்தித்துவிட்டேன். என் பிழை பொறுத்து என்னைக்காத்து ரக்ஷிப்பாயாக. இப்பொழுது நான் இறப்பதைப்பற்றி எனக்குச் சிறிதும் வருத்தமில்லை. என தருமைக் குமாரனை அங்கதனைக் குறித்தே கவலைப்படுகிறேன். ஒன்றும் தெரியாத இளம் பிள்ளையான எனது குமாரனை நீ பாதுகாக்க வேண்டும். நீ சுக்கிரீவனைப்போல அங்கதனையும் பாவித்து பரத லக்ஷ்மணர்களிடத்தில் உனக்கு எவ்வளவு பிரீதி உள்ளதோ அவ்வளவு பிரீதியை அவர்களிடத்தில் வைக்க வேண்டும். சுக்கிரீவன் என்மேல் உள்ள கோபத்தினால் தாரையைக் கேவலமாக நடத்தா வண்ணம் நீ பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

நான் உன்னால் மரணமடைய வேண்டுமென்று எனக்கு விருப்பமிருந்தபடியால் என்னைத் தாரை எவ்வளவு தூரம் வேண்டாமென்று தடுத்த போதிலும் சண்டைக்கு வந்து உன்னால் அடிபட்டு உயிரைவிடுவதற்கு ப்ராப்திபுடையவனாயினேன்" என்றனன்.

ராமன் வாலியை நோக்கி "நீ கூறியபடியே அங்கதனை நான் பாதுகாக்கிறேன். தாரை சுக்கிரீவனால் கௌரவிக்கப் பட்ட போகிறாள். வானரத்தலைவனே! தண்டிக்கப்பட்டவன் தன் அபராதத்திற்குத் தகுந்த தண்டனையைப் பெறுகையால் பாபம் தொலையப்பெற்றுச் சுவர்க்கமடைவானென்று சாஸ்திரம் கூறுகிறபடியால் நீ இப்பொழுது நற்கதி அடையப் போகிறாய். இனி உன் மனக்கவலையை ஒழிப்பாயாக. இதெல்லாம் பூர்வ ஜன்ம கர்மங்களின் பயனே ஆகும்" என்றனன்.

ராமன் இங்ஙனம் சொல்லக்கேட்ட வாலி மிகவும் திருப்தி அடைந்து "பிரபு! தேவேந்திரனை யொத்த பராக்கிரமமுடைய உனது பாணத்தினால் அடிபட்டு நினைவு தெரியாமல் உன்னை நான் மிகவும் தூஷித்துப் பேசினதுபற்றி நீ என்னை மன்னிக்கும்படி மீண்டும் வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்" என்றனன்.

பதினெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்

மரணமடைந்த வாலியிடம் தாரை வருதல்.

வாலி ராமனாலடியுண்டு மாண்டானென்பதை வானரர்களால் கேள்விப்பட்ட தாரை மிகுந்த விசனத்துடன் அலறி ஓடி வந்தனள். அதைக்கண்ட வானரர்கள் "தாரையே! சீக்கிரம் உன் பிள்ளையான அங்கதனை அழைத்துக்கொண்டு ஓடிப்போவாயாக. யமன் ராமனென்னும் உருவத்துடன் வந்து வாலியைக் கொன்றதைக் கண்ட வாலியின் சைன்னியங்களான வானர வீரர்கள் பீதியுடன் நாலுக் கோருவராகச் சிதறி ஓடுகின்றனர். நீ அங்கதனை அதி ஜாக்கிரதையாகக் காப்பாற்றுவாயாக. ஐயோ! சுக்கிரீவனும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் இங்கு வந்து நம்மை நலியப் போகிறார்களே!" என்று கூறினர்.

அது கேட்ட தாரை "மகா பலிஷ்டனான வாலியே இறந்த பின் ராஜ்ஜியம் எதற்கு? இனி என் பிள்ளையால் எனக்கென்ன பயன்? இந்த சரீரமே எனக்கெதற்கு? நானும் அந்த ராம பாணத்திற்கே இலக்காகி என் கணவனது பாத மூலத்திற்கே போய்ச் சேருவேன" என்று கூறி, வாயிலும் வயிற்றிலும் தலையிலும் மாறிமாறி அடித்துப் புலம்பிக் கொண்டு துக்கம் பொறுக்க முடியாமல் 'ஓ' என்று ஓலமிட்ட வண்ணம் ஓடி வந்து, தரையில் வீழ்ந்து மூர்ச்சித்துக் கிடக்கும் வாலியைக் கண்டனள்.

பின்னுமவள் ராமலக்ஷ்மணர்களையும் மைத்துனனாகிய சுக்கிரீவனையும் கண்டு தன் கணவனிடத்திருந்த தோஷத்தை நினைத்து அவன் தண்டிக்கப்பட்டது நியாயமென்று உணர்ந்து ராமனிடம் தப்பிதமில்லையென்று நினைத்து அவனிடம் சிறிதும் துவேஷம் பாராட்டவில்லை.

பிறகு தாரை தன் கணவனைக் கிட்டி அவனை உற்றுப் பார்த்துத் தான் வந்திருப்பது அவனுக்குத் தெரியாமையால் இறந்துவிட்டனனென்று மிகுந்த வருத்தத்துடன் மூர்ச்சித்துத் தரையில் வீழ்ந்தனள். பிறகு தெளிந்து கணவனது பேரைச் சொல்லிப் புலம்பிக் கண்ணீர் பெருக்கினள்.

இங்ஙனம் புலம்புகின்ற தாரையையும் அருகில் முகம் வாடி நிற்கும் அங்கதனையும் கண்ட சுக்கிரீவனுக்கு மிகுந்த துக்கம் உண்டாயிற்று.

பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபதாவது ஸர்க்கம்

தாரை புலம்புதல்.

பிறகு தாரை வாலியை அழுந்தக் கட்டிக்கொண்டு மிகவும் வருந்தி "ஓ வீரர்களின் தலைவனே! ஐயோ! என்

இங்ஙனம தரையில் விழுததபபட்டிருக்கின்றனே? என்னைத தனியேவிட்டு நீ மாததிரம சுவர்ககததிற்குச செலவது தருமமோ? ஐயோ! நீ இலலாமல் நான எபபடி இனி சநதோஷமாய் இருப்பேன? ஒருவராலும இதுவரை வெலல முடியாமலிருந்த உனககு இததகைய கதியா நேரவேணடும்! என துககததை யான எபபடிப் பொறுபபேன? நீ சுககிரீவ னது மனைவியை அபகரிததுககொணடதுமலலாமல அவனை யும் ஊரைவிட்டு ஓட்டினை. அதன பலனே உனககு இப பொழுது கிடைததது. நீ இபபொழுது சுவாக்கம சென்று பலவகைப போகஙகளையனுபவிதது அபஸர ஸதிரீகளைக கூடிக் களிக்கப போகின்றனே.

ஐயோ! நான இதுவரை எபபொழுதும் துககமென்பது இன்னதென்று தெரியாமலிருநது இபபொழுது திடீரென்று துகக சமுததிரததில மூழகுமபடி நேரநதுவிட்டதே! வீரனான அங்கதன் இதுவரை உன்னால செலவமாக வளாககப பட்டவனாகையால சுகததிறகே தகுநதவனன்றி கஷ்டத தைச் சிறிதும அனுபவிககப பொறுககமாட்டான. இனி அவன சுககிரீவனால அடிக்கபபட்டு எனனபாடு படபபோகி றானோ!" என்று புலமபி அஙகதனைப பாாதது "குழந்தாய! தந்தையை யடிபணிநதுகொள்வாயாக" என்றுகூறி, மீணடும் வாலியை விளிதது "நீ வெகுதூர தேசததிற்குப் பிரயாண மாகப் போகிறாயாகையால் உன் குமாரனை உச்சி மோந்து ஆசி கூறி சமாதானபபடுத்துவாயாக" என்றனள்.

மீண்டும் தாரை சுக்கிரீவனை நோக்கி "சுக்கிரீவா! உன் விரோதி வாலி மாண்டொழிந்தனன். இனி நீ உன் மனோ ரதம் ஈடேறப பெற்று ராஜ்ஜியாபிஷேகம் செய்துகொண்டு சுகங்களை யனுபவிப்பாயாக"என்றுகூறி, மறுபடியும் வாலியை நோக்கி "அன்பிற்கிடமானவனே! என்னிடததிலும், அங்கத னிடத்திலும் அளவுகடநத பிரீதியுடைய நீ இங்ஙனம்

எங்களை விட்டு எங்கே போயினை? நாங்கள் உனக்கென்ன தீங்கிழைத்தோம்? அப்படி ஏதாயினும் நான் தெரியாமல் உனக்கு அபராதம் செய்திருப்பேனாயின் இதோ உன்னை வணங்கி வேண்டிக் கொள்கிறேன். என்னை மன்னித்துக் கொள்வாயாக" என்று மிகவும் பரிதாபமாகப் புலம்பிக் கொண்டு வாலியின் பக்கத்திலிருந்து கொண்டு தானும் உயிரை விட்டுவிட நிச்சயித்துக் கொண்டனள்.

இருபதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

இருபத்தோராவது ஸர்க்கம்

அனுமான் தாரைக்கு நல்ல வார்த்தைகளைச் சொல்லுதல்.

பிறகு அனுமான் தாரையை மெல்ல மெல்ல இனிய உரைகளால் சமாதானப்படுத்த முயன்று "தாரே! இவ்வுலகில் ஒவ்வொருவனும் தன் கருமபலனை யனுபவிக்கிறானன்றி ஒருவனால் மற்றொருவனுக்கு நன்மையாவது தீமையாவது உண்டாகின்றதென்று நினைக்கக்கூடாது. ஆகவே, வாலியும் தன் கரும பலத்தினால் மாண்டானே யன்றி சுக்கிரீவனாலன்று. நீ 'நான் எந்த கருமத்தினால் எந்த லோகத்திற்குப் போவேனோ?' என்று உன்னைப்பார்த்து நீ துக்கித்துக் கொள்ளவேண்டியிருக்க உன்னைப்போன்ற மற்றொருவனைப் பார்த்து ஏன் துக்கப்படுகின்றனை? மேலும் காயம் அநித்தியமானது. என்றைக்காயினும் மரணம் அடைவது ஒவ்வொருவனுக்கும் இயற்கையாக ஏற்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் ஒருவன் மரணம் அடைவதைப்பற்றி வருந்தவே கூடாது.

உனக்குப் பிள்ளை இருக்கிறானாகையால் நீ உடன்கட்டை ஏறுதல் கூடாது. அங்கதனைப்பற்றி நீ உயிர்விடலாகாது. வாலியோ இப்பொழுது ராம பாணத்தால் அடியுண்டு உத்தம

டான லோகஙகளைப் பெற்றனன. ஆகையால அவனைபபற்றி வருநதுவது சரியலல. அஙகதனைககொணடு வாலிக்கு தகன சடஙகுகளைச் செயவித்து அவனுக்கு ராஜ்ஜிய படடாபிஷேகம் செயது அவனனுபவிககும ராஜ்ஜிய சுகங்களைக கணடு நீ களிததுக்கொண்டிருபபாயாக" எனறு கூறிச சமாதானப் படுததினன்.

இங்ஙனம அனுமான் கூறககேட்ட தாரை அவனை நோக்கி "அனுமானே! இநத அஙகதனைபபோல நூறு அஙக தன இருநதாலும அவாகள வாலி ஒருவனுக்குச சமானமாக மாட்டார்களெனபது நிசசயம. எனககு அஙகதனைவிட வாலியை ஆலிஙகனம செய்வதே மேலானதாய இருக்கிறது.

நீ கூறியபடி வாலிககு தகனம் செய்யவாவது அஙகத னுக்குப் பட்டஙகட்டவாவது நான வலலவளலலேன. வாலிககுப பிறகு ஸமஸ்த காரியஙகளையும் கவனிககவேண டியவன சுககிரீவனேயாவன். பிளளையைக காககவேண்டிய கடமை தநதையினதேயாகும். ஆகையால வாலி இறநத பின அஙகதனுககுத தந்தை சுககிரீவனேயாதலால அவனே அங்கதனைக கவனிககக கடமைபபடடவன். எனககோ வாலியைப பினதொடருவதைக காட்டிலும் மேலாக உரியது இவவுலகததிலாவது பரலோகததிலாவது மறறொனறுமில்லை" எனறு கூறினள.

இருபத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்.

வாலி மூர்ச்சை தெளிநது மேல் செயயவேண்டும் காரியததைக கூறுதல்.

குறறுயிரோடிருநத வாலி மெதுவாக மூச்சுவிட்டுக் கொணடு எதிரில நினறுகொண்டிருநத சுககிரீவனைப பாரதது

சிநேகமான வார்த்தையில "சுக்கிரீவா! நான் உன்னை துரோகம் செயததன் பயனை இதோ அனுபவிககிறேன. இதெல்லாம தெயவசசெயலேயனறி வேறலல. நான் இதோ இன்னும் சற்றுநேரததில் பிராணனை விடப்போகிறேன. நீ வானர ராஜ்ஜியததையெலலாம கைபபறறிச சுகமாக அரசாள்வாயாக. இபபொழுது நான் உனனை ஒரு விஷயமாக வேணடிக்கொள் கிறேன. எனக்கு உயிரைக காட்டிலும மேலான என் பிரிய குமாரனுன அஙகதனை ஒரு குறைவும் வாராதபடி நீ காப்பாற்ற வேணடும. இனி அவனுககு உனனைத தவிர வேறு ரக்ஷகர் எவருமில்லை. அஙகதன பராககிரமத்தில் உனக்கொப்பானவ னுகையால் உனனுடன் கூட இருநது வேண்டிய உதவியை உனக்கு அவசியம செய்துகொணடிருபபான.

இந்தத தாரை அதிநுட்பமான புததியுடையவள். வரப் போகிற காரியங்களை முனனதாகவே நிச்சயித்துக் கூறும் குணமுடையவள. ஆகையால இவள் எதை நல்லதென்று சொல்கிறுளோ அதைச சநதேகமின்றிச் செயயவேணடும். ராமனது காரியததையும நீ அவசியம செயது முடிகக வேண்டும. அப்படிச் செய்யாவிடில் அவன் கோபங்கொண்டு உன்னையும கொன்றுவிடுவான்.

சுக்கிரீவா! எனககு தேவேந்திரனுல கொடுக்கபபட்ட இந்த காஞ்சனமாலையை நீ இப்பொழுதே வாஙகிககொள்வா யாக. ஏனெனில நான மரணமடைந்த பிறகு இதிலுள்ள சிறந்த காந்தி மழுங்கிப் போயவிடும." என்றனன். சுககிரீ வன் அங்ஙனமே அம்மாலையை வாங்கிக்கொண்டான்.

பிறகு வாலி அஙகதனை நோக்கி "நான் போனபின் நீ துககததை மறந்து சுககிரீவனுககு உட்பட்டு நடப்பாயாக. நீ என்னிடததிற்போலவே சுக்கிரீவனிடததில் பயபக்தி யுடன் மரியாதையாக அவன் மனம மகிழும்படி நடந்துகொா

வாயாக. அவனது கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து ஒழுகுவாயாக" என்று கூறி, கண்கள் சுழலப்பெற்றுப் பற்கள் வெளிப்பட்டு பயங்கரமான தோற்றத்துடன் உயிரை விட்டனன்.

உடனே சமஸ்த வானரர்களும் வாலியின் பராக்கிரமங்களைப்பற்றிப் புகழ்ந்து பேசி அவனை இழந்ததற்காக மிகவும் வருத்தமுற்றனர். அவன் (வாலி) கோலப்னென்னும் பலிஷ்டனான கந்தர்வனோடு பதினைந்து வருடங்கள் இரவும் பகலும் ஓயாமல் யுத்தம் செய்து அவனை மாய்த்த வீரப்பிரதாபத்தை வாய்விட்டுக்கூறி அத்தகைய வாலி மரணமடைந்ததைப்பற்றி மிகவும் வருந்தினர்.

பிறகு தாரை உயிரிழந்த வாலியைக் கட்டியணைத்துக் கொண்டு பூமியில் வீழ்ந்தனள்.

இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்து மூன்றவது ஸர்க்கம்.

வாலி மரணமடைந்தபின் தாரை புலம்புதல்

பிறகு தாரை வாலியைப்பார்த்து "ஐயோ! வீரர்களின் தலைவனே! நீ என் வார்த்தையைக் கேளாமல் சென்று உயிரிழந்தனையே! நீ என்னோடு ஒரு வார்த்தையாகிலும் பேசலாகாதா? எனது அன்பிற்கிடமானவனே! உன்னிடம் பல தடவைகள் பயந்தோடின சுக்கிரீவன் கையில் அகப்பட்டு மாண்டனையே! ஐயோ! அங்கதனின் புலம்பலுக்காகவாயினும் மனமிரங்கி ஒரு வார்த்தை சொல்லக்கூடாதா? நீ சண்டையில் எப்பொழுதும் விருப்பமுடையவனாகையால் உனக்குச் சண்டையிலேயே மரணம் சம்பவித்தது. என்னை அநாதையாக்கித் தனியாய் விட்டுச்சென்றனையே! இனி எனக்குத் துணை யார்? ஐயோ! நான் விதவையானேனே! நீ மரண

மடைந்த பின்பும என் மனம் நூறு சுக்கலாய் வெடிததுப் போகாதிருக்கின்றதே! என மன்னன மாணடொழிநதானே!

வானர திலகனே! உன் தேகமெலலாம் தூசியும் ரதத மும் கலந்து சுற்றிலும நிறைநதிருககிறதே! ஐயோ! நீ மரணம அடைகையில் உனனை மார்புடன தழுவி அணைப பதற்கும் முடியாதபடி உன் மார்பில நாட்டின பாணம தடுக் கின்றதே" என்று புலமபினள்.

அபபொழுது நீலன என்னும வானரன வாலியின் மார்பில செலுததபபட்டிருந்த ராமபாணததைப பிடுஙகி எறிந்தனன். அவவிடததிலிருந்து ரத்த வெள்ளம் பெருகி யது. தாரை தன் கணவனை கணணீாகளால் உடல் முழுவ தும் நனைததுத் தூசிகள் போகும்படி செய்தனள். தாரையின கட்டளைபபடி அங்கதன தந்தையின் பாதஙகளைப் பிடிததுக கொணடு நமஸகாரம் செயதனன்.

அபபொழுது தாரை வாலியைப் பாாததது "வீரனே! அங்கதன உனனை வணஙகுமபொழுது 'குழநதாய நீ ஆயுள் வளரபபெற்றிருபபாயாகவென்று ஏன ஆசிர்வதிககவிலலை" என ஐயனே! முன தேவேநதிரன உனககுககொடுதத காஞ்சனமாலை இபபொழுது உன மாாபில எனககுப புலப படாதிருககும காரணமெனன? நீ மரணமடைந்திருபபினும் ராஜஜியலக்ஷமி உனனைவிடாதிருககின்றனள். ஐயோ! நீ நான சொனன இதமான வாாததைகளைக கேளாமல சுககிரீவ னுடன சணடைககுச சென்றமையாலலலவோ உனககு இககதி நேர்ந்தது. இனி நீ இறநத பினபு எனககு இவ்வுல கில் என்ன இருககிறது!" என்று புலமபினள்.

இருபத்துமூன்றுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்துநான்காவது ஸர்க்கம்.

சுக்கிரீவன் தாரையின் புலம்பலைக்கண்டு துக்கித்தலும், ராமன் அவனை சமாதானபபடுத்துதலும், ராமனிடம் தாரை பக்தி செய்தலும்.

இதைககேட்ட சுககிரீவன துககசமுததிரததில மூழ்கினவனுய்த தனுல வாலி கொலலபபட்டதறகு மிகவும் பரிதாபமுற்றனன. அவன ராமனைப பார்தது "அரசனே! நீ எனககுககொடுதத வாக்கினபடி வாலியைக கொனறனை. ஆனுல இவவிதமான கோரமான காட்சியைக் கண்டபின் எனக்கு சுகஙகளில்மாததிரமனறு, உயிரை வைததிருப்பதிலுங்கூட எள்ளளவும் விருபபமிலலை. இநத வாலியைக் கொனறு சுவர்க்கம கிடைப்பதாயினும் எனககு வேணடாம. பட்டமகிஷியான இந்தத தாரை இஙஙனம பரிதாபமாய்ப் புலம்ப, வானரர்கள் துககததினுல் வருந்த, வாலி உயிரிழக்க, அஙகதன தந்தையின மரணததினுல பிழைபபானே மாட்டானேவெனனும்படி சந்தேகபபடவேணடி யிருககையில நான மாததிரம ராஜ்ஜிய போகஙகளையனுபவிபபதில் எனக்குச் சிறிதும் விருபபமிலலை.

முன்பு எனனைக காரணமிலலாமல் துரத்தினதாலும் என் மனைவியை அபகரிககையாலும் நான் வகூதா மனம் நொநது வாலியைக கொல்லவிருமபினேனன். ஆனுல இப்பொழுது அவ்வளவுக்கவ்வளவு பரிதபிக்கின்றனன. இனி என உயிருளளவரையில நான பழையபடி ருசசியமூக மலையிலேயே காலம கழிக்கிறேன. ஐயோ! நான் வாலியிடம மகத்தான விரோதம பாராட்டி யிருநதும் அவன என்னைககொலல மாததிரம விருபபமில்லாமல் இருந்தனனே! அபபடிப்பட்ட அண்ணனைக் கொனற பாபிஷ்டனுன எனக்கு ராஜஜியம் எதறகு? வாலியுடன நான் சண்டை செய்கையில என்னைக் கொல்வதற்கு அவனுக்குப பலவித சந்தர்ப்பஙகள் வாய்த்

திருந்தும என்னைககொல்லாமலேவிட்டுக்கொண்டு வந்தனன. 'சுககிரீவா! உன்னைககொல்ல எனக்கு மனமில்லை. நீ மீளவும் இபபடிச சண்டைககு வரவேண்டாம' என்று கூறினன. ஐயோ! அபபடிப்பட்ட பெருந்தன்மை வாயந்தவனை நான் கொன்று கொடிய பாபிஷ்டனானேனே!

ராமா! நான குலத்தைக கெடுக்க வந்த கோடரிககாம்பு போன்றவன. என்னுடைய பாபம எவவித பரிகாரததினு லும தீரததக்கதன்று. ஐயோ! உததம லக்ஷணங்கள் பொருந்திய அங்கதன தந்தையின சோகததினால உயிர் விடுவானாயின் தாரையும ஜீவித்திருக்க மாட்டாளென்பது நிச்சயம. ஒருக்கால் அங்கதன் பிழைபபானாயின அவன பொருட்டுத தாரை பிழைததிருககக்கூடும. இப்படிபபட்ட கொடிய பாவியான நான நெருப்பில வீழ்ந்து பிராணனை விட்டு விடுகிறேன. இவவானர வீரர்கள நான் இறந்து போயினும் உனது கட்டளைப்படி சீதாதேவியைததேடி உன் காரியததை நிசசயமாக நிறைவேற்றுவார்கள. ராமா! அக்கினிப் பிர வேசம செயய எனக்கு அனுமதி கொடுப்பாயாக" என்ற னன்.

இங்ஙனம சொன்ன சுக்கிரீவனது வார்த்தைகளைக் கேட்ட ராமன கண்களில் நீர்பெருகத தானும் வருததமுற்று ஒன்றும தோன்றாமல வாளாவிருந்தனன். உடனே தாரை ராமனை நோககிச்சென்று தன கணவனைக கொன்றதால் மிகுந்த கோபாவேசத்துடன அவனை நிந்திக்க எண்ணங் கொண்டாளாயினும, ராமனது வடிவழகின கம்பீரததினால மனக்கலககம் தீர்ந்து நல்ல எண்ணம உண்டாகப்பெற்று அவனை நோக்கி "எல்லையிலாத கீர்த்தியுடையவனே! குணக் கடலே! வீராதிவீரனே! தருமங்களின் வடிவு போன்றவனே! பூமியைப்போன்ற பொறுமை யுடையவனே! நீ உண்மையில் சாதாரண மனிதனன்று. துஷ்டர்களைக் கொல்லும்

பொருட்டு மானிட சரீரம் தாங்கிவந்த தருமதேவதையே என்று நினைக்கிறேன்.

நீ எந்த ஒரு பாணத்தினால் வாலியைக் கொன்றனையோ, அதே பாணத்தினால் என்னையும் கொன்று விடுவாயாக. வாலி சுவர்க்கமடைந்து அப்ஸர ஸ்திரீகளைக் கூடி யிருப்பினும் நானில்லாவிடில் சந்தோஷம் கொள்ளமாட்டான். நானும் அவனைக்காணாமல் சந்தோஷம் கொள்ளமாட்டேன். ஆகை யால் எங்கள் இருவரது மனத்தையும் குளிரச் செய்வாயாக. வீரனே! நீ இப்பொழுது சீதையை இழந்து எங்ஙனம் பரி தபிக்கிறாயோ, அவ்விதமே வாலி சுவர்க்கத்தை யடைந்தும் நானில்லாமல் பரிதபித்துக் கொண்டிருக்கிறான். நீ எல்லோ ரையும் சந்தோஷிக்கச் செய்பவனாகையால் என்னைச் சீக்கிரம் கொல்வாயாக.

ராஜகுமாரனே! உனக்கு ஸ்திரீயைக் கொல்வதாலுண் டாகும் தோஷம் வருமென்று நினைக்கவேண்டாம். 'வாலி யின் ஆத்துமாவே இந்தத் தாரை' என்று நினைத்துக்கொண்டு என்னைச் சீக்கிரம் முடிப்பாயாக. மனைவி புருஷனுக்கு ஆத்துமாவென்று சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருக்கிறபடியால் என்னைக் கொல்வது வாலியைக் கொல்வது போலாகுமே யன்றி ஸ்திரீவதமாகாது. நீ இவ்விதம் என்னைக்கொன்று வாலியுடன் சேர்ப்பதால் உனக்கு வாலியைக்கொன்ற பாப மும் நசித்துப்போகும். இன்னும் நீ வாலிக்கு மனைவியைக் கொண்டு கொடுத்தலால் (மனைவிதானம் செய்வதால்) என்னைக் கொல்வதாலுண்டாகும் பாபமும் உனக்கு சம்பவிக்காது. வாலியைப் பிரிந்து திக்கற்றிருக்கும் நான் வெகுகாலம் ஜீவித் திருக்க மாட்டேன். எப்படியாயினும் மரணமடைவது நிச் சயம். ஆகையால் நானே சாவதைக்காட்டிலும் நீயே என்னைக்கொன்று புண்ணியம் பெறுவது நலம்" என்றனள்.

இங்ஙனம் தாரை சொல்லக்கேட்ட ராமன் "தாரே! நீ வீரனுக்கு மனைவியாய் இருந்தும் இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளைச் சொல்வது சரியல்ல. இவ்வுலகமெல்லாம் படைத்த பிரமதேவன் சகல ஜனங்களுக்கும் சுக துக்க போகங்களை உண்டாக்கினானென்பது அனைவருக்கும் தெரிந்த விஷயம். அப் பிரமனது விதி மூன்று உலகங்களுக்கும் கடக்க முடியாதது. ஆகையால் நீ துக்கப்பட வேண்டாம். உன் புதல்வன் இளவரசனாகப் போகிறான். நீயோ வாலி இருக்கும்போது அடைந்த சந்தோஷத்தையும் வென்று விளங்கும் பரம சந்தோஷத்தைப் பெறப்போகிறாய். வாலி இங்ஙனம் மரணமடைய வேண்டுமென்று பிரமதேவனது கட்டளையாய் இருக்கிறது. அதைத் தடுக்க எவராலுமாகாது. உன்னைப் போன்ற வீர பத்தினிகள் இங்ஙனம் வருந்த மாட்டார்கள்" என்று கூறித் தேற்றினான். ராமனது இனிய உரைகளைக் கேட்ட தாரை கொஞ்சம் சமாதானமடைந்து புலம்புதலை நிறுத்தி வாளாவிருந்தனள்.

இருபத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்.

ராமன் அனைவருக்கும் சமாதானம் சொல்லுதலும், வாலியை தகனம் செய்வித்தலும்.

பிறகு ராமன் வருந்தி நிற்கும் வானரர்களை நோக்கி—கடவுளோ ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் காரணம். அவரது கட்டளையை மீறி நடப்பது எவருக்கும் சாத்தியமன்று. எவனும் இவ்வுலகில் எக்காரியத்தையும் சுதந்திரமாகச் செய்பவனன்று. எவனும் எவனையாயினும் கொல்ல சக்தனல்லன். காலமே உலகிற்கெல்லாம் கதி. எல்லாம் தெய்வத்தினுடைய செயலேயாகும். ஆதியந்தமில்லாத கடவுளுக்கு நாசமாவது மற்று விகாரங்களாவது கிடையாது. பந்துக்களாவது

விரோதிகளாவது கிடையாது. ஆகையால் அவருக்குப் பக்ஷபாதம் என்பதே கிடையாது. அவர் கொடிய செய்கையுடையவர்களை அப்பொழுதைக்கப்பொழுது தண்டித்துக்கொண்டேயிருப்பாராகையாலும் அவரவர் செய்த கருமத்திற்குத் தக்கபடி நன்மை தீமைகளைச் செய்து வருவதாலும் எவரும் இன்பம் நேர்ந்த காலத்தும் துன்பம் சம்பவித்த காலத்தும் மனக்கவலையற்றிருக்க வேண்டும். வானரோத்தமனான வாலி இப்பொழுது என் பாணத்தாலடிபட்டு உயிர்துறக்கும்படி ஈசுவரனது ஆஞ்ஞையாகையால் அவ்விதமே நடந்து அவன் இப்பொழுது தன் நல்வினையின் பயனால் சுவர்க்கலோகமடைந்தனன். ஆகையால் நல்ல கதி அடைந்தவனைப் பற்றி வருந்தலாகாது" என்றனன். பிறகு லக்ஷ்மணன் சுக்கிரீவனை நோக்கி "சுக்கிரீவா! இனி நீ அங்கதனைக்கொண்டு வாலிக்குச் செய்யவேண்டிய மரணச் சடங்குகளைச் சீக்கிரம் செய்து முடிப்பாயாக. அதற்கு வேண்டிய புஷ்பங்கள், வஸ்திரங்கள், நெய், எண்ணெய் முதலிய சாமான்களை உடனே கொண்டு வருவாயாக. தாரனே! நீ சீக்கிரமாகச் சென்று பல்லக்கைக் கொண்டுவருவாயாக" என்றனன்.

தாரன் லக்ஷ்மணனது ஆஞ்ஞையின்படி உடனே தேவதச்சனான விசுவகர்மாவினால் நிருமிக்கப்பட்ட அழகிய பல்லக்கைப் பல வானரவீரர்களைக்கொண்டு எடுத்துவந்தனன். அதன் பிறகு சுக்கிரீவன் வாலிக்கு நானாவிதமான அலங்காரங்களைச் செய்து அழுதுகொண்டே அங்கதனுடன் கூடி அவனைச் சிவிகையில் வைத்து வானரர்களைக்கொண்டு அதை எடுப்பித்துச் சுடுகாடு நோக்கிச் சென்றனன். சிவிகைக்கு முன் பல வானர வீரர்கள் வாலியின் பராக்கிரமங்களைப் பற்றிக் கூறிக்கொண்டே சென்றனர். பின்புறத்தில் வாலியின் மனைவிகளான தாரை முதலானோர் கேட்போர் மனம் உருகும் வண்ணம் அழுதுகொண்டே சென்றனர்.

பிறகு வானரர்களால் அடுக்கப்பட்ட கட்டைகளின் மேல் வாலியின் உடலைக்கிடத்தி சுக்கிரீவன் அங்கதனுந் தானுமாக சாஸ்திரங்களில் சொல்லியபடி வாலிக்கு தகன சடங்குகளைச் செய்து ஜலதர்ப்பணம் செய்தனன்.

இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தாறாவது ஸர்க்கம்.

சுக்கிரீவ பட்டாபிஷேகம்.

வாலியின் உத்தரகிரியைகளை நடத்திய பின் சுக்கிரீவனும் அவனது மந்திரிகளும் ராமனிடம் சென்று கைகூப்பிய வண்ணம் நின்றனர். அச்சமயம் அநுமான் ராமனைப் பார்த்து மிகு விநயமாக "பிரபூ! உனது அருளினால் சுக்கிரீவன் பெறமுடியாத பெரிய வானர ராஜ்ஜியத்தைப் பெற்றனன். நீ அவனுடன் கிஷ்கிந்தைக்கு வந்து வானரர்களனைவருக்கும் சந்தோஷம் விளைவித்து சுக்கிரீவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வாயாக" என்றனன்.

ராமன் அநுமானை நோக்கி "நல்லியற்கையுடையவனே! நான் தந்தையின் ஆஞ்ஞையைப் பரிபாலனம் செய்கிறேனாகையால் இப்பதினான்கு வருஷங்களும் கிராமங்களுக்குள்ளாவது பட்டணங்களுக்குள்ளாவது புகக்கூடாதவனாய் இருக்கிறேன். நீங்களெல்லோரும் சுக்கிரீவனைக் கிஷ்கிந்தைக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் விதிப்படி அவனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம் செய்விப்பீர்களாக" என்றனன்.

பின்னர் ராமன் சுக்கிரீவனை நோக்கி "வீரா, பராக்கிரமத்தில் உன்னை நிகர்த்த இவ்வங்கதனுக்கு இளவரசுப்பட்டம் கட்டுவாயாக. இப்பொழுது மழைகாலம் வந்துவிட்டபடியால் இது யுத்தம் செய்ய ஏற்றகாலமல்ல. ஆகையால் நீ மழைகாலம் முழுதும் இளைப்பாறி சக்தியை வளர்த்துக்

கார்த்திகைமாதம் சென்றதும் நீ ராவண வதத்தின்பொருட்டுப் பிரயத்தனம் செய்வாயாக" என்றனன்.

இங்ஙனமாக, சுக்கிரீவன் ராமனிடத்தில் விடைபெற்றுக் கொண்டு கிஷ்கிந்தையை அடைந்தவுடன் கோடிக்கணக்கான வானரர்கள் அவனையடிபணிந்து கொண்டாடினர். பிறகு சுக்கிரீவன் தாரையைக் கைவசம் செய்துகொள்ளும் பொருட்டு வாலியின் அந்தப்புரத்திற்குச் சென்றனன்.

பிறகு மந்திரங்களையுணர்ந்த வானர புரோகிதர்கள் பட்டாபிஷேகத்தின் பொருட்டு வரவழைக்கப்பட்ட பிராமணோத்தமர்களுக்கு ரத்தினங்களையும் வஸ்திரங்களையும் நாநாவித ஆகார வஸ்துக்களையும் கொடுத்து சந்தோஷப்படுத்தி நெருப்பை ஜ்வலிக்கச் செய்து சுற்றிலும் தர்ப்பங்களைப் பரப்பி விதியின்படி மந்திரங்களைச் சொல்லி நெய்யால் ஹோமம் செய்தனர்.

மிகவும் சிறந்த சிங்காசனத்தில் கிழக்கு முகமாக சுக்கிரீவனை உட்காரவைத்து சமுத்திரங்களிலிருந்தும் நதிகளிலிருந்தும் கொண்டுவந்த புண்ணிய தீர்த்தங்களைப் பொற்குடங்களில்வைத்து நல்ல முகூர்த்தத்தில் சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய கிரமப்படி, கஜன், கவாக்ஷன், கவயன், சரபன், கந்தமாதனன், மைந்தன், த்விதன், அனுமான், ஜாம்பவான், நலன் ஆகிய இவர்கள் பரிமளம் மிக்க அப்புண்ணிய தீர்த்தங்களைப் பொற்கலசங்களால் எடுத்து சுக்கிரீவனுக்கு, வஸுக்கள் தேவேந்திரனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்தது போலப் பட்டாபிஷேகம் செய்தனர்.

சுக்கிரீவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடந்த சந்தோஷத்தால் வானரர்கள் கிலகிலவென்று சப்தஞ்செய்து சுக்கிரீவனைக் கொண்டாடினர். சுக்கிரீவனும் ராமனது கட்டளையைச் சிரஸா வகித்து அங்கதனை யணைத்து ஆலிங்கனம் செய்து அவனுக்கு

இவ்வாறு பட்டம் கட்டினன். பிறகு சுக்கிரீவனை ராமனிடம் சென்று பட்டாபிஷேகம் நடந்த விருத்தாந்தத்தைத் தெரிவித்து ... மனைவியான ருமையுடன் கூடி இந்திரன் தேவராஜ்யத்தை ஆள்வதுபோல வானர ராஜ்யத்தை ஆண்டு வந்தான்.

இருபத்தாறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

இருபத்தேழாவது ஸர்க்கம்

ராமன் சீதாவியோகத்தால் சோகித்தலும் லக்ஷ்மணன் சமாதானப் படுத்துதலும்.

சுக்ரீவன் பட்டம் பெற்றுச் சென்ற பிறகு ராமன் ப்ரஸ்ரவண பர்வதத்தை அடைந்து ... அதில் ... பெரிய குகையை வாஸஸ்தானமாக ஏற்படுத்திக் கொண்டனன். அங்கு நின்று லக்ஷ்மணனை நோக்கி "ஸௌமித்ரே! அரிந்தமனே! இக்குகை மிகவும் ரமணீயமாய் விசாலமாயுள்ளது ... காற்றுப் பாதையும் விசாலமாயுள்ளது. ... ஸுகமான நீர்த்தாரைகளுடன் அமைந்திருக்கின்றன. நாலுவிதமான மரங்களும் சூழ்ந்து ... கூவிக்கொண்டிருக்கின்றன. பக்ஷிகள் ஆடுகின்றன ... முரல, புஷ்பித்த ... செடிகளின் மணம் வீசப்பெற்ற இவ்விடம் மிக மனோஹரமாய் இருக்கிறது. மலர்ந்த தாமரைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ரமணீயமான இத்தாமரை ஓடையைப் பார். இக்குகை மழைகாலத்திற்கேற்ற வாசஸ்தானமாய் இருக்கிறது. இக்குகையின் கிழப்பாகத்தில் கங்காநதியைப் போல் கிழக்குமுகமாய்ப் பெருகிவருகிற நதியைக் காண்பாயாக. இந்நதிக்கரையில் மல்லிகை, முல்லை, வஞ்சி, தாழை, தவம், கூந்தல் பனை, வெள்ளலத்தி, நீர்க்கடம்பு, சுரபுன்னை

முதலிய மரம் செடிகள் வரிசையாக விளங்குவதைக் கவனிப்பாயாக.

சுமித்திரையின் குமாரனே! பல நீர்ப்பறவைகளுடன் கூடி மயில்களும் அன்றிற் பறவைகளும் இனிய குரலோசை செய்யப்பெற்று, ரிஷிகள் கூட்டம் கூட்டமாய் வந்திறங்கி ஸ்நானம் செய்வதுபற்றி இந்நதி அதி ரமணீயமாக இருக்கிறது. கிஷ்கிந்தையும் இப்பிரதேசத்திற்கு மிகவும் சமீபத்திலிருக்கிறது. சுக்கிரீவன் இப்பொழுது தன் மனைவியானருமையையும் வானர ராஜ்ஜியத்தையும், சிறந்த ஐசுவரியங்களையும் பெற்று மிகவும் சந்தோஷமாக இருக்கின்றனன். நானோ என் அன்பிற்குரிய சீதையைப் பிரிந்து சோகத்தினால் வருந்திக்கொண்டிருக்கின்றேன். எனக்கு சீதையின் விரகதாபத்தால் எதிலும் சந்தோஷமுண்டாகவில்லை" என்றனன்.

லக்ஷ்மணன் நல்ல வார்த்தைகளால் அவனைத் தேற்ற விரும்பி "வீரர்களின் தலைவனே! துக்கத்தைவிட்டு தைரியத்தைக் கைக்கொள்வாயாக. துக்கப்படுகிறவர்களுக்கு சமஸ்த காரியங்களும் கெட்டுப்போகும். ஆஸ்திகனும் தருமங்களை யுணர்ந்தவனுமான உனக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. நல்ல க்ஷத்திரிய குலத்தில் பிறந்த நீ இங்ஙனம் சோகிக்கலாகாது. தைரியத்துடன் விடாமுயற்சியையும் நீ கொள்வாயாயின் உன்னாலாகாத காரியம் எதுவுமே இல்லை. இப்பூமண்டலத்தை யெல்லாம் தலைகீழாகச் செய்ய வல்ல உனக்கு ராவணனை வெல்வது எம்மாத்திரம்? ஆகையால் சரத்காலம் வரையில் பொறுத்திருப்பாயாக. பிறகு ராவணனை அவன் புத்திர மித்திரர்களுடன் கொல்லப்போகிறாய்" என்றனன்.

இங்ஙனம் இனிமையாகவும் இதமாகவும் கூறின லக்ஷ்மணனது வார்த்தைகளைக் கேட்ட ராமன் "லக்ஷ்மணா! உன் இனிய மொழிகளால் இதோ நான் சோகத்தைவிட்டு

தைரியத்தை யடைந்துவிட்டேன். உன் வார்த்தையின்படி சரத்காலம் வந்து நதிகள் தெளிந்து சுக்ரீவன் அருள்புரியும் வரையில் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அவன் நிச்சயமாய் எனக்குப் பிரதிக்ஞை செய்தபடி உபகாரஞ் செய்வான்" என்றனன்.

லக்ஷ்மணன் ராமனைப் பார்த்து "ராஜனே! சுக்ரீவன் உன் செய்நன்றியை மறவாமல் நிச்சயமாக உன் காரியத்தைச் செய்து முடிப்பான். நீ பகைவனை யடக்கும்பொருட்டு தைரியத்தை யடைந்து மழைகாலம் கழிந்து சரத் ருது வரும் வரையில் விரகதாபத்தைப் பாராட்டாமல் பொறுத்திருப்பாயாக" என்று கூறித் தேற்றினன்.

இருபத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்.

ராமன் வர்ஷ ருதுவை வருணித்தல்.

ராமன் மால்யவானென்னும் ப்ரஸ்ரவண பர்வதத்தில் வாசம் செய்துகொண்டு லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து "லக்ஷ்மணா! இதோ மழைகாலம் வந்துவிட்டது. வானம் முழுவதும் மலைபோன்ற மேகங்கள் நிறைந்திருக்கின்றன. இம்மலையானது மழைதாரைகளினால் அபிஷேகம் செய்யப்பெற்றிருக்கின்றது. ஆகாயத்திலுள்ள கருப்பம் தரித்த மேகங்கள் மின்னல்களுடன் கூடி மழையைப் பொழிகின்றன. இக்காலம் காமுகர்களுக்கு மிகுந்த சுகத்தையும் என்னைப்போல் மனைவியைப் பிரிந்த விரஹி ஜனங்களுக்கு மிகுந்த வருத்தத்தையும் விளைவிக்கின்றது.

லக்ஷ்மணா! இப்பொழுது பூமியில் தூசி அடங்கிக் காற்று பனியோடுகூடி வீசுவதால் வெயிலால் ஏற்படக்கூடிய வெப்பம் முதலிய தோஷங்களெல்லாம் தொலைந்தன. மழை

ஜலங்களால் வழிகள் மூடப்பட்டு நலங்குலைந்திருப்பதால் வண்டிகளாவது ஜனங்களாவது எங்கும் செல்லமுடியாது. ஆகையால் அரசர்களும் யுத்தப்பிரயாணங்களை நிறுத்தி யிருக்கிறார்கள். மலையருவிகள் மிக்க வேகத்துடன் பெருகி வருகின்றன. கறுத்த இனிமையான நாவற் பழங்களை ஜனங்கள் புசிக்கின்றனர். மாம்பழங்கள் நன்றாகப் பழுத்து காற்றால் அடிக்கப்பட்டுத் தரையில் வீழ்கின்றன.

மேகங்கள் கர்ஜிப்பதைப் பார்த்தால் சிறந்த மத்தகஜங்களைப்போலிருக்கின்றன. நதிகள் வேகமாக சமுத்திரத்தை யடைகின்றன. கொக்குகள் சந்தோஷத்துடன் மேகத்தை அணுகுகின்றன. மடநதையர்களும் பிரிவாற்றாது தமது காதலருடன் கூடுங்காலமாயிருக்கின்றது. மயில்கள் தோகைகளை விரித்து நர்த்தனம் செய்கின்றன. எருதுகள் பசுக்களிடத்தில் மிகவும் காமவெறிகொண்டிருக்கின்றன. பூமி, பயிர்களும் காடுகளும் செழித்திருக்கப்பெற்று ரமணீயமாக இருக்கின்றது. மேகங்கள் 'ஜோ'வென்று மழையைப் பொழிகின்றன. காதலிகளைப் பிரிந்த காமுகர் விசனத்தில் ஆழ்ந்து சிந்தையுற்றிருக்கின்றனர். வண்டுகள் கடம்பப் பூக்களில் தேனைப்பருகி அதற்குப் போக்குவீடாகத் தென தெனவென்று இசை பாடுகின்றன.

கரிய மேகக் கூட்டங்கள் முழங்கக்கேட்ட யானை மற்றொரு யானையின் கர்ஜ்ஜனை யென்று பிரமித்து யுத்தஞ் செய்ய விரும்பித் திரும்பிப் பார்க்கின்றது. பக்ஷிகள் நிர்மலமாகி முத்துப்போல விளங்கும் ஜலத்தைப் பருகித் தாகந் தீரப்பெறுகின்றன.

லக்ஷ்மணா! பல்பல நதிகளானவை முத்தும் மணியும் வயிரமும் நற்பொன்னும் கொழித்துக்கொண்டு கடலை

நோக்கிக் கனவேகமாக ஓடிச்செல்வதை நோக்குங்கால் மாதர்கள் பலவகை அணிகலன்களைத் தரித்துக்கொண்டு தம்தம் காதலர்களை நோக்கி விரைந்து செல்வதுபோலிருக்கின்றன காண். இங்ஙனே ஆறுகள் வெள்ளங்கொண்டு பெருகுகின்ற தன்மை வெகு ரமணீயமாக இருக்கின்றது பார்.

மலைகளானவை தளிர் புஷ்பம் முதலியவைகளால் நன்கு விளங்கப்பெற்று மனோஞ்ஞமாய் இருக்கின்றன. காற்றும் மழையும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து சலசலவென்று அடிக்கின்றன. ஜலாசயங்கள் பூரணமாக நிரம்பப்பெற்றுக் கரைகளை உடைத்துக்கொள்ளுமோ வென்கிற பயத்தை உண்டாக்குகின்றன. ஆகாயம் மேகங்களால் மூடப்பட்டிருப்பதால் இரவில் நக்ஷத்திரங்களும் பகலில் சூரியனும் புலப்படவில்லை. இருளானது புகைப் படிந்தாற்போல மூடிக்கொண்டிருக்கையால் திசைகள் தோற்றாதிருக்கின்றன.

பக்ஷிகள் கூடுகளில் சேருகையாலும் தாமரைகள் மூடிக்கொள்ளுகையாலும் ஜாதிப்பூ மலர்தலாலும் சூரியன் அஸ்தமித்தானென்று தெரிகின்றதேயன்றி மேகம் மூடியிருக்கையால் சூரியன் அஸ்தமிப்பதை நேரே பார்க்க முடியாதிருக்கின்றது. அரசர்கள் யுத்த யாத்திரைகளை நிறுத்தியிருக்கிறார்கள்.

புரட்டாசி மாதத்தில் வேதம் ஓத விரும்பும் ஸாமவேதப் பிராமணர்களின் [illegible] காலம் இதோ வந்திருக்கின்றது. இப்பொழுது [illegible] நதியில் வெள்ளம் அதிகமாய் இருக்கும்.

இப்பொழுது அரசர்கள் பகைவரை வெல்லும் முயற்சியை விட்டு [illegible] அனுபவிக்கின்றனர். [illegible]

பறிகொடுக்கும் பெரிய ராஜ்ஜியத்தையும் போக்கடித்துக் கொண்டு இன்னும் சத்துருவை ஜெயிக்காதிருக்கிறேனாகை யால் சோகத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கிறேன். என் சோகமோ அளவு கடந்ததாய் இருக்கின்றது. மழைகாலம் மிகவும் கடக்க முடியாதிருக்கின்றது. ராவணனோ பெரிய பகை யாளி. இம்மூன்றையும் கடப்பது மிகவும் அசாத்திய மென்று எனக்குத் தோற்றுகின்றது நம் காரியமோ மிகவும் பெரியதாயும் அற்ப முயற்சியாலாவது ஸ்வல்ப காலத்தி லாவது சாதிக்கக் கூடாததாயும் இருக்கின்றது. சுக்கிரீவன் மழைகாலமெல்லாம் இளைப்பாறி சரத்காலம் வந்ததும் நிச்சய மாக நான் செய்த உபகாரத்தைத் தெரிந்துகொண்டு நன்றி யுடன் எனக்குப் பதிலுபகாரம் செய்வான். அது வரையில் நாம் காத்துக்கொண்டிருப்போமாக” என்றனன்.

லக்ஷ்மணன் ராமனது வார்த்தைகளைப் பாராட்டி அவனை நோக்கி “புருஷோத்தமனே! சுக்கிரீவன் நீ சொல்லியபடி தவறாமல் மழைகாலம் சென்றதும் உன் விருப்பத்தைச் செய்து முடிப்பான். ஆகையால் பகைவரை அடக்கி அழிப்ப தற்கு வேண்டிய தைரியத்தை ஏற்றுக்கொண்டு நீ சரத் காலம் வருமவரையில் பொறுத்திருப்பாயாக” என்றனன்.

இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்

அனுமான் ராமகாரியத்தை மறந்த சுக்கிரீவனுக்கு ஞாபகப் படுத்துதலும், சுக்கிரீவன் நலனைக்கொண்டு சகல சைன்னியங் களையும் வரவழைக்கும்படி கட்டளையிடுதலும்.

மழைகாலம் கழிந்தபின்பும் சுக்கிரீவன் தான் ராம னுக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியை அடியோடு மறந்து தன் பிராண நாயகியான ருமையையும் தாம் மனதில் மிகவும்

ஆசைப்பட்டுக்கொண்டிருந்த தாரையையும் பெற்றுறைகையால எப்பொழுதும் காமபானத்திலே காலம் கழித்து வரலாயி னன். ராஜகாரியங்களை மந்திரிகள் வசம் ஒப்புவித்து விட்டு இரவும் பகலும் காம சுகத்திலேயே ஈடுபட்டு மனக்கவலை யற்றுக் காலம் கழித்து வந்தான்.

இதையறிந்த அநுமான் சுக்கிரீவனிடம் சென்று “அரசர்க்கரசனே! ராமனது உதவியால் வாலியைக் கொன்று ராஜ்யத்தையடைந்து சுகத்தையும் அடைந்தனை. இனி நண்பர்களைப் பற்றி அவர்களது காரியங்களைச் செய்து முடிப்பது உன் கடமையாய் இருக்க நீ சரத்காலம் வந்தும் நம் பக்கல் உதவி செய்த அவர்களுக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியை மறந்தே போய்விட்டனை. இதனால் நாம் ராமனது கோபத்திற்காளாகி வாலியைப்போல முடிவது திண்ணமென்றறியாய். ஆகையால் நீ உடனே யோசித்து ராமனது காரியத்தைச் செய்யவேணும்.

ராமன் கோபங்கொண்டு வந்து நம்மைத் தண்டிப்பதற்கு முன் நாமே அவனது காரியத்தைச் செய்ய முயன்றால் நாம் இது வரை தாமதித்ததைப் பற்றி அவன் நம்மைக் கோபிக்கமாட் டான்” என்றுரைத்தான்.

இங்ஙனம் அநுமான் சொன்னதைக் கேட்ட சுக்கிரீவன் தனது பிழையை உணர்ந்து நீலனைப் பார்த்து “சேனாபதி! நீ சகல வானரவீரர்களையும் சீக்கிரம் வரவழைப்பாயாக. எந்த வானரன் பதினைந்து தினங்களுக்குள் இங்கு வந்து சேரவில்லையோ அவனுக்கு மரணமே தண்டனையாகுமென்று கண்டிப்பாய் அறிவிப்பாயாக. நீ இந்த கட்டளையை அங்கதன் ஜாம்பவான் முதலியவர்களைக்கொண்டு நடத்துவா யாக” என்று உத்தரவிட்டான்.

இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பதாவது ஸர்க்கம்.

சரத் ருது வந்தும் சுக்கிரீவன் பிரயத்தனம் செய்யாமைக்கு ராமன் கோபித்தல்.

ராமன் சரத் ருது வந்ததைக்கண்டு சீதை காணாதிருப்பதையும் சுக்கிரீவன் மனமத கிரீடைகளில் காலந்தாழ்த்திருப்பதையும் அவன் சொன்ன கெடு தவறிப்போனதையும் நினைத்து முன்னைவிட மிகவும் துக்கமுற்றவனாகி மூர்ச்சையடைந்தனன். பிறகு சீதையை நினைத்துப் பலவாறு புலம்பினன்.

அங்ஙனம் மிகுந்த பரிதாபமாகப் புலம்பும் ராமனை நோக்கி லக்ஷ்மணன் "அண்ணா! மனத்தைக் காமவிகாரத்திற்குட்படுத்துவதனால் என்ன பயன்? ஆண்மையை இழந்து வருந்துவதில் சுகம் உண்டாகாது. ராமா! உன்னைக் கணவனாகப்பெற்ற சீதை மற்றொருவனால் எவ்விதத்திலும் பெறக்கூடியவளல்லள். எவனாயினும் அக்கினிஜ்ஜுவாலையைக் கையால் பிடித்துக் கொளுத்தப்படாமல் போவானோ!" என்று இங்ஙனே பலகூறித் தேற்றினன்.

லக்ஷ்மணனுடைய சமாதான வார்த்தைகளைக் கேட்ட ராமன் "லக்ஷ்மணா! சுக்கிரீவனோ நம்மால் விரோதி தொலையப்பெற்றுத் தன்னுடைய வாக்குறுதியை அடியோடு மறந்து மனமத கேளிவிலாசங்களில் காலங்கழிக்கின்றனன். அந்தோ! மழைகாலமாகிய நான்கு மாதங்களும் சென்றுவிட்டன. இப்பொழுது அரசர்கள் ஒருவர்மேல் ஒருவர் சண்டைபோடுவதற்குத் தகுந்த காலமாய் இருக்கிறது. சரத் காலத்தில் காணக்கூடிய இயற்கைத் தோற்றங்கள் எங்கும் நிறைந்திருந்து மனத்தைக் கவர்கின்றன. காடுகளில் பெண்யானைகள் மனமதவிகாரங்கொண்டு ஆண்யானைகளைச் சுற்றுகின்றன. எருதுகள் சரீரபுஷ்டியும் காந்தியும் விளங்கப்பெற்று மிகவும் மதங்கொண்டு சந்தோஷமாகத் திரிகின்றன. லக்ஷ்மணா! இவற்றையெல்லாம் நீ காணவில்லையா?

தெளிந்த ஜலங்களும் மலர்ந்த ஆம்பலும் அன்றிப் பறவைகளின் கலகல சப்தமும் மந்தமாருதமும் நிர்மலமான சந்திர மண்டலமும் மழைகாலம் கடந்து இப்பொழுது சரத்காலம் வந்ததென்று தெரிவிக்கின்றனவே. லக்ஷ்மணா! அரசர்கள் யுத்தத்திற்காக முதலில் பிரயாணம் செய்யவேண்டிய இக்காலத்தில் ஸுக்ரீவன் என்னை அடியோடு மறந்து வாளா கிடக்கின்றனன். ஸீதையை இழந்து பரிதபிக்கின்ற எனக்கு மழைமாதங்கள் நான்கும் நூறாண்டுகள் கடந்தனபோல் இரா நின்றன. ஸுக்ரீவனுக்கு என்னிடத்தில் தயை பிறவாதிருக்கின்றதே! செய்நன்றி மறந்த காதகனாகத் தோன்றுகின்றனே! நீ உடனே ஸுக்ரீவனிடம் சென்று நான் சொன்னதாக இங்ஙனம் கூறுவாயாக. 'செய்நன்றி மறந்த பாபிஷ்டன் புருஷர்களில் கடையானவன். அவன் மரணமடைந்த பின்கூட அவனது சரீரத்தை மாமிசம் தின்னும் ஜந்துக்களும் தின்னாது' என்று கூறுவாயாக.

லக்ஷ்மணா! மராமரங்களை முறித்ததனாலும் வாலியைக் கொன்றதனாலும் என் பராக்கிரமத்தை நன்றாக அறிந்திருந்தும் இந்த ஸுக்ரீவன் மழைகாலம் சென்று பின்பும் இங்ஙனமிருந்தும் என்னிடம் பயமில்லாமல் ஸ்திரீகளோடு விளையாடிக்கொண்டிருக்கின்றனே! வாலி சென்றவழி அவனுக்கும் இருக்கின்றதென்று அவனிடம் கூறுவாயாக. அவனை பந்துக்களோடு யமபுரம் அனுப்ப சித்தமாக இருப்பதாகத் தெரிவி. 'அவன்பட்ட கதியை வரவழைத்துக்கொள்ள வேண்டாமென்று சொல்வாயாக'' என்று மொழிந்தனன்.

முப்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்தோராவது ஸர்க்கம்.

லக்ஷ்மணன் கோபித்து வருவதை அங்கதன் சுக்கிரீவனோடு கூறுதல்.

இங்ஙனம் கூறின ராமனது வசனங்களைக் கேட்ட லக்ஷ்மணன் "ராமா! சத்தியம் தவறின சுக்கிரீவனை இன்றே கொன்றுவிடுகிறேன். வாலியின் குமாரனான அங்கதன் சீதா தேவியைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்க சகாயம் செய்வான்" என்றனன்.

ராமன் "லக்ஷ்மணா! ஸதாசாரம் பொருந்திய நீ இப்படிப் பட்ட சிநேகிதனை ஆராயாமல் கொல்லலாகாது. அவனிடம் பழையபடி நல்ல குளிர்ந்த வார்த்தைகளைப் பேசி அவன் நம் விஷயத்தில் நன்றி கெட்டவனென்பதை நிச்சயமாகத் தெரிந்துகொண்ட பிறகு உன் விருப்பத்தின்படி செய்வாயாக" என்றனன்.

உடனே லக்ஷ்மணன் கிஷ்கிந்தாபுரிக்குச் சென்று சுக்கிரீவனது அரண்மனைக்குச் சென்றனன். சுக்கிரீவனிடத்திலுள்ள கோபாவேசத்தினால் உதடு துடிக்கப்பெற்று வேகமாக வரும் லக்ஷ்மணனைக் கண்ட வானரவீரர்கள் பயத்தினால் அவயவங்கள் விலவிலக்கப் பெற்றுக் கிடுகிடுவென்று நடுக்கமுற்றுக் குவியல் குவியலாக நாற்புறமும் பறந்தோடினர். சில வானரர்கள் சுக்கிரீவனிடம் ஓடோடிப்போய்ச் சென்று லக்ஷ்மணன் கோபத்துடன் வந்திருப்பதை அவனுக்கறிவித்தனர். அவன் மிகுந்த காமமோகங்கொண்டு தாரையுடன் கூடி கிரீடித்துக்கொண்டிருந்தமையால் அவர்கள் சொன்ன வார்த்தையைச் செவியுற்றிலன்.

கோபத்தினால் கண்கள் சிவக்கப்பெற்று விளங்கின லக்ஷ்மணனை அங்கதன் அணுகி பயத்தினால் மிகவும் வருத்தமுற்றனன். அவனை நோக்கி லக்ஷ்மணன் "அடா பயலே

நீ சுக்கிரீவனிடம் சென்று எனது வரவை அறிவிக்கத் தெரியப்படுத்துவாயாக" என்றனன்.

அங்கதன் உடனே வேகமாக சுக்கிரீவனிடம் ஓடி லக்ஷ்மணன் வந்திருக்கும் விஷயத்தையும் அதன் காரணத்தையும் எடுத்துச் சொன்னபோதிலும் அவன் மதுபான மயக்கத்தினாலும் மன்மத விகாரத்தினாலும் மதிமயங்கியிருந்தமையால் விழித்துக்கொள்ளவே இல்லை. அச்சமயம் லக்ஷ்மணனுடைய பயங்கரமான தோற்றத்தைக் கண்டு வானர வீரர்கள் மிகவும் பயந்து இடிபோல் பெருத்த கூச்சலை உண்டாகும்படி கூக்குரலிட்டனர். இதைக் கேட்ட சுக்கிரீவன் மதத்தினால் கண்கள் சிவந்து உடல் ஆடை ஆபரணங்கள் தாறுமாறாகக் கழன்றுவிழக் கண் விழித்துக் கொண்டனன்.

பிறகு அந்தப்புரத்தில் பிரவேசிக்கத் தகுந்தவர்களான பிலக்ஷன், பிரபாவன் என்கிற இரண்டு மந்திரிகள் அங்கதன் வசனத்தைக் கேட்டு சுக்கிரீவனிடம் சென்று செய்தியைத் தெரிவித்தனர்.

அவர்கள் "சுக்கிரீவ ராஜனே! லக்ஷ்மணன் கண்களில் தீப்பொறி பறக்கப் பார்வையால் வானரர்களைக் கொளுத்திவிடுவான்போல் வாசலில் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றனன். நீயும் உன் புத்திரரும் மந்திரிகளும் அவனிடம் சென்று வணங்கி அவன் கோபத்தைப் போக்குவது நலம். ஸ்ரீராமனுக்குச் செய்த வாக்குறுதியைத் தவறாமல் நிறைவேற்றுவாயாக" என்றனர்.

முப்பத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்.

அனுமான் சுக்கிரீவனுக்கு இதோபதேசம் செய்தல்.

இதைக் கேட்ட சுக்கிரீவன் சிம்மாசனத்தினின்றும் இழிந்து மந்திரிகளைப் பார்த்து "நான் இதுவரை பொய்

உரைத்ததுமில்லை. தப்புக்காரியமும் செய்ததில்லை. அப்படி இருக்க லக்ஷ்மணன் என்னைக் கோபிக்கவேண்டிய காரணம் இன்னதென்று விளங்கவில்லை. துராத்துமாக்களான விரோதிகள் எவரேனும் என்மேல் இல்லாத தோஷங்களை லக்ஷ்மணனுக்குச் சொல்லியிருப்பார்கள். இப்பொழுது எனக்கு லக்ஷ்மணனிடத்திலாவது ராமனிடத்திலாவது சிறிதும் பயமில்லை. ஆனால் நண்பனானவன் தகுந்த காரணமின்றிக் கோபமுறுவானாயின் எப்படிப்பட்டவனுக்கும் தத்தளிப்பு உண்டாகாமல் போகாது" என்றனன்.

உடனே அங்கிருந்த அனுமான் சுக்கிரீவனைப் பார்த்து "வானராதிபா! ராமன் உனக்குச் செய்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்றி நான்கு மாதங்களுக்குமேலாயிற்று. நீயோ உன் வாக்குறுதியை மறந்து மதுபான மயக்கத்திலும் மன்மத கேளீவிலாசங்களாலும் உன்னையே மறந்து யுத்தத்திற்குப் பிரயத்தனம் செய்யவேண்டிய சமயம் வந்தும் ஒன்றும் செய்யாது இருக்கின்றனை. இப்பொழுது நீ தவறி ராமனுக்கு அபராதம் செய்தவனாயினை. ஆகையால் கைகூப்பி லக்ஷ்மணனுக்கு நல்வார்த்தை சொல்லி அநுசாரியம் செய்வதையொழிய வேறுவழி உனக்கில்லை. நீ அங்ஙனம் செய்யாயாயின் ராமனது கோபத்திற்காளாகி வாலியைப் பின்பற்ற நேரிடும் என்பதைத் திடமாக நம்புவாயாக. நீ உடனே சென்று உன் பந்து ஜனங்களுடன் கூடி அவனுக்குத் தலைசாய்த்து நமஸ்காரம் செய்து கணவன் வசத்தில் மனைவி இருப்பதுபோல நீ அவன் வசத்தில் நின்று உன் பிரதிக்ஞையைத் தவறாமல் நிறைவேற்றுவாயாக" என்றனன்.

முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்து மூன்றாவது ஸர்க்கம்

தாரை லக்ஷ்மணனை வேண்டுதல்.

லக்ஷ்மணன் சுக்கிரீவனது அரண்மனையிலுள்ள ஏழு கட்டுகளையும் தாண்டிப்போய் அப்புறத்திலுள்ள பெரிய அந்தப்புரத்தைக் கண்டனன். அங்கு வீணை முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கின. பொன், வெள்ளி இவற்றால் செய்யப்பட்ட மஞ்சங்களும் நவரத்தினங்களிழைக்கப்பட்ட பொற்பீடங்களும் காணப்பட்டன. அழகிய ஆபரணங்களணிந்து சௌந்தரியத்திலும் யௌவனத்திலும் மிகுந்திருக்கும் பல ஸ்திரீகளையும் லக்ஷ்மணன் கண்டனன். விலையுயர்ந்த ஆடையாபரணங்களை யணிந்த மற்றும் பல சுக்கிரீவனது பரிஜனங்களையும் கண்டனன்.

அப்பொழுதும் சுக்கிரீவன் ஸ்திரீலோலனாகவே இருப்பதை யறிந்த லக்ஷ்மணனுக்கு கோபம் மேன்மேலும் பெருகப் பெற்று திசைகளை யெல்லாம் சப்தத்தினால் நிரம்பச் செய்து கொண்டு வில்லின் நாணை இழுத்து ஒலிக்கச் செய்தனன். அவன் ஸ்திரீகளிருக்கும் அந்தப்புரத்தில் பிரவேசிக்கலாகாதென்று வெளியே நின்று இருந்தனன்.

வில்லின் நாண் சப்தத்தைக் கேட்ட சுக்கிரீவன் மிகவும் பயந்து இடத்தை விட்டெழுந்து அருகிலிருந்த தாரையை நோக்கி "மங்களாங்கியே! மகாவீரனான லக்ஷ்மணனுக்கு நான் ஒன்றும் அபராதம் செய்யாமலிருக்க இங்ஙனம் பயங்கரமான கோபத்துடன் வந்திருக்கின்றனனே! நீ எனக்காக அவனிடம் சென்று [illegible] இனிய வார்த்தைகளால் அவனது கோபத்தைத் தெளியச் செய்யவேண்டும். பெரியோர்கள் எப்பொழுதும் ஸ்திரீகளிடத்தில் கொடியதாக நடக்கமாட்டார்கள். அவன் உனது நல்வார்த்தைகளால் மனம் தெளியப் பெற்றுக் கோபத்தைக் காட்டமாட்டான். பிறகு சாந்த

மடைந்தவுடன் நான் லக்ஷ்மணனைக் காண்பேன்” என்று கூறினன்.

உடனே தாரை கலவியில் மெய் மறந்தவளாகையால் மதுபான மயக்கத்தினால் உடைகளும் ஆபரணங்களும் நழுவப் பெற்று சம்போக சின்னங்கள் விளங்கவும் தடிபோல் நுண்ணியதான மேனி தெரியும்படி வெட்கமில்லாமல் லக்ஷ்மணனிடம் சென்றனள். அவளை அவ்விதமான கோலத்தில் கண்ட லக்ஷ்மணன் அவளைக்காணக் கூசி வெளிகித் தலை வணங்கிக்கொண்டிருந்தனன்.

தாரை லக்ஷ்மணனை நோக்கி “ராஜகுமாரனே! உனக்குக் கோபம் வருவதற்குக் காரணம் என்ன? உனக்குக் கோபத்தை மூட்டிவிட்டவன் எவன்?” என்றனள். லக்ஷ்மணன் அவளை நோக்கி “தாரே! நீ கணவனது நன்மையில் மன ஊக்கமுடையவளாகையால் விஷயம் இன்னதென்று அறியமாட்டாய். சுக்கிரீவன் ராமனால் நன்மையடைந்திருந்து அவனுக்குத் தான் கொடுத்த வாக்குறுதியை அடியோடு மறந்து விட்டனன். அவன் சீதையைத் தேடுவதற்கு நான்கு மாதங்கள் கெடு வைத்துக்கொண்டு வந்து இப்பொழுது மதுபான மயக்கத்தினாலும் மன்மத லீலைகளாலும் மதிமயங்கி அந்நான்கு மாதங்கள் கடந்தும் வாளா கிடக்கின்றனன். செய்நன்றி மறந்தவனுக்கு அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்கிற நான்கு புருஷார்த்தங்களும் கிடையாவென்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. இத்தகைய செய்நன்றி மறந்த சுக்கிரீவனிடம் நாங்கள் எப்படி நடந்துகொள்வதென்பதை நீயே கூறுவாயாக” என்றனன்.

தாரை லக்ஷ்மணன் அங்கு ராமனாலனுப்பப்பட்ட காரணத்தை அறிந்துகொண்டவளாகி லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து “வீரர்களில் தலைவனே! சுக்கிரீவன் காமபரவசனாகி யிருக்

தின்றமையால் அவன் மேல் கோபித்துக்கொள்வதற்கு இது சமயமன்று. காமக்கடலில் மூழ்கி யிருந்தமையால் உங்களை மறந்திருக்கும் சுக்கிரீவன் விஷயத்தில் நீ பொறுமையைக் காட்டவேண்டும். மிகுந்த பராக்கிரமமுடைய நீ உன்னைக் காட்டிலும் குறைந்த பலமுடைய அற்பனான சுக்கிரீவன்மேல் எவ்வண்ணம் கோபமுறலாகும்?

சுக்கிரீவனது நண்பனான ராமனுக்குக் கோபம் உண்டா வதையும் அந்தக் கோபம் இப்படிப்பட்டதென்பதையும் நானறிவேன். அதற்குக் காரணம் சுக்கிரீவன் சீதையைத் தேட முயறசி செய்யாமல் காலதாமதம் செய்கையே என்பதையுமறிவேன். நீங்கள் எங்களுக்குச் செய்த பெரிய உபகாரத்தையுமறிவேன். இப்பொழுது சுக்கிரீவன் காமத்தினால் இடைவிடின்றி எவருடன் கூடி சுகித்துக்கொண்டிருக் கிறானோ, அந்த ஸ்திரீகளையும் அறிவேன். நீ இங்ஙனம் கோபமடைவதைக் கண்டால் உனக்கு எம்மைப்போல மன் மத கேளி விலாசங்களில் அவ்வளவு ஞானம் இல்லையென்று தோன்றுகிறது. நீ அவற்றை அறிந்திருப்பவனாயின், காமத் தில் மூழ்கியிருக்கும் சுக்கிரீவனிடத்தில் இவ்விதம் கோபங் கொள்ளமாட்டாய். காமவேலனாகிய மனிதன் தேசகாலங் களையாவது தருமங்களையாவது பார்க்கமாட்டானல்லவா? ஆகையால் சுக்கிரீவனை இவ்வளவில் பொறுக்க வேண்டும். அவன் உங்கள் காரியத்தை நிறைவேற்றுவதிலேயே ஊக்க முடையவனாய் இருக்கின்றனன். அதன்பொருட்டு அவன் வெகுநாளைக்கு முன்பே வானரர்களுக்குக் கட்டளை இட் டிருக்கிறான். மகா பராக்கிரமசாலிகளான பலகோடி நூறாயிரம் வானரர்கள் நாலு திசைகளினின்றும் வந்து கொண்டே இருக்கிறார்கள். ஆகையால் நீ கோபத்தை யொழித்து அந்தப்புரத்திற்குள் வந்து சுக்கிரீவனைக் காண்பா யாக'' என்றனள்.

லக்ஷ்மணன் அவ்வண்ணமே உள் நுழைந்து பல அழகிய ஸ்திரீகளின் நடுவில் காமபரவசனாய் இருக்கின்ற சுக்கிரீவனைக் கண்டு மிகுந்த கோபாவேசங்கொண்டு கண்கள் சிவக்கப்பெற்று யமனைப்போல பயங்கரனாய் இருந்தனன். ருமையை அழுந்த அணைத்துக்கொண்டு பொன்மயமான ஆசனத்திலுட்கார்ந்திருந்த சுக்கிரீவனும் லக்ஷ்மணனைக் கண்டனன்.

முப்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம்

சுக்கிரீவனோடு லக்ஷ்மணன் ராமன் சொன்ன சங்கதியைச் சொல்லுதல்.

லக்ஷ்மணனைக் கண்டதும் சுக்கிரீவன் கைகூப்பிய வண்ணம் அவனை எதிர்கொண்டு சென்று வரவேற்றனன். லக்ஷ்மணன் மிகுந்த கோபத்துடன் அவனை நோக்கி "நன்றி கெட்ட வானரனே! பிரமஹத்தியைச் செய்தவனுக்கும், மதுபானம் செய்தவனுக்கும், பொன் திருடினவனுக்கும், குருபக்தி இல்லாதவனுக்கும், குருவின் மனைவியைக் காதலித்தவனுக்கும் பிராயச்சித்தம் பெரியோர்களால் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதேயன்றிச் செய்நன்றி மறந்தவனுக்கு மாத்திரம் பிராயச்சித்தமே இல்லை. சுக்கிரீவா! நீ முன்னம் ராமனால் உன் காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு அதை மறந்து இப்பொழுது அவனது காரியத்தைச் செய்யாதிருக்கின்றனை. நீ பாபாத்துமாவென்பதும் துர்ப்புத்தியுடையவனென்பதும் தெரியாமல் உன்னோடு சிநேகம் செய்து உனக்கு வானர ராஜ்ஜியத்தை சம்பாதித்துக் கொடுத்தோம். ராமன் எப்படிப்பட்ட காரியத்தையும் அவலீலையாகவே செய்து முடிக்கவல்லவன். அப்படிப்பட்ட ராமன் உனக்குச் செய்த உபகாரத்தை நினையாமல் மறப்பாயாயின் இப்பொழுதே

அவனது பாணங்களால் அடிக்கப்பட்டவனாகி வாலியைப் பின் தொடரப் போகிறாய். வாலி சென்ற மார்க்கம் இப்பொழுது மூடப்படவில்லை. ஆகையால் நீ செய்த வாக்குறுதியைத் தவறாமல் நிறைவேற்றுவாயாக. வீணாக ராமபாணத்தால் அடிபட்டு உயிரிழக்க வேண்டாம்" என்றனன்.

முப்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்

தாரை மீளவும் லக்ஷ்மணனை நல்வார்த்தைகளால் சமாதானப்படுத்துதல்.

லக்ஷ்மணன் இங்ஙனம் கூறிக்கொண்டிருக்கையில் தாரை அவனைப் பார்த்து "லக்ஷ்மணா! நீ கூறுகிறபடி சுக்கிரீவன் நன்றிகெட்டவனல்லன். கபடமற்றவன். இவன் ராமனால், ஒருவராலும் செய்யமுடியாத உபகாரத்தைப் பெற்றானதலால் அதை மறந்தவனன்று ராமனது அருளினால் இப்பொழுது இவன் சாசுவதமான வானர ராஜ்ஜியத்தையும் மனைவியான ருமையையும் என்னையும் பெற்றனன். இவன் வெகுகாலமாக மிகவும் பெருங் கஷ்டங்களில் படுத்திருந்தானாகையால் இப்பொழுது மகா சுகத்தைப் பெற்று, காலம் கடந்து சென்றதையும் தெரிந்து கொள்ளாமலிருக்கின்றனன்.

லக்ஷ்மணா! முன்பு விசுவாமித்திர முனிவர் மேனகையுடன் மன்மதலீலைகளில் கால்தாழப் பெற்று காலம் சென்றதை அறியாதிருந்தாரல்லவா? இனி சபல புத்தியுடைய வானரனான சுக்கிரீவனைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா? இவன் காம பரவசனாய் இருந்து உங்கள் விஷயத்தில் சற்று காலதாமதம் செய்ததை நீ பொறுத்தருளல் மிகையோ? உன்னைப்போன்ற வீரர்கள், விஷயங்களை ஆராயாமல் திடீரென்று இங்ஙனம் கோபங் கொள்ளமாட்டார்கள்.

லக்ஷ்மணா! ராமனுக்குப் பிரீதி உண்டாகும் பொருட்டு சுக்ரீவன் தன் மனைவியான ருமையையும் என்னையும் வானர ராஜ்யத்தையும் தன தானிய சம்பத்துக்களையும் கைவிடுவானென்பதில் சிறிதும் சந்தேகமே இல்லை. லங்கையிலுள்ள கணக்கற்ற ராக்ஷசர்களையும் ராவணனையும் சுக்ரீவனுடைய சகாயமில்லாமல் கொல்வது எவ்விதத்திலும் சாத்தியமன்று. ராவணனது பராக்கிரமங்களைப்பற்றி எனக்குத் தெரியாவிடினும் வாலி இந்த விஷயங்களையெல்லாம் எனக்குக் கூறியிருக்கின்றனன்.

ராமனுக்கிளையோனே! உன் நிமித்தமாக சுக்கிரீவன் ஏற்கனவே சமஸ்த வானரவீரர்களையும் அழைத்துவரும் பொருட்டுப் பல வானரர்களை அனுப்பியிருக்கிறான். பதினேழு தினங்களில் இப்பூமண்டலத்திலுள்ள சகல வானர வீரர்களும் வந்துசேரவேண்டுமென்றும் அப்படி வராதவர்களுக்கு மரண தண்டனை என்றும் கடுங்கட்டளை செய்திருக்கின்றனன். அதன்படி இன்றைப்பதினம் மகாபலிஷ்டர்களான வானர வீரர்கள் இவ்விடம் வந்துசேரவேண்டும். மகாவீரனே! ஆயிரங்கோடி கரடிகளும் ஆயிரங் கொண்டை முசுக்களும், பல கோடி வானரர்களும் இப்பொழுது வந்து உன்னைப்பணிவார்கள். ஆகையால் நீ கோபத்தைவிட்டு அருள்புரிவாயாக” என்றனள்.

முப்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்தாறாவது ஸர்க்கம்

லக்ஷ்மணனும் சுக்கிரீவனும் சிநேகத்துடன் சம்பாஷித்தல்.

தாரை இங்ஙனம் வணக்கமும் தருமமும் நிறைந்து உரைத்த வார்த்தைகளைக்கேட்ட லக்ஷ்மணன் கோபத்தைத் துறந்து அவ்வார்த்தைகளை அங்கீகரித்து மனந்தெளியப்

பெற்றனன். சுக்கிரீவன லக்ஷ்மணனிடத்து உண்டான பயத்தைத் துறந்து வணக்கத்துடன லக்ஷ்மணனை நோக்கி "சுமித்திரையின புதல்வனே! ராமன் எனக்குச் செய்த உபகாரத்திற்கு நான என்ன கைம்மாறு அவனுக்குச் செய்ய முடியும்? ஏழு மராமரம துளைபடச் சிலை வளைத்த மகாவீரனுக்கு மற்றொருவனது உதவியால என்னகவேண்டும்? மகா பராக்கிரம சாலியான ராமன ஒருவனே நினைத்த காரியத்தைச் சாதிக்க வல்லவனுயிருக்க அவனுக்கு நான் என்ன உதவி செய்யப்போகிறேன்? 'ராமன நமது உயிர் நண்பனுகையால் நம்மை ஒன்றும் செய்யமாட்டான்' என்ற நம்பிக்கையால உங்களைச் சிறிது மறந்திருந்தேனதலை; உங்கள் வேலைக்காரனை எனது பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டும். உலகில் பிழை செய்யாதவன எவனுமிலலை" எனறனன்.

இப்படி சுக்கிரீவன கூறுகையில லக்ஷ்மணன் சந்தோஷமுற்றவனுகி "வானரர் கோவே! உனது நட்பினுல ராமன் தனது எண்ணம நிறைவேறப்பெற்று சீக்கிரத்தில யுத்தத்தில் தனது விரோதிகளைக் கொல்லப்போகிருன். மேலும நீ பலத்திலும் பராக்கிரமத்திலும ராமனுக்குச் சமானமாகையால் உன்னைத் துணையாக எமக்கு தேவதைகள் கொடுத்தார்களே யன்றி வேறுவிதமாக உன்னைப்போனறவனைப பெறுவது சாத்தியமன்று. வீரா! நீ உடனே என்னைப் பின்பற்றி, மனைவியைப் பறிகொடுத்துப பரிதபிக்கின்ற உன் நண்பனை ராமனை சமாதானபபடுத்துவாயாக. ராமன் துக்கத்தினுல் வருந்திப் புலம்பும வார்த்தைகளைக் கேட்டதனுல நான் உன்னைக் கோபிக்க நேர்ந்தது. இதை நீ மனதில் வைக்காமல் பொறுத்துக்கொள்வாயாக" என்றனன்.

முப்பத்தாருவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம்

சுக்கிரீவன் சமஸ்த வானரர்களையும் வரவழைத்தல்.

லக்ஷ்மணன் இங்ஙனம் சொல்லுகையில் சுக்கிரீவன் அருகில் நின்ற அனுமானைப் பார்த்து "மகேந்திர பர்வதம், ஹிமவத பர்வதம், விந்திய பர்வதம், கைலாச பர்வதம், மந்தர பர்வதம் ஆகிய இவ்வைந்து பர்வதங்களிலும், மேல் திசையில் சமுத்திர தீரத்திலுள்ள உதயபர்வதத்திலும், அஞ்சனம், மேரு, தூம்ரம், மகாருணம் முதலிய பர்வதங்களிலும் வசிக்கும் சமஸ்த வானரவீரர்களையும் இன்னும் இப்பூமண்டலத்திலுள்ள இதர விடங்களிலிருக்கும் வானரோத்தமர்களையும் நீ சீக்கிரத்தில் வரவழைப்பாயாக. அவர்களை யழைத்துவர வானரத்தூதுவர்களை ஆங்காங்கு அனுப்புவாயாக. நூறுயிரம்கோடி வானரர்கள் புறப்பட்டு உலகிலுள்ள சமஸ்த வானரர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு வருவதற்காக நாற்றிசைகளுக்கும் போவார்களாக" என்றனன்.

அனுமான் அவ்விதமே வானரர்களை சுக்கிரீவனது கட்டளைப்படி அனுப்பிவைத்தனன். தாமதமல அந்தக் கட்டளையின்படி நடக்கத்தவறின் கொடியதண்டனை கிடைக்குமென்றஞ்சி சமஸ்த வானரர்களும் தூதுவர்கள் வந்து சொன்னவுடன் கூட்டங் கூட்டமாகக் கிஷ்கிந்தையை அடைந்தனர்.

அஞ்சன பர்வதத்தினின்றும் மூன்று கோடி வானரர்களும், அஸ்த பர்வதத்திலிருந்து பத்துகோடி வானரர்களும், கைலாச சிகரத்தினின்று ஆயிரம்கோடி வானரர்களும், ஹிமவத் பர்வதத்திலிருந்து பத்துகோடிபேர்களும், விந்தியமலையினின்று பலவாயிரம் கோடிபேர்களும் வந்து சேர்ந்தனர்.

க்ஷீரசமுத்திர தீரத்திலிருந்தும், கமலவனத்திலிருந்தும், நாரிகேள வனத்திலிருந்தும் கணக்கிட முடியாத

பலசாலிகளான பலகோடி நூறுயிரம வானரர்கள வந்து குழுமி னா. முனபு நலனுல் அனுபபப்பட்டுச சென்ற வானர வீரர் கள ஹிமவத பர்வததில மிகவும் பிரசிததமான ஓர பெரிய மரததைக் கணடனர். ரமணீயமான அவவிடததில முன்பு மகேசவர யாகம ஒன்று நடததபபட்டது. அவவிடததில் ஹோமம செயதபொழுது கீழே விழுந்த நெய முதலிய ஹவிஸஸுககளால் முளைத்தவைகளும அமிருதமபோன்ற ருசியுடையவைகளுமான பழஙகளையும வேர்களையும அங் குளள திவ்விய ஔஷதிகளையும் (மூலிகைகள) எடுததுக் கொணடு சுககிரீவனுககுக காணிககையாகக கொடுகக விரும்பி னா. பிறகு பூமியிலுளள சமஸ்த வானரர்களையும அழைததுககொணடு கிஷகிந்தைக்கு வநதுசேர்நதனர். சுககிரீவன அவர்களால் கொடுககபபட்ட காணிககைகளை யெலலாம் அஙகீகரிததுச் சநதோஷ முற்றனன.

முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

முப்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்

சுக்கிரீவனும் லக்ஷ்மணனும் ராமனிடம் போதல்.

உடனே லக்ஷ்மணனும சுக்கிரீவனும வானராகளால் கொண்டுவரப்பட்ட அழகிய பலலககிலேறிககொணடு தலை யினமேல் வெணகொற்றக் குடை விளங்கவும, நாற்புறஙகளி லும வானரர்கள சாமரங்கள் வீசவும், சஙகத தொனிக ளுடனும பேரி வாததிய முழககஙகளுடனும் ராமனிருக்கு மிடததிற்குப் போயினா.

சுக்கிரீவன் லக்ஷககணககான வானராகளால் சூழப் பெற்றுக் கைகூப்பியவணணம் சாஷ்டாஙகமாக ராமனது சர ணஙகளில வீழ்நது நமஸ்கரிததனன். ராமன் அவனை எழுந் திருக்கச செயது பிரீதியால் ஆலிங்கனம் செயது தனதரு

கில் உட்காரவைத்தனன். பிறகு அவனை நோக்கி "நண்பா! நீ சொன்ன கெடுவின்படி வர்ஷா காலம் சென்று சரத் ருதுவும் வந்தது. யுத்தத்திற்குப் பிரயத்தனம் செய்யவேண்டிய காலம் வந்துவிட்டதாகையால் நீ செய்யவேண்டிய காரியத்தைக் குறித்து உனது மந்திரிகளான வானரர்களோடு ஆலோசிப்பாயாக" என்றனன்.

சுக்ரீவன் ராமனைப் பார்த்து "ராஜாதி ராஜனே! நான் நீ செய்த உபகாரத்தை மறந்துவிடவில்லை. உன் காரியத்தின் பொருட்டு உலகிலுள்ள சமஸ்தமான வானரர்களையும், வீரசூரர்களான கரடிகளையும், கொண்டை முசுக்களையும் வரவழைத்திருக்கிறேன். ஆயிரம், லக்ஷம், கோடி, அற்புதம், கர்வம், மத்தியம், சமுத்திரஸங்கியம் முதலிய கணக்கிட்டுச் சொல்லமுடியாத மகாபலிஷ்டர்களும் சூரர்களுமான வானரவீரர்கள் உன்காரிய நிமித்தமாக வந்து குழுமி யிருக்கின்றனர். அவர்கள் நிச்சயமாக ராவணனை பந்துக்களோடு கூட யுத்தத்தில் கொன்று சீதையைக் கொண்டுவந்து உன்னிடம் சேர்ப்பிக்க வல்ல மகாதீரர்கள்" என்றனன்.

இதைக்கேட்ட ராமன் மனமகிழ்ந்து மிகுந்த உத்ஸாக மடைந்தனன்.

முப்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்தோன்பதாவது ஸர்க்கம்

சமஸ்த வானர சைன்னியங்களும் வந்து கூடுதல்.

இங்ஙனம் உத்ஸாகம் கொண்ட ராமன் மனவருத்தம் நீங்கப்பெற்று சுக்ரீவனைக் கட்டியணைத்து அவனை நோக்கி "நண்பனே! நீ செய்நன்றி மறவாத உத்தமசீலன் என்பதை நான் நன்கறிவேன். இனி உன் சகாயத்தினால் சத்துருக்களை

எளிதில் வெல்வேன். முன்பு இந்திரனுக்குத் தெரியாமல் புலோமனது புத்திரியாகிய சசீதேவியை அவனது அனுமதியால் அனுஹலாதனென்பவன் அபகரித்தாற்போல் கொடிய செய்கையுள்ள ராவணன் என்னை வஞ்சித்துச் சீதையைக் கொண்டுபோயினன். சசீதேவியை அபகரிப்பதற்கு அநுமதியளித்த புலோமனை இந்திரன் வதைசெய்தாற்போல் சீக்கிரத்தில் நானும் ராக்ஷசப் பயலான ராவணனை எனது பாணங்களால் வதைக்கப் போகிறேன்” என்றனன்.

அச்சமயம் ஆகாயத்தில் பெருந் தூள் கிளம்பிற்று. பூமியடங்கலும் மலைகளோடும் வனங்களோடும் நடுக்கமுற்றது. பிறகு மலைபோன்ற உருவமுடையவர்களும், கூரான கோரப் பற்களையுடையவர்களும் மகாபலிஷ்டர்களுமான வானரவீரர்கள் கணக்கின்றி வந்து கூடினர்.

சதபலி என்னும் வானரவீரன் மேருமலையில் வசிக்கும் பதினாயிரம் கோடி வானரர்களால் சூழப்பட்டு வந்து புலப்பட்டனன். தாரையின் தந்தையான சுஷேணன் மற்றொரு பதினாயிரங் கோடி வானரர்களுடன் வந்து தோன்றினன்.

சுக்கிரீவனுக்கு மாமனும் ருமைக்குத் தந்தையுமான தாரன் என்பவன் ஆயிரங்கோடி வானரர்களுடன் வந்து சேர்ந்தனன். அனுமானுடைய தந்தையான கேசரி என்னும் வானரவீரன் அநேகமாயிரம் வானர சேனைகளுடன் வந்து சேர்ந்தனன். கொண்டை முசுக்களுக்கெல்லாம் அரசனான கவாக்ஷன் என்பவன் ஆயிரங்கோடி வானரர்களை அழைத்து வந்தனன்.

பிறகு தூம்ரன், பனஸன், நீலன், கவயன், தரீமுகன், அச்வனி தேவதைகளின் புதல்வர்களான இரண்டு வீரர்கள், கஜன், கரடிகளுக்குத் தலைவனான ஜாம்பவான், ருமணவான், கந்தமாதன், இளவரசனான அங்கதன், இந்திரஜானு, ரம்பன்,

துர்முகன், அனுமான், நலன், ததிமுகன், சரபன், குமுதன் முதலியோர் ஒவ்வொருவரும் கோடிக்கணக்கான வானரவீரர்களை அழைத்துக்கொண்டுவந்து சுக்கிரீவனை மகிழச்செய்தனர். அனைவரும் சுக்கிரீவனைச் சுற்றி அணிவகுத்து நின்றனர்.

அவ்வானர வீரர்கள் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் பலவிதமான சிம்ம நாதங்களைச்செய்து தம்தம தலைகளை மேலெடுத்துக் காட்டி சுக்கிரீவனுக்குத் தமது வரவைத் தெரிவித்து அவனைக் கைகூப்பி வணங்கினர். சுக்கிரீவன் அவர்களைத் தானும் கைகூப்பிய வணணம வரவேற்று அனைவரையும் ராமனுக்கே அர்ப்பணம் செய்து அவரவர்களை உரிய இடங்களில் இருக்குமாறு கட்டளையிட்டனன்.

முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பதாவது ஸர்க்கம்

சீதையைத் தேடும்பொருட்டு வினதன் என்பவனைக் கீழ்த்திசைக்கனுப்புதல்.

பிறகு சுக்கிரீவன் ராமனைப் பார்த்து "ராமா! இதோ கோடானு கோடிக்கணக்கான வானரவீரர்கள் உன் காரியத்தின் பொருட்டு வந்திருக்கின்றனர். இவர்களனைவரும் உன் வேலைக்காரர்களேயாவர். உன் இஷ்டப்படி நீயே இவர்களுக்குக் கட்டளையிடுவாயாக" என்றனன.

ராமன் கைகளை நீட்டி சுக்கிரீவனை அழுந்தக் கட்டியணைத்து "ஆருயிர் நண்பனே! சீதை பிழைத்திருப்பதும் இல்லாததும் ராவணன வசிக்குமிடமும் தெரியவேண்டும். பிறகு செய்யவேண்டிய காரியத்தைப்பற்றி நீயும் நானும் ஆலோசிப்போம. வானரர் தலைவனே! இது விஷயமாக நானாவது லக்ஷ்மணனாவது நியமிப்போமல்லோம். நீயே

இக்காரியத்தை சாதிப்பவன். என் காரியம் இன்னதென்பது உனக்கே தெரியும். நீ எனக்கு லக்ஷ்மணனைப்போல் இரண்டாவது நண்பனும் சகோதரனுமாவாய்" என்றனன்.

உடனே சுக்கிரீவன் வினதனென்னும் வானர யூதபதியை விளித்து "நீ லக்ஷம் வானரர்களை யழைத்துக் கொண்டு, மலைகளும் காடுகளும் நிறைந்து விளங்கும் கீழ்த்திசையைக் குறித்துச் செல்வாயாக. அங்குள்ள மலைகளிலும், வனங்களிலும், நதிகளிலும் சீதையைத் தேடிப் பார்ப்பாயாக. ரமணீயமான கங்கை, யமுனை, ஸரஸ்வதீ, சோணை முதலிய நதி தீரங்களிலும், காசி, கோசலம், மகதம், அங்கம், வங்கம், கலிங்கம் முதலிய தேசங்களிலும் வெள்ளிகள் விளையும் பூமிகளும் சென்று அந்தந்த இடங்களிலெல்லாம் சீதையைத் தேடுவாயாக.

கிராதர்கள் என்று பெயர்கொண்ட கொடிய பயங்கரமான உருவமுள்ள ஜனங்கள் வசிக்குமிடமான சமுத்திரத்தினிடையிலுள்ள மலைகளிலும் அகன்ற மந்தரமலையின் சிகரப் பிரதேசங்களிலும் சீதையைத் தேடுவாயாக. இன்னும் கீழ்த்திசையிலுள்ள சமஸ்தமான தீவுகளிலும் சென்று சீதையைத் தேடுவாயாக. பொன் விளையும் பூமிகள் விளங்கப் பெற்ற சுவர்ணரூபயமெனனும் தீவிற்குச் சென்று தேடிய பிறகு, யவத்வீபத்தைக் கடந்து தேவதானவர்கள் உலாவப் பெற்று கொடிமுடிகளால் ஆகாயத்தை அளாவியிருக்கும் சிசிர பர்வதத்தை யடைந்து அதிலுள்ள குகைகளிலெல்லாம் சீதையைத் தேடுவீர்களாக.

பிறகு உப்பு சமுத்திரத்தைக் கடந்து அதன் மறுகரையில் சித்தசாரணர்கள் வசிக்கும் பிரதேசமெல்லாம் சீதையைத் தேடிப் பார்ப்பீர்களாக. அதன் பிறகு இக்ஷு சமுத்திரத்தை நீங்கள் கடக்கவேண்டும். அதில் அசுரர்கள் பிரம

தேவனது வரத்தின் மகிமையால் எபபொழுதும நிழலைப் பிடிதது இழுதது மனிதாகளை விழுஙகுவாாகள். இன்னும் அதில மகா பயங்கரமான பெரிய சாபபஙகள நிறைநதிருக் கும. ஆகையால நீஙகள அந்த இக்ஷு சமுததிரததை வெகு ஜாககிரதையாகத் தாண்டி மது சமுததிரததை யடைந்து அதன கரையிலுள்ள விசாலமான ஓர் மூளஇலவ மரததை யடையவேண்டும. அதன்கீழ விசுவகாமாவினல நிருமிக்கபபட்ட கைலாச மலைபோல வெளுதத நிறமுடைய கருத்மானுடைய வீட்டைக காண்பீாகள. அபபிரதேசத் தில மநதேஹர் எனகிற கொடிய ராக்ஷசர்கள வசிககின்றனர். அவர்கள தினந்தோறும் சூரியோதய காலததில அந்தணர் கள் ஜபிககும காயத்திரி மந்திரப் பிரபாவததினுல் அடிக்கப பட்டு சூரியனுல் கொளுததபபட்டு ஜலத்தில் விழுவார்கள். மீளவும எழுநது மலைச்சிகரஙகளில் வசிப்பாாகள். நீங்கள் ஒருவராலும தடுக்கமுடியாதவர்களாகையால அவர்களிடம அகப்படாமல தயிர் சமுததிரம், கிரௌஞ்சதவீபம முதலிய வற்றைத தாண்டி, பால சமுததிரத்தையடைந்து அதன நடுவி லுள்ள ருஷபமென்னும பெரிய மலையை அடையவேண்டும்.

அதில பொன் மயமான தாதுககளுடன தளதளவென்று விளங்கும வெள்ளித தாமரைகள விளஙகப்பெற்று ராஜஹம் சஙகள பிரகாசிக்கபபெற்ற சுதாசனமெனகிற ஓா அழகிய குளமுணடு. அபபடிப்பட்ட பால சமுததிரததைக கடநத பின் தூயநீர் சமுததிரத்தைக் காண்பீர்கள். அதற்கு அக் கரையில் பதினமூனறு யோசனை தூரததில 'ஜாதரூபசிலம' எனகிற பெரிய பொனமலையொன்றிருக்கிறது. அதில சர்பப மூர்த்தியான ஆதிசேஷனைக் காண்பீாகள. பிறகு பொன் மயமான உதயபாவதம காணப்படும். அதன் நுனியில ஒரு யோசனை விஸ்தாரமுடையதும் பத்து யோசனை உயரமுடை யதும பொன்மயமுமான ஸௌமனஸமெனனும் சிகரம்

ஒன்றுளது. விஷ்ணுதேவன மூவுலகளந்தபோது முதலடியை இச்சிகரததின்மேலும, இரணடாவது அடியை மேற்றிசை யின எல்லையான ஸாவாணி மேருமலையின சிகரததிலும் இட்டனனென்று பெரியோர் சொலலுவார்கள.

அந்த ஸௌமனஸ சிகரததில வைகானஸர் வாலகிலயர் முதலிய முனி சிரேஷ்டர்கள இருபபாாகள. சூரியன உதய பர்வதத்தினமேலதான் விளக்கமுறறிருபபான. அநத உதய பர்வததின சிகரங்களிலும, குகைகளிலும, வனஙகளிலும திரிந்து சீதையையும ராவணனையும தேடுவீர்களாக.

அம்மலைககப்பால் சூரிய சநதிராகளின சஞசாரமிலலாத தால இருளடைந்த பிரதேசமாய் இருக்கும. நான் சொலலாத இதர விடஙகளும் கிழககுத திசையில இருபபதால நீஙகள அவவிடங்களுககும சென்று சீதையையும் ராவணனையும் தேடவேண்டும. ஒரு மாததததிற்குள நீஙகள் சீதையின இருபபிடத்தையறிந்து வந்து சேரவேணடும். அநத கெடு தவறிவரும வானரர்கள மரண தணடனைககு உள்ளாவார் கள" என்று கூறினன்.

நாற்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தோராவது ஸர்க்கம்.

தென்திசைக்கு அனுமான் முதலியவர்களை அனுப்புதல்.

பிறகு சுக்கிரீவன் அனுமான், நீலன, ஜாம்பவான, சுஹோததிரன், சராரி, சரகுல்மன், கஜன், கவாக்ஷன், கவயன, சுஷேணன, ருஷபன், மைந்தன், துவிதன, விஜயன, கந்த மாதன், உலகாமுகன், அஙகன், அங்கதன் முதலான வானர வீரர்களைத தென்திசையை நோக்கிப போகும்படி கட்டளை யிட்டனன். அவாகளுடன் சுககிரீவன் எங்கும தடையின்றி

வேகமாகச் செல்லும வல்லமையுடைய பெரிய வானர சைன்னியத்தை சகாயமாகச செல்லும்படி ஆஞ்ஞாபித்தனன.

சுக்கிரீவன் அவர்களை நோக்கி 'வானரோத்தமர்களே! நீஙகள் விந்திய பர்வதத்திலும் நருமதை, கோதாவரி, கிருஷ்ணை, வரதா, மேகலா, உதகலா முதலிய நதிதீரங்களிலும், தசார்ண தேசத்திலுள்ள நகரஙகளிலும, குதிரைகள் நிறைந்த அவந்தி பட்டணத்திலும், விதர்ப்பம, ரிஷிகம், மாஹிஷிகம், வஙகம், கலிஙகம, காசி முதலிய தேசங்களிலும், தண்டகாரணியம, கோதாவரிதீரம, ஆநதிரம, புண்ட்ரம, சோழபாண்டியம, கேரளம் முதலிய தேசஙகளிலும ஆஙகாங்குள்ள மலைகள குகைகள் முதலியவற்றிலும் சீதையைத் தேடிப பார்ககவேண்டும்.

பிறகு ஸஹயபர்வதம், காவேரி முதலிய பிரதேசங்களைக கடந்து அகஸதிய முனிவர் வீற்றிருககும சிகரததை யுடைய மலயபர்வததை அடைவீர்கள. அவரை வணங்கி ஆசீர்வாதம பெற்று தாம்மிரபாணியைக் கடபபீர்களாக. பிறகு தெற்கு திக்கில பிரயாணம செய்து சமுததிர தீரததையடைவீர்கள. அதைதத தாணடும் விஷயததைப் பற்றி நன்கு ஆலோசிதது நிச்சயித்துககொளவீரகளாக. அநத சமுததிரததின் நடுவில இக்கரையில நூறு யோசனை விஸதீரணமுடையதும மனிதர்களுக்குப் போக முடியாமல மிகக விளககமுறறதுமாகிய ஓர தீவு இருககிறது. அவ்விடத்தில் மாததிரம சீதையை வெகு ஜாககிரதையாயும் எலலாப் பிரயததனஙகளோடும தேடிப பாரககவேண்டும். ஏனெனில் அதுவே துஷ்டபுததியுளள ராவணனது வாசஸ்தானமான லஙகை எனனும தீவாகும.

அநத லஙகைத் தீவைத் தாண்டி நூறுயோசனை தூரததில சமுததிரததில புஷ்பிதம் எனனும் பாவததைத

அடைவீர்களாக. அது ஆகாயத்தை யளாவிய உயர்ந்த இரண்டு சிகரங்களையுடையது. தக்ஷிணாயனத்தில் சிவந்திருக்கும் சிகரத்தில் சூரியனும், வெள்ளி மயமாயிலங்கும் மற்றொரு சிகரத்தில் சந்திரனும் விளங்குவார்கள். வானரர்களே! கெட்ட நடத்தையுடையவர்களுக்கும் நாஸ்திகர்களுக்கும் அம்மலை புலப்படாது. நீங்கள் அம்மலையை வணங்கி அதில் சீதாதேவியைத் தேடிப் பார்ப்பீர்களாக.

பிறகு அங்கிருந்து சூரியவந்தம், வைத்யுதம், குஞ்சரம், முதலிய பர்வதங்களைக் கடந்து செல்லவேண்டும். குஞ்சர பர்வதத்தில் விச்வகர்மாவினால் நிருமிக்கப்பட்ட அகஸ்திய முனிவரது அழகிய மாளிகை யொன்று விளங்கும். இன்னும் அங்கு சர்ப்பங்களுக்கு வாசஸ்தானமான போகவதி எனகிற பட்டணம் இருக்கிறது. அதில் கொடிய விஷமுள்ள பயங்கரமான சர்ப்பங்கள் வசிக்கின்றன. அந்தப் பட்டணமெங்கும் மிகவும் ரகசியமாயிருக்கும் பிரதேசங்களிலெல்லாம் சீதையைத் தேடவேண்டும்.

பிறகு எருதைப்போன்ற உருவமுள்ள 'ரிஷபம்' என்று பெயருள்ள ஓர் பெரிய மலையைக் காண்பீர்கள். அதுவே பூமியின் கடைசி பாகமாகும். அதில் உள்ள ஏராளமான சந்தன மரங்களை நீங்கள் கையினாலகூடத் தொடலாகாது. ஏனெனில் பயங்கரமான உருவமுடைய 'ரோஹிதர்கள்' என்னும் கந்தர்வர்கள் அவற்றிற்குக் காவல் இருக்கின்றனர்.

இன்னும் அம்மலையில் சைலூஷன், கிராமணி, சிக்குரு, தப்பரன், பப்ரு முதலிய ஏழு கந்தருவ அரசர்கள் சூரியனைப் போன்ற ஒளியுடன் பிரகாசித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். தவிர, புண்ணிய கர்மங்களால் சுவர்க்காதி புண்ணிய லோகங்களைவென்ற மகாபுருஷர்கள் மகா தேஜஸ்ஸுடன் பிரகாசித்துக்கொண்டிருப்பார்கள்.

அதற்குமேல் மிகவும் பயங்கரமான பித்ருலோகமுள்ளது. அது ஒருவராலும் புகக்கூடாத பேரிருள் மூடப்பெற்ற யமனுடைய ராஜதானியாகும். அதற்குமேல் உங்களால் செல்லமுடியாது. இதுவரை நான் சொன்ன விடங்களைத் தவிர, என்னால் சொல்லப்படாத இதரவிடங்களிலும் தக்க முயற்சியுடன் நீங்கள் ஸீதையைத் தேடிப் பார்க்கவேண்டும்.

எவன் ஒரு மாதத்திற்குள் திரும்பிவந்து 'கண்டேன் ஸீதையை' என்று சொல்லுவானோ, அவனே என் ஆருயிர் நண்பனும் பந்துவுமாவான். ஒருவராலும் இதுவரையில் அடையப்படாத மேலான ஐசுவரியங்களையும் சுகங்களையும் அவன் பெறுவான்" என்றனன்.

நாற்பத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்.

சுஷேணன் முதலிய வானரர்களை மேற்றிசைக்கு அனுப்புதல்.

பிறகு சுக்கிரீவன் சுஷேணனைப் பார்த்துக் கைகூப்பி நமஸ்கரித்தவண்ணம் (சுஷேணன்=சுக்கிரீவனது மாமன்) 'மரீசிமாமுனிவரின் மூத்த குமாரனான மாரீசன் என்னும் வானரனையும் அவனது தம்பிமார்களான மாரீசர்கள் என்பவர்களையும் மேற்குத்திசைக்கு அனுப்பமுயன்று: "வானர சிரேஷ்டர்களே! நீங்கள் சுஷேணனைத் தலைவனாகக்கொண்டு இரண்டு லக்ஷம் வானரர்களோடு சென்று மேற்குத் திக்கில் ஸீதையைத் தேடுவீர்களாக.

நீங்கள் சுராஷ்டிரம், பாஹ்லிகம், சூலம் முதலிய பல தேசங்களிலும் நகரங்களிலும், விசாலமான புந்நாக வனத்திலும், குக்ஷிதேசத்திலும், தாழைவனங்களிலும் சென்று ஸீதையைத் தேடுவீர்களாக. மார்க்கத்திலுள்ள சகல மலை

களிலும் நதிகளிலும, வனங்களிலும், பாலை வனங்களிலும். இன்னும் மேற்குத்திக்கு முழுவதும் தேடிப்பார்த்து, பிறகு மேற்கு சமுத்திரத்தை அடையவேண்டும அங்கு சமுத்திரக் கரையோரத்திலிருக்கும் மலைகளிலும், வனங்களிலும் ராவணனது இருப்பிடத்தையும சீதையையும நன்கு தேடிப் பார்க்கவேண்டும.

பிறகு ஜடிபுரம், அநந்தபுரம, அங்கலோபம முதலிய பட்டணங்களிலும, அலக்ஷிதமெனனும பெயருடைய பெரிய காட்டிலும வெகுஜாக்கிரதையாக சீதையைத் தேடவேண்டும. சிந்துநதி சமுத்திரத்தோடு கலக்குமிடத்தில் நூறு சிகரங்களையுடையதும மிகவும உயர்ந்ததுமான 'ஹேமகிரி' எனனும ஓர் பெரிய பர்வதம் இருக்கிறது. அதன் சாரல் களில, இறகுடைய சிம்மங்கள் சஞ்சரிக்கும். மிகவும் உயர்ந்த அதன் சிகரங்களில நன்கு சீதையைத் தேடுவீர்களாக.

பிறகு சமுத்திரத்தில் கொஞ்சதூரம செல்கையில் அதன் நடுவில் பொன்மயமான 'பாரியாத்திரம' எனனும் பர்வதத்தின் சிகரத்தைக் காணபீர்கள. அதிலுள்ள காய் கிழங்குகளையும பழங்களையும நீங்கள தொடலாகாது. ஏனெனில மிகவும் பயங்கரமான விகாரரூபமகொண்ட நான்கு கோடி கந்தர்வர்கள் அவற்றைக் காவல செய்கின்றனர். அந்த விடத்தில வெகுஜாக்கிரதையாக சீதையைத்தேடுவீர்களாக.

அந்த சமுத்திரத்தில் பின்னும் சிறிதுதூரம் மேற்கில் செல்வீர்களாயின், வைடூரிய மணிபோன்ற காந்தியும், வஜ்ஜிர மணிபோன்ற கடினமும உடைய 'வஜ்ஜிரகிரி' என்னும் பர்வதம புலப்படும். நூறுயோசனை உயரமுள்ள அதன் சிகரங்களிலும் குகைகளிலும் சென்று சீதையைத் தேடிப் பார்க்கவேண்டும.

பிறகு உபபு சமுத்திரத்தின் மூன்று பாகங்களைக் கடந்து நானகாவது பாகத்திலுள்ள சக்கரவாந்தமென்னும்

பர்வதத்தை அடைவீர்கள். அதில் முன்பு விசுவகர்மாவினால் ஆயிரம் இலைகளையுடைய சக்ராயுதம் நிருமிக்கப்பட்டிருந்தது. அம்மலையில் முன்பொருகால் விஷ்ணுதேவன் புருஷோத்தம ரூபத்துடன் அவதாரம் செய்து 'ஹயக்கிரிவன்' என்னும் தானவனைக்கொன்று சக்ராயுதத்தையும், பஞ்சசனனென்னும் தானவனைக்கொன்று 'பாஞ்சசன்னியம்' என்னும் சங்கையும் கைப்பற்றினன். அம்மலையின் தாழ்வரைகளிலும் குகைகளிலும் ராவணனையும் சீதையையும் தேடவேண்டும்.

பிறகு அறுபது யோசனை தூரத்தில் 'வராஹம்' என்னும் பர்வதம் உளது. அதில் நரகாஸுரன் வசிக்கும் 'பிராக்ஜோதிஷபுரம்' என்ற பட்டணம் இருக்கின்றது. அம்மலையிலுள்ள சிகரங்களிலும் குகைகளிலும் தாழ்வரைகளிலும் சீதையைத் தேடுவீர்களாக.

அதன்பிறகு தேவேந்திரனால் பரிபாலிக்கப்படும் 'மேகம்' என்னும் பர்வதத்தைக்கடந்து அறுபதினாயிரம் வேறு பர்வதங்களைக் காண்பீர்கள். அவற்றின் நடுவிலுள்ள 'ஸாவர்ணி மேரு' வென்னும் மலைக்கு சூரியனது அருளினால் பொன்மயமான மரங்களுடன் தேவ சித்த கந்தர்வ தானவ சாரணர்கள் வாசஞ்செய்யும் பாக்கியமும் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. அந்த ஸாவர்ணிமேருவுக்குப் பதினாயிரம் யோசனை தூரத்தில் அஸ்தமய பர்வதம் இருக்கின்றது. சூரியன் அப்பதினாயிரம் யோசனை தூரத்தை ஒரே நாழிகையில் கடந்து சீக்கிரத்தில் அஸ்தமய பர்வதத்தை யடைவான். அதன் சிகரத்தில் விசுவகர்மாவினால் நிருமிக்கப்பட்ட வருணதேவனது அழகிய மாளிகை காணப்படும். நீங்கள் அந்தப் பிரதேசங்களிலெல்லாம் ராவணனையும் சீதையையும் தேடிப் பார்க்கவேண்டும்.

வானரர்களே! அஸ்தகிரிக்கு மேற்கில் எவராலும் செல்லமுடியாது. அதன்மேல் சூரியனது ஒளி இல்லாமையால்

இருள் மூடி இருக்கும். நீங்கள் அந்த அஸ்தமய பர்வதம் வரை சென்று சீதையைத் தேடி ஒருமாதத்திற்குள் திரும்பி வந்து அவளிருக்குமிடத்தை எனக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும். தவறினால் மரண தண்டனை அடைவீர்கள்" என்று கட்டளையிட்டனன்.

உடனே, சுஷேணன் முதலான வானரர்கள் செலவு பெற்றுக்கொண்டு வருணனது திக்கான மேற்குத் திசையை நோக்கிச் சென்றனர்.

நாற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

நாற்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம்.

சதவலி முதலிய வானரர்களை வடதிசைக்கு அனுப்புதல்.

பிறகு சுக்கிரீவன் சதவலியைப் பார்த்து "நீ உன்னைப் போல் பராக்கிரமமுடையவர்களான லக்ஷம வானரர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு இமயமலையினால் அழகு செய்யப்பட்ட வட திசைக்குச் சென்று சீதாதேவியைத் தேடுவாயாக" என்று கூறி அந்த வானரர்களை நோக்கி "நீங்கள் வடதிசையிலுள்ள மிலேச்சம், புளிந்தம், சூரசேனம், பிரஸ்தலம், இந்திரப்ரஸ்தம முதலிய பரததேசங்களிலும், தக்ஷிண குருதேசம், மத்ரதேசம, காம்போஜம், யவனம, சகதேசம, ஆரட்ட தேசம், பாஹ்லிகம், ரிஷிகதேசம, பௌரவம, டங்கணம், சீனம, பரமசீனம், விஹாரம, தரதம் முதலிய தேசங்களிலும் இமயமலைகளிலும் சீதையை வெகு பிரயாசத்துடன் சென்று தேடவேண்டும.

பிறகு வெள்ளலத்திக் காடுகளிலும், பத்மகவனங்களிலும் தேவதாரு வனங்களிலும இடையிலுள்ள மலைகள் நதிகள் குகைகள முதலியவற்றிலும ராவணனையும சீதையையும் தேடவேண்டும். அதன பிறகு காலபர்வதத்தை

யடைந்து அதில் சீதையைத் தேடி உடனே சுதாசனபாவதக் திருக்குப் போவீர்களாக. பிறகு தேவசகாபாவதத்தை யடைந்து அதிலுள்ள சிகரங்களிலும் குகைகளிலும் சீதையைத் தேடுவீர்களாக. அம்மலையைக் கடந்தபின நூறு யோசனை விஸ்தீரணமுடைய ஓர் சூனியமான பிரதேசம் உளது. அங்கு மலைகளாவது நதிகளாவது மரங்களாவது கிடையாதாதலால எவ்வித ஜந்துககளும வசிககமாட்டா. மகா பயஙகரமான அபபிரதேசததை நீஙகள் சீககிரததில கடநது வெளுததது விளஙகும கைலாச மலையைக கணடு மகிழுவீர்கள்.

அககைலாச மலையில பொன் வேலைகள செய்யபபெற்று அழகான குபேரனது மாளிகை உளது. அதனருகில தாமரைகள நிறைநது ரமணீயமான 'மானசம்' எனனும ஒர் தாமரை யோடை இருககிறது. அதில ஹம்சங்களும நீர்ககாகஙகளும் நிறைநதிருககும். அப்ஸர ஸதிரீகள குமபல குமபலாக விளையாடிக்கொணடிருபபார்கள். அககைலாச மலையின் தாழ்வரைகளிலும் குகைகளிலும் திரிநது ராவணனையும சீதையையும் தேடவேணடும்.

பிறகு கிரௌஞ்ச பர்வதம் மைநாகபர்வதம் முதலியவை காணப்படும். அவற்றின தாழ்வரைகளிலும் குகைகளிலும் சிகரங்களிலும் சீதையையும் ராவணனையும் தேடுவீர்களாக. அதன் பிறகு தவச்சிரேஷ்டர்களான வைகானசர்களும் வாலகில்யர்களும் வசிக்கின்ற ஓர் ரமணீயமான ஆச்சிரமததை அடைவீர்கள். அம்முனிவர்களை நீஙகள் பக்திபூர்வகமாக நமஸ்கரிதது வணக்கததுடன சீதாதேவியின விருததாநததததை வினவ வேண்டும்.

அவ்வாச்சிரமத்தில் பொன் தாமரைகள் நிறைந்த வைகானசமென்னும ஓர் அழகிய தடாகம் இருக்கிறது. குபேரனது பட்டத்து யானையாகிய சார்வபௌமமென்னும்

திக்கஜம் தன் பேடைகளுடன் கூடி எபபொழுதும் அங்கு விளையாடிகமகொண்டிருக்கும். அப் பிரதேசததைக் கடநத பின் 'சைலோதை' என்னும் ஓர் நதி இருக்கிறது. அதன இருகரைகளிலும கீசகங்கள் (காற்று வீசுமபொழுது சப்திக்கும் தன்மையுளளவை) எனனும் மூங்கில்கள் மிகவும் உயர்ந்து ஒன்றோடொன்று பினனிகமகொண்டிருக்கையால சிததாகள் அவைகளின் வழியாக அககரைக்குப்போவதும வருவதுமாய் இருப்பார்கள்.

பிறகு புண்ணியம் செய்தவர்களுக்கிருப்பிடமான உத்தர குரு தேசம இருககிறது. அதில வெகு ரமணீயமான பொற்றாமரைகள் நிறைந்த குளங்கள் விளங்கும். நீல வைடூரிய வர்ணமுடைய தாமரைகமகொடிகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டு ஜலம் நிறைந்திருக்கபபெற்ற நதிகள ஆயிரக் கணக்காக இருக்கின்றன. வைரம், மரகதம், மாணிக்கம், புஷ்பராகம், வைடூரியம், நீலம், கோமேதகம், முத்து, பவழம் என்கிற நவரததினக் குவியல்களும் அவற்றினுல் செய்யப்பட்ட மலைகளும் குன்றுகளும் ஏராளமாய் இருக்கின்றன.

அங்குள்ள மரங்களில எக்காலத்திலும் இனிய பழவர்க்கஙகளும், செடிகளில் நல்ல வாசனை வீசும புஷ்பஙகளும் விளங்கும. சில மரங்கள நவரததினங்களையுடையதாய் இருப்பதால் கேட்பவர்களுக்கு அவற்றைக்கொடுக்கும். சில மரஙகள பொன் மயமான கட்டில்களை மெத்தென்ற பஞ்சினுற் செய்யப்பட்ட படுக்கைகளுடன் கொடுக்கின்றன.

மேலும் அந்த உத்தர குரு தேசத்தில் சில மரங்கள் கேட்கும் புண்ணிய சீலர்களுக்கு, மனத்திற்கினிய பூமாலைகளையும, நானுவித பக்ஷணங்களையும, குணம் யௌவனம் அழகு இவற்றையுடைய மடந்தையர்களையும கொடுக்கின்றன.

அங்கு கந்தர்வர்களும், கின்னரர்களும், கிம்புருடர்களும், சித்தர்களும், நாகர்களும், வித்தியாதரர்களும் சூரியனைப் போன்ற மிக்க ஒளியுடன் தங்கள் காதலிகளோடு விளையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். அங்குள்ளாரனைவரும் புண்ணியசீலர்களாகையால் உயர்ந்த ஐசுவரியங்களையும் மேலான சுகங்களையும் அநுபவித்துக்கொண்டிருப்பார்கள்.

அந்த உத்தர குருதேசத்தைக் கடந்துபோகையில் வடக்கு லவண சமுத்திரம் (உப்புக் கடல்) காணப்படும். அதன் நடுவில் சோமகிரியென்னும் ஓர் பெரிய மலை இருக்கிறது. விஷ்ணுலோகம், பிரம்மலோகம், இந்திரலோகம் முதலியவற்றிலுள்ள தேவதைகளுக்குத் தவிர மற்றவர்களுக்கு அதைப்பார்க்க முடியாது. அந்த சோமகிரியில், பிரமமா, விஷ்ணு, ருத்திரன் முதலிய திரிமூர்த்திகளும் பிரமமரிஷிகள் பலரால் சூழப்பெற்று வாசஞ் செய்கிறார்கள். அதற்குமேல் வடக்கில் நீங்கள் செல்லவேண்டாம். அங்கு சூரிய சஞ்சாரமில்லாமையால் இருள் மூடி பயங்கரமாக இருக்குமாதலால் அதுவரையிலுள்ள ஸமஸ்தமான பிரதேசங்களிலும் சீதையைத் தேடி ஒரு மாதத்திற்குள் திரும்பிவிடவேண்டும். நீங்கள் குறித்த தவணைக்குள் சீதையின் இருப்பிடத்தைத் தெரிந்துகொண்டு திரும்பிவந்து என்னையும் ராமனையும் சந்தோஷமடையச் செய்வீர்களாயின் உயர்ந்த சுகபோகங்களையும் ஐசுவரியங்களையும் அடைந்து வாழ்வீர்கள்” என்றனன்.

நாற்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம்

ராமன் அனுமானுக்கு அடையாளமாக மோதிரங் கொடுத்தல்.

அனுமான் காரியத்தைத் தப்பாமல் சாதிப்பவனென்று நிச்சயித்த சுக்கிரீவன் அவனை நோக்கி “வாயு குமாரனே!

பூமி, ஆகாயம், வாயுமண்டலம், சுவர்க்கம, சமுத்திரம் முத லிய எல்லாவற்றிலும நீ தடையின்றி சஞ்சரிக்க வல்லவன. அசுரலோகம, கந்தர்வலோகம், தேவலோகம, சமுத்திரங்கள முதலிய எல்லாப பிரதேசங்களும உனக்குத தெரிந்தவைகள். வீரர்களில சிறநதவனே! நீ ஒன்பது வியாகரணஙகளையறிந்த பண்டிதன. பலமும் புத்தியும் பராக்கிரமமும நீதியும் உன்னிடத்திலிருபபதுபோல மற்றொருவரிடத்திலும இராது. ஆகையால சீதையைப பெறும்படியான பிரயத்தனத்தை நீயே செய்து காரியததை நிறைவேறற வேண்டும" என்றனன.

இவவார்த்தைகளைக கேட்ட ராமன அனுமானுடைய குண விசேஷஙகளையும் புத்தி சமத்காரஙகளையும் முன்னமே அறிநதவனாகையால அவனிடத்தில் மிகக நமபிக்கைகொண்டு அவனை நோக்கி "வானரோத்தமனே! சீதாதேவியை நிச்சய மாக நீயே காணபபோகிறாயென்று எனக்கு நமபிக்கை யுண்டாகிறது. அவளுக்கு அடையாளமாக இதோ என் பெயர் செதுக்கபபட்டு மிக அழகாய விளஙகுகிற என் மோதி ரத்தைக் கொண்டுபோய்க காட்டுவாயாக. இதைக் கண்டதும் சீதை உனனிடததில சந்தேகமாவது பயமாவது உண்டாகப பெறாமல் நீ என்னுடைய தூதனென்று தெரிந்து கொள் வாள" என்றனன.

அனுமான அந்த மோதிரத்தை வாங்கித் தலையில் வைத் துக்கொண்டு ராமனைக் கைகூப்பி நமஸ்காரம் செய்து உடனே புறப்பட்டனன. அவன் பின் பெரிய வானர சைன்னியம் செல்லும்போது, அவன மேகஙகளில்லாத ஆகாயததில நக்ஷத்திரக் கூட்டங்களோடு விளஙகும சந்திர னைபபோல விளங்கினன.

நாற்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்

சீதையைத் தேட அனுப்பப்பட்ட வானர சைன்னியங்கள் புறப்படல்

சுக்கிரீவன் மீண்டும் எல்லா வானரர்களையும் பார்த்து "வானரர்களே! நான் எவரெவர்களை எந்தெந்த திக்கில் எப்படி எப்படி தேடச்சொன்னேனோ அவரவர் அந்தந்த திசைகளில் அப்படி அப்படியே சென்று தேடவேண்டும்" என்றனன்.

அவ்வுத்தரவின்படியே எல்லா வானரர்களும் விட்டில் களபோல் கணக்கின்றி நாறறிசைகளிலும் செல்லவாரம்பித்த னர். ராமனும் ஒருமாத காலம் எப்பொழுது கழியுமென்று எதிர்பார்த்த வண்ணம் லக்ஷ்மணனுடன் கூடி பரஸ்ரவண மலையிலேயே வசித்திருந்தனன்.

அப்பொழுது வீரனான சதபலி இமயமலையினால் சூழப் பட்ட வடதிசையைக் குறித்துச் செல்லத் தொடங்கினன். வினதன கிழக்குத் திக்கை நோக்கியும், அனுமான் தன் பரி வாரங்களுடன் தென் திசை நோக்கியும், சுஷேணன் மேற் றிசை நோக்கியும் பிரயாணமாயினர். அவ்வானரர்கள் ஒவ் வொருவரும் மிகுந்த உத்சாகத்துடன் "ராவணனைக் கொன்று சீதையைக்கொண்டு வருவோம்" என்று சொல்லிக்கொண்டே சென்றனர்.

ஒரு வானரன் மிகுந்த அட்டகாசத்துடன் "நான ஒருவனே ராவணனை யுத்தத்தில் வென்று சீதையைக் கொண்டு வருவேன்" என்றனன. மற்றொருவன் 'ஓ வானரர் களே! நீங்கள் இவ்விடத்திலேயே நில்லுங்கள். நான் ஒருவ னாகவே சென்று ராவணனைக்கொன்று சீதையைக் கொண்டு வருகிறேன' என்றனன். பினனுமொருவன 'சீதை பாதா ளத்திலிருப்பினும் நானே சென்று கொண்டு வருவேன்'

என்றனன். இன்னொருவன் 'நான மரங்களை முறித்து சமுத்திரங்களைக கலககிவிடுவேன்' என்றனன். வேறொரு வன 'நான் பதது யோசனை தூரம் தாண்டுவேன்' என்றனன். இஙஙனம மிகுந்த அட்டகாசஙகளுடன் பெரிய சிம்மநாதங் களைச செயதுகொணடே வானரர்கள பிரயாணமாயினர்.

நாற்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தாறவது ஸர்க்கம்.

சுக்கிரீவன் ராமனுக்கு சமஸ்த பூமண்டலமும் தனக்குத் தெரிந்த விதத்தைக் கூறுதல்.

சுக்கிரீவன் சமஸ்த பூமண்டல ஸ்திதியையும் அறிநத விததனதபபற்றி ராமன கேட்க அவன பினவருமாறு கூறி னன. "ராமா! முன்பு துந்துபியின மகனன மாயாவி என்பவன் வாலியினமேல எதிர்தது வருமபோது, வாலி மாயாவியை மலயபர்வததநின குகைககுள் துரத்தினன். அவனைக் கொல்லுமபொருட்டு வாலியும் பினதொடாந்து போகும் போது என்னைக குகையின வாயிலில காவலிருக்கும்படி ஆஞ்ஞாபிததனன் நான் ஒரு வருடகாலம காவலிருந்தும் வாலி வெளிவராததாலும், அக்குகையிலிருநது ரததவெள்ளம் வேகமாக வரககண்டதாலும என தண்ணன் ஒருககால் முடிந் திருப்பானென்கிற எணணததினல், மாயாவி மறுபடி வெளி வராமலிருககுமபொருட்டு அக்குகையின் வாயிலை மலை போன்ற பெருஙகல்லையிட்டு மூடிவிட்டேன்.

பிறகு கிஷ்கிந்தையை அடைந்து வாலியின் முடிவை அனைவர்க்கும்கூறி தாரையையும் ருமையையும் பெற்றுப் பெரிய வானர ராஜ்ஜியத்தையெல்லாம் கைப்பற்றிககொண் டேன். இங்ஙனமிருக்கையில் மாயாவியைக் கொனறு வாலி திரும்பி வந்தனன். உடனே நான் அவனை வணங்கி ராஜ்ஜி

யத்தை அவனிடமே கொடுத்தும், துஷ்டகுணமுடையவனாகையால் என்மேல் கோபங்கொண்டு என்னைக் கொல்லும் பொருட்டுத் துரத்தி வந்தனன்.

நான் மிகுந்த பீதியுடன் எனது மந்திரிகளுடன்கூடி நானாவித நதிகளையும் வனங்களையும் பட்டணங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு, கிழக்கு தெற்கு மேற்கு வடக்கு முதலிய நான்கு திசைகளிலும் வேகமாக ஓடினேன். எவ்வளவு தூரம் ஓடினபோதிலும் வாலி என்னை விடாமல் துரத்திக்கொண்டே வந்தானாகையால் என்னை ரக்ஷிக்கக்கூடியவனாவது தக்க இருப்பிடமாவது எனக்குக் கிடைக்கவில்லை.

அச்சமயம் புத்தியிற் சிறந்த அனுமான் என்னை நோக்கி 'வானரேச்வரனே! முன்பு மதங்கமுனிவர் அந்த ஆசிரம மண்டலத்தைக் குறித்து வாலியை சபித்திருக்கிறாரல்லவா? வாலி அவ்வாசிரமத்தில் பிரவேசிப்பானாயின் அவனது தலை நூறு சுக்கலாக வெடித்துப்போய்விடும். ஆகையால் நாம் அங்குச்சென்று வசிப்போம்' என்று ஒரு உபாயம் தெரிவித்ததனால் உடனே நான் அவ்வண்ணமே எனது மந்திரிகளுடன் கூடி இந்த ருச்யமூக பர்வதம் வந்து சேர்ந்தேன். வாலியும் மதங்கரது சாப பயத்தினால் இங்கு வரவில்லை. ராஜனே! நான் இவ்வண்ணம் அப்பொழுது பூமண்டலத்தையெல்லாம் பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்டேன்" என்றனன்.

நாற்பத்தாறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம்

தென்திசைக்குப் போனவர் தவிர மற்ற திசைகளுக்குப் போனவரெல்லாரும் திரும்பி வருதல்.

சுக்கிரீவனால் சீதையைத் தேடும்பொருட்டு அனுப்பப்பட்ட வானர வீரர்களெல்லாரும் அந்தந்தத் திசைகளில்

சென்று, காடு மலை வனாந்தரம் குகை செடிகள் புதர்கள் முதலியவை யெல்லாவற்றிலும் மிகக மனவூக்கத்துடன் சீதாதேவியைத் தேடி அலைந்தார்கள. சுககிரீவன சொனன ஒருமாத காலததிற்குள் அவர்களால சீதையினிருபபிடம் கண்டுபிடிககபபட முடியவிலலை யாதலால நிராசராகி (ஆசை யற்றவராகி) சுக்கிரீவனிடம வநது சேர்நது தாம் போய் வந்த விருததாநததனை அறிவிதது பரஸரவணமென்னும மலய பாவததிறகுப போயினர்.

வினதன தன்னுடன் வந்த வானரர்களுடனே கிழக்கு திககெலலாம் தேடி சீதையைக் காணமல வநது சேர்நதனன சுஷேணனும வானரர்களோடு மேல திசையெலலாம தேடி மாதம் நிரமபியும் சீதையைக் காணமலே திரும்பிவநது சேர்ந்தனன. சதபலியும வட திசையிலிருநது தன வானர வீரர்களோடு சீதையின இருப்பிடம் தெரியாமலே வந்து சேரநதனன.

அவர்களனைவரும் ப்ரஸ்ரவண பர்வததகின் நுனியில் ராமனுடன உட்காரநதிருககிற சுககிரீவனிடம் வந்து நமஸ் கரிதது "நீ சொன்ன சகலவிடஙகளிலும வெகு பிரயாசத் துடன் சென்று சீதையைதேடினேம. ஆனல நாஙகள அவளை எஙகும காணவிலலை. மிகவும பருதத பிராணிகளைக் கணடு ஒருக்கால் ராவணனுய் இருககலாமெனறெண்ணிக் கொனறுவிடடனம. அனுமான் பலமும தைரியமும் பொருநதியவன. மேலும ராவணன் சீதையை எத்திககை நோககி எடுததுச்சென்றனனே அததிசைககே சென்றிருக கின்றனன். ஆகையால அவன சீதையை நிசசயமாககக்கண்டு வருவான்" என்றனர்.

நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தேட்டாவது ஸர்க்கம்

அனுமான் முதலியோா தென்திசைககுச்சென்று சீதையைத் தேடுதலும் அங்கோா அசுரனைக் கோல்லுதலும்.

அனுமான் முதலிய வானர வீரர்கள் தெனதிசையில் எல்லாவிடங்களிலுமெ எவ்வளவு தேடிப்பார்ததும் சீதையைக் காணவில்லை. கடைசியில மிகவுமெ பயஙகரமானதுமெ, புகமுடியாததும், பெரிய குகைகளையும் காடுகளையுமுடையதுமான விந்திய பாவததத்தை அடைந்து அதன பிரதேசங்களிலெல்லாம் சீதையைத் தேடினர்.

பிறகு அவ்வானர வீரர்கள் அவ்விடததைவிட்டு ஜனங்களும் ஜலங்களுமிலலாத பெரிய காடுகளிலெலலாம் சென்று சீதையைத தேடியபின் எப்படிப்பட்டவருக்கும் போகக் கூடாத மற்றொரு பிரதேசத்தில புகுந்தனா. அவவிடததில் மரங்கள் காய்களுமெ புஷ்பங்களுமெ இலைகளும் இல்லாமல காணப்பட்டன. அஙகுள்ள நதிகளில ஜலமே இல்லை. மேலும் அங்கு வேர் முதலிய காய கிழஙகுகளாவது வனத்தில் திரியக் கூடிய யானை புலி முதலிய விலங்குகளாவது காணப்படவில்லை. குளமென்பதே அங்குக் கிடையாது.

'கண்டு' என்ற மகரிஷியின் புதல்வர் பதினாறுவயதுடைய ஒருவர் அவ்வனத்தில் மரணமடைந்தனர். அதைப் பற்றி அவ்வனத்தின்மேல் மிக்க கோபங்கொண்டு அதை எவர்களும் வசிக்க முடியாததும் புகக்கூடாததும் மிருகங்களுமெ பட்சிகளுமிலலாததுமான சூன்னியப பிரதேசமாகச் சபிததனர்.

அப்படிப்பட்ட கொடிய பயங்கரமான வனப்பிரதேசங்களிலுள்ள, குகை, புதர், உலர்ந்துபோன குளங்கள், நதிகள் முதலியவற்றிலெல்லாம் அவ்வானர வீரர்கள் எவ்வளவு தேடியும் சீதையையாவது ராவணனையாவது காணவில்லை.

அப்பொழுது அவ்வானர வீரர்கள் கொடிகளும் புதர் களும் நிறைந்த பயங்கரமான ஓர் பிரதேசத்தில் நுழைகை யில், அசுகுத தேவதைகளையும் பொருள் செய்யாத கொடுஞ் செயலையுடைய பயங்கரமான ஓர் அரக்கனைக் கண்டனர். உடனே அனைவரும் துணியை இழுத்துக் கட்டிக்கொண்டு அவனை எதிர்க்கப் புகுந்தனர்.

பிறகு அந்த ராக்ஷசன் மிகுந்த கோபத்துடன் எழுந்து வானரர்மேல் எதிர்த்து வந்தனன். உடனே வாலிகுமாரனான அங்கதன் அவனே 'ராவணன்' என்று நினைத்துச் சீக்கிரம் அவனை ஒரே அறையாக அறைந்தான். அவ்வசுரன் ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு ஓர் பெரிய மலை விழுவதுபோல் தரையில் விழுந்தனன்.

அவ்வரக்கன் மரணமடைந்த பின்பு அவ்வானரர்கள் அவனே ராவணனென்றும், அக்குகையில் சீதை இருப்பா ளென்றும் நினைத்து, அங்குள்ள மலைக்குகைகளெல்லாவற் றிலும் பலவாறு நன்றாகத் தேடிப் பார்த்தனர். எவ்வளவு தேடியும் சீதையைக் காணாமையால் இளைப்பும் வருத்தமு முற்று ஓர் பெரிய மரத்தடியில் எல்லோரும் கூட்டமாக உட் கார்ந்தனர்.

நாற்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தோன்பதாவது ஸர்க்கம்

அனுமான் மீளவும் வேறு இடங்களில் தேடிப்பார்த்தல்

பிறகு அங்கதன் மற்ற வானர வீரர்களை நோக்கி "வான ரர்களே! நம்மால் இயன்றவளவும் சமஸ்தமான வனங்களிலும் மலைகளிலும் குகைகளிலும் நதிகளிலும் சீதையைத் தேடிப் பார்த்தோம். ஆனால் சீதையையாவது ராவணனையாவது

இதுவரை காணவில்லை. சுக்கிரீவன் நமக்குக் கொடுத்த தவணைக்காலமோ கடந்துவிட்டது. சுக்கிரீவனோ கொடிய தண்டனையை விதிக்கும் திறனுடையவன். ஆகையால் நீங்கள் ஜாக்கிரதையாக மீண்டும் தைரியத்துடனும் உத்சாகத்துடனும் மன வெறுப்பில்லாமல் மற்றொரு தடவை இம்மகா வனத்தில் தேடுவீர்களாக. இல்லாவிடில் சுக்கிரீவனால் நாம் கொடிய தண்டனைகளை நிச்சயமாக அடைவோம்" என்றனன்.

அச்சமயம் வானரர்கள் கொடிய தாகத்தினாலும் களைப்பினாலும் பிடிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். அவர்களெல்லோரும் அங்கதனுடைய யுக்தமான வார்த்தைகளைக் கேட்டு உடனே சுருசுருப்புடன் எழுந்து மீளவும் தென் திசையில் விந்திய பர்வதத்தின் காடுகளில் தேடத் தொடங்கினார். அவர்கள் அப்பர்வதம் முழுவதிலும் சமஸ்த குகைகளிலும் சிகரங்களிலும் மற்றும் பல வனங்களிலும் சீதையைத் தேடினர். அனுமான் முதலான அவ் வானரோத்தமர்கள் மீளவும் சீதையைத் தேடும்பொருட்டு விந்திய பர்வதம் முதல் சமஸ்த பிரதேசங்களிலும் திரியலுற்றனர்.

நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பதாவது ஸர்க்கம்

அனுமான் முதலியவர்கள் ருக்ஷபிலத்தில் சுயம்பிரபையைக் காணுதல்.

வானரர்கள் இங்ஙனம் மிகவும் கொடிய அவ் வனப் பிரதேசங்களில் எல்லாம் தேடிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே சுக்கிரீவன் அவர்களுக்குக் கொடுத்த ஒருமாதத் தவணை கடந்துவிட்டது. அவர்கள் பிறகு தென்திசையில் வேறு இடங்களிலும் ஆங்காங்குத் தேட முயன்று விஸ்தீரணமான ஓர் பிலத்தை (குகையை)க் கண்டனர். அச்சமயம் அவர்கள்

பசியினாலும தாகததினாலும் களைபபினாலும் மிகவும பீடிக்கபபட்டிருந்தார்கள.

அககுகை மயன எனனும் தானவனால் காக்கபபட்டு எபபடிபபட்டவருககும பிரவேசிகக முடியாமலிருந்தது. 'ருக்ஷபிலம' என்ற பெயரையுடைய அககுகை கொடிகளாலும புதர்களாலும மூடப்பட்டிருநதது. அககுகையினின்றும கிரௌஞ்சஙகளும (அன்றில பறவை) ஹமஸஙகளும, ஸாரஸஙகளும, சககரவாகப் பறவைகளும் ஜலததில நனைநது தாமரைத் தாதுகளின தூளகளால் சிவந்த இறகுகளுடன் மேல் கிளமபின.

அவவானர வீராகள பயஙகரமான அப்பெரிய குகைக்குள் நுழைய முயனறனர். அபபொழுது அனுமான அவர்களை நோககி "தெற்குத திக்கில பர்வதக கூட்டஙகள நிறைந்திருககும் பிரதேசஙகளிலெல்லாம தேடிப் பாா்த்தோம. ஆயினும சீதையைக காணபபெற்றிலோம். மேலும் இக்குகையினினறும அழகிய பறவைகள ஜலத்தினால் நனைக்கப்பட்ட இறகுகளுடன் வெளிபபட்டு வருகின்றன. இன்னும் இக்குகையின வாசலில மரஙகள பச்சென்று இருககினறன. ஆகையால இதில நீா நிறைந்த கிணறாவது, குளமாவது இருககவேணடும். சென்றுபார்பபோம" என்றனன்.

அபபொழுது அவ வானராகள மிகவும இருண்ட அக்குகையினுள நுழைநது ஜாக்கிரதையாகச் சென்றனர். பிறகு கொஞ்சதூரததில வெளிச்சமுளளதும ரமணீயமுமான ஓர் சிறநத பிரதேசததைக கணடனா. அதன் பிறகு அவர்கள கொடிய இருள சூழ்நத அக்குகையில வழி தபபிப் போய் விடுவோமெனகிற பயத்தினால் ஒருவரையொருவர் பிடித்துக கொண்டு ஒரு யோசனை தூரம் செனறனர். மிகவும் கொடிய பசி தாகததினாலும களைப்பினாலும் பீடிக்கபபட்ட அவ வானரர்கள் முகம வாடிச் சோர்வடைந்து தங்கள் உயிரில

ஆசையை ஒழித்துச் சென்றுகொண்டிருக்கையில் தைவாதீன மாக வெளிச்சமுள்ள ரமணீயமான ஓர் பிரதேசத்தை யடைந்தனர். அங்கு அழகிய தளிர்களுடனும், பூக்கள் காய்கள் பழங்கள் இவற்றுடனும் விளங்கிய மாமரங்களையும் குடஜ மரங்களையும் மகிழ மரங்களையும் கர்ணிகார மரங்களையும் கண்டனர்.

ஹம்ஸங்களும் சக்கரவாகங்களும் தாமரைகளும் நிறைந்த அழகிய குளங்களையும் கண்டனர். அவற்றில் பொன் மயமான மீன்களும் ஆமைகளும் விளங்கின. வானரர்கள் அக்குகையில் பொன் சாளரங்கள் பொருந்தி, முத்து சரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பொன் விமானங்களும் வெள்ளி விமானங்களும் வெள்ளி உப்பரிகைகளும் அமைந்து நவரத்தினங்களால் அலங்காரம் செய்யப்பட்ட உயர்ந்த மாளிகைகளையும் நாற்புறத்திலும் கண்டனர். அவற்றுள் பொன் மயமான படுக்கைகளையும், ஆசனங்களையும், பொன் வெள்ளி இவற்றால் செய்யப்பட்ட பாத்திரங்களையும் வெண் கலப்பாத்திரங்களையும் உயர்ந்த வாசனையுள்ள சந்தனங்களையும் ருசியுள்ள காய் கிழங்குகளையும் சிறந்த பானத்திரவியங்களையும் உயர்ந்த வஸ்திரங்களையும் சித்திரகம்பளங்களையும் மான் தோல்களையும் நெருப்புப்போல் பளபளவென்று பிரகாசிக்கின்ற பொன் குவியல்களையும் கண்டு பிரமித்து நிற்கும்பொழுது அங்கொரு ஸ்திரீ வரக்கண்டனர். அவள் மரவுரியையும் மான்தோலையும் அணிந்து மிகுந்த தபோ மகிமையால் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தனள்.

அப்பொழுது அனுமான் கை கூப்பிய வண்ணம் அவளைப் பார்த்து "நீ யார்! இக் குகை எவருடையது?" என்று வினவினன்.

ஐம்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தோராவது ஸர்க்கம்.

சுயம்பிரபை வானரர்களுக்கு ருக்ஷபில விருத்தாந்தத்தைக் கூறுதல்.

பின்னும் அனுமான் சுயம்பிரபையை நோக்கி "நாங்கள் வழி நடந்த சிரமத்தினால் இளைப்புற்றுப் பசி தாகங்களால் பீடிக்கப்பட்டவராகி இங்கு ஜலம் முதலியவை இருக்குமென்று நினைத்து முன்பின் பாராமல் இருள் மூடப்பெற்ற பயங்கரமான இக் குகையில் நுழைந்தோம். இங்கு மிகவும் அற்புதங்களாகத் தோற்றுகின்ற பலவிதமான இனிய பதார்த்தங்களைக் கண்டவுடனே 'இது அசுர மாயையோ' என்று பயந்து, செய்வது இன்னதென்று தெரியாமல் திகைக்கின்றோம். இவ்வழகிய உயர்ந்த மாளிகைகளும், ஐசுவரியங்களும், மரங்களும், குளங்களும் யாருடையவை? இவற்றையெல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியும்படி சொல்லவேண்டும்" என்றனன்.

தபசியான சுயம்பிரபை அவர்களைப் பார்த்து "மகா தேஜஸ்வியும் மாயாவியுமான மயனென்னும் தானவன் தன் விசித்திர சக்தியால் இந்தப் பொன் மயமான வனத்தையும் மாளிகைகளையும் நிருமித்தான். முன்பு அவன் தானவர்களுக்கு விசுவகர்மாவாய் இருந்தனன். அவன் வனத்தில் பலவாயிரமாண்டுகள் தவம் செய்து பிரமதேவனிடத்தில் சுக்கிரன் செய்த சிற்ப சாஸ்திரங்கள் எல்லாம் தனக்கு அதீனமாகும்படி வரம் பெற்றனன்.

அம் மயன் தான் பெற்ற வரத்தின் மகிமையால் இவ்வற்புதமான மாளிகைகளை நிருமித்துச் சில காலம் இங்கு வசித்து வந்தனன். அந்த மயன் ஒரு சமயம் 'ஹேமை' என்னும் அப்ஸரஸ் ஸ்திரீயினிடத்தில் பற்றுடையவனாயிருப்பதைத் தேவேந்திரன் அறிந்து வஜ்ஜிராயுதத்தினால்

அவனைக்கொன்றனன். மயன் இறக்கும்பொழுது இந்த உத்தம வனத்தையும் ரமணீயமான இதிலுள்ள போக்ய (அநுபவிக்கக்கூடிய) வஸ்துக்களையும் வெள்ளி மயமான இந்த மாளிகையையும் ஹேமைக்குக் கொடுத்தனன். வானரோத்தமனே! நான் மேருஸாவர்ணியின் குமாரத்தியான சுயம்பிரபை என்பவள். ஹேமை எனக்கு உயிர்த்தோழி யாகையால் அவளது அநுமதியின்படி நான் இவற்றையெல்லாம் பாதுகாத்து வருகிறேன். நீங்கள் புகக்கூடாத இக்கொடிய வனத்துக்கு யாரைத்தேடி வந்தீர்கள்? நீங்கள் உண்ணக்கூடிய ரமணீயமான பழங்களையும் காய் கிழங்குகளையும் தின்று ஜலத்தைப்பருகி இளைப்பாறியபின் உங்கள் விருத்தாந்தங்களையெல்லாம் எனக்குச் சொல்லவேண்டும்" என்று இனிமையாக மொழிந்தனள்.

ஐம்பத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்.

அனுமான் சுயம்பிரபைக்குத் தான் வந்த காரியத்தைக் கூறுதல்.

உடனே சமஸ்த வானரர்களும் தங்கள் பசி தாகங்களைத் தீர்த்துக்கொண்டு களைப்பாறினர். பிறகு அனுமான் சுயம்பிரபையை நோக்கி "தசரத சக்கரவர்த்தியின் குமாரனான ராமன் தம்பி லக்ஷ்மணனோடும், மனைவி சீதையோடும் தண்டகாரணியத்துக்கு வந்தனன். சீதையை ஜனஸ்தானத்தினின்றும் ராவணன் பலவந்தமாக எடுத்துப் போயினன். அந்த ராமனுக்கு நண்பனும் குரங்கரசனுமான சுக்கிரீவ மகாராஜனால் சீதையைத் தேடும்பொருட்டு நாங்கள் தென் திசைக்கு அனுப்பப்பட்டோம். நாங்கள் அவன் கட்டளைப்படி தென்திசையெல்லாம் தேடி இளைப்புற்று மிகவும்

வருந்தி நாற்புறத்திலும் கண்வைத்து உற்றுப்பார்க்கையில் ஓர் குகை புலப்பட்டது. அது கொடிகளாலும் மரங்களா லும் மறைக்கப்பட்டு இருள் மூடப்பெற்றிருந்தது. அக் குகையினின்று ஹம்ஸங்கள், கிரௌஞ்சங்கள் முதலிய பறவைகள் ஜலத்தில் நனைந்த இறகுகளால் ஜலத்துளிகளை உதறிக்கொண்டு வெளிப்பட்டன. ஆகையால் இதில் ஜல மிருக்குமென்று நிச்சயித்து ராமகாரியத்திலுள்ள அவசர மிகுதியால் இதில் புகுவதற்கு நாங்கள் சம்மதித்து ஒருவரை யொருவர் கெட்டியாகக் கட்டிக்கொண்டு சீக்கிரமாக, இருள் மூடிய பயங்கரமான பிரதேசத்தைக் கடந்து இங்கு வந்து சேர்ந்தோம். உன்னால் அன்புடன் உபசரிக்கப் பெற்று பசிப்பிணியைப் போக்கிக்கொண்டோம். பசியினால் இறந்து போகும் தருவாயிலிருந்த எங்களுக்கு நீ உயிர்ப்பிச்சை யளித்துக் காப்பாற்றினாய். உனக்கு நாங்கள் எவ்விதமாகப் பிரதியுபகாரம் செய்யப்போகிறோம்" என்றனர்.

இதைக்கேட்ட சுயம்பிரபை "பலிஷ்டர்களான வான ரர்களெல்லோரிடத்திலும் எனக்கு மிகுந்த சந்தோஷம் உண்டாயிற்று. நான் கேவலம் தர்மத்திலேயே முயன்று நடக்கும் தன்மையளாகையால் எனக்கு எவ்விதமான பிரதி யுபகாரமும் செய்யவேண்டாம்" என்றனள்.

ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்துமூன்றவது ஸர்க்கம்.

சுயம்பிரபை வானரர்களைக் குகையினின்று தன் மகிமையால் வெளிப்படுத்துதலும், வானரர்கள் கெடு கடந்ததற்கும் சீதையைக் காணாமைக்கும் வெறுப்புறுதலும்.

பிறகு அனுமான் சுயம்பிரபையைப் பார்த்து "தரு மஞ் செய்யும் சுபாவமுடையவளே! சுக்ரீவன் எங்களுக்குக்

கொடுத்த கெடுவாகிய காலமும முன்பே கடந்துவிட்டது. சீதையைக் கண்டுபிடிக்கும் பெரிய காரியம எங்களுக்குச செய்யவேண்டியதாய் இருக்கின்றது; நாஙகள இங்கிருபபதால அக் காரியத்தையும்கூடச் செய்யாதவராயினோம. ஆகையால் எங்களமேல அருள்புரிந்து எஙகளைப் பயஙகரமான இக் குகையினின்று வெளிப்படுத்தி ரக்ஷிககவேண்டும" என்று வேண்டிக்கொண்டனன்.

சுயம்பிரபை வானரர்களை நோக்கி "இக்குகையில் புகுநதவர் பிராணனகளோடு இதினின்று வெளிபபட்டுப் போவது முடியாதகாரியமாகும். ஆயினும் நான எனது தவ மகிமையினால் உங்களனைவரையும் வெளிபபடுததுகிறேன். ஓ! வானரர்களே! நீங்களெல்லாரும கணகளை மூடிககொள ளுங்கள. கணகளை மூடாவிடில வெளிபபடுவது அடியோடு முடியாத காரியம்" என்றனள்.

வானரர்கள் அங்ஙனமே கண்களை மூடிக்கொண்டதும் அவள தன் தவ மகிமையால் அனைவரையும் அக் குகையி னினறும் வெளிபபடுததினள்.

பிறகு வானர வீரர்கள் வழி நடந்து பல தேசங்களையும் கடந்து தென் சமுததிரத்தையடைந்தனர். அவர்கள் விநதிய பர்வதத்தின் தென்மேற்கு மூலையிலுள்ள தாழ் வரையின்கண் மரங்களின் கீழ் உட்கார்ந்து தங்களுக்குச் சுக்கிரீவனால கொடுக்கப்பட்ட தவணை தவறிவிட்டதையும், அதுவரை சீதையையாவது ராவணனையாவது காணப்பெறும விருநததையும்பற்றிப் பலவாறு சிநதிககத் தொடங்கினர் அவர்கள ஒன்றும தோன்றப்பெறுமல் சுககிரீவனுடைய கட்டளையை நினைதது மிகவும பயந்து தரையில் வீழுநதனர்.

அப்பொழுது அங்கதன் அவ்வானரர்களை நோக்கி "ஓ வானர வீரர்களே! சுககிரீவனது கட்டளைப்படி நாம் தென்

திசை முழுவதும் அலைந்து தேடியும் சீதையைக் காணப்பெற விலலை. அவன நமக்குக கொடுதத தவணையோ முன்பே கடந்துவிட்டது. ஆகையால் இனி நாம உயிரிழக்க வேண் டியவர்களே. சுக்கிரீவனிடம நாம் செலவோமாயின் நாம் கெடுவைக் கடந்து போனது மாததிரமன்றி சீதையின் சமா சாரத்தை யறியாமலும போகுமளவில் நமமை அவன் மரண தணடனைககுளளாககுவானேயன்றி ஒருவனையும் மன்னிக்க மாட்டான. ஆகையால அவனிடம் செல்வதில யாது பயன்? நாம் அஙகுச் சென்று கோரமான மரண தண்டனை யடை வதைக் காட்டிலும் இஙகேயே பிராயோபவேசத்தினால் (சத்தியாக்கிரகம்—அன்னாகாரமின்றி உயிர் விடுகை) மரண மடைவது நல்லது. சுககிரீவன் என தந்தைக்கு ஜன்ம விரோதியாதலாலும் என்மீது அவனுக்குப் பழைய விரோ தமே நீடிததிருக்குமாதலாலும், இபபொழுது என்மேல் உண்டான பிழையினால் என்னையவன் நிச்சயமாகக் கொன்று விடுவான். நான் அஙகுச் சென்று என் நண்பர்கள் பலர் காணக் கொடிய மரணமடைவதைக் காட்டிலும் இப்புனித மான சமுததிரக் கரையில் தானே உண்ணாவிரதமிருந்து உயிரை விடப்போகிறேன்" என்றனன்.

இதைக்கேட்ட மற்ற வானரவீரர்களனைவரும் "நல்லது. நல்லது. அங்கதா! நீ சொல்லுவது யுக்தமாயினும், நாம் இன்னும் சிலகாலம சீதையைத் தேடுவோம். அவளது விருததாந்ததததைத் தெரிந்துகொள்வோமாயின் சுக்கிரீவ னிடம் செல்லுவோம். இல்லையாயின் இவ்விடத்திலேயே பிராணன்களை விட்டு விடுவோம்" என்றனர்.

இங்ஙனம் பயததினால் வானரர்கள் சொன்ன வார்த்தை யைக் கேட்டுத் தாரன் "ஓ வானர சிரேஷ்டர்களே! நீஙகள் இதுவரை துக்கிததது போதும். உங்களுக்கு விருப்பமுள தாயின் இக்குகையிலேயே சென்று வசிப்போம். இது

மாயையால நிருமிக்கப்பட்டதல்லவா? மேலும் இதில் அழகிய மரஙகளும் ஜலஙகளுமு இனிய ஆகார வஸ்துக்களும் ஏராள மாய் இருககின்றன. இஙகு நமககுத தேவேந்திரனுலாவது ராமனுலாவது சுக்கிரீவனுலாவது எள்ளளவுமு பயம் உண் டாகாதாகையால் இங்கு நாம் சுகமாக இருக்கலாம" என்று கூறினன்.

அதுகேட்ட வானரர்கள் எல்லாரும் சந்தோஷமுற்றவ ராகி "எப்படிச் செய்தால் நமக்கு இமைசை உண்டாகாதோ அங்ஙனம் சீககிரமாக ஏற்பாடு செய்வீர்களாக" என்று மொழிந்தனர்.

ஐம்பத்துமூன்றுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம்

அனுமான் அங்கதனுடைய மதத்தைக் கண்டித்து சுக்கிரீவனிடம் போகலாமென்றுரைத்தல்.

பிறகு அனுமான், அங்கதன் சுக்கிரீவனோடு வேறுபடா மல் அவனுக்கு அனுகூலனுய் இருக்கும்படி பல நீதிகளைச் சொல்லத தொடங்கி அதற்குத் தகுந்த பயங்கரமான பல வாக்கியங்களைச் சொல்லி மிகுந்த கோபததோடு அங்கதனுக் குப் பயத்தை விளைவித்தனன.

அஃது எங்ஙனே யென்னில்; "அங்கதா! நீ உன் தந்தை யைப்போல் மிகுந்த பராக்கிரமசாலியல்லவா? அத்துடன் குரங்குராஜ்ஜியததைபெல்லாம் வகிககவல்லவனல்லவா? உனக்குத தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. இவ்வானரர்கள் எப் பொழுதும் சஞ்சலமான மனமுடையவர்கள். இவாகள் மனைவி மக்களையெல்லாமவிட்டு உனது கட்டளைக்குட்பட்டு எள்ளள வும் இருக்கமாட்டார்கள். இந்த ஜாம்பவானும் நலனும் பெரிய குரங்கான ஸுஹோத்திரனும் உன் பேச்சைக் கேட்க

மாட்டார்கள். அப்படியே நானும் கேட்கமாட்டேன். எங்களை உன் வசமிழுத்துக்கொள்ள உன்னால் முடியாது. இவ்வுலகில பலம் மிகுந்திருக்கப்பெற்றவன் அற்ப பலமுடையவனோடு விரோதித்துக்கொள்ளலாமென்று நீதியுணர்ந்தவர் சொல்லுவார்களேயன்றி, அற்ப பலமுடையவன் பலவானோடு விரோதம் வைத்துக்கொள்வது ஒருவர்க்கும சம்மதமன்று. பலஹீனன் தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவேண்டியவனுகையால் பலவானோடு விரோதம வைத்துக்கொள்ளுவது எள்ளளவும யுக்தமன்று. தாரன் கூறினபடி இக்குகையே உங்களுக்கு அடைக்கலமென்று நினைப்பாயாயின் லக்ஷ்மணனது கூரான பாணங்களுக்கு இக்குகை எம்மாத்திரம்? இலைதொன்னையைக் கிழிப்பதுபோல் வெகு சுலபமாக இக்குகையை லக்ஷ்மணன் தன் கூரிய பாணங்களால் பேதித்து விடுவானென்பதில் சந்தேகமா?

அங்கதா! சுக்கிரீவனை விரோதித்துக்கொண்டு நீ இவ்வானரர்களை நம்பி இக்குகைக்குள் வசிக்க முயன்றவுடன், மனைவி மக்களை நினைத்துக்கொண்டு இவர்கள் உன்னைத் தனியேவிட்டுப் போய்விடுவார்கள். பிறகு நீ உன் நண்பர்களையும உறவினர்களையும் பிரிந்து மிகவும் திகிலடைந்து தத்தளிப்பாய். பயங்கரங்களும், பகைவரை உருமாய்க்க வல்லவைகளும மகா வேகமுடையவைகளும் அணுக முடியாதவைகளுமான லக்ஷ்மணனது பாணங்கள், ராஜன் சொன்ன காரியத்தைச் செய்யாதிருக்கிற உன்னைத் தப்பாமல் கொன்றுவிடும்.

ஆகையால நீயும் எங்களுடன் வந்து வணக்கமுடையவனுகி எப்பொழுதும்போல இருப்பாயாயின் உன்னை சுக்கிரீவன் கொல்லாமல் மன்னித்து தனக்குப்பின்பு கிரமமாக உனக்கு வானர ராஜ்ஜியத்தில் பட்டம் கட்டுவான். சுக்கிரீவன், தருமம் பொறுமை தயை முதலியவற்றிற்கு

இருப்பிடமானவன். மேலும் அவன் உன் தாயினிடத்தில் மிகுந்த அன்புள்ளவன். ஆகையால் அவளது பிரியத்தை விரும்பியும், தனக்கு வேறு மக்கட்பேறில்லாமைபற்றியும் அவன் உன்னை நிச்சயமாக மன்னிப்பதுடன் உன்னைத் தன் சொந்த மகனைப்போல பாவித்து தனக்குப்பின் உன்னையே குரக்கரசனாக்குவான். ஆகையால் நீ அவனிடம் சென்று வணங்குவாயாக" என்றனன்.

ஐம்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்.

அங்கதாதி வானரர்கள் உண்ணு விரதமிருத்தல்.

இங்ஙனம் அனுமான் கூறக்கேட்ட அங்கதன்; "அனுமானே! ஸ்திரபுத்தியும் ஆத்மசுத்தியும் தயையும் நன்றியும் கபடமில்லாமையும் பராக்கிரமமும் நீ கூறியபடி சுக்கிரீவனிடத்தில் சிறிதுமில்லை. ஏனெனில் தனக்குப் பெரியோனான வாலியின் மனைவி தன் தாய்போன்றவள்; அவளை உலகத்தவர் வெறுக்கும்படி கைப்பற்றினானே. மேலும் அண்ணன் மாயாவியைக் கொல்லும்பொருட்டுப் பெரிய குகையில் புகுந்தபொழுது 'இங்கு எதிரி தப்பிப்போவானாயின் நீ தடுப்பாயாக' என்று நியமித்துப்போனதும் அவன் பெரும் பாறையால் அக்குகையின் துவாரத்தை மூடிவிட்டானே! ராமன் வாலியைக்கொன்று அவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்து வைத்தும், அவனையடியோடு மறந்து மழைகாலம் சென்றுங்கூட அவனது காரியத்தைச் செய்யாது மன்மத லீலைகளில் மூழ்கியிருந்தானல்லவா? இப்பொழுது நம்மையெல்லாம் சீதையைத் தேடும்படி அனுப்பியது லக்ஷ்மணனுக்குப் பயந்தே தவிர, உண்மையில் அதருமத்திற்குப் பயந்தல்ல. இப்படி நிந்தைக்கிடமாய் இருப்பவனும், செய்ந்நன்றி

மறந்த துரோகியுமான சுக்கிரீவனுக்கு எப்படி தருமம் தெரியும்? இப்படிப்பட்ட துன்மார்க்கனிடத்தில் எவனுக்கு நம்பிக்கை யுண்டாகும்? மேலும் அவன் தன் புதல்வனல்லாதவனும் பகைவனது புதல்வனுமாகிய என்னை எள்ளளவும் பிழைக்கவிடான்.

இன்னும் சுக்கிரீவன் தன்னுடன் விரோதித்துக் கொண்டு ருக்ஷபிலத்தில் இருக்கவேண்டுமென்று நான் செய்த ஆலோசனையைக் கேட்டவுடன் எனமேல் இன்னும் கோபமுற்றவனாகி, என்னைக் கொன்றுவிடுவானேயன்றி வெறுமனே விடமாட்டான். ஆகையால் அவனிடம் சென்று குரூரமாய் மரணமடைவதைவிட இவ்விடமே உண்ணாவிரதமிருந்து உயிர் விடுவதே மேலானதென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஓ வானரர்களே! நீங்களெல்லாரும் கிஷ்கிந்தைக்குச் செல்லுங்கள். நான் நிச்சயமாக அங்கு வரமாட்டேன். இவ்விடமே இருந்து உயிர்விடப் போகிறேன். நீங்கள் பலிஷ்டர்களான ராம லக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்து எனக்குப் பதிலாக நமஸ்காரம் செய்து க்ஷேமம் விசாரிக்கவேண்டும். சிற்றன்னையான ருமையிடம் சென்று க்ஷேமம் விசாரிக்கவேண்டும். என் தாயான தாரையைத் தகுந்த வார்த்தைகளால் சமாதானப் படுத்துவீர்களாக" என்றனன்.

அங்கதன் இங்ஙனம் மொழிந்து அவ்வானரர்களுக்கு நமஸ்காரம் செய்து மிக்க வருத்தத்துடன் அழுதுகொண்டு தர்ப்பங்களைப் பரப்பி அதன்மேல் படுத்தனன். இதைக் கண்ட மற்ற வானரர்களும் மிகவும் துக்கித்து சுக்கிரீவனை நிந்தித்தும் வாலியைப் புகழ்ந்தும் பேசி, தாங்களும் அங்கதனைப்போலவே தர்ப்பைமேல் படுத்து உண்ணாவிரதமிருந்து உயிரை விடுவதற்கு விரும்பினர். அவர்கள் ஜலமெடுத்து ஆசமனம் செய்து சமுத்திரத்தின் வடகரையில் பரப்பப்பட்ட தர்ப்பைகளின்மேல் கிழக்கு முகமாகப் படுத்துக்

கொண்டனர். அப்பொழுது அவர்கள் ராமன் வனத்திற்கு வந்தது முதல் தங்களை சுக்கிரீவன் சீதையைத் தேடும் பொருட்டு அனுப்பின வரையில நடந்த விருத்தாந்தங்களை ஒன்றுகூட விடாமல சொல்லிக்கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் மேக கர்ஜனைபோன்ற வார்த்தைகளினால அப்பெரிய பர்வததின் குகைகள முழுவதிலும பெரிய பிரதி துவனி உண்டாயிற்று.

ஐம்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தாறுவது ஸர்க்கம்.

சம்பாதி வருதலும் அவனைப் பார்த்து வானரர்கள் அஞ்சுதலும்.

வானரர்கள் உண்ணாவிரதமிருந்து உயிர்விடத் துணிந்த அவ்விடத்திற்கு, கழுகரசனான ஜடாயுவிற்கு அண்ணனான சம்பாதி வரததொடங்கினன. அக்கழுகு மிகுந்த பசியுடன் விந்திய பர்வததின் குகையினின்று புறப்பட்டு உயிரை விடத் துணிந்து படுத்திருக்கும் வானரர்களை நெருங்கி "ஆ! கடவுளின் கருணையென்னே! இவவானரர்களை ஒவ்வொருவராகப் புசித்து என் பசியை ஆற்றிக்கொள்ளவன்றோ இன்று இவர்கள் என் கண்முன் தோன்றினார்கள்" என்று மொழிந்து கொண்டே வந்தது.

இங்ஙனம் சம்பாதி ஆகாரத்தின்பொருட்டுப் பேராசையுடன் மொழிந்த வார்த்தையைக்கேட்ட அங்கதன் அனுமானை நோக்கி "ஐயோ! நம்மைப் பாழ் செய்யும்பொருட்டு சீதையென்னும் காரணத்தினால் சூரியனது புத்திரனான ஸாக்ஷாத் யமனே இவ்விடம் வந்தனன் பார். ராமனது காரியத்தைத் தலைக்கட்டினோமில்லை. சுக்கிரீவனது கட்டளையை நிறைவேற்றினோமில்லை. இதற்குள் நமக்கு இத்தகைய ஆபத்து நேர்ந்திருக்கிறது. கழுகரசனான ஜடாயு

முன்பு சீதைக்கு நன்மை செய்ய விரும்பி ஜன ஸ்தானத்தில் செய்த காரியததைமெல்லாம் நீஙகள கேளவிப்படவிலலையா? அந்த ஜடாயு ராமனுககு உபகாரம செய்யுமபொருட்டு உயிரையேவிட்டு நற்புகழ்பெற்றனன. நாமும் இப்பொழுது ராமகாரியத்தின் நிமிததமாகத் திரிந்து திரிந்து இளைத்து உயிரில ஆசையைத் துறந்து புகக்கூடாத இப்பிரதேசத்தில் புகுந்து உயிரிழக்கப் போகிறோம்.

ராம லக்ஷ்மணர்கள் சீதையோடு வனவாசம் செய்ததும், ராம பாணத்தால் வாலி இறந்ததும, கரன் முதலான ஜன ஸ்தானத்திலுள்ள ராட்சசர்கள முடிந்ததும், ஜடாயு உயிரிழந்ததும் இப்பொழுது நாம் உயிரிழக்கப போவதும ஆகிய இவையெல்லாம் அநதோ! தசரதன கைகேயிக்குக கொடுதத ஞல் வந்தன" என்றனன்.

சம்பாதி இவற்றையெலலாம் கேட்டு, வானரர்களெல்லாரும் பூமியில் விழுந்திருப்பதையும் பார்த்து மிகவும் மனக் கலக்கமடைந்து தீனனுகி மேலவருமாறு சொல்லத தொடங்கினன்.

ஐம்பத்தாறுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தேழாவது ஸர்க்கம்

சம்பாதிக்கும் வானராகளுக்கும் சம்பாஷணை.

"ஐயோ! என் உயிரைக் காட்டிலும் மேலான என் தம்பி ஜடாயு கொல்லப்பட்டானென்று எவனே சொல்லுகின்றனன். அவன் எவன்? ஜனஸ்தானததில் ஜடாயு எஙஙனம் இறந்தான்? வெகுகாலம் கடந்த பினபு இன்றே என் தம்பியின் பெயரைக கேடகப் பெற்றேன். வானரோததமர்களே! சூரிய கிரணங்களால எனது இறகுகள் கொளுத்தப் பட்டனவாகையால் எனககு உங்களருகே வர சக்தி யில்லை.

இம்மலைமேலிருந்து நீங்களிருக்குமிடத்திற்கு இறங்க விரும்புகிறேனாகையால் என்னை நிதானமாக இறக்கிவிடுங்கள்" என்று மெலிந்த குரலில் மொழிந்தனன்.

அந்த சம்பாதியின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட வானரர்கள் அவனிடத்தில் சிறிதும நம்பிக்கை யுண்டாகப பெறுமல் ஒருவரை யொருவர் நோக்கி "இக்கழுகு இபபொழுது நம்மெலலாரையும் கொன்று தின்னப்போகிறது. நாம மரணததை விரும்பியல்லவா உண்ணுவிரதமிருக்க விரும்பினேம்? இககழுகு நம்மை இபபொழுது புசிததுவிடுமாயின் நாம் சீக்கிரமாக நமதெண்ணம் நிறைவேறப்பெற்றுப் பிரயோஜனம் கைகூடப் பெறுவோம" என்று கூறிககொண்டனர்.

அப்பொழுது அஙகதன் மலைசசிகரத்தினின்றும் சம்பாதியை இறக்கி அவனை நோககி "ஓ கழுகரசனே! எனக்கு மகா பராக்கிரமசாலியான 'ருக்ஷராஜஸ்' எனனும் பாட்டன் ஒருவன் இருந்தான். அவனுககு நூறுகோடி புருஷர்களின் பலமுடைய வாலியெனறும சுககிரீவனென்றும் இரண்டு பிளளைகள உணடாயினர். எனது பிதாவான வாலி பராக்கிரம காரியங்களால உலகில பிரசித்திபெற்று விளஙகினன்.

உலகுக்கெல்லாம் உயிர்நிலைபோன்ற தசரத சக்கரவர்ததியின் குமாரனை ராமன் தந்தையின் ஆஞ்ஞையைத் தலையால் வகித்துத் தம்பி லக்ஷ்மணனும் மனைவி சீதையும் தொடர்ந்து வரப்பெற்றுத் தண்டகாரணியம வந்து வசிக்கும் பொழுது சீதையை ராவணன் பலாத்காரமாக அபகரித்துக்கொணடு போயினன். ராவணன் சீதையை ஆகாய மார்ககமாகக் கொணடு செல்லுகையில் ராமனது தந்தைக்கு நண்பனை ஜடாயுவெனகிற கழுகரசன்கண்டு மனம்தாங்காமல் ராவணனிடமிருந்து சீதையை விடுவிப்பதற்காக அவனுடன் சண்டை செய்து அவனது தேர் குதிரைகள் சாரதி

முதலியவற்றை நாசம்செய்து அவனது உடலைத் தன் கூரிய நகங்களினால் கீறி இரத்தம் பீறிட்டு வரும்படி செய்தனன். ராவணன மிகுநத கோபமுற்றவனாகி ஜடாயுவைத தன் கத்தியினால் வெட்டி வீழ்த்தினன். பிறகு ஜடாயு ராமனால் தகனச் சடங்கு செய்யப்பெற்று உத்தம கதியை யடைந்தனன்.

பிறகு ராமன் சுக்கிரீவனுடன் சிநேகம் செய்து என் தந்தையான வாலியைககொன்று சுக்கிரீவனுக்கு வாலியால் ஏற்பட்ட விரோதத்தைப்போக்கி அவனுக்கே வானர ராஜ்ஜியததைப் பட்டஙகட்டினன். பிறகு சுககிரீவனது கட்டளையால் ராமனுககாகச் சீதையைத தேடும்பொருட்டு அனுப்பப் பட்டோம. எங்குத் தேடியும சீதை காணப்படவில்லை. பிறகு ருக்ஷபிலத்தில் நுழைநது ஸ்வயம்பிரபையைககண்டனம். அப்பொழுதே சுக்கிரீவன் ஏற்பாடுசெயத கெடுவாகிய மாதம் கடந்துபோயிற்று. ஆகையால் நாஙகள் மீண்டும் அவ்விடம செல்வோமாயின் நிச்சயமாக சுககிரீவனால கொல்லப் படுவோமாதலின் இவ்விடத்திலேயே உண்ணாவிரதமிருந்து உயிரை மாய்ததுக்கொள்ள விரும்பினோம்" என்றனன்.

ஐம்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்.

சம்பாதி சீதை யிருக்குமிடத்தை வானராகளுக்குக் கூறுதல்.

இங்ஙனம் பிராணன்களை விட முயன்றிருககிற அவ் வானரர்களின் துக்க வசனத்தைக் கேட்ட சம்பாதி மிகவும் துக்கித்துக் கண்ணீர் பெருக்கிக்கொண்டு அவர்களை நோக்கிப் பேரொலியுடன் "வானரர்களே! நீஙகள் யுத்தத்தில் ராவணனால் அடிக்கப்பட்டதாகச் சொன்ன ஜடாயு என் தம்பி. இப்பொழுது நான் கிழவனாய் இருப்பதோடு இறகுகளையும் இழந்திருப்பதால் என் தம்பியைக்கொன்ற பாவியான

ராவணனைக்கொன்று என் தம்பியின் பகையைத் தீர்த்துக் கொள்ளமுடியாதவனாய் இருக்கிறேன். ஐயோ! நான் என் செயவேன்?

முன்பு விருத்திராசுர வதம் நடந்தபொழுது நாங்கள் அண்ணன் தம்பிகளிருவரும ஒருவருக்கொருவர் வேகாதி சயத்தைப்பரீக்ஷிக்க விருமபி ஆயிரம் கிரணஙகளோடு ஜ்வலிக் கின்ற சூரியனது சமீபத்தில் போயினம். இருவரும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு ஆகாயத்தில் வெகுதூரம் கடந்து செல்லுகையில் சூரியன் உச்சிநிலையை அடைந்தனன். அப் பொழுது என் தம்பி சூரியனது வெப்பத்தைப பொறுக்க முடியாமல வருத்தமுற்றதை அறிந்த நான் சகோதர வாஞ்சையினால் பரிதாபமுற்று என் இறகுகளால் சூரிய கிரணங்கள் அவன்மேல் படா வண்ணம் மறைததேன்.

வானரர்களே! உடனே நான் என் இறகுகள் சூரியனது கொடிய உஷ்ணத்தினால் தீயப்பெற்று இவ்விந்திய பர்வதத் தில் விழுந்தனன். அதுமுதல் நான் பறக்கமுடியாதவனாகை யால் இவ்விடததிலேயே வசித்து வர நேரிட்டது. அதனால் அதுமுதல் எனக்கு என் தம்பியின் சமாசாரம் ஒன்றும் தெரியவில்லை" என்றனன்.

உடனே அஙகதன் சம்பாதியை நோக்கி "நீ எங்கள் ஜடாயுவுக்குத் தமையனாயின், உனக்குததெரியுமானால் அந்த ராவணனிருக்குமிடததை எங்களுக்குச் சொல்லுவாயாக" என்றனன். பிறகு சம்பாதி, "ஓ வானர சிரேஷ்டர்களே! கிழவனும் இறகுகளிழந்தவனுமான என்னால் ராமனுக்கு என்ன செய்யமுடியும? ஆயினும் எனது வார்ததையினால மேலான சகாயததைச் செய்கிறேன்.

நான் வருணனுக்குக் கீழுள்ள அதல விதலாதி லோகங் களையும், விஷ்ணுதேவன் அளந்த நீணட உலகங்களையும்,

தேவாசுரர்களது யுத்தங்களையும், அமிர்த மதனத்தையும் பார்த்திருக்கிறேன். நான் உங்களெல்லாரையும் விட ராம காரியம் செய்ய அதிக ஊக்கம் கொண்டுளேன. மிகுந்த அழகுள்ளவளும் சர்வாலங்கார பூஷிதையுமான ஓர் யௌவன மடந்தையை துராத்மாவான ராவணன் தூக்கிக்கொண்டு போனதை நான்கண்டேன். அவள் 'ராமா! ராமா! லக்ஷ்மணா!' என்று கதறிக்கொண்டே சென்றது இப்பொழுது நினைவிற்கு வருகிறது. அவளே சீதையாக இருக்கவேண்டும்.

இனி ராவணனது இருப்பிடத்தைக் கூறுகிறேன். அவன் விசிரவஸ்ஸின் புதல்வன். குபேரனுக்குத தம்பியுமாவான். அவன் லங்கை என்னும் நகரத்தில் வாசம் செய்கிறான். இங்கிருந்து நூறுயோசனை தூரத்தில் சமுத்திரத்தில் ஓர் தீவு இருக்கிறது. அதுதான் ரமணீயமான லங்கை என்பது. அது விசுவகர்மாவினால் நிருமிக்கப்பட்டது. நவரததினங்களால் செய்யப்பட்ட திண்ணைகளையும் வாசற்படிகளையும் உடையது. சூரியனைப்போல் தகதகவென்று பிரகாசிக்கின்ற பெரிய மதிலால் சூழப்பட்டது. அந்த லங்காபுரத்தில் ராவணனது அந்தப்புரத்தில் ராக்ஷச ஸ்திரீகளின் நடுவில் துக்கிததுக்கொண்டிருக்கிறாள் சீதை.

ஓ வானரர்காள்! நூறுயோசனை தூரமுள்ள சமுத்திரத்தைத தாண்டி லங்கையில் புகுவீர்களாயின் அங்கு ராவணனைக் காண்பீர்கள். நீங்கள் நிச்சயமாக சீதையைக்கண்டு சந்தோஷமாகத் திரும்பி வருவீர்களென்று நான் திவ்விய ஞானததினால் கண்டு கொள்கிறேன். நான் இங்கிருந்தே சீதையையும் ராவணனையும் பார்க்கிறேன். நானும என் குலத்தவர்களும் வினதையின் வம்சத்தில் பிறந்தவர்களாகையால் எங்களுக்கும் கருடனுக்குப்போல் ஞானதிருஷ்டியும் மகாபலமுமுண்டு. எங்களுக்கு நூறுயோசனைதூரம் வரையில பார்வையுண்டு.

வானர வீரர்களே! துராத்மாவான ராவணனை ராமனால் கொல்லுவிப்பீர்களாயின் நான் என் தம்பி விஷயத்தில் ராவணனிடத்திலுள்ள பகையைத் தீர்த்துக்கொண்டவனாவேன். நீங்கள் உடனே சமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதற்கு ஏதேனும் ஒரு உபாயத்தைத் தேடுவீர்களாக. நீங்கள் ஸீதையைக்கண்டு இஷ்டகாரியம் சித்திக்கப்பெற்றுக் கிஷ்கிந்தையை அடைவீர்கள். சுவர்க்கத்தையடைந்த என் தம்பி ஜடாயுவுக்கு நான் ஜலதர்ப்பணம் செய்கிறேன். அதற்காக என்னை நீங்கள் சமுத்திரத்தினருகில் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பீர்களாக" என்றனன். வானரர்கள் அவ்வண்ணமே சம்பாதியை சமுத்திரக்கரையில் சேர்த்து அவன் தர்ப்பணம் செய்தபின் மீளவும் முன்பிருந்த இடத்திற்கே கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தனர்.

ஐம்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்

சம்பாதி தன் புத்திரனான ஸுபார்சுவன் மூலமாய், ராவணன் சீதையை எடுத்துச்சென்ற விருத்தாந்தம் தனக்குத் தெரியுமென்று கூறுதல்.

பிறகு வானரர்கள் ஸீதையின் இருப்பிடத்தை சம்பாதியின் மூலமாய் அறிந்ததனால் மிகுந்த சந்தோஷமடைந்தனர். அப்பொழுது ஜாம்பவான் எழுந்து சம்பாதியை நோக்கி "ஸீதை எங்கே இருக்கின்றனள்? அவளை எவன் எடுத்துக் கொண்டு போயினன்? அப்படிப்போகையில் எவன் பார்த்தனன்? இவற்றை யெல்லாம் மறுபடியும் நீ கூறவேண்டும். நீயே எங்களுக்கெல்லாம் ரக்ஷகன். உன் மூலமாக நாங்கள் சந்தோஷ சமாசாரத்தைத் தெரிந்து கொள்வோமாக" என்று வினவினன்.

சம்பாதி அவர்களைநோக்கி "நான் இறகுகளிழக்கப்பெற்று எங்கும் செல்லமுடியாமல் இவ்விந்திய மலையின்குகையிலேயே

வெகு காலமாக வசித்துக் கிழவனாகி வலிமை குன்றியிருக்கிறேன். என்மீது இரக்கங்கொண்ட என் குமாரனான ஸுபார்சுவன் என்பவன் காலம் தவறாமல் எனக்கு ஆகாரம் கொண்டுவந்து கொடுத்துப் போஷித்து வந்தான். ஒரு சமயம் நான் மிகுந்த பசியினால் பீடிக்கப்பட்டு அவனது வருகையை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். சூரியன் அஸ்தமித்த பின்பு அவன் மாமிசம் கொண்டுவராமல் வெறுங்கையுடனே வந்தனன்.

நான் மிகுந்த கோபங்கொண்டு அவனை விரட்டினேன். அவன் என்மீது எப்பொழுதும் பிரிய முடையவனாகையால் கோபிக்கின்ற என்னை வெகுதூரம் மன்னிக்கும்படி வேண்டித் தான் வெறுங்கையுடன் வந்ததற்குக் காரணத்தை உள்ளவாறு சொல்லத்தொடங்கி 'என்னப்பனே! நான் எப்பொழுதும் போல் சமுத்திரத்தில் பலவாகத்திரிகின்ற ஜந்துக்களைப் பிடிக்கும் பொருட்டு அவைகளின் வழியைக் குறுக்கே தடுத்துக் கொண்டிருந்தேன். அச்சமயம் கறுத்த காந்தியுடைய எவனோ ஒருவன் சூரியோதயம்போல் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்ற ஒரு பெண்மணியை எடுத்துக்கொண்டு போகக் கண்டேன். நான் ஆகாரத்தை விரும்பினவனாகையால் அவ்விருவரையுமே ஆகாரமாகப் பிடித்துக்கொள்ள நிச்சயித்தேன். இதற்குள் அந்தப் புருஷன் வணக்கத்துடன் நல்ல வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு 'என்னை வழிவிடுவாய்' என்று யாசித்தனன். நல் வார்த்தையுடன் வேண்டுவோர்களை இம்சிக்கக் கூடாதாகையால் நான் அவர்களை ஒன்றும் செய்யவில்லை. அப்புருஷன் தன் தேஜோ விசேஷத்தினால் ஆகாயத்தைக் குறுகச் செய்பவன் போல் மிக்க வேகத்துடன் சென்றனன்.

பிறகு ஆகாயத்தில் திரிகின்ற பூதங்கள் என்னிடம் வந்து என்னைக் கௌரவித்தன. மகரிஷிகள் என்னைப்

பார்த்து 'அப்பா! நீ தெய்வாதீனமாகத் தப்பிப்பிழைத்தனை' என்றனர். பிறகு சித்தர்களால் அப புருஷன் ராக்ஷசர் தலைவனான ராவணனென்றும், அப்பெண்மணி ஜனகராஜன் புதல்வியும் ராமனது மனைவியுமான சீதையென்றும் தெரிந்து கொண்டேன். இதனால் காலம் கடந்துவிட்டது. ஆகாரம் கொண்டுவர முடியவில்லை' என்று ஸுபார்சுவன் மொழிந்தனன. அதைக்கேட்டபின் ராவணனைத் தண்டித்து ராமனுக்கு உபகாரம் செய்யும் எண்ணம் எனக்கு உண்டாகியும் பல மற்றவனான என்னால் என்ன செய்ய முடியும்? இனி ராமனது காரியம் என்னுடைய காரியமே யன்றி வேறில்லை. ஆகையால் நீங்கள் விரைவிற்சென்று உங்கள காரியத்தைக கவனிப்பீர்களாக. கால தாமதம் வேண்டாம்" என்றனன்.

ஐம்பத்தோன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபதாவது ஸர்க்கம்

சம்பாதி தன் இறகுகள் தீய்ந்து போனது முதலிய விருத்தாந்தங்களைக் கூறுதல்.

சம்பாதி ஜல தர்பபணம் செய்தபின வானரர்கள் அந்தப் பர்வததகில் அவனைச் சுற்றி உட்கார்ந்தனர். அபபொழுது சம்பாதி அஙகதனை நோககி "வானர யூதபதிகளே! நான் சீதா தேவியின் விருத்தாந்தத்தை அறிநத விதத்தை உள்ளபடி சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள. நான் முனபு சூரிய கிரணங்களால் இறகுகள் கொளுத்தப்பட்டபொழுது இவ் விநதிய பர்வததகின் சிகரததிலுள்ள பெருங்காட்டில் விழுந்தேன. அபபொழுது இப பிரதேசத்தில தேவதைகளாலும் பூஜிககத் தக்க ஓர் பரிசுத்த ஆசிரமம் இருந்தது. அதில் நிசாகரரெனகிற சிறந்த தபோ மகிமையுள்ள முனிவர் இருந்தார். அவர் இறந்து இப்பொழுது எண்பதினாயிரம் வருடங்

களாயின. அவர் இருந்த காலத்து நான் இவ்வாச்சிரமத்தை அடைந்து, அவரை முன்பு நானும் என் தம்பி ஜடாயுவும் பலதடவை சேவித்திருந்தோமாகையால், அவரை மீண்டும் ஒருமுறை கண்டு வணங்க விருப்பங்கொண்டேன்.

ஆ! என்ன ஆச்சரியம்! அச்சமயம் சமஸ்த பூதங்களாலும் சூழப்பட்ட பிரமதேவனைப்போல் அம் முனிவர் கரடிகளாலும் சாமர மிருகங்களாலும புலி சிம்மம் யானை முதலியவற்றாலும் சூழப்பட்டு என்னை நோக்கி வரக் கண்டேன். அவர் ஆச்சிரமததில் நுழைந்ததும் அவரைச் சூழ்ந்திருந்த பிராணிகளெல்லாம் தம் தம்மிடததிற்குச் சென்றன. அவர் என்னை நோக்கி, 'முன்பு வேகததில வாயுவை நிகர்த்து சமஸ்த கழுகுகளுககும் அரசர்களும், காமரூபிகளும் அணணன் தம்பிகளுமான இரணடு கழுகுகளைப் பார்ததிருக்கிறேன்; சம்பாதீ! நீ அவற்றில் பெரியவனல்லவா? ஐயோ! இதென்ன? உன் இறகுகள் ஏன் வீழ்ந்துபோயின? உனக்கேதேனும் வியாதி உண்டாயிற்று? அல்லது யாரேனும் உன்னைத் தண்டித்தார்களா? உண்மையைக் கூறுவாயாக' என்று வினவினர்.

அறுபதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்தோராவது ஸர்க்கம்

சம்பாதி தான் இறகுகளை இழந்த விருத்தாந்தத்தை நிசாகர முனிவருக்குச் சொன்னதை வானரர்களுக்குச் சொல்லுதல்.

பிறகு நான் அவரை நோக்கி "மகானுபாவரே! முன்பு ஜடாயுவும் நானும் ஒருவர்மேலொருவர் போட்டி போட்டுக் கொண்டு கர்வததினுல உடம்பு தெரியாமல ஒருவருககொருவர் பராக்கிரமததையறிய விரும்பி ஆகாயததில் கிளம்பிப போயினம். இருவரும் கைலாச பர்வத சிகரத்தில ரிஷிகளின் முன்னிலையில் 'சூரியன் அஸ்தமய பர்வதம் போய்ச்

சேரும் வரையில் அவனைப் பின தொடர்ந்து நடக்கவேண்டும்' என்று பந்தயம் ஏற்படுததிக்கொணடு இருவரும் ஒரே காலத்தில ஆகாயததில கிளம்பினேம். மிகவும உயரச் சென்ற எஙகளுக்குப பூமியிலுள்ள பெரிய மலைகளும காடுகளும் மிகச் சிறியவைகளாகக் காணபபட்டன.

சூரிய மார்ககததில் சஞ்சரிக்குமபொழுது எஙகளுக்குத் தீவிரமான புழுக்கமும் களைப்பும மனமயக்கமும பயமும் உணடாகி, கண்கள் இருள் மூடப்பெற்று, ஒன்றும தெரியாமல பயஙகரமான மூர்சசையும உணடாகத் தொடஙகின. தக்க ஏற்பாடுகளுடனிருந்த உலகஙகளெல்லாம அழியப் பெற்று, பிரளய காலாககினியால் கொளுததபபட்டு உருமாய்நதிருப்பதுபோல புலப்பட்டது. என் கணகள் சுழன்று பார்வையும் அழிந்துவிட்டது.

மீளவும் மிகுந்த பிரயாசத்துடன் சூரியனைக் கண்டனன். அபபொழுது சூரியன எனக்குப் பூமியவ்வளவு பிரமாணமுள்ளவனகப் புலப்பட்டனன். பிறகு ஜடாயுவும் எனனேடு சொலலாமலே பூமியின்மேல் விழத்தொடங்கினன். அதைக் கணடு நானும் சீக்கிரமாக என்னைக் கீழே விழவிட்டனன். ஜடாயுவை நான் என் இறகுகளால் மறைத்துக்கொண்டு வருவதுபற்றி அவன் கொளுததப்படவில்லை. நான மாத்திரம் ஆகாயத்தினின்று விழும்பொழுது சூரிய கிரணங்களால் இறகுகள் கொளுத்தப்பெற்று இவ்விநதிய பர்வதத்தில் மூர்ச்சையடைந்து விழுந்தேன். என் தம்பியையும் இறகுகளையும ராஜ்ஜியத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் இழந்து இனி நான் உயிருடன் இருக்க விரும்பவில்லை. ஆகையால் இம் மலைச் சிகரத்தினின்று விழுந்து மரணம் அடையப் போகிறேன்" என்று மொழிந்தேன்.

அறுபத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்

நிசாகரமுனி சம்பாதிக்கு இறகுகள் முளைக்கும் பிரகாரத்தைக் கூறினதைக் கூறுதல்.

வானரர்காள்! இங்ஙனம் நான் அம்முனிவரிடம் கூறி ரோதனம் செய்தேன். அம் மகானுபாவர் சிறிது நேரம் தியானம் செய்து என்னைப் பார்த்து "உனக்கு இறகுகளும் சிற்றிறகுகளும் நேத்திரங்களும் பல பராக்கிரமங்களும் மீளவும் புதிதாக உண்டாகும். முன் நான் இங்கு வரும்போது ஓர் பெரிய காரியம நடக்கப்போகிறதென்று பெரியோர் மூலம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அதாவது இக்ஷ்வாகு வமிசத்தில் தசரதனென்னும ஓர் அரசன் உளன். அவனுக்கு மகாதேஜஸ்வியான ராமன் என்று பெயருள்ள ஓர் புதல்வன் பிறக்கப் போகின்றனன். தந்தையின் அனுமதியால் ராமன் தம்பி லக்ஷ்மணனுடனும், மனைவி சீதையுடனும் காட்டிற்கு வருவான். தேவதானவர்களாலும் வெல்ல முடியாத ராக்ஷச ராஜனான ராவணன் ராமனது மனைவி சீதையை அபகரிக்கப் போகின்றனன்.

தன் வசமாகும்பொருட்டுச் சீதைக்கு ராவணன் சிறந்த ஐசுவரியங்களையும போஜன பதார்த்தங்களையும் ஆபரணங்களையும் கொடுத்தும் அவள் மகாபதிவிரதையாகையால் கணவனைப் பிரிந்த துக்கத்தில் மூழ்கி அவையெல்லாவற்றையும் திரஸ்கரிப்பாள். இந்திரன் அவளுக்குப் பசியாமலிருக்கச் சிறந்த அன்னங் கொடுப்பான்.

சீதை தேவர்களுக்கும் பெற முடியாத அந்த திவ்வியான்னத்தை இந்திரன் கொடுத்ததென்று தெரிந்து, அதில் முன் பாகத்தை எடுத்து, 'என் கணவனும் பிரபுவுமான ராமனும் மைத்துனனான லக்ஷ்மணனும ஜீவித்திருப்பார்களாயினும, அல்லது மரணமடைந்து தேவர்களாய் இருப்பினும்

அவ்விருவர்க்கும இவ்வனனம சேருமாக' என்று மொழிந்து பூமியில வைப்பாள.

நாளடைவில் ராமனுல் அனுப்பப்பட்ட வானரர்கள் அவளைத தேடும்பொருட்டு வரப்போகின்றனர். நீ அந்த வானரர்களுக்கு சீதையின இருப்பிடத்தைச சொல்ல வேண்டும். எல்லாவிதத்திலும நீ இங்கிருப்பதே நலம். இறகு களில்லாமையால் உன்னுல எங்குச்செல்லமுடியும்? உனக்கு மீளவும் இறகுகள உண்டாகும. உனக்கு இப்பொழுதே இறகுகள உண்டாகும்படி செய்ய நான விருமபவில்லை. ஏனெனில் நீ இங்கேயே இருப்பாயாயின ராமனுக்கு நன்மை செய்தவனுவாய்.

இன்னும் ராமகாரியம் உனக்கு மாத்திரமேயன்றி சமஸ்த பிராமணாகளுக்கும் தேவதைகளுக்கும முனிவர் களுக்கும் தேவேந்திரனுக்கும அவசியம செய்யததக்கது. எனக்கும் அந்த ராம லக்ஷமணாகளைக காண விருப்ப மிருந்த போதிலும இனி வெகுகாலம்வரை பிராணனை வைத்துக் கொண்டிருப்பது எனககிஷடமில்லை'' என்று பற்பல உரை களைச சொலலி என்னைப புகழந்து எனககு அனுமதிகொடுத் துத் தாம் ஆச்சிரமத்தில புகுந்தனர்.

அறுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்துமூன்றவது ஸர்க்கம்.

சம்பாதிக்கு இறகுகள் முளைத்தலும், வானரர்கள் செய்ய வேண்டிய காரியத்தைச் சம்பாதி கூறுதலும்.

வானரர்களே! பிறகு, நான் அப்பர்வத குகையினின்று மெல்லநகர்ந்து விந்திய பர்வததகின்மேலேறி உங்கள் வரவை முனிவர் சொன்ன காலம் முதலாக எதிர்பார்த்துக்கொண் டிருக்கிறேன். எனது நிராதரவான நிலைமையை நினைத்து

நான் மரணமடைவதே நலம் என்று எனக்குத் தோன்றும் போதெல்லாம், மகரிஷி மொழிந்த வார்த்தைகளை நினைத்து மனதை சமாதானப்படுத்திக்கொள்வேன்.

நான் துராத்துமாவான ராவணனுடைய பராக்கிரமத்தை அறிந்தும் என் புதல்வனைப் பார்த்து 'நீ ராவணனைக் கொன்று சீதையைக் காப்பாற்றாமல் ஏன் வந்தனை?' என்று விரட்டினேன். என் மகனோ சீதையை விடுவித்து எனக்குப் பிரியம் செய்யாமல் போயினன்'' என்று சம்பாதி கூறினன்.

சம்பாதி இங்ஙனம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே சமஸ்த வானரர்களின் கண் முன்னே அவனுக்கு இறகுகள் முளைக்க வாரம்பித்தன. சம்பாதி மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் "வானரர்களே! இதோ எனக்கு நிசாகரமுனிவரது அருளினால் இறகுகள் முளைக்கின்றன. நான் காளைப்பருவமாய் இருந்தபொழுது எனக்கு எப்படிப்பட்ட பலமும் பராக்கிரமமும் இருந்தனவோ அவையெல்லாம் எனக்கு இப்பொழுது உண்டாயிருக்கின்றன. நீங்கள் தக்க பிரயத்தனம் செய்வீர்களாயின் நிச்சயமாக சீதையைக் காண்பீர்கள். இதோ எனக்கு இறகுகள் முளைத்தனவன்றோ! இதுவே உங்களுக்குக் காரியம் கைகூடும் என்கிற நம்பிக்கையை விளைவிக்கின்றது'' என்றனன்.

உடனே சம்பாதி தன் புதிய இறகுகளின் பலத்தினால் ஆகாயத்தில் கிளம்பிப் பறந்து சென்றனன். வானரர்கள் இவ்வாச்சரியமான சம்பவத்தைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்து மிகுந்த உத்சாகத்துடன் சீதாதேவியைத் தேடமுயன்று அபிஜித்தென்னும் முகூர்த்தத்தில் தென்திசை முகமாகப் போயினர்.

அறுபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்துநான்காவது ஸர்க்கம்.

வானரர்கள் சமுத்திரத்தினருகில் சேருதல்.

வானரர்கள் சீதையைக்காண ஆவலுடையவர்களாகி லங்கைக்குப்போக நினைத்து அதற்கு வழியாகிய தென் சமுத்திரத்தின் வடகரையைச் சோந்தனா. அந்த சமுத்திரத்தில மிகவும் பயங்கரமான பெரிய உருவஙகளுடைய நானுவித ஜநதுககள் ஜலததில விளையாடிககொணடிருந்தன. பயங்கரமான பெரிய அலைகள் வீசின. பாதாள லோகத்திலுள்ள மேலான தானவாகளும் ஆங்காங்கு நிறைநதிருந்தனர். இங்ஙனம் காணபோர்களுக்கு மயிர்க்கூச்சலை விளைவிக்கின்ற அம் மகா சமுததிரததைக் கணடு அவ்வானர வீரர்கள் திகிலடைந்து வருததமுறறனர்.

வானரர்தலைவனுன அங்கதன் வானரர்களெல்லாம் இங்ஙனம் சமுத்திரததைக்கணடு பயபபடுவதைப் பார்தது அவர்களை நோககி "மனதில எள்ளளவும் வருத்தமுறவேண்டாம். கோபமுடைய சர்பபம் குழந்தையைக் கொல்வதுபோல், துக்கம புருஷனைக் கொன்றுவிடும். பராககிரமத்தை உபயோகப்படுத்தவேண்டிய சமயத்தில் வருத்தம் உண்டாகுமாயின் அது கெடுதியையே விளைவிககும். அப்படிப்பட்ட மனவருததமுடையவனுக்கு எவ்விதமான புருஷார்ததமும் சித்திக்காது" என்று கூறித் தைரியமுணடாகச் செய்தனன்.

மீளவும் அங்கதன் வானரர்களில் பெரியோர்களுடன் கூடி சமுததிரததைத் தாண்டும விஷயததைக குறித்து ஆலோசனை செயதனன். தேவேந்திரனைச் சூழ்ந்திருக்கும் தேவ சேனையைபபோல அங்கதனைச் சூழநதிருந்த வானர சேனை பிரகாசித்தது.

பிறகு அஙகதன் பேசத் தொடங்கி "இந்த சைன்னியங்களுள் மகா தேஜஸ்வியாக எவன சமுததிரததைத் தாண்ட

வல்லவன்? வானரர்களே! எந்த வீரன் நூறுயோசனை தூர முடைய சமுத்திரத்தைத் தாண்டி சீதையைக்கண்டுவந்து நமக்கு சுக்கிரீவனால் நேரிட்டிருக்கிற மகா பயத்தைப் போக்க வல்லவன்? எவனுடைய பிரபாவத்தினால் நாம் காரியம கைகூடப்பெற்று சுகமாகக் கிஷ்கிந்தைக்குச்சென்று நமது மனைவிமக்களையும் வீடுகளையும காண்போம்?'' என்றனன்.

இங்ஙனம் அங்கதன் கூறினதும் வானரர்களில் எவனும ஒன்றும் சொலலவிலலை. அவவானரசேனை முழுதும் அசை யாமல எழுதிய சித்திரம்போலிருந்தது. அங்கதன் மீண்டும் அவர்களைப பார்த்து "வானரோத்தமர்களே! நீங்கள் மிகுந்த பலமுடையவர்களும் கௌரவமுடைய பெரிய குலத்தில் பிறந் தவர்களுமாய் இருக்கிறீர்கள். உங்களாலாகாத காரியமும உணடோ? உங்களில் எவரெவர்க்கு எவவெவ்வளவு தூரம் தாண்ட சக்தி உளளதோ அதைச்சொல்லுங்கள்'' என்றனன்.

அறுபத்து நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்

வானரர்கள் சமுத்திரம் தாண்டுவதில் தம் தமக்குள்ள சக்தியின் அளவைக் கூறுதல்.

அப்பொழுது கஜன் எழுந்திருந்து 'நான் பத்துயோசனை தூரம் தாண்டுவேன்' என்றனன். கவாக்ஷன், கவயன், சரபன், கந்தமாதனன், மைந்தன், திவிவிதன், சுஷேணன் முதலிய வர்கள் முறையே, இருபதுயோசனை, முப்பதுயோசனை, நாற்பது யோசனை, ஐம்பது யோசனை, அறுபது யோசனை, எழுபது யோசனை, எண்பது யோசனை தூரம் தாண்டக கூடுமென்று கூறினர்.

பிறகு கிழவனான ஜாம்பவான் வானரர்களை நோக்கி "நான் நல்ல யௌவனமான வயதில் விஷ்ணுதேவன் மூவுல

கங்களை அளந்தபொழுது அந்த விஷ்ணுவின் உருவத்தை (அதாவது—பிரமமாணடததை) பிரதக்ஷிணமாகச் சுற்றி வந்தேன். அப்பொழுது எனககு நலல பலம இருந்தது. இப்பொழுது நான் வயது செனறு மூத்தபடியால் தொணணூறு யோசனை தூரம்தான் தாணடமுடியுமெனறு நினைக்கிறேன. ஆனல் லஙகைககுச் செல்ல நூறு யோசனை தூரம் தாண்ட வேணடியிருககையால அது என்னல எப்படி முடியும?" என்றனன்.

பிறகு இளவரசனன அங்கதன் மற்றவர்களை நோக்கி "நான் இந்த நூறு யோசனை தூரமும் தாண்டிச செல்ல வல்லவனேயாகிலும், மீளவும திருமபிவரச் சகதி இருக்குமோ இராதோ என்பதை நிசசயமாகச் சொலல வலலேனலலேன" என்றனன்.

பேச்சில் வல்ல ஜாம்பவான் அங்கதனை நோககி "வானரர் தலைவனே! தாண்டுவதில உன் சக்தி இப்படிப்பட்டதென்று தெரிந்தே இருககிறது. நூறு யோசனை மாததிரமல்ல. ஆயிரம யோசனைகளாயினும நீ தாண்டிச்சென்று திருமபி வர வல்லவனேயாவாய். ஆயினும் பிரபுவாகிய உனனையனுப்புவது வேலைக்காரர்களான எஙகளுக்குத தகுதியன்று. வானர திலகனே! எங்களுககெல்லாம் தலைவனகிய உனனை நாஙகள் மனவூககததுடன் பாதுகாதது வரவேணடும. ராம காரியத்திற்கு, மரததிற்கு வேர்போல நீ மூலமாய இருககினறனை. மேலும் ராஜகுமாரனுயுமிருக்கின்றனை. உன்னைப்பற்றியன்றே நாஙகள் காரியததை நிறைவேற்றவலலோம். நீ இல்லையாயின் எங்களால் என்ன செய்யமுடியும? ஆகையால் நீ லஙகைக்குச் செல்வது கூடாது" எனறனன்.

இவற்றைக் கேட்ட அங்கதன் "சமுத்திரத்தைத் தாண்ட நானும் போகாமல் மற்ருெருவானரோததமனும் போகாமல் இருப்பின் இனி நாமெல்லோரும் மீளவும் உண்ணு

விரதமிருந்து உயிர் விடவேண்டியிருக்குமல்லவா? சுக்கிரீவனது கட்டளையின்படி காரியத்தை நிறைவேற்றாமல் கெடுவையும் தப்பிக் கிஷ்கிந்தைக்குப் போவோமாயின் நாம் எல்லோரும் குரூரமான மரண தண்டனைக்குள்ளாவோம். ஆகையால் எல்லாம் தெரிந்த ஓ ஜாம்பவானே! சமுத்திரத்தைத் தாண்டத்தக்க உபாயத்தை நீயே ஆலோசித்துச் சொல்ல வேண்டும்'' என்று வேண்டினன்.

அப்பொழுது ஜாம்பவான் ''வீரனே! நீ விரும்புமிக் காரியத்திற்குச் சிறிதும் குறை நேராது. இக்காரியத்தை முடிக்கவல்ல மகாவீரனை இதோ அனுப்புகின்றேன்'' என்று கூறி அங்குள்ள வானரர்களெல்லாரையும் திரஸ்கரித்து மகா வீரனை அனுமானைப் பார்த்து அவனையே சமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதில் உத்சாகப்படுத்தத் தொடங்கினன.

அறுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

அறுபத்தாறவது ஸர்க்கம்

ஜாம்பவான் அனுமானை சமுத்திரம் தாண்ட உத்சாகப்படுத்துதல்.

ஜாம்பவான் அனுமானைப்பார்த்து ''வானரர்களில் சிம்மம் போன்றவனே! நீ தேஜஸ்ஸினும் பலத்திலும் சுக்கிரீவனுக்கும் ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கும் நிகராயிருப்பவனல்லவா! உன்னுடைய வேகமும் பராக்கிரமமும் கருடனுடைய பராக்கிரம வேகங்களைக் காட்டிலும் எள்ளளவும் குறைந்தவையல்ல. உனக்குள்ள பலமும், புத்தியும், தேஜஸ்ஸும், தைரியமும் மற்ற எந்தப் பிராணிகளிடத்திலும் காணேன். அப்படிப்பட்ட உன்னை நீ அறியமாட்டாயா என்ன?

என்னப்பனே! புஞ்சிகஸ்தலை என்னும் மிகவுமழகிய அப்ஸர ஸ்திரீ ஒருத்தி சாபத்தினால் பூமியிலுள்ள குஞ்சர

னென்னும் வானரோத்தமனுக்குப் பெண்ணுகி அஞ்சனை யென்னும் பெயர் பெற்றுக் கேஸரி என்னும் வானர வீரனை மணம் புரிந்தனள். அவள் வானர ஸ்திரீயாய் இருப்பினும் சர்வாங்க சுந்தரியாய் மனம் போனபடி வடிவம் தரிக்க வல்லவளாகையால் ஒரு சமயம் மானிட ஸ்திரீ ரூபம் தரித்து யௌவனத்தினுல் விளக்கமுற்றுப் பலவிதமான பூமாலை களையும் ஆபரணங்களையுமணிந்து மேலான பட்டு வஸ்திரம் தரித்து காளமேகம்போல் கறுதத வர்ணம் பொருந்திய ஓர் பர்வத சிகரததில் உலாவிகெகொண்டிருநதனள்.

அப்பொழுது வாயுதேவன வீசிக்கொண்டு வந்து அவளது மேலான பசசைப்பட்டு வஸ்திரத்தைச் சிறிது விலகச் செய்தனன். வஸ்திரம் விலகவே அவளது திரண்டுருணட அழகிய கொங்கைகளையும், அவளது துடைகளையும் அழகான பின்பிரதேசங்களையும் வாயுதேவன் கண்டு மன்மத விகாரத்தினுல் மோகமுற்றுத் தனது நீண்ட புஜங்களால் அமமடந்தையைக் கட்டியணைத்தனன்.

அவ்வஞ்சனுதேவி பதிவிரதையாகையால் மிகவும் தழ தழப்புற்று "ஒருவனுக்கே மனைவியான என் பதிவிரதா தர்மத்தையழிக்க முயன்றவன எவன?" எனறனள். வாயு தேவன் அவளை நோக்கி "சுந்தராங்கி! நான் பதிவிரதையான உன்னை ஆலிஙகனம் செய்து மனததினுல் உன்னேடு கலந்தே னன்றி வேறில்லை. உன் பதிவிரதா தர்மம் கெட்டுவிடவில்லை. இதுவனறி உனககு மகா வீரியசாலியும் மிகுந்த புததி யுடையவனுமான ஓர் புதல்வன பிறப்பான். அவன் மிகுந்த பலமும் பராக்கிரமமும் பொருந்தித தாண்டுவதிலும் ஆகாயத் தில் கிளம்பிப் போவதிலும் எனக்கு நிகராயிருப்பான்' என்ற னன். அம்மகானுபாவனருளால் நீ அஞ்சனையிடத்து உதித் தவனல்லவோ?

பிறகு நீ பிறந்தவுடன் சூரியன் உதயமாகக் கண்டு அது ஓர் பழமென்று நினைத்து அதைத் தின்ன விரும்பிக் கிளம்பி ஆகாயத்திற்குப் போயினை. பிறகு நீ பல ஆயிரம் யோசனை தூரம் ஆகாயத்திற் சென்று சூரியனது உஷ்ண தேஜஸ்ஸினால் தபித்துத் துரத்தப்பட்டும் நீ வருத்தமுறாதிருந்தனை. வானர சிரேஷ்டனே! நீ அங்ஙனம் சூரியனை நெருங்கும்போது உன்னால் சூரியனுக்கு என்ன கெடுதி நேருமோ வென்று கோபங்கொண்ட தேவேந்திரன் தனது வஜ்ஜிராயுதத்தினால் உன்னையடிக்க நீ அதன் வேகத்தினால் பர்வத சிகரத்தில் வீழ்த்தப்பட்டபோது உன் இடது கன்னத்தின் மேல்பாகம் முறிந்துபோயிற்று. இதைக் கண்ட உனது தந்தையான வாயுதேவன் மிகுந்த கோபங்கொண்டு மூன்று லோகங்களிலும் சிறிதும் காற்று வீசாதிருந்தனன். இதனால் தேவதைகள் தத்தளிப்புற்று வாயுதேவனை சமாதானப் படுத்தினர்.

புத்தியிற் சிறந்தவனே! அச்சமயம் பிரமதேவன் உனக்கு யுத்ததில் ஆயுதங்களினால் மரணமுண்டாகாதிருக்குமாறு வரமளித்தனன். தேவேந்திரன் முதலிய தேவர்களும் உனககுச் சிறந்த வரங்களைக் கொடுததனர். வாயு குமாரனே! பராக்கிரமத்தில் கருடனுக்கு அடுத்தவனே! நீயே இப்பொழுது எங்களைக் காப்பாற்றவேண்டும். தற்சமயம் நீயே எங்களனைவரிலும் மிக்க சாமர்த்தியமுடையவன். அஞ்சனாதேவியின் செல்வப் புதல்வனே! தாண்டுபவர்களெல்லோரிலும் மேலாய் இருப்பவனே! வானர சிம்மனே! சீக்கிரம் விம்மி வளர்ந்து விஷ்ணுதேவன் தன் மூன்றடிகளால் உலகையளந்ததுபோல் நாங்களெல்லாரும் கண்டு களிக்கும்படி மகாவேகத்தை ஏற்றுக்கொண்டு சமுத்திரத்தைத் தாண்டுவாயாக" என்றனன.

இங்ஙனம் ஜாம்பவானுல் தூண்டப்பட்ட அனுமான் தன் பராக்கிரமங்களையெல்லாமறிந்து மிகுந்த உத்சாகம் கொண்டு அவ்வானர சைன்னியமெல்லாம சந்தோஷிக்கும் படி அற்புதமாக மேனியை வளர்த்திக்கொண்டனன்.

அறுபத்தாருவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்தேழாவது ஸர்க்கம்

அனுமான் சமுத்திரத்தைத் தாண்டும்பொருட்டு மகேந்திர பாவதத்தின் மேல் ஏறுதல்.

பிறகு அனுமானைப் பார்த்து அவ்வானரர்கள் துக்கத்தைவிட்டு மிகுந்த சந்தோஷமடைந்து அவனை ஸ்தோத்திரம செய்யத் தொடஙகினர். அனுமான் சந்தோஷப் பெருக்கினுல் பலம் வளரபபெற்று வாலை உதறிப பூமியில் தட்டி விருத்தி அடைந்தனன. அவனது உருவம் நிகரற்று விளஙகியது. அவனது முகம் ஜ்வலிக்கின்ற மடக்குபோலவும் புகையில்லாத நெருப்புபபோலவும தகதகவென்று ஜ்வலித்துககொண்டிருந்தது.

பிறகு அனுமான் பெரியோர்களான வானரர்களுக்கெல்லாம நமஸ்காரம் செயது "நான் வாயு குமாரனுகையால் தாணடுவதில் எனக்கு நிகரானவன் எவனுமில்லை. நான் மிகுந்த விஸதாரமுடையதும் ஆகாயத்தை யளாவியிருப்பது மாகிய மேரு பர்வதத்தைச் சிறிதும் நடுவில் இளைப்பாருமல் நூறுதரம சுற்றிவருவேன். நான் எனது கைகளால் விரைவில் சமுத்திரததைக் கலக்கி இறைத்து இப்பூமண்டலத்தை யெலலாம அதில் மூழ்கச் செய்ய வல்லவன்.

இன்னும் நான் சூரியன் உதய பர்வதத்தினின்று புறப்படும்போது அவனுடன் கூடவே புறப்பட்டு அவனுக்கு முன்னமே அஸ்தமய பர்வதத்தையடைந்து மீளவும் அவன்

ஆகாயமார்க்கத்தில் ஜ்வலிக்கும்பொழுதே அவனுக்கெதிரில் வருவேன். பிறகு பூமியில் இறங்கிச் சிறிதும் இளைபபாறு மலே முதலில தொடங்கின அம்மகா வேகத்துடனே மீளவும் ஓர் தடவை சூரியனை எதிரிடவல்லேன்.

இதுமாத்திரமன்று. ஆகாயத்தில் திரியும் கிரக நக்ஷத்திரங்களையெல்லாம் வேகததுடன கடந்து நடக்க வல்லேன. வானரர்களே! நான ஆகாயத்தில் கிளமபுமபோது சமுத்திரத்தை வற்றச் செய்வேன. பூமியைப் பிளப்பேன் பர்வதங்களைச் சூர்ணம் செய்வேன். நான் ஆகாயததில் செலலும்பொழுது சமஸ்த பூதங்களும் என்னை வேடிக்கையுடன் பார்க்கப் போகின்றன. நீங்களும் கூடப் பார்ப்பீர்கள். எனக்குள்ள சக்தி கருடனுக்கும் வாயுவிற்குமுளளதே தவிர, மற்றெவருக்குமகிடையாது. நான் சமுத்திரததைத தாண்டும்பொழுது என் உருவம் முன்பு திரிவிக்கிரமாவதாரததில் மாவலி கொடுத்த மூன்றடி பூமியை யளக்கின்ற விஷ்ணுவின் உருவத்தைபபோல் பயங்கரமாகவும் மிக்க ஆச்சரியமாகவும் இருக்கும். வானரர்களே! இவையெல்லாம் என் புத்திக்குத் தோன்றுகின்றது. என் மனதும் வலக்கை துடிப்பது முதலான சேஷ்டைகளும் அங்ஙனமே தெரிவிக்கின்றன. நான் நிச்சயமாக சீதையைக் காண்பேன். நீங்கள் இவ்விடமே சந்தோஷமாய் இருப்பீர்களாக. நான் பதினாயிரம் யோசனைகள் தாண்டுவேனென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. நான் இந்திரனையாயினும், பிரமதேவனையேயாயினும் பராக்கிரமத்தினால் ஜெயித்து அவர்களிடமுள்ள அமிர்தத்தைக் கொண்டு வருவேன். பல சொல்லியென்? லங்கையையே பிடுங்கிக் கொண்டு வருவேனென்றும் கொள்ளுங்கள்" என்றனன்.

இங்ஙனம் மிதமிஞ்சின தேஜஸ்ஸுடன் பிரகாசிக்கின்ற அநுமானது வீர மொழிகளைக் கேட்டு வானரர்கள் ஸ்தம்

பித்து ஆச்சரியத்துடன் அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது ஜாம்பவான் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் அனுமானை நோக்கி "வீரனே! கேசரி புதல்வனே! வாயு குமாரனே! அனுமானே! என்னப்பனே! நீ இப்பொழுது உனது பந்துக்களான சமஸ்த வானரர்களின் துக்கத்தையும் போக்கடித்தனை. எல்லாரும் நீ சுகமாகச் சென்று சீதையைக் கண்டுவரவேணுமென்று உனக்கு மங்களகரமான ஆசி கூறிக்கொண்டிருப்போம். நீ சீக்கிரம் இம்மகா சமுத்திரத்தைத் தாண்டுவாயாக. நீ திரும்பி வரும்வரையில் நாங்களெல்லோரும் ஒரு காலால் நின்றுகொண்டிருப்போம். இவ்வானரர்கள் அனைவருடையவும் பிராணன்கள் உன் கையில் இருக்கின்றன" என்றனன்.

பிறகு அனுமான் வானரர்களை நோக்கி "நான் சமுத்திரத்தைத தாண்டும்பொழுது என் வேகத்தை இப்பூமி சகிக்க முடியாது. இம்மகேந்திர பர்வதத்தின் பெரிய சிகரங்களே என் வேகத்தைப் பொறுக்க வல்லவை. வானரர்களே! இங்கிருந்து நூறுயோசனை தூரம் தாண்டப் போகையில் என் பாதங்களின் உறைத்தலை இந்தப் பர்வத சிகரங்கள தரிக்க வல்லவை" என்று கூறி, அம் மகேந்திர பர்வதத்தினமேல் ஏறி விளையாடினன். அங்ஙனம் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது அப்பெரிய பர்வதம் அனுமானது பாதங்களின் உறைப்பினால் நெருக்குண்டு சிம்மத்தினால் அடிக்கப்பட்ட பெரிய யானையைப்போன்று விளங்கியது.

இன்னும் அனுமானது அடி வைப்புக்களால் அதன் சிகரங்கள் சிதறப்பெற்று ஜலப் பிரவாகங்களைப் பெருக்கியது. மிருகங்களெல்லாம் பயந்தோடின. அம்மலையிலுள்ள நாகர்களும், கந்தருவ மிதுனங்களும், வித்தியாதரக் கூட்டங்களும் பயந்தோடிப் போயினர். பக்ஷிகள் மேலே கிளம்பின.

பெரிய சர்ப்பங்கள் பாழிகளில் மறைந்தன. அதிலுள்ள மக ரிஷிகள் பயந்து ஓடிப்போயினர். வீரர்களிற் சிறந்த அனுமான் வேகத்தைக் காட்ட முயன்று மனதில் சமுத்திரத்தைத் தாண்ட நிச்சயித்து அப்பொழுதே லங்காபுரியை அடைந்து விட்டதாக மனதில் எண்ணினன்.

அறுபத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண மொழிபெயர்ப்பில்

கிஷ்கிந்தா காண்டம்

முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ ராமபிரான் திருவடிகளே சரணம்.